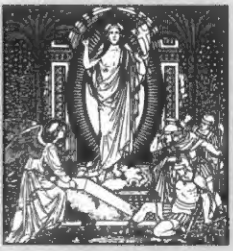

Jean Chapuis

KIEKVIENOS METŲ DIENOS APMĄSTYMAI

Skaitmenino
Katalikų
Biblioteka
katbib.lt

Jean Chapuis

KIEKVIENOS METŲ DIENOS APMĄSTYMAI

Antroji pataisyta laida

Už Tradiciją
MMXI
2011

UDK 23/28
Ch-141

Jean Chapuis

KIEKVIENOS METŲ DIENOS APMĄSTYMAI

IMPRIMATUR
Caunae die 27, Aprilis 1922 a.
FRANCISCUS
Epps Samogitiens (L S)

Iš lotynų kalbos vertė *kun. Povilas Dogelis*
Redaktorė *Danguolė Meškaitė*
Maketuotojas *Tautvydas Majauskas*

© VšĮ „Laetitia“, 2011

ISBN 978-9955-670-14-8

PRATARMĖ

Visi dvasinio gyvenimo mokytojai teigia, kad negalima augti dorybėje ir tobulinti sielos be mąstymo maldos.

Bet pradedančiajam ne visuomet lengva rasti kelią. Kartais trūksta mokytojo arba dar nemokama pasirinkti mąstymo maldai tinkamos medžiagos. Ta problema iškyla ir po rekolekcijų. Žmogus gavo daug pamokymų, keletą dienų būdamas tinkamoje aplinkoje ir sulaukęs dvasininko pagalbos, įprato mąstyti, bet pasibaigus dvasinių pratybų laikui, grįžęs namo jis jaučiasi sutrikęs ir klausia: apie ką man mąstyti?

Ši knyga turėtų padėti tokioms sieloms. Joje pateikta medžiaga kiekvienos metų dienos apmąstymui. Kad naudos turėtų ne tik tie, kurie jau įpratę prie mąstymo maldos, bet ir pradedantieji, mes norėtume pasiūlyti paprastą ir lengvai suprantamą mąstymo maldos metodiką, kurią pateikė šv. Pranciškus Salezietis knygoje *Filotėja.*

Jei šiuo laikmečiu ne kiekvienas galės dvasinėms pratyboms skirti valandą, kaip pataria šv. Pranciškus, tai tikrai suras bent pusvalandį, kad sujungtų savo sielą su Dievu. Be abejo, jis pastebės, kad Dievas atlygina palaimindamas jo darbą ir gyvenimą, sustiprina ir tampa minčių, žodžių ir veiksmų šaltiniu.

Jėzuito Jean Chapuis knyga (I leidimas 1922 m., vertė kun. Povilas Dogelis) ne tik giliau supažindina su Šv. Raštu. Joje rasime daug jau užmirštų mūsų tikėjimo tiesų. Šiame leidime Šv. Rašo citatos taisytos pagal 1998 m. Šv. Rašto leidimą. Citatos, kurių nebuvo galima patikrinti dėl netiksliai nurodytų šaltinių, pažymėtos žvaigždute. Teksto kalba taisyta.

Kun. Josef Persie

MĄSTYMO MALDOS METODIKA[1]

I. Apie maldos reikalingumą

1. Niekas taip nevalo mūsų proto nuo nežinojimo ir valios nuo piktų palinkimų, kaip malda, nes ji apšviečia protą Dievo šviesa ir skaistumu, o valią uždega dangaus meilės ugnimi. Malda yra tas palaimos vanduo, kuris gaivina ir padeda žydėti mūsų gerų norų daigams, nuplauna sielos netobulumą, gi širdyje stebėtinai vėsina geismų kaitrą.

2. Ypač patariu tau, Filotėja, mąstymo maldą, labiausiai tą, kurioje apmąstome mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus gyvenimą ir kančią. Taip dažnai apie Jėzų bemąstydama, geriau Jį įsivaizduosi, ypač Jo kančią; Kristus meile užpildys visą tavo sielą ir išmokys tave sekti Jo pėdomis ir savo darbus tvarkyti remiantis Jo darbais.

Jis yra pasaulio šviesa, todėl tik Jame, per Jį ir dėl Jo turime būti apšviesti ir spindėti. Jis yra troškimų medis, kurio ūksmėje turime ieškoti pavėsio. Jis yra gyvasis Jokūbo šaltinis visoms nešvarioms mūsų dėmėms nuplauti. Vaikai, nuolat klausydamiesi savo motinų ir su jomis čiauškėdami, išmoksta jų kalbos. Mes, bemąstydami apie mūsų Išganytoją ir gyvendami su Juo susivieniję, klausydamiesi Jo žodžių, domėdamiesi Jo darbais, skatinami Jo meilės, Jo malonei padedant išmoksime kalbėti, elgtis ir norėti taip, kaip Jis. Pasižadėk ir tu, Filotėja, panašiai elgtis. Tikėk manimi, vien tik per tas duris tegalima įeiti pas dangaus Tėvą. Kaip veidrodyje negalėtų atsispindėti mūsų atvaizdas, jei stiklas iš kitos pusės nebūtų padengtas švi-

[1] Šv. Pranciškus Salezietis. *Filotėja.* Kaunas, 1924, II d., I-IX sk. Kalba taisyta.

nu, taip ir dievystė niekuomet nebūtų regima dievystės, jei nebūtų susijungusi su mūsų Išganytojo žmogyste.

Jo gyvenimas ir mirtis yra geriausiai suprantami dalykai, kurių apmąstymas mums teikia daugiausia malonumo, saldumo ir naudos. Ne veltui Išganytojas pats save pavadino „gyvąja duona, nužengusia iš dangaus" (Jn 6, 48), nes kaip mėsą paprastai valgome su duona, taip ir kiekvienoje maldoje bei darbe savo mintimis ir širdimi turime ieškoti ir trokšti Jėzaus. Tuo tikslu nemažai bažnytinių rašytojų yra sudarę apmąstymus apie Kristaus gyvenimą ir mirtį. Iš jų labiausiai patartini šv. Bonaventūras, Bellintani, Bruno, Capilla, Grenate, du Pant.

3. Mąstymo maldai geriausiai paskirti valandą prieš pietus, o dar geriau iš ryto, kai protas dar nėra nuvargęs. Tačiau daugiau laiko nereikia gaišti, nebent tavo dvasios tėvas to reikalautų.

4. Geriausiai mąstymo maldą atlikti bažnyčioje, nes ten niekas tavęs netrukdys: nei tėvas, nei motina, nei vyras, nei žmona, tuo tarpu būnant namuose, gal bus nelengva rasti laisvo laiko.

5. Kiekvieną maldą, atliekamą žodžiais ar mintimis, pradėk stodama Dievo akivaizdon ir tos taisyklės laikykis visuomet. Greitai patirsi, kokia ji naudinga.

6. Jei bent kiek moki lotyniškai, patarčiau „Tėve mūsų", „Sveika, Marija" ir „Tikiu Dievą Tėvą" kalbėti lotyniškai, bet turi gerai suprasti kiekvieną žodį, kad kalbėdama juos bažnytine kalba, galėtum džiaugtis kiekvieno maldos žodžio saldybe ir sugebėtum mėgautis mintimis ir širdimi įsigilindama į tų žodžių reikšmę. Besimelsdama neskubėk, nesistenk sukalbėti kuo daugiau poterių, melskis atidžiai, širdimi jausk, ką kalbi lūpomis, nes vienas „Tėve mūsų", sukalbėtas su jausmu, vertesnis už daug poterių, sukalbėtų paskubomis.

7. Rožančius yra labai naudinga maldos rūšis, jei tik jį išmoksi tinkamai kalbėti, kaip yra nurodyta tuo tikslu išleistose knygelėse. Galima skaityti Viešpaties Jėzaus, Švč. Mergelės Marijos ir Visų

Šventųjų litanijas, taip pat ir kitas maldas, kurios yra Bažnytinės vyresnybės patvirtintose maldaknygėse. Bet jei turi mąstymo maldos dovaną, tai jai visuomet reikia užleisti pirmąją vietą, net tuo atveju, kai dėl daugybės svarbių reikalų neturėtum laiko sukalbėti poterių. Gali būti rami ir mąstymo maldos pradžioje ar ją baigdama sukalbėti „Tėve mūsų", „Tikiu Dievą Tėvą" ir „Sveika, Marija".

8. Jei kalbėdama poterius pasijustum mintimis bekylanti prie dieviškų Kristaus gyvenimo paslapčių apmąstymo, nesipriešink tam polinkiui ir nesirūpink, kad nebaigsi poterių. Mąstymo malda, kuria juos pakeitei, bus Dievui daug malonesnė, o tavo sielai naudingesnė. Tik tiems, kurie privalo kalbėti brevijorių, t. y. bažnytines valandas, kaip antai kunigams, vienuoliams, jo nevalia apleisti, nes brevijorius yra tų asmenų pareiga.

9. Jei kartais dėl daugelio darbų ar dėl kitų svarbių kliūčių sugaištum visą rytmetį ir negalėtum iki pietų atlikti mąstymo maldos, nors to reikėtų ypač vengti, tada pasirūpink jai surasti kitą valandą, kiek galima vėliau po pietų, kad bemąstydama nepradėtum snausti.

Jei kurią dieną negalėtum atlikti mąstymo maldos, stenkis vietoj jos atlikti dažnus maldingus aktus ir atsidūsėjimus, dvasinius skaitymus ir kitus išganingos atgailos darbus, kurie apsaugotų nuo dvasinio apsileidimo. Tada tvirtai pasiryžk kitomis dienomis saugotis bereikalingų trukdžių.

II. Apie pasiruošimą mąstymo maldai – stojimą Dievo akivaizdon, kuris palengvina apmąstymą

Gal nežinai, Filotėja, kaip atliekama mąstymo malda, nes mūsų laikais nedaug kas tuo tesirūpina. Todėl nurodysiu lengvą ir paprastą mąstymo maldos būdą, kuriuo galėsi naudotis, kol beskaitydama kitas dvasines knygas ir dažnai praktikuodama, įprasi ją atlikti.

Taigi, pirmiausia pradėsiu nuo pasirengimo, kuriame yra dvi

dalys: stojimas Dievo akivaizdon ir Dievo pagalbos prašymas mąstymo maldai atlikti.

Stoti Dievo akivaizdon gali keturiais būdais. Iš jų pasirink tą, kuris tau labiausiai tiks.

Pirmas būdas yra tas, kad aiškiai suprantame ir įsivaizduojame, jog Dievas yra visur ir visuose, jog pasaulyje nėra tokios vietos ar daikto, kuriame nebūtų Dievo. Kaip skrendantys paukščiai iš visų pusių yra apsupti oro, taip ir mes, kur tik einame, visur esame Dievo akivaizdoje, Jo matomi ir lydimi.

Tiesa, kiekvienas tai žino, bet ne kiekvienas tai įsisąmonina. Aklieji, nors ir nemato karaliaus, bet kai jiems kas pasako, jog karalius eina pro šalį, tuojau stojasi noredami jį pagerbti. Tačiau tiesa ir tai, kad jo neregėdami, greitai užmiršta jo apsilankymą ir nustoja deramai jį gerbti ir elgtis. Deja, ir mums, Filotėja, taip nutinka. Nematydami Dievo šalia savęs, neregėdami Jo savo akimis, nors tikėjimas ir perspėja apie Dievo buvimą, užmirštame, kad Jis yra visur, kad „mes jame gyvename, judame ir esame" (Apd 17, 28) ir elgiamės taip, lyg Dievas būtų nuo mūsų labai toli. Nors gerai žinome, kad Dievas yra visame kame, bet kai apie tai nemąstome, tai pasidaro taip, tartum mes apie tai visai nebūtume žinoję.

Todėl maldos pradžioje savo sieloje reikia sužadinti mintį apie Dievo buvimą ir atsiminti, su kuo kalbame. Taip manė Dovydas, šaukdamas: „Jei į dangų užžengčiau, tu būtum ten, jei Šeole pasikločiau lovą, tu būtum ten" (Ps 139, 8). Turime gerai įsidėmėti tą Jokūbo pasakymą: „Kokia baugi ši vieta. Tai ne kas kita kaip tik Dievo namai ir dangaus vartai" (Pr 28, 17). Tais žodžiais patriarchas Jokūbas norėjo išreikšti savo apgailestavimą, kad neatsiminė Dievo buvimo visur ir visame kame, nors tai gerai žinojo. Todėl, Filotėja, pradėdama maldą, šauk visa širdimi ir savo širdžiai: „Mano širdie, Dievas čia iš tiesų yra!"

Antras būdas stoti Dievo akivaizdon yra atsiminti, jog Dievas yra ne tik ten, kur tu esi, bet jog Dievas ypatingu būdu yra tavo

širdyje ir tavo proto bei dvasios gelmeje, apšviesdamas bei gaivindamas juos savo dieviškuoju buvimu, būdamas tarsi tavo širdies širdimi ir proto protu.

Kaip siela, pasklidusi po visą kūną, yra kiekvienoje jo dalelėje, bet sakome, kad ypatingu būdu yra širdyje, panašiai ir Dievas, esąs visur ir visuose daiktuose, mūsų širdyje ir prote yra ypatingu būdu pasirinkęs sau buveinę.

Todėl Dovydas Dievą vadina „savo širdies Dievu", gi šv. Paulius yra pasakęs, kad „Dieve mes gyvename, judame ir esame". Įsidemėdama tą tiesą, žadink savo širdyje giliausią pagarbą Dievui, kuris visuomet pasilieka taip arti prie tavo širdies.

Trečias būdas. Pažvelk į Jėzų Kristų, mūsų Išganytoją, Dievą-Žmogų, kuris iš dangaus žiūri į mus, ypač į krikščionis, savo vaikus, gi labiausiai į besimeldžiančius, kuriuos ypač brangina. Tai nėra koks nors spėjimas, bet tikra tiesa, nes nors mes nematome Jėzaus savo akimis, kaip per savo mirtį Jį regėjo šv. Steponas kankinys, bet visgi Išganytojas ir į mus žiūri iš dangaus aukštybių, todėl ir mes kaip Sužadėtinė iš Giesmių Giesmės galime pasakyti: „Štai jis stovi už mūsų sienos, žvelgia vidun pro langus, bando įžiūrėti pro pinučius..." (Gg 2, 9).

Ketvirtas būdas yra įsivaizduoti Išganytoją, esantį šalia mūsų savo švenčiausioje žmogystėje, kaip kartais įsivaizduojame artimą asmenį sakydami: „Tartum jį regėte regiu, girdėte girdžiu." Jeigu stojame prieš Švenčiausiąjį Sakramentą, tai Kristų matome jau nebe vaizduotėje, bet savo akimis, nes duonos pavidalas yra vien uždanga, pro kurią mūsų Viešpats, tikrai ten būdamas, įstabiai žiūri į mus, nors mes Jo realiai ir nematome.

Taigi pradėdama maldą, stokis Dievo akivaizdon vienu iš keturių nurodytų būdų, tik čia nereikia ilgai gaišti ir varginti save, nei kartu taikyti visus keturis būdus.

III. Apie Dievo pagalbos prašymą, kuris yra antra gero pasirengimo maldai sąlyga

Šauktis Dievo pagalbos reikia šitaip: tavo siela, pasijutusi besanti Dievo akivaizdoje, tegul su didžiausia pagarba nusilenkia tokiai Didybei ir tegul prisipažįsta nesanti verta būti Jo akivaizdoje. Tačiau su didžiausiu pasitikėjimu, remdamasi begaliniu Dievo gerumu ir numanydama, jog Dievas to nori, melsk Jį pagalbos mąstymo maldai atlikti dėl didesnės Dievo garbės.

Jei nori, gali pavartoti trumpus ir karštus žodžius, kaip antai karaliaus Dovydo: „Nugręžk savo veidą nuo mano nuodėmių ir panaikink visas mano kaltes. Sukurk man tyrą širdį, Dieve, ir atnaujink manyje ištikimą dvasią. Nevaryk manęs nuo savo Artumo, nenuimk nuo manęs savo dvasios šventosios. Leisk man vėl džiaugtis tavo išganymu, tepalaiko mane nori dvasia“ (Ps 51, 11–14) ir panašiai. Pravartu pasikviesti savo Angelą Sargą ir šventuosius, įeinančius paslaptin, kurią rengiesi apmąstyti. Besirengdama mąstyti apie Jėzaus Kristaus mirtį, gali šauktis Švč. Mergelės Marijos, šv. Jono, šv. Magdalenos ir gerojo plėšiko užtarimo, kad išgyventum tokius pat jausmus, kokius jie išgyveno ant Kalvarijos kalno. Bemąstydama apie savo mirtį, liudininku gali šauktis savo Angelą Sargą, kad tau teiktų reikalingų patarimų. Panašiai elkis apmąstydama ir kitas paslaptis.

IV. Kaip reikia įsivaizduoti paslaptį, kurią rengiamės apmąstyti

Be dviejų anksčiau išvardytų paprastų sąlygų, būtinų geram pasirengimui mąstymo maldai, esama dar ir trečiosios, kuri, tiesa, tinka ne visoms mąstymo maldoms. Vieni ją vadina vietos nustatymu, kiti vidiniu įsivaizdavimu, kuomet mes taip įsivaizduojame apmąstomos paslapties veiksmą, lyg jis iš tiesų vyktų mūsų akyse.

Pavyzdžiui, mąstant apie nukryžiuotą Jėzų, reikia save įsivaizduoti bestovintį ant Kalvarijos kalno tada, kai budeliai kalė prie kryžiaus Išganytoją, matyti ir girdėti visa, kas ten vyko per Viešpaties

kančią; arba įsivaizduoti, kad Išganytojas kryžiuojamas tokioje vietoje, kokią aprašo evangelistai. Tą patį padaryk, norėdama apmąstyti mirtį bei pragarą ir tokias paslaptis, kuriose yra apčiuopiamų daiktų.

Mąstant apie Dievo begalybę, dorybių skaistumą, žmogaus gyvenimo tikslą, kur nėra jokių regimų ir apčiuopiamų daiktų, nereikia pasitelkti vaizduotės. Tiesa, ir čia, norint išlaikyti dėmesį, kad jis taip neklaidžiotų, būtų galima panaudoti kai kuriuos palyginimus, bet tai gana sunku. Aš norėčiau tave supratinti prie paprastumo, kad beieškodama naujovių, nenuvargintum proto.

Įsivaizduodami paslaptį, kurią turime apmąstyti, pririšame prie jos savo protą, kad jis neklaidžiotų į šalis, kaip paukštelis uždaromas į narvelį arba sakalas pritvirtinamas prie medžiotojo rankos.

Gal kai kas pasakys, kad esą geriau bemąstant kreipti dėmesį vien į apmąstomą paslaptį ir į ją žiūrėti taip, lyg ji būtų atliekama mūsų prote. Tačiau pradedantiesiems dvasinį gyvenimą toks būdas būtų per daug sudėtingas. Todėl patariu tau, Filotėja, kol Dievas tave iškels aukščiau, laikytis tų lygumų, kurias tau nurodau.

V. Apie svarstymą, kuris yra antra mąstymo maldos dalis

Aiškiai įsivaizdavus apmąstomą dalyką, reikia pradėti jį svarstyti protu, kad sužadintume širdyje meilę ir pakeltume ją prie dieviškų dalykų. Tuo mąstymo malda skiriasi nuo paprastų tyrinėjimų ar smalsumo, kai norima ką nors sužinoti, parašyti, pasakyti. Atlikdami mąstymo maldą, mes ne tik stengiamės pažinti ir suprasti apmąstomą laiką, bet rūpinamės padaryti pasiryžimą atitinkamai dorybei įgyti, tam tikslui žadindami didesnę meilę Dievui.

Nukreipę savo protą į apmąstomo dalyko vėžes, jį aiškiai įsivaizduosime, jei yra apčiuopiamas pojūčiais, arba palenksime prie jo savo protą, jei dalykas yra vien dvasiškas. Imk jį svarstyti įvairiais atžvilgiais, taip, kaip buvo nurodyta anksčiau pateiktuose apmąstymuose. Jeigu tavo protas atrastų pakankamai įdomumo, šviesos,

džiaugsmo ir naudos vienoje kokioje apmąstomo dalyko dalyje bei vienu kokiu požiūriu, neskubėk eiti prie kitų dalykų, kol to svarstymo nuodugniai neišsemsi sekdama bitės pavyzdžiu, kuri, suradusi tinkamą žiedą, neskrenda prie kito, kol iš vieno nebaigia semti medaus. Jeigu kuri dalis nedaro tau įspūdžio arba joje nerandi įdomumo bei džiaugsmo, eik prie kitos, svarstyk kitokiais požiūriais ir t. t. Tačiau bemąstydama per daug nesisielok, nevargink savęs, norėdama sukelti sau kokių nepaprastų jausmų, bet atlik mąstymo maldą paprasčiausiu būdu, ramiai, nuosekliai.

VI. Apie jausmus ir pasiryžimus, kurie yra trečia mąstymo maldos dalis

Svarstymas patraukia mūsų valią prie gerų pasiryžimų, sieloje sukelia gerus jausmus: meilę Dievui ir artimui, dangaus ir jo garbės troškimą, uolumą gelbėti sielas, troškimą sekti Jėzumi Kristumi, kentėti drauge su Juo, džiaugtis ir linksmintis, stebėtis Juo, baimę netekti Dievo malonės, teismo ir pragaro baimę, neapykantą nuodėmei, Dievo gerumo ir gailestingumo viltį, gedą dėl blogai nugyvento gyvenimo ir t. t. Mūsų siela turi kuo plačiau išsilieti tokiuose jausmuose, o širdis minkštėti ir tirpti.

Tačiau nereikia pasitenkinti vien tik jausmais ir per daug su jais gaišti, reikia padaryti aiškius ir smulkius pasiryžimus atsiversti ir pataisyti savo gyvenimą. Pavyzdžiui, pirmasis Kristaus žodis, ištartas nuo kryžiaus, be abejo, tavo širdyje sužadins troškimą sekti Kristumi ir norą atleisti savo priešams bei juos pamilti. Bet to bus per maža, jei nepridėsi aiškaus pasiryžimo sakydama: „Taigi nebeatsakysiu daugiau į piktus savo kaimyno ar kaimynes žodžius, nebepriekabiausiu prie tarno bei tarnaitės, nebepaisysiu to ar kito asmens užgaulės bei paniekinimo; dargi pasistengsiu jiems padėti bei patraukti prie savęs."

Tokiu keliu eidama, Filotėja, greitai atsikratysi savo ydų, gi pasitenkindama vien tik maloniais jausmais, vargu ar to pasieksi.

VII. Apie mąstymo maldos pabaigą ir apie dvasinį vainikėlį

Baigdama mąstymo maldą, giliai nusižeminusi atlik tris aktus: dėkingumo, aukojimo, maldavimo.

Dėkingumo aktu dėkojame Dievui už sukeltus jausmus bei pasiryžimus ir už Jo gailestingumą, kurį patyrėme apmąstydami pirmąją paslaptį.

Aukojimo aktu pavedame Dievui Jo Sūnaus gerumą, gailestingumą, mirtį, kraują, dorybes ir nuopelnus, o drauge su jais savo jausmus ir pasiryžimus.

Maldavimo aktu prašome, meldžiame Dievą, kad mus padarytų savo Sūnaus malonių ir nuopelnų dalininkais, kad palaimintų mūsų jausmus bei pasiryžimus ir teiktųsi duoti stiprybės bei ištvermės, reikalingos jiems įvykdyti.

Po to melskime Dievą pagalbos savo artimiesiems, paveskime Dievo gailestingumui Šv. Bažnyčią, savo dvasios ganytojus, taip pat savo tėvus, gimines ir visus kitus per užtarimą Švč. Mergelės Marijos, angelų ir šventųjų. Pagaliau sukalbėk „Tėve mūsų" ir „Sveika, Marija", nes tai yra būtina ir visuotinė visų tikinčiųjų malda.

Tai atlikus reikia, kaip jau buvo sakyta, surinkti svarbiausias mintis ir jausmus, kilusius per mąstymo maldą, ir sudaryti iš jų dvasinį vainikėlį, tų minčių bei jausmų rinkinėlį, kad jie taip greitai neišnyktų ir nebūtų užmiršti.

Mat kiekvienam, kuris vaikšto puikiame daržely je, norisi nusiskinti nors keletą gėlelių ir parsinešti jas namo, kad ir ten būtų galima pasidžiaugti jų kvapu ir grožiu. Taip ir mūsų protas, per mąstymo maldą apžvelgęs kokią paslaptį, turi pasirinkti vieną, dvi, tris tiesas, kurios daugiausia sudomino bei sužadino gilesnių jausmų, jas išlaikyti savo širdyje bei atsiminti per visą dieną, jų kvapu gaivinant mąstymo maldos sužadintus jausmus.

Tai geriausia padaryti toje pačioje vietoje, kurioje atlikome mąstymo maldą; po to naudinga dar valandėlę pasilikti vienai pačiai.

VIII. Keletas naudingų patarimų

Svarbiausia atsiminti per mąstymo maldą padarytus nutarimus bei pasiryžimus, kad juos per dieną būtų galima vykdyti. Per mąstymo maldą priimtų nutarimų vykdymas yra svarbiausias jos vaisius. Be to malda būtų ne tik nenaudinga, bet dargi kenksminga, nes apmąstytos, bet neįvykdytos dorybės išpučia mūsų protą, sukelia didybę ir mums ima atrodyti, kad jau esame tokie, kokie norime ir kokie pasiryžome būti. Mes iš tiesų tokie taptume, jei pasiryžimas būtų tvirtas ir gyvas; bet jeigu nesugebame jo įvykdyti, vadinasi, tas pasiryžimas nebuvo toks, koks turėtų būti. Todėl kaip įmanydami turime rūpintis vykdyti gerus savo sumanymus bei pasiryžimus ir tam tikslui reikia ieškoti progų, mažų ar didesnių, pavyzdžiui, kad ir šitokių: jei esu nutaręs palenkti prie savęs širdis tų, kurie mane užgauliodavo, tai stengsiuosi su jais šiandien susitikti, juos maloniai užkalbinsiu, jeigu jų nesurasčiau, tai bent kitiems apie juos gerai kalbėsiu ir už juos nuoširdžiai pasimelsiu.

Baigusi mąstymo maldą, saugok širdį, kad neužgautum kuo nors priešingu, kad neišlietum mąstymo maldos balzamo, kuris per ją susikaupė širdyje. Vadinasi, užbaigus maldą reikia, jei įmanoma, dar kurį laiką išlaikyti tylą ir nuo maldos pereiti prie darbo, kiek galima ilgiau išlaikant mintis ir jausmus, įgytus per ją.

Jei kas puikiu porcelianiniu indu pasisėmęs brangios alyvos neštų namo, be abejo, eitų palengva ir atsargiai, nesidairydamas nei kairėn, nei dešinėn, bet žiūrėdamas į kelią, kad neužkliūtų kur už akmens ir nesukluptų, taip pat saugodamas indą, kad jo nepakreiptų ir neišpiltų brangaus skysčio. Tą patį reikia daryti einant iš bažnyčios. Nesidairyk, bet žiūrėk tiesiai. Jei sutiktum žmogų, kurį reikėtų užkalbinti ar išklausyti, atlik tai ramiai, saugodama savo širdį, kad iš jos neištekėtų šventosios maldos balzamas.

Tačiau reikia pratintis nuo maldos pereiti prie būtinų darbų bei savo pašaukimo, prie savo amato užsiėmimų taip, kad jie tuoj

nesunaikintų maldos vaisių, t. y. gerų minčių bei jausmų, gautų meldžiantis. Pavyzdžiui, advokatas turi pratintis nuo maldos pereiti prie bylinėjimosi, pirklys prie prekybos, moteriškė, namų šeimininkė, prie savo šeimynos ir prie namų ruošos, o visa tai reikia daryti ramiai, be barnių, be triukšmo, kad neužgautum širdies. Jeigu ir vienas, ir kitas, malda ir darbas, yra vykdomi pagal Dievo valią, reikia ir vieną, ir kitą atlikti vienodai, dievobaimingai ir nužemintai ir nuo vieno prie kito eiti lygiai, ramiai.

Taip pat žinok, kad kartais gali atsitikti, kad pasirengus mąstymui arba jam besirengiant, visi jausmai pakyla prie Dievo ir tave sujaudina. Tada, Filotėja, netrukdyk tiems jausmams ir leisk jiems plėtotis, nors jie ir atsirado anksčiau, nei buvo nustatyta mąstymo tvarkos. Tiesa, pagal mąstymo maldos taisykles reikia pirmiau apsvarstyti dalyką, paskiau sužadinti jausmus, bet jeigu Šv. Dvasia kursto tavyje tuos jausmus dar prieš pradėjus svarstyti dalyką, tai jau daugiau nebevargink savęs tuo svarstymu, nes jis yra atliekamas vien tam, kad sužadintų jausmus. Jei kils tokie jausmai, užeis susigraudinimas, priimk juos ir užleisk jiems pirmutinę vietą, vis vien, ar jie kiltų prieš mąstymo maldą, per ją ar jos pabaigoje. Jeigu jausmų sužadinimą nukėliau į maldos pabaigą, tai padariau taip vien dėl to, kad išskirčiau mąstymo maldos dalis. Tačiau bendra taisyklė yra tokia, kad niekada nereikia slopinti jausmų, reikia leisti jiems plėtotis, jei jie kyla.

Tai, ką sakiau apie gerus jausmus, taikytina ir dėkojimui, aukojimui, maldavimui, kuriuos galima atlikti ir per mąstymo maldą, bet užbaigus ją, reikia juos pakartoti. Pasiryžimus reikia priimti baigiant maldą, prieš pat pabaigą. Mat darant pasiryžimus ir nutarimus, reikia turėti omenyje ir atsiminti žinomus daiktus, pažįstamus asmenis, o per tai mūsų mintys galėtų nukrypti nuo apmąstomo dalyko ir išsiblaškytu šventi jausmai, jeigu juos imtume maišyti su žemiškais reikalais, galvodami kaip juos atlikti, ištaisyti savo klaidas ir t. t.

Žadinant jausmus ir pasiryžimus, naudinga mintimis šnekėtis bei kreiptis širdimi į Jėzų, į angelus, į asmenis, kurie įeina į apmąstomą paslaptį, taip pat į šventuosius, net į save, į nusidėjėlius, į kūrinius, net negyvus, kaip yra daręs Dovydas savo psalmėse, o šventieji savo apmąstymuose.

IX. Apie dvasios prislėgimus, pasitaikančius per mąstymo maldą

Jeigu atliekant mąstymo maldą, užeitų sausra ar dvasios prislėgimas, jei nejaustum jokio džiaugsmo ir susijaudinimo, per daug nesirūpink; atsidusk kokiu žodžiu ir pasiskųsk savo Viešpačiui ir Dievui, prisipažink esąs menkas ir niekam tikęs sutvėrimas, melsk pagalbos, bučiuok kryžių, jei turi prie savęs, ir sakyk kartu su Jokūbu: „Paleisiu tave tik, kai mane palaiminsi“ (Pr 32, 27) arba atsiliepk kaip kananietė moteriškė: „Taip, Viešpatie, bet ir šunyčiai ėda trupinius, nukritusius nuo šeimininkų stalo“ (Mt 15, 27). Arba pasiimk dvasinę knygą ir atidžiai skaityk, kol tavo protas išsiblaivys ir nurims. Jei ne, tai širdies jausmus žadink pamaldžia kūno padėtimi: guldama kryžiumi, kryžiumi sudėdama rankas arba bučiuodama kryžių, žinoma, jeigu esi viena. Jei ir tai nepadėtų ir nepatirtum jokio džiaugsmo, tai nors prislėgimas būtų ir labai įkyrus, nesisielok ir nesiliauk kantriai ir nužemintai maldauti Viešpatį pasigailėjimo ir būk pamaldžioje padėtyje.

Daugybė valdininkų ir tarnautojų kasdien eina į karaliaus rūmus visai nesitikėdami su juo pasišnekėti, bet vien dėl to, kad jį regėtų ir jam pareikštų pagarbą. Taip ir mes, Filotėja, turime eiti melstis vien dėl to, kad pagarbintume Dievą ir Jam pareikštume savo ištikimybę. Jei Dievui patiktų į mus prabilti per šventus įkvėpimus, su mumis pabūti per vidinius džiaugsmus, be abejo, tai būtų didelė garbė ir laimė. Bet jeigu Dievas nesiteiktų mūsų apdovanoti tokia malone ir visai mūsų neužkalbintų, lyg būtų mūsų nematęs ir lyg mūsų visai nebutų Jo akivaizdoje, tai vis tiek nereikia Jo šalintis,

bet ramiai ir nusižeminus laukti Jo pasigailėjimo. Jis tikrai pažvelgs į mus ir Jam patiks tokia mūsų kantrybė ir ištvermė, ir kitą kartą prieš Jį atsistojus, apdovanos džiaugsmais ir palinksmins, aplankydamas per maldą ir parodydamas, kokia ji saldi ir maloni.

Pagaliau, kad ir jokio džiaugsmo nesulauktum iš Dievo, atsimink, Filotėja, jog pats stojimas prieš Dievą ir pasirodymas Jo akyse mums yra didelė malonė ir garbė.

Sausio 1 diena

Jėzaus vardas

I. Koks brangus yra Jėzaus,
mūsų Išganytojo, Švenčiausiasis vardas

Paklusdamas sunkiam ir žeminančiam Senojo Įstatymo įstatui, Kristus priėme Švenčiausiąjį Jėzaus vardą. Norint dorai nešioti šį vardą, reikia būti ne tik šventesniam už visus šventuosius ir atsiduoti Amžinojo Tėvo teisingumui, bet prisiimti dar ir žmonių nusidėjimų naštą bei tuo padaryti Dangaus Tėvui malonią auką; todėl Išganytojo vardas mums, varguoliams nusidėjėliams, yra ypač brangintinas. Tad pirmiausia apmąstyk, krikščioni, koks yra to ką tik gimusio Dieviškojo kūdikio gerumas! Ar kada nors įstengsi suvokti Jo meilės didumą? Vos tik Jo gyslomis pradėjo tekėti Brangiausiasis Kraujas, o jau tas aštuonių dienų kūdikėlis turėjo tiek daug iškentėti dėl mūsų, nusidėjėlių. Maža to, Kristus tada nusprendė Kalvarijos kalne iki paskutinio lašo dėl mūsų išlieti savo Brangiausiąjį Kraują. Kristus, nors savo galybe būdamas Dievas, turėjo labai nusižeminti ir pas mus nužengti kęsdamas tokį pažeminimą. Tai yra aukščiausias Kristaus nusižeminimo laipsnis ir aiškiausias tavo, krikščioni, begėdiškumo įrodymas, nes tavo gyvenimas

priešingas Kristaus gyvenimui. Kristus nori būti panašus į nusidėjėlį, pats būdamas nekalčiausias, – tu gi nori atrodyti esąs nekaltas, pats būdamas didžiausias nusidėjėlis. Kristus pasiaukojo, kad tave išganytų, tuo tarpu tau viskas per brangu, viskas per sunku, viskas, ką turėtum daryti dėl savo išganymo, tau atrodo neįmanoma.

II. Kaip mes privalome branginti savo išganymą

Mes turime pelnyti sau išganymą valdydami savo širdį. Širdį valdysime, jei varžysime savo geidulius ir nepadorius jausmus. Giliau apmąstykime šį dalyką. Dvasinis susivaldymas turi pasiekti pačią širdį, nes širdis yra visokių nedorybių šaltinis: joje slepiasi piktos mintys, kūno geismai, žmogžudystės, gimsta kitos nedorybės. Jeigu norime turėti suvaldytą, krikščionišką širdį, iš jos privalome išmesti visa, kas yra sugedę ir nuodėminga. Be to švento susivaldymo Kristus, nors ir būdamas mūsų Išganytojas, mūsų neišganys. Teisingai Kristus tau priekaištauja, kad neturi suvaldytos širdies, nes nesuvaržai piktų savo palinkimų. Štai tu sulaukei Naujųjų metų. Kas gali užtikrinti, kad sulauksi ir jų pabaigos, kaip sulaukei jų pradžios? Jeigu nori tuos metus praleisti laimingai, gerai, paversk juos atgailos ir susivaldymo metais. Jei matydamas kūdikėlį Jėzų, tiek daug dėl tavęs kenčiantį, apsileisi, nedarysi jokios atgailos ir nepasitaisysi, manau, kad tavo apsileidimo ir tinginystės uždanga kada nors bus atidengta.

Sausio 2 diena

Žvilgsnis į Naujuosius metus

I. Ateinantys metai bus laimingi,
jeigu juos praleisime šventai

Nedorų žmonių nuomone laimingi yra tie metai, kurie praleidžiami linksmybėse, tuo tarpu Išmintingojo Dievo akyse tokie metai yra tušti ir nenaudingi; ir ateis laikas, kada tie metai bus veltui išlietų tavo ašarų priežastis. Evangelijos mokslas moko, kad laimingi yra tie metai, kada ištikimai ir karštai tarnaujama Dievui. Jeigu paklausime

save, kodėl Viešpats Dievas leido mums dar ir šiais metais gyventi pasaulyje, tai suprasime, kad ne tam, jog įtiktume savo kūno geiduliams, bet kad juos suvaržytume ir numarintume, kad įvykdytume ne savo, bet Dievo valią. Jeigu tie metai tuo požiūriu būtų vargų ir priespaudos metai, tai mes turėtume tuo džiaugtis ir tuos metus vadinti laimingiausiais, nes tikra mūsų laime yra visuose dalykuose sutikti su Dievo valia. Koks iki šiol buvo mūsų aklumas, laimingus vadinti tik tuos metus, kada turėdavome daugiausiai linksmybių ir įtikdavome savo palinkimams. Nuo šios dienos tvirtai pasiryžtu pradėtus metus pavesti Tau, Gailestingiausias Išganytojau! Nuo šios dienos pradedu varžyti savo palinkimus, ištikimai eiti savo pareigas, kad nė viena ateinančių metų diena nepraeitų veltui.

II. Ateinantys metai bus šventi, jeigu manysime, kad jie yra paskutiniai mūsų gyvenimo metai

Niekas taip staigiai neprikelia žmogaus iš dvasinio miego, kaip įsitikinimas, kad ateinantys metai bus jam paskutiniai. Daugybei žmonių ateinantys metai lems liūdną likimą. Kas gi gali užtikrinti, kad ir mums jie nelems tokio pat likimo? Jau pats nežinojimas, ar mums bus lemta ateinančiais metais gyventi ar mirti, turėtų ne tik nesumažinti, bet dar padidinti mūsų baimę, laikyti ne paslaptyje, bet kaskart vis labiau aikštėn iškelti mirties valandą; juk jeigu atidėliojant pasiruošimą mirčiai, ji ateis netikėtai, ar tada bepadės ilgesnio gyvenimo viltis? Ar padės atidėliojimas daryti atgailą? Ar padės ta daugybė tuščių sumanymų? Kas bus, jeigu prarasime tuos metus, kurie vieninteliai mums buvo Dievo palikti apverkti savo nusidėjimams? Argi keliomis Dievo teismo baimės išspaustomis ašaromis gebėsime užgesinti amžinąjį pragaro gaisrą? Jeigu dabar nepataisysime savo gyvenimo, argi tada per tokį trumpą laiką pasiseks jį ištaisyti? Niekuomet! Kartu su įsikerojusiais piktais savo įpročiais ir mes patys būsime palaidoti žemėje. Tad kam vis atidėlioti gyvenimo pataisymą? Dabar daryk, ką gali: gailėkis dėl padarytų kalčių ir rink nuopelnus amžinajam gyvenimui. Štai paskutiniai mūsų gyvenimo metai! Argi nereikia bijoti, kad Dievas atims iš mūsų

tas nenaudingai leidžiamas dienas? Girdisi griausminga Kristaus ištarmė, paskelbta nevaisingam figos medžiui: „Nukirsk ją, kam dar žemę alina!“ (Lk 13, 7) Maloningiausias Ganytojau! Ateinančiais metais dar sulaikyk savo ištarmę! Šventu tikėjimu prisiekiame ateinančiais metais duoti gerų vaisių. Jezau, juk Tu visuomet galėsi mus nubausti mirtimi, jeigu neišpildysime savo pažadų ir, juos laužydami, Tave suvedžiosime. Leisk mums, Ganytojau, dar ir šiuos metus pragyventi Tavo garbei!

Sausio 3 diena

Koks brangus yra išganymas

I. Ką pagelbėtų žmogui, jei jis įsigytų visą pasaulį, bet pražudytų savo sielą

Šie Šventojo Rašto žodžiai pasako, koks turėtų būti krikščionio gyvenimas, kad jis taptų šventas. Užtenka tau, krikščioni, gerai suprasti tuos žodžius ir, jais vadovaujantis, tvarkyti savo gyvenimą. Giliai tą tiesą įsidėjęs į savo širdį, drąsiai atmesi kiekvieną sielai gresiantį pavojų ir jokios pasaulio pinklės tavęs nesupainios. Apmąstyk, ką seniau pasaulis garbino: karalius ir kunigaikščius lyg kokius žemės dievaičius. Apmąstyk, kiek jie turėjo turto, garbes, linksmybių. Ir kur šiandien yra tie karaliai ir didžiūnai, kur jų garbė ir turtai? Girdisi vien tik jų šauksmai ir dejavimai būnant kartu su nelaimingaisiais pragare: „Ką mums padėjo puikybė, ką mums davė mūsų turtai?“ Viskas praslinko it šešėlis. Šv. Paulius savo mokiniams dažnai sakydavo: „Bet kokią naudą turėjote tuomet iš to, ko dabar gėdijatės?“ (Rom 6, 21) Ką tau pagelbės, krikščioni, kad ir viso pasaulio laimė, esanti tavyje vienąme? Jei visi klausytų tavo įsakymų, jei būtum turtingesnis už patį Ahasuerą, išmintingesnis už Saliamoną, jeigu visa tai įgytum, bet pražudytum savo sielą, ką pagelbės?

II. Ką prarastų žmogus, jei netektų viso pasaulio, bet išganytų savo sielą

Bent kiek pakeitęs žodžius, vėl apmąstyk tą pačią tiesą. Matome ligų, nelaimių arba nelemto likimo prispaustų žmonių, kurie vaitoja

nuo sunkios gyvenimo naštos. Jeigu jie gerai suprastų tą tiesą, nevaitotų ir nenusimintų. Priešingai, gyvenimo nepasisekimai suteiktų jiems džiaugsmo. Pasakyk, ką labiau brangini, ar turtuolį, paskendusį turtuose ir linksmybese, ar žaizdotą beturtį, kieman išmestą iš brolio rūmų; ar soste sėdintį Baltazarą, ar liūtų urve gulintį Danielių? Koks jausmas apie tai mąstant kils tavo širdyje, taip ir daryk. Tie žmonės pavargę, labai nelaimingi, visų atstumti, bet ko jie neteko? Prarado tik žemišką turtą, tačiau uždirbo amžinąją dangaus laimę. Ir tai vienintelė laimė. Geriau visko netekti, bet gauti dangų. Ir neliūdėk, krikščioni, jeigu gyvenime praradai visa, kas žemiška.

„Nieko nesigailėk, gailėkis tik savo sielos." (Šv. Jeronimas)

Sausio 4 diena

Apie mirtiną nuodėmę

I. Nuodėmė yra pasipriešinimas Dievui

Nuodėmė yra didžiausias žmogaus nepaklusnumas, Dievo įsakymų laužymas; ji yra sukilimas prieš Viešpatį Dievą, geriausią ir teisingiausią Valdytoją. Kiek kartų laužai Dievo priesakus, tiek kartų savo širdyje sakai: „netarnausiu". Jeigu taip pasipriešintum kokiam nors žemės valdovui, kokia bausmė tavęs lauktų? Argi Valdovų Valdovas būtų vertas mažesnės pagarbos? Argi Jo galybės mes turėtume mažiau bijoti? Nusidedi tiek kartų, kiek kartų pasipriešini savo Valdovui, Viešpačiui Dievui. Žmonių akyse nenori atrodyti nusikaltėliu, tai kaipgi drįsti juo rodytis Dievui, kurio akyse esi žemiausiai nupuolęs nusidėjėlis.

II. Nuodėmė yra didžiausias nedėkingumas savo Geradariui

Ar pasaulyje begali būti didesnis nedėkingumas, kaip naudojantis Dievo malonėmis, Jį rūstinti? Už tokį nedėkingumą Viešpats Kristus barė žydus. Jis ilgai juos mokė, daugeliui mirusiųjų grąžino gyvybę, o ligoniams sveikatą, jie gi ketino užmušti Jį akmenimis. Dievas teisingai gali priekaištauti nusidėjusiai sielai: „Aš tave savo

rankomis paleidau į pasaulį ir daviau gyvybę, išpirkau savo krauju ir šiandieną maitinu tave savo Kūnu ir Krauju, ir tu už tai dabar mane persekioji ir iš naujo kali mane prie kryžiaus."

Visai kitaip, negu tu, krikščioni, pasielgė anas skaistus jaunikaitis Juozapas, kuris gundomas nusižengti nekaltybei ir užrūstinti Dievą, atsakė: „Kaip aš galiu taip daryti, kaip aš galiu taip pasielgti prieš valią savo Dievo, kuriam esu skolingas už visa tai, ką turiu? Kaip aš galiu taip blogai padaryti?" Jis nesakė: „nenoriu taip blogai daryti", bet „negaliu", „bloga daryti man neleidžia privalomas dėkingumas savo geradariam Dievui". Kodėl gi tu, krikščioni, nuolat rustini Dievą? Ką bloga Jis tau padare? Argi galima taip Jį rūstinti? Argi galiu, Viešpatie, prisiminęs savo nedėkingumą, jo neapverkti ir iš gėdos savęs skaudžiausiai nenubausti?

III. Nuodemė yra didžiausias Dievo išniekinimas

Nuodėmė yra Dievo įstatų, kuriuos mindžioji kojomis, išniekinimas, ir juo aukštesnės tavo pareigos, juo didesni padaryti pasižadėjimai tuos įstatus gerbti ir jų laikytis. Nusidėjimas yra paniekinimas paties Dievo, kurį tu, kaip antrasis Judas, parduodi už menkiausią kainą, lyg sakydamas: „Ką man duosite?" Ir tu kartu su išdaviku Judu kalbi: „Ir aš Jį jiems išduosiu, tai yra jiems išduosiu savo sielą, savo išganymą, savo Dievą." Baisu! Koks išniekinimas! Bet „pražūtis tam, kuris Dievą niekina: bene busi ir tu netrukus išniekintas?"

Sausio 5 diena

Mirties paslaptis

I. Mirties valanda nežinoma

Žmogau, ketini gyventi dar daug metų, bet kuo matuoji savo ilgą amžių? Gal laiku? Atsimink, kad tau priklauso tik dabartinė valandėlė, o ateisiančios valandos ne tavo. Gal tikiesi ilgai gyventi, remdamasis savo sveikata, jaunyste? Bet kiek iš šio pasaulio į amžinybę iškeliavo daug sveikesnių ir jaunesnių už tave? Kiek nelaimingų atsi-

tikimų, kiek netikėtų pavojų gali sutrumpinti mūsų gyvenimo dienas. Mūsų dienų pabaiga yra Dievo apvaizdos rankose. Todėl kiekvienas amžius yra atviras mirties pavojui.

Pavyzdžiui, jeigu kas mums testamentu užrašo didelį turtą, tai mes kuo stropiausiai rūpinamės, kad tas palikimas tuoj būtų padalytas, kad kartais pačiam palikimo užrašytojui, nors jis iš pažiūros būtų ir sveikiausias, netikėtai mirus, viskas nenueitų vėjais. Kas gi nepagirs tokio stropumo ir rūpinimosi savimi?

Tad del ko mes taip nesirūpiname savo išganymo darbu? Mažai mums terūpi, ar mirtis atras mus pasirengusius ar nepasirengusius. Nežinodami mirties valandos, gyvename visai ramiai, be jokios baimės, tuo tarpu didžiausius šventuosius baugindavo jau pati mintis apie mirtį. Gi mes ar turime mažiau bijoti mirties? Mes, kurie nežinome, ar sulauksime prasidėjusių metų pabaigos.

II. Nežinai, kaip mirsi

Kokia nevienoda mirtimi žmonės miršta! Vieni miršta netikėtai, staigiai, kiti, ilgai sirgdami ir gulėdami mirties patale, gerai pasiruošia mirties valandai. „Tačiau tos dienos ir valandos niekas nežino, – sako Kristus, – nei dangaus angelai, nei Sūnus, o vien tik Tėvas“ (Mt 24, 36). Nebijome numirti netikėtai, nors tiek daug matome staiga mirštančių žmonių. Ką jaustume, jeigu ir mus ištiktų tokia mirtis? Ar norėtume numirti be jokio pasiruošimo? Gal manome, kad netikėta mirtis mus aplenks ir bus laiko ilgiau sirgti ir tinkamai pasirengti? Bet ar ligos, ypač stipresnės ir sunkesnės, laikas bus panaudotas pasirengti mirčiai? Ar galime būti tikri, kad tada būsime aprūpinti viskuo, ko reikės mūsų sielai? Ar tarnaus mums atmintis ir protas? Ar galėsime tinkamai išpažinti savo kaltes? Didžiausias žmonių apakimas yra tas, kad svarbiausią savo pareigą, sielos išganymą, atideda paskutinei gyvenimo valandai.

III. Nežinai, ką siela jaus mirštant

Turime ypač rūpintis šiuo klausimu: ar esame Dievo malonėje ar mirtinoje nuodėmėje, ar mirsime kaip Dievo draugai ar kaip Jo priešai? Tai mus turėtų bauginti, bet dėl to neturėtume nusiminti. Priešingai, tai turėtų sustiprinti mūsų dvasią ir sukelti dar daugiau uolumo. Nors ši paskutinė Dievo malonė yra duodama veltui, tačiau mes galime pasirengti įgyti tą malonę darydami atgailą už savo nuodemes ir atlikdami gerus darbus. Galime būti tikri, kad numirsime laimingai, jei visados būsime pasirengę mirti. Palaimintas tarnas, kurį atėjęs Viešpats atras bebudintį.

„Seniems mirtis yra duryse, jauniems – pavojuose." (Šv. Bernardas)

Sausio 6 diena

Viešpaties Apsireiškimo paslaptis

I. Jezus priverčia paklusti net žemių valdovus

Viešpačiai viešpatauja ir valdo savo valdinius, o jų valdiniai suspausta širdimi tyliai vykdo visus jų įsakymus. Ar gali atsirasti kita aukštesnė valdžia negu Kristaus: neturtingo, apleisto, nežinomo, tvartelyje gimusio, tačiau duodančio įsakymus žvaigždėms ir žemės viešpačiams? Vienintelių savo valios ženklu Jis įsako trims Išminčiams Jo klausyti, ir kaip greitai Išminčiai paklauso Viešpaties įsakymo. „Matėme! Atėjome negaišdami!" Iš arabų žemės atkeliauti žydų žemėn reikėjo trylikos dienų. Vadinasi, reikėjo ne eiti, net ir ne bėgti, bet skristi. Kiek jie nugalėjo kliūčių savo kelionėje! Palikę savo šalį, išėjo į tolimą, nežinomą kraštą, turėjo didelių keliones išlaidų, pavargo, kol atkeliavo ir įveikė daug kitokių kelionės sunkumų. Pamatę žvaigždę, nepaisydami jokių kliūčių, eina į tolimą šalį ieškoti Viešpaties. Paklusnumas Dangaus ir Žemės Viešpačiui didžiausius gyvenimo sunkumus daro visai lengvus.

Koks menkas mūsų paklusnumas Dievui! Mus apšviečia tiek

įkvėpimų, bet tik labai retai kurį priimame savo širdin, dažniausiai juos visus atmetame.

Mano Viešpatie ir Dieve! Kad tik kada nors neatmesčiau Tavo įkvėpimo! Girdžiu Tave, kalbantį mano sielai! Girdžiu Tave, kviečiantį sutraukyti nuodėmių pančius ir visa savo esybe pasiaukoti Tau! Nuo šios valandos Tu esi mano sielos Valdytojas, Tu, mano Dieve, per amžius!

II. Gimdamas Jėzus labai išgąsdina žemės galiūnus

Kokia galinga gimstančio Kristaus valdžia! Dar vystykluose tebesančio Kristaus vardas išgąsdina net pačius viešpačius. Bijodamas to mažutėlio kūdikio, Erodas, kad ir saugomas ginklų bei kariuomenės, pasijuto taip netvirtai sėdįs savo soste, jog nutarė padaryti net tokį bjaurų darbą: iššudyti visus žydų žemės kūdikius, kad tik nužudytų kūdikėlį Jėzų. Bet ką gi reiškia žmonių priemonės prieš Dievą? Visos Erodo pastangos pasibaigė jo paties nenaudai!

Jei Erodas būtų pamąstęs rimčiau, būtų to nepadaręs. Jėzus buvo jam pavaldus ir neatėjo versti jo nuo sosto. Tikras proto pamišimas bijoti kūdikio, gimusio be jokios galybės: be kariuomenės, be ginklų, ramiai gulinčio prakartėlėje! Tačiau ir valdovas Erodas, ir visi Jeruzalės gyventojai net nematydami Kristaus, išsigąsta vien tik Jo vardo; mat numano, kad šitame ką tik gimusiame Ganytojuje kada nors teks išvysti savo Teisėją. O, jeigu tuokart vystykluose suvystytas Tu iš baimės privertei drebėti galingiausius viešpačius, tai koks būsi baisus, Viešpatie Kristau, kai visų garbinamas nužengsi žmonių teisti? Kam mums bijoti neteisingų šio pasaulio teisėjų? Ko mes galėtume netekti, kas mumyse sumažintų meilę Dievui? Tavęs vienintelio, teisingiausiasis Teisėjau, reikia bijoti. Kuo daugiau čia, žemėje, Tavęs bijosime, tuo mažiau reikės bijoti Paskutinio teismo dieną.

Sausio 7 diena

Apie du stebuklus, įvykusius gimstant Viešpačiui

I. Pirmasis stebuklas: trijų šventų Išminčių tikėjimas

1. Trijų šventų Išminčių tikėjimas pilnas nusižeminimo: trys Išminčiai tiki neaiškiais Ganytojo gimimą apreiškiančiais ženklais ir vadovaudamiesi dar neaiškesniu įsakymu, eina atiduoti Jam pagarbą. Piemenėliams Dievas siunčia angelą, nes paprastai su varguoliais Dievas elgiasi kaip su broliais. Gi Išminčiams pasirodo tik vienintelė žvaigždė, nes Dievas, kaip aukščiausiasis Viešpats, reikalauja didesnio jų nusižeminimo.

2. Gyvas ir drąsus trijų Išminčių tikėjimas. Trys Išminčiai teiraujasi žydų Viešpaties pačioje žydų sostinėje, pačiuose valdovo rūmuose. Kokia verta pagyrimo Išminčių drąsa! O stebuklingas jų tikėjime! Kai tikrai ieškome Viešpaties Jėzaus ir norime Jį surasti, nieko neturime bijoti.

3. Trijų Išminčių tikejimas didelis ir tikras. Tą savo tikėjimą Išmınčiai išreiškė parodydami Ganytojui nužemintą pagarbą ir Jam aukodami brangių dovanų. Nenusimena vietoj gražių valdo vo rūmų atradę paprastą gyvulių tvartelį, vietoj auksu ir deimantais papuošto sosto – paprasčiausią prakartėlę. Tave, mieliausiasis Ganytojau, išpažįsta kaip savo Dievą, nors nemato nieko daugiau, kaip tik apleidimą ir neturtą! Ir taip elgiasi stabmeldžiai! Todėl ir man dar reikia mokytis tikėjimo iš stabmeldžių! Maniau daug metų praleidęs tikrame tikėjime, tačiau mano tikėjimas toli gražu neprilygsta tų Išminčių tikėjimui. Mano tikėjimas svyruoja į abi puses. Mano tikėjimas – tai tikėjimas be darbų; mano tikėjimas toks, kad pamatęs neturtingą ir kankinamą Kristų, išsigąstu ir nusimenu. Ar toks tikėjimas mane išganys? Be abejo, ne! Tikro krikščionio vardas ir išganymo ženklas yra darbais paremtas tikėjimas, drąsus ir nieko nebijąs.

II. Antrasis stebuklas: žydų netikėjimas

Žydų netikėjimas žmogaus protu nesuvokiamas. Gerai įsigilinus ir prisiminus, kiek jau amžių žydai laukė Išganytojo, regis reikėtų tikėtis, kad sužinoję apie Kristaus gimimą, jie apsidžiaugs ir ateis atiduoti Jam pagarbą. Tačiau kas galėtų patikėti! Įvyko priešingai: stabmeldžiai ieško tiesos pas žydus, tie gi, kurie turėjo tą tiesą, užmerkė akis, kad jos nepastebėtų. Veltui trys Išminčiai skelbia, kad Jokūbo žvaigždė saulėtekyje jiems jau apsireiškė, kviesdama pagerbti naujai gimusį Viešpatį. Veltui pranašai ir Šv. Rašto aiškintojai praneša, kad Mesijas turįs užgimti Betliejuje. Visoje žydų tautoje neatsirado nė vieno, kuris būtų palydėjęs tris Išminčius, keliaujančius pagerbti Jėzaus. Iš tokios daugybės žmonių neatsirado nė vieno, kuris būtų įtikėjęs gimusį Kristų. Toks žmonių netikėjimas nesuvokiamas!

O ar mano netikėjimas nėra dar didesnis? Esu išmokytas Gimimo ir kitų Kristaus paslapčių, bet neinu tų paslapčių nurodytais keliais. Tikiu nusižeminusį beturtį Jėzų, bet kaip skiriasi mano gyvenimas nuo mano tikėjimo. Mano tikėjimas yra trijų Išminčių tikėjimas, bet mano gyvenimas yra netikėlių žydų gyvenimas.

„Pas savuosius atėjo, o savieji jo nepriėmė.“ (Jn 1, 11)

Sausio 8 diena

Trys Išminčiai prie Viešpaties Kristaus kojų

I. Trys Išminčiai pareiškia Kristui giliausią pagarbą

Ką galėjo manyti trys Išmінčiai, pamatę Betliejaus tvartelį? Jiems galėjo kilti daug abejonių. Argi šitas kūdikis gali būti Viešpats? Argi šis kūdikis, paguldytas prakartėlėje tarp gyvulių, drebantis nuo šalčio, yra Išganytojas, Dievas? Be sosto, be ginklų, be tarnų? Tačiau tikėdami šio kūdikio dangiškąja galybe, trys Išminčiai užmiršta savo karūną ir garbę, šitam kūdikiui prie kojų sudeda savo karūnas ir su giliausiu nusižeminimu atiduoda Jam pagarbą. Tau, o Jezau, atiduodama tikra ir iš širdies išeinanti pagarba. Vien jausmai be tikėjimo

Tavo asmens galybe nesugebės išreikšti tokios gilios pagarbos. Taip pat tvartelis ir prakartėlė, kur Tu, o Jėzau, gimei, nėra tinkamos priemonės sužadinti pagarbos jausmams. Nors esi beturtis ir visų apleistas, tačiau Tavo dievybė tame apleidime ir neturte dar labiau sušvinta ir sujaudina sielas. Vos tik Tave pamatę, trys šventieji Išminčiai tuoj puola prie Tavo kojų ir pagarbina Tave, nusižeminusį, beturtį ir visų apleistą, pagarbina ir pripažįsta Tave esant Dievą. „Parpuolę ant žemės, jį pagarbino" (Mt 2, 11). O geriausias Ganytojau! Jeigu turėčiau anų šventųjų akis, Tau pareikščiau tokios pat pagarbos ženklus. Jeigu turėčiau jų širdį, mano sielą džiugintų tokie pat jausmai. Mėginsiu Tave garbinti gryna širdimi, dvasioje ir tiesoje.

„Ir pats Tėvas tokių garbintojų ieško." (Jn 4, 23)

II. Trys Išminčiai aukoja Kristui dovanų

Viskas pasaulyje yra Dievo leista. Dievas yra mus apdovanojęs šimteriopomis žemės gėrybėmis. Kai mes tas gėrybes Dievui vėl pavedame, tai, tiesą pasakius, Jam neatnašaujame jokios aukos. Mes atiduodame Dievui tik tai, kas Jam priklauso. Bet kai aukodami žemės gėrybes Dievui pavedame savo širdį ir jausmus, tada toji auka Jam yra maloni. Kokia maloni Dievui buvo jūsų, šventieji Išminčiai, auka, kai jūs kartu su dovanomis Jam paaukojote ir save. Kokių gi dovanų už tai gavote? Dievas jus apdovanojo dangaus malonėmis, padarė jus jūsų tėviškės apaštalais, dėl savo vardo liepė jums būti kankiniais ir savo karalystės kunigaikščiais. Kokią gi aš turėčiau aukoti dovaną, kuri Tau, mano Dieve, būtų maloni? Tu reikalauji iš manęs vienintelės aukos, mano širdies aukos: kad sunaikinčiau blogus palinkimus ir įpročius. Reikalauji iš manęs tokios aukos, kurios lig šiol dar nesu Tau pažadėjęs. Jeigu mano siela būtų apvalyta nuo prisirišimo prie pasaulio, nuo savo geismų, tuomet Tavo akyse aš atrodyčiau skaistesnis už skaisčiausią auksą, o mano malda kaip tie smilkalo dūmai pakiltų į Tave. Toji mistiška mira, arba auka, ragina mus mesti tai, kas žemiška ir stengtis siekti to, kas dangiška.

„Ir pats Tėvas tokių garbintojų ieško." (Jn 4, 23)

Sausio 9 diena

Trijų Išminčių kelionė

I. Kelionės stebuklai

Pirmasis trijų Išminčių keliones stebuklas yra mažas skaičius su žinojusių apie Išganytojo gimimą ir išėjusių pareikšti Jam pagarbą. Žvaigždė šviečia visiems, nuo nieko nesislėpdama: visi ją mato, bet ne visi supranta jos paslaptį. Tie, kuriems mažiausiai turėjo rūpėti žvaigždė, kurie daugiausia vadovavosi protu, žvaigždę pasirenka savo kelionės vadovu. Taip ir Dievo malonė, kaip toji visiems šviečianti žvaigždė, apšviečia ne visus. Dauguma žmonių užmerkia akis prieš Dievo malonę ir nepriima jos į savo širdį. Ką bepadės tiesa savo noru apakusiam žmogui? Jis tik dar mažiau regės.

Antrasis trijų Išminčių kelionės stebuklas yra įveikti kelionės sunkumai. Jie ieško gimusio Viešpaties toje šalyje, kur Jis gimė, bet kur Jis yra visai nežinomas. Mokslingų vyrų raštuose nurodoma gimimo vieta, bet neatsiranda žmogaus, kuris juos palydėtų kelionėje ir nuvestų į tikrąją vietą. Nors jie susiduria su dideliais sunkumais ir priešta ravimais, tačiau nenusimena ir tvirtai siekia savojo tikslo. O tu, krikščioni, nusimeni dėl mažiausių sunkumų ir keiti savo įsitikinimus. Gėdijiesi sekti nedideliu būreliu tų, kurie myli nusižeminimo prakartėlę, elgiesi ne pagal savo sąžinę, kuri liepia tau daryti visai ką kita.

Trečiasis kelionėje įvykęs stebuklas buvo tai pasirodanti, tai vėl išnykstanti žvaigždė. Pasirodanti ir vėl išnykstanti žvaigždė reiškia Dievo malonę, kuri, norėdama mus išbandyti, kartais pasislepia, o kartais vėl pasirodo, kad mus pralinksmintų ir nuramintų. Tai yra tikriausias vadovas, kuris tiesiu keliu veda mus prie Kristaus. Eik tuo keliu ir nugalėk visus jo sunkumus!

II. Kelionės pabaigos paslaptys

Pirmoji kelionės pabaigos paslaptis yra ta, kad trijuose Išminčiuose mes randame savo pašaukimo į katalikų tikėjimą paslaptį. Jie buvo stabmeldžiai ir vėliau tapo krikščionimis. Mūsų protėviai

irgi nebuvo apšviesti Kristaus mokslo, kaip mes, kurie esame išaugę šio mokslo šviesoje. Todel Trijų Karalių arba Išminčių šventė, kai švenčiamas Viešpaties Apsireiškimas trims Išminčiams, yra viena brangiausių švenčių, kadangi Viešpats yra mums apsireiškęs per tris Išminčius. Todėl toji šventė Katalikų Bažnyčioje yra taip iškilmingai švenčiama.

Antroji paslaptis – tai žydų tautos, nepatikėjusios Kristaus gimimu ir neatėjusios atiduoti Jam pagarbos, pasmerkimas. Mes privalome ypač dėkoti Dievui, kad nepriklausome išrinktajai giminei. Mes, katalikai, dabar esame išrinkti vietoj anos žydų giminės.

Džiaugdamiesi savo pašaukimu būti katalikais, pažvelkime į save ir paklauskime save, ar mes Kristų garbiname labiau negu žydų sinagoga? Ar neapkenčiame pasaulio gėrybių ir linksmybių taip, kaip Kristus jų neapkęsdavo? Ar neprivalome bijoti, kad kas kitas pasiims mūsų užtarnautus garbės vainikus, o mes patys virsime nedekinga ir netikėle gimine.

Trečioji paslaptis – tai trijų Išminčių Viešpačiui Kristui aukotų dovanų reikšmė. Trys Išminčiai, aukodami Viešpačiui Kristui auksą, išreiškė Jo, kaip kataliko, galybę, smilkalus – Jo dievystę, mirą – Jo žmogystę. Ir tu, krikščioni, jei nori būti Dievo malonės apšviestas, savo dvasia eik į apleistą tvartelį, pulk prie Išganytojo kojų ir paaukok Jam savo širdies dovanas. Argi drįstum iš Jo tik laukti ir nieko Jam neaukoti?

III. Linksmybė sugrįžus namo

Trys šventieji Išminčiai, gausiai apdovanoti Dievo malonėmis, neužsukdami į Jeruzalę, nes vengė susitikimo su nedoru valdytoju Erodu, grįžo į savo kraštą. Nuo to laiko jie niekados neišsižadėjo Kristaus tikėjimo, gyveno apaštalų gyvenimą, išmokė žmones tikėti ir šventai užbaigė savo šventas dienas.

Kas jau kartą save pavedė Dievui, tas privalo neatsigręždamas į nueitą gyvenimo kelią ir nepasiduodamas gyvenimo pavojams, keliauti kitais keliais, tinkamais ir dorais. Dievo angelas rodys tau kelią į lai

mę ir apsaugos tave nuo pavojų. Vykdyk savo pareigas, bet nerūstink Dievo. Savo artimajam duok gerą patarimą, bet nepasiduok blogiems jo patarimams. Visados dirbk darbą, tik nesirink blogo darbo. Maldą derink su apsimarinimu. Taip elgdamasis gyvensi apaštalų gyvenimą ir pagaliau šventai numirsi.

„Parodyk man savo kelius, VIEŠPATIE, mokyk mane savo takų." (Ps 25, 4)

Sausio 10 diena

Įvairūs jausmai, skirti Kristaus kūdikystei

I. Amžinojo Tėvo jausmai

Jeigu žiūrėsime į kūdikį Jėzų, taip save žeminantį, tai yra priimantį žmogaus kūną, gimstantį menkoje prakartėlėje, dangaus Tėvui save už musų nuodemes aukojantį, lengvai suprasime, ką tuokart jautė mažutėliam Jėzui dangaus Tėvas. Buvo du ypatingi ir mūsų sielai labai naudingi dangaus Tevo jausmai. Pirmasis ir visų prakilniausias dangaus Tėvo jausmas kūdikėliui Jėzui buvo prakilniausios ir karščiausios meiles jausmas. Iš meilės kūdikiui Jėzui dangaus aukštybių Tevas savo angelams įsako Jį nusižeminus pagerbti; mums įsako atiduoti Jam giliausią pagarbą ir paaukoti Jam savo širdį.

Antrasis dangaus Tėvo jausmas buvo meilės mums jausmas, kurio vedamas Tėvas savo numyletąjį Sūnų kartu su Jo darbais ir nuopelnais mums dovanojo.

Ar begalėjo mums Dievas duoti dar daugiau? Ar galėjome mes Jį prašyti ko nors daugiau? Ar apdovanoti tokiomis malonėmis, galime laikyti save beturčiais? Ar galime manyti esą žuvę, turėdami tokį Išganytoją?

II. Švenčiausiosios Mergelės Marijos jausmai

Du vienas kitam priešingi, arba, tiksliau sakant, vienas kitą lydintys Marijos širdies jausmai buvo sopulys ir džiaugsmas. Marija džiaugėsi suprasdama, kad Jos Sūnus yra Dievo Mokslo ir Išminties šaltinis. Ji

galėjo sakyti: „Izraelio Dievas – tai mano Sūnus! Žmonių Išganytojas, dangaus išrinktųjų Viešpats – tai mano Sūnus!“ Dėl tokios savo Sūnaus aukštybės ir prakilnumo Marija jautė ne paprastą, bet dangišką džiaugsmą. Bet kas sugebės išreikšti Marijos džiaugsmą ir linksmumą, kuriais buvo pripildyta Jos širdis, kai tą dangiškąjį Sūnų, mažutėlį Jėzų, glaudė prie savo krutinės, penėjo savo pienu, kai galėjo Jį mylėti ir būti Jo mylima. Bet ko trūksta, kad ir mes galėtume džiaugtis panašiomis linksmybėmis? Kai šv. Mišių Aukoje Jis yra arčiausiai mūsų, o priimant šv. Komuniją yra sutapęs su mumis, argi mes tuokart neprivalome iš visos širdies džiaugtis sakydami: „Tu esi manyje, o aš Tavyje, mieliausiasis Išganytojau!“ Jeigu neturėtume tokio džiaugsmo, tai būtų menko musų tikėjimo ir sustingusios bei suakmenėjusios meilės ženklas. Tiktai todėl Marijos džiaugsmas buvo didelis. Bet ar nebus didesni už džiaugsmą sopuliai, kai glausdama prie krūtinės kūdikį Jėzų, mintyse matė Jį prikaltą prie kryžiaus, regėjo vainikuotą erškėčių vainiku, Jo rankas ir kojas prikaltas vinimis. Sunku buvo Marijai išgyventi šį širdies sopulį. Tie Marijos sopuliai ypač mums, nusidėjėliams, turi sukelti gailestį ir graudžią raudą, kadangi mes savo nusidėjimais taip žiauriai kankiname Jėzų ir kalame Jį prie kryžiaus.

III. Tikrųjų Dievo tarnų jausmai

Saugokis, krikščioni, kad nesektum žydais, kurie gimusio Išganytojo ne tik nepripažino savo Viešpačiu, bet dar išdrįso Jį paniekinti. Sek piemenėliais, kurie džiaugdamiesi pas Jį atėjo, Jį nusižeminusį pagarbino ir garbindami Dievą grįžto namo. Sek šventais Išminčiais, paklususiais Dievo įkvėpimui, nugalėjusiais didžiausius gyvenimo sunkumus, noriai aukojusiais Dievui savo turtus. Geriausiai tai padarysi sekdamas Kristumi, kuris nekentė pasaulio ir jo linksmybių.

„Kristus visų sunkumų nugalėtojas.“ (Šv. Jonas Auksaburnis)

Sausio 11 diena

Apie Ganytojo malonę

I. Ganytojo malonė yra didžiausia Dievo Gailestingumo paslaptis

Esu tikras, mano Viešpatie Dieve ir Ganytojau, kad Tavo malonė yra Tavo gailestingumo darbas, Tavo darbų vaisius, o mano laimės pradžia.

Dievo malonė ateina pas mane pirmiau, negu aš ją užsitarnauju, nerasdama manyje jokio prakilnaus troškimo ir darbo, dėl kurio būčiau jos vertas. Suprantu jos veikimą savyje, bet nenumanau jos paslapties. Ji beldžiasi į mano širdies duris, bet į ją neįeina be mano noro ir valios. Ieško, randa mus, be prievartos skatina geriems darbams. Bet vieno nesuprantu: kaip ji nugali mano sielos pasipriešinimą ir paskatina dirbti sunkiausius darbus? Stebiuosi, bet myliu ir didžiai gerbiu Tavąjį gailestingumą, kuris randa patogią progą prisitaikyti prie mano galimybių ir lengvesniais keliais vesti mane į dangiškąją laimę. O gerasis ir gailestingasis Dieve! Argi neprivalėčiau pasiaukoti Tavo malonei ir meilei, argi menkais atsikalbinėjimais galėčiau atsisakyti Tavo malonės? Anie trys Išminčiai turėjo pakankamai priežasčių atsisakyti Tau tarnauti. Jiems buvo nelengva apleisti savo tėviškę, atiduoti pagarbą neturtė gulinčiam kūdikiui ir Jam aukoti dovanas. Tačiau jiems užteko vieno žvaigždės spindulio, vieno įkvėpimo nugalėti tiems sunkumams. O, Viešpatie Dieve, niekados daugiau nebesipriešinsiu Tavo malonei. Įsakyk, ką tik nori; viską kuo greičiausiai įvykdysiu.

II. Dievo malonė yra didžiausia tiesos paslaptis

Dievo malonė beldžiasi į daugelio žmonių širdžių duris, prašydama ją įsileisti, bet yra nemaža tokių, kurie Dievo malonei neatidaro durų; tada ji, neturėdama tiek kantrybės laukti, pasišalina. Pasak šv. Augustino, faraonas taip supyko ant žydų ir nepatikėjo net Dievo padarytais stebuklais žydams išlaisvinti dėl to, kad nenorėjo prisipažinti atmetęs pirmąją žadinančią Dievo malonę. Juo didesni yra Dievo

malonės įkvepimai, juo mažiau mes savo gerais darbais esame užsitarnavę tą malonę, juo mažiau tie įkvėpimai laukia musų atsivertimo, juo greičiau mažiausiais savo pasipriešinimais tuos Šventosios Dvasios įkvėpimus mes nuo savęs atstumiame. Tai yra paslaptis! Bet tai yra Tiesos, kurią Dievas apreiškia tiems, kurie Jam priešinasi, paslaptis. Suteiktos, bet atmestos Dievo malonės bus pirmoji ir visiškai teisinga mūsų pasmerkimo į amžinąją pražūtį priežastis. Atsiminkime žydų elgesį. Kaip jie galės pateisinti savo netikėjimą Paskutiniame teisme? Jie žinojo Išganytojo gimimo laiką ir vietą. Trys Išminčiai tai buvo jiems pasakę remdamiesi tikrais šaltiniais. Jie gavo ir daug kitų Dievo malonių. Ir ką jie galės pasakyti, kad save pateisintų? Nieko. Tik prisipažinti, jog kalti. O kuo mes galime pasiteisinti? Mes, kurie esame atmetę tiek įvairių Dievo malonių? Susigėskime ir su baime stebėkime Dievo įkvėpimus. Naudokimės Dievo gailestingumu, kad sulauktume Jo teisingumo. Elkimės taip, kad su šv. Pauliumi galėtume pasakyti: „...jo man suteiktoji malonė neliko bergždžia" (1 Kor 15, 10).

Sausio 12 diena

Jėzus, pasilikęs šventykloje ir surastas Švč. Mergelės Marijos

I. Kokia buvo Švenčiausiosios Mergelės širdgėla, pasimetus Jėzui

Niekados neverkiama dėl to, ko nemyli širdis. Juo didesnė meilė, juo gausesnės ašaros, ir jos teka upeliais, kada netenkame to, kurį visų labiausiai mylėjome. Dabar suprasi, krikščioni, didumą kančios, kurią patyrė Dievo Motinos Marijos širdis pasimetus Jėzui, Jos ir Dievo Sūnui, Jos didžiausiam ir brangiausiam turtui, Jos linksmybei, Jos sūnui, kurį mylėjo karščiau už savo gyvenimą. Tas Sūnus nuo Motinos visiškai neatsiskyrė, tik pasišalino. Jėzus pasimetė ne dėl motinos nepriežiuros arba per mažo rūpestingumo, tačiau Marija negalėjo atrasti jokios paguodos savo dideliam skausmui numalšinti. „Su sielvartu ieškojome Tavęs" (Lk 2, 48). Iš tikro nežinau dėl ko tu, krikščioni,

taip lengvai pameti Kristų? Pameti dėl to, kad per mažai tiki arba dėl didelio savo atšiaurumo. Ir reikėtų dar daugiau stebėtis, kad pametęs Jo neieškai ir dėl to neliūdi? Dėl daug menkesnių priežasčių lieji gailias ašaras, o Kristų, dėl savo kaltės pamestą, atsisakai apverkti. Verki dėl šios žemės, kurios turėtum išsižadėti. Apverki pavogtus pinigus, kuriuos uždirbai sukčiaudamas, žemės gėrybes, įgytas kreivais ir neteisingais keliais. Tokios ašaros yra ne tik nenaudingos, bet ir neapsakomai kenksmingos tavo sielai.

II. Kaip Marija sielojosi dėl pasimetusio Jėzaus

Kad rūpestingai ieškotume Jėzaus, reikia mylėti Jį taip, kaip mylėjo Marija. Jos rūpestingas Jėzaus ieškojimas apgiedotas Giesmių giesmėje: „Turiu ieškoti to, kurį myli mano širdis“ (Gg 3, 2). Pamačiusi, kad Jėzaus nėra, Marija nieko nelaukdama grįžta į miestą ir rūpestingai išvaikštinėja visas vietas, kur būtų galima surasti prarastą meilę. Ieško draugų ir giminių namuose, klausinėja pažįstamų ir nepažįstamų apie savo mieliausiąjį Sūnų. Matai, krikščioni, kad karšta meilė nepasitenkina gailiomis ašaromis, dejavimais, troškimais – ji rūpestingai, bet ramiai ieško Jėzaus. Ir Marija sulaukia atpildo. Su didžiu džiaugsmu Ji suranda savo numylėtą Sūnų. Koks esi apsileidęs tu, krikščioni, jei visai neieškai dėl savo nusidėjimų pamesto Jėzaus arba ieškai ten, kur Jo negalima rasti. Veltui Jo ieškai miestų linksmybėse ir triukšme. Ten greičiau Jį galima pamesti, negu atrasti. Veltui Jo ieškai tarp bičiulių ir giminaičių. Ieškok gyvenančio bažnyčioje su Marija, prakartėlėje su piemenėliais ir trimis Išminčiais. Jį rasi sielos apmąstymuose ir kitose savo tikėjimo pareigose.

III. Koks buvo Marijos džiaugsmas, suradus Jėzų

Didelis buvo Marijos džiaugsmas suradus savo Sūnų, daug didesnis negu džiaugsmas moteriškės, suradusios pamestą pinigą (kaip aprašoma Evangelijoje). Bet kur kas didesnis buvo Marijos rūpestis, kad kartą atradus Sūnų, vėl Jo nepamestų. Apie tai pati Marija sako Giesmių giesmėje: „Radau tą, kurį myli mano širdis. Tvirtai jį apkabi-

nau ir nepaleidau..." (Gg 3, 4). Laimingas esi, krikščioni, jeigu Dievas yra su tavimi. Visus savo rūpesčius ir darbus paskirk tam, kad tik Jo neprarastum. Gerai ištirk, dėl ko Jis tave apleidžia. Pamatysi, kad tos nelaimingos valandos, kai Jis tave apleido, priežastis yra tavo apsileidimas einant krikščionio pareigas. Kad tavęs neištiktų toji nelaimė, gaivink savo širdyje uolumą, rūpinkis mažais dalykais – tuokart tavo Dievas, vienintelis tavo turtas, visados bus su tavimi, ramindamas ir laimindamas tave. O mieliausioji Dievo Motina, patark, ką turiu daryti, kad Jėzus Kristus, Tavo Sūnus, visados būtų su manimi.

„ ...rado Jį šventykloje." (Lk 2, 46)

Sausio 13 diena

Kristaus krikštas Jordano upėje

I. Kristaus krikštas yra visų jau anksčiau kentėtų nusižeminimų atnaujinimas

Stebėtinos ir nesuprantamos yra visos mūsų Išganytojo paslaptys. Didžiausia ir svarbiausia paslaptis yra nusižeminimas. Aiškiausiai ji matoma Kristaus krikšte. Kad Kristus priims žmogaus kūną, kad gims neturte – tie nusižeminimo ženklai buvo apreikšti Kristui įsikūnijant ir Jam gimstant.

Apipjaustymo šventė – tai Dievo, priimančio nusidėjėlio žmogaus pavidalą, nusižeminimo šventė. Bet ką tai reiškia prieš žeminantį krikštą Jordano upėje? Čia Jis priėmė ne tik nusidėjėlio žmogaus pavidalą, bet panoro būti įtrauktas į nusidėjėlių gretas, kad būtų apkrikštytas šv. Jono, kuris buvo Dievo siųstas tik tam, kad kviestų nusidėjėlius gailėtis ir atgailauti. O stebuklingas Dievo-Žmogaus nusižeminime! Šv. Jonui tu sukėlei didžiausią baimę. Užgniaužk ir mano didybę, puikybę ir tiesą! Aš esu paskendęs nusidėjimuose, o noriu atrodyti nekaltas ir būti neliečiamas. Vienas vienintelis broliškas perspėjimas, padarytas maloniai ir švelniai, sukelia man neapykantą. Viešpats Jėzus, pati šventenybė, nori tapti nusidėjėliu ir būti priimtas į nusidėjėlių būrį. O krikš-

čioni, Dievas žino, koks tu esi. Ką gi darytum, jei visi žmonės žinotų, koks tu esi? Kaip tada susigėstum!

II. Kristaus krikštas yra Jo garbės išreiškimas

Dėl to šv. Jonas skelbia Kristų esantį siųstuoju Izraelio Išganytoju, sakydamas: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodemę!“ (Jn 1, 29) Šventoji Dvasia balandžio pavidalu nusileidžia ant Jo švenčiausios galvos. Amžinasis Tėvas Jį vadina savo mylimiausiuoju Sūnumi. Tas pagarbos išreiškimas Kristui tikrai gali būti prilygintas Jo didžiausiam nusižeminimui. Taigi išsipildo šie Šventojo Rašto žodžiai: „Kuris save žemina, bus išaukštintas“ (Lk 14, 11). Bet tu, rodos, droviesi tos visus išdidžius žmones pažeminančios ištarmės. Bene teks tau išgirsti šitokią ištarmę: „Kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas“ (Lk 14, 11). Jeigu nori būti išaukštintas, būk savo akyse nusižeminęs ir tokiu nesidrovėk pasirodyti kitiems. Tai vienintelis kelias į tikrąją garbę; tik tuo keliu eidamas patiksi Dievui. Jeigu Dievo pavyzdys tavęs nesujaudina, tavo puikybė yra nepataisoma ir ant tavęs kris tokia ištarmė: „Kuris save aukština, bus pažemintas.“

Sausio 14 diena

Apie Švenčiausiąjį Jėzaus vardą

I. Švenčiausias Jėzaus vardas yra garbingiausias vardas

Visa įsikūnijusio Žodžio garbė išreiškiama vienu žodžiu „Jėzus“. Visos Dievo ir žmogaus tobulybės, visos dorybės yra išreikštos tuo žodžiu. Žodis „Jėzus“ reiškia „išganytoją“. Norint išganyti žmones, reikia būti Dievu. Išganyti žmones, vadinasi, sugrąžinti jiems Dievo malonę, kurios jie neteko dėl savo nusidėjimų. Kad sugrąžintų tai, kas yra visų brangiausia, Išganytojas turi prilygti amžinajam Tėvui. Todėl matome, kad Jėzaus vardas išreiškia aukščiausią galybę, visą išmintį, visų gėrybių ir dovanų šaltinį. Be to, norint būti išganytoju, reikia būti žmogumi. Norint išvaduoti žmones iš nusidėjimų, reikia priimti žmogaus prigimtį, pasiduoti kentėjimams ir pasiaukoti dėl pasaulio atpirkimo.

Tad Švenčiausiasis Jėzaus vardas reiškia labiausiai nusižeminusį, maloniausią, meiliausią, kantriausią ir paklusniausią žmogų. Tas vardas yra aukščiausias iš visų vardų. Tas vardas yra vertas didžiausios mūsų pagarbos. Bet kaip, kokiais pagarbos ženklais tą vardą garbiname mes ir kiti žmonės? Išganytojui atiduosime didžiausią pagarbą, jeigu patys save išganysime. Nebūtų nei nusidėjimų, nei nusidėjėlių, jeigu Švenčiausiasis Jėzaus vardas būtų teisingai suprastas.

II. Švenčiausiasis Jėzaus vardas yra galingiausias vardas

Jau šv. Petras žydų tautos vadovams ir seniūnams apreiškė to Švenčiausiojo vardo aukščiausią galybę sakydamas, kad žmonėms nėra duota kito vardo, kaip šis. Tai vardas, per kurio galybę mes susilaukiame išganymo. Jo galybė neapsakoma, kadangi ji tarnauja visiems žmonėms be išimties. Tai visus apšlakstąs balzamas, visiems, kurie norėtų juo pasinaudoti, duotas vaistas. Šio vardo galybė yra be pabaigos. Kiek gero mums suteikia tas vardas! Jis gydo ligonius, išvaduoja belaisvius, sustiprina nusilpusius. Dievas mums duoda visa, kas naudinga ir išganinga mūsų sielai, jeigu Jo prašome Jėzaus vardu. To vardo galybe užsidarė pragaro vartai ir iki šiol daroma daug stebuklų: vardan Jezaus kelkis ir vaikščiok. Ir štai šis vardas patiria tiek persekiojimų. Ir mes dėl šio vardo turime iškęsti nemažai persekiojimų. Bet tame varde turi būti visa mūsų viltis ir džiaugsmas. O, kad To vardo galybę mes gautume patirti mirties valandą.

„O Jėzau, būk mano Jėzus ir išganyk mane.“ (Šv. Augustinas)

Sausio 15 diena

Apie pasaulio išsižadėjimą

I. Viskas mus verčia išsižadėti pasaulio

Visų pirma išsižadėti pasaulio mus verčia mūsų pašaukimas ir vardas, kurį nešiojame. Esame krikščionys, todėl pasaulis, kuris yra didžiausias Kristaus priešas, yra ir mūsų priešas. Antra, tai mus

verčia daryti tvirčiausi mūsų pažadai, duoti jau tiek kartų. Trečia, tam mus ragina mūsų pačių silpnybės, vedančios mus į bloga. To blogio neišvengsime, jei neišsižadėsime pasaulio. Pagaliau tai įrodo išmintingų vyrų, tyrusių sugedusio pasaulio nuodus, pavyzdžiai. Be abejo, šios išvardytos priežastys, raginančios išsižadėti pasaulio, yra svarbios. Mums žinoma, kaip gudriai yra paspęstos pasaulio pinkles. Dievobaimingų tėvų ir globėjų į mūsų širdis įdiegti doros jausmai, tiesa, neretai sulaiko nuo nusidėjimų, bet neilgam. Dažnai gundomi pasaulio, mes pajuntame, kad Dievo meilė gęsta vis labiau. Jeigu pamėgintume dar nors truputį paragauti pasaulio malonumų, tada savo širdyse pajustume jau giliai įsišaknijusius blogus palinkimus. Ir greitu laiku taip atsitiks, jei pasauliui būsime atsidavę daugiau negu didžiausi jo garbintojai. Jeigu tai tavęs neįtikintų, įsigilink į šv. Pauliaus žodžius, kuriais Dievo priešu vadinamas kiekvienas pasaulį pamilęs žmogus. Nesinori tikėti, kad tu, krikščioni, drįstum mylėti pasaulį, o Dievo neapkęsti. Jeigu žmonės, gyvenantys apaštalų gyvenimą, su pasauliu turintys tik tiek reikalų, kad jį atverstų ir pataisytų, kartais pakliūna į jo pinkles, tai kas bus su tavimi, jeigu nesisaugosi pasaulio, jei su pasauliu susidursi norėdamas pasidžiaugti jo linksmybėmis? Saugokis! Esi netoli pražūties, jeigu susidedi su pasauliu be jokios baimės!

II. Niekas negali išlaisvinti mūsų nuo pasaulio išsižadėjimo

Krikščioni, nesiteisink, kad negali pamesti pasaulio dėl daugelio savo darbų. Palygink tuos užsiėmimus su reikalingumu išganyti savo sielą, tada suprasi, kad nėra jokio reikalo mylėti pasaulio, kad svarbiausia yra išganyti savo sielą. Jeigu sakaisi esąs apsikrovęs daugeliu darbų ir sielos reikalams negali paskirti nė valandėlės, tai naudokis šiuo vaistu: atidėk dalį tų savo darbų, o laisvu laiku apmąstyk savo sielos būseną, įsigilink į jos reikalus, įgauk naujų jėgų. Jeigu jautiesi esąs visiškai pavergtas pasaulio ir nė manyti nemanai jam priešintis, tai reikia griebtis visokių priemonių, kad išeitum iš tos pavojingos

sielos būsenos, reikia sutraukyti visus ryšius su pasauliu. Per daug nepasitikėk savo jėgomis: ir stipresni už tave amžinai pražuvo. Ir Dievo malone per daug nepasitikėk. Ją Dievas duoda ne tik kariauti su pasauliu, bet ir jo šalintis. Taigi, krikščioni, saugokis pasaulio! Kodėl gi taip lengvabūdiškai elgiesi ir save žudai? Neišmintingu ir bepročiu pavadintum tą, kuris susidėtų su baisiomis ligomis užsikrėtusiu žmogumi arba gertų nuodus, manydamas esąs ganėtinai sveikas. Išeik, krikščioni, iš to Babilono pasaulio! Saugokis tiek kartų Kristaus pasmerkto pasaulio!

„Gelbėkitės iš šitos iškrypusios padermės.“ (Apd 2, 40)

Sausio 16 diena

Apie Paskutinį teismą

I. Tas, kuris tave teis, bus negailestingas Dievas

Gerai apsvarstyk šiuos žodžius: „Dievas bus negailestingas.“ Pirma, būsimasis Teisėjas yra Dievas, tiek kartų užrūstintas mūsų nusidėjimų. Dievas – viską žinąs Teisėjas, kurio negalima apgauti. Jis yra teisingiausias Teisėjas, nesiduodąs paperkamas, galingiausias Teisėjas, kuriam neįstengia pasipriešinti jokia galybė. Tą Teisėją pamatysime ateinantį visa galybe, apimtą teisingos rūstybės. Kaip tą ištvers nusidėjėlis? Kokiomis akimis jis galės į Jį pažvelgti? Koks tada bus sujudimas? Koks nusiminimas? Kokia baimė? Antra, būsimas Teisėjas yra Dievas, bet negailestingas Dievas. Dievas, kuris mus mylėjo labiau, negu tėvas myli savo sūnų, kuris dėl mūsų pasiaukojo daugiau, negu draugas pasiaukoja dėl savo draugo. Bet tada ir meilė, ir gerumas, ir draugiškumas virs rūstybe: nebepadės nei ašaros, nei dejavimai, nebus jokio pasigailėjimo, kadangi pasigailėjimo laikas jau bus praėjęs. Ką gi daryti, kad išvengtume Dievo rūstybės – busimo savo Teisėjo rūstybės, kuri gali ir sielą, ir kūną nugramzdinti į pražūtį? Vien baimė nepadės jos išvengti. Tik malda, ašaromis ir atgaila galima permaldauti užrūstintą Dievą. Dievas pasigailės mūsų, jeigu

mes patys save varginsime be pasigailėjimo ir atgailausime už savo nusidėjimus.

„Taip, sakau jums, šito bijokite!“ (Lk 12, 5)

II. Teisiamas kaltininkas nebegalės apsiginti

Kokia baisi visų dienų dienelė, kai nelaimingas nusidėjėlis bus pašauktas stoti prieš Dievo teismą! Baisi diena: Teisėjas rūstus, o kaltininkas nebegalės apsiginti. Ten nebus įleidžiami jokie advokatai. Nei pati Švenčiausioji Mergelė Marija, nusidėjėlių Gynėja, Gailestingoji Motina, nei pagaliau Viešpats Jėzus, gailestingumo šaltinis, neužtars nusidėjėlio. Patys nusidėjėliai vargiai begalės save išteisinti! Teks tarti kalnams: „Griūkite ant mūsų ir paslėpkite mus nuo Sėdinčiojo soste veido!“ (Apr 6, 16) Bet ką daryti, norint kad ir ne visai išvengti to baisaus teismo, tai bent palengvinti jo ištarmę? Reikia įsivaizduoti Kristų, teisiantį mus Paskutiniame teisme, ir dabar jau nelaukiant, kol teks stoti prieš tą teismą, patiems save be jokio pasigailėjimo paruošti tai valandai. Be abejo, asmuo, jau kartą nuteistas, antrą kartą neteisiamas.

Du kartus to paties neteisia.

III. Galutinis teismo nuosprendis nepakeičiamas

Niekas neabejoja, kad nėra teisingesnio teisėjo už Dievą. Kas gi galėtų prikišti ką nors neteisinga Dievo padarytam nuosprendžiui? Jis paskelbtas visam laikui ir amžinai toks pasiliks. Ir man, ir tau, krikščioni, reikės stoti prieš tą patį teismą. Bet nežinome, ką gausime, ko turėtume bijoti, koks bus mums teismo nuosprendis. Apie tai gerai pagalvojus, nebegalima ramiai, nedrebant iš baimės, gyventi. Laimingas buvo Arsenijus, kuris visados prieš savo akis turėdavo tą baisią teismo dieną, tačiau ir jis, atėjus mirties valandai, artinantis Dievo teismui, drebėjo iš baimės. O Viešpatie Dieve, prašau, kad Tavo teismo baimė mane sujaudintų!

Sausio 17 diena

Apie tris garbingas šv. Antano pergales

I. Šv. Antanas nugalėjo pasaulį jį paniekindamas

Daug kur Šv. Rašte pasaulis yra smerkiamas, tačiau dar labai daug žmonių myli pasaulį, ypač jaunimas yra jame paskendęs manydamas, jog yra garbė pasaulyje be saiko linksmintis, kadangi, pasak jų, po pasaulio veliava esą galima būti laisvesniems. Šventoji Dvasia sako, kad pasaulis ne tik pavojingas, bet ir persisunkęs priešiška dvasia, kuri niekina visa tai, kas šventa.

Kitaip elgėsi šv. Antanas. Nors jis galėjo pasigirti ir žemės turtais, ir žydinčia skaisčia jaunyste, tačiau metė visas pasaulio grožybes, būdamas tikras, jog pasaulyje negalės išganyti savo sielos. Išgirdęs Evangelijos žodžius: „Jei nori būti tobulas, eik parduok, ką turi... ir sek paskui mane“ (Mt 19, 21), šv. Antanas paliko pasaulį, pasišalino nuo žmonių, nuejo į dykumą ir ten pamaldžiai tvarkydamas savo gyvenimą, pasiekė aukščiausią šventumo laipsnį. Kiekvienas žmonių luomas, pagaliau kiekvienas amatas turi savo pasaulį, tai yra aplinkybes, vedančias į palaidą gyvenimą. Tas aplinkybes reikia pašalinti, o pašalinti galima tiktai gyvenant vienumoje, tai yra atsiskyrus nuo tų pražūtingų aplinkybių. Tad pamilkime vienumą, kaip ją buvo pamilęs šv. Antanas. Tik vienumoje arba atsiskyrime galima rasti laimę.

II. Pašalinęs pagundas, nugalėjo piktąją dvasią

Šv. Antanas visam pasauliui yra žinomas kaip didžiausias smarkiausių pagundų nugalėtojas. Tūkstančius kartų piktoji dvasia įvairiausiomis pagundomis mėgino atitraukti šventąjį nuo maldos, marinimosi, ragino jį palikti dykumą ir grįžti į pasaulį. Kaip tokiomis aplinkybėmis elgėsi šv. Antanas? Šventasis, turėdamas viltį Dieve, budėdavo, kad pagundai neduotų priežasties; netikėtai jai atėjus, pagundą pašalindavo švento kryžiaus ženklu, ištardamas Švenčiausiąjį Jėzaus vardą arba žadindamas nusižeminimo aktus. Tai yra geriausi

vaistai pagundoms nugalėti. Piktoji dvasia nugalės tik baikštų, apsileidusį, nenaudojantį dvasinių ginklų žmogų. Piktoji dvasia, surišta Kristaus grandine, gali mus tik gundyti, bet negali nuvesti į pražūtį be mūsų valios. Jos nasruose žūva tik tas, kas prieina prie jos arti, kas pats pasiduoda jos siūlomoms pagundoms.

Budėk, saugokis ir priešinkis – tai jau nugalėjai.

III. Nugalėjo savo kūną, jį marindamas

Daug pavojingesnis priešas yra mūsų kūnas. Piktoji dvasia naudojasi mūsų kūnu it kokiu įnagiu mūsų geriems sumanymams griauti. Kas nevaldo savo kūno, tą greitai nugali piktoji dvasia. Tai gerai žinodamas, šventasis Antanas savo kūną valdė apsimarinimais, pasninkais, budėjimais, plakimais. Todėl šventasis garbingai nugalėjo visus savo priešus. Jeigu tu, krikščioni, nemarinsi savo kūno, greitai pasijusi esąs savo priešų nugalėtas. Savęs marinimas yra vienintelis būdas tramdyti kūno geiduliams.

„Kurie yra Kristaus, tie nukryžiavo savo kūnus su aistromis ir geismais." (Gal 5, 24)

Sausio 18 diena

Apie būtiną ištikimybę Šv. Motinai Bažnyčiai

I. Bažnyčiai privalome reikšti dvasios ištikimybę

Tikriausias tiesos šaltinis yra Bažnyčia, kurią Kristus įsteigė ant uolos. Aukščiausia Bažnyčios galva, šv. Petras, Romoje pastatė savo Sostą, kuris iki šiol valdomas jo įpėdinių, Romos popiežių, ir kuris nebus sugriautas iki pasaulio pabaigos. Tos Bažnyčios privalome klausyti, kadangi ištikimybė Bažnyčiai yra tikriausias tikinčiųjų Kristumi ženklas, nes „kas nepaklus nė bažnyčiai, tebūnie jis tau kaip pagonis ir muitininkas" (Mt 18, 17). „Netikėčiau nė Evangelija, – kalbėdavo šv. Augustinas, – jeigu to daryti nelieptų Bažnyčia." Neklaidingos yra visos dogmos, kurias skelbia Bažnyčia. Pati Bažnyčia negali klysti, kadangi ji yra valdoma Šventosios Dvasios.

Bažnyčios neklystamumas reikalauja, kad mes jai rodytume savo paklusnumą ir priklausomybę. Ta ištikimybė turi būti visuotinė, tai yra negalinti priešintis nė mažiausiai Bažnyčios skelbiamai tiesai; tikra, tai yra einanti iš širdies ir paremta ne vien žodžiais, bet daugiausia gerais darbais. O kiek yra žmonių, gyvenančių be Bažnyčios. Neklausydami Bažnyčios, jie veda savo sielas į pražūtį, kadangi be Bažnyčios nėra išganymo. O Jėzau Kristau, per Tavo Brangiausiąjį Kraują meldžiame Tave, patrauk netikinčiųjų sielas prie Bažnyčios. Mes žadame tikėti visu tuo, ko Bažnyčia mus mokys. Tu stiprink mūsų tikėjimą, kad gyventume taip, kaip moko tikėjimas, ir jame numirtume.

II. Bažnyčiai privalome rodyti širdies ištikimybę

Ištikimybę Bažnyčiai rodome pildydami jos įsakymus. Tie įsakymai yra ne tik teisingiausi ir suprantami mūsų protui, bet reikalaujantys ir griežto jų vykdymo. Mes, silpni ir menki žmogeliai, reikalaujame, kad jaunesnieji mūsų klausytų, tuo tarpu nenorime rodyti paklusnumo savo Motinai, Šventajai Bažnyčiai, nors gerai žinome, kad Bažnyčia mus pagimdė Jėzui Kristui ir turi teisę, jeigu jos neklausytume, atskirti mus nuo savęs kaip sugedusius narius. Tokią valdžią jai davė Kristus, tardamas: „Ką tu suriši žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką atriši žemėje, bus atrišta ir danguje“ (Mt 16, 19). Kaip mes save pateisinsime, jei neklausysime Bažnyčios, kai šie įsakymai yra tokie lengvi ir Motinos Bažnyčios pritaikyti prie mūsų silpnybių. Tebūnie tau, Motina Bažnyčia, amžina širdies ištikimybė, kai prisiekiame laikytis visų tavo įsakytų pasninkų, atlikti paskirtą atgailą. Garbindami tave, tavąjį tikėjimą, garbiname Viešpatį Dievą, sekdami tavo valia, pasižadame pačiam Viešpačiui Dievui. Tik vieno Tavęs, o Viešpatie Jėzau, prašome, kad mūsų Motiną Bažnyčią palaikytum ir kad būtume ištikimi jos Galvai, šv. Petro įpėdiniui, kad pagaliau ji atidarytų dangaus vartus, kaip esi pažadėjęs tikintiesiems. Kas Bažnyčios neklauso, tebuna Tau kaip pagonis ir muitininkas.

Sausio 19 diena

Apie krikščionio vertę

I. Krikščionis yra dangaus Tėvo sūnus

Kokia didelė yra krikščionio vertė! Kaip uoliai privalome palaikyti tą vertę! Šv. Jonas, nemokėdamas tinkamai nusakyti krikščionio vertės, ragina mus ją apmąstyti šiais žodžiais: „Žiūrėkite, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikai – ir esame!“ (Jn 3, 1) Iš tikro taip yra. Juk esame įrašyti į krikščionių gretas, todėl vadinamės ir esame Dievo sūnumis, dangaus karalystės įpėdiniais. Teisingai ir Dievą vadiname Tėvu. Koks aukštumas, koks krikščionio vardo prakilnumas! Tačiau kaip mažai apie tai mąstome, o dar rečiau galvojame apie savo vertę. Nors būtume kilę iš tamsios giminės, nors būtume elgetos ir didžiausi beturčiai, tačiau tai, kad esame Dievo sūnūs, mus paguos; todėl esame aukštesni už kunigaikščius ir pačius žemės viešpačius. Saugokimės, kad savo nedorais poelgiais nesuteršime tokio garbingo vardo, kad neužrūstintume tokio mielaširdingo ir gero savo Tėvo.

„Dievo sunumis tapti – aukštos vertės ženklas.“ (Šv. Kirilas)

II. Krikščionis yra Dievo Sūnaus kūno narys

Šventu Krikštu mes liekame Kristaus nariais, kadangi per Krikštą mes tampame nariais Bažnyčios, kuri yra dvasinis Kristaus kūnas. Tą kūną, Bažnyčią, Kristus gaivina, valdo, išlaiko ir peni. Būdami sutapę su dvasiniu Kristaus kūnu, gyvename ta pačia dvasia, esame sujungti ta pačia vienybe, kuria Kristus yra susivienijęs su Dangaus Tėvu: „Aš esu savo Tėve, ir jūs manyje, ir aš jumyse“ (Jn 4, 14). Apmąstyk, krikščioni, koks vertingas yra tavo ryšys su Dievu! Paklausk savo sąžinę, ar tavo gyvenimas panašus į Kristaus gyvenimą? Ar rūpiniesi, kad tavo širdyje visados atsispindėtų Kristaus paveikslas? Neprakilniu savo gyvenimu nepažemink garbaus šv. Krikšto metu gauto vardo, nuolat prisimink, ką yra pasakęs šv. Augustinas: „Esame tapę Kristumi.“

III. Krikščionis yra Šventosios Dvasios šventykla

Atgimę Kristuje per šv. Krikštą, tapome Šventosios Dvasios malonės išrinktaisiais indais. „Ar nežinote, – klausia šv. Paulius, – kad jūsų kūnas yra šventovė jumyse gyvenančios Šventosios Dvasios?“ (1 Kor 6, 19) Mums turi daugiausia rūpėti, kad nenustotume tos malonės. Mūsų mintys ir darbai tebūnie verti tokio Tėvo, kurio sūnūs esame, tokio kūno, kurio nariai esame, tokios Dvasios, kurios šventykla esame.

„Suprask savo vertę.“ (Šv. Leonas)

Sausio 20 diena

Apie visuotines nelaimes

I. Visuotinių nelaimių priežastis – žmonių nusidėjimai

Dėl mūsų nusidėjimų Dievas kartais baudžia atskirus žmones dalinėmis nelaimėmis, o kartais visą pasaulį visuotinėmis didelėmis nelaimėmis. Todėl daugiau nesiteiraukite priežasties karų ir kitų nelaimių, kuriomis baudžiami krikščionys, Dievo išrinktoji tauta. Ta priežastis yra ne kas kita, kaip mūsų nusidėjimai. Dievas, mus bausdamas, nori suvaržyti įsigalėjusius blogus palinkimus ir įpročius. Priimkime tą Dievo bausmę linksmi ir nusižeminę, nemanydami kaip filistinai, jog tos nelaimės mums yra atėjusios netikėtai. Pripažinkime, kad jas mums atsiuntė Dievas, tardami drauge su pranašu Eliju: „VIEŠPATS yra Dievas! Tik VIEŠPATS yra Dievas!“ (1 Kar 18, 39) Išnaikinę nusidėjimus, kurie artina Dievo rūstybę, įtiksime Dievui, kuris iš nusidėjėlių reikalauja atgailos, o iš teisiųjų – tobulumo.

II. Dorybės saldina nelaimes

Visuotinai baudžiami nelaimėmis, mes taisomės ir grįžtame į tiesos kelią. Tai pripažino ir šv. Augustinas, sakydamas: „Baugini ir kvieti.“ Dievo bausmė mus sugrąžina į tiesos kelią. Visuotinių nelaimių atitraukti nuo kūno smaguriavimų, mes gilinamės į save, ieškodami nelaimių priežasties. Atrandame, kad didžiausia nelaimių

priežastis yra musų nusidėjimai. Suprantame, kad jų nepašalinsime pasiduodami nusiminimui, arba, kas dar blogiau, piktžodžiaudami Dievui. Tuokart mums nebelieka nieko kita, tik žadinti nusižeminimo ir tikėjimo jausmus ir atgailauti. Kai kenčiame nelaimes, tai jaučiame Dievo rykštės smūgius. Savo nekantrumu nenaikinkime tų nelaimių vaisių. Geriau būkime pasiruošę taip sakyti: „Plakė mane ir nejutau."

III. Malda ir geri darbai šalina visuotines nelaimes

Mūsų nusidėjimai užtraukia dangaus rūstybę, mūsų maldos ir geri darbai išprašo Dievą pasigailėjimo. Malda yra vienintelis apsigynimas nuo visų nelaimių; malda yra geriausia pagalba, tačiau mes arba visai atmetame, arba priimame nenoromis tą tokį naudingą vaistą. Skundžiamės, kad jokiam kitam darbui visai neturime laiko, kad laiką naikina nelaimės. Visai užmirštame atsigręžti į savo Tėvą danguje, Tėvą, kuris siuntė tas nelaimes, kuris gali jas nuo mūsų atitolinti. Žadindami gilų tikėjimą ir viltį Dieve, prašykime, kad Dievas nuo mūsų atitolintų visuotines nelaimes.

„Visa, kas yra galima tikinčiam, taip pat yra galima prašančiam." (Šv. Augustinas)

Sausio 21 diena

Apie šv. Agnietės gyvenimą

I. Didelė šv. Agnietės jaunystės išmintis

Visi šv. Agnietės darbai ir žodžiai, nežiūrint į jauną ir nesubrendusi amžių, rodo didelę jos išmintį. Jos gyvenimas parodo, kad ir tokiame amžiuje šalia karštos meilės Dievui gali būti ir gilus tikėjimas. Tai šventoji išreiškė savo nepaprasta drąsa, kai buvo kankinama. Pažvelk į mūsų jaunimo gyvenimą, palygink jį su šv. Agnietės gyvenimu. Mūsų jaunimą reikėtų vadinti neišmintingu ir per daug besidominčiu pasaulietinėmis linksmybėmis. Šv. Agnietės išmintis sugėdina mūsų lengvabūdiškus ir neapgalvotus poelgius ir atmeta pasiteisinimą jaunu

ir nesubrendusiu amžiumi. Šv. Agnietės gyvenimas rodo, kad dėl blogo ar gero elgesio nėra kaltas amžius: pats žmogus atsako už savo darbus. „Iš nasrų pažinsi liūtą, – sako senovės patarlė, – iš darbų – žmogų, iš jaunystės – senatvę." Jeigu nori krikščioniškai nugyventi gyvenimą, rūpinkis, krikščioniškoji jaunuomene, krikščioniškai jį pradėti. Nebe laikas bus, sulaukus senatvės, taisyti jaunystės klaidas.

„Nelaimingas tas laikas, kada Tavęs nemylėjau." (Šv. Augustinas)

II. Skaistumas didžiausiose pagundose

Šv. Agnietės gyvenimas pasižymėjo ne tik didžiausia išmintimi, bet ir skaisčiausia nekaltybe. Nuo pat jaunystės, beveik nuo kūdikystes šventąją vargino didžiausios ir įvairiausios pagundos, tačiau ji nugalėjo visus skaistybes priešus, pavesdama savo širdį sielos Sužadėtinio Jėzaus meilei, nekaltybės sargu pasirinkdama Angelą Sargą, kuris saugojo, kad ne kam kitam, tik Dieviškajam Sužadėtiniui būtų paaukota jos nekaltybė. Angelai yra tarsi dangaus mergelės, bet be nuopelnų, kadangi turi įgimtą nekaltybę. Mergelės yra tarsi žemės angelai, kurie įgijo nekaltybę kovodami. Žinok, krikščioni, kad nekaltybė yra Dievo dovana, įgyta kaip tavo kovos su piktais palinkimais vaisius. Nepasitikėk savimi, per daug nesiremk savo jėgoms. Jeigu matei griūvančius didžiausius Bažnyčios šulus, tai kas gi bus su tavimi, plona nendre? Dievo baime, meile, malda priešinkis visokioms pagundoms ir dažnai su didžiausiu pasitikėjimu ir vilties kupina siela kreipkis į Viešpatį Jėzų, nekaltąjį Sužadėtinį.

III. Ištvermė dideliuose kankinimuose

Koks skirtumas tarp šventųjų ištvermės ir mūsų baikštumo! Trylikos metų mergaitė Agnietė priima kankinimus tarsi didžiausius malonumus; kankintojai pavargsta ją bekankindami, o ji stovi nejudėdama. Vienintelė jos paguoda buvo kentėti dėl Kristaus. Mes bijome ir vengiame net ir lengviausio savęs marinimo. Jaunučiui jos kūnui degant ugnyje, šventoji neparodė jokio nekantrumo; tuo tarpu mes, prisilietę net prie mažiausios ugnies kibirkštėlės, iš skausmo sukeliame didžiausią triukšmą. Negalima pasiekti šventumo, neturint

kantrybės. Jeigu dar nepradėjome marinti savo kūno ir blogų palinkimų, tai dar nesame pasiryžę būti Kristaus mokiniais.

„Kas neima savo kryžiaus ir neseka paskui mane – nevertas manęs.“ (Mt 10, 38)

Sausio 22 diena

Apie pasmerktųjų kančias

I. Ugnies kančia

Nusikelk mintimis į tą vietą, kur Dievo teisingumas pasmerktiesiems uždegė amžiną ugnį. Ta ugnis viską degina; ją jaučia ir dvasios, neturinčios kūno; ta ugnis dega be liepsnos ir nors visada dega, niekada neužgęsta. Ji degina skaudžiai ir be atvangos, ir prie tų skausmų negalima priprasti. Žiūrėk į kiekvieną pasmerktąjį, pasinėrusį į tą ugnį, apsuptą piktųjų dvasių, amžinąją, be mirties mirštančią Dievo rūstybės auką. Štai jis šaukiasi dangaus pagalbos, bet tas šauksmas lieka be atsako: nėra jokio suraminimo, jokios vilties pamatyti malonų Dievo veidą. Dėl ko reikia tiek kentėti? Viena vienintelė priežastis buvo laisva valia padarytas nusidėjimas. Nusidėjėlis buvo amžinai pasmerktas, nes, per daug pasitikėdamas Dievo gailestingumu, dėl šio nusidėjimo neatgailavo. Įsigilink, krikščioni, ir pats savęs paklausk, ar galima niekais paversti kiekvieną nusidėjimą? Ar ir tu nebuvai kada nors užsitarnavęs tos baisios ugnies kančios? Kokią atgailą turėtum daryti už savo nusidėjimus spręsk iš to, kaip už nusidėjimus atgailautų pasmerktasis, jeigu jam tektų iš ano pasaulio sugrįžti į šį. Niekados nebus daroma per daug, kad išvengtume pragaro.

II. Sąžinės kančia

Pasmerktasis į amžinąją pražūtį kenčia daug sąžinės priekaištų, graužiančių jį kaip koks kirminas, ir sakančių, kad jis prarado Dievą, amžinąją laimę, o užsitarnavo nelaimingą amžinąją pražūtį. Tos mintys kankinte kankina pasmerktuosius. Tai pasmerktųjų mirtis, su

kuria jie kovoja ir kurios negali sulaukti. O, kokios sunkios ir nemalonios yra tos ir į jas panašios mintys: esu pragare, čia pakliuvau dėl savo kaltės. Čia gyvensiu amžinai! Jei būčiau norėjęs, būčiau galėjęs džiaugtis amžinąja laime. Bet nenorėjau. Kol gyvenau, kaip lengva buvo susilaukti išganymo: ir Dievo malonės nestigo, ir laikas buvo patogus. Dabar gi ir laikas žuvęs, ir Dievo malonė prarasta: jokio suraminimo, jokio Dievo pasigailejimo! Liepsnos, kankinimai, piktosios dvasios, visados degti, visados savęs neapkęsti, visa tai man beliko, ir tai amžinai, amžinai, amžinai!

Kad tu, krikščioni, išvengtum tų kančių, paklausyk šv. Bernardo įspėjimo: „Tenužengia į pragarą dar žemėje gyvendami, kad nereikėtų nužengti mirus."

Sausio 23 diena

Apie tarnavimą Dievui

I. Yra garbinga tarnauti Dievui

Apmąstyk, kas yra tas Viešpats, kuriam prižadėjai tarnauti? Jis yra ne tik aukštesnis už kitus valdovus ir viešpačius, bet yra aukščiausiasis Viešpats. Visi valdovai ir kunigaikščiai yra to Viešpačių Viešpaties valdiniai. Jeigu Jam geriau tarnausi, labiau tam Viešpačiui įtiksi, būsi labiau mylimas. Valdovo rūmuose jokia tarnystė nėra žeminanti. Ten vis viena, kokią atlieki tarnystę, kiekviena jų yra garbinga. Taip ir Dievo tarnystėje nėra skirtumo – ir ponas, ir tarnas Dievo akyse užima vienodą padėtį, čia kiekvienam teikiama garbinga vieta. Tačiau nors yra garbinga tarnauti Dievui, nors tas Viešpačių Viešpats, kuriam tarnaujame, yra Dievas, bet vis dėlto niekam taip netikusiai netarnaujame, kaip Dievui. Pasižadėkime, kaip Dievo kūriniai ir Jo tarnai, geriau Dievui tarnauti, paveskime Jam visą savo gyvenimą, nesigailėkime nei prakaito, nei darbo, nei, pagaliau, savo kraujo ir pačios gyvybės. Garbinga mūsų tarnystė yra verta tokios aukos.

II. Malonu tarnauti Dievui

Be abejo, Dievui tarnauti yra malonu – Dievas yra geriausias mūsų Viešpats. Niekas iš žemės ponų savo tarnams neduoda taip mažai ir tokių lengvų įsakymų kaip mūsų Viešpats Dievas. Dešimt įsakymų yra visa našta, kurią Dievas mums yra davęs. Nėra nieko lengvesnio, kaip tarnauti Dievui. Aukščiausias tarnavimo Dievui laipsnis yra meilė. Iš mūsų nieko daugiau nereikalaujama, kaip tik vienintelio dalyko: visų labiausiai mylėti Dievą. Kuo mes pasiteisinsime, jeigu Tavęs, o Dieve, visų labiausiai nemylėsime? Tu esi nepakeliamas jungas tik tiems, kurie atsisako Tau tarnauti, gi ištikimiems Tavo tarnams tarnystė Tau yra maloniausia.

III. Dievui tarnauti yra labai naudinga

Darbas, už kurį Dievas yra pažadėjęs mums atlyginimą, ir šio atlyginimo vertė yra nelygiaverčiai. Visų pirma atsižvelk į laiką, kurį paskiri Dievui. Gyveni trisdešimt, daugiausia septyniasdešimt metų ir tai toli gražu ne visą gyvenimą pavedi Dievui. Pažvelk į atlygini mą: jis gausus, kadangi amžinas. Apmąstyk savo darbų vertę. Koks yra skirtumas tarp dangaus ir žemės, toks tavo darbų vertės nelygumas. Savo veikloje atrasi kur kas mažiau gerų ir pusėtinų darbų negu be jokios vertės arba ir visai blogų. Reikia tik stebėtis ir gailiomis ašaromis apverkti neprotingumą žmonių, kurie, vengdami lengvo darbo, taip lengvai atmeta patį gausaus atlyginimo šaltinį. Rodos, reikėtų džiaugtis ir didžiuotis, kad nešame Tavo, o Dieve, jungą, kad Tau galime tarnauti kaip tikri Tavo sūnūs, bet štai pasipainioja mažas sunkumas ir mes išsigąstame, ir metame tarnystę Tau. Pagalvokime apie tą gausų užmokestį, kurį Dievas mums pažadėjo ir jeigu ne meile, tai bent gausaus atlyginimo viltimi vaduodamiesi, vykdykime Jo įsakymus.

Dievui tarnauti, vadinasi, viešpatauti.

Sausio 24 diena

Apie savęs pažinimą

I. Nėra ko didžiuotis prigimties privalumais

Visai proto nustojęs žmogus yra tas, kuris dėl prigimties privalumų stygiaus nemato savyje nieko, kuo galėtų didžiuotis ir iš ko turėtų garbės. Pažiūrėkime į žmoniją: kas ji buvo prieš kelis šimtmečius? Niekas. Jeigu palyginsime, kas tada ji buvo ir kas dabar yra, tai prieisime prie tokios išvados: ir dabar ji yra niekas. Taip ir mes: jei kas esame arba ką turime, tai esame ir turime iš Dievo malonės. Jei kas iš mūsų esybės ir lieka, tai nebent tik žemės dulkės. Bet gal pamanysime, kad ir toji menka mūsų esybė, toji dulkė, yra mūsų pačių? Ne. Ir tai gavome iš Dievo. Visa, ką aš turiu, Tu, o Viešpatie Dieve, esi man davęs! Ne savimi, ne savo garbingumu, bet Tavimi ir Tavo garbingumu, o Viešpatie, privalau didžiuotis!

II. Nėra ko didžiuotis Dievo malonėmis

Štai kas turėtų mus pažeminti: visų brangiausias, visų reikalingiausias dalykas yra Dievo malonė. Jai apturėti nepakanka mūsų darbų, ir jos mes esame neverti. Dievo malonė yra mums duota dykai. Jos negalime įgyti savo darbais. Net pirmosios geros minties, nuo kurios labai priklauso mūsų išganymo pradžia, mes nepajėgiame sužadinti. „Nuo manęs atsiskyrę, jūs nieko negalite nuveikti", sako Išganytojas (Jn 15, 5). Visa, kas yra mūsų – tai melas ir nusidėjimas. Jeigu taip yra, tai ką bekalbėti apie paskutinę Dievo malonę, kurios savo darbais nenusipelnysime, bet be kurios nesusilauksime išganymo? Kas gali daugiau mus pažeminti, jei ne savo menkumo pripažinimas? Tu, mūsų Viešpatie Dieve, esi viskas; mes esame niekas. Tavo galybė sukūrė mus iš nieko. Duok mums savo malonę, kad per ją vis daugiau Tave pažintume ir Tau geriau patiktume.

III. Dėl savo nusidėjimų esame mažiau negu niekas

Yra dar viena priežastis nusižeminti. Tai mūsų nedorumas, dėl kurio lengvai įpuolame į nuodėmes. Jis yra mūsų nuosavybė ir priklauso nuo mūsų. Nedorumas daro mus dar mažiau vertus už nieką, kaip maloniausiasis Išganytojas yra pasakęs apie išdaviką Judą: „Geriau jam būtų buvę negimti“ (Mt 26, 24). Ir mes esame tokie išdavikai, kai nustojame Dievo malonės. Kokia nelaiminga nusidėjėlio padėtis! Jeigu iš tos padėties, Dievo malonei padedant, mes ir išeitume, tai savo pačių sugėdinimui niekada neatsikratysime nusidėjėlio vardo, kaip Simonas Raupsuotasis, kuris išgydytas nuo raupsų, vis dar tebesivadino „Raupsuotuoju“.

„O, kad pažinčiau Tave ir pažinčiau save!“ (Šv. Augustinas)

Sausio 25 diena

Apie šv. Pauliaus atsivertimą

I. Staigus šv. Pauliaus atsivertimas

Staigus atsivertimas yra tikro ir iš širdies išeinančio atsivertimo ženklas. Kai Saulius, kuris buvo užsidegęs neapykanta Kristui ir Jo mokiniams, buvo apšviestas dangaus šviesos, jis ėmė gailėtis už savo nuodėmes ir iš žiauriausio persekiotojo virto uoliausiu Kristaus apaštalu. Pakėlęs akis į dangų, jis klausia: „Viešpatie, ką nori, kad daryčiau?“ Vos tik pažįsta tiesą, jos laikosi abiem rankom, ir pirma buvęs it plėšrus vilkas, ieškąs aukos, dabar tampa nekalčiausiu avinėliu, švelniu ir maloniu. Koks neapsakomai naudingas tau, krikščioni, yra šis pamokymas! Geriau save ištyręs pamatysi, kad ir į tavo širdį Kristaus malonė ne kartą beldėsi. Tačiau tu nė per aguonos grūdą nepakeitei savo gyvenimo, priešingai: dar giliau įpuolei į nuodėmes. Tuo tarpu laikas bėga, Dievo malonių mažėja, tavo valia silpsta. Bijok, krikščioni, kad kartais amžinai neužmigtum tuo sielos miegu.

II. Drąsus šv. Pauliaus atsivertimas

Tai antrasis švento atsivertimo ženklas. Vos tik atgimęs per šventą Krikštą, šv. Paulius pradeda skelbti nukryžiuotąjį Kristų, palieka prietaringą žydų giminę su jos papročiais ir visa širdimi prisiriša prie Jėzaus Kristaus. Labai abejotina, kad tu, krikščioni, turėtum tokį atsivertimo ženklą. Vos tik pradedi krypti į gerą pusę, tuoj dėl menkiausios priežasties, atsižvelgdamas į žmonių nuomonę, meti, kas gera ir vėl grįžti į senąsias vėžes. Argi Kristus gali pripažinti savo mokiniu tą, kuris nedrįsta Jo išpažinti savo darbais? Tu, kuris Kristui tarnauji tingėdamas, laužai Jo mokslą, mėgini suderinti Jo šventus įstatymus su nedorais pasaulietiniais įsakymais, tu, kuris turėdamas tarnauti Dievui, tarnauji pasauliui, gerai įsidėmėk, kad niekados negalėsi būti Kristaus mokiniu, jeigu kartu su šv. Pauliumi nesutraukysi savo nuodėmių pančių.

III. Ištvermingas šv. Pauliaus atsivertimas

Tai trečiasis ir paskutinis tobulo atsivertimo ženklas. Šv. Paulius, atsivertęs į Kristų, prie Jo prisirišo tokia tvirta ir nesugriaunama meile, kad nuožmiausi persekiojimai negalėjo jo atitraukti nuo Kristaus meilės. Tai ištvermingo atsivertimo ženklas. Ar nesusigėsi, krikščioni, dėl savo nepastovumo ir neištvermingumo: šiandien tarnauji Kristui, o rytoj jau pasauliui ir iš naujo sugrįžti prie senų sugedusių įpročių, kuriuos neseniai buvai pametęs. Toks atsivertimas virs tavo pražūtimi. Pagaliau susiprask ir taip prisirišk prie Dievo, kad nuo Jo niekuomet nepasitrauktum.

„Atgaila tebūna ne mažesnė už nusikaltimą.“ (Šv. Kiprijonas)

Sausio 26 diena

Apie atsidavimą Dievo valiai

1. Atsidavimas Dievo valiai yra lengviausiai įgyjama dorybė

Nėra jokios abejonės ir tu pats, krikščioni, esi įsitikinęs, kad tavo dvasia privalo būti pasiaukojusi Dievui. Būtų labai neprotinga atmesti teisingą Dievo viešpatavimą žmonėms ir nedora priešintis

Dievo valiai ir kartu, esant reikalui, kreiptis į Dievą, prašant Jo pagalbos. Būtų nedovanotinas nusikaltimas, matant tokią viena kitai priešingą valią: Dievo ir savo, daryti, kaip tau patinka ir elgtis taip, lyg norėtum, kad Dievo valia tau pasiduotų. Yra teisinga, kad žmogus atsiduotų Dievui. Tai rodo žmogaus protas. Ir tas atsidavimas Dievo valiai yra visai nesunkus, kadangi Dievo apvaizda visada veikia tavo naudai. Ar tau į galvą neatėjo tokia mintis, kad gerasis Dievas gėrisi tavo kentėjimais? Pagalvok, kiek Dievas yra iškentėjęs dėl tavęs! Pats mirdamas tave atpirko, savo Kūnu ir Krauju tave peni ir dabar džiaugiasi tave plakdamas! Taip manyti būtų neprotinga. Ne toks yra tau siunčiamų nelaimių tikslas. Bet kai tave plaka, Jis su tavimi elgiasi tėviškai, kad priverstų tave pasiduoti Jo valiai ir ištikimai eiti savo pareigas. Tad noriu, Viešpatie Dieve, vykdydamas Tavo valią, įgyti Tavo malonę. Tenekrinta ant mano galvos Tavo rūstybe už tai, kad priešinausi Tavo valiai! Tavo įsakymų klausysiu ne kaip tarnas ir vergas, bet kaip Tave mylįs sūnus. Vykdysiu Tavo valią čia, žemėje, ne taip, kaip ją vykdo prakeiktieji pragare: nekantriai ir priekaištaudami, bet kaip vykdo šventieji danguje: džiaugdamiesi ir linksmindamiesi.

„Arba daryk, ką Dievas nori, arba kentėsi, ko tu nenori.“ (Šv. Augustinas)

II. Atsidavimas Dievo valiai yra tobuliausia dorybė

Visos dorybės, kurių Dievas iš mūsų reikalauja, telpa toje vienoje dorybėje, t. y. Dievo valios vykdyme. Jeigu atsiduosime Dievo valiai, atliksime visa tai, ką Dievas mums įsako, ko iš mūsų reikalauja ir ką mes patys Jam galime pažadėti, nes viso to reikalauja Dievas. Tai trumpiausias kelias į tobulumą: džiaugsmingai, noriai garbinti Dievą, stengtis vykdyti Dievo valią. Tai tobuliausias Dievo garbinimo būdas, kadangi atliekamas vienu vieninteliu Dievo valios pildymu. Toks gyvenimas yra tikriausias, kadangi laisvas nuo vylių, patogiausias ir maloniausias, lemiantis mūsų laimę žemėje. Jei einame tuo keliu, kokiomis linksmybėmis galime džiaugtis! Jei mes elgsimės taip, kaip

nori Dievas, kokia tada ateis sąžinės ramybė! Kokia tada bus paguoda šio pasaulio rūpesčiuose! Tebūnie Dievo valios klausimas didžiausias mano gyvenimo įstatymas. Tobulesnio, patogesnio, malonesnio įstatymo negalima rasti.

„Visuomet darau, kas jam patinka." (Jn 8, 29)

Sausio 27 diena

Iš šv. Jono Auksaburnio gyvenimo

I. Šv. Jonas Auksaburnis buvo iškalbingiausias Evangelijos skelbėjas

Ne veltui šis šventasis rodomas pavyzdžiu Evangelijos skelbėjams. Koks karštumas reikšdavosi jo kalboje, kokia iškalba, koks didis protas, koks prakilnumas, koks nepaprastas sudėtingiausių ir gražiausių sakinių derinimas kalbant! Šis šventasis prigimties duotas kalbos dovanas išvystė skaitydamas šv. Evangeliją, tyrinėdamas šv. tikėjimo dalykus, taip pat karšta malda ir nuolatiniu apmąstymu. Niekas nemokėjo taip įtikinti žmonių ir uždegti jų širdžių, kaip šv. Jonas Auksaburnis. Dėl jo iškalbingumo lig šiol krikščionių pasaulis jo burną arba lūpas vadina auksu. Vardas „Auksaburnis" rodo, kad iš jo lūpų eidavo tik tai, kas yra brangiausia, teisingiausia, švenčiausia. Būtų gerai, jei mūsų laikais būtų panašių Dievo žodžio skelbėjų! Ko kia tada būtų sieloms nauda, o Dievui garbė! Atsiųsk savo Šventąją Dvasią, Viešpatie Dieve, Tavojo žodžio skelbėjams! Duok, kad tiesa ir uolumas žydėtų Tavo Bažnyčioje, kad dvasios ganytojai neapleistų jiems pavestų sielų, o sielos, kaip ištikimos avelės, jais sektų. Duok ir mūsų amžiui tokių auksaburnių, kurie atvestų paklydusias aveles į Kristaus avidę, o ištikimąsias penėtų žodžiu ir pavyzdžiu.

„Gano žodžiu ir pavyzdžiu." (Salvijus)

II. Šv. Jonas Auksaburnis buvo uoliausias apaštalas

Išganyti sielas ir mylėti Kryžių – tai tikras apaštalo gyvenimas, ir toks buvo šv. Jono Auksaburnio gyvenimo dėsnis. Jo uolumas

buvo pasiekęs tokį laipsnį, jog jam daugiau nerūpėjo niekas, kaip tik platinti Kristaus mokslą, atvesti užkietėjusius nusidėjėlius į tiesos kelią, atversti netikėlius, įtikinti klaidatikius, nubausti nusidėjusius krikščionis, aikštėn iškelti visų blogus įpročius ir nusidėjimus, nedarant jokio skirtumo tarp didžiūnų ir paprastų žmonių. Jis nepaisė, ką žmonės pasakys ir kaip jį teis, ir buvo pasiryžęs dėl Jėzaus vardo iškentėti didžiausius pažeminimus. Jeigu mes esame kitokios dvasios, tai nežinia, kuo remdamiesi laukiame atlyginimo už savo darbus. Veltui iš mūsų lūpų išeitų Dievo žodis, jeigu mūsų gyvenimas būtų atitolęs nuo Evangelijos mokslo, jeigu paisytume žmonių nuomonės. Būkime tokios dvasios kaip tas šventasis, kuris net įniršusiai iš pykčio karalienei drįso ištarti šiuos žodžius: „Pasaulyje nėra nieko, ko turėčiau bijoti, kaip tik to, kad neužrūstinčiau Dievo." Šv. Jonas Auksaburnis buvo garbingiausias kankinys. Šv. Bažnyčia kai kuriuos šventuosius garbina kaip tikrus kankinius, nors jie nėra išlieję savo kraujo dėl Kristaus. Taip Bažnyčia daro dėl to, kad tie šventieji yra Kristui atnešę daug garbės. Dėl to šv. Augustinas kankinio vardą davė šventajam Feliksui iš Nolos. Kankinio vardas tinka ir šv. Jonui Auksaburniui, kuris buvo persekiojamas, teisiamas, neteko vyskupo pareigų, du kartus buvo išsiųstas svetur ir iškentėjo daug kitų persekiojimų. Šv. Bažnyčia teikia Sutvirtinimo sakramentą, kad sustiprintų mus, kai kenčiame persekiojimus. Kaipgi mes parodysime savo tikejimo tvirtumą, jei neginsime jo žodžiais ir darbais.

„Gano žodžiu ir pavyzdžiu." (Salvijus)

Sausio 28 diena

Apie pašaukimo pareigas

1. Atlikdami savo pašaukimo pareigas, tobulėjame

Ne tik žmonių tvarka ir tobulumas, bet ir mūsų pačių pažanga dorybėje ir šventume reikalauja, kad kiekvienas tinkamai atliktume savo pašaukimo pareigas. Tik to iš mūsų reikalauja Dievas ir tik tam

tikslui mums skiria pašaukimą, kad vykdydami Jo skirtas pareigas, taptume šventi. Tuo tikslu Dievas mums teikia ir visas šiam pašaukimui reikalingas malones. Mūsų išganymas ir tobulumas priklauso nuo to, kaip atliekame savo pašaukimą. Toks buvo šventųjų, kuriuos mes iki šiol garbiname, kelias; jie neieškojo naujų, nepaprastų gyvenimo kelių, bet ėjo tuo, kurį jiems išrinko Dievas, pildydami tai, ko reikalavo jų pašaukimas. Ir mus ne kitoks kelias veda į dangų. Tobulas savo pašaukimo vykdymas yra vienintelis tobulumas, kurio visomis savo jėgomis turime siekti. Kas tinka mūsų pašaukimui, tą privalome vykdyti, kas jam priešinga, tą privalome apleisti. Maldingumas, kuris ne tik nesiderina su mūsų pašaukimo pareigomis, bet dar kliudo jas deramai atlikti, turėtų būti vadinamas ne maldingumu, bet neišmintingu pasielgimu, už kurį, Dievui duodant ataskaitą, reikės atsakyti. Tikras maldingumas yra tada, kai vykdome Dievo valią; gi Dievo valią vykdome tada, kai einame savo pašaukimo pareigas. Kiekviename darbe patys savęs klauskime: ar Dievas iš manęs tikrai to reikalauja? ar tai neprieštarauja mano pašaukimui?

II. Apleisdami savo pašaukimo pareigas, netobulėjame

Jei tobulumas priklauso nuo to, kaip atliekame savo pašaukimo pareigas, tai jas apleisti, vadinasi, pačiam netobulėti. Tuojau pamatysime, kokios tokio netobulėjimo pasekmės.

Pirma. Pareigų neatlikimas yra mūsų pražūties pradžia. Aiškiau tai suprasime iš šio pavyzdžio. Štai vienas asmuo, vykdydamas Dievo valią, pasirenka santuokos luomą. Bet gyvendamas santuokoje, kasdieną lankosi bažnyčioje, ligoninėse, globoja pavargėlius, apleisdamas namų ruošą ir savo pareigą auklėti vaikus. Šis asmuo, be abejo, atlikdamas maldingumo, bet ne savo pašaukimo pareigas, gali susilaukti amžinos pražūties.

Antra. Savo pareigų neatlikimas yra amžinos nelaimės pradžia todėl, kad yra mažai tokių, kurie dėl savo nusidėjimų prarado dangų, bet kur kas daugiau tokių, kurie pateko į pragarą dėl savo pareigų apleidimo. Tokiems dažniausiai priklauso ponai, didžiūnai, teisėjai,

kunigaikščiai, kurie be jokios baimės apleidžia savo pašaukimo pareigas. Iš šimto gal atsiras vienas, kuris pripažins tą kaltę. Tokiems žmonėms priklauso ir dauguma pamaldžių žmonių, kurie nusideda ne tiek darydami blogus darbus, kiek apleisdami savo pareigas.

Trečia. Pareigų apleidimas yra mūsų amžinos pražūties pradžia todėl, kad taip elgdamiesi, mes ne tik patys einame į pražūtį, bet ir kitiems esame amžinos pražūties priežastis, nes neverčiame jų tinkamai eiti savo pareigų. Save gi žudome dėl to, kad patys nevykdome savo pareigų. Supraskime savo pašaukimo pareigas ir pasistenkime jas gerai ir sąžiningai vykdyti, kaip ragina šv. Paulius: „Taigi aš, kaip kalinys Viešpatyje, raginu jus elgtis, kaip dera jūsų pašaukimui, į kurį esate pašaukti“ (Ef 4, 1).

Sausio 29 diena

Apie šv. Pranciškų Salezietį

I. Šv. Pranciškus Salezietis savo gyvenimą tvarkė remdamasis prakilniausiomis dorybėmis

Šv. Pranciškus nuo pat jaunystės vaikščiojo Viešpaties keliais ir anais sugedusiais laikais gyveno nekaltai. Ką Bažnyčia tais laikais turėjo prakilnaus ir doro, visa tai randame šv. Pranciškaus gyvenime. Jo uolumą ganant sielas liudija tūkstančiai atsivertusių kitatikių. Jo kantrumą patvirtina daug iškentėtų persekiojimų. Jei paklaustum, kaip jis mylėjo Dievą, kaip varžė savo palinkimus, tai jo karšti ir Dievo meilei paaukoti darbai duotų tau atsakymą į klausimą. Jo numalšinti ir suvaržyti blogi palinkimai verstų tave manyti, kad šv. Pranciškus nebuvo jų paveldėjęs iš savo protėvio Adomo. Šv. Pranciškaus gyvenime randama įvairių šventų žmonių dorybių. Atrodytų, kad šventąjį sudaro daug šventųjų. Ar tavo, krikščioni, gyvenimas gali nors dalinai prilygti tam šventam gyvenimui? Kaip esi atsilikęs nuo šventųjų gyvenimo! Ar esi padaręs kokį prakilnų darbą, kuris nors kiek tave priartintų prie šventųjų gyvenimo? Kaip

save varžai? Kokį blogą savo palinkimą nuslopinai? Kokią dorybę įsigijai? Kur tavo uolumas? Kur meilė? Kur kantrybė? Kada gi pagaliau pasiaukosi šventam darbui?

II. Šv. Pranciškus Salezietis kitus išmokė dorybių

Mokyti žmones dorybių nurodant, kaip sunku jas pasiekti, būtų tuščias ir nenaudingas darbas. Atšalusioms sieloms tai suteiktų progą manyti, jog neįmanoma gyventi šventai, ir jas tuo įtikintų. Visai kitais keliais į sielas ėjo šv. Pranciškus. Jis rodydavo žmonėms, kad dorybę įgyti yra lengva ir malonu ir todėl jo pamokslai atnešdavo stebėtinų vaisių. Visų pirma žmonės pamilo tą šventąjį, o jį mylėdami, pamilo ir jo skelbiamas dorybes. Malonus jo elgesys su žmonėmis skatindavo teisiuosius kilti dorybėse, o nusidėjėlius – atgailauti. Bendraudamas su žmonėmis, jis buvo malonus ir švelnus, pasižymėjo neapsakoma drąsa ir sąžinės grynumu. Saleziečio išmintis, malonumas ir gyvenimo skaistumas traukė visų dėmesį. Ir tau šv. Pranciškus yra pavyzdys, jeigu nori atvesti nusidėjėlius į tikrą kelią. Neerzink jų šiurkščiu elgesiu, bet viliok jų širdis maloniais ir patraukiančiais darbais ir vesk juos į dorybę. Artimiesiems būk nuolankus, sau – kietas.

Sausio 30 diena

Dorybė teikia mums malonumo

I. Dorybė mums teikia dvasios malonumų

Ko mes labiausiai trokštame šiame pasaulyje? Į tavo klausimą kartu su šv. Augustinu atsakau šitaip: „Norėkite džiaugtis.“ Dorybė mums teikia džiaugsmą, linksmybę ir malonumą. Tai tiesai patvirtinti tas pats šv. Augustinas duoda šitokį palyginimą: žemės džiaugsmus jis lygina su vandens lašais, gi dvasios malonumus vadina džiaugsmo ir linksmybės upeliu. Dievas, kaip mes patys esame patyrę, teisiosioms sieloms teikia trejopų malonių. Pirmoji malonė yra mūsų apšvietimas, kai mes, apšviesti Dievo malonės, suprantame šios žemės

gėrybių nepatvarumą. Antroji – Dievo meilė, kuri saldina kiekvieną mūsų vargą. Trečioji – tvirtas įsitikinimas, kad būsime išganyti. Apdovanoti šia malone, turime vilties sulaukti išganymo, ir tai suteikia mūsų sielai dangaus saldybių. Dorai gyvenanti siela yra laisva nuo neramumų. Pirma, ramiausiai vykdo visus duotus pažadus ir ketinimus, rūpestingiausiai atlieka visas maldas ir valdo save. Antra, nepasiduoda jokiems nemalonumams ir vargams, priešingai, pasak šv. Pauliaus, didžiausiose nelaimese jaučia neapsakomą džiaugsmą. Trečia, ilsisi pačiame linksmybių šaltinyje. Davei mano širdžiai džiaugsmą, o Dieve. Turiu prisipažinti, jog ir aš, kai buvau pametęs nusidėjimus, links minausi dangaus saldybėmis.

II. Dorybė mums teikia žemės gėrybių

Kam Dievas, dangaus Viešpats, turėtų duoti žemės turtų, jei ne tam, kuris Jį nuoširdžiai myli ir Jam tarnauja? Jei atsitinka kitaip, jei matome Dievą mylintį ir teisingą žmogų gyvenantį neturte, o nusidėjėlį ir neteisingą pertekusį turtų, tai tam dalykui suprasti reikia suvokti Dievo apvaizdos kelius, kurie dažniausia yra mums nežinomi ir laikomi paslaptyje. Dievas iš teisiojo atima turtus dėl to, kad jis jais nemokėjo naudotis, kad jų nenaudojo žmonių naudai ir Dievo garbei, kad jie trukdė jam šventai gyventi. Dievas atrodytų visai nevertam ir nusidėjusiam žmogui duoda turtus todėl, kad jam bent šiame gyvenime turtais atlygintų už gerus darbus, kuriuos ir visų blogiausias žmogus gali atlikti. Teisieji žmonės laikomi pagarboje, ir jeigu kokia nors pagarba reiškiama netikusiems žmonėms, tai taip daroma arba iš nesusipratimo, arba vien tik paviršutiniškai. Neturėti priešų šiame gyvenime yra svarbus žmogaus uždavinys. Mažiausiai jų gali turėti ne kas kitas, kaip tik teisingas žmogus; kadangi jis nieko neįžeidžia, todėl yra vertas, kad ir jo niekas neįžeistų. Priešingai, dėl to, kad juo galima pasitikėti, jis įsigyja draugų.

Tokie yra žemiški dorybės turtai, kurie verste verčia ją mylėti. Bet mums nereikėtų tuo vadovautis, kad pamiltume dorybę. Pamilti dorybę ir ją tvarkyti savo gyvenimą turėtų mus paraginti aukštesnis

tikslas, būtent garbė Dievo, begaliniai tobulo Dievo, kuris mums yra pažadėjęs amžiną atlyginimą.

„Išbandykite ir patirkite patys, koks geras yra VIEŠPATS.“ (Ps 34, 9)

Sausio 31 diena

Apie vidinį žmogaus gyvenimą

I. Kas rūpinasi dvasios reikalais,
tas priešinasi kūno linksmybėms

Kas yra susirūpinęs tik savo kūnu, tas yra tarsi kūnas be dvasios. Kuris daro tai, ko trokšta jo palinkimai, tas yra kūniškas ir nesupranta dvasios reikalų. Bet kuris rūpinasi dvasios reikalais, tas savo kūnui neduoda jokios laisvės ir jeigu tenkina kai kuriuos jo poreikius, daro tai saugodamasis gašlaus pasigėrėjimo. Jeigu gyvensime kitaip, niekada netapsime vidumi tvirtais žmonėmis. Pažvelkime į savo gyvenimą. Kaip mes elgiamės? Kas mus valdo: ar mūsų pačių sugadinta prigimtis, kūno patogumai ir jo palinkimai, tuštybė? Norime vadintis beturčiais, bet nemylime neturto. Neva klausome vyresniųjų, bet nenoromis ir priverstinai. Kada pagaliau pažabosime savo geidulius?

II. Dvasiškai gyvenąs žmogus eina ten,
kur veda Šv. Dievo Dvasia

Nemanyk, krikščioni, jog kalbėdamas apie dvasiškai gyvenantį žmogų, turiu omenyje žmogų, kuris yra išėjęs visus dvasiškus mokslus. Kalbu apie paprastą žmogų ir apie paprastą, tik Dievo Dvasią atitinkantį jo gyvenimą. Štai kaip gyvena toks žmogus. Jis nesiteirauja apie Dievo paslaptis, bet gyvena amžinomis tikėjimo tiesomis. Paprastus dienos darbus, šiaip jau nepaliekančius jokios žymės, atlieka su gera intencija, pavesdamas juos Dievui ir keldamas juos į aukščiausią tobulybės laipsnį, o iš pažiūros menkus darbus daro vertus amžino atlyginimo. Jis stengiasi nepasiduoti puikybei, vadovaudama

sis krikščioniškomis dorybėmis išlaiko nusižeminimą ir padorumą. Kai jis atlieka dvasinę maldą, regis, jo siela paskęsta Dievo meilėje ir Jo garbinime ir yra pasiryžusi viską iškentėti. Jis nepraleidžia nė mažiausios valandėlės ir visada pasinaudoja proga įgyti Dievo malonių. O Dieve, koks yra skirtumas tarp mano ir dvasiškai gyvenančio žmogaus gyvenimo? Visa, ką turiu gero ir prakilnaus, yra sugadinta. Esame pasinėrę į kūno geidulius. Nepaisome Dievo malonės. Esame išsiblaškę maldoje. Ir jeigu kiek karščiau pasimeldžiame, tai vėl greitai atšąlame. Mes vengiame ir bijome nuolatinio budėjimo, kaip įkyraus ir nepakenčiamo, bet mūsų sielai būtinai reikalingo dalyko. Atversk, Viešpatie, mūsų širdis, kad nuo šiol jos ne mums, bet Tau priklausytų ir amžinai liktų Tavo.

Vasario 1 diena

Apie paskutinę gyvenimo valandą

I. Paskutinė gyvenimo valanda yra duoto laiko pabaiga

Tos tiesos tikrumą patvirtina šv. Jonas Apreiškimo knygoje. Jis sako, kad paskutinės gyvenimo valandos „laikas trumpas" (Apr 22, 10). Nei džiaugsmui ir kentėjimui, nei nusidėjimams ir atgailai, nei darbui dėl amžinojo išganymo „laiko daugiau nebebus". Tada visai kitaip manysime apie visus dalykus: mažai tevertinsime žemės gėrybes, neapsakomai gerbsime krikščioniškas dorybes. Nemanysime, kad dorybė yra nemaloni ir visų vargų kryžių nepakeliama. Todėl dabar darykime tai, ko tada nebus galima daryti. Būk atsargus, krikščioni! Jau netoli tavo paskutinioji valanda. Dideliais žingsniais ji artinasi prie tavęs, greitai ją pamatysi visai arti. Argi nebijai per tas kelias likusias gyvenimo valandas pražudyti visa, ką turi ir pagaliau patį save? Ar nedrebi iš baimės apie tai pamąstęs? Naudingai leisk laiką! Nuolat mąstyk apie mirties valandą! Mąstydamas apie mirtį, visados būsi pasirengęs ją tinkamai sutikti.

II. Paskutinė gyvenimo valanda yra laimingos arba nelaimingos amžinybės pradžia

Mirus įžengiame į naują, neatmainomą gyvenimą. Gyvenant žemėje viskas galėjo keistis. Mirus niekas nebesikeičia. Koks mirei, toks liksi amžinai. Nuo tos valandos prasideda amžinybė, kuri niekados nesibaigs. Atsimink į pragarą pasmerktą turtuolį ir Lozorių, sedintį šalia Abraomo. Apmąstyk, kokio likimo tu sulauksi. Dabar manai, kad kelių dešimčių metų atgaila yra negalima, bet atėjus mirties valandai, manysi visai kitaip. Šiame pasaulyje gal buvome turtingi, bet su juo išsiskirti privalesime neturėdami nieko. Mūsų laukia laiminga arba nelaiminga amžinybė. Dabar yra laikas pasirinkti vieną ar kitą iš jų. Dabar yra laikas, kadangi tada „laiko daugiau nebebus". Išmintingas krikščionis visas gyvenimo valandas derina prie tos paskutinės valandos, nuo kurios priklauso laiminga arba nelaiminga amžinybė.

Vasario 2 diena

Apie Švč. Mergelės Marijos apsivalymą

I. Švč. Mergele Marija, aukodama savo garbę, paliko mums apmąstyti nusižeminimo paslaptį

Marija tapo Dievo Motina išlikdama Mergele. Tai suteikia Marijai didžiausią garbę ir tai yra ypatingas stebuklas Marijos gyvenime. Tuo tarpu Marija, vykdydama apsivalymo įstatymą, nuo kurio buvo laisva kaip Nekaltai Pradėtoji, išsižada tos garbės. O didis nusižeminimo stebukle! Marija, angelų skaistybė, atrodo, lyg būtų sutepta nuodėmes; ši skaistybė, vykdydama apsivalymo įstatymą, atrodo tarsi netekusi Nekaltosios Mergelės vardo ir garbės. Bet Marija savo garbę aukoja Dievui, kadangi atrodo netekusi ne tik Nekaltosios Mergelės, bet ir Dievo Motinos garbės. Prisipažindama, jog Jai reikia apsivalymo, įsimaišydama į kitų moterų būrį, Ji išsižada garbės, kurią Jai teikia šventi vardai: Nekaltoji Mergelė ir Dievo Motina. Koks prakilnus nusižeminimo pavyzdys mums duodamas! Kaip tu, krikščioni,

brangini savo garbę? Ar taip, kaip Marija, aukodamas ją Dievui, ar keldamasis į puikybę? Nesigirk nei tais privalumais, kurių neturi, nei tais, kuriuos įgijai ne iš savo, bet iš Dievo malonės!

II. Švč. Mergelė Marija, aukodama savo Sūnų, paliko mums apmąstyti sopulių paslaptį

Aukodama savo Dieviškąjį Sūnų, Marija atlieka ne vien tik tikėjimo apeigas. Ji atiduoda Jį kančioms. Apmąstyk, krikščioni, kaip Marija liūdi: Ji stovi prieš aukurą, laikydama savo Sūnų glėbyje. Tas Jos numylėtasis Sūnus aukojamas mirčiai. Simeonas pranašauja kalaviją, kuris pervers Jos širdį. Tačiau Marija nebijo tų kentėjimų ir vykdydama Dievo valią, mirčiai aukoja savo Sūnų tarsi nekalčiausią avinėlį. Iš tavęs, krikščioni, Dievas dažnai reikalauja, kad užmuštum savo sūnų, tai yra kokį nors blogą palinkimą, prie kurio daugiausiai esi prisirišęs, kurį visų labiausiai myli, ir jo išsižadetum. Tačiau didžiausiai savo nelaimei, to savo sūnaus neišsižadi. Tu, Dieve, sustiprink mus, kad pajėgtume mirtinai sužeisti nusidėjimą, Tavo priešą, o savo draugą, nutraukti su juo visus ryšius ir pavesti save kalaviju pervertai Marijos Širdžiai.

„Paimk savo sūnų, savo vienatinį sūnų Izaoką, kurį myli,.. ir paaukok jį...“ (Pr 22, 2)

Vasario 3 diena

Apie sąžiningą visų įstatymų vykdymą

I. Kas nesisaugo mažų nusidėjimų, tas greitai įpuola į didesnius

Kaip mažai žmogaus silpnybę pažįsta tas, kuris, nepaisydamas kasdienių nusidėjimų, mano neįpulsiąs į sunkias kaltes. Juk mes patys gerai žinome, koks didelis yra mūsų palinkimas į blogį. Kiek kartų buvome pasiryžę ugdyti kokią nors savo dorybę, tiek kartų visi geri mūsų norai ir pažadai nuėjo vėjais. Kiek kartų buvome pasižadėję varžyti savo palinkimus ir vykdyti savo pažadus, tiek kartų buvome priversti apverkti sunkaus nupuolimo vaisius. Todėl dvasinio gyvenimo dėsnis

yra toks: jeigu nesistengsime pasiekti daugiau, negu iš mūsų būtinai reikalaujama, tai niekada netapsime tobuli. Kodėl šventieji dirbo su tokiu nepaprastu pasiaukojimu ir rūpestingumu? Dėl ko jie stengėsi pasiekti aukščiausią tobulumo laipsnį? Todėl, kad mažiausiame nupuolime jie matė pavojų išganymui. Pavyzdžiai tų, kurie pamažu įpuolė į sunkias kaltes, baugino juos, todėl stengdamiesi sunkiai nenusikalsti, saugojosi kasdienių nusidėjimų. Mūsų gyvenimas yra palaidesnis, mes per daug gerai manome apie savo gyvenimą. Iš karto nesuvaržome savo palinkimų manydami, kad mažesniuose dalykuose reikia duoti jiems laisvę. Bet kai bent kiek atleidžiame įtemptas vadžias, tada palinkimai rišcia veda mus į nuodėmę ir sunku juos besuvaldyti. Tuo požiūriu mažas nekantrumas mažai kuo skiriasi nuo didžiausio pykčio, o iš pirmo žvilgsnio nekalta meilė – nuo paleistuviškos. Vienas nepadorus troškimas, vienas blogas palinkimas gimdo kitą, jau kur kas blogesnį troškimą ir palinkimą, o šis savo ruožtu tarsi ugnis viską degina ir naikina. Visados didelių nuodėmių pradžia buvo kasdieniai nusidėjimai. Ir kas galėjo pagalvoti, kad Judas, vienas iš Kristaus apaštalų, išduos savo mylimiausią Mokytoją. Bet taip atsitiko dėl mažų vagysčių, nuo kurių Judas nesusilaikė. Jis paslapčia savinosi dalį surinktų aukų. Kaip iš mažos kibirkštėlės kyla didelis gaisras, taip iš mažos nuodėmės išauga didelė. Su baime ir rūpesčiu dirbk dėl savo išganymo. Jeigu pataikausi nors vienam blogam įpročiui ar kasdieniam nusidėjimui, to užteks, kad įpultum į sunkesnę kaltę ir prarastum išganymą.

II. Kas niekina mažas dorybes, tas neįgyja didesnių

Labai klystume manydami, kad apleisdami mažus dalykus, pasieksime didesnius. Tai patvirtina mūsų pačių patirtis ir Šventasis Raštas. Kas mums trukdo įgyti mažesnes dorybes? Ar ne nusižeminimo ir nuolatinio budėjimo baimė, dalykai, kurie reikalingi siekti didesnėms dorybėms. Ne iš kito šaltinio mes semiame lengvumą ir įprotį ruoštis aukštesnėms dorybėms, tik iš mažesnių dorybių, klodami jas kaip pamatą. Jeigu tobulį ir šventį žmonės jaučia didelį sunkumą, kai esant pavojingoms aplinkybėms tenka nugalėti savo kūno palinkimus, tai ką

besakyti apie tokį, kuris neturi jokios dorybės; kaip jis sugebės žengti tokį nepaprastą ir sunkų žingsnį, kad nugalėtų tą aplinkybę? Tikrai žinoma ir neabejotina, kad kas yra neištikimas mažuose dalykuose, tas toks bus ir dideliuose. Jeigu norėsime ugdyti tik didesnes dorybes, tai iš anksto galime sakyti, kad neįgysime jokių.

„Nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo." (Mt 5, 18)

Vasario 4 diena

Apie įsisenėjusį atšalimą

I. Žmogus dėl įsisenėjusio atšalimo nesuvokia, kaip gyvena

Reikėtų pasakyti kitaip: žmogus dėl įsisenėjusio atšalimo nenori pripažinti savo apverktinos padėties. Jis slepia savo ydas, jų bjaurumą, skaičių ir nenori pažinti blogiausių pasekmių, kuo smarkiausiai pyksta dėl broliškų perspėjimų, žada greitai pradėti geresnį gyvenimą, gerisi šaltai ir aplaidžiai atliktais kai kuriais gerais darbais, niekados nesigilina į savo sąžinę ir, kaip pranašas Jona, ramiai sau sėdi tamsybėse, nė nemanydamas jų apleisti. Ar ne tokia pat yra tavo, krikščioni, sielos padėtis? Skaitytojau, apmąstyk tai, ką skaitai! Visuomet bijok tokios sielos padėties, bet nebijok jos pažinti. Būk sau skaudžiausias teisėjas. Dažnai tirk savo sąžinę ir pats save teisk. Tikrai būsi apgailėtinas, jeigu nenorėsi pripažinti tokios apverktinos savo padėties arba atsisakysi save apverkti.

II. Žmogus dėl įsisenėjusio atšalimo nebando keisti savo sunkios padėties

Toks žmogus vadovaujasi savimeilės įstatais ir tai yra svarbiausias visų jo darbų dėsnis. Jis atmeta kiekvieną mintį, raginančią pagerinti padėtį. Jis ne tik nemano keisti savo padėties, bet dar stengiasi save įtikinti, jog elgiasi šventai. Jis teisinasi savo luomu ar amžiumi, kurie reikalauja, kad jo sielos padėtis būtų tokia, o ne kitokia. Toks

žmogus sako, kad jo ydos yra lengvos, jos neturi būti laikomos didelėmis. Ir jis įsivaizduoja daugybę daug šventesnių žmonių, kurie neva nebijo nusidėti ir anaiptol dėl to nesisieloja. Dažnai savo elgesį jis pateisina Dievo gerumu. Jeigu dėl tokio apsileidimo tokį žmogų ima graužti stipresnis sąžinės balsas ir jis įpuola į nusiminimą, tada savo sielos padėtį pripažįsta kaip įgimto nedoro pobūdžio vaisių. Koks negirdėtas apakimas! Nuo šio reikalo nėra jokio vaisto. Nelieka nieko kita, kaip apverkti savo apakimą ir prašyti Dievą, kad teiktųsi išvaduoti mūsų sielas.

III. Žmogus dėl įsisenėjusio atšalimo nebijo savo vargingos padėties

Nebijo, kadangi nemano, kad jo sielos padėtis yra bloga. Tačiau Dievas jau seniai jį pasmerkė. Dievas išmeta atšalusią sielą ir dau giau jos neįsileidžia. Argi tai tavęs negąsdina? Argi jau pavirtai uola, atšalusioji siela? Sunkiausių kalčių slegiamas nusidėjėlis sušlamėjus mažam lapeliui dreba iš baimės kaip Kainas, teisusis neapkenčia nė mažiausio nusidėjimo, tik atšalusi siela nebijo savo didėjančių nuodėmių. O nelaimingasis! Tu sau daug ką atleidi, bet Dievas tau neatleis! Kelkis, atšalusioji siela, iš mirtino miego! Neužsikimšk ausų Dievui šaukiant, tave žadinant. Nė vienos valandėlės negaišk veltui, kadangi nuo jos priklauso laiminga ar nelaiminga amžinybė.

Vasario 5 diena

Apie šv. Agotos gyvenimą

I. Šv. Agota paniekino pasaulio linksmybes jų vengdama

Šv. Agota ypač pasižymėjo savo garbinga kilme, išmintimi ir nepaprastu grožiu, tačiau ji kur kas labiau pasižymėjo karšta meile Kristui ir garbe, kuria papuošė Katalikų Bažnyčią. Šventoji, padariusi amžinos jaunystės įžadus, po kojų pamynė visas pasaulio linksmybes. Kvincijanas, ištyręs nepaprastą jos nekaltybės tobulumą, atidavė ją į nuožmių begėdžių rankas, kad suklaidintų šventąją. Kokias dideles

pagundas turėjo iškentėti šventosios Agotos nekaltybė! Bet jokios priemonės nepalaužė tvirtos kaip ąžuolas šventosios nekaltybės. Nepaprasta jaunos mergelės Agotos ištvermė stebina pačias bjauriausias paleistuves, ką liudija ir Afrodizija, bandžiusi išvesti šventąją iš kelio. Ji taip sako: „Greičiau kūjis šaltą plieną įkaitins, negu nugalėsi Agotos sielą: ji yra krikščioniška, taigi, nenugalima." Juk krikščioniškas vardas yra toks tvirtas, kad tikras krikščionis yra laisvas nuo visokių pasaulio žabangų ir jų nenugalimas. Apleidus pasaulio linksmybes, pasiekiama pergalė. Jei nepasišalinsi iš pasaulio, nuolatos būsi gundomas, ir nors tvirčiausiai pasižadėtum, pagaliau nupulsi. Daug šventesni už tave žuvo. Todėl bijok pasaulio ir jo šalinkis!

„ ...pabėgę nuo sugedimo, kurį skleidžia pasaulyje geidulıai." (2 Pt 1, 4)

II. Šv. Agota kantriai iškentė didžiausius kankinimus

Apmąstyk, kaip šv. Agota, visiškai nugalėjusi geidulius, ištveria kankinimus, kuriuos kantriai kentedama garbingai išpažįsta savo tikėjimą ir karštą meilę Dievui. Kiekviena siela, išgirdusi, ką kentėjo šv. Agota, turėtų sudrebėti nuo didelio širdies skausmo. Kankintojas išvelka ją iš rūbų, plaka, degina, įkaitinta geležimi drasko jos krūtis, pagaliau įsako jas be jokio pasigailėjimo nukirsti. Kai šie kankinimai nepalaužia šventosios galybės, kankintojas įsako vedžioti ją per aštriausius stiklus. Bet visi tie kankinimai dar labiau išaukština šventąją mergelę. Pats dangus apsaugo šventąją nuo kankintojų nuožmumo. Kvincijanas, atėmęs šventosios galybę, greitai miršta. Kai tu, krikščioni, kantriai kenti persekiojimus, apleidimą, neturtą ir nelaimingus atsitikimus, tada parodai, kad tavo tikėjimas ir meilė Dievui panaši į šv. Agotos tikėjimą ir karštą meilę. Apmąstyk šv. Agotos atsakymą kankintojui: „Mane degina karštesnė negu mano kūną deginanti liepsna, kad atiduočiau Kristui savo gyvenimą. Niekas, o niekas neatitrauks manęs nuo To, kuris už mane praliejo savo kraują, kurį visų labiausiai myliu."

„ ...negaus vainiko, jei nebus grūmęsis pagal taisykles." (2 Tim 2, 5)

Vasario 6 diena

Apie bėgimą į Egiptą

I. Bėgimas į Egiptą yra ištikimybės pavyzdys

Apmąstyk, krikščioni, Jėzaus bėgimą į Egiptą. Atrodytų, kad geriausias dangaus Tėvas užmiršo Jėzų, duodamas įsakymą apleisti savo kraštą ir ieškoti ramesnės gyvenimo vietos. Koks čia Kristaus nuolankumas! Mažas kūdikėlis žiemą turi keliauti į nežinomą šalį nenumanydamas, kiek laiko reikės ten išbūti; keliauja be maisto išteklių, be jokio suraminimo. Kodėl Jis bėga pas stabmeldžius? Kodėl ne pas šv. Išminčius, kurie būtų priėmę Išganytoją? Nes Kristui nerūpėjo, kur bėgti. Didžiausias Kristaus uždavinys buvo vykdyti Dievo valią, paaukoti Dievui save, savo poilsį ir ramybę, pagaliau, visą savo gyvenimą. Tas Kristaus bėgimas labai nuvargina Švenčiausiąją Jo Motiną ir šv. Juozapą! Liepta keliauti, ir keliaujama. Jie išeina į Egipto tyrus. Savo vargingą ir sunkią kelionę atlieka be jokio nepasitenkinimo, žinodami, kad tai patinka Dievui. Krikščioni, kai mąstai apie šitą Šventą Šeimą: Jėzų, Mariją ir Juozapą, rodosi, Dievo ir žmonių apleistą, nukreipk akis į save ir pagalvok, ar nesiskundi savo nepakenčiamu likimu, jei tave kada prispaudžia kokios nelaimės? Prisipažink, kad dėl menkiausio sopulio dejuoji, verki, juo skundiesi. Dievo apvaizda tau įtikinamai sako, kad nieko nekentėti arba nekantriai kentėti yra aiškiausias pražūties ženklas.

II. Bėgimas į Egiptą yra vilties pavyzdys

Ko Kristus suaugęs žodžiu moko žmones, to pirmomis savo gyvenimo dienomis moko pavyzdžiu. Jis moko, kad kas ieško vilties Dieve, tam nieko nestinga, tas žino, kad Dievas yra geriausias Tėvas, kuris niekados neapleidžia Jį mylinčių vaikų. Galima visiškai pasitikėti šventa Jo valia. Tad dėl ko tu, krikščioni, abejoji ir per mažai pasitiki Dievu? Argi Dievas nėra geras? Argi Jis nėra galingas? Argi Dievas nežino tavo reikalų? Argi Jis negali ar nenori tau padėti? Jeigu

Jam tarnausi, galėsi ramiai ilsėtis Jo tėviškame prieglobstyje. Jeigu Juo vilsiesi, nebijok, Jis tavęs neapleis, taip pat neabejok, kad nuo tavęs pasišalins, jeigu Juo nepasitikėsi, jeigu savo reikaluose į Jį nesi kreipsi, Jo nemylėsi. Sunkiomis gyvenimo valandomis Dievo valios vykdymas bus vienintelis tavo suraminimas.

„ ...ir ateis laukiamas, ir neužtruks." (Žyd 10, 37)

Vasario 7 diena

Apie šv. Sutvirtinimo sakramentą

I. Sutvirtinimo sakramentas sustiprina tikėjimą

Švento tikėjimo Sutvirtinimo sakramentas tikintiesiems suteikiamas, kad sustiprėtų jų tikėjimas, kad jie būtų verti gauti kankinių garbės vainiką. Pirmieji krikščionys, sustiprinti šio sakramento, greičiau jau paaukodavo savo gyvybę, negu išsižadėdavo tikėjimo. Per Sutvirtinimo sakramento malonę pirmieji krikščionys tapdavo šventi, nekalti, gailestingi, išsižadėdavo savęs. Iš tų dorybės ženklų buvo galima atskirti krikščionį nuo stabmeldžio. Ir tu, krikščioni, tais pačiais ženklais turėtum skirtis nuo netikėlių. Tas sakramentas ir tau suteikė tą patį dorybių tvirtumą. Ir tu sulaukei tos pačios Šv. Dvasios. Kodel neturi pirmųjų krikščionių dvasios? Neįstengsi iškentėti persekiojimų, jei nesugebi iškentėti menkiausio paniekinimo. Neįstengsi drąsiai mirti, jei bijai net mažiausio negalavimo. Jeigu neįstengi padaryti mažų dalykų, argi galėsi atlikti didelius darbus? Tu, krikščioni, savo mažu tikėjimu, savo darbais, nukreiptais prieš jį, esi išsižadėjęs Kristaus tikejimo. Bažnyčiai tu esi sukėlęs daug nuoskaudų! Tavo širdyje glūdi įsikeroję seni įpročiai: pavydo, puikybės, keršto sėklos. Argi taip galima tapti Kristaus kankiniu? Parodysi tvirtą tikėjimą, jei nekęsi to, kas priešinga Kristui. Sutvirtinimo sakramentas sustiprina meilę. Negalima turėti tvirto tikėjimo ir neturėti karštos meilės. Šiuo atveju štai ką sako šv. Paulius: „ ...kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse ir jūs, įsišakniję ir įsitvirtinę meilėje,.. būtumėte pripildyti visos Die-

vo pilnybės“ (Ef 3, 17; 19). Taip ir yra: kas tiki, tas dega karšta meile Kristui. Gilus šventų paslapčių pažinimas, kasdieną patirtos Dievo malonės žmogaus širdyje uždega meilės Dievui ugnį, kuri padaro tą širdį tinkamą atlikti sunkiausius pasiaukojimo darbus. Tai yra priimto Sutvirtinimo sakramento vaisiai. Kokių vaisių tau davė Sutvirtinimo sakramentas? Gal neatrandi nei tikėjimo, nei meilės vaisių. Ar esi kada nors tinkamai mąstęs apie Sutvirtinimo sakramento dovanas? Gal niekados apie jas nemąstei ir už jas Dievui nedėkojai? Maloniausias Jėzau, sustiprink mano tikėjimą, kad Tave mylėčiau per amžius.

„Jisai krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi.“ (Mt 3, 11)

Vasario 8 diena

Apie labiausiai mums patinkantį palinkimą

I. Vengiame pažinti tą palinkimą

Palinkimas, kuris mums labiausiai patinka, ne visada yra tas, kuris mumyse viešpatauja, bet tas, kurį labiausiai mylime, kuriam daugiausiai pataikaujame. Suprantame, kad jis mus valdo, bet nenorime jo pažinti, ir jeigu jį kas nors mums nurodytų, mes tokį žmogų laikytume savo priešu. Nenorime matyti to palinkimo, kad nereikėtų, kaip sako Pranašas, save priversti jo atsisakyti. Tokie buvo anie begėdžiai vyrai, norėję atimti Susanos nekaltybę. Jie abu slėpė širdyse begėdiškus jausmus. Atitraukę akis nuo dangaus, nenorėjo nė pažinti savo jausmų bjaurumo. Jiems terupėjo vien tik Susanos skaistumas. Taip ir mes darome, stengdamiesi slėpti savo palinkimus. Ko geidžiame, tą vadiname dailiu, gražiu; ko norime, tai sau leidžiame. Jeigu nori pažinti savo palinkimą, atsimink visus savo poelgius, lygindamas juos su Dievo valia, šventųjų gyvenimu ir tik tada galėsi spręsti apie save ir apie savo palinkimą.

II. Su tuo palinkimu kovojame nerūpestingai

Nors mes aiškiausiai matome, jog reikia kovoti su tuo palinkimu, bet kadangi tas aiškus mūsų priešas yra mūsų numylėtas bičiulis,

tai su juo kovojame neryžtingai. Užtenka mažiausio blogo palinkimo pasipriešinimo, ir mes tuoj liaujamės kovoti. Elgiamės kaip tas ligonis, kuris priima tik skanius, nors ir visai nenaudingus sveikatai vaistus, tarsi norėdamas pritaikyti sveikatą prie gomurio, o ne gomurį prie sveikatos. Koks nedovanotinas mūsų apsileidimas! Reikia drąsiai pulti savo priešą, drąsiai su juo kovoti, sekti kiekvieną jo judesį. Jei ne, tai mes patys pakliūsime į jo nagus ir dėl vieno nedrąsaus savo žingsnio iš jo sulauksime tūkstančio žaizdų. Blogai priešą puolame, kadangi patys norime būti nugalėti; blogai priešui priešinamės, bijodami jį nugalėti.

III. Abejojame, ar nugalėsime savo blogą palinkimą

Mes įsivaizduojame nesuskaitomą daugybę visokiausių sunkumų, patys įsikalbame silpnumą. Nepaisydami Dievo malonės pagalbos, imame abejoti galima pergale, manydami, kad paskiau bus lengviau nugalėti. Tuo tarpu labai abejotina, kad toji pergalė ateis, kadangi Dievo malonė mumyse kas kartą vis labiau silpsta ir mūsų valia tampa ne tokia palanki Dievo valiai. Pulkime prie savo Išganytojo, kuris dėl mūsų savo kraują liejo ir dabar nori mums padėti. Ko mes laukiame? Kodėl patys save apgaudinėjame? Čia mūsų pačių išganymo dalykas, kurį lengvai galime prarasti dėl labiausiai mylimo palinkimo.

„Apipjaustykite savo surambėjusias širdis.“ (Įst 10, 16)

Vasario 9 diena

Apie kiekvieno pašaukimo tobulumą

I. Kiekvienam pašaukimui dera ypatingas tobulumas

Nėra nė vieno pašaukimo, kuris negalėtų būti šventas, kuriuo gyvendami negalėtume tapti šventi, jeigu tinkamai jį pasirenkame. Bet ne visiems skiriamas vienodas pašaukimas, ne visi galime pasiekti vienodą šventumo laipsnį. Tai aiškiai pripažįsta šv. Paulius, sakydamas: „Argi visi yra apaštalai?“ (1 Kor 12, 29) Tai šiais žodžiais patvirtina ir pats

Viešpats Jėzus: „Mano Tėvo namuose daug buveinių“ (Jn 14, 2). Vieni, kurių siela save suvaržiusios įžadais, ypatingu būdu pasiaukoja Dievui, pavyzdžiui, vienuoliai ir vienuolės; kiti, užsidegę Dievo garbe, pasiaukoja dėl žmonių išganymo, pavyzdžiui, tie, kurie pasirinko apaštalų gyvenimą; kiti, gyvendami žemėje, išsižada pasaulio linksmybių ir seka angelų gyvenimu. Toks buvo, pavyzdžiui, gyvenimas arba pašaukimas šv. Apolonijos, kuri tarp sugedusių šio pasaulio žmonių gyveno kuo skaisčiausiai. Tu, krikščioni, iš to semkis du pamokymus. Vieną pateikė šv. Paulius, sakydamas, kad kiekvienas turi būti patenkintas savo pašaukimu ir stengtis pasiekti tobulumą tame, o ne kitame pašaukime. Nėra pavojingesnės pagundos kaip toji, kuri įkalba mus mesti savo pa šaukimą del didesnio šventumo. Jeigu esi pašauktas gyventi atsiskyrus nuo žmonių, pavyzdžiui, vienuolyne, tai nepaisyk žmonių. Jeigu esi pašauktas apaštalų gyvenimui, nesivaržyk ir negaišk laiko jokiems, nors ir naudingiausiems, geriems darbams. Jei esi pašauktas gelbėti artimą, eik ir gelbėk. Mozei buvo įsakyta melstis už izraelitus, kai Jozuė kariavo su amoritais. Kiekvienas tepasilieka tokiame pašaukime, kuriam yra pašauktas. Įsidemėk antrą pamokymą: kokį bebūtum pasirinkęs pašaukimą, kiekviename iš jų, išskyrus santuoką, privalai saugoti skaistybę. Tai kiekvieno krikščionio pareiga, kadangi kiekvienas krikščionis per šv. Krikštą tapo Kristaus nariu ir Šv. Dvasios bažnyčia. Pagaliau, nė vienas nešvarus neįeis į dangaus Karalystę.

II. Kiekvienas privalo stengtis pasiekti tobulumą savo pašaukime

Daugelis pasirenka tobulesnį pašaukimą, bet anaiptol nepasida ro tobulesni. Ne pats pašaukimas daro mus tobulus, bet kiekvieno atskiro pašaukimo tobulas pareigų ėjimas veda mus į šventumą. Taip pasielgė šv. Apolonija. Kad save apsaugotų nuo pasaulio sugedimo, ji pasirinko vienumą, tai yra šalinosi sugedusio pasaulio ir pamilo susivaldymą. Jį pasirinko du dalykus, kurie yra tinkamiausi ginklai kovojant su kuno geismais ir geriausia priemonė saugoti skaistybei. Iš tos dorybės kilo visos kitos šv. Apolonijos dorybės. Pagaliau, kad

apsaugotų savo nekaltybę, įkvėpta Šv. Dvasios, ji pati puolė į degantį laužą, paaukodama save Dievui. Visą savo rūpestį, visas jėgas skirk savo pašaukimo tobulumui pasiekti. Matai daug žmonių, turėjusių tobulesnį pašaukimą; lengvai juos pralenksi tobulumu, jeigu tobulai gyvensi pagal savo pašaukimą.

„ ...tarnaukite jam nuoširdžiai ir ištikimai." (Joz 24, 14)

Vasario 10 diena

Apie dienotvarkę

I. Daug svarbių priežasčių
verčia mus pasirūpinti dienotvarke

Mokytojas:

– Ar ilgai taip netvarkingai gyvensi? Ir mano valia ir daug kitų priežasčių reikalauja, kad visus savo dienos darbus sutvarkytum kuo rūpestingiau. Kaip įstengsi suvaržyti savo širdies nepastovumą? Ar mokesi nurodytais žingsniais drąsiai žengti mano takais, jeigu nenoresi jokiais pančiais varžyti savo laisvės? Sutvarkyk vieną dieną, tada kitas sutvarkyti bus daug lengviau. Jeigu griežtai laikysiesi savo darbotvarkės, tai visos tavo dienos bus praleistos šventai. Bus visai kitaip, jeigu gyvensi netvarkingai. Šiandien būsi karštas, rytoj atšalęs; gaudydamas žmonių nuomones, prie jų pradėsi derinti savo darbus ir taip palengva įpulsi į apsileidimą. Jeigu ir pavestum man savo darbus, bet juos atliktum netvarkingai, tai tavo geri troškimai ir tada bus ne kas kita, kaip ugnies kibirkštėlė, kuri užgęsta vos tik įžiebta. Aš neapkenčiu tokio savo tarnų gyvenimo. Tokį gyvenimą aš smerkiu. Jeigu nori būti mano mokiniu, tai visus savo darbus, ir dvasiškus ir žemiškus, visas savo pašaukimo pareigas, net ir laisvas, visus poilsio užsiėmimus atlik pagal tam tikrą tvarką ir pavesk mano garbei. Susidarydamas tokią dienotvarkę, tvirtai pasižadėk niekada jos nepažeisti be svarbios priežasties. Tada visos tavo pareigos bus man malonesnės, ir tu, mano malonei padedant, lengviau jas atliksi.

Mokinys:

– Pripažįstu, kad nėra nieko teisingesnio ir naudingesnio, kaip sudėlioti savo darbus tam tikra tvarka. Tu, Mokytojau, matai mano silpnybę, dėl ko aš lig šiol gyvenau netvarkingai. Nuo šios dienos žadu pamilti tvarką ir jos laikytis. Tiktai bijau, kad kartais dėl mano silpnumo tas mano pažadas nenueitų vėjais. Tu, o Dieve, atmainyk mano širdį, sustiprink gerus mano valios norus.

II. Nieko nereiškia išgalvotos priežastys, dėl ko negalėtume laikytis dienotvarkės

Mokytojas:

– Visos kliūtys, kurios, pasak tavęs, neleidžia laikytis dienotvarkės, yra tušti prasimanymai. Visi sunkumai, su kuriais susidursi laikydamasis nusistatytos tvarkos, ilgainiui išnyks. Didžiausia kliūtis yra gyvas tavo būdas. Todėl būtinai reikia suvaldyti tą savo būdą, nukreipti jį geru keliu. Tam geriausiai tinka tvarkingas darbų atlikimas. Teisiniesi netikėtu įvykiu. Tai ne kliūtis - tai tik įvykis, ir jeigu tas įvykis tikras, o ne tavo prasimanytas, jis visai nekliudo laikytis tam tikros tvarkos. Sakai, nesą tokio įstato, kurio nebūtų galima pakeisti išmintingai elgiantis. Tai neįtikina. To, kas pataikauja žmogaus palinkimui, negalima vadinti išmintimi. Kitos priežastys, dėl kurių sakaisi negalįs laikytis dienotvarkės, taip pat neįtikina mos. Argi aš nežinau, kas tau naudinga ir reikalinga? Jeigu nori būti mano mokiniu, klausyk manęs.

Mokinys:

– Mokytojau, Tavo dalykas yra įsakyti, mano – klausyti. Tu tikras didžios patarties Angelas, neišsemiama Išmintis. Kas gi aš būčiau, kad drįsčiau Tavęs neklausyti. Tikiu, kad Tu esi kelias, kuriuo turiu eiti, tikiu, kad esi tiesa, kurią turiu pripažinti, amžinas gyvenimas, kurį privalau pasiekti ir kuriam pasiekti man leista žemėje vargti. Tavo valia yra mano valia.

„Saugokite tvarką, kad tvarka jus saugotų.“ (Šv. Bernardas)

Vasario 11 diena

Apie rytmetines maldas

I. Kodėl reikia deramai kalbeti rytmetines maldas

Rytmetinių maldų reikšmė yra didesnė, negu mes manome. Jei gu, pradėjus šviesti saulutei, nepasimelsime ir neatiduosime Dievui priklausančios pagarbos, tai bus mūsų neištikimybės Dievui žen klas, nenorėjimas pripažinti Dievo savo Aukščiausiuoju Viešpačiu ir savo priklausomybės nuo Jo. Pradedant dieną nepadėkoti Viešpačiui Dievui už visas Jo mums suteiktas malones, būtų didžiausias nedėkingumas. Koks tu krikščionis, jeigu prasidedant gyvenimo dienai, nenori Dievui paaukoti savo darbų prakaito, savo kraujo. Kas iš ryto neprašo Viešpatį Dievą kalčių atleidimo ir nepaveda savęs Jo šv. malonei, tas negali savo darbais pelnyti dangaus. Ar diena gali buti praleista krikščioniškai, šventai, jeigu ją pradėjome atšalę, apsileidę, nusidėdami? Argi galime laukti netikėtuose atsitikimuose Jo šventos pagalbos, jeigu iš ryto nemaldavome Jį pagalbos? O Viešpatie Dieve, visų daiktų vyriausiasis Valdytojau, pasižadu, kad niekas man daugiau taip nerūpės, kaip anksti rytą, pradedant dieną, Tave pagarbinti, Tau padėkoti ir paprašyti Tavo malonės! Neatstumk mūsų, menkų žemės vabalėlių. Prižadu ištikimai vykdyti Tavo šventą valią. Būtų gerai, kad nors šiandien Tau, Dieve, karštai tarnaučiau!

II. Kaip reikia kalbėti rytmetines maldas

Rytmetines maldas reikia kalbėti su dvasios pakilimu, rimtai ir karštai. Atsibudęs iš miego, keldamasis, atiduok Dievui deramą pagarbą, pripažindamas Jį savo Kūrėju ir prašydamas Jį tėviško palaiminimo. Paskui, padoriai apsirengęs, atlik mąstymo maldą ir kitas įprastines savo maldas, nė vienos neapleisdamas. Atlik jas su krikščionišku uolumu ir karštumu, kadangi iš gerai atliktos rytmetinės maldos sau nuopelną semia visi kiti dienos darbai. Rytinės aušros laikas yra patogiausias laikas atlikti mąstymo maldai, ka-

dangi mūsų mintys tada dar nėra išsiblaškiusios. Argi pusvalandis, paskirtas rytmetinei maldai, tau atrodo per ilgas, kad susilauktum savo sielos išganymo ir išprašytum Dievą palaiminimo? Kodėl nenori tos trumpos valandėlės praleisti maloniam pasikalbėjimui su Dievu, kuris visados yra pasirengęs suteikti tau kuo geriausią sielos suraminimą? O, jei pažintum tą malonę, tai yra pasikalbėjimo su Dievu nenusakomą brangumą ir iš jo plaukiančias saldybes tavo sielai, be abejo, išmestum iš galvos visas nereikalingas mintis, kuriomis suki tą brangų ryto laiko ratą. Visų sielos saldybių pradžia ir šaltinis yra malda.

„Labai anksti, dar neprašvitus, Jėzus atsikėlęs nuėjo į negyvenamą vietą ir tenai meldėsi." (Mk 1, 35)

Vasario 12 diena

Apie mąstymo maldą

I. Mąstymo maldą ir susivaldymą privalai atlikti drauge

Šios dvi dorybės, kaip dvi seserys Morta ir Marija, turi viena kitai padėti. Mąstymo malda pašventina susivaldymą, susivaldymas sustiprina maldą. Viena sumano kilnius pasižadėjimus, kita tuos pasižadėjimus įvykdo. Malda be susivaldymo gaivina tinginystę; susivaldymas be maldos naikina mūsų meilės jausmus. Dievas niekuomet neina į nesuvaldytą širdį, ir pats susivaldymas, jeigu per maldą nebus sušildytas meilės ugnimi, bus mūsų nekenčiamas. Todėl niekados nenorėk atskirti šių dviejų dorybių, būtinai reikalingų dvasiškai gyvenančiam žmogui. Sakaisi turįs didelį džiaugsmą ir pomėgį melstis, tik nežinąs, kodėl dvasiniame gyvenime nedarai jokios pažangos. Ieškai priežasties? Štai jinai. Kodėl tavo gyvenimas neina geryn? Todėl, kad pasitenkini vien tik mąstymo malda, kad nesistengi vykdyti savo pažadų. Niekados nepatobulinsi savo gyvenimo, jeigu savęs nesuvaldysi. Valdyk savo jausmus ir palinki-

mus, tada tavo širdyje liepsnos meilės ugnis, tada gyvensi dvasios gyvenimą.

„Bemąstant įsiliepsnojo ugnis...“ (Ps 39, 4)

II. Mąstymo malda ir išsiblaškymas nesuderinami dalykai

Dešimt, o gal ir daugiau metų kas dieną po pusvalandį skiri mąstymo maldai, tačiau esi toks pat atšalęs, lyg visai nebūtum meldęsis. Čia visiškai tinka šv. Augustino pasakymas: „Kas moka gerai melstis, tas moka gerai gyventi.“ Turbūt negerai gyveni dėl to, kad negerai meldiesi. Apie ką, pasakyk, mąstai, kai ateina mąstymo maldos valanda? Vietoj to, kad mąstytum apie tai, ką esi pasirinkęs ir apie ką turėtum mąstyti, tavo mintys laksto išsiblaškiusios kaip vėjas. Per tą apmąstymui skirtą pusvalandį tavo galvoje pralekia tūkstančiai įvairiausių kitų minčių. Apie tokius niekus mąstydamas, veltui gaišti brangų laiką ir po mąstymo maldos būni dar labiau atšalęs, negu buvai pirma. Mąstymo maldos valandą privalai ne tik kalbėti Dievui, Jam išpasakoti savo reikalus, bet ir širdies tyloje klausyti Jo kalbančio, griežtai išnagrinėti savo sąžinę, suprasti, kas Dievui patinka ir ko Jis nekenčia. Privalai gailėtis dėl praeito gyvenimo nuodėmių, tinkamai planuoti būsimus darbus, griežtai vykdyti savo pažadus. Jeigu darysi kitaip, tavo mąstymo malda pavirs tikru išsiblaškymu arba net nusidėjimu. Dažnai su Dievu kalbėtis maldoje ir gyventi suirusį gyvenimą yra du skirtingi, visai tarp savęs nesutaikomi dalykai. Mąstymo malda yra dvasinio uolumo maistas ir pamatas. Nėra kitos tokios naudingos priemonės tobulumui siekti, kaip mąstymo malda. Ji tildo didžiausias sielos audras, saldina visas gyvenimo kartybes, grąžina sielai prarastą ramybę. Jeigu nesi patyręs tų mąstymo maldos vaisių, tai todėl, kad nemoki mąstyti arba priešiniesi Šventosios Dvasios įkvėpimams.

Malda Dievą išprašo, ašaros priverčia.

Vasario 13 diena

Apie šv. Mišių klausymą

I. Reikia klausyti šv. Mišių ir atgailauti už nusidėjimus

Viešpats Jėzus kviečia mus klausyti šv. Mišių, kad būtume tos šventosios Aukos dalininkai. Kas kitados išsipildė Kalvarijos kalne, tai kas dieną pildosi šv. Mišių Aukoje. Tuokart Viešpats Jėzus atliko viešą atgailą už žmonių nusidėjimus; dabar taip pat atgailauja už mūsų kaltes Dangaus Tėvui per šv. Mišių Auką, trokšdamas, kad ir mes būtume tos Aukos dalininkai, ką yra išreiškęs per šv. Petrą, sakydamas: „Ir jūs apsiginkluokite ta pačia mintimi“ (1 Pt 4, 1). Klausydamas šv. Mišių, atsimink Pranašą, tau sakantį: „Pasižiūrėk į savo pateptojo veidą“ (Ps 84, 10). „Per mano ašaras, atgailą ir sopulius (taip Kristus tau kalba) rink vaisius, kuriuos iki šios dienos aukoju naikinti tavo nusidėjimams. Per nuolatinę atgailą taikyk savo gyvenimą prie mano mirties. Verk ne dėl manęs, bet pats dėl savęs. Jeigu aš, nekalčiausias ir švenčiausias, dėl svetimų nusidėjimų skaudžiausia atgaila save apsunkinau, kokią turėtum pasirinkti atgailą ne dėl svetimų, bet dėl savo nusidėjimų?“ Ar šv. Mišių klausai taip, kad sugraudinta širdimi dėl Jėzaus nuopelnų išprašytum Dievą gailestingumo? Šv. Mišios yra begalinės vertės. Bet ar tavo, kuris klausai šv. Mišių ne kaip tos šv. Aukos dalininkas, bet kaip stebėtojas, siela turi bent kokios naudos iš to klausymo?

II. Reikia klausyti šv. Mišių ir melstis

Nuo tos valandos, kai Viešpats Jėzus, Kalvarijos kalne aukodamas save Dangaus Tėvui, tapo amžinuoju Kunigu Melchizedeko potvarkiu, Jis ir dabar tebeina kunigo pareigas: arba danguje mus vaduodamas, arba šv. Mišių Aukoje save amžinajam Tėvui aukodamas. Kristaus tarpininkavimas tarp mūsų ir amžinojo Tėvo moko mus melstis, tai yra prašyti Viešpatį Jėzų, kad Jis niekados nenustotų buvęs mūsų Tarpininku ir Gynėju. Patogiausia melstis per šv. Mišias, kada Kristus eina Tarpininko pareigas. Melskis, krikščioni, klausydamas šv. Mišių ir savo maldas pavesdamas Viešpačiui Jėzui. Tavo maldos, sujungtos

drauge su Kristaus nuopelnais, negalės nepatikti dangiškajam Tėvui. Pamaldus dalyvavimas šv. Mišiose yra gausus Dievo malonių šaltinis. Bet kiek netenki Dievo malonių, jeigu klausai šv. Mišių be pagarbos, be atsidėjimo, be nusižeminimo, be vilties? Nuolat dalyvauk šv. Mišiose, jei gali, tai ir kasdieną, bet sugraudinta širdimi ir karšta malda.

„Ir jūs apsiginkluokite ta pačia mintimi..." (1 Pt 4, 1)

Vasario 14 diena

Apie išpažintį

I. Žmogus per daug laiko save nekaltu

Ar supranti sunkumą nusidėjimo, kuriuo tu, žmogau, menkiausias žemės vabalėlis, savo geriausią Dievą esi įžeidęs? Jeigu bent kiek ir supranti, tai vis dėlto negali suprasti jo sunkumo ir tų nusidėjimų skaičius tau nežinomas. Tai toks tavo apakimas! Būtų gerai, jei jis būtų įvykęs be tavo kaltės! Tavo širdyje yra pasislėpusi paslaptis, kurios nesistengi atskleisti. Toji paslaptis yra tavo prisirišimas prie žemės niekšybių. Apmąstyk, koks svarbiausias tavo kasdienių darbų tikslas. Ar nebus tas tikslas tuščia garbė, godumas, puikybė, savimeilė? Argi galima tokį gyvenimą su tokiais žvėriškais palinkimais vadinti nekaltu? Ar šelpi, pagal galimybes, pavargėlius? Ar užtari ir gini skriaudžiamus, našles ir našlaičius? Ar pats kitų neskriaudi? Kaip eini savo pareigas? Kaip praleidi poilsiui skirtą laiką? Ar, pagaliau, tavo geri darbai nėra kupini tuštybės? Juk kas pažins savo kaltes? Kokį skirtumą atrastų Dievas, įėjęs į mūsų širdis! Mes laikome save nekaltais žmonėmis, Dievas gi sakytų mus esant didžiausius kaltininkus. Patys sau nedovanokime, kad Dievas mums dovanotų mūsų kaltes.

II. Žmogus atgailauja mažiau, negu iš tikrųjų reikėtų

Tikra ir tobula atgaila yra tada, kai yra tikras ir tobulas gailestis už nusidėjimus, kai yra padarytas tvirtas pažadas pataisyti gyvenimą, saugotis į nusidėjimus vedančių aplinkybių ir daryti visa tai, kas padeda dirbti gerus darbus. Ar tokia tavo atgaila, ar taip ją supranti?

Tuo reikia labai abejoti. Ir štai dėl ko. Žodžiais prisipažįsti daręs atgailą, bet darbais to nepatvirtini, kadangi savo nusidėjimus išpažįsti be gailesčio, lyg pasakodamas kokias istorijas ar pasakas. Taip pat nesi tvirtai pasižadėjęs pataisyti gyvenimą, o jei pasižadi, tai esi tikras, jog vėl sugrįši į tuos pačius nusidėjimus. Ar tokią atgailą galima vadinti tikra atgaila? Ar tokia atgaila yra nors kiek panaši į atgailą šv. Petro, kuris visą gyvenimą atgailavo tik už vieną nusidėjimą; arba į atgailą šv. Marijos Magdalenos, iš gailesčio savo ašaromis nuplovusios Kristaus kojas. Nemanyk, kad dažnai einant išpažinties, užtenka mažesnės atgailos. Kad atgaila atneštų gausesnių vaisių, turėk prie akis kokio nors šventojo pavyzdį. Ar tas šventasis, jeigu būtų turėjęs tokių pat, kaip tu, nusidėjimų, pasitenkintų tokia maža atgaila? Ar dėl tokio mažo gailesčio, kokį rodai tu, nelaikytų savęs visai atšalusiu? Kaip jis atgailautų, jeigu, kaip tu, dažnai nusidėtų?

„Pajuokos vertu, bet ne atgailaujančiu žmogumi reikėtų vadinti tą, kuris daro tai, dėl ko gailėsis." (Šv. Izidorius)

Vasario 15 diena

Apie šv. Komuniją

I. Tikėjimas yra geriausias pasirengimas šv. Komunijai

Kam tiek daug įvairių pasirengimo šv. Komunijai būdų? Užtenka vien tikėjimo. Jeigu tavo tikėjimas bus gyvas, tai nereikės jokio kito pasirengimo. Užteks, kad tuo tikėtum: ši duona, kurią aš imu, yra tikrasis Dievas, kuris gimė tvartelyje, kuris mirė ant kryžiaus, kuris dabar garbingai viešpatauja danguje. Šiandien Jis – tavo Išganytojas, rytoj – Teisėjas. Įsivaizduok, jog Dievas šiandien apsilankys tavo širdyje, kaip gyvendamas žemėje apsilankydavo Zachiejaus namuose. Jeigu Viešpats Jėzus regimu būdu apsilankytų pas tave, koks būtų tavo džiaugsmas! Kaip rūpestingai išvalytum savo namus! Kaip rūpintumeisi juos kuo gražiausiai papuošti! Nepaliktum Jo vieno, pats svetur išeidamas. Norėtum su Juo kalbėtis kuo ilgiau. O, mažo tikėjimo krikščioni! Taip darytum, jeigu Kristus regimu būdu ateitų į tavo

namus! Bet tas pats Kristus ateina dabar pas tave neregimu būdu, ir tu drįsti savo širdyje laikyti Kristaus priešus savo nusidėjimus? Nereiški Kristui jokios pagarbos; neturi nei širdies skaistumo, nei pasitikėjimo, nei ilgesio jausmų. Prie Dievo stalo eini nė kiek nepasirengęs. Ar tai ne silpno tikėjimo ženklas? O Dieve, padidink mano gyvą tikėjimą. Kas Tu esi ir kas aš esu? Tie du klausimai visą gyvenimą tebūnie neišsemiamas mano jausmų šaltinis!

II. Meilė Dievui yra geriausia padėka priėmus šv. Komuniją

Sunku patikėti, kad atsirastų tokia gyvai tikinti siela, kuri, priėmusi Viešpatį Kristų, nedegtų karšta meile Jam. Būtų stebuklas, jei širdis, apsupta meilės liepsnų, liktų atšalusi. Juo karštesnė bus meilė Dievui, juo didesnę padėką reikši Viešpačiui. To moko Kristus Evangelijoje, sakydamas: „Kuris mane valgo, gyvens per mane" (Jn 6, 57). Priemęs Kristų, turi gyventi jau nebe pasauliui, bet Kristui, sekti Jo gyvenimu, mąstyti ir kalbėti taip, kaip mąstė ir kalbėjo Kristus, žodžiu, daryti visa, kas išreiškia Kristaus gyvenimą. Stebėtina, kad viena gerai priimta Komunija gali pakelti žmogų į aukščiausią tobulumo laipsnį. Tavęs, tiek kartų priėmusio Komuniją, ji nė kiek nepatobulino. Antra vertus, nereikia stebėtis, kad po Komunijos nedėkoji Dievui. Nedėkoji todėl, kad Jo nemyli. Jei mylėtum, tai gyventum šventųjų gyvenimą. O nelaimingasis! Esi penimas dangaus penu, tačiau gyveni kūno ir pasaulio geismais!

„Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus." (Gal 2, 20)

Vasario 16 diena

Apie kūno maistą

I. Ko reikia saugotis maitinant kūną

Ypač vengtini trys dalykai. Pirma, vergiškas pataikavimas kūnui gaminant maistą. Kaip nepadoru garbinti savo pilvą tarsi kokį dievaitį ir tenkinti jo norus! Argi pagirtum elgesį tokių, kurie valgo ne

tam, kad reikia, bet tam, kad gardu ir tas valgis ar gėrimas patinka jų gomuriui, kurie, pasak žinomo posakio, „valgo ne tam, kad gyventų, bet gyvena, kad valgytų“. Argi pagirtum tokius, kurių dievas yra jų pilvas? O, kaip reikia žiūrėti, kad, nepasitenkindami tuo, kas mūsų kūnui tikrai reikalinga, nepradėtume jam pataikauti ir paisyti jo geidulių. Antra, nepersivalgyti. Jeigu valgydami ar gerdami padauginsime, busime panašūs į gyvulius, kuriuos nuo ėdesio arba gėrimo sulaiko pati gamta. Nesusilaikymas ne tik kliudo įgyti dorybių, bet yra daugelio piktų geismų priežastis. Trečia, susilaikyti nuo skanėstų. Kas daugiausiai nusideda? Gi tie, kurie leidžia laiką puotaudami ir vaišindamiesi. Paleistuvystė ir nesusivaldymas yra tikri broliai, susijungę tvirtais ryšiais ir susitarę nuodėmių keliais nuvesti žmogų į pražūtį. Tad būk tikras, krikščioni, kad pataikaudamas savo kūnui, gamindamas jam skanėstų, sau parūpini priešą, kuris, juo labiau jam bus pataikaujama, juo daugiau reikalaus aukų tavo sielos nenaudai. Tvirtai tikėk, kad susilaikydamas nuo valgio ir blaiviai gyvendamas, gyvensi ilgiau ir laimingiau.

„Kurie yra Kristaus Jezaus, tie nukryžiavo savo kūnus su aistromis ir geismais.“ (Gal 5, 24)

II. Kaip reikia maitinti savo kūną, kad tas maitinimas patiktų Dievui

Juo daugiau mūsų darbai yra nužeminti ir panašesni į žemės darbus, juo labiau privalome stengtis tuos savo darbus padaryti šventus ir Dievui patinkamus. Pirmiausia prieš valgymą prašyk Dievą palaiminimo sau ir tiems valgiams, kuriuos Dievas tau teikia savo malone. Paskui išreikšk Jam padėkos jausmus, kad tave, nevertą savo tarną, aprūpino maistu. Būsi Dievui dėkingas, jeigu savo kūno jėgas, kurias stiprini maistu, pavesi tarnavimui Dievui, jeigu nuo savęs kąsnį atitraukdamas, neužmirši sušelpti badaujančių. Valgant labiausiai reikia vengti netinkamų žodžių ir juokavimų. Toji mintis, kad Dievas viską mato, telaiko tave padoriai ypač šią valandą, t. y. valgant, kada žmonės daugiausiai linkę išsiblaškyti ir prarasti saiką. O maloniausiasis

Dieve! Jeigu žvelgsi į mano nusidėjimus, turėsiu prisipažinti, kad esu vertas valgyti tiktai gailesčiu ir ašaromis mirkytą duoną ir niekados nesiskųsti valgio stygiumi.

„ ...dėk peilį sau prie gerklės!“ (Pat 23, 2)

Vasario 17 diena

Apie dvasios poilsį

I. Poilsis privalo būti nekaltas

Daug pasilinksminimų, naudojamų dvasios poilsiui, laikomi nekaltais, tačiau jie toli gražu nera nekalti. Šokių, vaidinimų ir kitų pasismaginimų krikščionio siela turėtų vengti. Kas galėtų tvirtinti, kad senovės stabmeldžių žaidimai krikščionims nebuvo draudžiami. Toks pat draudimas ir dabar privalo būti taikomas krikščionims. Saugokis, krikščioni, pasilinksminimų, kadangi juose slepiasi sunkūs nusidėjimai, kurie turėtų sužadinti vien baimę ir pasibjaurėjimą. Neprotingas butų tas, kuris laisvai ir be jokios baimės dalyvautų tokiuose pasilinksminimuose. Visai kitoks yra išmintingo žmogaus elgesys. „Išmintingas žmogus, – sako Saliamonas, – bijo nusidėjimo šešėlio, savo žingsnius saugo nuo sugedimo.“ Tokia nuostata buvo pirmųjų krikščionių, tokia turi būti ir tavo, krikščioniškoji siela, jeigu nori apsaugoti savo sąžinę nuo nusidėjimų ir išlaikyti nekaltybę. Ši nuostata yra paremta Kristaus žodžiais: „Vargas jums, kurie dabar juokiatės,..“ (Lk 6, 25). Vargas jums, kurie ieškote suraminimo draudžiamuose pasilinksminimuose. Linksminkitės Viešpatyje, malonesnio džiaugsmo niekur kitur nerasite.

II. Poilsis privalo būti padorus

Kam gi po sunkaus darbo nereikia poilsio? Jis reikalingas ir paprastam darbininkui, ir mokslo vyrui, ir kiekvienam, kuris turi užsiėmimą. Bet norėti ilsėtis nuolatos, vadinasi, poilsį laikyti atskiru darbu ar užsiėmimu. Nuolatos ilsėtis, vadinasi, gyventi tinginio gyvenimą, netinkamą krikščioniui. Bet kaip išvengti tokio įpročio - nuolatos il-

sėtis? Tai galima padaryti kontroliuojant mažiausius savo palinkimus ir skiriant laiko tik tokiam poilsiui, kuris yra naudingas. Linksmintis, kaip ir vartoti vaistus, galime tik verčiami būtinumo. Gydyti sveiką kūną, vadinasi, ardyti sveikatą. Būtų kvaila vartoti nuodingus vaistus. Taip yra ir su pasilinksminimais. Jais piktnaudžiaujant, galima visiškai suardyti dvasinį gyvenimą; Džiaugtis kenksmingais pasilinksminimais būtų neprotinga. Todėl neužmerk akių prieš linksmybių niekšiškumą ir tavo sielai iš jų kylančias blogybes. Jei tai paniekinsi, Dievas palinksmins tave dangaus saldybėmis.

III. Poilsis privalo būti šventas

Viena svarbiausių dvasinio gyvenimo pareigų yra šventas poilsis. Tame poilsyje negali būti to, kas pakenktų artimajam arba pažemintų tavo pašaukimą. Džiaukis ir linksminkis padoriai. Žadink gerą intenciją viską daryti Dievo garbei, tada tavo poilsis bus neišsemiamas nuopelnų šaltinis amžinajam gyvenimui. Saugokis, kad tavo dvasia per daug nenukentėtų. Kiek pasilinksminęs, vėl stenkis surimtėti, vėl stok prie savo darbo, primindamas sau, kad Kristaus ir šventųjų gyvenimas pasižymėjo ne džiaugsmu ir linksmybe, bet kentėjimais.

„Vargas jums, kurie dabar juokiatės.“ (Lk 6, 25)

Vasario 18 diena

Apie knygų skaitymą

I. Neskaityk blogų knygų!

Blogomis knygomis vadiname tas, kurios prieštarauja tikėjimui ir dorai. Neskaityk tokių knygų, kadangi jos gali tave išvesti iš tikėjimo ir doros kelio. Pagaliau, ir Bažnyčia draudžia skaityti tokias knygas. Jas skaityti leista tik tiems, kurie savo raštuose nori parodyti tokių knygų klaidas. Blogas knygas skaityti būtų tas pat, kaip maitintis nuodais. Blogomis knygomis laikomos ir tokios, kurios tiesiogiai nieko bloga nerašo apie tikėjimą ir dorą, bet netiesiogiai yra prie-

šiškos doros jausmams. Tai romanai. Kartais jų reikia vengti labiau negu tikrai blogų knygų, kadangi jos nustelbia mūsų sąžinę, sukelia blogus jausmus ir užkerta kelią tikram atsivertimui. Skaitantys tokias knygas teigia, kad jausmai, kuriuos sukelia romanų skaitymas, nė kiek negadina doros jausmų. Tegul būtų ir taip. Bet ar gali tvirtinti, kad tavo jausmai skaitant tokias knygas tikrai bus tinkamai valdomi ir neperžengs doros slenksčio? Kiti sako nematą tose knygose nieko bloga. Taip manydami jie klysta. Tiesa, netiesiogiai. Jos sužeidžia dorą ir tikėjimą. Jos sėja sėklą, kuri paskui išauga į blogą medį ir iščiulpia visas doros ir tikėjimo sultis. Žmogus niekados iš karto sunkiai nenusideda. Nupuolama palengva. Niekados doros neprarandame iš karto, bet palengva; dora naikinama tarsi drabužis, kuriame veisiasi kandys. Tokios knygos, atitraukdamos tave nuo dvasinio turinio knygų skaitymo, atneša pragaištingų vaisių. Jos tarsi neprinokusios vynuogės; kaip neišnokusių vaisių pažeisti dantys nebetinka sveikam maistui kramtyti, taip tokios knygos atbukina gerus jausmus ir potraukį dvasiniam gyvenimui. Venk tokių knygų. Kiek blogio pasaulyje kyla jas skaitant! Kiek laiko praleidžiama bereikalingai ir pragaištingai! Kiek sielų prarado išganymą dėl blogų knygų skaitymo!

II. Skaitant geras knygas, reikia pasirinkti tinkamiausias

Kas meldžiasi, tas kalba Dievui. Kas skaito dvasinio turinio knygas, tam kalba Dievas. Tegu nė viena diena nepraeina savęs nepapenint tuo dvasios penu. Tas penas atverte šv. Ignacą Lojolą, tas penas daugybę sielų padarė šventomis. Bet ir tarp gerų knygų yra skirtumas. Vienos dvasinio maisto duoda mažiau, kitos daugiau, o trečios per daug. Kaip vartojant per daug maisto galima įsivaryti ligą, taip skaitant per daug sudėtingas dvasinio turinio knygas galima pakenkti savo sielai. Kai kurie, be pasirinkimo skaitydami dvasinio turinio knygas, nukrypo nuo tikėjimo. Skaityk, pasitaręs su patyrusiais ir dvasinį gyvenimą pažįstančiais vyrais. Skaityk nedaug, bet gerai. Sek ir mąstyk, kokios dorybės yra aprašytos tuose raštuose. Prieš

skaitymą trumpai pasimelsk, sukalbėdamas, pavyzdžiui, šį trumpą atsidūsėjimą: „Kalbėk, Viešpatie, tavo tarnas klauso. Pasirengusi yra mano širdis, Dieve, pasirengusi!“

„ ...nes turime savo rankose šventųjų Knygų paguodą.“ (1 Mak 12, 9)

Vasario 19 diena

Apie maldą

I. Dažniausiai meldžiamės be sielos susikaupimo

Ar apmąstai, krikščioni, į ką melsdamasis kreipiesi? Ar taip kreiptumeisi į žemės valdovą, norėdamas jį išprašyti kokios malonės? Tas valdovas tikrai atmestų visus tavo prašymus, jeigu jo malonės prašytum nerimtai, tarsi juokaudamas, taip, kaip kalbi poterius. Regis, meldiesi norėdamas greičiau baigti ir atsitraukti nuo Dievo, malonių šaltinio. Ką atsakytum į tuos klausimus: ko melsdamasis prašai? kur tavo dvasia? kur tavo mintys? kuo esi užsiėmęs per maldą? Į juos negalėtum duoti jokio konkretaus atsakymo. Argi gali Dievas tave išklausyti, jeigu tu pats savęs negirdi? Ar gali laikyti savo pareigą atliktą tinkamai, jeigu iškraipai maldos žodžius ir išblaškai savo mintį? Tu, kuris esi įpratęs melstis be jokios atidos, be sielos susikaupimo, nė nemanai pasitaisyti. O geriausiasis Dieve, išmokyk mus gerai melstis! O, kaip mūsų malda skiriasi nuo Tavo mokslo!

II. Dažniausiai meldžiamės be jokios pagarbos

Mažo tikėjimo žmogau! Jeigu meldiesi, tai yra kreipiesi į Dievą, be deramos pagarbos, tai atrodo, lyg nenorėtum Jam jos atiduoti. „Kada mes taip meldžiamės, – sako šv. Augustinas, – tai esame melagiai, prašantys Dievą sau išmaldos.“ Kas gi būtų, jeigu elgeta be jokios pagarbos, išdidžiai tave prašytų išmaldos? Argi jo pasigailėtum? Žinoma, ne. Tikrai jį pavarytum šalin. Panašiai kaip tas elgeta ir tu prašai Dievą, kai meldiesi be pagarbos. Meldiesi taip, lyg tau

nereikėtų jokios Dievo pagalbos, lyg Dievas negalėtų tau parodyti savo malonės. Tik nusižeminusio žmogaus malda išprašo Dievą malonės. Nusižeminimo stoka yra mažo tikėjimo ženklas. Tu, netikusiai melsdamasis, supranti savo ydą, bet nė kiek nesirūpini jos ištaisyti. Jeigu ir toliau tavo malda bus tokia, tai ne tik neišprašysi Dievą malonės, bet dar ir padidinsi savo nusidėjimų skaičių.

III. Dažniausiai meldžiamės be karštumo

Kaip seniau žydų, taip šiandien tavo atšalimas maldoje Šv. Rašte pasmerkiamas tokiais žodžiais: „Tu [Viešpatie] esi jų lūpose, bet toli nuo jų širdies" (Jer 12, 2). Kur tavo širdis? Kur tavo meilė? Ar išdrįsi pasakyti, kad myli Dievą, nuo kurio tavo širdis meldžiantis yra taip atsitolinusi. Tiktai karšti troškimai, tiktai malda verčia Dievą mus išklausyti, atidaro mums dangų ir siunčia gausią Dievo malonės rasą. Tavo atšalimas yra kliūtis, sulaikantį Dievo malonės veikimą. Mokykis melstis kaip šv. Pauliaus. „Aš melsiuosi dvasia, – sako jis, – ir melsiuosi protu" (1 Kor 14, 15).

Vasario 20 diena

Apie kasdienę sąžinės ataskaitą

I. Bendra sąžinės ataskaita yra būtina

Kas gali būti reikalingiau žmogui, norinčiam aukščiau pakilti dorybėse, kaip savęs pažinimas? Bet kaip kitaip būtų galima aukščiau pakilti dorybėse, jei ne atliekant savo sąžinės ataskaitą, jei ne apsvarstant kiekvieną savo nuodėmę? Kaip išnaikinsi įpročius, kurių nepažįsti? Kaip išdildysi savo kaltes, kurių pragaištingų nuodų nesupranti? Kaip baisiai subjaurota yra tokia sąžinė, iš kurios niekados nereikalauta ataskaitos! Ne kitokiomis priemonėmis, tik ta, t. y. sąžinės ataskaita, šventieji pasiekė aukštą tobulumo laipsnį. Šv. Ignacas ne tik kasdieną, ne tik kas valandą, bet kiekviename kasdieniame darbe nagrinėdavo savo sąžinę. Nėra geresnės priemonės išlaikyti sielos skaistumui kaip sąžinės ataskaita. Sąžinės ataskaita

reikalinga, kad apsisaugotume nuo pavojaus mirti sunkioje nuodėmėje. Kas galėtų patvirtinti, kad ši naktis tau nebus paskutinė, kad jų sulauksi daugiau? Paklausk save, ar norėtum mirti dabartinėje padėtyje? Gal manai esąs Dievo malonėje? Kokių turi įrodymų? Jeigu sunki kaltė ir neslegia tavo sąžinės, tai prisipažink, kad tavo siela atšalusi ir tu nesistengi pasitaisyti atlikdamas sąžinės atskaitą. Gali būti tikras, kad sielos padėtis pagerės, jeigu kasdienę sąžinės ataskaitą atliksi rūpestingai, žadindamas gailestį už savo kaltes.

II. Dalinė sąžinės ataskaita
yra labai vertinga

Ši ataskaita reikalinga tam, kad iš jos turėtume didesnės dvasinės naudos. Darant dalinę sąžinės ataskaitą, ypatingą dėmesį reikia kreipti ne į visas ydas, o tik į vieną, kad būtų lengviau ją išrauti su visomis šaknimis. Dalinė sąžinės ataskaita daroma ne iš kiekvienos ydos ar įpročio, bet tik iš tokios, kuri mumyse viešpatauja arba kuri pagimdo kitas ydas. Naudodami tą priemonę, šv. Pranciškus Salezietis, šv. Ignacas ir kiti šventieji visus širdies jausmus suderino su sveiku protu. Jeigu nori suvaržyti savo palinkimus ir blogus įpročius taip, kaip šventieji, dirbk ir budėk. Neturėk nė vienos mylimos ydos, kurios nenorėtum pažinti ir išsižadėti.

„Naktis praleidžiu kalbėdamasis su savimi, mąstau ir savęs klausiu..." (Ps 77, 7)

Vasario 21 diena

Apie dalinį teismą

I. Tame teisme Dievas yra Teisėjas

Dalinis teismas niekuo nesiskiria nuo visuotinio Teismo, nes Teisėjas yra Dievas. Pirma, to teismo neišvengsime nei pabėgdami, nei gudraudami, nei naudodami kitokias priemones. Reikės stoti prieš Dievą, pasiduoti Jo rūstybei. „Nejaugi manai, žmogau,.. išvengsiąs Dievo teismo?!" (Rom 2, 3) Antra, tas teismas bus teisingiausias,

kadangi teis pats užrūstintas Dievas, kuris vadovaujasi teisingumu ir negali būti papirktas jokiomis dovanomis. Nusidėjėlis pirmasis patvirtins ir pripažins teismo nuosprendžio teisingumą. O, koks baisus reginys! Trečia, to teismo išvengti nepadės jokios priemonės. Dievo malonių laikas bus pasibaigęs. Nei ašaromis, nei maldomis neišprašysi Dievą pasigailėjimo. Tik dabar yra laikas į gailestingumą palenkti Tavo, o geriausiasis Dieve, širdį. Tada galėsiu išgirsti vien tik teisingą teismo nuosprendį. Tada mano darbai, kaip ano karaliaus Baltazaro, bus įvertinti svarstyklėmis, ir kokia bus nelaimė, jeigu jie neturės svarumo.

„Tu buvai pasvertas svarstyklėmis ir buvai rastas lengvas." (Dan 5, 27)

II. Teismo nuosprendis nežinomas

Šis teismas yra baisesnis už visuotinį teismą. Visuotiniame teisme kiekvienas jau žinos savo bausmę, kurią pagal dalinio teismo nuosprendį vykdys. Jame nuosprendis bus apreikštas visam pasauliui. Gi daliniame teisme bus ištarta ištarmė, kuri per amžius liks neatšaukiama, kuri iki tos valandos nėra žinoma net didžiausiems šventiesiems. O, baisi teismo paslaptie! Reikia stebėtis nusidėjėlių elgesiu. Užuot drebėję iš baimės, jie, nieko nepaisydami, nori ramiai gyventi; tuo tarpu teisieji, kurie jau beveik gali būti tikri, kad sulauks išganymo, dreba vien pagalvoję apie teismą. Kadaise pranašas Jona šėlstant didžiausiai vandenyno audrai, ramiai ilsėjosi žuvies viduriuose – tokia ir Dievo teismo nebijančios sielos būsena. Kaip nusimins siela, kuriai teisingasis Dievas apreikš tokią teismo ištarmę: „Atsitrauk ir eik į amžiną pražutį, nusidejėle siela." Nebijokime tų, kurie gali pražudyti mūsų turtus ir kūną, bet bijokime tų, kurie ir kūną, ir sielą gali nustumti į pragarą.

„Jeigu nebudėsi, aš ateisiu kaip vagis, ir tu nežinosi, kurią valandą tave užklupsiu." (Apr 3, 3)

Vasario 22 diena

Apie katalikų tikėjimą

I. Reikia pažinti tikėjimo tiesas

Stebetina, kad tarp katalikų atsiranda žmonių, gyvenančių ne kažkur toli nuo bažnyčios, miškuose, bet miestuose ir miesteliuose, visai arti bažnyčios, kurie nežino savo išganymui reikalingų tikėjimo tiesų. Visais kitais mokslais uoliai domisi, norėdami įgyti mokyto vyro vardą, tuo tarpu nenori pažinti tikėjimo, reikalingiausio mokslo, be kurio negalima sulaukti išganymo. Tokie katalikai nenorą pažinti savo tikėjimą grindžia tuo, kad, pasak jų, tyrinėti tikėjimo paslaptis privalo teologai, daktarai ir kiti dvasinio mokslo vyrai. Toks išsisukinėjimas yra klaidingas. Pažinti tikėjimo tiesas privalo visi, kadangi to reikia sielos išganymui. Tu, kuris daugiau pažįsti ir apmąstai kitų tikėjimų tiesas, giliai širdin įsidėk savo tikėjimo tiesas, kad galėtum kitus su jomis supažindinti.

II. Reikia ginti tikėjimo tiesas

Tarp katalikų esama tokių, kurie greičiau gali būti pavadinti netikėliais stabmeldžiais negu krikščionimis, kurie, prieštaraudami Bažnyčios mokslui, žemina katalikų tikėjimą. Ką darai, išgirdęs tokias kalbas? Kaip gini savo Išganytojo garbę? Sakaisi Jį myląs, bet kada reikia ginti Jo garbę, begėdiškai Jo išsižadi. Gal bijai žmonių kalbų? Bijai, kad tavęs nepavadintų pamaldžiu? Ar nebijai Dievo teismo, kurį esi užsitarnavęs tylėdamas, kai priekaištaujama Bažnyčiai ir katalikų tikėjimui? Jei kas nors įžeidžia tavo garbę, tai netyli, bet užsidegęs piktumu, iš visų jėgų stengiesi nugalėti savo priešą ir susigrąžinti garbę. Bet kai pažeminama Dievo garbė, tai tylėdamas pasirodai nieko neišmanąs. Ar taip elgdamasis gali drįsti vadintis Dievo įsūnytu sūnumi?

III. Tikėjimo tiesas reikia paremti darbais

Tikėjimas be gerų darbų yra tarsi kūnas be sielos. Jeigu tikėjimo nepatvirtinsi darbais, būsi supuvęs Bažnyčios narys. Vienaip tiki, kitaip elgiesi. Tiki nusidėjėliams parengta amžinąja pražūtimi, tuo tarpu dažnai ir drąsiai sunkiausiai nusidedi. Tiki Jėzų Kristų, esantį bažnyčios altoriuje, bet bažnyčioje elgiesi nepadoriai, nepagarbiai. Tiki, kad Kristus mylėjo beturčius. Kaip elgiesi su beturčiais: ar juosi šelpi, ar prisidedi prie labdaringų draugijų veiklos? Kaip skiriasi tavo darbai nuo tikėjimo! Gal manai, kad tikėjimas, kaip bendra visų žmonių dorybė, mažiau vertingas už kitas dorybes? Be tikėjimo negalima patikti Dievui. Tikėjimas yra visų gerų darbų ir dorybių pamatas. Todėl prašyk Dievą, kad sutvirtintų tavąjį tikėjimą, kad tikėtum visomis tikėjimo tiesomis, kad gintum tikėjimą ir jį patvirtintum savo darbais. Jeigu tikėjimas tavęs neišganys, tai tikrų tikriausiai tave pražudys.

„Taip pat ir tikėjimas: jei neturi darbų, jis savyje miręs." (Jok 2, 17)

Vasario 23 diena

Apie aukščiausią Dievo viešpatavimą

I. Mes iš esmės priklausome Dievui

Mūsų Viešpats Dievas yra visų Viešpačių Viešpats. Jo viešpatavimas yra beribis. Mūsų priklausomybė nuo Dievo yra esminė. Mes esame Jo rankų darbas. Jis mūsų Viešpats ir Kūrėjas. Jeigu ir nenorėtume nuo Jo priklausyti, vis tiek butume nuo Jo priklausomi. Jis su mumis daro, ką nori: įsakinėja, draudžia, aukština, žemina, guodžia, baudžia, žodžiu, daro su mumis tai, kas Jam patinka, ir mes neturime teisės Jam pasipriešinti nė mažiausiu žodeliu. Būtų didžiausia neteisybė pasipriešinti Dievo apvaizdai. Burnoti prieš Dievo potvarkius butų tas pat, kaip nepripažinti Dievo viešpatavimo. Ar norime, ar nenorime, – vis tiek turime pripažinti Dievo viešpatavimą. O kokia laimė priklausyti tokiam geram Viešpačiui.

Tavo, Viešpatie, esame ir Tavo per amžius trokštame būti be jokio atsikalbinėjimo ir pasipriešinimo, su džiaugsmu ir dėkingumu už Tavo begalines malones.

II. Mes visiškai priklausome Dievui

Dievo viešpatavimas yra visuotinis. Todėl ir mes Jam visiškai priklausome. Ką turime, viskas priklauso Jam. Privalome Jam reikšti visišką ištikimybę, be jokios išimties. Nei mintimis, nei žodžiais, nei jausmais negalime priešintis Dievui. Kas augina medį, tam priklauso ir vaisiai. Ar pripažįsti tokį Dievo viešpatavimą? Regis, kad nenori pripažinti jokio Dievo viešpatavimo, kadangi nori gyventi dėl savęs ir Dievo įsakymus taikyti prie savo silpnos valios. O, kiek kartų esi pasipriešinęs Dievo valiai! Viešpatie Dieve, prisipažįstame esą Tavo siųsti į žemę ir žadame Tavęs ištikimai klausyti prašydami tos vienintelės Tavo malonės, kad mūsų nuo savęs neatstumtum.

III. Mes amžinai priklausome Dievui

Dievo viešpatavimas yra amžinas. Jis neišmatuojamas jokiu laiku. Todėl ir mes amžinai priklausome Dievui. Kiekvieną valandą Jis mus laiko ir globoja. Todėl kiekvieną valandą mes privalome Jo klausyti. Ar išdrįstum pasakyti, kad visuomet priklausai nuo Dievo, kad visuomet pildai Dievo valią, tu, kuris retai kada prisimeni Dievą, kuris visą laiką skiri kūno poreikiams patenkinti. Tegu ir prisipažįsti Dievo esąs ir Jam priklausąs, bet kuo parodai savo priklausymą Dievui? Gi kiekviename tavo darbe pasireiškia kokia nors Dievą rūstinanti yda. Padaryk, Viešpatie, kad pažintume Tave ir save, kiek leidžia žmogaus silpnumas.

Kas Tu esi ir kas aš esu, Viešpatie?

Vasario 24 diena

Apie šv. Motiejų

I. Laimingas Motiejaus likimas

Žmonių likimas yra Dievo rankose. Ką priskiriame likimui, tai yra Dievo apvaizdos vaisiai, kuriuos išmintingiausias Dievas nuo mūsų slepia. Dievas išrinko ir paskyrė Saulių Izraelio karaliumi dar prieš likimui nulemiant Sauliaus karaliavimą. Taip pat Dievo apvaizda veikė ir renkant šv. Motiejų, kada apaštalai vienbalsiai prašė Dievą: „Tu, kuris žinai širdies paslaptis, nurodyk, ką išrinkti išdaviko Judo vieton." O laimingoji diena, o laimingasis likime, kuris šv. Motiejų ne tik padarei išrinktuoju, bet paskyrei vienu iš pirmųjų Katalikų Bažnyčios šulu. Tai ne Motiejaus nuopelnų, bet Dievo malonės vaisiai. Šv. Motiejus, išrinktas apaštalu, kaip ir kiti apaštalai apdovanotas Šv. Dvasios dovanomis, savo darbais patvirtina savo pašaukimą, daug aukodamasis dėl Kristaus ir atiduodamas net savo gyvybę. Malda ir tinkamas Dievo malonių naudojimas ruošia mums dar daugiau Dievo malonių. Kokie laimingi esame, jeigu dėl mūsų darbų ir Tavo, Dieve, neapsakomo gerumo mūsų vardai įrašomi į dangaus gyvenimo knygas.

II. Pražūtingas Judo likimas

Pražūtingas išdaviko likimas, kurio priežastis yra jo paties užkietėjusi siela, teisingu Dievo nuosprendžiu atiteko Judui. Jei kitų žmonių pražūtis mūsų negąsdina, tai bent šito žmogaus, Judo, pražūtingas likimas turėtų sujaudinti. Petras ir Tomas, darydami atgailą, atsiverčia ir tampa Dievo išrinktaisiais. Judas eina į amžiną pražūtį tuo laiku, kada Kristus dėl žmonių išganymo lieja savo kraują. O nesuprantama ir baisi Dievo darbų paslaptie! Ar kas yra turėjęs geresnes sąlygas apsisaugoti nuo nusidėjimo, nusidėjus daryti atgailą ir, pagaliau, būti įtrauktas į šventųjų sąrašą? Apaštalas Judas ėjo kunigo, vyskupo pareigas, be to, jis buvo visų Kristaus stebuklų liudininkas, apdovanotas stebuklų darymo dovana. Ir štai tas apaštalas tampa piktadariu, tas vyskupas tampa švenčiausių daiktų

išniekintoju, stebukladarys tampa prakeiktuoju. O pražūtingas Judo likime! Kaip labai turi bijoti susilaukti Judo likimo tie, kurie stovi aukščiau už kitus, kadangi jų nupuolimas atneša didesnę pragaištį jiems patiems ir kitiems. Iš kur atsiranda sunkūs nupuolimai? Gi iš mažų kasdienių nusižengimų. Mažos Judo vagystės virsta bjauriausiu Mokytojo išdavimu.

III. Mūsų likimas nežinomas

Kurio iš tų dviejų likimų aš sulauksiu? Nežinau, ar papildysiu išrinktųjų ar prakeiktųjų gretas. Žinau tik viena, kad esu gavęs daug Dievo malonių, bet Judas daug gausiau buvo apdovanotas jomis. Žinau, kad Dievas karštai trokšta mane išganyti, taip pat žinau, kad mažas yra išrinktųjų skaičius ir kad apaštalas amžinai pražuvo. Ką man belieka daryti turint prieš akis savo nežinomą likimą? Reikia įtempti visas jėgas, kad gerais darbais ir pašaukimo pildymu užsitikrinčiau išganymą; reikia dažnai prisiminti Judo nupuolimą, kad jo pavyzdys sulaikytų nuo kasdienių blogų įpročių ir ydų.

„ ...tu stovi tikėjimu. Tad nesipuikuok, verčiau bijok." (Rom 11, 20)

Vasario 25 diena

Apie prakeiktųjų nusiminimą

I. Bereikalinga atgailauti praslinkus laikui

Pasmerktasis į amžinąją pražūtį niekada neužmirš blogų darbų, kuriuos darė, ir galvos apie gerus darbus, kuriuos galėjo daryti. Jis bus varginamas atsiminimų tų linksmybių, kuriose praleido gyvenimą ir minčių apie atgailą, kurią butų galėjęs daryti, bet apleido. Tada jis supras visų pasaulio linksmybių niekšiškumą, palyginti su amžinybe trumpos atgailos lengvumą ir neatitaisomą veltui praleisto laiko pražūtingumą. O, koks sopulių didumas! Koks nusiminimas! Kelios dešimtys pasaulyje pragyventų metų tada pasirodys kaip trumpa valandelė. Pasirodys kaip trumpa valandėlė, lyginant su amžių amžiais.

Ir tada iš pasmerktojo lūpų pasigirs šitoks graudus skundas: „O, aš nelaimingas! O, mano neišmintingumas! Nenorėjau atgailauti vieną trumpą valandėlę, kuria buvo mano gyvenimas palyginti su amžinybe, kad pasiekčiau palaimintųjų gyvenimą. Kad atsiverščiau ir pasiekčiau tobulumą, buvo duota trisdešimt ar daugiau metų. Ir aš, įgijęs tiek Dievo malonių, tiek dangaus dovanų, dabar esu amžinai pražuvęs. Koks mano neišmintingumas visa tai laikyti nieku! O brangūs meteliai! Argi jau niekados nebegrįšite? Jūsų nesunaudojęs dėl savo sielos išganymo, dabar esu priverstas amžinai gailėtis ir apverkti savo klaidas. Bet veltui. Jūs, mano praleisti meteliai, nesugrįšite, ir mano verksmas nieko nepades.“ Koks baisus nusiminimas dėl blogai praleisto laiko!

II. Skaudžių sopulių išgyvenimas

Amžinosios pragaro ugnies sopuliai yra baisūs. Jie veda sielą į didžiausią nusiminimą. Niekas negali įsivaizduoti skaudesnių ir didesnių sopulių. Koks sopulys būti įmestam į Dievo rūstybės nusidėjėliui parengtos ugnies jūrą, ugnies, kuri amžinai degs ir niekados neužges. Koks karštumas tos liepsnos, kuri be pasigailėjimo degins visus kūno sąnarius! Koks jos žiaurumas: ji degins ir niekados ne sudegins. Jei žmogus esi priverstas kentėti šiame gyvenime, tai vis atrandi kokią nors priemonę kančioms sumažinti. Pragare nerasi jokių priemonių, jokių vaistų, kurie sumažintų kentėjimus. Kentėsi be jokių palengvinimų, kentėsi amžinai.

Jei tai apmąstysi, tai tikrai nenusidėsi ir neteks kentėti pragaro ugnies.

III. Nusiminimo priežastis – mąstymas apie amžinybę

Kai mąstau apie amžinybę, tai yra apie niekuomet nesibaigsiančius amžių amžius, apie tai, kad mano kentėjimai taip pat niekuomet nepasibaigs, tai manau, jog prisiminimai visų daugiausia turi kankinti į pragarą pasmerktas sielas. Mums, pažinusiems bent šešėlį tų kančių, iš baimės plaukai piestu stojasi. Kad toji baimė nebūtų be vaisių, pasinaudokime kitų sielų nelaime: įsigilinę į savo

gyvenimą pamatysime, kad ir mes turime ne mažesnę už prakeiktuosius priežastį nusiminti, kadangi nenorime nė mąstyti apie pragaro kančias.

„Jų kentejimų dūmai rūks per amžių amžius, ir jie neturės atilsio nei dieną, nei naktį." (Apr 14, 11)

Vasario 26 diena

Apie tai, kaip sunku pasiekti išganymą

I. Išganymo darbas yra sunkus

Niekas neabejoja, kad nelengva pasiekti amžinąją laimę. Pirma, tai patvirtina pats Išganytojas, kuris kelią, vedantį į gyvenimą, yra pavadinęs siauru ir aštriu keliu, kuris moko, jog reikia nešti Kryžių, išsižadėti savęs ir save varžyti, kad pasiektum dangų. Antra, tai patvirtina žmonių gyvenimas. Kaip sunku žmogui išsižadėti turtų, suvaldyti blogus kūno geismus, įveikti rūstybę, nukryžiuoti savo kūną su ydomis ir geiduliais. Kaip sunku tai padaryti! Tačiau tai reikia padaryti, kadangi tai surišta su sielos išganymu. Trečia, daug sunkumų sielos išganymui kyla tobuliau gyvenantiems žmonems, kurie privalo nuolat budėti, vengti aplinkybių, vedančių į nusidėjimus, lavintis krikščioniškose dorybėse. Norint tinkamai atlikti tas pareigas, kurias skyrė katalikų tikėjimas (kurias ir mes privalome vykdyti), reikia daug pasiaukojimo ir ištvermes. Todėl yra nedaug žmonių, kad ir tobuliau gyvenančių, kurie galėtų pasakyti, kad jiems yra lengva eiti savo pašaukimo pareigas, kad jiems Dievo jungas malonus ir našta lengva. Ką tau belieka daryti, jeigu patiri sunkumus išganymo darbe? Reikia nugalėti visus sunkumus. Priemonių tam įvykdyti pakanka. Naudokis jomis, pasirinkdamas tas, kurios neabejotinai gali duoti tavo sielai naudos. Kadangi išganymo darbas yra sunkus ir būtinai reikalingas, reikia įtempti visas jėgas, kad laimingai pasiektume išganymą. Kiek mes privargstame, kiek kartų sukłumpame, kiek nugalime sunkumų, stengdamiesi įtikti savo kūnui! Ar ne labiau privalome rūpintis sielos

išganymo darbais! Siela yra tokia brangi, kad ją pražudę, pražudome viską.

II. Gyvename, lyg būtų visai nesunku pasiekti išganymą

Jeigu turime atlikti kokį pasaulietinį reikalą, naudingą mūsų žemiškajam gyvenimui, nepaisome jokių kliūčių ir stengiamės tą reikalą kuo greičiau sutvarkyti. Ieškome visokių priemonių: prašome patarimų, pašaliname kylančius sunkumus, iš turimų priemonių stengiamės išsirinkti tinkamiausias, kad tik pasiektume savo tikslą. Bet ką mes darome dėl išganymo darbo, kuris yra iš visų mūsų reikalų didžiausias? Ar prašome patarimų? Ne tik nieko nesiteiraujame apie išganymo reikalus, bet apie tai nė nemąstome. Atrodo, lyg išganymo darbas mums visai nerūpėtų. Kokį nuodėmklausį išsirenkame? Gi maloniausią, švelniausią, kuris mūsų nebara. Kokių priemonių ieško me? Lengviausių ir tai kuo mažiausiai. Kam mums reikalingas protas, jeigu jo nenaudojame išganymui įgyti? Sunku yra išganyti savo sielą, tačiau taip mažai dirbame dėl jos išganymo ir taip trumpai apie tai mąstome. Dažnai save paklauskime, ką turime daryti dėl savo išganymo.

„Tai kaipgi mes pabėgsime nuo jos [teisėtos bausmės], nepaisydami tokio didžio išganymo?“ (Hebr 2)

Vasario 27 diena

Apie skaistybės dorybę

I. Skaistybė nepakankamai branginama

O visų brangiausioji dorybe! Kaip mažai čia, žemėje, tave branginame! Atšalusioms sieloms tu atrodai esanti mažos vertės, žemiškai gyvenantiems atrodai visai neverta protingo žmogaus pastangų, net ir tobulesnės sielos, nesuvokdamos tikros tavo vertės, tave per prievartą teužlaiko. Tu esi dangaus numylėtinė! Tiktai iš Nekaltosios Mergelės gimė mirtingą žmogaus kūną turintis Kris-

tus. Šventoji Dvasia jungiasi tik su skaisčiomis sielomis. Dangaus mergelės yra angelai, žemės angelai yra žmonės, gyvenantys nekaltų mergelių gyvenimą. O, neišmatuojamos vertės dorybe! Žmonės, gyvenantys nekaltybėje, yra nekalčiausio Avinėlio draugai. Tie žmonės stovi prie Viešpaties sosto: čia, žemėje, jie įgyja daug Dievo malonės dovanų. Kaip tu brangini tą dorybę, spręsk iš skaistybei priešingų savo darbų. Jei nori įgyti tikrų krikščioniškų dorybių, mylėk angelų dorybę!

II. Skaistybė nepakankamai saugoma

Jei kas turi didelį turtą, koks yra atsargus, stengdamasis jo neprarasti. Slepia jį slapčiausiose vietose ir dreba iš baimės, kad kas jo nepavogtų. Ar taip pat rūpestingai ir su tokia pat baime saugai brangiausią turtą – nekaltybę, kurią nešioji? Ar nematai, kaip stengiamasi ją išplėšti? Ar iš tikrųjų ir neveidmainiškai priešiniesi skaistybės priešams, kurie pakiša tau tūkstančius viliojančių aplinkybių, kad sukluptum, tūkstančius kartų mėgina su tavimi susidraugauti, ir tu su jais drįsti draugauti? Ar ne per didelis tavo drąsumas? Bijok, budėk, melskis; jei trokšti išlaikyti skaistybę, saugokis tinginystės ir kiekvieno nusidėjimo šešėlio.

III. Skaistybė nepakankamai mylima

Jei nekaltybę mylime dėl jos skaistumo vertės, tai iš mūsų reikalaujama didelio atsargumo ir pasiaukojimo. Ji panaši į ploniausią stiklą, kuris nuo vieno papūtimo gali sudužti, į gražiausią žiedą, kurį gali sutepti mažiausias palytėjimas. Kartais nekaltybė mirtinai sužeidžiama vienu žodžiu, vienu pažvelgimu. Kas pataikauja ne kaltiems, bet nieko bendra su nekaltybe neturintiems jausmams ir jais džiaugiasi, tas nemyli nekaltybės taip, kaip turėtų ją mylėti. Kas palaiko bereikalingas pažintis ir draugystes, tas neapkenčia nekaltybės. O Nekalčiausioji Mergele, Dievo Motina Marija, kuri labai mylėjai nekaltybę, kuri, bijodama jos netekti, nenorėjai tapti Dievo Motina, duok man malonę, kad visa širdimi pamilčiau nekaltybės

dorybę. Gerai žinau, kad norėdamas Tave mylėti, pirmiausia turiu pamilti nekaltybę.

„O kokia graži yra skaisti giminė, nemirštantis jos atminimas.“

Vasario 28 diena

Nepaisyk žmonių nuomonės

I. Vadovautis žmonių nuomone
yra pajuokos vertas neišmintingumas

Ar yra kas labiau verta pajuokos, kaip gėdytis to, kas išaukština žmogų ir teikia jam garbės? Didžiausia garbė žmogui yra buti krikščionimi, Dievo įsūnytu sūnumi. Ir kas gi nesididžiuotų ta garbe? Tačiau kokia tavo beprotystė. Didžiuojiesi, kad esi krikščionis, tuo tarpu gėdijiesi būti geru krikščionimi. Elgiesi kaip teisėjas, kuris laiko garbe būti teisėju, bet nenori būti teisingu teisėju. Jeigu yra garbinga būti Kristaus tarnu, bus daug garbingiau, jeigu jam ištikimai tarnausi ir rūpinsies išaukštinti Jo garbę. Jeigu yra garbinga nebūti Dievo priešu, tai dar garbingiau kentėti neapykantą ir persekiojimus, kurių mes susilaukiame iš piktų žmonių, amžinų Kristaus priešų. Todėl teisus šv. Paulius, sakydamas: „Norėdamas patikti žmonėms, nebebūčiau Kristaus tarnas“ (Gal 1, 10). Tad yra neprotinga žmonių nuomonės bijoti labiau negu Dievo teismo, žmonių pagyrimus vertinti labiau negu Dievo garbę. Ir kas jie tokie, maloniausiasis Ganytojau, tie bepročiai žmonių nuomonių paisytojai? Gi Tavo Tėvo vaikai ir Tavo namiškiai.

II. Vadovautis žmonių nuomone
yra neišmintingiausias dalykas

Ar ne kvailiausia beprotystė šalintis doros kelio bijant įgyti nemalonų dievobaimingo žmogaus vardą, ir visų, net pačių nusidėjėlių (kurie, nors nesiekia dorybių, tačiau jas gerbia) būti paniekintiems? Iš nusidėjėlių nėra ko laukti doros pagyrimo, nes žmonės, kurie blogai tvarko savo gyvenimą, kitaip ir negali elgtis; pagirdami dorybes,

kurių neturi, jie patys sau prieštarautų ir pasmerktų savo gyvenimą. Jeigu tie žmonės turi reikalų su tokiais pat nusidėjėliais kaip jie, tai tik dėl paties nusidėjimo. Jeigu jie ką nors daro savo naudai, tai nori turėti reikalą tik su dorais žmonėmis. Jeigu jie ieško sau tarnų, tai tik gerų, tik dorų ir vertų pasitikėjimo. Štai doros įvertinimas! Štai pačių nusidėjėlių pasmerkimas! Bet gal kas šitaip atsakys: „Kada tenka turėti reikalų su dauguma, reikia ir sekti dauguma." Jei taip manytum, tai būtų dar vienas įrodymas tavo didžiausios beprotystės. Taip manyti reikštų nusidėti su dauguma, su dauguma Dievui pasipriešinti, su dauguma eiti į amžinąją pražūtį. O, koks tai būtų neišmintingas darbas.

III. Vadovautis žmonių nuomone
yra neatsargiausias dalykas

Nenorėti susigrąžinti sveikatos ir gyvenant beprotystėje būti pasmerktam pražūčiai, yra didžiausio neatsargumo laipsnis. Neatsargumo liga yra užsikrėtę tie, kurie atidėlioja išpažintį ir atsivertimą. Kokia beprotystė pasitikėti diena, kurios nežinia ar sulauksime! Koks neatsargus žingsnis išsižadėti naudos tarnaujant žmonėms, o ne Dievui.

„Jei kas gėdysis manęs ir mano žodžių, to gėdysis ir Žmogaus Sūnus." (Lk 9, 26)

Vasario 29 diena

(keliamaisiais metais)

Apie laiką

I. Laikas yra brangus

Nėra nė mažiausios valandėlės, kurią negalėtum įgyti Dievo malones ir pelnyti amžiną garbės vainiką. Argi nesupranti, kad laikas yra brangus? Jeigu dėl žemiško pelno brangini kiekvieną valandėlę ir nesigaili savo darbo, tai argi neatsikelsi iš apsnūdimo ir neimsi branginti laiko, per kurį gali įgyti ne žemišką, bet dvasišką

atlyginimą. Brangini laiką ir veltui jo neleidi, kai rūpiniesi menkiausiu žemišku pelnu. Tuo tarpu amžinai laimei įgyti laiko visai neskiri, gaišdamas jį žaidimams ir kitokiems kūno pasilinksminimams. Ilgiausias veltui sugaištas laikas tau atrodo trumpiausias. Tik išganymui pašvęsta trumpiausia valandėlė atrodo kaip ilgiausios valandos. Ką darytų pasmerktasis į amžinąją pražūtį, jeigu jam būtų duota nors viena diena sielos išganymui? Kaip jis brangintų kiekvieną valandėlę ir jos neleistų veltui! Be abejo, neliktų nė vienos prakeiktos sielos, kuri tuo laiku nepasinaudotų, kad pelnytų dangų. Ir tu veltui leidi tokią brangią dovaną – laiką!

II. Laikas yra trumpas

Ar yra kas trumpesnis už laiką? Tik dabartinis laikas, dabartinė valandėlė yra mūsų. Bet ji bėga greičiau už mūsų mintis. Praėjęs laikas jau ne mūsų. Būsimasis laikas yra nežinomas, mes negalime juo remtis. Tik dabartinė valandėlė mums duota įgyti išganymui. Ir kiek daug turime padaryti per tą valandėlę! Reikia atitaisyti blogai praleistą laiką, permaldauti užrūstintą Dievą, apturėti sielos išganymą. Kaip neprotingai pasielgtume, jeigu veltui praleistume tą laiką. Nusidėjėliai, kūno pataikūnai garsiais šauksmais vienas kitą ragina šitaip praleisti laiką: „Valgykim, gerkim, linksminkimės, mirus nebus jokios linksmybės.“ Mes, norėdami naudingai praleisti laiką, privalome elgtis priešingai: melstis, pasninkauti, atgailauti, sąžiningai eiti savo pareigas, rengtis mirčiai, kurios gal rytoj sulauksime. Mirus mūsų laukia tikra ir neapgaulinga linksmybė.

III. Laiko negalima sugrąžinti

Toks yra laiko privalumas: praeiti ir niekada nesugrįžti. Nuo laiko priklauso mūsų amžinybė. Jeigu laiką prarasime, tai visos amžinybės neužteks jam susigrąžinti. Ir tu tokį brangų laiką be jokio pasigailėjimo žudai ir leidi niekais. Tu, kuris sugaišai jau tiek laiko, nenorėk pražudyti viso, kadangi greitai jo visai neteksi. Dabar gi tau reikia padaryti vieną vieninteli dalyką: gerai leisti laiką,

kad mirus nesigailėtum, kadangi praslinkęs laikas niekuomet nebegrįš. Laiko praradimas nesiliauja kankinti pasmerktųjų į amžinąją pražūtį. Bijodami sulaukti jų likimo, išmintingai naudokime laiką. Rinkime dvasinius turtus, kuriais galime pasiekti amžiną dangaus karalystę.

„Todėl rūpestingai žiūrėkite, kaip jūs elgiatės: kad nebūtumėte tarytum neišmanėliai, bet kaip išmintingi, gerai naudojantys laiką, nes dienos yra piktos.“ (Ef 5, 16–17)

Kovo 1 diena

Apie gavėnios pasninką

I. Reikia pasninkauti deramai,
tai yra taip, kaip įsakyta Bažnyčios

Iš visų Bažnyčios įsakymų įsakymas laikytis gavėnios pasninko yra švenčiausias, bet nėra kito tokio įsakymo, kuris taip lengvai būtų laužomas. Matant tiek nusižengimų gavėnios pasninkui, reikėtų labai suabejoti, ar Motina Bažnyčia nori tuos prasikaltėlius pripažinti savo sūnumis. Gal, laužydamas pasninką, save pateisini galvodamas, kad pasninkas kenkia tavo sveikatai? Klysti taip manydamas. Ne pasninkas, bet nesusivaldymas ardo tavo sveikatą. Kas sulaukė ilgiausio amžiaus, jei ne atsiskyrėliai, gyvenę dykumose? Gal, laužydamas pasninką, teisiniesi silpnu savo kūno sudėjimu? Čia tave sugėdins silpnos mergelės vienuolės, kurios vykdo daug skaudesnius, negu pasninkas, įsakymus. Gal manai, kad yra per daug pasninkų? Palyginęs šių laikų pasninką su pirmųjų krikščionių pasninku, jo negalėtum pavadinti net susilaikymu. Pirmieji krikščionys visai nevartodavo mėsos. Valgydavo tik vieną kartą per dieną, pavakary. Gi tu, kuris valgai mėsą, o jei ne, tai kitus maistingus valgius, ir ne vieną, bet tris, keturis kartus

iki soties, ar gali drįsti skųstis pasninko sunkumu? Žiūrėk, kiek žmonių visus metus minta vien duona, tiesa, sumaišyta su priedais, bet tie priedai, tai ašaros ir vargai, kuriais jie tą brangų maistą uždirba.

Jie džiaugtųsi, jei ir to maisto, juodos duonelės, turėtų iki soties. Kiekvienas atsimena Didžiojo karo metus, kada žmogus tegaudavo tik po pusę svaro duonos ir daugiau nieko, ir turėjo būti patenkintas. Argi mes, kurie ne tik šiaip taip, bet, galima sakyti, gerai maitinamės, drįstume piktintis, priekaištaudami mūsų Motinai Bažnyčiai, kam ji išleido įsakymą pasninkauti?

Saugok dorybę. Pasninkauk nemurmėdamas. Jei gydytojas tau liepia nevartoti kai kurių valgių, jo klausai. Todėl klausyk ir Bažnyčios įsakymo pasninkauti. Tas įsakymas yra naudingas ne tik tavo kūno, bet ir sielos sveikatai.

„Argi gyvybė ne daugiau už maistą?“ (Mt 6, 25)

II. Reikia pasninkauti taip, kaip liepia Bažnyčia

Pirmasis tikslas, dėl kurio Bažnyčia įsteigė gavenios pasninką, yra atlyginimas už nusidėjimus. Tu savo nusidėjimais sulaužei Aukščiausio jo Teisėjo įstatus, tai argi neprivalai atgailauti ir atlyginti tam Įsakytojui? Kūno suvaldymas geriausiai tinka atlyginti už nusidėjimus, kadangi žmogaus širdyje sužadina gailesčio jausmus. Žiūrėk, kokia trumpa yra toji atgaila, tik keturiasdešimt dienų. Gal esi tiek nusidėjęs, kad ir keturiasdešimt metų sunkiausios atgailos nebūtų per daug atlyginti Dievui už kaltes. Antrasis tikslas – susilaikant nuo mėsiškų valgių, atlyginti už savo nusidejimus Dievui. Drauge su susilaikymu nuo mėsos venk ir linksmybių. Argi galima norėti kokių nors pasilinksminimų, kai Motina Bažnyčia apverkia Išganytojo mirtį? Ką manytum apie tokį vaiką, kuris, ką tik palaidojęs savo mylimą tėvelį, grįžęs namo linksmintųsi? Trečiasis gavėnios pasninko tikslas yra per tą laiką į savo širdį įdiegti krikščioniškas dorybes. Tad tuo laiku daugiau melskis, kadangi ir pati žmogaus širdis tada daugiau linksta į Dievą. Daugiau šelpk pavargėlius. Jei nori, kad Dievas tavęs pasigailetų, tai ir tu gailėkis pavargėlių, juos šelpk kuo gali ir kiek leidžia tavo turtas. Ar gali sulyginti gavėnios

sunkumą su kryžiaus, kurį nešė Išganytojas, sunkumu? Argi gavėnios pasninkas tau toks kartus kaip tulžis su actu, kuriais Išganytojas buvo girdytas? Argi tu drįstum lepinti savo kūną, kai Išganytojas kenčia baisiausias kančias? Nevertas būti Kristaus mokiniu ir Jo tarnu tas, kas gavėnios metu nenori kentėti su Kristumi.

„Tiesa, pasninkas – darbas, bet nereikia bijoti dėl Jėzaus būti nukryžiuotam." (Šv. Jonas Auksaburnis)

Kovo 2 diena

Apie Dievo žodį

I. Dievo žodis reikalauja palankios širdies

Dievo žodis yra aštresnis už dviašmenį kardą. Atsakyk, kodėl jis nepasiekia tavo širdies? Dievas Bažnyčios lūpomis sako: „Ir tu esi nepajudinamas kaip uola." Iš ko, sakyk, kilo tokia tavo sielos būsena? Pirmoji priežastis, kodėl klausomi pamokslai neatneša pageidaujamo vaisiaus, yra ta, kad ką išgirsti per pamokslus, visa tai taikai ne sau, bet kitiems. Išgirdęs apie žmonių nusikaltimus ir nusidėjimus, tuoj pritaikai kitam. „Štai tas žmogus", – taip pamanai vietoj to, kad pasakytum: „Štai aš esu tas nusidėjėlis, tas neištikimas tarnas, tai mano nusidėjusios sielos paveikslas, kurį turėčiau pakeisti." Antroji priežastis, dėl ko pamokslai mūsų gyvenime nepadaro jokios permainos, yra ta, kad mes kreipiame dėmesį ne į pamokslų prasmę, bet į žodžius. Mums patinka stiprus pamokslas, kuris sukelia ašaras. Tuo tarpu net nepagalvojame apie pamokslo reikšmę. Dievo žodžio reikia klausytis atsidejus, pakelta širdimi ir nusižeminus. Pamokslą išklausęs grįžk taip, kaip žydai grįžo iš Kalvarijos kalno, mušdamiesi į krūtinę. Trečioji, didžiausioji priežastis, trukdanti Dievo žodžiui pasiekti mūsų širdis, yra blogi palinkimai, temdantys mūsų protą ir naikinantys Dievo įkvėpimus. Atsisakai pažinti šventąjį mokslą, kad nereikėtų tobulinti savo gyvenimo. O jeigu jau esi verčiamas gyventi geriau, tai atsisakai taip daryti save teisindamas, kad reikia dar laukti Dievo

malonės, kad dar neatėjo patogus laikas pasitaisyti. Pamąstyk, ar anas tave iš miego žadinantis Dievo žodis nėra Dievo malonė. Ar, priešindamasis Dievo įkvepimui, manai sulauksiąs didesnės laimės?

„Kiek kartų tave kviečiau, – priekaištauja Kristus, – bet tu nenorėjai ateiti."

II. Dievo žodis reikalauja vykdyti išgirstas tikėjimo tiesas

Nors Dievo žodis sujaudina tave ir turėtų vesti į gera, tačiau tu nieko gero nedarai. Gerų norų kibirkštėlė greitai užgęsta. Į širdį įkritusį Dievo grūdą užgožia erškėčiai, tavo atšalimas jį išdžiovina, piktoji dvasia jį visai sunaikina. Tu visiškai pasitenkini tuo, kad išgirstas pamokslas bent kiek tave sujaudina, nors nesukelia jokių gerų pasekmių. Yra taip: Dievas, teikdamas tau savo malonę, tave patenkino. Tačiau tu negali būti tuo patenkintas, jeigu nedarai jokio gero darbo, jeigu negyveni taip, kaip reikalauja išgirstas Dievo žodis. Kai tik Dievo žodis įėjo į šv. Pauliaus širdį, tuoj jis, didžiausias persekiotojas, tampa uoliausiu apaštalu. Lygiai taip pat buvo ir šv. Marijai Magdalenai; Dievo malonė ją apšvietė tik vieną kartą, bet ji tuoj iš didžiausios nusidėjėlės virto Kristaus sužadėtine. Ką gi gero esi padaręs tu, į kurio širdį tiek kartų yra įkritusi Dievo žodžio sėkla? Nieko. Nušluostydamas skarele ašaras, kartu išbraukei iš savo sielos visas per pamokslą išgirstas tikėjimo tiesas. Kas tau trukdo atsiversti? Gal sunkumas save nugalėti? Bene manai be jokio darbo, be pastangų grįžti į tikėjimą? Būk tikras, kad reikia įdėti daug darbo, daug pastangų, kad visai pasišalintum iš sugedusio pasaulio. Ypač sunkūs yra pirmieji atsivertimo žingsniai. Nugalėjus pirmąsias kliūtis, tuoj Dievo malonė padeda nugalėti visus kitus sunkumus ir palengvina visus gyvenimo kelius. Pagaliau, nors ir kiek reikėtų nugalėti sunkumų, turi tai padaryti, kadangi tikras atsivertimas ir sielos išganymas yra būtinai reikalingi dalykai.

„Būkite žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai, apgaudinėjantys patys save." (Jok 1, 22)

Kovo 3 diena

Apie Kristaus kančios ir mirties užmiršimą

I. Užmiršti Kristaus kančią yra blogo gyvenimo ženklas

Užmiršti didelę geradarybę yra ne tik užmiršimo, bet ir nedėkingumo savo geradariui ženklas. Pirmoji ir lengviausioji dėkingumo dovana yra geradarybių atsiminimas. Ir priešingai: lengvas tų geradarybių užmiršimas yra didžiausia nedorybė ir nedėkingumas. Norėk pažinti, krikščioni, išganymo geradarybę. Ar gali už mus išlietas Brangiausiasis Kraujas kokia nors kaina būti įvertintas? Ar gali būti tinkamai įvertintas išganymo darbas, kuriuo mes buvome išvaduoti iš sunkiausios vergijos ir skirti amžinajai laimei? Tokią geradarybę Kristus mums suteikė savo baisiausia kančia ir mirtimi. Tačiau tu drįsti pamiršti tas neapsakomas geradarybes. Ar toks nedėkingas elgesys būtų dovanotinas? Apgalvokime Kristaus kančių ir mirties užmiršimo priežastį. Retai kada tau ateina į galvą mintys apie Kristaus kančias, nes esi per daug atsidavęs kūno linksmybems, nes Kristaus Kryžius tau baisus, nes Kristaus kančių atsiminimas pasmerktų tavo netikusį ir linksmą gyvenimą. O, jeigu tavo širdyje degtų nors kibirkštėlė meilės, nesakau Dievui, bet sau pačiam. Jeigu nenori apmąstyti Viešpaties kančių, tai nors pažvelk į nukryžiuotąjį Jėzų. Tik vienas pažvelgimas gali sujaudinti kietesnes už kiečiausią uolą širdis ir atversti didžiausius nusidėjėlius. Tas pažvelgimas atvertė žmogžudį, kabantį ant kryžiaus, ir daug kitų didelių nusidėjėlių. O Jėzau, mano mylimiausias Išganytojau, kančiomis ir Kryžiumi išganyk mane. Kryžius bus man tikriausias apsigynimas pagundose. Tvirtai tikiu, kad jeigu pamilsiu Kryžių visa širdimi, jis nuves mane į laimingą amžinybę.

II. Toks užmiršimas yra nelaimingos mirties ženklas

Kas mums suteiks gausesnių Dievo gailestingumo vaisių, kas mirties valandą sužadins didesnę viltį, jei ne Tu, o Jėzau, iš meilės mums prikaltas prie kryžiaus. Bet jei dabar gyvensime neatsiminda-

mi nei Tavęs, nei Tavo kryžiaus, tai ar galime tikėtis tą baisią mirties valandą Tave prisiminti? Baisią, bet teisingą bausmę užsitarnauja kiekvienas, kuris gyveno neatsimindamas Kristaus kančios ir mirties. Paskutinę gyvenimo valandą Dievas gali jį apleisti. Kokius jausmus sukels tą valandą nuo kryžiaus į tave žiūrintis Kristaus veidas? Bijoki, kad tas kryžius, kuris tau gyvenant turėjo būti didžiausios vilties ženklas, mirties valandą nevirstų nusiminimo ženklu. Tad nuolatos mąstykime apie Kristaus kančią ir Jo baisią mirtį ant kryžiaus. Bent šį gavėnios laiką Jo kančių atsiminimui ir jų apmąstymui paskirkime kasdien po valandėlę.

„Atsiminti savo skausmą... man yra metėlės ir tulžis." (Rd 3, 19)

Kovo 4 diena

Apie Kristaus maldą Alyvų sode

I. Kristus meldžiasi nusižeminęs

Kristus savo malda Alyvų sode pasmerkia tavo atšalimą meldžiantis. Štai Kristus, parpuolęs ant žemės, giliai nusižeminęs mel džiasi pagerbdamas savo amžinąjį Tėvą. Tas nusižeminimas turi tris šaltinius: begalinės dangaus Tėvo didybės apmąstymą, suvargusį kūną, sunkią padėtį. Kokią pagarbą tu, nenaudinga žemės kirmėle, reiški visur esančiam Dievui? Ar supranti savo menkumą? Kai turi nusižeminęs iki menkiausio žemės vabalėlio melstis, ar nemąstai apie savo gyvenimo nuopelnus ir gerus darbus? Stebėkis ne tuo, kad Dievas neišklauso tavo maldų, kiek tuo, kad tau nesiunčia iš dangaus savo rūstybės žaibo.

„Tu pridengei save debesim, kad jokia malda neprasiskverbtų." (Rd 3, 43)

II. Kristus meldžiasi karštai

Kristaus malda buvo kupina meilės ir vilties. Tai paaiškės, jeigu suprasime patį maldos turinį. „Tėve", – taip Kristus pradeda maldą. Čia Kristus įtempia visas savo sielos jėgas, kad savo malda pasiektų

dangaus Tėvo širdį. „Atitolink!“ – Kristus kaip žmogus jaučia savo pasipriešinimą kankinimams, kurie jo laukia, ir prašo atitolinti tas kančias. Bet su kokia meile, su kokiu karštumu Jis prašo! „Tėve, – sako, – tau viskas įmanoma. Atitolink nuo manęs šitą taurę! Tačiau tebūnie ne kaip aš noriu, bet kaip tu...“ (Mk 14, 36). Tie žodžiai reiškia pasiaukojimą amžinojo Tėvo valiai. Mes nemokame melstis. Kokia mūsų malda? Ji atšalusi, visai be jokio karštumo. Kristus meldžiasi prakaituodamas kruvinu prakaitu, ašaromis laistydamas žemę; dangus atrodo lyg kurčias, neišklauso Kristaus maldų, tačiau kantriausiasis Išganytojas nenusimena, bet drąsiai laukia amžinojo Tėvo paskirto mirties nuosprendžio. Ir mes mokykimės melstis taip, kaip meldėsi Kristus, visai atsiduodamas Dievo valiai.

III. Kristus meldžiasi ištvermingai

Visas tris valandas Kristus meldėsi ir prašė. Kristus meldėsi taip, kad pradėjo lašėti kruvinas prakaitas. Taip meldžiantis, rodos, jau pirmą minutę Jis turėjo būti išklausytas. Argi tu gali skųstis, jeigu ilgai meldiesi ir Dievas tavęs neišklauso? Kam geriau tinka šitas Kristaus priekaištas Petrui, jeigu ne tau: „Neįstengei nė vienos valandos pabudėti?“ (Mk 14, 37) Negalėjai nė vienos valandos melstis pridera mai, be apsnūdimo? Tačiau kad nenusimintume ir mokytumės ištvermingai melstis, Kristus mus moko savo pavyzdžiu. Štai angelas ateina Kristui padėti ir duoda Jam naujų jėgų. Taip yra ir su mūsų malda. Nors Dievas ir neišklauso mūsų ištvermingos maldos, bet ja įgyjame gausesnių Dievo malonių.

„Negalėjote vienos valandos pabudėti su manimi?“ (Mt 26, 40)

Kovo 5 diena

Apie Kristaus nualpimą Alyvų sode

I. Kristaus nuliūdimo didumas dėl kančių sunkumo

Kristus, vieną valandą besimelsdamas, matė visas savo kančias. Tai paliudijo šv. Jonas. Kristus matė įniršusių žydų piktumą, fari-

ziejų susitarimą, teisėjų neteisingumą, Jį plakusių budelių nežmoniškumą, priešų tyčiojimąsi ir džiaugsmą. Visos kūno kančios, ypač mirtis ant kryžiaus tarp dviejų žmogžudžių, meldžiantis stovėjo Jo akyse. Kristaus sielos skausmas buvo toks didelis, kad iš Jo lūpų išsiveržė tie į skundą panašūs žodžiai: „Mano siela mirtinai nuliūdusi“ (Mt 26, 38). Ką Kristus daro apėmus tokiam nuliūdimui? Šaukiasi savo numylėto dangaus Tėvo pagalbos, Jį garbina, Jam meldžiasi, atsiduoda Jo šv. valiai. Tai gražus pamokymas mums. Kada iš visų pusių mus spaudžia vargai, bėkime prie ramybės šaltinio, Viešpaties Jėzaus, Jam atiduokime savo suvargusią širdį, kad išsipildytų ne mūsų, bet Jo šv. valia.

II. Kristaus nuliūdimo didumas dėl mūsų nusidėjimų

Tai antroji Kristaus nualpimo ir kruvino Jo prakaito priežastis. Todel rūpestingai apmąstykime Kristaus kančios didumą. Aišku, kad Kristaus sielos sopulys dėl mūsų nusidėjimų turėjo būti tolygus mūsų nusidėjimams, Dievo rūstybei ir begalinei Jo meilei. Kristaus sielos sopulys tik dėl vieno kasdienio nusidėjimo buvo kur kas didesnis, negu visų didžiausių nusidėjėlių gailestis ir ašaros bei jų daromos didžiausios atgailos už nusidėjimus. Ir toks Kristaus sopulys buvo reikalingas tinkamai atlyginti Dievui už žmonių kaltes. O mano Dieve, kokia didelė ir baisi nedorybė turėti bent vieną mirtiną nuodėmę! Apmąstykime Kristaus sielos sopulių pasekmes. Štai jos: Kristus, susirūpinęs dėl savo mirties, drebedamas puola ant kelių, kryžiumi krinta ant žemės. Iš Jo akių plusta ašaros, Jo kruvinas prakaitas it gausi rasa išsisunkęs pro drabužius, krinta ant žemės. Koks nesuvokiamas ir stebėtinas Kristaus sopulių didumas! Pamąstyk, ką savo širdyje jautė Kristus, kai kruvinomis ašaromis dėl mano ir tavo nuodėmių verkė, tarsi antrasis Juozapas, savo brolius, kurie jį pardave, krauju išvadavęs. O mano kantriausiasis Jėzau! Koks buvo mano nusidėjimas, dėl kurio kentei didžiausią sopulį? Juk tas, kurį aš mažiausiai prisimenu. Tu apverkei mano užkietėjimą, Tu apverkei tai, ko aš apverkti neno riu. Kaip turėčiau atgailauti už savo nusidėjimą! Kaip turėtų sopėti

sielą! Kokias graudžias ašaras turėčiau lieti dėl tokio mažo gailesčio už savo nusidėjimus!

„Visu kūnu buvo apsiašarojęs." (Šv. Bernardas)

Kovo 6 diena

Apie Kristaus sugavimą

I. Stebėtina Kristaus kantrybė Jį sugavus

Artinantis valandai, kai išdavikas Judas rengėsi išduoti Kristų piktadariams žydams, Išganytojas nė negalvojo apie pabegimą. Jis sutiko savo priešus, o išdavikui leido prieiti artyn ir Jį pabučiuoti. Jis viešai prisipažino, kas esąs. Ir nors savo dieviška galybe visus priešus privertė pulti ant žemės, tačiau parodė neišsenkamą kantrybę tarsi ramiausias avinėlis, pasiduodamas pikčiausiems žvėrims. Nelabieji kareiviai Kristų supančiojo virvėmis, stumde, plakė rykštėmis, pargriovė ant žemės, spardė kojomis. Brangiausiasis Išganytojau, ar gali kas iš žmonių drįsti dėti ant Tavo švenčiausių rankų pančius? O brangiausieji pančiai, sugrąžinę mums Dievo sūnų laisvę! O švenčiausiosios rankos, sutramdžiusios piktąją dvasią, sutraukiusios mūsų nusidėjimų pančius, daug kartų mus apdovanojusios dangaus gėrybėmis! O mes nedėkingi Kristaus tarnai! Ar dar ilgai būsime suvaržyti savo palinkimų pančių? Kada, o Dieve, Tave vienintelį pamilsime? Kada pasiduosime maloniam Tavo meilės jungui? Prižadu, o Dieve, giliai širdyje apmąstyti Tavo kančią. Tik suteik mano sielai tvirtybės! Pasižadu kantriai priimti visus Tavo siunčiamus kryžius ir kryželius. Jeigu savo gyvenime jų nepatirsiu, tai bus ženklas, kad aš nuo Tavęs jau esu nutolęs.

II. Nesąmoningas mokinių pabėgimas

Štai kokia žmogaus silpnybė ir giliausioji priežastis mums nusižeminti! Štai mokiniai, numylėti švenčiausiojo Mokytojo jautria meile, gausiai apdovanoti dvasinėmis linksmybėmis, pasirodo esą nedėkingi ir neištikimi, kai susidūrę su sunkumais, apleidžia savo

Mokytoją. Kas galėtų suabejoti jų tikėjimu ir pastovumu, kai jie tiek kartų tvirčiausiais pažadais buvo patvirtinę savo tikėjimą Jėzumi ir Jį karštai mylėjo? Ir Kristui dedant pančius, jie visi pabėga. Ir kur tie gražūs žodžiai: „Jeigu man reikėtų net mirti kartu su tavimi, vis tiek tavęs neišsiginsiu!“ (Mt 26, 35)? Ir štai menkiausias pavojus juos išgąsdina ir taip sugriauna jų tikėjimą, kad, pasak Šv. Rašto žodžių, visi Jį palikę pabėga. Visi, vadinasi, nei Petras, paskirtas Kristaus Bažnyčios galva, nei šv. Jonas, Kristaus numylėtas mokinys, nepasiliko su Kristumi. Koks skaudus smūgis Kristui, kai Jį apleidžia artimiausi draugai. Koks nepadorumas, kai sugavus Ganytoją Kristų, išbėgioja visos Jo avys, Jo mokiniai. Jie nesupranta, kad tik Ganytojo globoje gali rasti sau paguodą ir suraminimą. Panašiai ir mes, kaip tie mokiniai, elgiamės su Tavimi, maloniausias Jėzau! Kai mus peni ir džiugini dvasinėmis linksmybėmis, tada džiaugdamiesi sekame Tavimi. Jeigu tik pasitaiko bent vienas mažiausias nemalonumas, Tave apleidę pabėgame. Ir nors tiek kartų esame tvirtai pasižadeję daugiau Tavęs neapleisti, tačiau tos silpnybės ir dabar dar nesame atsikratę! Sakome Tave karštai mylį, bet jokiu darbu tos savo meilės nepatvirtiname. Tu, o Jezau, mus sutvirtink! Mes šventai pasižadame Tavęs neapleisti iki mirties.

„Tada, palikę Jį, visi pabėgo.“ (Mk 14, 50)

Kovo 7 diena

Iš šv. Tomo Akviniečio gyvenimo

I. Šv. Tomas buvo mokslo žinių šaltinis

Šventajame Rašte apie karalių Saliamoną rašoma, kad jis kaip šaltinis buvo pripildytas išminties. Visų brangiausia Dievo dovana yra Dievo mokslas ir šventųjų išmintis. Tą dovaną Dievas suteikė šv. Tomui, įkvėpdamas jam maldos troškimą. Šv. Tomas, sekdamas Dievo suteiktomis malonėmis, išsižadėjo sugedusio pasaulio išminties ir mokslo, kad pasiektų kuo daugiau Dievo mokslo ir išminties.

Sekdamas Evangelijos patarimais, jis išsižadėjo linksmo gyvenimo, žemės turtų, didybės; atmetė viską, kas yra kintama, nedvasiška; nutraukė giminystės ryšius, apleisdamas savo namus ir įstodamas į vienuolyną. Jis nustebino dangaus angelus, atstumdamas begėdes moteriškes gundymus. Jis nustebino žmones, nepriimdamas siūlomų aukštų vietų ir pasirinkdamas nužemintą vienuolio gyvenimą. Nuolatinis mokslo dalykų tyrinėjimas ir karšta, gili malda buvo neišsemiamas šv. Tomo mokslo šaltinis. Tai buvo dvi tikros, viena kitai padedančios seserys. Ilgi ir gilūs mokslo dalykų apmąstymai nuvargina protą ir atmintį. Šv. Tomas tą nuovargį sustiprindavo karšta malda, kuri jam suteikdavo naujų jėgų. Šv. Tomas gilų mokslą ir išmintį semdavo iš visų mokslų Šaltinio – nukryžiuoto Viešpaties Jėzaus. Dieviškoji išmintis neapkenčia žmonėms parsidavusios širdies. Kol būsi prisirišęs prie kurinių, tol neįgysi šventųjų mokslo. Mokslas turi tave pažadinti Dievo meilei, kad garbintum Tą, kurį pažįsti (Dievą), ir kad mylėtum visa širdimi Tą, kurį garbini. Tai tikras krikščionių mokslas.

II. Šv. Tomas savo mokslą išplatino visame pasaulyje

Šv. Tomas visame pasaulyje žinomas kaip vienas didžiausių mokslo vyrų. Todėl jam yra duotas aukštas „Angeliškojo Daktaro" vardas. Šv. Tomo mokslo veikalai iki dabar yra neišsemiamas mokslo šaltinis, katalikų tikėjimo papuošalas, knygynų praturtinimas. Šv. Tomas savo mokslą išplatino visame pasaulyje, moksliškai įrodinėdamas atsiskyrusių nuo Katalikų Bažnyčios klaidas ir juos atversdamas į tikrąjį tikėjimą. Šv. Tomo pavyzdys duoda progos paklausti: „Ką esi padaręs dėl katalikų tikėjimo garbės?" Kai kurie pasaulietiniai žmonės, persiėmę klaidingomis nuomonėmis, platina jas tarp katalikų, siekdami juos suklaidinti ir atitraukti nuo tikėjimo. Kaip tu elgiesi susidūręs su šiuo reikalu? Ar stengiesi perspėti klystančias tau artimas sielas ir jas atvesti į gerą kelią? Ar tavo gyvenimas, tavo pavyzdys, tavo mokslas apsaugojo nuo blogio nors vieną sielą, atpirktą Brangiausiuoju Kristaus Krauju, ir padėjo jai siekti amžinos laimės?

„Yra kaip mokslo žinių šaltinis, ir tavo siela žemę apturėjo."

Kovo 8 diena

Apie išdaviką Judą

I. Išdaviko Judo nusidėjimo bjaurumas

Pražudyti nekaltą, išduoti Dievą, kuris Judą paskyrė ne tik apaštalu, bet ir aktyviu stebuklų liudytoju, parduoti už trisdešimt sidabrinių tą, su kuriuo esi surištas draugystės ryšiais, yra aukščiausias, kokį tik galima įsivaizduoti, nedėkingumo, neteisybės ir nedorybės laipsnis. Kuo gali virsti žmogus per savo nedorumą! Kaip baisiai nusideda tas, kuris nesuvaldo blogų palinkimų. Tie palinkimai neretai atveda žmogų į sunkias mirtinas kaltes. Jie veda žmogų nusidėjimų laipsniais: iš pradžių mažesniais, paskui kaskart vis didesniais, kol atveda į aukščiausią nusidėjimų laipsnį.

Tai patvirtina Judo pavyzdys. Jis pradėjo nuo mažų vagysčių, baigė Kristaus išdavimu. Tuo sunkiausiu nusidėjimu, kokį žmogus gali padaryti, Judas viršijo visą eilę mažų nusižengimų. Nesinoretų tikėti tokiu sunkiu Judo nusižengimu, jeigu Šv. Raštas aiškių aiškiausiai to nepaliudytų. Jeigu nevaldysi blogų palinkimų, prieisi prie to, prie ko priejo Judas, ir būsi pasirengęs klausti: „Ką man duosite, kad išduočiau savo Dievą, savo išganymą, savo sielą?“

Kas niekina mažus dalykus, tas palengva nupuola.

II. Judas nepripažįsta savo nusidėjimo

Kristus nesigaili nieko, kad pataisytų taip toli nedorybėje pažengusį Judą. Drauge su kitais apaštalais Jis leidžia Judui dalyvauti Paskutinėje vakarienėje, praneša jam apie besiartinančią savo mirties valandą ir kad jis būsiąs tos mirties priežastis; Kristus plauna išdaviko kojas, savo rankomis duoda jam tikrą savo kūną ir kraują. Kristus Alyvų sode daro viską, kad tik atverstų nusidėjėlį: leidžia jam pabučiuoti savo švenčiausiąjį veidą, vadina jį draugu. Bet niekas negelbsti, nes nusidėjėlis per toli nubridęs į nusidėjimų purvyną. Taip gali atsitikti ir su tavimi. Jei klausysi savo palinkimų ir juos tenkinsi,

jie nuves tave į sunkius nusidėjimus ir vers atmesti visus gerus patarimus. O Dieve, su kokia baime ir rūpestingumu privalau dirbti dėl savo išganymo. Nors šiandien esu Kristaus mokinys, rytoj galiu būti išdavikas Judas. Vienas nuo kito yra netoli.

III. Nelaiminga Judo mirtis nuodėmėje

Judas atgailauja už savo nuodėmę, tačiau miršta nuodėmėje. Jis pripažįsta savo kaltę. „Nusidėjau, – sako, – išduodamas nekaltą kraują." Jis gailisi ir taip nekenčia savo gyvenimo, kad baigia jį pasikardamas. Bet tai netikra atgaila, tai nusiminusio žmogaus atgaila, kuri veda tik į pražūtį. Jei Judas būtų nubėgęs po kryžiumi, ant kurio kabojo Kristus, be abejo, būtų sulaukęs atleidimo už savo nuodėmes. Bet Judas darė tai, į ką vedė neviltis. Judas, įpuolęs į nevilti, amžinai žuvo. Ir tu saugokis, kad nepražūtum turedamas per daug didelę viltį, kad Dievas bus gailestingas. Pavojingiausios pagundos yra per daug didelė viltis ir nusiminimas. Viena seka paskui kitą. Pirmoji žmogų valdo jam gyvenant, antroji nori viešpatauti paskutinę valandą.

Kovo 9 diena

Apie šv. Pranciškos Romietės dorybes

I. Stebėtina šv. Pranciškos kantrybė

Paprastai mes manome, kad šventieji nėra tiek iškentėję, kiek mes kenčiame, kadangi matome tik savo vargus, nematydami svetimų. Padidiname savo kryžius ir bėdas, savo vargingą padėtį piešiame kur kas juodesnėmis spalvomis, negu iš tikrųjų yra. Bet ar kada nors esame taip sunkiai kentėję kaip šv. Pranciška? Jos vyrą paima į nelaisvę, atima jos turtus, sunaikina namus ir šventoji lieka didžiausiame neturte. Tačiau tokiuose sunkiuose išbandymuose matome neapsakomą šventosios Pranciškos kantrybę. Už visus jai siųstus kryžius ji dėkoja Išganytojui lyg už maloniausias dovanas, kartu su kenčiančiu Jobu sakydama: „VIEŠPATS davė, VIEŠPATS ir atėmė! Tebūna pašlovintas VIEŠPATIES vardas!" (Job 1, 21) Mes stebimes tokiu dva-

sios tvirtumu. Stebėkimės, bet ir imkime pavyzdį iš šv. Pranciškos kantrybės. Dievas mums siunčia įvairių išbandymų. Naudokimės jais ir žiūrėkime, kad jie netaptų mums amžinuoju pasmerkimu.

II. Išmintingas šv. Pranciškos nusižeminimas

Jeigu mes gerai suprastume savo nuodėmių bjaurumą, negalėtume nenusižeminti. Štai šv. Pranciška, mirus jos vyrui, lieja gailias ašaras už savo nusidėjimus, eina keliais pas Dievui pasišventusias vienuoles (kurių vienuolyną įsteigė ir apdovanojo turtais) ir prašo sau menkiausio kampelio. Ir nors buvo vadinama vienuolių motina ir vienuolyno įsteigėja, tačiau joms tarnavo, drauge su tarnaite atlikdama paprasčiausius darbus. Dėl kokių priežasčių mes vengiame nusižeminimo dorybės? Mes, kurie esame darę tiek nedorybių, atsikalbinėjame.

III. Karšta šv. Pranciškos meilė

Kas tikrai myli Dievą, tas myli Jį vienintelį ir nori, kad visi Jį mylėtų. Šv. Pranciška ne tik pati paniekino pasaulio linksmybes, bet panieką joms bandė įkvėpti ir kai kurioms Romos ponioms. Vienintelis šv. Pranciškos rūpestis buvo suvaldyti savo kūną, o dvasią gaivinti maldos jausmais. Jeigu mes karštai mylėtume Dievą, tai įgytume ir tų tokių artimų dorybių, kadangi jos yra meiles Dievui pamatas. Kad galetume įgyti tų dorybių, imkime pavyzdį iš šv. Pranciškos.

Kovo 10 diena

Apie vidinę kenčiančio Kristaus atgailą

I. Pirmoji atgailos savybė yra gailestis

Niekas negali nė įsivaizduoti tokios sunkios, be jokio suraminimo atgailos, kokią atliko Kristus ne už savo (kadangi buvo nekalčiausias), bet už mūsų nusidejimus. Kristus turėjo iškentėti vidinį sielos skausmą, daryti vidinę atgailą už vidinį pasitenkinimą, kurį jaučia nusidėjėlis, įpuolęs į nuodėmę. Visų žmonių nusidėjimai tarsi baisiausios baidyklės

užgulė Kristų, Jį kankino, gramzdino Jo paties kraujyje ir nukryžiavo. O, neapsakomas Kristaus kentėjime! Achanas dėl vienos vagystės visos tautos užmušamas akmenimis. O gerasis Dieve, kiek tūkstančių akmenų krinta ant Tavo galvos! Bet tai tik šešėlis prieš tikrovę: nesuskaitoma daugybė mūsų nusidėjimų skaudžiau negu akmenys krinta ant Kristaus galvos. „Ir vėl žydai stvėrėsi akmenų, noredami jį užmušti" (Jn 10, 31). Tai mano nusidėjimai, o Jėzau, kuriuos Tu taip gailiai apverki. Ir kodėl gi aš nejaučiu jokio gailesčio?

II. Antroji atgailos savybė yra pažeminimas

Pažeminimas – tai bausmė viešai atgailaujantiems. Kristų pažemina ir draugai, ir priešai. Erodas Kristų vadina bepročiu, kareiviai su panieka - karaliumi. Pilotas Jį laiko žemiau už žmogžudį, fariziejai vadina apgaviku. Mokiniai Jį apleidžia, Jo išsižada ir, kas nedoriausia, atiduoda Jį į priešų rankas. Kas yra iškentėjęs daugiau pažeminimų? Kodėl Kristus, būdamas pažemintas, kenčia? Jis toks, kaip tas žemės vabalėlis, kurį gali sutrinti kiekvienas žmogus. Tu, krikščioni, manai, kad reikia apginti savo pažemintą garbę. Kad save apgintum, rašai ilgiausius raštus, eini į teismą, skundiesi, norėdamas susigrąžinti garbę. Ar garbė tau yra reikalingesnė negu Kristui? Dėl tavo išganymo Jis paaukojo savo garbę, o tu negali iškentėti nė mažiausio pažeminimo.

III. Trečioji atgailos savybė yra apleidimas

Kristaus kančios didumas viršija žmogaus protą. Mes negalime įsivaizduoti panašios į Kristaus kančios. Kristus kenčia be jokio suraminimo, be jokio poilsio. Dėl kančios didumo iš Kristaus lūpų išsiveržia šis skundas: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?!" (Mt 27, 46) O maloniausias mano Išganytojau! Kada regiu Tavo sielą, tarsi plaukiančią didžiausiu kančių vandenynu, tai argi galiu drįsti skųstis, kad kartais atimi man dvasines linksmybes ir vidinį pasitenkinimą? Esu pasirengęs, Viešpatie, pasitaisyti ir atsisakyti bereikalingų, o gal neretai ir nedorų linksmybių, kantriai kentėti visas priespaudas, kad tik neatimtum iš manęs savo meilės.

„Tikra auka Dievui yra sugrudusi dvasia, – tu, Dieve, nepaniekinsi širdies, sugrudusios ir atgailaujančios.“ (Ps 51, 19)

Kovo 11 diena

Apie meilės, kurią Kristus mums parodė kentėdamas, didumą

I. Kančių didumas parodo meilės didumą

Juo ilgiau, juo giliau mąstau apie Kristaus kentėjimus ir Jo meilę mums, tuo aiškiau matau savo širdies užkietėjimą ir nedėkingumą. Kristui buvo per maža trokšti išvaduoti žmonių giminę iš piktosios dvasios vergijos ir susilaukti kančių palengvinimo. Kristaus širdis iš meilės mums troško dėl mūsų nuodėmių mirti ir iš visų nelaimingųjų tapti nelaimingiausia, kad mus padarytų laimingus. Bet kas privertė Tave, o Jėzau, tiek daug dėl mūsų iškentėti? Kad nuplautum visus mūsų nusidėjimus, kad ateitum į pagalbą mūsų reikaluose, užteko vienos ašarėles, vieno kraujo lašelio. Tavo didelė meilė tuo nepasitenkina. Ji štai ką daro: kada verki, lieji kruvinas ašaras; kada meldiesi, beveik miršti nuo didelės sielos kančios; plaka Tave tol, kol jėgų netekęs parpuoli ant žemės; savo Brangiausiąjį Kraują išlieji iki paskutinio lašo. Tavo meilė nesako: „Užteks!“ O, kokį teisingą priekaištą girdžiu iš Tavo lūpų, o meilės Dieve! „Pakankamai dariau, kad uolos plyštų, bet dar neužteko mano meilės, kad tavo širdies uola plyštų! Mano kančios patenkino amžinąjį Tėvą, žmogžudžiams taip pat užteko mane kankinti, o tu dar nesiliauji mane persekiojęs? Ką gi dėl tavęs galėčiau daugiau padaryti?“ Ar turi tokį bičiulį, kuris norėtų tiek dėl tavęs kentėti ir mirti, kad tave išvaduotų iš mirties?

II. Žmonių, dėl kurių Kristus kentėjo, ypatybės parodo mirties didumą

Kas tie žmonės, dėl kurių Kristus kentėjo ir mirė? Tie žmonės Jo priešai: tai Kristų plakę žmogžudžiai, tai išdavikas Judas, tai visi nusidėjėliai, kurie Dievo akyse yra baisesni už piktąsias dvasias. Dėl netei

siųjų yra miręs! Už ką kenčia? Už nedekinguosius, kurie Brangiausiąjį Kristaus Kraują kojomis sumindžios, kurie Kristaus kančias išjuoks, kurie patys save amžinai pražūčiai nuteis. O juk Kristus troško jų išganymo ir dėl to kentėjo ir mirė ant kryžiaus. Kuo daugiau privalome stebėtis? Ar Kristaus neapsakoma meile mums, ar savo stebėtinu atšalimu ir nedėkingumu? Apmąstyk, krikščioni, kuris apie save esi tokios geros nuomonės, kokiais savo nusidėjimais taip sunkiai kankinai Kristų? Ką kenčiantis Kristus tada tavo sieloje matė? Matė tavo dvasios pasipriešinimą, tavo atšalusią, prie žemės daiktų prisirišusią širdį, nuolatinį pasipriešinimą Dievo valiai, ir nematė jokios kasdienių vargų ir kryželių meilės. O, nevertas aš esu tokios karštos Tavo meilės, Viešpatie! Atleisk, mano Išganytojau, atleisk, jei galiu drįsti to prašyti, už mano nepakankamą meilę Tau. Negalėsiu Tavęs tinkamai mylėti, jeigu Tu savo nuolatine meile nesutirpdysi mano širdies ydų. Tu vienas viešpatauk mano širdyje! Tu vesk ją savo valia. Ją visą Tau paaukoju, kad pripildyta meilės, tiktai Tau tarnautų. Tavo Kryžius tebūnie jos paguoda.

„Taigi išeikime jo pasitikti už stovyklos ir prisiimkime jo panie kinimą.“ (Žyd 13, 13)

Kovo 12 diena

Apie Kristaus tylėjimą

I. Kenčiančio Kristaus tylėjimas

Apmąstyk, krikščioni, nenugalimą Kristaus kantrybę! Kristus tylėjo net kęsdamas didžiausias kančias, kas labai nustebino net patį Pilotą. Kas iš Kristaus galėjo reikalauti tylėjimo tokiomis aplinkybėmis? Tiek Jį kaltino neteisingai liudydami! Tiek buvo skundų, tiek pažeminimų! Tačiau Kristus tarsi nebylys neištarė nė žodžio, kad save apgintų. Atsimink visas vietas, kur Kristus buvo žydų išjuoktas: Ero do namuose Kristus buvo laikomas neprotingu, pas Pilotą atiduotas prasčiausios minios pajuokai, Jeruzalės teisme vertintas žemiau už žmogžudį, pakvaišusiai miniai reikalaujant Jo mirties, prikaltas

prie kryžiaus. Tačiau Kristus tylėjo. Kodėl, nekalčiausias Išganytojau, neteisini savęs, negini savo garbės? Kodėl kaip Teisingiausiasis ir Aukščiausiasis Teisėjas neištari pasmerkimo nuosprendžio tiems, kurie Tave neteisingai ir begėdiškai teisia? Bet Kristus nenori to daryti. Tylėti ir kentėti – to trokšta Kristus ir tai daro. Kristaus tylėjimas pasmerkia tavo piktumo ugnį ir tavo nekantrumą. Mokykis kentėti ir tylėti iš tylinčio Kristaus.

II. Kristaus elgesys su savo kankintojais

Štai dar didesnis stebuklas už pirmąjį: Kristus, pastatytas prieš piktesnius už pikčiausius žvėris kankintojus, jų išjuoktas, paniekintas, laikytas blogesniu už blogiausią piktadarį, nė mažiausiu ženklu neparodo savo rūstybės ir neapykantos. Ką sakau – neapykantos? Jis dega karščiausia meile jiems, atleidžia jų kaltes, juos išteisina, nori juos atversti. O, koks Jo dvasios prakilnumas! Koks tikrai dieviškas darbas! Tu, o Gailestingiausiasis Dieve, karštai myli savo kankintojus, aš gi dėl mažiausio menkniekio, dėl savo garbės įžeidimo tuojau užsidegu kerštu ir neapykanta artimui. Prižadu daugiau taip nedaryti. Tu mane mokai mylėti priešus ir jiems linkėti gero. Gėda man, tiek kartų Tave rūstinusiam ir tiek kartų gavusiam Tavo atleidimą, kad dabar nenoriu savo artimui atleisti nė mažiausio prasižengimo.

„Aš vienas esu kaltas ir baisiai nedorai pasielgiau!“ (1 Kr 21, 17)

Kovo 13 diena

Apie šv. Petro ašaras

I. Kokia buvo jų priežastis

Tokių gausių šv. Petro ašarų priežastis yra vienas vienintelis nusidėjimas. Jis sudrumsčia visą šv. Petro sielos ramybę; nusidėjimas neišeina jam galvos, jame jis mato pradžią įvairių rūšių palinkimų ir mažų nusikaltimų. Šv. Petras, išsigindamas Viešpaties Jėzaus, savo geriausio Mokytojo, kuris jį mylėjo tokia saldžia meile, kuris buvo jam pažadėjęs dangaus vartus, kuris paskyrė jį vyriau-

siąja Bažnyčios galva, supranta savo nedėkingumą. Jis gailisi dėl per didelio pasitikėjimo savimi, gerai atsimena, ką yra pasakęs: „Jei man reikėtų kartu net mirti su tavimi, vis tiek tavęs neišsiginsiu!“ (Mt 26, 35) Jis pripažįsta apsirikęs, kai save išaukštino pasivadinęs drąsesniu ir ištikimesniu už kitus, sakydamas: „Jei ir visi pasipiktintų, tai tik ne aš!“ (Mk 14, 31) Jis mato savo silpnybę ir baikštumą, dėl kurių pirmai moteriškei užklausus, išsigina Kristaus. Jis laiko nusidėjimu tokį sielos užkietėjimą, kai neteisinga priesaika patvirtina savo išsigynimą. Šv. Petras visa tai gerai supranta ir dėl to lieja gailias ašaras. Savo nusidėjimo atsiminimas visą amžių šv. Petrui neduoda ramybės. Tu gi, krikščioni, ar tik vienu nusidėjimu, viena neištikimybe esi užrūstinęs savo Ganytoją? Ir kur tavo gailestis? Tikrai gailėkis už savo nusidėjimus. Gailėkis už ankstesnius nusidėjimus ir daugiau jau nebenusidėk! Nepasitikėk savo silpnomis jėgomis, melskis, venk aplinkybių, vedančių į nusidėjimą, rūpestingai ruoškis savo sielos išganymui!

II. Šv. Petro ašarų vaisiai

Pirma, permaldavo užrūstintą Viešpatį Jėzų. Antra, sužadino šv. Petro širdyje gilesnį nusižeminimą, budrumą, atsargumą, karštesnę meilę Dievui. Trečia, padarė šv. Petrą malonesnį ir švelnesnį nusidėjėliams. Kokie laimingi mes būtume, jeigu iš savo nusidėjimų rinktume panašių vaisių! Nors ir būdami tikri gausią atleidimą kaip šv. Petras, niekados negalime užmiršti savo nusidėjimų ir nustoti už juos atgailauti. Nors kaip šv. Petras žinotume, jog esame Dievo malonėje, visados turime nepasitikėti pasauliu, kūnu, piktąja dvasia ir savo pačių silpnybėms. O, krikščioniškos sielos! Susigraudinkime, liekime ašarų upelius, kad gautume atleidimą už nusidėjimus; budėkime, melskimės, venkime pavojų, gyvenkime vienumoje, mylėkime Kristų ir Dievo įsakymus, kad negrįžtume į nusidėjimus. Sau nieko nedovanokime, kitiems viską atleiskime; savęs nekęskime, kitus mylėkime!

„ ...ir mano nuodėmė nuolat man prieš akis.“ (Ps 50, 5)

Kovo 14 diena

Apie tai, ką Kristus yra iškentėjęs nuo prefekto kareivių

I. Prefekto kareivių žiaurumas

Prefekto rūmų kareiviai pasielgė su Kristumi taip žiauriai, kad rodėsi, jog prieš Kristų sukilo visa pragaro neapykanta. Toji žvėrių minia kareivija, mušdama Kristų, spjaudydama Jam į veidą, tąsydama už plaukų, stumdydama, jaučia malonumą. Kokia neregėta malonumo priemonė, kurios griebiasi Kristaus kankintojai. Ją galėjo išrasti tik piktosios dvasios. Jie iš dygiausių erškėčių nupina vainiką ir uždėję ant švenčiausios Kristaus galvos, be gailesčio baisiausiai ją sužeidžia. O žiaurusis vainike! Kiek gyslų esi sužeidęs! Ką sakau? Savo dygliais esi baisiausiai sužeidęs Kristaus smegenis! Kiek kraujo versmių esi atvėręs šventoje Jo galvoje! Tačiau Kristus viską kenčia kantriai, be mažiausios neapykantos, be jokios pagiežos ar nusiskundimo. O neapsakoma Kristaus kantrybe! Koks nenusakomas mūsų nusidėjimų, dėl kurių Kristus taip baisiai turi kentėti, bjaurumas! Bet Tavo, o Dieve, gailestingumas, Tavo neapsakoma meilė mums viską nugalė. Štai budeliai išranda vis baisesnes kankinimo priemones, kuriomis jie turi progos ant Kristaus išlieti paskutinę neapykantos tulžį. Jei apmąstytume tas Kristaus kančias, argi drįstume gyventi patogiai ir nevaržomai? Tu, maloniausias Išganytojau, kviesk mane dalyvauti Tavo kančiose, kad su Tavimi kentėdamas žemėje, danguje būčiau vainikuotas garbės vainiku.

II. Kristų kankinusių budelių elgesys

Kas neapmąstęs, bet tik prisiminęs visus Kristaus paniekinimus, nebus apimtas gailesčio? Kristus, garbės Karalius, kurį garbina ir prieš kurį dreba angelai, budelių padaromas pajuokos karaliumi. Vietoj sosto Jį sodina uoloje, vietoj karaliaus lazdos duoda nendrę, vietoj pagarbos paniekina ir išjuokia.

Koks Dievo didybės pažeminimas! Dieve, argi jų nenubausi? Argi nesiųsi iš dangaus perkūnų ir žaibų, kad nubaustum tuos piktadarius?

Bet visai kitokia yra kenčiančio Kristaus mintis. Jis kantriai, nesiskųsdamas kenčia paniekinimus ir išjuokimus. Koks stebėtinas Kristaus nusižeminimas! Negirdėtas Jo ramumas! Argi aš dabar galėčiau drįsti trokšti ir reikalauti, kad kas mane gerbtų, godotų, jeigu Kristus – Dievas, yra iškentėjęs tiek išjuokimų ir paniekinimų? O nusižeminęs Jėzau! Tu viešpatauk mūsų širdyse! Išnaikink puikybę ir pasididžiavimą, kad galėčiau su džiaugsmu ir linksmybe kentėti visus paniekinimus.

„Teatsuka žandą mušančiam, tesisotina užgaule." (Rd 3, 30)

Kovo 15 diena

Apie Poncijų Pilotą

I. Dviveidė Piloto politika

Pilotas yra pavyzdys žmogaus, norinčio sutaikyti žemiškuosius reikalais su dvasiniais, išganyti sielą būnant prisirišus prie šio pasaulio. Pilotas, prisirinkęs ypatingų pasaulio gudrybių, savo dviveidžiu elgesiu nenori prarasti raštininkų ir fariziejų pasitikėjimo ir nužudyti Kristaus, apie kurio nekaltumą gerai žino. Sąžinės balsas jam sako, kad reikia ištirti dalyką, išklausyti liudininkų. Bet ar jis klauso to balso? Tiesa, atlieka tardymą, bet kaip? Bereikalingais klausimais vargina Kristų, bet nepaskelbia Jo nekaltumo. Paskui, žydams reikalaujant Kristaus mirties, duoda jiems išsirinkti vieną iš dviejų: Kristų arba Barabą, kurio piktadarybės buvo visiems žinomos; prašo jų nurodyti, kuriems iš tų dviejų atleisti. Bet kai tai jam nepasiseka, mėgina naudoti žiauresnes priemones išvaduoti Kristui: liepia Kristų išrengti ir smarkiai nuplakti, kad paskatintų žydus pasigailėti Kristaus. Pagaliau, kad nebūtų apkaltintas neteisingu elgesiu su Kristumi, nusiplauna rankas pareikšdamas, jog tikrai esąs nekaltas ir nenorįs pralieti teisiojo kraujo. Taip pasielgė Pilotas, kad nenusidėtų Kristui. Bet jis neužmiršta pasirūpinti ir savo likimu. Siekdamas išlaikyti žydų pasitikėjimą, jų nežmoniškus troškimus bando patenkinti šitokiomis priemonėmis. Jis siūlo jiems nuplakti Kristų, bet susilaiko nuo ištarmės apie Kristaus nekaltumą; leidžia, kad teismui liudytų

neteisingi liudytojai; žydams atsako dviprasmiškais žodžiais, kad neužrūstintų jų ir Kristaus nepasmerktų mirčiai. Tokiu elgesiu siekia neprarasti Kristaus meilės ir nepražudyti Jo gyvybės. O nevykusi politika, neįtikusi nei vienai, nei kitai pusei! Žydai, įerzinti fariziejų kurstymų, griežtai atmeta visus Piloto bandymus, visas jo pastangas suminkštinti jų žiaurius troškimus, ir ko negalėjo sulaukti kantriu ir ilgu laukimu, to pradeda reikalauti grasinimais, skelbdami, kad jeigu jis Kristų paleistų, tai negalėtų būti imperatoriaus draugu. Ką belieka daryti Pilotui? Kristus įtūžusios minios nutarimu pasmerkiamas mirčiai. Tai Piloto kaltė. Baimė nepatikti imperatoriui ir žmonėms sulaužo teisingiausius įstatus; baimė nustoti garbės imperatoriaus ir žmonių akyse nuslopina jo sąžinės balsą. Kurį iš tų dviejų tikslų jam pasisekė įgyvendinti? Nė vieno. Netekdamas Kristaus malonės, neteko ir imperatoriaus malonės. Taip atsitinka kiekvienam, kas nori tarnauti dviem viešpačiams. Kas savo pareigas dviem ponams eina, tas nė vienam neįtinka. Kas nori vairuoti tarp gyvenimo srovių, tas nei vienai iš jų nepatiks, tas galų gale pasijus esąs vienų vienas ir visų apleistas. Turedami tokį pavyzdį, argi norėsime tarnauti dviem ponams ir susilaukti Piloto likimo?

II. Nepateisinamas Piloto elgesys

Piloto elgesys su Kristumi yra žiaurus ir neteisingas: nors jis pripažįsta Kristų esant nekaltą, tačiau elgiasi su Juo kaip su kaltininku ir nusidėjėliu. „Aš nerandu jame, – sako Pilotas, jokios kaltės“ (Jn 18, 38), tačiau liepia nuplakti Jėzų. Koks nesveikas protavimas. Pripažįstu Jį esant nekaltą, bet pasmerkiu mirčiai. Kokia neteisybė! Jeigu Pilotas būtų norėjęs išgelbėti Kristų, būtų galėjęs tai padaryti lengviausiai, be jokio vargo, tardamas tokius ar kitokius žodžius: „Jūs norite, kad Kristus mirtų, aš noriu, kad Jis gyventų, kadangi matau Jį esant nekaltą. Liepsiu nuplakti neteisingus Jo kaltintojus.“ Pilotas tai galėjo ir turėjo padaryti. Bet baimė teisingai pasielgti, būtent taip, kaip reikalavo jo pašaukimas, padarė jį visų neteisingiausiu pasaulio teisėju. Ak, krikščioni, bijok šio pasaulio gudrybių. Jomis sekti, vadinasi,

būti surištam su žmonių nuomonėmis, su savo žemiško gyvenimo išskaičiavimais, vadinasi, eiti prieš sveiką protą, prieš savo tikėjimą, vadinasi, būti Dievo priešu. Sekti Dievo Išmintimi yra vienintelis išmintingiausias mokslas. Jei tą mokslą įgysi, tai ir dangų regėsi.

Yra išminčių, žinančių, kaip blogai daryti, gi nežinančių, kaip gerai daryti.

Kovo 16 diena

Apie Kristaus sopulių didumą

I. Sopulių didėjimas

O krikščioniškos sielos! Pasakykite, ar yra kitas toks sopulys, kaip mano sopulys! Tai Išganytojo, kenčiančio už mus, žodžiai. Ar rasite bent vieną sveiką vietą nuo Kristaus kūno pėdos iki viršugalvio? Galva erškėčiais apvainikuota, veidas kraujais aptekęs, akys nuo smūgių sutinusios, plaukai suvelti, rankos ir kojos vinimis perdurtos, visas kūnas baisiai sumuštas ir sukruvintas. Taip su manimi elgiasi mano žmonės, kurie taip karštai laukė mano atėjimo. Dabar visi sukilo prieš mane: žydai ir stabmeldžiai, kunigai ir pasauliečiai, diduomenė ir liaudis, valdytojas ir kareiviai. Visi mane persekioja, niekas manęs nesigaili. Bet tu, nedėkingas krikščioni, esi tas, kuris skaudžiausiai mane persekioji! Tavo nusidėjimai taip baisiai mane sužeidė, dėl tavo nusidėjimų taip skaudžiai atgailauju. Jeigu nori gauti dangaus Tėvo atleidimą, sujunk savo atgailą su mano kentėjimais. Daugiau nebeprisiminsiu savo sopulių, jeigu tu dažniau ir pamaldžiau juos atsiminsi, su jais sutapsi, juos, kaip tau naudingiausius, pamilsi. Mano sopulius tu atnaujinsi, jeigu, juos pamiršęs, nesiliausi bristi į nusidėjimus.

II. Sopulių gyvumas

Prisimink visą kančios istoriją. Kristus tiek kentėjo, kiek galėjo iškentėti žmogumi tapęs Dievas. Jis turėjo iškentėti tiek sunkiausių kančių, kad tik stebuklas palaikė Jo gyvybę. Kristaus kančios didumą labiausiai padidino vidiniai sielos jausmai, amžinojo Tėvo teisingumas,

karštas mūsų išganymo troškimas. Tos vidinės Kristaus sielos būsenos negalima išreikšti jokiais žodžiais, ją galima bent kiek pažinti tik protu. Palygink kančias dėl savo nuodėmių su tuo, ką Kristus kenčia dėl svetimų nuodemių. O, kokia nelygybė! Neklausiu, ar patyrei tokius kaip Kristaus kentėjimus: ar buvai plakamas, vainikuojamas erškėčiais, kalamas prie kryžiaus, ar prakaitavai kruvinu prakaitu. Ar turi kantrybės paprasčiausiuose varguose? Ar esi pasirengęs be atidėliojimo vykdyti Dievo įsakymus? Ar trošti sutapti su kenčiančiu Kristumi?

III. Begalinės kančios

Nuo tos valandos, kai Kristus buvo sugautas, iki pat mirties ant kryžiaus Jis buvo žiaurių budelių be perstojo kankinamas: sopuliai ir kankinimai sekė vieni kitus. Visą šį laiką Kristus tikrai buvo kančių žmogus. Todel į tą kančių žmogų, į Kristų, nukreipkime savo akis. Jis yra mūsų knyga, kurią nuolatos turime laikyti atskleistą. Tai visų Dievo išrinktųjų knyga. Joje rasime amžinų tiesų ir pamokymų, kaip sulaikyti savo nekantrumą, kaip prisikelti iš niekšiško ir niekam nenaudingo gyvenimo, kaip išvengti kenksmingų žemiškų linksmybių ir išrauti iš širdies įvairių įvairiausius blogus palinkimus.

„Žiūrėk ir daryk, kaip rodo pavyzdys.“ (Iš 25, 4)

Kovo 17 diena

Apie Kristaus plakimą

I. Kokie buvo Kristaus jausmai

Kas gali turėti tokią kietą širdį ir nejausti, o maloniausias Išganytojau, jokio gailesčio, kai mato Tave iš drabužių išvilktą, prie stulpo pririštą ir be pasigailėjimo žiaurių budelių nuplaktą. Kai Kristui kerta skaudžiausius smūgius, Jo Švenčiausiąjį Kūną lyg žemę žaizdomis ardami, kai kraujas upeliais teka iš Jo Švenčiausiojo Kuno žemėn, kokius jausmus patiria Kristus? Beveik visai jėgų netekęs šitais žodžiais į mus prabyla: „Dėl manęs dirbo nusidėjėliai, bet jeigu reikia, dar labiau esu pasirengęs būti plakamas.“ Prisiminė tuokart kantriausiasis

Jėzus mūsų nusidėjimus, niekšišką, pilną linksmybių mūsų gyvenimą ir degdamas karšta meile mums, tuos kankinimus kantriai kentė aukodamas juos amžinajam Tėvui kaip atlyginimą už mūsų nuodėmes. Geriausiasis Jėzau! Kaip mes Tau atsidėkosime? Kentėti ir mylėti, tai vienintelė padėka, kurios iš manęs reikalauji. Tuo tarpu savo širdyje neturiu nei kantrybės, nei meilės jausmų. Tavo nuplakimas toks baisus reginys, kad gali sutrinti kietesnes už kiečiausias uolas širdis. Gi mūsų širdys lieka beveik visai nesujaudintos; neturime ne tik meilės, bet ir žmogiškumo jausmų, kadangi kasdieniais savo nusidėjimais nesiliaujame naujinę Kristaus žaizdų.

II. Kokie turi būti mūsų jausmai, stebint Kristaus plakimą

Be abejo, turime būti persiėmę sopulių jausmais dėl savo niekšiško ir linksmybėse paskendusio gyvenimo. Į tokią apverktiną padėtį mes, o maloniausiasis Išganytojau, Tave atvedėme savo nusidėjimais. Argi mes dar drįstume tarnauti savo geiduliams? Argi iš gailesčio ir širdies graudulio neturėtume suvaržyti prisirišimo prie pasaulio ir prie savo kūno? Daugiau nei penkis tūkstančius skaudžiausių smūgių kenčia Tavo silpnutis kūnas iš meilės mums, nevertiems nė vieno malonaus Tavo pažvelgimo. Tad argi dera mums vengti nemalonumų ir kryželių, kurių kasdieniame gyvenime pasitaiko dažnų dažniausiai. Priimkime šitą gailestį dėl kentančio Jėzaus ir pasibaisėjimą Jo kančia. O, nepavargstantys budeliai! Argi nenustosite kankinti Jėzaus? Jau galima suskaičiuoti visus Švenčiausiojo Kūno kaulus! Prašau jūsų, nustokite plakti Jėzų! Jūs apsirikote! Jūs suklydote! Kristus yra nekaltas! Mes esame kaltininkai, užsitarnavę šitų plakimų ir didžiausių kankinimų! Mus plakite, visą savo žiaurumą mums išliekite! O Tu, kantriausiasis Jėzau, jūs, o šventieji angelai, ar nesulaikysite budelių rankų, kad jos liautųsi plakusios Švenčiausiąjį Jėzaus Kūną? Bet niekas nedrįsta sumažinti Kristaus kančios. Kristui patinka kentėti, Kristus nori, Kristus trokšta kentėti, kad kentėjimais mus išganytų. O mes, nenaudėliai ir nelaimingieji, kurie nesame susirūpinę ir susigraudinę dėl Kristaus kančių, kurie nemąstome apie atlyginimą

Kristui už Jo kančią, kada iš meiles kenčiančiam Kristui pamilsime vargus, priespaudas ir nelaimes?

„Pažvelkite ir pamatykite, ar yra toks skausmas, kaip tas skausmas, kuris ištiko mane.“ (Rd 1, 12)

Kovo 18 diena

Apie Kristaus nuteisimą mirti

I. Kristus dėl žydų reikalavimo nuteistas mirti

Esama tokių bjaurių nusidėjimų, kurių negalima nė apsakyti. Iš visų žydų padarytų nusidėjimų Kristaus nuteisimas mirti yra bjauriausias. Kokia drąsa Dievą pasmerkti mirčiai! Ar galima sugalvoti sunkesnį nusidėjimą? O, neištikima žydų giminė! Tiek amžių laukusi Mesijo ir pagaliau sulaukusi, tuojau Jį pasmerkia mirčiai, šaukdama: „Imk, imk ir nukryžiuok jį.“ Kristus į tuos šiurkščius žodžius atsako maloniai: „Mano žmones, ką aš jums padariau? Kuo jus užrūstinau? Kuo užsitarnavau jūsų neapykantą? Atsisakiau net pagalbos ir apgynimo. Ar negydžiau jūsų ligonių, ar nesugrąžinau numirusiems gyvybės? Argi už tuos gerus darbus esu vertas mirties?“ Bet tie meilūs žodžiai nesujaudina užkietėjusių žydų. Jie dar garsiau šaukia: „Imk, imk ir kryžiuok jį.“ O Jėzau, koks paniekinimas! Bet kartu ir koks meilės mums liudijimas! Todėl būk pagarbintas per amžius, bet taip pat padaryk, kad Tavo mirtis atneštų man amžinąjį gyvenimą.

II. Kristų nuteisia mirti neteisingas Piloto teismas

Pilotas gerai suprato Kristaus nekaltumą. Jis manė, kad padarė viską, ką galėjo, kad išgelbėtų Kristų nuo mirties. Jis tikėjosi numalšinti minios žiaurumą, parodydamas Kristų nuplaktą ir baisiausiai sukruvintą. Atvedus Kristų, erškėčių vainiku vainikuotą, raudonais rūbais apvilktą, Pilotas žydams tarė: „Štai žmogus!“ Ar galėjo būti Kristus vadinamas žmogumi, jei tiek žaizdų sunaikino visą žmogaus pavidalą. Bet žydų įnirtimas nebuvo pasotintas tuo baisiu reginiu. Pilotas antrą kartą paklausė: „Ką gi jis blogo padarė?“ Minia, veidmai-

nių fariziejų kurstoma, vėl įnirtingai šaukė vadindama Kristų nedorėliu, apgaviku ir kitais nepadoriais žodžiais. Tada Pilotas paklausė: „Ar aš turiu nukryžiuoti jūsų karalių?“ Aukščiausieji kunigai atsakė: „Neturime kito karaliaus, kaip tik Cezarį.“ Tada Jį jiems atidavė, kad nukryžiuotų. O neteisingasis teisėjau! Panorėjai verčiau nekaltą mirtimi nuteisti, negu neteisingiems žydams nusidėti. Ką gi už tokį neteisingą pataikavimą žmonių nuomonėms esi apturėjęs? Sąžinės graužimas visą gyvenimą ir amžina pražūtis – tai visas užmokestis. Už tokį nusidėjimą toks ir atpildas. O, kiek dabar žmonių savo širdyje kryžiuoja Kristų, bijodami prarasti žmonių pagarbą ir gerą vardą ir būti žmonių išjuokti. Gėdijasi Evangelijos, bet nesigėdija Kristaus teisti mirtimi.

III. Kristų pasmerkia mirti nedorų krikščionių gyvenimas

Kristaus pasmerkimas mirčiai yra skaudus, bet pateisinamas dalykas. Pilotas ir žydai nebuvo pažinę Kristaus kaip garbės Karaliaus; už juos Kristus dar nebuvo miręs. Mes pažįstame Kristų, ir nors privalome Jį garbinti kaip Išganytoją, tačiau pasmerkiame, laikome žemesniu už Barabą. Argi ir toliau taip elgsimės? Argi Dievą prilyginsime žmonėms? Būtų gerai, jei kiekvienas iš mūsų prisipažintų: „Aš esu tas, kuris Kristų pasmerkiau mirčiai, mano nusidėjimai prikale Kristų prie kryžiaus.“

„Jis yra Dievo paskirtasis gyvųjų ir mirusiųjų teisėjas.“ (Apd 10, 42)

Kovo 19 diena

Apie šv. Juozapo privalumus

I. Šv. Juozapui garbę suteikia giminystė su švenčiausiais asmenimis

Būti Jėzaus Kristaus globėju ir Švenčiausiosios Mergelės Marijos sužadėtiniu yra daug garbingesnė nei kraujo giminystė. Toks likimas, t. y. būti Kristaus globėju ir Švč. Mergelės Marijos sužadėtiniu, teko

šv. Juozapui. Tai atlyginimas už jo dorybes, jo išaukštinimo pamatas. Jis buvo išaukštintas dėl to, kad buvo šventas. Koks karštas jo tikėjimas! Koks jo šventumas! Koks nusižeminimas! Kokia išmintis nešiojant Kristų ant savo rankų, Jį gerbiant, Jam įsakinėti. Ar galima įsivaizduoti ką kitą, panašų į šv. Juozapą? Evangelija vadina jį teisinguoju, pripažindama teisingiausiu visų dorybių pavyzdžiu. O garbingiausiasis iš visų patriarchų! Priimk mus savo globon. Tu Šventosios Šeimos galva. Jėzus ir Marija nieko tau neatsakys. Todėl išprašyk man tos malonės, kad visuomet būčiau Jėzaus ir Marijos mylimas ir globojamas ir galėčiau sekti tavo dorybėmis.

II. Šv. Juozapas garbinamas už savo darbus

Šv. Juozapas pats savo akyse buvo žemiausias tarnas, gi iš tikrųjų savo darbais ir šventomis pareigomis stovėjo aukščiausioje ir garbingiausioje vietoje. Jam Dievas patikėjo, tarsi į jo rankas sudėjo rūpinimąsi Jėzaus ir Marijos likimu. Šv. Juozapas yra Viešpaties Jėzaus globėjas ir tarsi paties Ganytojo ganytojas. Jis yra Marijos nekaltybės gynėjas. Šv. Juozapas savo, kaip Globėjo ir Šventosios Šeimos galvos, darbais užima garbingiausią vietą tarp šventųjų. Negalima nutylėti apie tą laimę, kurios dalininkas buvo šv. Juozapas, galėjęs dalyvauti pašnekesiuose su Jėzumi ir Marija, sėdėti su jais prie vieno stalo, reikalauti jų meilės ir paklusnumo. Kiek šv. Juozapas galėjo semtis pamokymų iš tokios šventos draugystės? Kiek galėjo gauti naudingų patarimų? Iš šv. Juozapo mokykis eiti savo pašaukimo pareigas, savo darbus nudirbti taip, kad karščiau pamiltum Dievą, trokštum Jo garbės ir pagaliau pasiektum sielos tobulumą ir išganymą.

III. Šv. Juozapas garbinamas
dėl laimingos ir šventos mirties

O, kokia graži, kokia laiminga mirtis. Niekam kitam, tik šventa jam Juozapui buvo leista numirti ant Jėzaus ir Marijos rankų. Jėzus ir Marija buvo jo merdėjimo liudytojai, girdėjo paskutinį jo iškvėpimą, jam mirus užspaudė akis. O, kokia tai malonė! Koks suraminimas mirštančiam! Todėl šv. Juozapas ir yra pripažintas mirštančiųjų glo-

bėju. Dėl tos priežasties tavęs, o šv. Juozapai, prašome, būk mūsų gynėju sunkią mirties valandą. Savo užtarimu išprašyk, kad Švč. Sakramentu sustiprinti, glausdami prie širdies nukryžiuotąjį Jėzų, tardami tuos šv. žodžius: „Jėzus, Marija, Juozapas“, būdami Dievo malonėje, persiskirtume su šiuo pasauliu ir Dievui atiduotume sielą.

Kovo 20 diena

Apie šv. Joakimą

I. Šv. Joakimui suteiktų malonių prakilnumas

Imčiausi neįveikiamo darbo, jeigu šiame puslapyje norėčiau sura šyti visas malones, kuriomis Dievas apdovanojo šv. Joakimą. Jau vien toji malonė, kad buvo išrinktas Dievo Motinos tevu, nepaprastai jį iš aukštino. Ko gi daugiau jis galėjo trokšti? Jo žmona tapo Ona, šventa ir išmintinga moteriškė, kuriai Dievas suteikė vaisingumo, kad galėtų būti Švenčiausiosios Mergeles Marijos motina. Šventajam Joakimui su teiktų Dievo malonių padauginimas buvo Dievui išreikštų šv. Joakimo padėkojimų padauginimas. Jis ne tik nesipuikavo savo ypatybėmis, aukšta kilme, kitomis dovanomis, kuriomis galėjo girtis, bet nusižemino prieš Dievą ir tas dovanas grąžino didesnei Dievo garbei. Ar taip sunaudoji Dievo dovanas? Ar nesikeli puikybėn dėl savo asmeninių reikalų? Neminiu dvasinių malonių, kurias esi įgijęs ir kurių gal nenori nė prisiminti. Tačiau kokia jų daugybė! Kiek tų malonių pačioje Atpir kimo paslaptyje! Kiek malonių, bendrų su visais žmonėmis, ir kiek tau asmeniškai suteiktų! Jei už tas malones nedėkoji, tai nesi geras ir ištikimas tarnas. Pirmoji ir svarbiausioji priežastis, dėl kurios Dievas atima iš mūsų savo malones, yra tų malonių neatsiminimas ir užmiršimas padėkoti už jas Viešpačiui Dievui.

II. Šv. Joakimo dorybių prakilnumas

Šv. Joakimas, kuris gyveno laikais tarp Senojo ir Naujojo Įstatymo, turėjo tų dviejų laikmečių dorybių. Viena vertus, kokia karšta buvo jo meilė Dievui, baimė nusidėti, koks tikėjimas ateisiančiu Me-

siju. Kita vertus, koks šventas sutarimas gyvenant santuokoje su savo žmona, kokia meilė jai. Kaip rūpestingai jis prižiūrėjo savo dukterį, Švč. Mergelę Mariją. Šventieji Tėvai liudija, kad šv. Joakimas buvo labai maldingas ir dosnus, jis visą savo turtą padalijo į tris dalis: vieną skyrė Bažnyčiai, antrą beturčiams, trečią pasiliko pragyvenimui. Kaip mes elgiamės su savo turtais? Ar šelpiame Bažnyčią, beturčius, ar prisidedame prie naudingų darbų, pavyzdžiui, prie katalikiškų draugijų veiklos, ar šelpiame katalikų spaudą? Gal mūsų pinigai eina nedorybėms dauginti? Sekime šv. Joakimo gyvuoju tikėjimu, tvirta viltimi ir karšta meile.

III. Sėkminga Šv. Joakimo globa

Pirmiausia tą šv. Joakimo globą reikia matuoti jo garbės didumu. Ir kas gali abejoti, kad danguje jis užima vieną iš aukščiausių vietą. Antra, Marijos, Dievo Motinos, arčiaučiai stovinčios prie savo Sūnaus, užtarimas didina sėkmingą jo globą. Savo Švč. Dukters užtarimu jis gali visko išprašyti iš amžinojo Tėvo. Tad tu, šventasis tėve Joakimai, sujunk savo maldas su Marijos užtarimu ir išprašyk mums malonės šventai gyventi ir šventai numirti.

Kovo 21 diena

Iš šv. Benedikto gyvenimo

I. Šv. Benediktas yra dykumos angelas

Jeigu pasaulis yra paskendęs nedorybėse, reikia jo vengti, kad amžinai nežūtume. Tai gerai supratęs, šv. Benediktas, būdamas dar visai jaunas, pajutęs vidinį Dievo balsą, kviečiantį išsižadėti pasaulio ir iš pagrindų darbuotis del savo išganymo, nieko negaišdamas aplei do žmones, išėjo į tolimiausią dykumą, kur save tarsi gyvą palaidojo ir varžydamas save, Dievui paaukojo savo jaunystės žiedą. Šventasis mito vien duona ir jos vartojo tik tiek, kad palaikytų gyvybę. Todėl teisingai jį galima vadinti ne žmogumi, bet angelu. Tu gi, krikščioni, drįsti skųstis per sunkiu Bažnyčios įsakymu, liepiančiu tau pasnin-

kauti. Visos šv. Benedikto dienos buvo atgailos ir ašarų dienos. Piktoji dvasia, matydama tokias šventojo dorybes, visokiais nepadoriais vaizdais norėjo jį sugundyti. Bet kaip šv. Benediktas nugalėjo savo sielos priešus? Gi kryžiumi gulėdamas ant žemės, vaikštinėdamas per dygiausius erškėčius, išliedamas daug kraujo. Bažnyčios šulai taip pasiaukoja, kad nenupultų, tuo tarpu silpnos nendrės nebijo per baisiausias audras nulinkti ir nulūžti! Tie, kurie gyvena tarp žmonių norėdami juos atversti, turi nemažai pavojų nupultı. Bet argi gali nieko nebijoti tie, kurie gyvena tarp žmonių be jokio atsargumo, nepaiso jokių pavojų, pasiduoda tinginystei, pataikauja savo jausmams ir palinkimams? Argi drįstume per audras ramiai stovėti? Tad saugokimės, kad nepražūtume.

II. Šv. Benediktas yra didis vienuolių patriarchas

Šv. Benediktas savo darbais ir pasiaukojimu pakeitė suirusį vienuolių gyvenimą. Kiek jaunų jėgų pasekė šv. Benediktu! Kiek jų apleido žmones ir nukeliavo į tolimą dykumą pas šventąjį patriarchą, kad išmoktų gyventi jo dvasia! Tos jaunos atgimstančios vienuolijos atžalos, persiėmusios šventojo dvasia, paskui išsisklaidė po visą pasaulį ir Bažnyčiai atnešė stebėtinų ir naudingų vaisių. Gal manai, krikščioni, kad toks šv. Benedikto gyvenimas yra tau nepasiekiamas? Klysti. Šventasis ir savo amžiumi, ir kūno sudėjimu buvo kur kas silpnesnis už tave. Nemanyk, kad tau visai nereikalinga ir nenaudinga tai, kas buvo daroma šv. Benedikto. Argi tavo sielos išganymas turi mažesnę vertę? Argi tavo siela yra atpirkta ne tuo pačiu Išganytojo krauju? Argi trokšti pasiekti ne tą patį dangų? Argi tarnauji ne tam pačiam Viešpačiui? Ar nereikalinga ir tau savo pašaukime žengti į tobulybę? Sek šventuoju nors šiuose dalykuose: saugok kiekvieną savo žingsnį ir jį apmąstydamas susigėsk, visuomet atsimink savo nusidėjimus, kad mokėtum už juos atgailauti, tinkamai eik savo pašaukimo pareigas, turėdamas omenyje šį Kristaus perspėjimą: „Jei kas nelaiko neapykantoje... savo gyvybės, – negali būti mano mokinys“ (Lk 14, 26).

Kovo 22 diena

Apie Kristaus nukryžiavimą

I. Kristus pats neša savo kryžių

Jei kas yra pasmerktas mirti, tai paprastai stengiamasi nuo jo akių paslėpti visus mirties įrankius. Bet ne taip elgiamasi su Kristumi: Jis verčiamas pats nešti savo kryžių. O kokie jausmai kyla Kristaus širdyje, kai pamato seniai numylėtą kryžių! Abiem rankom jį apsikabina ir prie širdies jį prispaudžia. Ir nors dėl didelio nuovargio pats vos bepaeina, tačiau kryžiaus naštą deda ant savo pečių, arba, teisingiau sakant, ant savo žaizdų, kadangi nuo smarkaus rykščių plakimo visas buvo baisiausiai sužeistas. Kristus, kryžių ant savo pečių nešdamas, ragina mus Juo sekti, sakydamas: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka manimi“ (Mk 8, 34). Sekime Jėzumi, savo krauju Jeruzalės kelius laistančiu! Sekime Juo ne iš leto, bet skubiai nešantį kryžių ir nuolat po kryžiumi parpuolantį! Argi nenorėtum palengvinti Kristui nešti tokį sunkumą? Gal lauki, kaip Simonas Kirėnietis, kad kas tave priverstų nešti kryžių? Drauge su Kristumi neškime kryžių, ir kad jis butų mūsų sielai suraminimas ir, pagaliau, kad nešdami kryžių susilauktume sielos išganymo, neškime jį noriai, nebijodami kasdienių vargų, nepasiduodami nekantrumui.

II. Jėzus prikalamas prie kryžiaus

Juo giliau apmąstomos Kristaus kančios, juo didesnių atrandama paslapčių, kurių žodžiais negalima išreikšti. Kai tik Kristus įlipa į Kalvarijos kalną, tuoj budeliai be pasigailėjimo nuplėšia nuo Jo kūno prie žaizdų prilipusius drabužius, atnaujindami Jo sopulius. Kristus pats gulasi ant kryžiaus, akis pakelia į dangų, atnašaudamas tą auką, tai yra save, amžinajam Tėvui; ištiesia rankas ir kojas, kad budeliai prikaltų jas vinimis. O, koks Jo pasiaukojimas už mus! Kokia neišpasakyta meilė žmonijai! Budeliai vinimis kala rankas ir kojas, o koks Dievo Sūnaus Motinos, Marijos, kurios širdyje atsiliepia kiekvienas

plaktuko smūgis, sopulys! Kas, prisiminęs tokią baisią Kristaus kančią, Jo prikalimą prie kryžiaus, nesudrebės iš pasibaisėjimo? O krikščioni, jei su Kristumi nebūsi prie kryžiaus prikaltas, nebūsi vertas būti Kristaus mokiniu.

III. Kristus su kryžiumi keliamas aukštyn

Kaip atsinaujina visi Kristaus sopuliai, kada kryžius su prikaltu Kristumi keliamas aukštyn ir dėl didelio sunkumo giliai įleidžiamas į duobę! Koks baisus viso kūno sukrėtimas, atnaujinąs visas pirmiau iškęstas kančias! O šventasis Kryžiau! O maloniausias Išganytojau! Parpuolę ant žemės garbiname Tave kaip mūsų išganymo auką. O kantriausias Išganytojau! Tavo kančios – tai Tavo meilės vaisiai. O išmintingiausias Mokytojau! Tavo kančios – tai man suteiktas mokslas, tai mano gyvenimo dėsnis. O teisingiausias Teisėjau! Ar Tavo Kryžius paskutinę Teismo dieną nebus mano sielos pasmerkimas į amžiną pražūtį? O Jėzau, būk mano Jėzumi ir išganyk mane!

„O Dievas mums parodė savo meilę tuo, kad Kristus numirė už mus, kai tebebuvome nusidėjėliai." (Rom 5, 8)

Kovo 23 diena

Apie Švč. Mergelės Marijos kančias

I. Marijos širdis yra prakilniausia

Mąstyk apie sopulingąją Motiną, stovinčią po kryžiumi prie mirštančio Jėzaus. Kokia begalinė sopulių versmė! Matyti Jėzų, savo vienatinį Sūnų, kurį myli labiau už savo gyvybę, baisiausių kankinimų nuvargintą, matyti Jį ant kryžiaus kančiose mirštantį ir nenusiminti, nemurmėti, nedejuoti, – koks Marijos širdies prakilnumas! Kokia Jos drąsa! Sopulių didumą padaugino meilės didumas. Ką Kristus kentėjo savo kūnu, visa tai Marija kentėjo širdyje. Jokiais žodžiais negalima tinkamai nusakyti, kiek mirtinų žaizdų, kiek sopulių iškentėjo Jos širdis. Marija, būdama tokios sielos būsenos, aukoja save

Viešpačiui Dievui, pasiduoda Jo šventajai valiai, taip lemusiai, kad Marija kentėtų. Visus sielos sopulius tyliai kenčia šventu tikėjimu. Marija savo sopulių neišreiškia nei žodžiu, nei kokiu nors ženklu, kaip tai paprastai daro moterys, susidūrusios su kokiu nemalonumu. Ir tai nėra nejautrios ir užkietėjusios širdies vaisiai: Marijos meilė Sūnui buvo kuo jautriausia, todėl ir Jos sopuliai turėjo prilygti tai jautriai meilei; tai buvo gilaus atsidavimo Dievo valiai ir proto vaisiai, kuriais vaduodamasi Marija, nors dėl sopulių didumo būtų reikėję ir mirti, nebutų jų išreiškusi išoriniais ženklais. Tu, krikščioni, suskaičiuok visas savo nelaimes, visus savo priešus ir gailėkis ne tiek dėl tų vargų sunkumo, kiek dėl savo nekantrumo, atsimindamas, kad bausmės skiriamos kaltiems. Bet kodėl iš visų sutvėrimų baisiausiai baudžiama nekalčiausia ir švenčiausia Marija? Marija nori būti panaši į Kristų, kabantį ant kryžiaus.

II. Marijos širdis randa pasitenkinimą

Krikščioniškoji siela, dar negrįžk iš Kalvarijos! Apmąstyk dar giliau, tada Marijos širdyje rasi kur kas prakilnesnių jausmų. Esant tokios sunkios sielos būsenos, Marijos tikėjimas ir atsidavimas Dievo valiai ne tik nesumažėja, bet tuose kentėjimuose Marija atranda sau paguodos ir malonumo. Viskas turėtų vesti Mariją į nusiminimą ir neapykantą, tačiau niekas nepajėgia sugraužti ir atmainyti Jos širdies. Tas baisus Kristaus, prikalo prie kryžiaus, reginys sopuliais kaip aštriausiais peiliais raižo Jos širdį. Tačiau Marija artinasi prie kryžiaus, prie jo kaip galėdama glaudžiasi ir savo širdį prispaudžia, nes jis yra žmonijos išganymas. O, stebėtina meile, kurios žmogaus protas negali suprasti. Tu, krikščioni, nežinai, kiek už tai Dievo Motinai Marijai esi skolingas. Marija tave savo širdyje nešioja, ir kai Kristus ant kryžiaus save aukoja, Marija irgi visus savo sopulius amžinajam Tėvui aukoja, kad tave išganytų. Kaip ilgai Marija kenčia! Kokie kartūs tie kentėjimai! Tačiau Marija kenčia, Marija susilaukia paguodos ir linksmybės, nes tave myli. O Švenčiausioji Marija! Kaip už tai Tau atsidėkosime? Ne kaip kitaip, tik kantriai kentėdami savo vargus, iš-

sižadėdami niekšiško ir lepaus gyvenimo, karštai mylėdami Kristaus Kryžių ir jo niekada nesišalindami ir, pagaliau, visados žiūrėdami į Tavo Sūnų Jėzų ir į Tave, Jo Motiną, kaip į du mūsų gyvenimui reikalingiausius pavyzdžius.

„Prie Jėzaus kryžiaus stovejo Jo motina." (Jn 19, 25)

Kovo 24 diena

Apie karščiausią mirštančio Jėzaus uolumą

I. Kristus miršta dėl karštų sielų

Begalinis Kristaus uolumas, kuriuo Jis degte degė dėl žmonių išganymo, viršija žmogaus supratimą. Didesnio uolumo Jis negalėjo turėti, kadangi pats save paaukojo dėl žmonių išganymo. To uolumo Jis negalėjo išplėsti, kadangi ant kryžiaus mirė dėl visų be išimties žmonių. Bet ypač Jis mirė dėl karštų sielų, kadangi žinojo, jog jos Išganytojo kančią panaudos naudingai, siekdamos nusižeminimo ir kitų dorybių. Kiek dangaus šviesos, kiek ypatingų malonių Jis yra suteikęs toms sieloms! Tas karštų, pamaldžių ir uolių sielų būrelis yra nedidelis. Jeigu nori jį padidinti ir su juo sutapti, ieškok jėgos savyje: būk uolus, prikalk save kartu su Jėzumi prie kryžiaus ir rūpestingai vykdyk savo pažadus uoliai tarnauti Dievui. Argi tau būtų sunku pasiaukoti? Argi drįstum to mažo daikto, karšto ir uolaus pamaldumo, nepaaukoti Kristui, kuris už tave kraują išliejo? Iš tikrųjų, kiek gerų darbų ir pareigų galėjai atlikti? Ar turi nors vieną požymį, kuris liudytų, kad priklausai išrinktiesiems? Bepigu, jei taip būtų! Bet labiau įsigilinęs, bene atrasi visai priešingą priklausymą!

II. Kristus miršta dėl atšalusių sielų

Štai naujas karščiausio uolumo ir Dievo gailestingumo stebuklas! Maloniausias Išganytojas miršta dėl šaltų, laisvamanių, išsiblaškiusių sielų. Jis miršta dėl visų, kurie apturėjo tiek malonių ir niekados už jas tinkamai neatsidėkojo. Tiek daug dėl mūsų yra padariusi Kristaus

meilė, mus išvadavusi tokia aukšta kaina; tačiau mes vis tebegyvename neatsisakydami savo atšalimo. Mes jaučiame sunkumą ir nenorą apmąstyti Kristaus kančią. Tačiau Kristus nesišalina mūsų ir dėl mūsų išganymo kenčia ir miršta. Karštą mūsų išganymo troškimą Jis išreiškia vienu ant kryžiaus ištartu žodžiu „trokštu“. O, koks tyras ir niekuo nesudrumstas Kristaus uolumas! Bet jis mums nepadės, jeigu mes patys nedegsime karštu uolumu. Mūsų sielos Dievui yra brangios, o mes jas visai nieku laikome. Dievas Žmogus kraujo upelius iš meilės mums išliejo, o mes dėl savo išganymo nenorime daryti nė mažiausios atgailos. Jeigu Kristus yra tiek padaręs dėl mūsų išganymo, teisinga, kad mes patys, sekdami karštu Jo uolumu, rūpintumės savo išganymu.

III. Kristus miršta dėl nuodėmėse užkietėjusių sielų

Kokių kitų sunkesnių kančių nusidėjėliai galėjo išgalvoti Tau, o Išganytojau? Ko daugiau iš Tavęs galėjo reikalauti? Kai jie žiūri į Tave, kabantį ant kryžiaus, tas reginys užčiaupia jų lūpas. Žiūrėjimas į Tavo kryžių, į Tavo kančias arba jų atsiminimas įsako jiems amžinai tylėti. O jeigu kokie žodžiai gali išsiveržti iš jų lūpų, tai tik nusiminimo ir prakeikimo žodžiai. Dievas dėl manęs tapo žmogumi, kentėjo ir mirė, o aš esu pasmerktas amžinon prapultin! Dievas taip mane mylėjo, kad už mane atidavė savo kraują ir gyvybę, o aš turiu degti amžinoje ugnyje! Jis norėjo, kad aš džiaugčiausi dangaus malonėmis, o aš laisvu noru nugrimzdau į amžino prakeikimo vietą! Tave, krikščioni, teišgąsdina kitų nelaimės! Tenebus bevaisės Kristaus kančios ir mirtis! Apsikabink Kryžių! Tenedrįsta niekas tavęs nuo jo atitraukti, nes Kryžius yra vienintelis kelias į išganymą.

„Bet aš niekuo nesigirsiu, nebent mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi.“ (Gal 6, 14)

Kovo 25 diena

Apie Įsikūnijimo paslaptį

I. Toji paslaptis yra Dievo Žodžio sunaikinimas

Ir Žodis tapo Kūnu. Ar esi kada nors tinkamai apsvarstęs tą tikėjimo paslaptį? Dievas tampa žmogumi, kuris Dievo akyse yra niekas. Argi tapimas žmogumi nėra savęs sunaikinimas ir savęs laikymas žemiau už nieką? Dievas nusižemina iki vargingiausio beturčio, tačiau nenustoja būti lygus su amžinuoju Tėvu, kadangi taip nusižemindamas nenustoja savo dievystės. Priimdamas žmogaus kūną, Dievas laisvai paveda save amžinojo Tėvo valiai ir tampa nuo Jo priklausomas. Tas savęs sunaikinimas yra kitų sunaikinimų priežastis. Žodis, tapęs Kūnu, kenčia kūdikystės vargus, tampa mirtingu, atsiduoda kentėjimams. O galybė! O išmintis! O begalinė Dievo gėrybė! Pati Dievo galybė tarsi virsta nieku. Žmogaus protas to nesupranta; jis turi pasiduoti tikėjimui. Kada žmogus, tas už nieką menkesnis sutvėrimas, nusidėdamas sukyla prieš neapsakomą Dievo galybę, kaip tas jo darbas prieštarauja protui ir tikėjimui! Nors mirtingas žmogus savo protu negali to suprasti, tačiau nesiliauja blogai elgęsis.

II. Toji paslaptis yra Marijos išaukštinimas

Dievo Žodis, save sunaikindamas, išaukštino Dievo Motiną Mariją. Kadangi Dievas tapo žmogumi, tai Marija tapo Dievo, kuris Ją sutvėrė savo rankomis, Motina. Kas gi gali abejoti, kad Dievas Ją padarė švenčiausią, garbingiausią, tobuliausią. O nekalčiausioji Mergele, o nuostabioji Motina, kuriai negali prilygti joks sutvėrimas! Nuolankiomis širdimis Tave sveikiname, kad esi išrinkta Dievo Motina ir apdovanota gausiomis Jo malonėmis. Tu esi Toji, kuri gali prisipažinti, kad Kristus yra kraujas iš Tavo kraujo, kūnas iš Tavo kūno. Kokia laimė turėti tokią artimą giminystę su Dievu. Visos giminės, visos tautos Tave, o Marija, garbins, kad Tau padarė didelius dalykus Tas, kuris yra galingas. Tu, o Marija, savo malonių šaltiniais, kuriuos gavai pradėdama savo įsčiose Dievą Žmogų, gelbėk žmoniją nuo

pražūties ir vesk ją į amžinąją laimę! Tu savo gailestingas akis į mus atkreipki. Laukiame Tavo apgynimo tikėdamiesi, kad mus pakviesi tapti Tavo malonių dalininkais.

III. Toji paslaptis yra aukščiausia žmonių laimė

Be Įsikūnijimo paslapties mūsų išganymas būtų neįmanomas. Tiktai Dievas-Žmogus galėjo mus išvaduoti iš tos nelaimingos padėties. Kuo mes už tokią malonę Tau atsidėkosime? Gi pasiaukodami Viešpačiui Jėzui taip, kaip Jis pasiaukojo amžinajam Tėvui. Štai kaip Kristus atiduoda save savo Tėvui: „Amžinasis Tėve, esu pasirengęs vykdyti visa tai, ką man įsakysi. Kad numalšinčiau Tavo rūstybę, vėl su Tavimi sutaikyčiau nusidėjusią žmoniją, su džiaugsmu renkuosi neturtą, paniekinimą, kryžių ir pačią mirtį." Iš to pavyzdžio ir mes mokykimės būti pasirengę visada vykdyti Dievo valią, kad didintume Dievo garbę ir paruoštume sau išganymą.

„Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų." (Jn 3, 16)

Kovo 26 diena

Apie Marijos dieviškosios Motinystės garbę

I. Marija nusižemindama atsisako tos garbės

Yra daug atsitikimų, kurių vertei ir prakilnumui išreikšti vartojami gražiai skambantys žodžiai. Tačiau nė kiek nesumažinsime Marijos garbės, jeigu apie Jos dieviškąją Motinystę pasakysime ne taip iškalbingai. Marijos, kaip Dievo Motinos, garbė yra tokia aukšta, kad verčia nutilti net angelus ir nieko nekalbėti apie Jos garbės didumą. Tos garbės vertę galėjo pažinti tiktai pati Marija, kuri buvo taip didžiai išaukštinta. Kuri iš panašia garbe apdovanotų moterų, ypač šių laikų, nepasikeltų į puikybę? Štai kaip elgiasi Marija: išgirdusi apie savo paskyrimą Dievo Motina, nusižemina. Tas nusižeminimas Ją išgąsdina, sukelia Jos širdyje baimę. „Aš, – taip mano Marija, – turėčiau būti Dievo Motina, nors esu Jo menkiausia tarnaitė." Taigi ne

vien karšta mergystės meilė, bet ir savęs laikymas nieku sulaikė Ją nuo tos garbės. Gal Marija, taip nusižemindama, pažemino ir gimsiantį iš Jos žmonijos Atpirkėją? Visai ne. Tai Marija išreiškė savo giminaitei Elzbietai sakydama: „Nes jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę... Jis numeta galiūnus nuo sostų ir išaukština mažuosius“ (Lk 1, 48). Savo menkumo pažinimas privertė Mariją taip nusižeminti. O nusižeminime, brangiausias iš visų dorybių! Mažai esi žmonių branginamas! Koks nežinomas esi pasauliui. Tuo tarpu veikiant tavo galybei, tas pasaulis yra išvydęs tiek stebuklų! Nusižeminimas užimant aukštas ir garbingas pasaulio vietas, yra didžiausias iš visų stebuklų. Be nusižeminimo negali būti šventumo.

II. Marija ištikimai priima Jai skirtą garbę

Marija, priimdama Dievo Motinos garbę, atliko didelį pasiaukojimo žygdarbį. „Tebūnie Tavo valia.“ O, koks atsidavimas Dievo valiai! Marija, nepriimdama tos garbės, būtų galėjusi maldose ir apmąstymuose ramiai leisti laiką savo namuose, tarp keturių sienų. Marija žinojo, kad priimti tą garbę būti Dievo Motina, vadinasi, tapti sopulių Motina, kadangi matė visą savo Sūnaus kančią, ypač Jo mirtį ant kryžiaus. Kokia sunki Marijos našta. Kokių sunkių sopulių kaina teko Jai įgyti tą garbę. Jei toje garbėje Ji būtų mačiusi malonų suraminimą, tai nebūtų susilaikiusi nuo padėkos žodžių. Bet žodžiai „tebūnie Tavo valia“ yra atsidavimo ir pasiaukojimo žodžiai. Jie parodo, kad žmogus, juos ištaręs, priima ne kažką malonaus, bet kančią; tie žodžiai atskleidžia tokį žmogų, kuriam patinka siūloma garbė, uždedanti sunkiai pakeliamas pareigas, kaip Šv. Rašte skaitome ir Kristaus žodžius: „Tebūna ne mano, bet Tavo valia!“ (Lk 22, 42) Kaip tu, krikščioni, žiūri į savo pareigas? Ko jose ieškai? Ne ko kito, kaip tik garbės, išaukštinimo, malonumo. Niekaip nenorime priimti to, kas sunku, nemalonu, kas reikalauja mūsų pasiaukojimo, kantrybės; stengiamės visa suversti ant svetimų pečių. Ak, pažvelk į Mariją! Sek Ja, tada galėsi atlikti daug sunkesnes pareigas.

III. Tą garbę Marija priima tik tam,
kad kitiems galėtų padaryti gera

Šio pasaulio didžiūnai ieško garbės ne dėl to, kad kitiems galėtų daryti gera, kad kitus paguostų, bet kad pasiglemžtų juos savo valdžion ir prispaustų. Marija priėmė Dievo Motinos garbę vien tik tam, kad galėtų kitiems padaryti gera. Tapusi Dievo Motina, kartu tapo ir malonių bei gailestingumo Motina: nuo to laiko niekados nėra apleidusi nė didžiausio nusidėjėlio. Todėl, o galingiausioji Karaliene, neapleisk ir mūsų, prašančių Tavo pagalbos, trokštančių Tavo apgynimo! Mūsų nedorybių didumas sukelia didesnę viltį: kuo didesnės kaltės mus slegia, kuo didesni vargšai ir nenaudėliai esame, tuo didesnė ir skaistesnė yra Tavo meilė ir gailestingumas mums.

„Šventoji Marija, Dievo Motina, melsk už mus, nusidėjėlius, dabar ir mūsų mirties valandą. Tavo apgynimo šaukiamės, šventoji Dievo Gimdytoja."

Kovo 27 diena

Marija yra žmonių Motina

I. Štai tavo Motina!

Yra daug malonių, kurių galima išprašyti Dievą tiktai ilgomis, nepaliaujamomis maldomis. Daug yra ir tokių, kurias Dievas teikia veltui, nepelnytai. Pavyzdžiui, tikėjimo šviesa, šv. Krikšto ir mūsų pašaukimo malonės yra mums suteiktos kaip dovana. Iš jų didžiausia malonė, kurią gailestingiausiasis Dievas skyrė mums, yra Marija, mūsų Motina. Kiek mes esame skolingi Kristui, ant kryžiaus miršiančiam, davusiam mums tokią Motiną, ir po kryžiumi stovinčiai Marijai, neatsisakiusiai priimti mūsų kaip savo vaikų? Nepaisydama nesuskaičiuojamų sopulių ir kančių dėl savo mieliausiojo Sūnaus mirties, Ji mus priima kaip savo sunus - tokia Motinos Marijos širdis! Dievo Motina nesidrovi būti žmonių Motina! Aukščiausioji dangaus Karalienė, viso pasaulio meilė, nusidėjėlių prieglobstis! Tai

mūsų Motina! Kokie laimingi esame, kad mums teko garbė būti tokios Motinos sūnumis! Laimingi esame todėl, kad Marijos gerumas ir gailestingumas yra aukščiau už mūsų išganymą. Kas gi galėtų abejoti, kad Marija, mūsų Motina, mus karštai myli. Jos meilę ir globą esame patyrę ne vieną kartą. Visuose mūsų reikaluose Ji skuba mums padėti, neatsižvelgdama į tai, kad esame nedėkingi, šalti, apsileidę. Mes esame sūnūs palaidūnai; tačiau Marija, gindama mus nuo priešų, gydydama mūsų sielų žaizdas, nenustoja būti mylimiausia musų Motina. Mylimiausioji Motina Marija, niekados neatstumk mūsų, varguolių! Atsižvelk ne į mūsų atšalimą, be į savo karštą meilę!

II. Moteriške, štai Tavo Sūnus!

Sūnus privalo klausyti motinos, ją mylėti ir gerbti. Kaip atlieki šias pareigas Marijai? Kuo parodai, jog esi Jos sunus? Gal maldoje vadindamas Ją Motina? Bet tik lūpomis pripažįsti Ją savo Motina. Ir toji tavo malda šalta, baisiai netikusi! Gal širdies jausmais? Bet kur tavo darbai, kurie patiktų Marijai? Kur Marijos garbinimas? Savo nusidėjimais paniekinai Jos mylimiausią Sūnų, Jo išsižadėjai ir dar drįsti sakyti, kad myli Mariją kaip savo Motiną. Kur tavo paklusnumas Marijai kaip savo Motinai? Ar klausi Jos patarimo sunkiomis gyvenimo valandomis? Ar rūpiniesi eiti Jos pėdomis? Nešioji Marijos sūnaus vardą, bet ar savo darbais nesi užsitarnavęs būti išbrauktas iš Jos sūnų gretų? O garbingiausioji iš visų motinų! O Švenčiausioji Marija! Tiktai nuo mūsų pačių priklauso, ar būsime Tavo numylėtieji sūnūs. Tu taip nedaug iš mūsų reikalauji, o mes nė to nenorime daryti. Todėl mums reikia prie Tavęs prisiartinti, kad užsidegtume meile Tau. Tu turi didelę širdį ir gali mus visus prie savęs patraukti. O mylimiausioji Motina! Pasigailek mūsų, vargšų! Išprašyk mums savo Sūnaus malonę! Juk matai, kad esame netikę ir neverti ko nors prašyti Dievą. Tu viską gali. Išprašyk mums ypač karštos meilės, kad artimiausiais meilės ryšiais susijungtume su Dievu.

Parodyk, kad esi mūsų Motina!

Kovo 28 diena

Apie abejotinos vertės gailestį

I. Toks gailestis yra labai silpnas

Ar gali pasakyti, kad tavo širdis buvo susigraudinusi dėl padarytų nuodėmių? Ir tokį abejotiną gailestį tu vadini tikru gailesčiu? Širdies susigraudinimas turi būti toks stiprus, kad permaldautum užrūstintą Dievą ir vietoj pragaro ugnies, kurią užsitarnavai, gautum dangaus laimę. Gailestis, kurį jautė Kristus dėl mūsų nuodėmių, išspaudė Jam kruviną prakaitą; šventieji, sekdami Kristumi, gailėdamiesi už savo nuodėmes, kuo skaudžiausiai save kankindavo, o tavo, nusijėjėli, koks yra gailesčio saikas? Ar turi jis bent tiek kartumo, kiek turėjai saldumo, kai įpuolei į nuodėmes? Ar tavo gailestis turi bent šiokį tokį panašumą į Dovydo gailestį, kurį jis išreiškė šiais žodžiais: „Rėkiau dėl savo širdies verksmo.“ Būtų gerai, jei tavo širdis būtų sugraudinta tokio gailesčio. Bet kur tau! Tau toli iki tokio gailesčio. Pasitenkini įprasta gailesčio forma. Gailiesi ne širdimi, tik lūpomis sakai turįs gailesčio. Argi tokio gailesčio Dievas iš tavęs reikalauja? Ar tai neverčia suabejoti tokio gailesčio verte, kad jis yra nepakankamas arba net visai netikęs. Tuo tarpu tikras, iš širdies einąs gailestis yra toks reikalingas, kad negali būti pakeistas jokiu kitu, nors ir geriausiu darbu. Todėl kai apmąstome užrūstinto Dievo didybę, padaryto nusidėjimo bjaurumą ir nedėkingumą Dievui, privalome stengtis, negailėdami nei laiko, nei vargo, nei pasiaukojimo, sužadinti savo širdyje tikrą ir gilų graudulį.

II. Toks gailestis trunka neilgai

Širdies jausmus pagimdo tiktai didelis ir tikras gailestis, t. y. toks gailestis, kuris ir sujaudina žmogaus širdį, ir ją atmaino. Tikras gailestis yra toks, kuris sukelia širdyje nuliūdimą dėl padarytų nusidėjimų ir tvirtą pasiryžimą daugiau nebenusidėti, savo blogą gyvenimą pakeisti geresniu, vengti visų aplinkybių, vedančių į nusi-

dėjimus. Tokio gailesčio reikalaujama ir Šv. Rašte, kai kalbama apie naujos širdies gimimą, apie mūsų dvasios atnaujinimą. Šv. Rašte rašoma, kad gailestis turi būtų panašus į karščiausių ašarų neišsemiamą gausą, kad galėtų prilygti jūros lašų gausai. „Didelis kaip jūra tavo gailestis.“ Tokį gailestį jautė šventieji, kuriuos mes iki šiol garbiname. Dovydas, Magdalena, Petras, Augustinas be perstojo gailėjosi apverkdami savo nusidėjimus. Ašaros, kurios teka tik kelias valandėles, kurios greitai išdžiūsta neatmainius blogo gyvenimo, yra abejotinos vertės. O Dieve, uždek mūsų širdis baime, kad tokiomis ašaromis savo atgailos už nusidėjimus nepaverstume niekais. Tu apšviesk mus abejonėse ir sielos svyravimuose, Tu su tvirtink mūsų ketinimus bei pažadus ir suteik mums savo malonę, kad sulauktume gerų atgailos vaisių.

Kovo 29 diena

Apie šventvagišką Komuniją

I. Ši šventvagystė iš visų nusidėjimų mažiausiai verta atleidimo

Teisingai manome, kad didžiausias nusidėjimas, kokį žmogus galejo padaryti, buvo nužudžiusių Viešpatį Jėzų žydų nusidėjimas. Tokio pat sunkumo yra nevertai priėmusio Viešpaties Kūną ir Kraują nusidėjimas. Tokį žmogų šv. Paulius vadina Kristaus Kūno ir Kraujo kaltininku. Toks žmogus yra antrasis Kristaus budelis, antrasis Dievo žudikas. Toks žmogus sunkiai nusideda, lyg iš naujo Kristų prie kryžiaus prikala ir priverčia iš Kristaus kūno iki paskutinio lašo ištekėti šventąjį kraują. Pasakysiu, kad toks žmogus kur kas toliau už žydus nužengė savo nedorybėje: Kristaus kančia ir nukryžiavimas buvo daugelio žmonių darbas; tuo tarpu nusidėjimas šventvagiška Komunija yra vieno žmogaus darbas. Šventvagis kaip Judas pabučiavimu išduoda Kristų; kaip budeliai ir kareiviai apsimeta atiduodąs Kristui pagarbą; kaip Pilotas Jį nuteisia mirčiai. Šventvagis pats vienas savo

širdyje iš naujo Kristų prikala prie kryžiaus. O Dieve, koks nusidėjimų bjaurumas viename žmoguje, arba, tiksliau sakant, velnyje! Taip yra pavadinęs šventvagius Kristus, Judui sakydamas: „Tačiau ir tarp jūsų vienas yra velnias“ (Jn 6, 70). Ir toks žmogus ne mažiau už Judą yra nusidėjęs, ne mažiau nedorybėje užkietėjęs. Tas nusidėjimas padaro žmogų tarsi be jausmų: patarimai ir pamokymai dėl sielos išganymo nustoja veikti jo sielą. Kas, apmąstydamas tą nusidėjimą, nesudrebės iš baimės? Argi galimas ir tikėtinas dalykas, kad katalikas taip sunkiai nupultų, jog drįstų artintis prie Švenčiausiojo stalo suteptomis lūpomis bei subjaurota širdimi ir švenčiausiąjį ir nekalčiausiąjį Kristaus Kūną vienytų su savo tarsi numirėlio supuvusiu ir dvokiančiu kūnu? O Dieve, geriau mane žaibu nutrenk, negu leisk Tave nevertai priimti! Šventi daiktai tiktai šventai gali būti naudojami.

II. Ši šventvagystė rečiausiai iš visų nusidėjimų sulaukia atleidimo

Koks yra Viešpaties Jėzaus paniekinimas! Šventvagiška Komunija verčia Jį kartu su piktąją dvasia įeiti į žmogaus širdį, kurioje Kristus priimamas kaip didžiausias sielos priešas, tuo tarpu piktoji dvasia sutinkama kaip geriausias sielos draugas! Kaip teisingai Dievas baudžia už tokį nusidejimą, rodo likimas Judo, iš kurio, nevertai priėmusio Komuniją, Dievas atima ir žemiškąjį, ir amžinąjį gyvenimą danguje. Apaštalas irgi tai patvirtina, sakydamas: „Kas valgo ir geria to Kūno neišskirdamas, tas valgo ir geria sau pasmerkimą“ (1 Kor 11, 29). Ar kada nors gilinaisi į to sakinio reikšmę? Šventvagis turi sutikti su nuosprendžiu teisėjo, kuris jį pasmerkia amžinajai pražūčiai ir atiduoda į piktosios dvasios rankas. Jeigu bijai susilaukti tokio savo sielos likimo, nepriimk Komunijos šventvagiškai! Prieš priimdamas tokį brangų Svečią, apvalyk savo sielą ir nuo didžiausio, ir nuo mažiausio nusidejimo. Skaisčiausias sielos apvalymas nebus per didelis, kadangi šventojoje Komunijoje priimi visų didžiausią Skaistybę, patį Dievą, apie kurį Bažnyčios giesmėje taip giedama: „Nepaniekinai Motinos įsčių.“

Kovo 30 diena

Apie numirėlio kūną

I. Numirėlio kūnas yra tuštybė

Savo sielos akimis įsivaizduok numirėlio kūną, kuris, pasak žmonių, buvo laimingas, kadangi turtingai gyveno. Koks apgailėtinas to tariamai „laimingo" žmogaus su visais jo turtais likimas. Bet kartu koks tuštybės pavyzdys mums, dar tebegyvenantiems! Argi jam dabar bepadės toji garbė, kuria jis didžiavosi? Ką iš savo turtų jis yra pasiėmęs su savimi į karstą? Ar ilgai jis džiaugėsi tariamąja laime? Kas dabar už jį nelaimingesnis? Kas daugiau už jį atplėštas nuo žemės turtų? Jam beliko tik nieko verta drobulė kūnui pridengti. Štai jis dabar guli paniekintas, visų apleistas, greitai kaip puvėsiai bus iš namų išmestas. Kokia žmogaus širdies paikystė prisirišti prie niekingų, greičiau nei sapnas išnykstančių žemės gėrybių. Kas atsitiko su tuo žmogumi, tas greitai, greičiau negu manome, atsitiks ir su mumis, ir su kitais šimtus kartų turtingiau už tą numirėlį gyvenusiais. Pagaliau ir mes mirsime. Ką bepadės mums viso pasaulio gėrybės? Ką bepadės musų išaukštinimas, mums teikiama pagarba, visa žemiška laimė? O tuštybių tuštybe ir viskas yra tuštybė. Tokios mintys kyla mąstant apie numirėlio kūną. Kada mąstei apie tą žmogų, kadaise gyvenusį turtingai, vadinai jį laimingu, jam pavydėjai. Tuokart klydai šitaip manydamas. Bet neužmiršk ir dabar apmąstyti jo padėties, kai jis jau yra pasidavęs mirties įstatymui ir atskirtas nuo turtų. Tas vaizdas moko tave rinkti ne žemiškus, bet dvasiškus, ne tuojau pranykstančius, bet amžinuosius turtus, kurie padarys tave laimingą. Visa, kas nėra amžina, yra tuštybė.

„Regi gyvenantį, apmąstyk numirusį." (Šv. Augustinas)

II. Numirėlio kūnas yra tikrovė

Dar rimčiau mąstyk apie numirėlio kūną, kad galėtum geriau suvokti išganingą tikrovės mokslą. Kūnas, kurį tu prieš save regi, yra arba amžinai žuvusio, arba laimingo žmogaus. Siela, kuri ap-

leido tą kūną kaip savo buveinę, jau yra nuteista, jau sulaukė savo darbų užmokesčio, jos amžinasis likimas jau yra nuspręstas: arba amžinai bus laiminga, arba amžinai nelaiminga. Tokio pat likimo, amžinos laimės arba amžinų kančių, sulauks ir kūnas, priklausomai nuo to, ar jis buvo atgailos ar nusidėjimų įrankis. Teisinga Dievo teismo ištarmė sielai jau yra paskelbta. Viešpats Jėzus ištarmę, niekuomet neatmainomą, jau yra davęs ir tik Paskutinio teismo dieną ji bus paskelbta visam pasauliui. Greitai ir mus, krikščionis, teisingasis Teisėjas nuteis amžinajam gyvenimui arba amžinajai pražūčiai. Kada tai bus? Nežinome. Bet Dievas ilgai nelauks. Vakar jį, rytoj mus ištiks toks pat likimas. Todėl turime būti taip pasirengę, taip apvalę savo sąžinę, kad mums nieko nebūtų galima prikišti. Tas kūnas, apie kurį mąstome, nors ir sučiauptomis lupomis, bet taip mums kalba: „Atsimink mano teismą, taip ir tu būsi teistas. Vakar man, šiandien tau.“

Kovo 31 diena

Apie nepasisekimų reikalingumą

I. Nepasisekimai yra labai reikalingi nusidėjėliams

Pirma. Nepasisekimai yra reikalingi, kad atitrauktų mus nuo sugedusio pasaulio ir atvestų į gerą kelią, kaip sako pranašas Jeremijas: „Plakei mane ir išmokau.“ Juk kada esame persekiojami, kada ištikimiausias mūsų draugas pasirodo neištikimas ir mes nuo jo daug kenčiame, kada nelemtas likimas mus kankina, tada nors ir nenoromis esame priversti apmąstyti šio gyvenimo tuštybę. Tomis priemonėmis naudojasi Dieviškasis Gydytojas, kad išgydytų mūsų nusidėjimo ligą, kad maišydamas nepasisekimus su gyvenimo saldybėmis, padarytų mus Jo kančių taurės dalininkais ir priverstų neapkęsti pasaulio.

Antra. Nepasisekimas aiškiau parodo mūsų pačių reikalus ir verčia akis ir rankas pakelti į dangų, nuo kurio priklauso mūsų laimė. Nepasisekimai duoda mums aiškiau pažinti amžinąsias tiesas, kurių

pirmiau nesupratome, priverčia geriau apmąstyti savo pašaukimo pareigas. Atsiminę sūnų palaidūną pamatysime, kad ta pačia ranka, kuria buvo slegiamas, jis buvo pažadintas atgailai ir blogą gyvenimą pakeitė geresniu. Badu marinamas, jis nutare: „Kelsiuos, – sako, – eisiu pas tėvą ir sakysiu: „Priimk mane bent samdiniu" (Lk 15, 18).

Buvo ir yra šimtai į jį panašių palaidūnų, kurie būtų amžinai pražuvę, bet nesėkmės privertė mesti blogą gyvenimą ir sugrįžti pas savo dangaus Tėvą, kuris jų pasigailėjo, priėmė į savo rūmus ir iškėlė jiems dangaus linksmybių puotą. Amžinai giedosime Dievo gailestingumui. Todėl mokykis branginti nepasisekimus, ir, jei esi karštai tikintis, tikėti jais, trokšti jų ir jais gėrėtis. Nepasisekimai yra ypatinga Dievo malonė, kadangi neišmintingus išmoko išminties, prisirišusius prie pasaulio nuo jo atitraukia, nuodėmių ligomis užkrėstiems grąžina sveikatą, nešvarius apvalo, nusidėjėlius suartina su Kristumi ir priverčia pamilti Jo Kryžių.

II. Nepasisekimai yra labai reikalingi ir teisiesiems

„Aš buvau pasiųstas tavęs išmėginti", – tarė arkangelas Rapolas Tobitui (Tob 12, 14). Ar drįstum sakyti, kad esi laisvas nuo nesėkmių ir neturi dėl ko kentėti? Kaip sužinosi, ar esi nusižeminęs, jeigu nesusidursi su žeminančiomis aplinkybėmis; ar esi kantrus, jeigu tau viskas gerai seksis? Bet jeigu ištversi įvairias nesėkmes bei pasisekimus ir nė vienu žodžiu nepasiskųsi savo likimu, tai bus aišku, jog esi Dievo baimeje ir meilėje. Nesėkmės yra reikalingos ir tam, kad neatauštų mūsų uolumas. Nepasisekimai yra lyg druska, palaikanti mūsų sielos uolumą ir skatinanti tobuliau gyventi. Kada Dievas siunčia nesėkmes, mes įgauname naujų jėgų joms pasipriešinti. Kantriai kentėdami nesėkmes, atsiduodame Dievui ir padidiname savo nuopelnus. Pagaliau jei mes nematytume jokios naudos iš kentėjimo, tai turėtų užtekti to, kad savo kentėjimais esame panašūs į Kristų, kenčiantį ant kryžiaus. Jeigu būsime nukryžiuoti su Kristumi, kartu su Juo ir viešpatausime.

„Tesidžiaugia krikščionis nesekmėmis, kadangi jis, jei yra teisus, jomis tiriamas, jei nusidėjėlis – taisomas." (Šv. Augustinas)

Balandžio 1 diena

Apie galutinį žmogaus tikslą

I. Mūsų galutinio tikslo aukštumas ir prakilnumas

Tik Dievas galėjo mus sutverti ir sutvėrė mus tik sau. Kaip Jis yra mūsų Alfa – pradžia, taip yra ir mūsų Omega – pabaiga. Koks aukštas ir prakilnus tikslas, kurį Dievas mums paskyrė. Jei turi protą, tai tik tam, kad pažintum Dievą; jei turi širdį, tai tik tam, kad mylėtum Dievą; jei turi jegų, tai tik tam, kad Dievui geriau tarnautum. Bet geriau patyrinėjęs savo darbus pamatysi, jog elgiesi taip, lyg butum gimęs tarnauti sau pačiam, savo patogumams ir sugedusiam pasauliui. Visas dovanas, kuriomis Dievas tave apdovanojo, kaip kokiam dievaičiui aukoji pasauliui, o visa kita, irgi tarsi kokiam dievaičiui, skiri sau. Be reikalo nepaisai savo galutinio tikslo: ar nori, ar nenori, bet turi tarnauti Dievui. Krikščioni, argi nežinai, kas tave sutvėrė ir kokiam tikslui sutvėrė? Duok Dieve, kad neišsiskirtum su šiuo pasauliu nežinodamas savo tikslo!

II. Kaip pasiekti galutinį tikslą

Prie Dievo tegalima prieiti tik per Jėzų Kristų, tik per Jo nuopelnus, tik per Jo malonę. Tai yra vieninteliai keliai, kurie veda

mus į Dievo garbės didinimą. Bet kokio darbo iš mūsų reikalauja Dievas, kad Jam patiktume ir Jį garsintume? Dievas iš mūsų reikalauja, kad vykdytume Jo šventą valią, aukodami viską didesnei Jo garbei. Visados daryk tai, ko Dievas nori, ir taip, kaip Dievas nori. Bet kiek jau kartų pasipriešinai Dievo valiai? Kiek kartų ieškojai ne Dievo, bet savo garbės? Pasakyk, ar vertas užmokesčio tarnas, kuris tarnauja nenoromis arba visai netarnauja? Argi negali prarasti tevo palikimo sūnus, kuris sukyla prieš tėvą? Tu esi neištikimas tarnas ir nepaklusnus sūnus: nenori tarnauti Dievui, nenori vykdyti Jo šv. valios, bijai padaryti per daug Dievo garbei, apsimeti, jog dirbi Dievui, o iš tikro dirbi ne Dievo, bet savo naudai. Krikščioni, jeigu nori pasiekti galutinį tikslą, vykdyk Dievo valią, ieškok Dievo garbės.

III. Kliūtys, kliudančios siekti galutinio tikslo

Mes turime daug bendra su kitais kūriniais. Dievas visus kūrinius sutvėrė tik mūsų naudai, kad mes, jais naudodamiesi, pasiektume galutinį tikslą. Krikščioni, ardai išmintingojo Dievo nustatytą tvarką, kai naudodamasis kūriniais, atsitrauki nuo Sutvėrėjo. Tavo tiesioginė pareiga yra pasiekti savo išganymą, tuo tarpu tu pats sau statai pinkles, iš kurių nenori išsipainioti. Argi Dievas tave sutvėrė tam, kad džiaugtumeisi turtais ir pasaulio gėrybėmis? Turtai ir kūno linksmybės yra didžiausios kliūtys išganymui pasiekti. Tuo tarpu tu nevengi tų kliūčių. Visos krikščionio pastangos turi būti skirtos apsisaugoti nuo viso to, kas turi nors nusidėjimų šešėlį, daryti tai, kas gera ir prakilnu. Niekados neužmiršk Dievo, kadangi esi sutvertas tam, kad Jį mylėtum, Jam tarnautum. Jeigu tuo dalyku nepasirūpinsi, nesinaudosi amžinuoju išganymu.

„Bijok Dievo ir laikykis Jo įsakymų, nes tai saisto visą žmoniją." (Koh 12, 13)

Balandžio 2 diena

Apie šv. Pranciškaus Pauliečio dorybes

I. Šv. Pranciškus Paulietis
atgailą sujungė su nekaltybe

Tas šventasis, tik atėjęs į protą, meta pasaulį, kurio dar gerai nepažįsta, išsižada jo linksmybių, kurių savo lūpomis dar nėra ragavęs, ir išeina į tyrus. Ten, nekalčiausiai gyvendamas, nenustoja daryti atgailos: nuolatinės ir skaudžios. Apie šv. Pranciškų galima pasakyti tą patį, ką ir apie šv. Joną, kuris nei valgė, nei gėrė, nei ilsėjosi. Visas jo gyvenimas buvo nuolatinis pasninkas, jo drabužis ašutinis, jo guolis – uola. Tokią atgailą daro žmogus, kuris niekados sunkiai neužrustino Dievo. Argi tu, krikščioni, gyvendamas pasaulio linksmybėse, susidurdamas su šimtais aplinkybių, vedančių į nusidėjimą, galėsi užlaikyti nesuteptą nekaltybę? Kaipgi tu Dievui atlygįnsi už tiek nusižengimų Jo įsakymams? Nenori pažaboti savo kūno, teisiniesi jo silpnumu. Gerai pagalvok, iš kur atsirado tas kūno silpnumas? Bene dėl tavo paties kaltės, kad per daug, be jokio saiko linksminaisi. Pagaliau, protingas kūno varžymas nė kiek nesumažins tavo sveikatos, kaip nekenkia sveikatai nors ir karčiausi gydytojo išrašyti vaistai. Daugiau rūpinkis sielos nei kūno sveikata!

II. Šv. Pranciškus Paulietis išlaikė nusižeminimo dorybę,
nepaisydamas jam teikiamos pagarbos

Ar kada nors gyveno toks šventasis, kuriam būtų buvusi teikiama tokia didelė pagarba, bet kuris būtų toks nusižeminęs, koks nusižeminęs buvo šv. Pranciškus? Bažnyčios vyriausybė, karaliai, kunigaikščiai rodė jam nepaprastą pagarbą. Dievas jį apdovanojo stebuklų darymo dovana, ir tuo jis buvo žinomas visam pasauliui. Ar šventasis, taip didžiai gerbiamas, kėlėsi į puikybę? Klystum manydamas, kad šv. Pranciškus tomis dovanomis nors kiek didžiavosi. Visa ta pagarba vesdavo jį į nusižeminimą. Šventasis trokšte troško,

kad jį kas paniekintų, pažemintų, laikytų žemiau už žemiausiąjį. O, retai tokioje pagarboje išsilaikantis nusižeminime! Jeigu nori tvirtai atsistoti ant nusižeminimo pamato, pirmiausia sumindžiok pasididžiavimo šmėklą. Baisėkis padarytais nusidėjimais. Neužmiršk, kad ir vėl gali nusidėti. Tegu tave nužemina mintis: „Nusidėjau, ir vėl galiu atkristi į nusidėjimą."

III. Šv. Pranciškus Paulietis
darbą dirbdavo melsdamasis

Malda ir darbas yra tikros seserys, viena kitai padedančios. Morta be Marijos būtų per daug atsidavusi žemiškiems reikalams arba ir visai suklydusi. Marija be Mortos būtų pasidavusi tinginiui arba būtų varginama svajonių ir pagundų. Ir vienai, ir kitai reikalinga pagalba: „Sakyk, kad ji man padėtų" (Lk 10, 40). Šv. Pranciškus, gerai supratęs tų dviejų dalykų, t. y. maldos ir darbo svarbumą, juos taip sujunge, kad visas jo gyvenimas buvo viena iš maldos ir darbo supinta juosta. Šv. Pranciškus paliko tau, krikščioni, pamoką, kad visados su darbu sujungtum maldą, kad tavo darbas semtų nuopelnų iš maldos. Tad niekados nenorėk atskirti vieną nuo kito tų dviejų dalykų.

„Laimingas žmogus, kuris mąsto apie Išmintį ir protingai samprotauja." (Sir 14, 20)

Balandžio 3 diena

Apie širdies padalijimą

I. Dievui netinka padalyta auka

Vien Dievas yra mūsų širdies Viešpats, todėl Dievas teisingai reikalauja, kad mes Jam, o ne kam kitam paaukotume savo širdį, ir kad ją paaukotume visą. „Bijosi tik VIEŠPATIES, savo Dievo, – sako Jis, – jam tarnausi" (Įst 6, 13). Todėl Dievas neleidžia pripažinti jokio kito viešpaties, jokios kitos pasaulietinės garbės. Kadangi Dievas mus sutvėrė, esame Jo nuosavybė, nors mes to ir nenorė-

tume. Jeigu amatininko padarytas darbas yra jo nuosavybė, tai juo labiau priklausome Dievui mes, kurie esame ne tik Dievo sutverti, bet ir Jo išlaikomi. Be Jo mes negalėtume gyventi. Ką mes turime, visa gavome iš Dievo. Taigi Dievas turi didžiausias teises į mūsų širdies jausmus. Jeigu Jis reikalauja, kad tuos jausmus pavestume Jam, tai juos dalydami: dalį atiduodami Dievui, dalį pasilikdami sau, padarytume Jam skriaudą. Dievui visai netinka tokia auka, kurios dalį pasiliekame sau. Jeigu pasiliktume nors vieną atodūsį, nors vieną ašarą, būtume kalti dėl vagystės ir skriaudos Dievui. Apmąstyk, kiek esi padaręs Dievui skriaudų, jeigu ką nors iš savo širdies aukų esi sau pasilikęs? Bet blogiausia, kad savo viešpačiu pasirinkai ne Dievą, kuriam viskas priklauso, bet pasaulį, ir jam dedi aukas. Tau geda prisipažinti, kad tavo viešpats yra pasaulis, tas didžiausias Viešpaties Dievo priešas. Kuo remdamasis taip pasielgei? Ar pasaulis yra musų Dievas, mūsų Kūrėjas? Ar pasaulis dėl mūsų nukryžiuotas? Tuo tarpu jam aukojame tai, kas geriausia, o Dievui tai, kas blogiausia. Dėl to Dievas atstūmė Saulių ir jo auką.

II. Padalyta auka žmogui nenaudinga

Dievas yra nepatenkintas tavo padalijimu. „Mylesi VIEŠPATĮ, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visomis jėgomis“ (Įst 6, 5). Dievui tinka tik tokia auka, kuri visa Jam paaukota. Be to, tokiu padalijimu nepatenkinsi pasaulio. Toji baidyklė yra neprirydinama. Ji vis reikalaus iš tavęs maisto, kol jai nepaaukosi visko, ką turi. Matai vienodus ir vieno, ir kito viešpaties reikalavimus: ir vienas, ir kitas reikalauja aukos be jokio padalijimo. Todėl tik vienam tegali tarnauti. Kurį gi dabar išsirinksi? Argi pasaulis galėtų būti tavo viešpats? Argi šmėklą statytum aukščiau už patį Dievą, savo Viešpatį? Ne, o maloniausiasis Dieve, to nebus. Tu vienas vienintelis busi išrinktasis mano širdies Viešpats. Nevertai gyvena tas, kas Tau netarnauja. Nevertas Tau tarnauti, kas ne iš visos širdies tarnauja.

Dievui tarnauti, vadinasi, viešpatauti.

Balandžio 4 diena

Apie kasdienę nuodėmę

I. Kas yra kasdienė nuodėmė

Kasdienė nuodėmė neužtraukia Dievo rūstybės, tik kas kartą vis labiau atitolina nuo Dievo meilės. O ar nėra blogas darbas mažais dalykais norėti išsiveržti iš Dievo valios, niekais leisti Jo draugiškumą, nenorėti įtikti savo geriausiam globėjui ir laimės davėjui? Ar yra nusikaltimas nusidėti mažuose dalykuose? Juk svarbu neįpulti į sunkias kaltes. Kasdienė nuodėmė yra nedorybė, nukreipta tiesiai į Dievą. O tokia nedorybė, kuri liečia Aukščiausiąją Esybę, turi begalinę reikšmę Dievui ir mus patiems. Tos nedorybės turėtume neapkęsti labiau negu blogų artimą liečiančių savo darbų. Jeigu myli tą nedorybę – kasdienę nuodėmę, jeigu manai esant ją mažą, tai yra ženklas, kad tavo širdis yra baisiai sugedusi. Kaip pavadinsi širdį, kuri šimtais pajuokimų ir paniekinimų nesidrovi rustinti savo draugo? Kaip pavadinsi širdį sūnaus, kuris mano savo pareigas tinkamai atliekantis, jeigu savo tėvo nestumdo ir nemuša, nors nenori klausyti jo įsakymų, ir jei ne baimė netekti tėvo palikimo, tai nesidrovėtų prieš jį murmėti ir net sukilti? Toks yra tavo elgesys su Dievu. Dievas yra tavo Tėvas, tavo bičiulis. Gal Jo ir bijai, bet Jo nemyli. Ar norėtum, kad Dievas taip tave mylėtų, kaip tu Jį myli? Jeigu neatmainysi savo širdies ir nepradėsi labiau mylėti Dievo, tai ilgai nelaukdamas Dievas pakeis savo meilę. O, jei pažintume nors vienos kasdienės nuodėmės bjaurumą, be abejo jos neapkęstume kur kas labiau negu dabar.

II. Kasdienės nuodėmės pasekmės

Kas pajėgs suskaičiuoti visas tas pasekmes, kurias toji vaisingoji motina, kasdienė nuodėmė, gimdo. Pirmasis kasdienės nuodėmės vaisius – kentėjimai po mirties. Nuodėmėms atlyginti Dievas sukūrė ugnį vietoje, kur visos kančios yra panašios į amžinai žuvusių sielų kančias, išskyrus tik tai, kad sielos dėl kasdienių nuodėmių kentės neamžinai. Ar drįstum sakyti, jog kasdienė nuodėmė, už kurią tiek

metų reikės kentėti skaudžiausias kančias, yra maža? Kas šiame pasaulyje ir už didžiausius nusikaltimus kenčia panašias kančias? Už kasdienius nusidejimus reikia ir šiame gyvenime iškentėti sunkias bausmes, kurių didžiausia ta, kad kasdienis nusidėjimas veda į mirtiną nuodėmę. Taip yra dėl trijų priežasčių.

Pirma. Dievas atima iš mūsų ypatingas malones ir sumažina paprastas ir visiems bendras.

Antra. Piktoji dvasia ima dažniau ir stipriau gundyti.

Trečia. Pagaliau tų ypatingų Dievo malonių netekęs, piktosios dvasios pagundų varginamas, nusilpsti, nustoji jėgų ir tau tinka tai, apie ką sakoma Šv. Rašte: „Kas nesąžiningas mažmožiuose, tas nesąžiningas ir dideliuose dalykuose" (LK 16, 10). Toks žmogus įgyja įprotį nusidėti kasdienėmis nuodėmėmis, o nuo kasdienės nuodemės iki mirtinos tik vienas žingsnis. Pažiūrėk į Judą, kaip jis nuo mažų vagysčių perėjo prie didesnių, nuo mažų nedorybių nugrimzdo į nedorybių prapultį. Tad bijok Dievo ir Jo nerūstink nė mažiausiu nusidėjimu. Jeigu vengsi kasdienio nusidėjimo, išvengsi ir jo pasekmių.

Balandžio 5 diena

Apie palaidą gyvenimą

I. Nors toks gyvenimas ir būtų krikščioniškas, tačiau jis niekada nebus laimingas

Palaidas gyvenimas yra visa eilė džiaugsmų, linksmybių, malonumų, kurių kiekvienas atskirai paimtas neturi nieko bloga, tačiau visi kartu sudaro krikščionio vardo nevertą gyvenimą. Kad turėtum supratimą apie tikrai laimingą gyvenimą, reikia būti tikram, jog gyvenimą padaro laimingą širdies ramumas, tai yra tokia būsena, kada žmogus nieko nebetrokšta. Gi linksmybės ir malonumai, vedantys į palaidą gyvenimą, negali suteikti žmogui vidinio pasitenkinimo, kadangi jie yra tušti ir juose slypi daug nuodų sielai. Ar esi kada nors ragavęs didesnių saldybių ir malonumų už Saliamoną, kai jis dar ne buvo praradęs išminties dovanų? Paklausyk, ką jis yra pasakęs apie tas

linksmybes: „Tuomet apsvarsčiau visa, ką mano rankos buvo padariusios, ir sunkų triusą, kurį buvau įdėjęs. Tikėk manimi, visa buvo tik rūkas ir vėjų vaikymasis!“ (Koh 2, 11) Argi tu nori būti laimingesnis už Saliamoną, kuris buvo visko pertekęs, kuris nieko sau negailėjo ir nieko neatsisakė? Tuo tarpu jis prisipažįsta nebuvęs patenkintas tuo, iš šalies žiūrint, laimingu gyvenimu. Nėra tikros ramybės ir laimės kitur, tik Dieve. Mūsų širdis yra didesnė už visą pasaulį. Pasaulis per mažas, kad galėtų ją patenkinti. Linksmybės gali ją tik išblaškyti, suerzinti, bet visiškai jos patenkinti nepajėgs. Mūsų širdį gali patenkinti tik tas, kas yra vertas begalines meilės. Palaidas gyvenimas žmogui negali duoti laimės. Tačiau ieškai laimės, patenkindamas savo geidulius. Taip kadaise darė tik stabmeldžiai. Krikščionys katalikai laimės ieško dorybėse ir ją randa.

II. Nors palaidas gyvenimas ir būtų laimingas, tačiau jis niekada nebus krikščioniškas

Pasaulis ir Evangelija nesuderinami: jų įsakymai priešingi. Evangelija sako: „Išsižadėk savęs, kasdieną nešk savo kryžių. Tai toks tikras krikščionio gyvenimas.“ Paklausyk, kas sakoma Tridento Susirinkime: „Visas krikščionio gyvenimas turi būti nuolatinė atgaila.“ Apmąstyk kiekvieną žodį: visas gyvenimas, o ne kelios jo dienos. Atgaila turi būti daroma ne kelis mėnesius arba metus, bet nuolatos, amžinai. Ir tai nėra patarimas, bet įsakymas. Kaip sutaikyti šitą įsakymą su palaidu tavo gyvenimu? Kaip sutaikyti nuolatinę atgailą su tuo, kaip tu praleidi kiekvieną dieną? Kasdieną ieškai naujų draugysčių, pažinčių, kasdieną ieškai sau poilsio, pailsėjęs eini pasivaikščioti, pasivaikščiojęs eini valgyti, pavalgęs griebiesi išganymo, t. y. bent kiek pasimeldi. Ar tai galima pavadinti atgaila už nusidėjimus? Tiesa, poilsis, pasivaikščiojimas, pasikalbėjimai nedraudžiami. Bet tiems dalykams galima skirti nedaug laiko. Jie privalo būti tik poilsis, bet ne užsiėmimas. Ar galima sakyti, kad tiems, kurie visas dienas tinginiauja nieko nedirbdami, reikalingas poilsis ar sveikatos pataisymas? Būk atsargus linksmindamasis ir ilsėdamasis. Naudok juos tiek, kiek

ligonis vartoja vaistų, atsimindamas, ką yra pasakęs Kristus: „Vargas jums, kurie dabar juokiatės... Palaiminti, kurie dabar verkiate... palaiminti esate, kai žmonės jūsų nekenčia...“ (Lk 6, 25; 21–22).

„Jei jūs gyvenate pagal kūną, mirsite.“ (Rom 8, 13)

Balandžio 6 diena

Apie savimeilę

I. Savimeilė yra nuolatinis priešas

Kas pasiduoda savimeilei, tas netenka dorybių, tas pasiduoda piktiems geiduliams. Kiek save mylėsi, tiek išklysi iš tiesos kelio. Nors būsi pasiekęs ir aukščiausią tobulybės laipsnį, tikrų tikriausiai nupulsi, jeigu nevengsi savimeilės. Tas priešas yra nuolatinis: jis su tavimi ir keliasi, ir gulasi, jis tave seka kiekviename darbe, jis tave nuolatos persekioja, užpuldinėja ir nori tave nugalėti. Jeigu nors kiek nuo Dievo nutolsi, jeigu dvasiniuose dalykuose apsileisi, tai tų dalykų priežasties ieškok savimeilėje; ji nemėgsta nieko klausyti ir save kokiais nors įstatais varžyti. Jeigu apleisi meilės pareigas, tai to apleidimo priežastis bus ne kur kitur, tik tavyje. Kadangi save myli labiau už viską, ieškai garbės ir patogumų, todėl niekados nenorėsi pasiaukoti savo artimui, kad jam ką nors gera padarytum, niekados nebūsi ištikimas Dievo tarnas ir garbintojas; visos dvasinės pareigos bus tau didžiausia sunkenybė. Dėl mažiausio nepasisekimo ir vargo greitai nusiminsi ir pradėsi priekaištauti. Visas tavo darbas, visas rūpestis bus nukreiptas į tai, kad galėtum kuo daugiau naudotis patogumais ir linksmybėmis. Taigi savimeilė yra nuolatinis kiekvieno tobulumo priešas. Visados būk apsiginklavęs, kad ją nugalėtum. Neklausyk vylingų jos patarimų. Nepasitikėk savo silpnybėms! Atmink šitą šv. Ignaco patarimą: „Visur save nugalėk!“

II. Savimeilė yra gudriausias priešas

Nors tas priešas yra kartu su tavimi, tačiau jis nori gudriai pasislėpti nuo tavo akių. Jis naudojasi tavo paties ginklais, kad lengviau

tave nugalėtų. Jis apsimeta tarnaująs aukštesniam tikslui, kad paslėptų savo geidulius; apsimeta draugu, kad tuo rūbu prisidengęs daugiausiai galėtų tau kenkti. Jis tave įtikina, kad pyktis yra didelio uolumo ženklas, kad palaidas gyvenimas yra reikalingas sveikatai, ir nors įpultum į tūkstančius nusidėjimų, jis įtikinės tave esant teisų. Jeigu nori įveikti šį pasislėpusį ir labai gudrų priešą, visų pirma pasirūpink gerai jį pažinti. Susilpnink jo jegas, išnaikindamas nusidėjimų priežastis, suvaldydamas savo kūno geidulius, visą save pavesdamas Dievui. Kitaip elgdamasis, visados auginsi savo nebulumus ir būsi savimeilės žaislas. Daryk tai, ką pataria daryti tobulumas ir tavo išganymas.

III. Savimeilė yra labiausiai užsispyręs priešas

Koks stiprus ir užsispyręs yra tas priešas, matome iš to, kad jis nenusileidžia mūsų ištvermei ir nors būtų nugalėtas, tačiau nepasiduoda. Galima pakirsti jo šaknis, tačiau visiškai jo išnaikinti negalima: taip giliai ir taip plačiai jis yra įsišaknijęs mūsų širdyse, jog mes nepajėgiame visai jo išrauti. Vien tik Dievo meilė žino vaistą, kuris jį gali iš šaknų išrauti ir sudeginti. Bet jis prisikelia iš pelenų, jeigu mes pradedame didžiuotis savo pergale. Todėl niekados nemanykime, kad jis yra visiškai nugalėtas. Kova su juo turi tęstis iki gyvenimo pabaigos, ir nors į jį taikoma strėlė kliudytų mus pačius, nenustokime kovoti. Mūsų geiduliams reikia mirti nuolatos. Nenusiminkime kovodami. Dievas yra su mumis, Dievas mums padeda šioje kovoje. Toji kova neilga, pergalė užtikrinta, užmokestis amžinas.

„Mes žinome, jog mūsų senasis „aš" yra nukryžiuotas kartu su juo, kad butų sunaikintas nuodėmės kūnas..." (Rom 6, 6)

Balandžio 7 diena

Apie aplinkybes

I. Vengiama ieškotinų aplinkybių

Ieškotinos aplinkybės yra tos, kurios duoda progos lavintis nusižeminimo, meilės, kantrybės ir kitose dorybėse ir priešinasi mūsų

savimeilei. Kodėl vengi tų aplinkybių? Kas yra dorybė? Dorybė yra lavinimasis sunkiuose ir mūsų kūnui nemaloniuose dalykuose. Šalintis dorybes skatinančių aplinkybių, vadinasi, šalintis pačių dorybių. Trokštame būti kantrūs be nepasisekimų, nusižeminę be nusižeminimo, trokštame turėti meilės dorybę, bet tik širdyje ir lūpose, o ne darbuose. Tokia dorybė, tai ne dorybė, bet dorybės pajuokimas. Priešas turi būti užpultas ginklu, tik kovoje pasiekiama pergalė. Abraomo dorybė buvo ištirta paliepus paaukoti tikrą savo sūnų. Kai jis, iškėlęs kardą, norėjo užmušti savo sūnų, Dievo angelas sulaikė jo ranką sakydamas: „Dabar aš žinau, kad tu bijai Dievo, nes neatsisakei atiduoti man savo vienatinio sūnaus“ (Pr 22, 12). Kaip tu, krikščioni, mėgini ištirti savo dorybes? Gal manai esąs tvirtas maldoje? Klysti. Tiesa, darai gražių ir tvirtų pažadų, bet jie baigiasi baigus melstis. Pasimeldęs vėl viską užmiršti. Tu apleidi gražius pažadus. Prieini prie to, kad nepajėgi iškęsti net ir vieno nemalonaus žodžio. Sakaisi vengiąs aplinkybių, padedančių ištirti dorybes dėl to, kad, kaip parodė patyrimas, negali jų ištverti ir greitai nupuoli. Jeigu taip yra, tai kada įgysi dorybių? Kaip pasieksi amžiną dangaus laimę? Pasirūpink dirbti uoliau: neduok valios savo palinkimams! Valdyk savo liežuvį ir širdį! Numatyk nupuolimų aplinkybes ir iš jų semk sau naudingų pamokymų. Visa tai pajegsi padaryti padedant Dievo malonei.

II. Ieškoma vengtinų aplinkybių

Reikia vengti į bloga vedančių aplinkybių, kurios mus išpaikina, suerzina mūsų jausmus, sukelia pavojų nekaltybei. Tik jų vengiant galima pasiekti pergalę. Kas myli pavojų, jame žus. Net ir didžiausi šventieji nedrįsdavo pasiduoti nuodėmių pavojams. Kiek jau sielų amžinai žuvo nesisaugodamos pavojų. Manai, kad tau žinomos aplinkybės yra visiškai nekaltos ir nėra jokio pavojaus nusidėti. Klysti taip manydamas. Žiūrėk, kiek kartų esi nusidėjęs esant panašioms aplinkybėms, kiek kartų paniekinai šventus įkvėpimus ir pasidavei pasaulio tuštybei! Šventieji, gyvendami tyruose arba olose, saugojosi aplinkybių, vedančių į nusidėjimus, bijodami prarasti išganymą; tuo tarpu tu, gyvendamas

pavojingiausiomis savo išganymui aplinkybėmis, nė kiek jų nesisaugai ir manai esąs visiškai laisvas. Klausyk, ką sako šv. Paulius: „Todėl rūpestingai žiūrėkite, kaip jūs elgiatės“ (Ef 5, 15). O krikščioni, bijok! Bijok daugiausia savęs, kadangi tu pats sau esi didžiausias priešas. Budėk ir melskis, kad neįpultum į pagundą. Nemėgink pažinti savo silpnybę, įpuldamas į nusidėjimą. Dievas už tokią nedovanotiną drąsą kartais taip nubaudžia, kad leidžia įpulti į sunkų nusidėjimą. Juo didesnė baimė, juo mažesnis pavojus nekaltybei.

„Bėk nuo nuodėmės kaip nuo gyvatės, nes jeigu prisiartinsi prie nuodėmės, ji tau įkąs.“ (Sir 21, 2)

Balandžio 8 diena

Apie žeminantį tarnavimą žmonių nuomonėms

I. Šis tarnavimas priešingas sveikam protui

Kur rasi pasaulyje tokį neišmintingą, pasakyčiau, pakvaišusį žmogų, kuris laisva valia taptų kieno nors vergu ir džiaugtųsi tuo, jog jo rankas ir kojas grandinemis sukaustė. Toks neišmintingas yra tavo elgesys, kai pataikauji žmonių nuomonėms. Ir iš tikro, ar gali būti vadinamas išmintingu toks elgesys, kai visuose savo darbuose, visose mintyse ir žodžiuose paisai žmonių nuomonės, pats savęs klausdamas, ką žmonės pasakys. Pasaulis visur tave vedžioja už nosies, jis skaičiuoja tavo žingsnius, skiria laiką melstis ir ilsėtis, pataria, kokius drabužius siūdintis, kad jie būtų madingi, beveik nustato taisyklę, kada ir kaip priiminėti šventus sakramentus. Žodžiu, pasaulis yra tavo šeimininkas, kuris tave valdo, teisėjas, kuris giria ar peikia kiekvieną tavo žingsnį. Kokia žeminanti vergovė daryti ne tai, ką sako protas ir sąžinė, bet tai, ką liepia daryti žmonės. Bet kas tau uždėjo tą jungą? Pasakysi, blogi žmonės. Teisingiau būtų prisipažinti, kad pats užsidėjai tą žmonių jungą ir nešdamas jo žeminančią naštą, manai einąs teisingu keliu. Kur tada buvo tavo protas, kur tavo paties nuomonė, kad nustojai tikrosios laisvės, savo valia pasiduodamas tokiam vergavimui ir klausydamas neišmanėlių žmonių patarimų? Ko-

kia negirdėta kvailystė žmonių nuomones ir patarimus vertinti labiau už Dievo įsakymus ir patarimus! Ar esame verti vadintis krikščionių vardu, jei nedrįstame prisipažinti esą krikščionys? Težino pasaulis, kad mes nesigėdijame Evangelijos.

II. Šis tarnavimas priešingas tikėjimui, kurį išpažįstame

Per šventą Krikštą tu buvai paženklintas kryžiaus ženklu, kad laikytum garbe išpažinti nukryžiuoto Dievo-Žmogaus tikėjimą. Mūsų pirmtakai, pirmieji krikščionys, kentėdami sunkiausius persekiojimus, didžiavosi tuo, kad yra verti vadintis garbingu krikščionių vardu; ir ne tik didžiavosi, bet ir rūpinosi savo darbais parodyti, kad jie yra tikri krikščionys. Mūsų laikais šis vardas yra vertas nė kiek ne mažesnes garbės. Jeigu mūsų laikų Katalikų Bažnyčios priešai nesidrovi viešai pasisakyti, kas esą, jeigu steigia viešas draugijas ir priiminėja priešingus katalikų tikėjimui įstatus, jeigu platina laikraščius, žeminančius katalikų dvasininkus ir apeigas, tai kaipgi katalikas drįstų slėpti, kad jis nešioja garbingą kataliko vardą, kad priklauso tokiai garbingai Katalikų Bažnyčiai? Argi iš to neaišku, kad ir katalikas turėtų priklausyti katalikiškoms draugijoms ir jas remti, kad turėtų skaityti ir platinti katalikiškus laikraščius? Nesi vertas vadintis Kristaus mokiniu ir nešioti kataliko vardą, jeigu savo darbais nenori remti katalikų tikėjimo. Mokinys, kuris išsižada savo Mokytojo, yra vertas ne mokinio, bet išdaviko vardo. Jeigu mes gėdysimės prisipažinti esą krikščionys, tai ir amžinasis Tėvas nepripažins mūsų savo vaikais ir mus pasmerks amžinajai pražūčiai.

„Jų gąsdinimo neišsigąskite ir nesutrikite." (1 Pt 3, 14)

Balandžio 9 diena

Apie Dievo garbės didinimą

I. Dievo garbėje yra mūsų pačių garbė ir pasididžiavimas

Yra vienintelis dalykas, kuris turėtų mums rūpėti ir į kurį visi kiti dalykai turėtų būti nukreipti: tai Dievo garbė, be kurios viskas

yra tuštybė; bet ir toji tuštybė, jei su ja bus surišta Dievo garbė, jau bus vertinga. Pasaulyje tėra tik viena gėrybė – Dievas. Pripažinti Dievą vienintele gėrybe, vadinasi, trokšti Jo garbės. Tik Dievui, nemirtingajam Karaliui, priklauso garbė ir išaukštinimas. Jei mes, Dievo sutvėrimai, neieškosime Dievo garbės, būsime nieko verti; jeigu ir būdami nieko verti, rūpinsimės Dievo garbės didinimu, tai mūsų pačių vertė pakils labai aukštai – mes, žemės dulkės, būsime verti pagarbos. Sielos, slankiojančios tik šios žemės tuštybėse, ieško sau patogumų; jos myli tai, kas žema ir neverta aukštos žmogaus paskirties. Sielos, kurių gyvenimo tikslas ne šioji žemė, ieško ir daro tai, kas prakilnu, aukšta ir šventa: visur kur jų aukščiausias tikslas yra tik Dievo garbė, kuriai mes esame sutverti, nes kitam tikslui Dievas mūsų negalėjo sutverti. Užsiimti kitais dalykais, bet ne Dievo garbe, būtų lygiai tas pat, kaip prasilenkti su galutiniu savo pašaukimo tikslu. Ar galėtum suskaičiuoti, kiek kartų esi Dievą užrūstinęs, kiek kartų esi ieškojęs ne Dievo, bet savo garbės? Ką dabar manai apie tai? Ko trokšti? Pagalvok! Dievo garbei paaukok save patį, savo garbę, savo džiaugsmus ir linksmybes, ir visa, ką turi. Nėra didesnės garbės, kaip save dėl Dievo garbės nieku paversti.

II. Dievo garbė yra mūsų laimės pradžia ir šaltinis

Visų pirma šiame pasaulyje, kur negalime trokšti nieko kito, kaip tik Dievo garbės ir kur tik dėl jos padidinimo tegalime stengtis, ji yra mūsų amžinosios laimės pradžia ir šaltinis. Kristus tai liudija savo pavyzdžiu. Jis, priėmęs mirtingą kūną, ieškojo ne savo, bet To, kuris yra Jį siuntęs, garbės, kad ne šiame, bet aname gyvenime būtų išaukštintas ir ten būtų amžinos laimės dalininkas. Bet kaip tu esi atsilikęs nuo Kristaus gyvenimo! Dirbi, jei matai savo naudą, nustoji dirbęs ir tuščiomis rankomis grįžti iš darbo, jei tau tenka dirbti dėl Dievo garbės. Danguje tavęs laukia didžiausia garbė. Šventieji tegarbina vien tik Dievą. Didžiausia garbė jiems yra mylėti ir garbinti Viešpatį Dievą giesmėmis: „Šventas, Šventas, Šventas, garbė ir palaiminimas sėdinčiam soste, gyvenančiam per

amžių amžius.“ Kada mes išgirsime tą šventą giesmę? Kada pamatysime, kokia brangi yra Tavo garbė, o Viešpatie! Bet jau dabar reikia pradėti garbinti Dievą, kadangi amžinosios laimės pradžia yra čia, žemėje. O koks saldus, koks malonus yra sekimas Tavimi, o Dieve, Tavęs garbinimas, Tavo garbės žmonėse platinimas. Nemirtingajam Karaliui ir nematomam vienam Dievui garbė ir išaukštinimas.

Balandžio 10 diena

Apie kūniškos meilės jausmus

I. Nėra tokio kūniškos meilės jausmo, kuris būtų nepavojingas

Kam save ir kitus apgaudinėti manant, jog kuniška meilė neatneša blogų pasekmių. Sakai, kad tie asmenys, prie kurių esi prisirišęs, gerai elgiasi ir nekelia pavojaus tavo nekaltybei. O apverktina aklybė! Būk tikras, jog nėra tokio kūniško jausmo, kuris neturėtų slapto paleistuvystės jausmo. Sakai, kad tavo prisirišimas prie kito asmenio yra nekaltas ir neperžengia padorumo reikalavimų. Tai gudriai išgalvota saviapgaulė. Patyrimas rodo, jog pasiduoti jausmams, kurie yra surišti su kokia nors yda, ir neįpulti į nusidėjimą yra neįmanomas dalykas. Pamėgink tik truputį suvaržyti blogus kūniškus palinkimus, tuoj pajusi savo pasipriešinimą, ir jeigu nesuskubsi iš karto jų pažaboti, pamatysi, kad tavo kūniški jausmai jau prasilenkia su padorumo reikalavimais. Vien tik Dievas yra toks galingas, kad gali apsaugoti didžiausius vandenynus; net baisiausiai įsišėlusios vilnys neperžengia joms duotų krantų, šniokšdamos ir putodamos jos turi trauktis atgal. Kuo tu remiesi, norėdamas pažaboti savo kūniškus pajautimus? Gal savo jėgomis? Per drąsus tavo pasitikėjimas. Tavo jėgos yra sugedusios ir veda tik į tai, kas draudžiama. O, kiek žmonių į nupuolimus nuvedė toks pasitikėjimas savo jėgomis. Dievas dažniausiai baudžia tokius, kurie per daug pasitiki savimi ir neieško Jo malonės, visiškai atimdamas iš jų malonę. Dievas savo

malonę suteikia tiems, kurie jos ieško, kurie yra pasirengę ją priimti. Toji Dievo malonė ypatingu būdu padeda mums vengti blogų aplinkybių, pavojingų draugysčių. Bet tu nė nemanai priimti tokios Dievo malonės, kadangi, tavo nuomone, ji nesanti reikalinga tose aplinkybėse, kuriose esi atsidūręs. Kaip drįsti sakyti, jog esi visiškai atsidavęs Dievui, Dievą visa širdimi mylįs, jeigu nesisaugai blogų palinkimų ir didesnę širdies dalį atiduodi kūriniams. Širdis, kuri nori turėti Dievą, turi šalintis kūrinių.

II. Nėra tokio kūniško jausmo, kuris iš tikrųjų būtų visiškai nekaltas

Būtų visai netekęs proto tas, kuris manytų, jog darbai, daromi siekiant išreikšti kūniškus jausmus ir draugiškumą, yra nekalti. Kiek sau leidžiama jausmingų meilinimųsi, kiek slaptų ryšių! Kiek dedama pastangų, siekiant įtikti numylėtam asmeniui ir išvengti viso to, kas jam nepatinka! Kiek dovanų dovanojama vienas kitam ir kiek galvosūkio, kol sugalvojama, kokios dovanos geriau tiktų ir kaip jas įteikti. Dar blogiau: kiek dviprasmių ir neapgalvotų žodžių yra ištarta jausmams išreikšti! Su visais kitais nutraukiami pažinties ir draugystės ryšiai, siekiant tvirčiau susirišti su numylėtu asmeniu. Ar manai, kad tai ne nusidėjimas? Ar šiuos jausmus širdyje gaivindamas manai, jog nenustosi meldęsis ir atgailavęs? Ar manai, jog dar nesi nustojęs tobulumo? Ar toks yra Kristaus mokslas? Visa, kas čia išvardyta, turi sukelti tau abejojimą, ar eini tiesiu išganymo keliu. Tačiau tu bijai tokią abejonę įsileisti į savo širdį ir trokšti jos kuo greičiau atsikratyti. Bet ar nežinai, kad Šv. Dvasia yra pasakiusi, jog tiesiausias kelias į mirtinus nusidėjimus yra nesisaugojimas kasdienių nusidėjimų. Jeigu tu, būdamas tokiame pavojuje, manai negalįs nusidėti, galima sakyti tave jau esant nusidėjusį.

„Argi nežinote, kad draugystė su pasauliu priešinga draugystei su Dievu.“ (Jok 4, 4)

Balandžio 11 diena

Apie išganingą mirties apmąstymą

I. Mirties apmąstymas turi būti pritaikytas mums patiems

Visi mirties apmąstymai be pritaikymo sau patiems yra nieko verti. Apmąstyk besiartinančią mirtį ir tuos tau pasakytus žodžius: „Sutvarkyk savo reikalus, nes mirsi. Tu nebeišgysi“ (2 Kar 20, 1). Įsivaizduok, kad guli mirties patale ir kovoji su mirtimi. Tavo širdį spaudžia verksmas ir nuliūdimas: tave aprauda namiškiai, draugai. Jie nusiminę žvelgia į tave, gulintį patale. Greitai tau reikės palikti visus turtus. Mirtis jau rengiasi iš gyvųjų tarpo pagriebti tavo sielą ir nunešti ją į Dievo teismą. Tą valandą prieš akis stos visas praeito gyvenimo paveikslas. Reikės už jį duoti Dievui ataskaitą. Nuo tos ataskaitos priklausys tavo amžinybė: laiminga ar nelaiminga. Nuo tos ataskaitos priklausys viskas. Jeigu nebūsi jai pasirengęs, viską pražudysi. Dabar visa tai apmąstyk, kol dar yra laiko. Mirties valandą nebus kada mąstyti. Per tą apmąstymą padaryk tokias išvadas: neišmintinga ir kenksminga yra prisirišti prie žemiškų turtų, kadangi juos reikės palikti. Nėra nieko tvirtesnio ir tikresnio, kaip mylėti Dievą ir Jam vienam tarnauti. Visas gyvenimo valandas reikia būti nukreipus į tą paskutinę valandą - mirtį, kadangi nuo jos priklauso visas mūsų būsimasis gyvenimas ir mūsų laimė. Gal mirties valanda nuo tavęs stovi ne toliau kaip per vieną žingsnį, todėl tavo sąžinė visados turi būti gryna ir visados turi būti pasiruošęs stoti prieš Dievo teismą.

„Tai daryk, ir gyvensi.“ (Lk 10, 28)

II. Mirties apmąstymas turi būti sujungtas su atsargumu

Mums reikia numatyti tris dalykus ir tinkamai nuo jų apsisaugoti: netikėtą mirtį, mirties baisumą ir mirties pasekmes. Apmąstyk visa tai.

Apsisaugoti nuo netikėtos mirties moko pats Ganytojas, sakydamas: „Budėkite, nes nežinote kada grįš namų šeimininkas... Kad netikėtai sugrįžęs, nerastų jūsų miegančių“ (Mk 13, 35–36). Norėdamas

apsisaugoti nuo netikėtos mirties, kiekvieną dieną laikyk paskutiniąja savo gyvenimo diena.

Kad nebijotum mirties, reikia su ja gerai susipažinti, dažnai apie ją mąstant. Niekados ji tau nebus baisi, jeigu dabar dvasioje sau mirsi, jeigu galvosi, kad štai ji tuojau pas tave ateis. Tik nusidėjėliams mirtis yra baisi, teisieji laukia jos kaip visų nelaimių pabaigos ir amžinosios laimės pradžios.

Nelaimingos mirties pasekmės yra baisios ir neatitaisomos; todėl reikia vengti tokių darbų, kurie gali mums užtraukti blogas pasekmes. Tokios mintys kyla mąstant apie mirtį. Jeigu mirties lauksi iškėlęs kalaviją prieš mirtiną nuodėmę, jeigu iš savo rankų neišleisi ginklo, kuriuo galėtum pašalinti visa tai, kas mirtį daro nelaimingą, tada tavo geismų jėgos sumažės, o tavo širdis kovoje su išganymo kliūtimis sustiprės. Tavęs, o Dieve, nuolankiausiai meldžiame, leisk mums numirti šventųjų mirtimi! Tikrai laimingai numirsime, jeigu gyvensime šventųjų gyvenimą.

„Ką tiktai darytum, visad atsimink savo gyvenimo galą, ir tu niekad nenusidėsi." (Sir 7, 36)

Balandžio 12 diena

Apie įpročius

I. Įpročiai negali būti pateisinamas tuo, kad jų laikosi dauguma

Dauguma darbų ir nuotykių, besikartojančių žmonėse, gali būti mums taisyklė ir pavyzdys tada, kai jie neprieštarauja nei Evangelijai, nei sveikam protui. Jei kas manytų esąs laisvas nuo pavojaus nusideti tik dėl to, kad toks yra daugumos įprotis, tas labai klystų. Tiesa, tikėjimo dalykuose daugumos įprotis daug ką reiškia, bet įprotis doros dalykuose, jeigu jis yra blogas, niekados negali būti laikomas teisingu dėl to, kad juo seka dauguma. Negi gali blogas įprotis, kurio laikosi dauguma, priversti Dievą nenubausti kaltininkų? Tik žmonių teismas yra toks neteisingas: dovanoti iš įpročio įvykdy-

tą nusikaltimą. Dievas daro kitaip. Štai Dievas baudžia daugumos angelų nusidėjimą, nustumdamas juos iš dangaus į pragarą; arba vėl, visų žmonių giminę baudžia tvanu, išgelbėdamas tik Nojaus šeimą. Negalimas dalykas, kad Dievas, atradęs nusidėjimą, nejaustų jam neapykantos ir už jį nenubaustų. Ar tavo sąžinė sako, kad Dievo akyse galėtum būti teisus, nes remiesi daugumos įpročiu? Ar drįstum šitaip pasiteisinti: nuplėšiau svetimą garbę, kadangi ji daugumos jau buvo įžeista; nedorai, netinkamai pasielgiau, kadangi ir kiti taip darė? Jeigu panašiai teisintum savo nedorą elgesį, tai būtų tikriausias ženklas, jog nežinai Dievo įsakymų, draudžiančių taikytis prie žmonių nuomonių. Klausyk, ką Dievas sako Lotui per angelą, vedantį jį iš degančios Sodomos: „Gelbėkite savo gyvybę" (Pr 19, 17). Niekas už tave negalės Dievui duoti tavo gyvenimo ataskaitos. Apmąstyk savo sielos vertę! Žiūrėk, kad savo darbais nepadaugintum amžinoje ugnyje degančiųjų skaičiaus.

II. Blogai besielgiančiųjų įpročiai prieštarauja Evangelijai

Kristus taip kalbėjo apie netikrą ir klaidingą daugumos blogai besielgiančiųjų kelią: „Įeikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias į pražūtį" (Mt 7, 13). Ir dauguma juo eina. Taigi toji dauguma žūstančiųjų turėtų tave išgąsdinti ir atbaidyti nuo sekimo nedorais daugumos įpročiais, kadangi toks aklas sekimas blogais įpročiais tiesiausiu keliu veda į amžinąją pražūtį. Teismo dieną ne tu atsakysi už jų darbus. Dievas teis tave nė kiek neatsižvelgdamas į žmonių papročius; Dievas teis tave pagal Evangelijos mokslą ir Kristaus pavyzdį. Kristus nesakė: „Aš esu įprotis", bet: „Aš esu tiesa." Todėl visuose savo darbuose turime vadovautis ne įpročiu, bet tiesa. O mes nelaimingi, kurie sielos išganymo darbe sekame blogais įpročiais! Argi taip elgiamės žemiškuose dalykuose? Jeigu ko netenkame, jeigu turime kokią nors bėdą, tai mes patys, o ne kiti, jaučiamės esą nuskriausti. Todėl rūpinkimės savo sielos likimu, nesekime blogais įpročiais! Nė kiek ne lengvesnis bus mūsų likimas, jeigu teisinsimės žmonių įpročiais, nė kiek ne mažiau reikės degti pragare, jeigu deg-

sime kartu su dauguma. O Dieve, mes gerai žinome, jog Tu, atradęs mūsų nusidėjimą, jį pasmerksi ir dėl jo mus nubausi.

„Ir nesekite šiuo pasauliu..." (Rom 12, 2)

Balandžio 13 diena

Apie atšalusį gyvenimą

I. Atšalęs gyvenimas kliudo pasiekti tobulumą

Yra du keliai, kurie veda į tobulumą: susivaldymas ir malda. Susivaldymas varžo blogus troškimus ir apvalo širdį, malda duoda dvasios linksmybių ir uždega mūsų širdyse meilės ugnį. Abu keliai veda pas Dievą, vienintelį tobulumo tikslą. Atšalusi siela negali pasiekti tobulumo, kadangi ji pati užkerta sau kelią į tobulumą: ji baisiausiai kratosi kiekvieno suvaržymo, malda jai yra didžiausia sunkenybė. Jai nieko nėra sunkesnio, kaip save nugalėti nors ir mažiausiame dalyke. Menkiausi dalykai ją erzina ir veda į tinginystę. Ar manai, kad Dievas, kuriam sakaisi tarnaująs, bus patenkintas tokia tavo tingia ir atšalusia tarnyste? Argi gali toks tarnavimas patikti Dievui? Ar taip tarnauji žemės viešpačiams? Didžiausiam visų Viešpačių Viešpačiui atiduodi mažiausią pagarbą. Mesk tą atšalimą! Dievas už tai gausiai tau atlygins. Visa, ką dirbi, dirbk uoliai, ne per prievartą, bet laisvu noru ir laisva valia.

II. Atšalęs gyvenimas veda į amžinąją pražūtį

Atšalusi siela nori to ir daro tai, kas nevaržo jos laisvės. Ji vengia tų dalykų, kurie susiję su Dievo garbe, Jo šventos valios vykdymu; ir jeigu juos atlieka, tai daro nenoromis, šaltai, tarsi per prievartą. Todėl palengva išklysta iš tobulumo kelio ir pasirenka atšalimo ir apsileidimo kelią. Ir nors pirmieji jos žingsniai buvo geri, paskutinieji gali nuvesti į amžinąją pražūtį. Dėl tos priežasties kai kurios sielos eina į amžinąją pražūtį. Atsainus mažų dalykų atlikimas, apsileidimas vykdant mažesnės vertės darbus, buvo jų pražūties pradžia. Kodėl tu nebijai tokios sielos būsenos ir esi toks atšalęs. Šv. Rašte sakoma: „Tebūna prakeiktas,

kas nerangiai VIEŠPATIES darbą vykdo!“ (Jer 48, 10) Tau skirtas tas prakeikimas, jeigu gyveni atšalęs. Susiprask ir kelkis iš to sielos miego! Klausyk Šv. Dvasios ir neužkietink savo širdies! Prisimink tas dienas, kai džiaugsmingai bėgai įsakymų keliais.

„Tebuna prakeiktas, kas nerangiai VIEŠPATIES darbą vykdo!“ (Jer 48, 10)

Balandžio 14 diena

Apie grįžimo į nuodėmes priežastis

I. Nepakankamai apmąstoma nuodėmių pradžia

Koks tikslas kasdienės tavo sąžinės ataskaitos ir tos ataskaitos, kurią darai eidamas išpažinties? Tikslas yra surinkti savo nusidėjimus, kurie visados yra beveik tie patys. Darai sąžinės ataskaitą, išpažįsti nuodėmes ir pats stebiesi, kodėl jų neatsisakai. Aš tau nurodysiu priežastį: nuodėmių nemeti todėl, kad niekados nepažvelgi į savo širdies gilumą ir negalvoji apie grįžimo į nuodėmes priežastis. Pasitenkini aplaužęs nedoro medžio šakas, bet nesirūpini paimti kirvį ir iš šaknų iškirsti visą medį. Ar gali savo atgailą už nuodėmes sulyginti su atgaila, apie kurią psalmėse giedama: „Sutrynei baisybių galvas vandenyse“? Ar sutrynei atgailos vandenyje, t. y. ašarose, baisybių galvas, kurios ne kartą yra tave mirtinai sužeidusios? Čia kalbama apie savo nusidėjimų priežasčių suradimą ir jų pašalinimą. Jeigu tų priežasčių neišnaikinsi, amžinai be skaičiaus augs ir didės tavo nuodėmės. Mokykis pats save pažinti: ne vien vidinės aplinkybės yra tavo nusidėjimų priežastis, tavo viduje yra paslėpti nuodai.

II. Nepakankamai apmąstomas nuodėmių bjaurumas

Nepakankamai apmąstome nuodėmių bjaurumą, rodos, ir nenorime apmąstyti. Kurios nuodėmės yra tau malonios, tų nenori pripažinti nuodėmėmis. Suprasi, kokia bjauri yra nuodėmė, jeigu nuodugniai apmąstysi jos nedorybę. Žmonių nusidėjimai yra taip daug

ir taip sunkiai Dievą užrūstinę, kad jų nedorybei nuplauti neužteko sunkiausios atgailos, prakilniausių dorybių, reikėjo Brangiausiojo Viešpaties Jėzaus Kraujo. Argi tai tavęs nejaudina? Apmąstyk rimčiau. Negalėsime regėti Dievo danguje, kol klausykloje neapsivalysime nuo mažiausių nuodėmių. Tas apsivalymas reikalauja ilgiausių atgailos metų skaistykloje už kasdienes nuodemes ir už tas nuodėmes, kurios jau yra atleistos. Apmąstyk tai ir suprasi nuodėmių bjaurumą. Jeigu lig šiol nepasitaisydavai, tai tik dėl to, kad nevisiškai suprasdavai nuodėmių nedorumą.

III. Nepakankamai gailimasi už nuodėmes

Argi būtum sugrįžęs į nuodėmes, jei iš širdies būtum už jas gailėjęsis, jei būtum tvirtai pasižadejęs daugiau nebenusidėti ir savo širdyje taip pasakęs: „Noriu mainyti savo gyvenimą, noriu pasitaisyti, nors ir kiek tektų pasiaukoti. Dabar pradėsiu." Be tvirto gailesčio, be tvirto pažado nenusidėti, sujungto su tikru gyvenimo pataisymu, mūsų gailestis būtų tik paviršutinis, mūsų padarytas pažadas tik saviapgaulė. Todel kiek baimės reikia turėti dėl ankstesnių savo išpažinčių, kurios gal buvo atliktos su abejotinos vertės gailesčiu ir pažadu nenusidėti. Tikras geros išpažinties ženklas yra gyvenimo pataisymas. Ar po išpažinties esi pasitaisęs?

Balandžio 15 diena

Apie prakeiktųjų atgailą

I. Ši atgaila yra skaudi

Pažiūrėk, kokią skaudžią atgailą atlieka prakeiktųjų sielos, kurios šiame pasaulyje vengė bet kokios atgailos. Toms nelaimingosioms sieloms teko visa, kas žemina, kas nemalonu, žiauru. Yra vieta, kur Dievas baudžia nepaklusnius savo vaikus; ten dega ugnis, kuri savo karštumu yra tik mūsų ugnies šešėlis. Toje ugnyje sielos dega ir niekados nesudega. Dega nesuprantamu ir nematomu, bet tikru būdu. Nuodėmių atsiminimas, didelis gailestis, amžinas Išga-

nytojo netekimas, uždarytas dangus, amžina ugnis – štai prakeiktųjų atgaila. Sakyk, ar atgaila šiame pasaulyje yra tokia skaudi kaip ši amžinoji prakeiktųjų atgaila? Tačiau tu daugiau bijai jos, negu amžinosios atgailos. Tegali pasirinkti vieną iš jų: šventųjų arba prakeiktųjų atgailą. Tave gąsdina dvidešimties ar daugiau metų atgaila, bet ugnies kalėjimas ir amžini kankinimai tau nė kiek nebaisūs, esi visai užkietėjęs arba netekęs proto, jeigu ir toliau ketini likti tokioje pat būsenoje, kokioje iki šiol buvai. O Viešpatie, vien tik baisių kančių, kurias kenčia prakeiktieji, prisiminimas mane perima baime. Skaudžiausia atgaila šiame pasaulyje bus man maloniausia, kad tik nereikėtų mirus kentėti. Netrokštu po mirties jokios laimės, kad tik be šitos atgailos čia, žemėje, nebūtų reikalaujama jokios kitos atgailos po mirties.

II. Ši atgaila yra nenaudinga

Daryti atgailą ir niekada jos nebaigti, degti valančioje ugnyje ir niekada neapsivalyti, gyventi nuolatinėje, baisioje ir niekada nesibaigiančioje atgailoje, – tokia yra prakeiktųjų atgaila. Jie verks amžinai, tačiau be naudos: nei jų nusidėjimai išdils, nei ašaros, kurios yra bevaisės, išdžiūs. O, baisus likime! Kas, apie jį pagalvojęs, nesudrebės iš baimės? Mūsų klaida, kad mes apie tai nemąstome. Ir kas mums turėtų rūpėti labiau, ko daugiau turėtume bijoti, jei ne prakeiktųjų likimo? Tos mintys niekados teneišeina iš galvos. Su jomis ir kelkimės, ir gulkime, su jomis eikime darban, jomis ginkimės nuo pagundų. O laimingoji atgaila, šiame gyvenime atlyginanti Dievui už mūsų nuodėmes! O brangiosios ašaros, savo vertę semiančios iš Kristaus nuopelnų! Jūs, vienuma, sopuliai, neturtas, panieka, būsite mano troškimų tikslas. Jūs mane išvaduosite iš šitos amžinosios ir nenaudingos prakeiktųjų atgailos.

„Ko gi aimanuoji dėl savo sužalojimo, dėl savo nepagydomo skausmo?“ (Jer 30, 15)

Balandžio 16 diena

Apie gerus darbus

I. Geri darbai yra galimi

Koks žmonių aklumas manyti, kad visa, kas daroma dėl kūno reikalų, yra lengva ir galima, o ką reikėtų daryti dėl sielos išganymo, yra sunku ir stačiai negalima, ir tuo teisintis apleidžiant Dievo įsakymus. Tuščias ir niekuo nepamatuotas toks manymas ir teisinimasis. Dievas nėra toks žiaurus Viešpats, kuris duoda žmonėms neįvykdomus įsakymus. Jo įsakymai nėra sunkūs. Jiems atlikti Dievas mums duoda savo malonę. Vienas iš Dievo įsakymų yra dirbti gerus darbus. Tą patvirtinimą randame ne vienoje Šv. Rašto vietoje. Kad vykdyti Dievo įsakymus, taigi ir dirbti gerus darbus, nėra nepakeliamas dalykas, parodo pavyzdžiai šventų ir uolių Dievo tarnų, kurie nėra patyrę jokio sunkumo, sekdami Dievo įsakymais. Tu pats prisipažink klaidingai manąs. Argi nereikalauja pasiaukojimo tarnavimas žmonėms ir jų valios vykdymas? Argi pasaulis nėra nepasotinama šmėkla, į kurios nagus pakliuvęs, negalėtum jos patenkinti vienu kitu darbu. Būsi priverstas nešti jo sunkų jungą ir visą save jam paaukoti. Tarnausi jam ir niekados jo nepatenkinsi, ir niekados pats nebūsi patenkintas. Daug maloniau ir saldžiau yra tarnauti Dievui. Todėl, sekant Šv. Raštu, visa, ką darai, daryk remdamasis meile Dievui. Ką tavo rankos gali daryti, tedaro nuolat. Nesakoma: „trokštu, kad darytum“, bet „tedaro“. Ne ką nori, bet ką gali, ir ne ką gali per kitus, bet ką pats gali, ką tavo rankos gali. Neskiriamas nė laikas. Sakoma: nuolatos, tai yra be poilsio, be pertraukos. Tokia yra tavo darbų taisyklė.

II. Geri darbai yra reikalingi

Kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, bus nukirstas ir įmestas į ugnį. Visada reikia duoti gerus vaisius. Viešpats prakeikė figos medį, atradęs jį nevaisingą tais metais, kada jis nedavė vaisių. Tai tau, krikščioni, pavyzdys, kad rūpintumeis daryti gerus darbus. Sakaisi nieko blogo nedaraąs. Tuo negali išsisukti nuo kaltės. Nieko gero

nedaryti yra didžiausias blogis. Dievas neskiria dangaus karalystės neištikimiems savo tarnams. Jei kasdieną išpažįsti savo tikėjimą, tai ir gerais darbais jį patvirtink, kad taip užsitikrintum savo išrinkimą ir pašaukimą. Būk geras Dievui, kuris tau nieko negaili, kuris tave gausiai apdovanoja savo malonėmis. Duok, ir tau bus duota. Rink turtus amžinybei; tą vienintelį turtą nusineši su savimi po mirties.

III. Geri darbai yra naudingi

Ak, kad tu žinotum, kiek naudos yra tik viename gerame darbe! Be užmokesčio nepaliekamas nė vandens gurkšnis. Kokio užmokesčio už gerus darbus gali laukti iš Dievo, mus karštai mylinčio ir norinčio mums gera! Godumas niekada nebūna patenkintas, niekada jis nesakys: pakanka. Argi mažesnis turėtų būti tavo dangaus troškimas? Dirbk daug ir gerai! Darbuokis su gryna intencija ir šventu uolumu! Laikas trumpas ir keliaujanti malonė greitai praeina. Amžinybė čia pat, o tu iki šiol nieko nesi padaręs, kad amžinybė būtų laiminga. Argi manai, turėdamas tokį turtą, mirti tuščiomis rankomis? Čia gi begalinės vertės dalykas, liečiantis amžiną, nevystantį garbės vainiką. Dirbk Dievo malonei padedant, kad savo šventu gyvenimu būtum Jo vertas.

„Rytą sėk savo sėklą, iki vakaro neleisk savo rankai ilsėtis..." (Koh 11, 6)

Balandžio 17 diena

Apie gerą intenciją

I. Intencija turi būti gyva ir ištverminga

Troškimas patikti Dievui ir vykdyti Jo šv. valią turi buti visų mūsų darbų pradžia ir pabaiga. Jeigu neturėsime tokios gyvos ir nuolatinės intencijos, tai visas mūsų sielos uolumas ir karštumas užleis vietą išsiblaškymui ir atšalimui. Kiek tuščių savimeilės jausmų, kurių ir pats negali pastebėti, įsibrauna tavo širdin.

Tu manai viską atlikęs, jeigu iš įpročio tik trumpa mintimi žadini gerą intenciją. Žvelk į dienos darbus ir prisipažink, ką gera per die-

ną esi padaręs. Koks tavo darbas buvo laisvas nuo savimeilės? Koks darbas nebuvo sugadintas bereikalingo skubėjimo arba apsileidimo? Nuolat žadink troškimą daryti tai, ką privalai daryti. Šventais atodūsiais savo širdį kelk į Dievą ir Jo akivaizdoje vykdyk tai, kas yra tau pavesta. Darbai, kurie nepavedami Dievui, neturi nuopelnų. Apmąstyk, kiek atlikai darbų, kurie amžinai žuvo. Pasakyk, kokį svorį turės tavo darbai, padėti ant Dievo teisingumo svarstyklių. Ar atsiras nors vienas, kurį galėtum vertai paaukoti Dievui?

II. Intencija turi būti gryna, be priemaišų

Tarnauti vien tik Dievui ir ieškoti tik Jo garbės, neatsižvelgiant į savo sielos buseną, tik tokia intencija yra tobula, tik tokia intencija daro mūsų darbus naudingus. Mūsų sielos nauda Dievo garbėje. Kad intencija būtų gryna, privalome ieškoti ne savo naudos, bet Dievo garbės. Turėti savo darbuose patogumą, ieškoti žemiško, o ne dvasinio tikslo yra lygiai tas pat, kaip įsileisti į savo darbus netikusį raugą, kuris galėtų juos visus sugadinti. Pasakyk, kiek kartų savo darbuose turėjai gryną intenciją, kiek kartų dvasios dalykuose ieškojai sau naudos? Atrask nors vieną darbą, kuris nebūtų sumaišytas su savimeile. Ar sugebėtum suskaityti visas tas pragaištis, kurias turėjai atlikdamas savo darbus be grynos intencijos. Nieko kito neieškok, kaip tik Dievo garbės; tada tavo auka bus gryna ir patiks Dievui.

III. Intencija turi būti be išimties visuotina

„Ar geri, ar valgai, ar ką kita darai – viską daryk Dievo garbei", – sako Apaštalas. Nieko nepraleisk nepavedęs Dievui, tada turėsi neišsemiamą nuopelnų šaltinį. Tuo būdu darbai, patys savaime nei blogi, nei geri, taps šventi. Nesirūpink padaryti ką nepaprasto ir didingo. Dievas nieko kito iš tavęs nereikalauja, vien tik tavo širdies. Visuose savo darbuose vykdyk Dievo valią ir stenkis įtikti tik Dievui, nes nieko didesnio ir šventesnio negali padaryti.

„Jis aptraukė auksu visus namus..." (1 Kar 6, 22)

Balandžio 18 diena

Apie blogus įpročius

I. Reikia nugalėti blogus savo įpročius

Kada kas tave perspėja dėl tavo nusidėjimų, teisiniesi tuo, kad tavo toks įprotis. Bet ar taip pat pateisini savo artimus, kai jie nusideda? Ar taip pat pripažįsti jų įprotį, visai jų nekaltindamas? Kasdieną kitus kaltini, matydamas juos nusidedant, bet kai į save pažvelgi, tai mėgini apsiginti įpročių įstatais. Tiek metų tarnauji Dievui ir iki šios dienos nesi išnaikinęs blogų įpročių. Ar manai ir be to šventai gyventi? Ne. Turėdamas blogų įpročių, negali šventai gyventi. Visų pirma tai prieštarauja Dievui. Darbas, atliekamas iš įpročio, negali būti šventas. Todėl ir žmogus, kuris gyvena tik įpročiais, kurio darbai neturi nieko prakilnesnio, kaip tik tai, kas žemiška, negali patikti Dievui. Antra, tai prieštarauja artimui. Kaip tavo artimas kenčia dėl blogų tavo įpročių! Kiek kartų tavo artimui yra sukėlęs pyktį Tavo įkyrumas, neapmąstytas žodis, pagaliau, tavo apsileidimas? Per tave ir jis užrūstino Dievą. Laikas susiprasti ir išnaikinti blogus savo įpročius. Jeigu to nepadarysi, tai nepatiksi ne tik artimui, bet ir Dievui.

II. Reikia pakęsti blogus kitų įpročius

„Meilė kantri, meilė maloninga. Ji visa pakelia“, — sako šv. Paulius (1 Kor 13, 4; 7). Jei nori, kad kiti pakęstų tavo paklydimus, kodėl pats atsisakai kantriai nukęsti jų paklydimus? Švelniu ir maloniu savo elgesiu duok artimui pavyzdį, kaip jis turėtų valdyti savo nekantrumą ir šiurkštumą. Iš dorumo daryk tai, ką pasaulietiniai žmonės daro turėdami gerą išsiauklėjimą. Dievas atleidžia tavo artimiesiems kaltes, o tu nenori jiems atleisti. Tu matai juose mažiausią nusižengimą. Žvelk į save, atrasi kur kas didesnių nusidėjimų. Kiek nustoji nuopelnų, turėdamas per mažai meilės! Jeigu būtum nusižeminęs ir malonus, tai pastebėtum ne kitų, bet savo ydas ir nusikaltimus. Kad turėtum teisę kitus perspėti, pats apsivalyk nuo nusidėjimų.

„Viską darykite su meile.“ (1 Kor 16, 14)

Balandžio 19 diena

Apie murmėjimą

I. Koks bjaurus yra murmėjimas,
galima matyti iš jo priežasčių

Kas tai yra murmėti? Murmėti – tai skųstis tuo, kas susiję su mūsų valdymu, mūsų darbų sutvarkymu. Murmame, jei kas su mumis elgiasi ne taip švelniai, kaip mes to norėtume, arba jei kas, pastebėjęs mūsų klaidas, mus perspėja. Iš ko kyla murmėjimas ir nepasitenkinimas? Visų pirma jis kyla iš pasislėpusios ir giliai mūsų širdyje šaknis įleidusios puikybės, kurios nenorime pripažinti. Jei kas nors truputį paliečia tavo garbę, tuoj pradedi pykti, bartis ir murmėti, lyg jis būtų sunkiausiai tau nusidėjęs. Murmėjimo priežastis yra tavyje. Murmi ir esi nepatenkintas todėl, kad per daug gerai apie save manai, kad save kur kas aukščiau vertini už kitus. Kokia tuštybė taip apie save manyti. Kaip mažai save pažįsti. Nusižeminusi siela niekados niekuo nesiskundžia. Kiekvieną išaukštinimą ir teikiamą pagarbą ji laiko nepelnyta. Skųstis dėl mažo menkniekio, murmėti ir pykti dėl mažų pajuokimų, kuriuos išgirsti iš artimo, yra tas pat, kaip iš nieko daryti didelius daiktus, kaip sakoma, iš adatos priskaldyti vežimą.

Antra, murmėjimas kyla iš sielos silpnumo ir išlepimo. Kas skundžiasi dėl valgio, drabužio ar buto, tas parodo dvasios neišsilavinimą ir stiprybės stoką. Viršininkams skųstis nedrįsti, kad tavęs nepalaikytų blogu žmogumi, tuo tarpu skundiesi savo draugams, kurie tau pataikauja, bet širdyje tavęs neapkenčia.

II. Murmėjimo pasekmės yra pražūtingos

Ar gerai supranti to nusidėjimo sunkumą? Štai jo pasekmės: Korė, Datanas ir Abironas su visais tais, kurie murmėjo prieš Dievą, buvo nubausti mirtimi. Ar gali turėti geras pasekmes murmėjimas, kuriuo, visų pirma, teisiami viršininkai, tarytum jie neturetų jokios artimo meilės ir neteisingai su tavimi elgtųsi? Ar tas nusidėjimas lengvas? Antra, murmėjimu piktini savo brolius ir seseris, kurie yra tavo murmėjimo

liudytojai ir kuriuos tu norėtum įtraukti į tą patį nusidėjimą, t. y. kad ir jie murmėtų dėl viršininkų elgesio. Toks žmogus, kuris murma ir apkalba savo viršininkus, yra labai pavojingas: jis gali sukelti suirutę draugijose, vienuolynuose ir sugadinti draugiškus santykius su artimu. Tokio žmogaus draugystės reikia vengti. O Dieve, atitolink nuo mūsų tokį žeminantį nusidėjimą! Visados neapkęsiu murmėjimo ir šalinsiuos tokios draugystės, kur viršininkai ir vyresnieji esti apkalbinėjami. „O mudu, kas mes tokie? – kalbėjo Mozė murmantiems žmonėms. – Jūsų murmėjimas nėra prieš mus, bet prieš VIEŠPATĮ“ (Iš 16, 8).

Balandžio 20 diena

Apie tuštybę

I. Tuštybė yra visų neapkenčiama

Galima sakyti, kad tuštybės pilnas žmogus visų neapkenčiamas. Nėra tokio žmogaus, kuris mylėtų savo artimą, ieškantį tuščios garbės. Ir iš tikro, ar galima ko nors labiau nekęsti, kaip tuščios garbės? Tuščiai garbei siekti daromi net labiausiai pažeminantys darbai, pavyzdžiui, prisilaižymas prie aukštesnėje vietoje sėdinčių žmonių. Tuščios garbės trokštąs savo pareigas atlieka ne todėl, kad to reikalauja jo pašaukimas, bet stengdamasis patikti kitiems, ypač viršininkams, ir norėdamas, kad jį už tai girtų ir jam skirtų aukštesnę vietą. Jei kas žinotų apie tokias tavo mintis, tai ne tik tavęs nepagirtų, bet tave už tokią tuštybę kuo smarkiausiai išpeiktų. Tuštybė niekam nepatinka, nebent tik tam, kuriame ji glūdi. Bet ir tas, kuris turi tuštybės, slepia ją nuo žmonių, kad niekas jos nepastebėtų. Kiekvienas nori ją paslėpti, tuo tarpu ją beveik visi turi. Tu manai, jog esi kitų gerbiamas, kiti gi mano, jog tu dėl jų nepaprastų darbų juos liaupsini. Tokia juokų verta komedija žmonių žaidžiama kasdieną. Iš to, ką tu apie kitus manai, spręsk, kokios nuomonės yra kiti apie tave. Tuštybių tuštybė yra trokšti ir ieškoti žmonių garbės. Dievas yra tavo darbų liudytojas. Dievas, o ne žmonės tinkamai atlygins už tavo darbus. Kam gi trokšti būti giriamas ir aukštinamas žmonių, kurie patys neturi kuo pasigirti?

II. Tuštybės pilnas žmogus yra jos asmeninis draugas

Nors tuštybė yra labiausiai visų neapkenčiama, tačiau kiekvienas jos turi. Neapkenti jos kituose, tuo tarpu pats savo širdyje ugdai slaptą sielos priešą. Apmąstyk ir paklausk save, ar ne tas kirminas, tuštybė, graužia tavo darbus ir naikina jų nuopelnus? Iš kur tai kyla, jei ne iš tuštybės? Jeigu savo darbais nori pasižymėti, turėti pasisekimą, kitus nustebinti, tai tuoj nuliūsti, jei tau nepasiseka nors mažiausiame dalyke. Ką tai reiškia, jei ne tavo širdyje suskubusią giliai įsikeroti tuštybę? Daugiau nei šimtą kartų esi sakęs, jog neturi tuštybės. Toks tavo pasakymas yra didžiausios tuštybės ženklas. Atidžiau įsižiūrėjęs į savo širdį įsitikinsi, kad nėra nė vieno širdies jausmo, kuris nebūtų užnuodytas tuštybes nuodais. Savimeilė yra toks nežymus jausmas, jog sunku jį pastebėti. Net maldingiausios sielos nėra laisvos nuo savimeilės. Joms dar daugiau gresia pavojus pasididžiuoti dorybėmis ir nuopelnais. Savimeilė yra slaptas mūsų bičiulis, kuris neapleidžia iki mirties. O Viešpatie! Argi aš esu toks nedoras, kad Tau negalėčiau paaukoti nors vieno darbo, kuris būtų laisvas nuo tuštybės nuodų? Kada apmąstau savo nusidėjimus, tai prieinu prie išvados, jog be Tavo pagalbos nieko negaliu padaryti. Padėk man, Viešpatie, išnaikinti savo norą ieškoti tuščios garbės ir uždek mano širdį troškimu Tau patikti. Tu esi mano vienintelis Viešpats ir visos mano garbės tikslas. Aukoju Tau, Viešpatie, save ir visa, ką turiu. Priimk tą mano auką.

„Tegul nelieka vietos... tuščiai puikybei..." (Fil 2, 3)

Balandžio 21 diena

Apie dvasios pasiryžimą arba apie rekolekcijas

I. Reikia jomis naudotis

Dvasios pasiryžimas arba rekolekcijos yra pasišalinimas nuo įprastų dienos pareigų ir užsiėmimas vien tik sielos reikalais. Rekolekcijos geriausiai padeda pasiekti sielos šventumą. Per rekolekcijas siela nusišalina nuo aplinkybių, vedančių į nusidėjimus. Pasišalinusi

siela geriau pažįsta save, tai yra savo silpnybes, ir suranda būdų, kaip jų atsikratyti. Pagaliau, per rekolekcijas Dievas dažniau prakalba į sielą ir jai atidaro savo malonių šaltinius. Žmonių triukšmas, kuriame tau tenka kasdieną gyventi, dažnai nuslopina Dievo balsą. Per rekolekcijas Dievo balsas pasiekia tavo širdį ir ją sujaudina. Rekolekcijų vaisiai yra tokie, kad Dievo malonės sujaudinta siela ima tinkamiau mąstyti apie išganymą; susigraudinusi dėl nedoro gyvenimo, ima gailėtis už kaltes, ragina save atgailai, padaro šventų pažadų pataisyti savo gyvenimą. Tau, tai skaitančiam, ne mažiau už kitus reikia sustiprinti dvasią. Būdamas užimtas kasdieniais savo pašaukimo rūpesčiais, neturi laiko sutelkti minčių ir pamąstyti apie sielos išganymą. Rekolekcijos duoda progą sustiprinti savo dvasią. Prisimink pirmąsias savo dvasinio gyvenimo dienas. Kiek toli esi nuo tų dienų šventumo atsilikęs! Kas sugrąžins tau pirmykštį tavo šventumą, jei ne rekolekcijos? Sielos, aukščiausiai pakilusios šventume, kasdien apmąsto savo darbus, kasdien daro šventus pasiryžimus, nuolatos jaučia savo priešus ir prieš juos apsiginkluoja. Ką gi galima pasakyti apie ne tokias tobulas ir šventas sielas? Joms labai reikalingos rekolekcijos, kad galėtų geriau pasiruošti kovai su sielos priešais! Dievas tave šaukia atlikti tas rekolekcijas. Klausyk Jo balso! Skubek prie Jo malonių šaltinio!

II. Reikia jomis naudotis tinkamai

Dievas daug ką yra tau skyręs. Bet tai, ką skyrė, nori suteikti tik per šias rekolekcijas. Neuždaryk savo širdies Jo balsui ir troškimams. Pats skubėk prie Jo ir pirmasis pulk Jo prieglobstin. Jeigu to nepadarysi, jeigu ir per šias rekolekcijas, kaip ir per kitas, jeigu ir šitame darbe, kaip ir kituose savo darbuose, būsi apsileidęs, tai, pasakyk, kokios naudos turėsi iš rekolekcijų. Atsimink, ką esi pasižadėjęs per paskutiniąsias savo rekolekcijas. Ar tokios gyvenimo permainos iš tavęs laukė Dievas? Jeigu nesinaudosi Dievo malonėmis, tai ir su tavimi Dievas pasielgs ne kitaip, kaip su neištikimu Jeruzalės miestu. Šitos rekolekcijos gali būti paskutinės tavo rekolekcijos! Gal nuo tų rekolekcijų priklauso tavo amžinybė! Ar norėtum, kad jos būtų pa-

skutinis tavo darbas, pasmerkiantis amžinajai pražūčiai? Kiek dvasios maisto iš rekolekcijų sėmė šv. Ignacas, šv. Karolis Boromiejus, šv. Pranciškus, šv. Teresė ir daug kitų šventųjų! Su tokiomis mintimis eik ir tu į rekolekcijas! Neužsiimk niekuo kitu, kaip tik tikėjimo tiesų apmąstymu. Daryk tai, ko reikalauja rekolekcijų dvasia. Pats Dievas tau padės atlikti tai, kas sunku ir nepakeliama.

„Iš tikrųjų toli toli nulėkčiau; apsigyvenčiau tyruose." (Ps 55, 8)

Balandžio 22 diena

Apie tikro krikščionio žymes

I. Krikščionio pašaukimas yra būti atsiskyrus nuo pasaulio

Pirmasis dalykas, kuris daro žmogų tikru krikščioniu, tai atsiskyrimas nuo pasaulio: nuo pasaulio, kuris suvedžioja, nuo pasaulio, kuris priešinasi Dievo įsakymams ir Jėzaus Kristaus mokslui. Per šv. Krikštą kiekvienas krikščionis yra išsižadėjęs pasaulio šiais žodžiais: „Išsižadu pasaulio ir visos jo tuštybės." Pasaulio išsižadėti reikia ne vien dvasia, bet taip pat širdimi ir vidiniais darbais įvairiose gyvenimo aplinkybėse. Visų pirma išsižadėk papiktinančio pasaulio, kurį pats Kristus yra pasmerkęs. Klystumei taip sakydamas: „Esu iš šio pasaulio, mano pašaukimas reikalauja, kad susidėčiau su pasauliu." Tavo pašaukimas yra būti krikščioniu ir vengti viso to, kas priešinga tam vardui. Klausyk, ką Kristus sako savo mokiniams: „Kadangi jūs ne pasaulio" (Jn 15, 19), tai yra ne šio sugedusio papiktinimų pasaulio. Antra, venk pasaulio, kuriame prarandama nekaltybė. Su pasauliu turėk tik tiek reikalų, kiek su juo tave riša meilė artimui, tavo pašaukimas ir tikras tavo reikalas. Ir tuo atveju apsiginkluok valios stiprybe ir atsargumu. Trečia, venk apgaulingo pasaulio, kuris nori tave prisivilioti, kad paskui apgautų, kuris gali išblaškyti sielos ramybę ir sukelti tavo širdyje neapykantą maldingumui. Jei nori užsiimti dvasios reikalais, ar gali mylėti pasaulį, kuris visada priešinasi tavo dvasiai? Kas yra nekaltas, tam pasaulis yra dar pavojingesnis. Bėk nuo pagundų, kurios įkalbinėja atmesti Dievo įsakymus ir pradėti

gyventi laisvai, be jokių suvaržymų. Jeigu ir visiškai atsiskyrę nuo pasaulio negalime būti visai laisvi nuo pavojaus nusidėti, tai kas bus, jei susidėsime su pasauliu?

II. Krikščionio pašaukimas yra priklausyti Dievui

Per šv. Krikšto sakramentą, kai buvai apiplautas švęstu vandeniu ir pateptas šventais aliejais, buvai paskirtas Dievui. Tad pažink tau duotą vertybę ir garbę! Koks aukštas tavo pašaukimas! Esi išrinktas ir pavadintas Dievo sūnumi. Šv. Paulius visus krikščionis vadina šventais. Koks pajuokos vertas reiškinys – būti Dievo sūnumi, būti pavadintu šventu, bet priešintis Dievo valdžiai ir save bjauroti nusidėjimais! Esi pašvęstas Šventųjų Švenčiausiajam ir su Juo surištas nepertaukiamais ryšiais, tuo tarpu neturi nei dorybių, nei šventumo! Ar gali nesigėdydamas ir toliau taip gyventi? Esi skirtas Dievui, esi vienuolis ar vienuolė, vadinasi, esi paženklintas pamaldumo ir savęs išsižadėjimo ženklais, tačiau drįsti būti prisirišęs prie pasaulio ir gaivinti žemiškus jausmus! Tavo pašaukimas yra būti skaisčiam ir nekaltam kaip angelui. Tuo tarpu tavo gyvenimas niekuo nesiskiria nuo pasaulietinių žmonių gyvenimo! Esi kaltas dėl didžiausios savo dvasinio gyvenimo netvarkos ir suirutės, versdamas dieną naktimi, šviesą tamsa, dorybę nusidėjimu. Prisimink, kas esi ir ką Dievui pažadėjai. Juo daugiau tau duota, juo daugiau bus pareikalauta, juo didesnė bus tavo atsakomybė.

„Dievas mus pašaukė ne susitepimui, bet šventėjimui.“ (1 Tes 4, 7)

Balandžio 23 diena

Apie Kristaus žodžius: „Jūs verksite ir vaitosite, o pasaulis džiūgaus“ (Jn 16, 20)

I. Koks nevienodas, bet teisingas yra Kristaus atlyginimas

Geriausias dangaus Tėvas ištikimiems savo vaikams skiria ašaras, o priešgynas ir nepaklusnius apdovanoja džiaugsmais ir linksmybėmis. Rodos, reikėtų stebetis tokiu neteisingu paskirstymu, tačiau Jėzus Kristus ir apaštalams sakė: „Jūs verksite ir vaitosite, o pasaulis džiū-

gaus“ (Jn 16,20). Bet nėra nieko teisingesnio už šitą paskirstymą. Todėl saugokis, kad nepiktžodžiautum dėl tos nelygybės, kadangi tai yra begalinės Dievo išminties darbas. Kur Dievas viešpatauja, ten joks geras darbas nepaliekamas be atlyginimo, joks blogas darbas – be bausmės. Ar gali būti pavadintas labai blogu žmogumi tas, kuris nedaro nieko gera ir labai geru žmogumi, kuris nedaro nieko bloga? Kiekvienam bus atlyginta pagal jo darbus. Blogas žmogus šiame pasaulyje susilauks užmokesčio už tai, ką savo gyvenime yra padaręs gera. Teisusis žmogus už mažiausią nusižengimą bus šiame pasaulyje baudžiamas. Tiesa, jis bus nelaimingas šiame gyvenime. Tačiau jam neliks dėl ko kentėti mirus, kai Dievas uždės jam nevystantį garbės vainiką. Todėl gerai apsvarstyk šitokią nelygybę ir pasakyk, ar neteisingas Dievo atlyginimas? Kokie brangūs žmogui yra šio pasaulio vargai ir kryžiai! Dievas su tavimi elgiasi kaip su vienatiniu savo Sūnumi, kurio gyvenimas buvo vien tik kančia. Stebėkis Dievo išmintimi! Garbink Jo apvaizdą!

II. Koks skaudus, bet pilnas paguodos Kristaus atlyginimas

Žmogaus prigimčiai nėra nieko nepriimtinesnio už kentėjimus. Todėl juo smarkesni ir gyvesni yra kentėjimai, juo daugiau žmogus jiems priešinasi. Akivaizdu, jog šis pasaulis yra rojus tik tiems, kurie save pasmerkė amžinajai pražūčiai. Iš šio pasaulio linksmybių ir pasismagėnimų negalima susilaukti amžinosios laimės. Vargai, nelaimės, persekiojimai yra pakeliami tiems, kurie su Kristumi kenčia, kurie visą savo viltį randa Kristuje. Sunkiose gyvenimo valandose mes privalome save stiprinti mintimis apie Kristaus kančią, Jo pažadą atlyginti už kentėjimus danguje („aš jūsų užmokestis gausus“). Šventieji taip pat čia ieškojo stiprybės. Galime būti tikri, kad ir Kristus, kentėdamas kaip žmogus, ieškojo suraminimo būsimoje garbėje, kuri Jo laukė kaip atlyginimas už kančias. Ar gali būti koks nors panašumas tarp mūsų ir Kristaus kančių? Tačiau tokia pat garbė ir mums yra pažadėta. Todėl gaivinkime savo troškimą kantriai nešti visus gyvenimo kryžius, kurie gal rytoj pasibaigs. Negi visados kentėsime ir

verksime? Pakelk akis į dangų – rasi paguodą, tavo nuliūdimas virs tobulu džiaugsmu, kurio niekas negalės iš tavęs atimti.

„Jūsų liūdesys pavirs džiaugsmu... ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų nebeatims.“ (Jn 16, 20; 22)

Balandžio 24 diena

Apie Dievo apvaizdą

I. Kas nepripažįsta Dievo apvaizdos, tas yra mažo tikėjimo žmogus

Nepripažinti Dievo apvaizdos yra tas pat, kaip nepripažinti paties Dievo esybės, arba įsivaizduoti Dievą esant tokia esybe, kuriai stinga išminties, kuri visa valdydama, nemoka patenkinti kūrinių poreikių. Koks papiktinantis netikėjimas! Pakelk akis į dangų ir pažiūrėk, kokia ten viešpatauja tvarka! Stebėkis puikiausiu žvaigždžių išdėstymu. Pažvelgk į savo protą, kartais labai stebėtiną jo galią; atkreipk dėmesį į valstybių įvykius, įvairias gyvenimo permainas. Visa tai rodo ne ką kita, kaip tai, jog yra Esybė, kuri visa tai išmintingai valdo ir tvarko. Bet iš kur pasaulyje tokia suirutė ir netvarka? Dėl ko yra taip, kad kartais visame pasaulyje kyla didžiausias sumišimas ir netvarka? Taip yra dėl to, kad žmonės priešinasi Dievo apvaizdai. Tu pats taip pat ne kartą buvai kaltas dėl gyvenimo netvarkos, kada elgeisi priešingai Dievo apvaizdai. Ar gali būti didesnis gyvenimo tvarkos suardymas, kaip pasisekimuose užmiršti Dievą, o nepasisekimuose ir nelaimėse murmėti ant Jo? Bet Dievo apvaizdos nustatyta tvarka neužmiršta tokių žmonių skaudžiai nubausti.

II. Kas nepaiso Dievo apvaizdos, tas yra priešgyna

Jei tiki, jog Dievo apvaizda viską valdo, kodėl jos nepaisai? Dėl ko prie jos nesitaikai? Ji kaip Aukščiausiasis Viešpats viską valdo didžiausia išmintimi: viskas darosi su jos žinia, ji nuo nieko nepriklauso, ji yra visur, viską gali, niekas neturi teisės jai pasipriešinti. Ar tiki tuo? Tad kaipgi drįsti jai priešintis? Kaip neišmintingai, kaip aklai elgtumeisi,

jei nenorėtum tarnauti Dievo apvaizdai. Kas pagelbės tavo reikaluose, jeigu pamesi Dievą, o Dievas tavęs išsižadės? Bet vieno dalyko neužmiršk: nors ir nenorėsi, tačiau turėsi priklausyti nuo Dievo apvaizdos. Ar ne geriau padarytum, jeigu laisva valia ir su nusižeminimu prisitaikytum prie Dievo apvaizdos? Iš to gautum savo sielai gausų atlyginimą. O Viešpatie, pripažįstu, jog išmintingi yra Tavo potvarkiai, saldūs, malonūs ir tėviški Tavo įsakymai. Jeigu nenorėsiu nieko kito, kaip tik to, ko Tu nori, tai galėsiu būti tikras, jog nesuklysiu.

III. Kas nemyli Dievo apvaizdos, tas yra nedėkingas

Ar teisinga manyti, jog Dievas, geriausias mūsų Tėvas, mažiau mus myli, negu mes patys save mylime ir palieka mus be jokios globos nežinomam likimui? Tiesa, jis ne visada patenkina mūsų troškimus, bet yra gerai žinoma, kad tai, ką Dievas su mumis daro, daro vien tik mūsų naudai ir gerovei. Tu norėtum turėti daugiau turtų ir didesnės garbės, bet nežinai, kas tau naudinga ir kas kenksminga. Nežinai, jog tik neturtas ir žema padėtis veda prie išganymo. Tad leisk veikti Dievo apvaizdai; ji ves tave išganymo keliu. Neturėtum pykti, jeigu esi priverstas kentėti nelaimes ir pažeminimus, kadangi toks yra apvaizdos tau paskirtas kelias. Juo eidamas pasieksi amžinąją laimę. Jeigu apvaizdos keliai yra tikri, jeigu gerasis dangaus Tėvas jais veda mus į laimę, tai nemylėti Dievo apvaizdos būtų didžiausias nedėkingumas.

„Betgi tu sutvarkei visa, žiurėdamas ir saiko, ir skaičiaus, ir svorio.“(Išm 11, 21)

Balandžio 25 diena

Apie šv. Morkaus dorybes

I. Šv. Morkus sekė tuo, ką matė

Šv. Petras, kaip Bažnyčios galva, buvo Viešpaties apdovanotas prakilniomis ir nepaprastomis dorybėmis. Šv. Morkus, jo mokinys ir vertėjas, irgi daug ką bendra turėjo su savo Mokytoju. Savo Dieviškojo Mokytojo paliepimu jis skelbė Evangeliją, duodamas švie-

sos stabmeldžiams. Šv. Morkus skelbė Dievo žodį Aleksandrijoje. Čia pastate bažnyčią ir ją valdė su tokiu pasisekimu, kad žmonės jį visa širdimi mylėjo ir laikė jį pavyzdžiu. Mes Dievo garbei platinti nedarome nė tiek, kiek galėtume daryti, kadangi nepasitikime savo jėgoms; sutikę kokią kliūtį, tuojau puolame dvasia ir nuleidžiame rankas. Todėl niekais nueina Dievo mums duota pagalba. Tiesa, negalima pasitikėti vien tik savo jėgoms. Bet klaidinga manyti, jog pats visai nieko negali. Dirbk, tai ir Dievas padės. Nors mažai ką gali, pavesk save Dievui, kuris gali „pažadinti Abraomui vaikų iš akmenų" (Mt 3,9). Dievas Jo garbei platinti nereikalauja iš mūsų mokytumo, iškalbingumo. Jis išsirinko silpnus ir bejėgius, kad sugedytų tvirtus šio pasaulio mokslinčius. Pirmuosius krikščionių tikėjimo pamatus padejo bemoksliai žmonės, dargi nusidėjėliai. Kad daug nuveiktum Dievo garbei, nereikia būti nepaprastų gabumų ir galimybių žmogumi.

II. Šv. Morkus darė tai, ko mokė kitus

Šv. Morkus, įkvėptas Šv. Dvasios, parašė Evangeliją, kurią patvirtino šv. Petras ir kuri paskui buvo paskelbta Bažnyčiai. Toji knyga buvo šv. Morkaus gyvenimo įstatymas. Šis apaštalas sutvarkė savo gyvenimą sekdamas Evangelijos mokslu ir patarimais. Būdamas vyskupu tos Bažnyčios, kurią pats įsteigė, rūpinosi daugiau kitų, negu savo reikalais. Pagaliau, kaip geras piemuo savo kraują praliejo už avis, mirdamas kankinio mirtimi ir tuo būdu patvirtindamas Evangelijos, kurią pats parašė, mokslą. Lengva yra padėti artimui, jeigu iš musų nereikalaujama aukų. Bet nuopelną turi tokie darbai, kurie surišti su pasiaukojimu. Mūsų darbai yra mūsų tikėjimo liudytojai ir daugiau negu žodžiai patraukia kitus į gera. Tu kitus mokai ir bari, geriau pats save bark ir bausk. Daryk, ko kitus mokai, ką kitiems patari daryti. Jei kitiems patari neprisirišti prie šios žemės turtų, pats visų pirma atitrauk savo širdį nuo pasaulio. Tu ragini visą pasaulį atgailai, o pats ar atgailauji? Mokai kantrybės, nusižeminimo, tuo tarpu pats greitai supyksti ir pasikeli į puikybę. Gydytojau, išgydyk pats

save! Kristaus ir šventųjų mokslas yra toks: visų pirma reikia pačiam daryti tai, ko nori mokyti kitus.

„Jėzus nuo pat pradžių veikė ir mokė...“ (Apd 1, 1)

Balandžio 26 diena

Apie pasisekimų pavojų

I. Pasisekimai skatina užmiršti Dievą

Prispaudimais ir nelaimėmis yra ištiriamos mūsų dorybės, kadangi tada mes daugiau nusižeminame ir ieškome Dievo, kuris mus sušelptų ir mums padėtų. Sopuliai ir skausmai palaiko Dievo baimę. Gi pasisekimai ir šio gyvenimo laimė veda į dvasios tinginystę, į amžinų tiesų užmiršimą. Palengva nyksta mūsų baimė ir atsargumas, pradedame kažkaip keistai suprasti dorybę, manydami, jog ją galima įgyti laisvai gyvenant, pataikaujant savo kūno reikalams. Jeigu tau Dievas suteikė daugiau savo malonių, tai mažiau jam tarnauti būtų didžiausio nedėkingumo ženklas. Bijok, kad pasisekimuose nenustotum amžinosios laimės. Žadu neužmiršti Tavęs, Viešpatie. Pažeminime ir neturte jausiuosi esąs laimingas, kadangi toks yra tikras kelias, vedantis į Tavo garbę.

II. Pasisekimai skatina užmiršti artimą

Žmonių patirtis sako, jog mes suprantame tik tokias nelaimes, kurios paliečia mus pačius; ką kitas kenčia, tai mums yra svetima. Pavyzdžiui, anas Evangelijos turtuolis nenorėjo nė žinoti, ką kenčia jo brolis Lozorius. Laimė ir pasisekimai sunaikino jo širdyje gailestingumą artimui. Štai ką daro pasisekimai! Kam Dievas davė tau turtus, jei ne tam, kad pasidalytum su beturčiais? Toks yra budas savo turtams išlaikyti ir jiems padauginti. Duok, ir tau bus duota. Nemanyk tuo keliu eidamas, tai yra palaidai gyvendamas, gerai valgydamas, niekam nieko neduodamas, įeiti į dangaus karalystę. Toks gyvenimas kelia mums atgailos baimę ir veda į išganymo praradimą. Už gausiai dalijamas išmaldas beturčiams tau bus gausiai atlyginta po mirties! Neapleisk šitos priemonės!

III. Dėl pasisekimų žmogus užmiršta save

Pasisekimai veda žmogų į puikybę ir atšalimą. Kiek atrasi tokių atsitikimų, kai pagarba ir išaukštinimai atvedė žmogų į geresnį ir naudingesnį gyvenimą? Yra didžiausias pavojus pasisekimuose vėl grįžti prie senų nusidėjimų ir įpročių! Žemiška laimė gaivina mirties nuodus. Kad išvengtum to pavojaus, būk ypač nusižeminęs. Juo aukščiau esi pastatytas, juo didesnę turi garbę. Noriai priimk visus prispaudimus, kuriuos Dievas tau siunčia. Nors jie ir nebūtų reikalingi tavo išganymui, tačiau bus tau labai naudingi. Pasisekimai ir nelaimės priklauso nuo Dievo. Daryk tai, ko nori Jo šv. valia, atsimindamas Jobo pasakymą: „Jie gerai gyvena ir pabaigoje nužengia į požemį.“"

„Gerovės dieną žmogus užmiršta nelaimes, nelaimės dieną žmogus gerovės nebeatsimena.“ (Sir 11, 25)

Balandžio 27 diena

Apie Viešpaties Jėzaus žaizdas

I. Viešpaties Jėzaus kančios
yra meilės paminklas

Apmąstyk Viešpaties Jėzaus meilę, pasireiškiančią Jo žaizdose. Iki šio laiko Viešpats Jėzus meilėje užlaiko savo žaizdas, kad mes nuolatos su meile ir dėkingumu jas prisimintume. Pats Viešpats Jėzus savo žaizdas myli todėl, kad mes jose atrandame paguodą ir vaistą nuo savo silpnybių. Jis mums jas primena ne dėl to, kad parodytų savo gerumą, bet kad mes, į jas žiūrėdami, nebūtume Viešpačiui Jėzui nedėkingi. Šituos paniekinimo ženklus Viešpats Jėzus permainė į garbės šaltinius, kad mes žinotume, jog garbė ir nemirtingumas yra užmokestis už kentėjimus ir nelaimes. O Dieviškasis Išganytojau! Kiek gausių malonių mes galime semtis iš Tavo žaizdų! Reikia turėti širdį, panašią į Tavo, kad mokėtume Tau deramai atsilyginti už tas malones, kurios plaukia iš Tavo žaizdų. O mano Dieve, argi gali būti

tinkamas atsilyginimas vien tik Tavo nesibaigiančio gerumo prisiminimas? Visa savo širdimi, visais sielos jausmais reikšiu Tau giliausią padėką. Ne tik siela, bet ir mano kūnas atgaila turi išreikšti mano dėkingumą ir meilę.

„Širdies meilė išreiškiama kūno sopuliais." (Šv. Bonaventūras)

II. Viešpaties Jėzaus žaizdos bus teisinga Jo rūstybės priežastis

Už savo kaltes atgailaujančiai sielai Kristaus žaizdos yra tikriausias suraminimas, kadangi jos išprašo dangaus Tėvo atleidimo; ir kiek yra Kristaus žaizdų, tiek yra užtarėjų prieš Dievą. Kada nusidėjimai reikalauja Dievo bausmės, Kristaus žaizdos išprašo Dievo malonės. Neatgailaujančius nusidėjėlius ir savo nusidėjimuose užkietėjusius Viešpaties Jėzaus žaizdos veda į nusiminimą. Jos yra tarsi žaibas, kuris Dievo teismo dieną nutrenks sielą pragaran. „Štai mano šonas atvertas, – tars tuokart Išganytojas, – jūsų meile jis yra pradurtas, padariau jums tenai apgynimą ir prieglobstį, bet jūs neieškote apgynimo, todėl niekada neragausite dangaus linksmybių. Paniekintas Dievo gerumas reikalauja teisingumo, kuris jus nubaustų. Jūs mano meilę paniekinote, todėl ir aš jūsų nepasigailėsiu." Ar gali dangaus žaibai tavo širdį sujaudinti daugiau negu tie Kristaus žodžiai? Sujaudintas šio Kristaus priekaišto, taip Jam tark: „Štai aš esu tas, kuris Tave, o Jėzau, savo nusidėjimais sužeidžiau ir nuolatos tas žaizdas atnaujinu. Bet nors ir nedėkingiausias būčiau, tačiau bėgu prie Tavęs, kad Tavo žaizdose pasislėpčiau ir atrasčiau ten vaistų savo nusidėjimų žaizdoms. Jos Tavo Brangiausiuoju Krauju apiplaus mane, jos sustiprins mano meilę Tau, jos bus mano paguoda, linksmybė, mano gyvenimas ir viskas. Padėk mane kaip ženklą ant savo širdies, kad iš Tavo žaizdų semčiau dvasią ir meilę."

„Kadangi Kristus kentėjo kūnu, tai ir jūs apsiginkluokite ta pačia mintimi..."(1 Pt 4, 1)

Balandžio 28 diena

Apie mirštančio žmogaus sopulius ir susirūpinimą

I. Susirūpinimas dėl nugyvento gyvenimo

Įsivaizduok, jog guli patale ligos prispaustas ir išgirsti žinią, jog mirsi. Kokia pirma mintis ateis tau į galvą? Visų pirma prieš tavo akis stosis praėjusio tavo gyvenimo paveikslas; veltui praleistas laikas, paniekintos Dievo malonės, padaryti nusidėjimai, pasaulio patogumai ir linksmybės, kuriems buvai atsidavęs. Žiūrėk, kiek tas paveikslas tavo sieloje sukels neramumų. Jeigu negalime nesibaiminti dėl atleistų nusidėjimų, tai kokia gi baimė turės būti dėl tinginystėje ir nusidėjimuose praleisto gyvenimo? Tada tavo protas bus kuo aiškiausias: gerai pažinsi šio pasaulio tuštybę, bet ir Dievo gerumas, nepaisant tavo nusidėjimų, tada kuo gyviausiai stovės prieš akis. Ar bus laiko ir pakankamai Dievo pagalbos atgailauti už nusidėjimus? Atgailautum skaudžiai ir iš tikrųjų, kad tik Dievas tavęs pasigailėtų. Įsivaizduok esąs tokioje padėtyje ir pats sau tark: „Ką norėčiau tada daryti, darysiu dabar: uolumu ir darbštumu atsilyginsiu už sugaištą laiką.“ Juo mažiau laiko liks tau gyventi šiame pasaulyje, juo rūpestingiau turi praleisti kiekvieną savo gyvenimo valandėlę.

II. Susirūpinimas dėl dabartinio gyvenimo

Be širdies skausmo neišsižadama to, ką visa širdimi mylima. Mirštant reikia visko išsižadėti. Juo labiau prie ko buvai prisirišęs, juo didesnis bus tavo nuliūdimas, kai su tuo daiktu reikės išsiskirti. Taip sako ir Išminčius žmogui, kuris buvo paskendęs turtuose: „Koks kartus yra tavęs atsiminimas, o mirtie.“ Tada pamatysi, kaip greitai nyksta žmonių garbė, o laimė dar nė neužgimė. Tada reikės tau atsiskirti nuo tėvų, draugų ir visų tų, kuriuos mylėjai. Juo artimesniais ryšiais buvai surištas, juo skaudesnis bus jų sutraukymas. Dar pridėk mirties sopulius, sąžinės neramumus, piktosios dvasios pagundas, kurios norės tave įstumti tai į per didelę viltį, tai į nusiminimą. O kokia pasigailėjimo verta sielos būsena! Todėl dabar prie nieko nepririšk

širdies, nieko negeisk, su kuo mirties valandą nenorėtum išsiskirti! Dabar pats sau mirk, jeigu nori laimingai mirti.

III. Susirūpinimas dėl būsimojo gyvenimo

Didelis bus sielos susirūpinimas dėl būsimojo gyvenimo ir gailestis už praėjusį: štai jau arti mano sielos Teisėjas, teismo ištarmė nežinoma, bet tikra ir neatmainoma. Kas, tai atsiminęs, nesudrebėtų iš baimės? Jeigu vienas vienintelis nusidėjimas pražudė visą žmonių giminę, jeigu Dievas pačiuose angeluose rado nedorybę, jeigu teisiajam žmogui nelengva būti išganytam, tai ką pasakyti apie nusidėjėlį, kuris gyveno nedorai? Mąstykime, kaip sumažinti šitą baimę ir per atgailą atlyginti Dievo teisingumui. Visą savo viltį Tavyje randu, o mano Išganytojau! Tenebūnie veltui išlietas Tavo kraujas, sunkiais vargais atliktas išganymo darbas! Nepražudyk manęs didžią teismo dieną! Duok man Savo malonės, kad čia Tau gyvenčiau ir mirus su Tavimi amžinuoju gyvenimu džiaugčiausi!

„Kodel turėčiau bijoti vargo dienomis, kai mane apninka nedori priešai." (Ps 48, 6)

Balandžio 29 diena

Apie dangų

I. Neįkainojamas dangaus brangumas

Dangus yra gėrybių gėrybė, kurios žmogus negali nė įsivaizduoti. Visa, ką įsivaizduojame apie dangų, yra arba jausmais paremta, arba iš žmonių išgirsta, arba, pagaliau, mūsų vaizduotes vaisius. Apaštalas moko, jog visa tai, ką mes įsivaizduojame, neturi nė šešėlio panašumo su dangaus laime. Nei akys matė, nei ausys girdėjo, nei žmogaus širdin įėjo dangaus linksmybės ir jo laimė. Dangus yra kur kas prakilnesnis, negu žmogus gali įsivaizduoti. Kas, pavyzdžiui, galės mums išaiškinti, ką reiškia matyti Dievą veidas į veidą (kuris taip Dievą mato, Dievą turi), koks laimingas (ir tai paties Dievo laime) yra tas, kuris Dievą mato? Visa tai yra mums nesuprantama, mūsų

protas negali apimti dangaus gėrybių. Apmąstyk, jog tos gėrybės, tas dangus yra tau skirtas. O ar galvoji apie tai, ar trokšti dangaus? Ar visko išsižadi, kad pasiektum dangų? O kokia menka atrodo žemė, kai žvelgiu į dangų!

II. Dangų galima pelnyti lengvai

Jėzus Kristus mums atidarė dangų. Todėl dangų galima pelnyti. Kaip neapsakomai turi džiaugtis mūsų širdys! Ar gali net ir mažiausias mūsų darbas būti menkos vertės, jeigu jis mums artina dangų, arba vėl, ar gali būti per sunkus ir nepakeliamas sunkiausias darbas, reikalaująs didelio pasiaukojimo, jeigu juo galime pelnyti amžinąją dangaus laimę! Žiūrėkime, kokia neapsakoma kaina Kristus išpirko dangų. Kentėjo, savo kraują praliejo ir ant kryžiaus mirė, kad įeitų į garbę ir tai ne į svetimą, bet į savo garbę. Žiūrėk, ką yra padarę apaštalai, kankiniai, mergelės, vienuoliai, kad apturėtų dangų! Dabar pažiūrėk, ką tu esi padaręs, kad pasiektum dangų, arba, tiksliau sakant, ką esi padaręs, kad jį prarastum? Šio pasaulio persekiojimai veda tave į nusiminimą, tuo tarpu reikia atsiminti, jog tai yra vienintelis kelias į dangų. O sopuliai ir persekiojimai! Kokios neapsakomos vertės jūs esate, kadangi jūs dedate man nevystantį garbės vainiką. Visos pasaulio nelaimės nieko nereiškia palyginti su dangaus laime. Jeigu nenori būti šventas, tai koks nori būti? Ką tau pakenktų, jeigu visą gyvenimą praleistum neturte, jeigu visą gyvenimą turėtum kentėti nelaimes ir persekiojimus, bet mirus tau atitektų neišsemiamas laimės šaltinis – dangaus karalystė.

Balandžio 30 diena

Iš šv. Kotrynos Sienietės gyvenimo

I. Šv. Kotryna yra gyvas nukryžiuoto Viešpaties Jėzaus paveikslas

Šio pasaulio išmintis šv. Kotrynos elgesį pavadintų neišmintingu, todėl kad jinai, būdama silpnos sveikatos ir silpno kūno

sudėjimo, iš meilės nukryžiuotajam Jėzui yra daug ką iškentėjusi. Viešpats Jėzus patvirtino jos kentėjimus ir padarė ją visų savo kančių dalininke. Šventoji tikriau negu Apaštalas galėjo pasakyti nešiojanti savo kūne Viešpaties Jėzaus kančias. Apaštalas kalbėjo apie kančias, kurias dėl Viešpaties Jėzaus kenčia nuo žmonių, tuo tarpu šventoji Kotryna savo kūne jautė pačias Kristaus žaizdas, nors jų ženklų neturėjo. Nuo didelio kentėjimo ji būtų mirusi, jeigu pats Viešpats Jėzus jos nebūtų sustiprinęs. Šventajai Kotrynai buvo duota ypatinga malonė nešioti gyvą nukryžiuoto Kristaus paveikslą. Ta ypatinga malonė jai buvo duota dėl jos ypatingos meilės nukryžiuotam Kristui. Juo daugiau mylima, juo daugiau trokštama kentėti. Šventoji troško daugiau kentėti ir negalėjo, kadangi jai teko garbė nešioti paties Kristaus paveikslą. Šventųjų kentėjimai ir ištvermė, tiesa, yra verti garbės, bet toji garbė yra surišta su budelių, kurie tuos šventuosius kankino, apkaltinimu. Šventosios Kotrynos gyvenime tokio reiškinio nėra: jos širdis nėra padalyta tarp meilės ir neapykantos. Tos rankos, kurios sužeidė Kotrynos širdį, buvo ne budelių, bet paties Išganytojo, jos sielos Sužadėtinio, rankos. Šventoji kartu su Jobu galėjo pasakyti: „Stebėtinai mane kryžiuoji." Meilė Dievui matuojama Kryžiaus meile: viena nuo kitos negali būti atskirtos, viena iš kitos turi eiti. Pažvelk į save ir paklausk save, ar gali pasakyti kartu su Apaštalu: „Taip, Viešpatie, Tu žinai, kad tave myliu" (Jn 21, 16). Ar esi pasirengęs noriau ir su didesne meile priimti erškėčių negu rožių vainiką, kentėjimus statyti aukščiau už karalių garbę. Šventoji Kotryna kentėjimus ir kryželius priimdavo kaip savo Sužadėtinio meilės ženklus, o tu priimi nenoromis ir į kentėjimus žiūri kaip į Dievo siųstą bausmę. Tu esi toli nuo Dievo meilės! Tu toli nuo išganymo kelio! Vengti Kryžiaus, tolygu klaidžioti ir šalintis išganymo. Jei nori su Kristumi viešpatauti, reikia drauge su Juo kentėti.

II. Šv. Kotryna yra ramybės angelas, kai Bažnyčiai grėsia pavojus

Koks stebėtinas Viešpats savo šventuosiuose! Bažnyčiai grėsė pavojus būti padalytai ir suskaldytai. Ką Dievas išrinko Bažnyčiai sujungti ir sutaikyti? Jis išrinko jauną mergaitę be garsaus kalavijo, be didelio mokslo, bet pilną dvasios ir meilės. Ji prikalbino popiežių apsigyventi Romoje, ji nuramino Florencijos riaušes. Popiežiai ja naudodavosi svarbiausiuose Bažnyčios reikaluose. Šventoji atliko daug pasiuntinybių ir visur pasižymėjo nepaprasta išmintimi ir dorybe. Šventai atlikusi savo pareigas, laimingai baigė gyvenimą, sulaukusi trisdešimt trejų metų. Ar tu iki to amžiaus pakankamai Dievui tarnavai? Ar esi ramybės angelas? Ar rūpiniesi gyventi ramybėje su savimi ir su Dievu, vykdydamas Jo šventą valią? Ar esi pasirengęs dėl artimo meilės padaryti visa, kas yra naudinga jo sielai? Sek Šv. Kotrynos gyvenimu!

Gegužės 1 diena

Apie šventuosius apaštalus Pilypą ir Jokūbą

I. Šv. Pilypas ir šv. Jokūbas buvo ištikimi savo pašaukimui

Štai žmonės, kuriuos Dievas paskyrė Bažnyčios pamatu: beturčiai, bemoksliai, kilę iš liaudies. Dievas juos išrinko, kad parodytų, jog Dievo karalystė remiasi ne šios žemės išmintimi. Bet kokia tų dviejų apaštalų ištikimybė savo pašaukimui! Šiam Kristaus kvietimui: „sek paskui mane“ (Mk 2, 14), pakluso be jokios atodairos, nesvarstydami; pametę visa, ką turėjo, ėjo paskui Kristų. Ar ir tu esi ištikimas Dievo pašaukimui? Esi nelaimingas, jeigu pasirinkai pašaukimą savo nuožiūra, jeigu nepriėmei to pašaukimo, kurį tau skyrė Dievas. Jeigu būtum ėjęs ten, kur tave Dievas šaukė, būtum užsitikrinęs gausių Dievo malonių ir laimingai pasiekęs savo išganymą. Jeigu nuėjai ne pagal Dievo pašaukimą, daryk, ką gali, kad tinkamai išpildytum to pašaukimo pareigas: gailesčio ir meilės jausmais atlygink Dievui ir sau už padarytas pragaištis išsirinkus netinkamą pašaukimą. Jeigu esi laisvas, nesuvaržytas jokio pašaukimo, melskis ir prašyk Dievą parodyti tinkamą pašaukimą. Jeigu tavo pašaukimas yra tikras, garbink Viešpatį Dievą ir iki gyvenimo pabaigos būk ištikimas savo pašaukimui.

II. Uolumas apaštalavimo darbe

Tie apaštalai, būdami apdovanoti gausiomis Dievo malonėmis, persiėmę savo Dieviškojo Mokytojo mokslu, Šventosios Dvasios įkvėpti, uoliai dirbo sielų naudai. Pilypas skelbė Evangeliją Skitijoje ir beveik visus to krašto gyventojus patraukė į tikėjimą. Jokūbas, vadinamas Teisinguoju, pasižymėjęs susivaldymu ir šventumu, buvo pirmasis Jeruzalės vyskupas. Jis iki pat savo gyvenimo pabaigos skelbė žydams Jezaus Kristaus mokslą. Tu neturi tiek pareigų, kiek turėjo anie apaštalai, tačiau ir tas pačias eini netikusiai. Juo mažiau iš tavęs reikalaujama, juo esi kaltesnis. Jeigu mažuose dalykuose esi neištikimas, kaipgi gebesi atlikti didelius darbus?

III. Ištvermė kankinimuose

Šv. Jokūbas iš pradžių buvo apmėtytas akmenimis, paskui nustumtas nuo bažnyčios stogo, galop mušamas lazdomis laimingai baigė savo gyvenimo dienas. Šv. Pilypas, kaip ir jo Dieviškasis Mokytojas, Jeruzalėje buvo prikaltas prie kryžiaus. Abu savo krauju patvirtino skelbiamo tikėjimo tikrumą. Gražus ištvermingos kantrybės ir meilės pavyzdys. Ir mums niekada nestigo aplinkybių, kur būtume galėję parodyti savo kantrybę, tik visada stigdavo ir dabar tebestinga ištvermės ir drąsos. Tie šventieji buvo prakilnūs savo dorybėmis, o tu garsėji savo nedorybėmis: greitai užsidegi piktumu, ilgai neatleidi artimui. Už savo prasižengimus pats save bausk, o artimui už jo prasižengimus visada dovanok. Tik šventieji gali gauti šventųjų garbės vainiką.

„Kovok šauniąją tikėjimo kovą, pagauk amžinąjį gyvenimą...“ (1 Tim 6, 12)

Gegužės 2 diena

Uolumas išganant sielas

I. Pirmoji priežastis – sielos vertė

Ar niekados tavęs nėra sujaudinę šie Apaštalo žodžiai: „Silpnasis žus dėl tavo pažinimo, o juk jis brolis, dėl kurio numirė Kristus“

(1 Kor 8, 11)? Štai siela, dėl kurios Kristus praliejo kraują, eina pražūties keliu ir yra arti amžinosios mirties. Ar leisi jai įvykdyti savo nedorą ketinimą? Ar jai grėsiantis pavojus nesužadins tavo meilės ir neparagins ateiti jai į pagalbą? O, kad suprastum, kokia brangi yra siela, kaip labai ją Dievas myli. Jėzus Kristus ją myli labiau už savo gyvybę, kurią paaukojo amžinajam Tėvui; labiau už savo garbę, kurios išsižadėjo, kad būtų amžinosios garbės dalininkas. Suprask, kokia bus tavo atsakomybė, jeigu dėl tavo kaltės toji siela pražus! Todėl nenuilstamai dirbk dėl sielos išganymo, dirbk net ir tada, kai aiškiausiai matai, jog ji nenori, kad pasiaukotum dėl jos išganymo, tavęs neapkenčia ir vengia. Nors dabar ji yra tau nedėkinga, tačiau, pasiekusi amžinąją laimę tik per tavo rūpestį, bus tau amžinai dėkinga. Tad kur tavo uolumas išganant sielas? Kur tavo pastangos? Ar įsigilini į tuos Apaštalo žodžius: „Tokiu būdu silpnasis žus... O juk jis – brolis, už kurį numirė Kristus“ (1 Kor 8, 11)?

II. Antroji priežastis – Dievo garbė

Nėra prakilnesnio ir dieviškesnio darbo už sielų išganymą, kadangi iš jo kyla didžiausia garbė Dievui. Tas darbas atlygina Kristui už Jo kraują, pralietą dėl žmonių išganymo. Tuo darbu mes savo nuopelnus, savo kraują aukojame dėl žmonių išganymo, ir, jei galima drįsti sakyti, tampame antruoju išganytoju. Kokia ir Dievui, ir mums garbė surasti paklydusias aveles, atvesti jas į avidę ir pavesti jas Dievo gailestingumui. Ar galėtume gailėtis savo darbo ir prakaito dėl sielų išganymo, kai pats Išganytojas nieko, net savo gyvybės, nepagailėjo dėl visų išganymo. Nieko nesigailėdami, iškęsdami nepatogumus, be atodairos, be poilsio dirbkime dėl sielų išganymo. Tada iš tikrųjų sulauksime tos valandos, kai išgelbėsime sielą iš amžinosios pražūties, o Dievui išreikšime didžiausią pagarbą.

III. Trečioji priežastis – mūsų pačių nauda

Rūpindamiesi sielų išganymu, mes patys iš to gauname savo sielai nuopelnų! Dievas negali palikti be užmokesčio to, del ko Jis pats

tiek dirbo, ką Jis pats daugiausia myli. Argi neprivalo Dievas teikti daugiau šviesos, daugiau savo malonių tiems, kurie dirba dėl sielų išganymo, kad jie galėtų geriau atlikti savo darbą? Negi gali Dievas leisti, kad tos sielos, kurios dirba dėl kitų, pačios pražūtų? Tad priežasčių dirbti dėl sielų išganymo yra pakankamai. Kuo daugiau padirbėsi, tuo didesnį ir gausesnį užmokestį gausi danguje.

Esame Dievo padėjėjai.

Gegužės 3 diena

Apie tris kryžius Kalvarijos kalne

I. Pirmasis kryžius. Neatgailaujančio plėšiko kryžius

Tai yra nusiminusiųjų kryžius. Tas plėšikas per kryžių būtų galėjęs sau pelnyti ir Dievo malonę, ir amžinąją garbę. Tuo tarpu per kryžių jis susilaukė amžinojo prakeikimo. Plėšikas, kabodamas šalia dėl mūsų mirštančio Išganytojo, būdamas tada įvykusių stebuklų liudininku, nors turėjo draugą, kuris jį perspėjo, kad nepiktžodžiautų Dievui, tačiau pajuokė Dievo Sūnų, piktžodžiaudamas mirė ant kryžiaus ir nuėjo į amžinąją pražūtį. Nusiminusio plėšiko asmenyje matau nelaimės prispaustą žmogų, murmantį ir nepatenkintą, prieštaraujantį Dievo apvaizdai. Toks žmogus yra panašus į plėšiką ant kryžiaus, kuris, jei būtų norėjęs, tuo kryžiumi, ant kurio kabojo, lyg kokiu raktu būtų galėjęs atsirakinti dangaus vartus, bet murmėjimais ir neapykanta dar labiau save apsunkino, dar labiau save kankino, kad per amžius būtų kankinamas. Ir tau tiktų žodžiai, kuriuos pasakė atgailaujantis plėšikas, atsigręžęs į neatgailaujantį: „Argi tu Dievo nesibijai? Argi tai, ką kenčiame, nesame užsitarnavę savo dažnais nusidėjimais? Ko pyksti? Ko murmi? Ko piktžodžiauji?“ Ar ir tu nori su prakeiktaisiais nešti kryžių ir amžinai žuti? Jei esi priverstas kentėti ir nešti kryžių, nešk jį taip, kad jis būtų tau naudingas, kad juo pelnytum išganymą.

II. Antrasis kryžius. Atgailaujančio plėšiko kryžius

Antrasis kryžius – tai atgailaujančiųjų kryžius. Todėl jis būtinai turi būti ir mano kryžiumi, kadangi esu nusidėjęs sunkiomis nuodėmėmis. Apmąstyk, kaip šitas plėšikas mokėjo pasinaudoti savo kryžiumi: jis, Dievo malonės apšviestas, atpažįsta Kristaus, kaip Dievo, balsą ir su didžiausiu pasitikėjimu glaudžiasi prie Jo. Nusistebėjęs Kristumi, prašančiu amžinąjį Tėvą pasigailėti nusidėjėlių, jis viešai išpažįsta Kristaus dievystę ir prašo Jį malonės: tuo būdu tą kryžių, kurį jis turėjo priimti nenoriai, daro atgailos įrankiu ir tame kryžiuje atranda savo išganymo pradžią. O laimingasis likime nuo kryžiaus patekti amžinon laimėn! Gal ir tu, malonus nusidėjėli, tikiesi susilaukti tokio laimingo likimo? Gal tik todėl ir atgailą už nusidėjimus atidėlioji iki paskutinės gyvenimo valandos, kad tikiesi tada atsiversti?! Klysti taip darydamas. Gal atgailaujantis plėšikas yra tas prieš pat mirtį atsivertusio žmogaus pirmasis pavyzdys, duotas tau, kad nenusimintum. Dangų galima pelnyti tik gerais darbais. O atgailos kelias yra Kryžiaus kelias. Taigi noriai ir kantriai nešk savo vargų kryžių; tada turėsi laimę išgirsti šiuos Išganytojo žodžius: „Šiandien su manimi būsi rojuje“ (Lk 23, 43).

III. Trečiasis kryžius. Jėzaus Kristaus kryžius

Tai yra išrinktųjų kryžius. Per jį Išganytojas nugalėjo piktąją dvasią, pasaulį, nuodėmę ir, pagaliau, pačią mirtį. Tą kryžių Kristus nešė su džiaugsmu, tą kryžių Kristus padarė saldų, malonų, ir garbingą. Jis yra mūsų išganymo pradžia. Tas kryžius yra Kristaus mokinių kryžius. Tas kryžius yra Kristaus mokinių džiaugsmas ir paguoda. Jie ne tik jį myli, bet juo didžiuojasi. Turime garbės prispaudimuose. Gal tu ieškai kito, ne Kristaus kryžiaus? Neapsigauk. Šis kryžius yra garbingiausias, lengvesnis už visas sunkenybes, malonesnis už visas paguodas. O, kaip saldu yra kentėti dėl Kristaus! Tad būkime visą savo amžių prikalti prie mūsų Išganytojo kryžiaus, kad per Kryžių taptume palaiminti amžinoje garbėje.

Apie slaptas nuodėmes

I. Nedrįsk daryti slaptų nuodėmių!

Slapta nuodėmė dėl to, kad yra slapta, nė kiek nesumažina nusidėjėlio kaltės, nors ji yra bent kiek lengvesnė, nes nepiktina kitų. Tu nesigėdiji daryti slaptos nuodemės, kadangi esi pasislėpęs nuo žmonių akių. Bet argi Dievo reikia bijoti mažiau kaip žmonių? O, pasigailėjimo vertas žmogau! Tu nesibijai To, kurio daugiausia turėtum bijoti. Ar tau padės žmonių baimė? Žmogus gali atimti tik tavo gyvybę. Todėl daugiau bijoki To, kuris gali ir kūną, ir sielą nugramzdinti į amžinąją ugnį. Jeigu nebijosi Dievo, tai tavo nusidėjimų bus nesuskaitoma daugybė. Bijai šlovės nuplėšimo, apkalbų, drebi iš baimės susidūręs su nelaimingais atsitikimais, tuo tarpu nebijai Dievo, nebijai kaltės. O, koks tavo apakimas! Nuo Dievo nepasislėpsi. Jis viską žino, viską mato, ir Paskutinio teismo dieną tave teis už slaptas nuodėmes. O, aš iš visų gyvių nelaimingiausias! „Tau nusidėjau – tiktai tau“ (Ps 51, 6). Tad šaukiuosi Tavęs, o Dieve, Tau atsidavęs, dovanok man mano slaptas nuodemes – ateityje jų saugosiuos.

II. Nesigėdyk išpažinti slaptų nuodėmių

Tau nusidedant, piktoji dvasia atėmė iš tavęs gėdą, tau kaltę išpažinus, gėda vėl sugrąžinama. Argi drįsi klausyti piktosios dvasios patarimų ir šnibždėjimų? Kūno gydytojui nesigėdi rodyti slapčiausių vietų, norėdamas išgyti. Argi kūno gydytojas vertas didesnio pasitikėjimo, argi jis turi daugiau meilės, mandagumo, išminties negu sielos gydytojas – nuodėmklausis? Argi kūno gydytojas labiau išlaiko paslaptį negu nuodėmklausis? Kokia būtų neteisybe ir neišmintingumas nuodėmklausio gėdytis labiau negu kūno gydytojo. Argi tavo dvasios tėvas, matydamas tavo baimę išpažinti kaltę, nepanorės tau padėti ir tave sustiprinti? Argi, matydamas tavo gailestį ir ašaras, pats neapsiverks, tavęs gailėdamas, ir nepasidžiaugs, kad Dievo pasigailėjimas yra su tavimi? Argi jis drįs tavimi piktintis, kai visas dangus dėl tavęs džiaug

sis? Skubėk, eik prie klausyklos ir nieko labiau nebijok kaip tylėjimo! Saugokis, kad nesumeluotum Šventajai Dvasiai. Būk tikras, jog tavo kaltė, paslėpta iš gėdos, Paskutinio teismo dieną dėl didžiausio tavo sugėdinimo bus paskelbta visam pasauliui. Kad tavo siela būtų išgydyta, nieko kito nereikia, tik išsakyti jos ligą. Dievas žino tavo kaltes, dvasios vadovas, užimantis Dievo vietą čia, žemeje, yra prisiekęs išlaikyti kuo didžiausią paslaptį. Ar atsirastų nors vienas nusikaltėlis, nuteistas mirčiai, kuris neprisipažintų kaltės, jeigu už tai jam būtų pažadėta panaikinti bausmę? Jeigu gerai suprastum, kokius mirtinus nuodus nešioji savo sieloje slėpdamas kaltę, tai, be abejo, nė valandėlės jų savo širdyje nebenešiotum. Išpažink, apgailėk ir būsi sveikas.

„Nesigėdyk išpažinti savo kaltės, nebandyk sustabdyti tekančios upės.“ (Sir 4, 26)

Gegužės 5 diena

Apie atgailos atidėliojimą

I. Per daug nepasitikėk laiku

Laikas yra nežinomas ir apgaulingas. Šiandien yra, rytoj jo jau nėra. Net ir teisingiausias žmogus turi bijoti rytojaus dienos, kadangi nėra žinoma, ar jis jos sulauks ir ar sulauks Dievo malonėje. Kiek žmonių tavo akyse staiga mirė netikėta mirtimi! Kas pasakė, kad ir tu nebūsi tarp jų? Ar nebūtų galima pavadinti proto nustojusiu tokį žmogų, kuris atidėlioja išganymo darbą ir sako: „Gal atsiversiu, gal pasitaisysiu.“ Ar esi tikras, kad Dievas nepaims tavęs iš šio pasaulio tą valandą, kai būsi mirtinai nusidėjęs? Kurgi tu dabar būtum, jeigu Dievas su tavimi būtų taip pasielgęs? Ar yra toks laikas, kada gali Dievui netarnauti? Ar ne tas pats Dievas bus rytoj, kuris yra šiandien? Turėtum rausti iš gėdos atidėliodamas atgailą tolesniam neapibrėžtam laikui, kadangi taip daryti reikštų aukoti Dievui tai, kas liko nuo pasaulio, kas pasauliui netinka. Manai, jog tada, kai būsi leisgyvis, kai tavo jėgos atsisakys tau tarnauti, tavo tarnavimas Dievui bus pakankamas ir Dievas bus patenkintas tavo auka? O, su kokiu

gailesčiu, jei kada nors atsiversi, apverksi kiekvieną dieną, kiekvieną valandą, kurią atidėliojai daryti atgailą! Skubėk atgailauti už kaltes. Šiandien sutraukyk savo nusidėjimų pančius, gal rytoj tai padaryti bus per vėlu.

II. Per daug nepasitikėk Dievo malone

Dievas savo malonę yra tau suteikęs tūkstančius kartų ir tu tūkstančius kartų esi ją atmetęs. Iš tavo elgesio atrodytų, tarsi tu niekados nebūtum rūstinęs Dievo: nesijauti blogai padaręs – nusidėjęs, ir esi įsitikinęs, jog Dievo malonė galų gale viską tau atleis; tokiu elgesiu Dievą kiekvieną kartą vedi vis į didesnę rūstybę. O kad žinotum, kokią galią turi atgailos malonė, kuri užgesina pragaro ugnį ir vėl padaro Dievo draugu! Ir tos Dievo malonės tikiesi susilaukti darydamas tokias sunkias nuodėmes; lauki jos iš Dievo, kurį savo nusikaltimais padarei savo priešu! O, neišmanėli! Tokiu savo elgesiu nori pasiekti, kad Dievas taikytųsi prie tavo valios. Ne, taip negali būti. Atsisakyk tokios klaidingos nuomonės ir imk atgailauti už savo kaltes!

III. Nepasitikėk savo sugadinta valia

Didžiausia kliūtis tavo atsivertimui yra tavo sugadinta valia. Šiandien, pasiduodamas vienam kitam blogam palinkimui, jau nesi savo valios viešpats. Kaip būsi jos viešpačiu, kada ji visiškai suvaržyta blogų įpročių. Sakaisi dėl sielos išganymo niekados nenusimenąs, kadangi blogi tavo palinkimai greitai praeis. Kada taip apie save manai ir lauki geresnių laikų, tavo palinkimai vis labiau tave apkausto geležinėmis grandinėmis ir tu tampi visai bejėgis. Tu ir tada, visai netekęs jėgų, dar neprarandi atsivertimo ir išganymo vilties; būdamas visiškos pražūties krašte, nenustoji savęs apgaudinėti pasitikėdamas savo sugadinta valia. Ir Dievo kantrybė turi ribas. Rimtai apmąstyk žodžius, kurie kadaise atvertė visą miestą: „Dar keturiasdešimt dienų ir Ninevė bus sunaikinta“ (Jon 3, 4).

„Jeigu rytoj, kodėl ne šiandien?“ (Šv. Augustinas)

Gegužės 6 diena

Apie šv. Jono, apaštalo evangelisto, pareigas

I. Šv. Jonas yra Jėzaus Kristaus draugas

Garbingiausias ir saldžiausias po Dievo Motinos vardo yra vardas „Jėzaus Kristaus draugas“. Tas vardas buvo duotas šv. Jonui; iš to vardo kaip iš kokio šaltinio eina visos malonės, kuriomis Viešpats Jėzus gausiai apdovanojo šv. Joną. Išganytojo meilė, pati būdama skaisčiausia ir tobuliausia, galėjo išsirinkti tiktai tokį draugą, kuris būtų to vertas. Šv. Jono asmenyje Išganytojo meilė atrado visa, kas buvo reikalinga. Atrado jo nepaprastą meilę Dievui, nepaprastą išmintį, dorą, didesnį negu kitų žmonių tobulumą. Dėl to Kristus jam suteikė ypatingų malonių, ypatingų savo meilės ženklų. Ar gali būti didesnis Viešpaties Jėzaus meilės ženklas už leidimą ilsėtis prie Jo šono? Marija Magdalena jautėsi esanti laiminga, kada ašaromis laistė ir bučiavo Išganytojo kojas. Gi šv. Jonas turėjo laimės ilsėtis ant Viešpaties Jėzaus krūtinės. Toji vieta gali būti suteikta tik mylimiausiam Išganytojo mokiniui. Kadangi šv. Jonas patyrė tiek Viešpaties Jėzaus meilės ir buvo apdovanotas tokiomis gausiomis malonėmis, todėl ir Kristų jis daugiausiai mylėjo ir sekė Jį visuose Jo kankinimuose: ėjo su Jėzumi, kai Jis buvo valkiojamas po teismus, seke Jį Kalvarijos kalne ir kai Jo kūnas buvo guldomas į kapą. Visą savo gyvenimą šv. Jonas kovojo su Kristaus priešais, gindamas Jo dieviškumą. Tuo tikslu jis parašė Evangeliją. Iš meilės Kristui buvo pasirengęs ir kraują pralieti. Jeigu nori, kad Kristus tave mylėtų, tai visų pirma tu Jį mylėk! Mylėk ištikimai, karštai ir nuolat! Sek šv. Jonu, pasižymėjusiu skaistumu, uolumu, meile artimui. Tada rasi sau tokį bičiulį, kuris tavęs ir mirusio neapleis.

II. Šv. Jonas yra įsūnytas Marijos sūnus

Švenčiausioji Mergelė Marija, stovėdama prie Kristaus kryžiaus, išsirenka šv. Joną savo sūnumi. O laimingasai mokiny, kuriam Jėzus paliko tai, kas brangiausia. Žiūrėk į mirštantį Kristų. Štai Viešpats Jėzus, atkreipęs veidą į Motiną, sako: „Motina, štai aš mirštu, bet

Tau palieku savo draugą. Jis bus mano vietoje, jis Tave ramins ir guos Tavo sopuliuose, mylėk jį kaip antrą Jėzų, būk jam tuo, kuo man buvai; jis bus Tau tuo, kuo aš Tau buvau. Tai vienintelis dalykas, kurio Tavęs prašau – priimk jį kaip savo sūnų. Štai Tavo sūnus." Paklausyk, ką Jėzus sako šv. Jonui: „Tu, visų mokinių mylimiausias, atmink, kad tau palieku savo Motiną, kuri nuo šios valandos bus tavo Motina. Mano priešai viską iš manęs atėmė, bet Motinos neišdrįso atimti. Iš didelės meilės palieku tau Tą, kurią visų karščiausiai mylėjau, palieku tau savo Motiną. Štai tavo Motina." Nuo tos valandos Marija mylėjo šv. Joną kaip savo sūnų, šv. Jonas mylėjo Mariją kaip savo Motiną. Koks laimingas buvo šv. Jonas! Ir tu esi Marijos sūnus. O, jei suprastum, ką reiškia būti Marijos sūnumi, tada suprastum, ką turi daryti, kad būtum vertas nešioti tą brangų vardą. Reikia klausyti Marijos, Ją mylėti, Ja sekti. Tokios yra tavo pareigos, kurias tinkamai atlikdamas, būsi ne tik Marijos draugas, bet ir sūnus.

Gegužės 7 diena

Reikia eiti su Kristaus vėliava

I. Paskelbtoji kova yra teisinga

Įsivaizduok du vadus, kurie vienas kitam paskelbė amžiną kovą. Ir vienas, ir kitas nori mus patraukti į savo pusę. Velnias, sėdintis ugnies soste, stengiasi mus į save patraukti pasaulio linksmybėmis, kūno patogumais, garbingais išaukštinimais. Jis nori sukelti maištą prieš Dievą, įtraukti mus į tą maištą, kad amžinai pražūtume. Kristus, sėdintis garbingame soste, kviečia mus nepasiduoti velniui, bet eiti paskui Jį ir Jam tarnauti. Jo vėliava – Kryžius. Jis mums pažada, jeigu kartu su juo eisime, pasidalyti su mumis savo karalyste. Tas vadas, Kristus, parodo mums ir tikslą, dėl kurio kariaujame. Tai Dievo garbė ir mūsų pačių nauda. Dievo priešai yra kartu ir mūsų priešai. Jų pasisekimai, jų pergalė yra mūsų nelaimė. Yra garbinga kovoti su tokiais priešais ir turint tokį vadą kaip Kristus. Ar yra teisingesnė kova už šitą? Kas nenorėtų imtis ginklo ir stoti į tą šventą kovą? Kas drįstų atsitraukti nuo Kris-

taus vėliavos? Tuo tarpu ką mes matome? Dauguma, pametę Kristaus veliavą, pamasinti velnio pažadų, bėga pas jį, dedasi prie jo būrių ir eina kovoti prieš Kristų. O maloniausias Išganytojau! Nors visi Tave apleistų, aš vienas pasiliksiu ir niekados Tavęs neapleisiu! Aš visados su Tavimi būsiu ir amžinai Tau tarnausiu. Kova, kurią Tu paskelbei, yra teisinga. Tu, kuris eini mūsų priešakyje, esi galingas. Tavo priešai, su kuriais kovoji, yra bejėgiai. Todėl visiškai pasitikiu Tavimi.

II. Kova yra lengva

Kova lengva todėl, kad mus stiprina ir drąsina pats Kristus, mūsų Vadas. Kad nugalėtume savo priešus, nieko kito nereikia, kaip tik Juo sekti; mums reikia daryti tai, ką Jis daro. Jis eina mūsų priešakyje, Jis pirmas nugali visus pavojus ir kliūtis, Jis į mus kreipiasi, kaip senų senovėje vadas Gideonas į žydus, kviesdamas: „Ką mane matysite darantį, tą ir jūs darykite." Ar ne daugiau už tave Jis pats yra nuveikęs toje dvasios kovoje? Jis iš tavęs nereikalauja daugiau. Ar tas kryžius, kurį tu neši, gali prilygti kryžiaus, kurį nešė Kristus, sunkumui? Tačiau ir tą visai nesunkų kryžių Jis padeda tau nešti.

Priešas, kurį reikia nugalėti, nėra stiprus. Jis tik tavo silpnybe tegyvuoja ir stiprėja. Kristus jį taip stipriai suveržė geležinėmis grandinėmis, kad norint jį nugalėti, nieko kito nereikia, tik jo šalintis ir su juo nesusidėti. Jis bus ant tavęs įniršęs, jis tave užpuldinės, bet vis iš tolo. Jis negalės tavęs nei nužudyti, nei nugalėti, jei tik prie jo neprisiartinsi. Tik neišmanėlis, tik ne viso proto žmogus gali jam pasiduoti ir būti nugalėtas. Venk jo, priešinkis jam, ir viską būsi padaręs.

III. Pergalė yra užtikrinta

Paprastai yra taip, jog laiminga kovos baigtis yra laimingas likimas; niekas negali būti tikras laimėsiąs kovą. Bet čia visai kas kita: čia iš anksto galima sakyti, jog laimėsi kovą nugalėsi savo priešą, jeigu tik pats norėsi. Kristus drauge su mumis dalijasi ir pergale, ir pergalės vaisiais. Jis pirmas yra visa padaręs del mūsų pergalės, mums belieka tik dalytis tos pergalės vaisiais. Žvelgiant į kareivio uolumą, su kokiu jis kariauja, kad įgytų žemės turtų, kyla klausimas, kokio reikėtų uolu-

mo mums, dvasios kareiviams, kad iškovotume ne žemės, bet dangaus turtus ir tai ne kitų, bet savo sielos naudai! Sustiprink mane, Viešpatie, kadangi esu per silpnas. Padėk man ištvermingai Tau tarnauti!

Gegužės 8 diena

Apie apsileidimą sielos išganymo darbe

I. Tikėjimą yra praradęs tas, kuris nemato blogų apsileidimo sielos išganymo darbe pasekmių

Ar sapnas, ar tikra tiesa yra tai, kas kalbama apie išganymą, sielą ir amžinybę? Jeigu tai sapnas, tai be reikalo mes domimės tais dalykais. Naudokimės žemės gėrybėmis, jei manome, kad su mirtimi viskas baigsis. Bet jeigu tos tiesos yra tikros, kuo negalima abejoti, tai aišku, jog ne kokiam kitam tikslui mes gyvename pasaulyje, kaip tik tam, kad išganytume savo sielą; Kristus taip pat mirė tik dėl mūsų išganymo. Už viską reikės duoti ataskaitą. Tai yra pamatinė tikėjimo tiesa. Jei tai tiesa, tai kokie esame akli, gyvendami taip, lyg visai netikėtume tomis tiesomis? Mes tikrai esame praradę tikejimą. Norime būti laimingi šiame pasaulyje, bet nė kiek nesirūpiname amžinąja laime. Sakome, jog tikime išganymo darbu, bet arba visai nesirūpiname, arba per mažai rūpinamės savo nemirštančios, Kristaus Krauju atpirktos sielos išganymu. Viešpatie, padidink mūsų tikėjimą, tada neapsileisime išganymo darbe.

II. Proto yra nustojęs tas, kas nenori nugalėti kliūčių, sutinkamų sielos išganymo darbe

Tikėti amžinosiomis mūsų tikėjimo tiesomis ir nesirūpinti išganymo darbu, jo bijoti, abejoti jo sėkme, aukščiau statyti kelių dešimčių metų savo gyvenimą negu amžinybę, – pasakyk, ar nėra proto nustojęs tas, kas taip mano ir daro? Žiūrėk, kaip rūpiniesi žemiškais dalykais: stengiesi nugalėti visas kliūtis, kad tik užsitikrintum žemiškąją laimę. Na, o ką darai, kad užsitikrintum amžinąją laimę? Dalykas ne toks sunkus, tu galėtum viską padaryti, bet nenori ir tebeguli savo mirtiname atšalime. Toks tavo elgesys man mažiau suprantamas

negu pati amžinybė. Susiprask ir pripažink savo nelaimingą padėtį: aš, nelaimingas, nuo šios dienos metu, o Viešpatie, savo apsileidimą išganant sielą ir pašalinu visas išganymo kliūtis. Rytoj gal jau nebebus laiko. Tu, Viešpatie, tiek esi padaręs dėl mano sielos išganymo. Argi aš būsiu toks nerūpestingas savo sielai?

„Kuo žmogus galėtų išpirkti savo gyvybę?“ (Mt 16, 26)

Gegužės 9 diena

Apie Jėzaus Kristaus malonę

I. Suprask, ko ji verta

Mokytojas:

– Ar žinai, mano sūnau, ko verta yra mano malonė? Mano malone yra neišsemiamas Dievo malonės šaltinis, mano malonė yra mano kraujo ir visų mano nuopelnų vaisius, dangaus raktai ir vestuvių aprėdai, be kurių niekas nebus įleistas į vestuvių pokylį. Mano malonė yra toji dieviškoji žymė, iš kurios siela sems visą gražumą ir taps dangaus karalystės paveldėtoja. Brangink ją, mano sūnau, daugiau negu auksą, negu karalių sostus. Jeigu nieko kito neturėsi, tik mano malonę, tai tau visko užteks ir būsi galingas. Nelaimingas yra tas, kuris ja nėra paženklintas, kuris ir ją, ir mane drįsta paniekinti.

Mokinys:

– Koks geras esi, o Viešpatie, kad mane išmokei pažinti Tavo malonės vertę. Niekados aš taip aiškiai nebuvau pažinęs jos galybės, kaip dabar. O, kokie neišmintingi yra visi tie, kurie ieško šios žemės gėrybių ir nevertina Tavo malonės, kurie, eidami paskui savo kūno geismus, išsižada Tavo malonės. Ir aš iki šiol ne mažiau už juos buvau aklas. O mano Dieve, gailiai apverkiu savo nedorą elgesį. Būsiu ir turtingas, ir laimingas, jeigu tik būsiu apdovanotas Tavo malone.

II. Daryk, ką ji tau liepia

Mokytojas:

– Ne visiems duodu savo pašvenčiamąją malonę, ne visi jos trokšta, ne visi yra pasirengę ją priimti; bet duodu kitą, veikiančiąją

malonę, duodu ją blogiausiems žmonėms visai prieš jų norą; ji juos, kaip kokia nepaprasta šviesa apšviečia, kad jie suprastų, ką turi daryti; ji uždega jų širdis Dievo meilės ugnimi. Stoviu prie tavo širdies durų ir beldžiuosi; laukiu, kad tu jas atidarytum. Laimingas būsi tu, sūnau, ir visi tie, kurie išgirs mano balsą. Jis pasakys jums visa, ko reikia. Neleisk tai kibirkštėlei užgesti, gaivink ją savo širdyje, didink ją savo ištikimybe, ieškok jos atsiskyrimu ir malda, prašyk jos karštai pasitikėdamas. Jeigu paniekinsi nors vieną mano malonės kibirkštėlę, tai turėsi neapsakomą pragaištį, priėmęs tą vieną malonę, būsi gavęs šimtus kitų malonių. Daryk, ką ji tau liepia daryti. Mano malonė ne tik ragina gerai daryti, bet ir padeda tą darbą gerai atlikti.

Mokinys:

– Jaučiu šią valandą, o Viešpatie, jog teisingai man priekaištauji dėl mano neištikimybės. Esu kaltas. Kiek atmečiau šventų įkvėpimų! Kiek paniekinau Tavo malonių! Jei būčiau jas priėmęs, tai šiandien būčiau tobulesnis. Atmesdamas Tavo malones, atmečiau ir paniekinau Tavo Brangiausiąjį Kraują. Būčiau ne toks kaltas, jeigu man nebūtum davęs tiek daug savo malonių. Dėl Tavo malonių, kurias atmečiau, baiminuosi ne mažiau, kaip dėl nusidėjimų, kuriuos padariau. Nežiūrėk, Viešpatie, į tokią nedorą mano širdį! Padaryk ją geresnę, negu ligi šiol buvo! Viešpatauk joje ir padaryk ją palankią Tavo malonei.

„ ...norime jus įspėti: neimkite Dievo malonės veltui!“ (2 Kor 6, 1)

Gegužės 10 diena

Apie maldą

I. Malda yra naudinga, tačiau mes mažai meldžiamės

Kodėl nemyli maldos? Ar tau nieko nestinga? Žiūrėk, kiek turi reikalų, priešų, pagundų, netikėtų sunkumų! Dėl jų taip graužiesi ir skundiesi, tai kodėl nesimeldi? Nėra naudingesnio dalyko už maldą. Melskis, ir išprašysi, ko tau reikia. Viskas yra galima tam, kuris meldžiasi. Pats Kristus yra žadėjęs išklausyti to, kas Jo prašys:

„Prašykite ir gausite“ (Jn 16, 24). Negalima abejoti Kristaus galybe ir gerumu, tačiau tu elgiesi taip, lyg netikėtum tuo Kristaus pažadu ir Jo galybe, kadangi tingi melstis ir maldoje matai kažkokį sunkumą bei neramumą. Vos sukalbi tas maldas, kurias per prievartą turi sukalbėti. Argi melstumeis, jeigu nebūtų liepta? Skundiesi, jog neturi širdies ramybės, jog kenti daug širdies sopulių, norėtum, kad kas tave paguostų ir nuramintų. Nevertas esi paguodos ir nuraminimo, nes, apleisdamas maldą, pats tampi savo skausmų kaltininku. Kreipkis į Dievą, Jam atidenk savo širdies reikalus ir sulauksi suraminimo. Prašyk, ko tau reikia; tikėk, jog gausi, ir tavo prašymas bus išklausytas. Nors Dievas žino tavo reikalus, tačiau savo malonę Jis suriša su malda. Bet tu labiau vertini draugystę su žmonėmis ir su jais kalbiesi saldžiau negu su Dievu. Kalbėk su Dievu kuo dažniau, melskis, prašyk Jį, ko tau reikia – Dievas neatmes tavo prašymo ir išklausys tave.

II. Malda yra lengva, tačiau mes blogai meldžiamės

Reikia nelaimių, kurios išmokytų mus gerai melstis. Malda nėra sunkus ir nepakeliamas darbas. Čia nereikia nei mokslo, nei nepaprasto išmanymo. Užtenka melstis karštai ir su nusižeminimu – ir malda bus gera. Priėjimas prie Dievo yra lengvas ir galimas bet kokiu laiku. Jo Sostas nėra baisus, kad turėtume bijoti prie jo prisiartinti. Jokia sargyba nedraudžia mums prie Jo prisiartinti. Dievas yra pasirengęs mus išklausyti, jei tik mes norime. Nieko kito nereikia, kad Dievą pasiektume, reikia tik Jo ieškoti. Jeigu savo malda nieko Dievo neišprašai, tai dėl to, kad blogai meldiesi, kad meldiesi be tikėjimo, be karštumo. Jeigu melstumeis su gyvu tikėjimu, tavo malda nebūtų tokia šalta, tavo širdis jaustų, ką kalbi. Pats savęs negirdi maldoje, bet nori, kad tave Dievas išgirstų! Kaip tu meldiesi? Kur tavo nusižemi nimas? Kokia tavo kūno padėtis? Koks tavo susikaupimas maldoje? Jeigu elgeta taip tavęs prašytų, tai tau sužadintų ne gailesčio, bet neapykantos jausmus. Žiūrėk, kaip Viešpats Jėzus meldėsi Alyvų sode: Jį išpylė kruvinas prakaitas, dėl maldos karštumo Viešpats Jėzus vos

nenumirė. Ir tu melskis karštai ir ištvermingai – Dievas nepaniekins tavo maldos.

„Tu pridengei save debesim, kad jokia malda neprasiskverbtų." (Rd 3, 44)

Gegužės 11 diena

Apie Dievo gerumą

I. Dievas yra geras darydamas geradarybes

Jei galėtum, nesakau išskaičiuoti, bet tik įsivaizduoti visas Dievo geradarybes, aiškių aiškiausiai pasimatytų didelis tavo nedėkingumas. Mūsų gyvenimas yra nepertraukiama Dievo geradarybių eilė; todėl turėtų būti ir nuolatinis dėkingumas. Kam aš turėčiau būti dėkingas, kad priklausau Katalikų Bažnyčiai? Kas man įkvėpė Evangelijos mokslą? Kas mane kasdieną saugo nuo nelaimių ir nusidėjimų? Aš šiandien nieko negaliu be Dievo, aš ir rytojaus sulaukęs nieko be Jo negalesiu padaryti. Jis yra mano Dievas, mano Ganytojas, mano Tėvas. Žodžiu, aš iš visų pusių esu apsuptas Dievo malonėmis. Kaip už tai turėčiau dėkoti Dievui. Jis iš manęs daugiau nieko nereikalauja, tik mano širdies ir paklusnumo. Aš ir to nenoriu Jam duoti. Turėtų būti gėda dėl tokio savo nedėkingumo. Jeigu mane globotų koks nors pasaulio galiūnas, apsaugojęs ir mano turtus, ir mano gyvybę nuo pražūties, o aš tuo tarpu vietoj dėkingumo atsimokėčiau jam didžiausiais priekaištais ir nedėkingumu, ar būčiau vertas tolimesnių jo malonių? Taip aš elgiuosi su Tavimi, mano Dieve. Aš ne tik nebranginu Tavo malonių, ne tik esu nedėkingas, bet naudoju Tavo malones, kad prieš Tave sukilčiau. Tačiau mano nedėkingumas neišsemia Tavo gerumo. Tu man suteiki naujų malonių, aš jas vėl atmetu, vėl paniekinu. O žmogau, be išminties ir proto! Kaip gali drįsti užmiršti savo Kūrėją ir Tėvą, kojomis mindžioti savo Išganytojo Brangiausiąjį Kraują? O Viešpatie Dieve, neužverk savo gailestingumo šaltinio! Atsižvelk ne į mano nedėkingumo didumą, bet į savo gerumo didumą!

II. Dievas yra geras darydamas per daug geradarybių

Galingiausias Dievas žmogui, tam menkiausiam žemės vabalėliui, atleidžia kaltes. Tas, kuris turi teisę nubausti, dovanoja tokius nusikaltimus, kurie dėl savo skaičiaus, nedorumo ir pasikartojimo neturėtų būti atleisti. Kokia neapsakoma Dievo gailestingumo gelmė! Ir kas ypač stebėtina, kad Dievas atleidžia lengvai, greitai, visiškai ir su džiaugsmu. Čia ir yra Jo garbė ir galybė. „Bet tu turi galią atleisti" (Ps 130, 4). Dievas mums atleidžia ir dovanoja didžiausias kaltes, o mes ar atleidžiame savo artimui už nusižengimus? Nors paviršutiniškai ir atleidžiame artimui, nors dėl žmonių akių su juo kalbamės, bet kiek mūsų širdyse slepiasi neapykantos, noro atkeršyti. Dievas mums atleidžia mūsų kaltes, bet tik su sąlyga, kad ir mes artimui dovanosime jo kaltes. Ar išpildai tai, ką kasdieniuose poteriuose kalbi: „Bet tu turi galią atleisti" (Ps 130, 4).

Gegužės 12 diena

Apie širdies auką

I. Tebūna skubi, be atidėliojimo

Ar kas kada nors yra įsigilinęs į tas tiesas, jog Dievas sutvėrė mus savo garbei, jog žmogus gyvena pasaulyje, kad tarnautų Dievui, o jei tarnauja kam kitam, tai atsitolina nuo savojo tikslo, jog mažiausias nukrypimas šiuo atveju yra paklydimas, pagaliau, jog niekas nėra laisvas nuo ryšio su Dievu. Niekas nuo jo negali išlaisvinti: nei amžius, nei pareigos, nei aukštas ar žemas pašaukimas. Nuo to laiko, kai pažinai Dievą, privalai Jį mylėti. Argi Dievas nėra tavo Dievas nuo tavo gyvenimo pradžios? Todėl Dievas tau nuolat sako: „Mylėsi Viešpatį savo Dievą visa širdimi" (Mk 12, 30). Todėl aukok Jam savo širdį neatidėliodamas, širdį tyrą, karštą ir pastovią.

II. Tebūna visa, nepadalyta

Ar mano širdis yra sutverta kam kitam, o ne Dievui? Ar pasaulis, o ne Dievas, yra mano sutvėrėjas ir atpirkėjas? Kokią aš turiu teisę

savo širdies dalį aukoti kam kitam, o ne Dievui? Dievas yra vienintelis dangaus ir žemės, ir mano Viešpats. Kas Jam neatiduoda visos savo širdies, tas Jam nieko nenori aukoti. Argi Dievas nevertas, kad aš Jam paaukočiau visą savo širdį? Argi galėčiau drįsti Jam, dėl manęs praliejusiam savo kraują, ką nors atsakyti? Ne tik dėl teisybės, bet ir iš dėkingumo ir naudos turiu Jam paaukoti visą savo širdį, be jokio padalijimo. O Viešpatie ir mano Dieve! Žadu tarnauti Tau, ne kam kitam, tik Tau; Tave vienintelį mylėsiu, visa, ką turiu, Tau aukosiu ir besąlygiškai Tavęs klausysiu.

III. Tebūna pastovi, nesimainanti

O, nepastovios ir tingios sielos, dėl ko jūs tolinatės nuo Dievo? Juk Dievo tobulybė yra neapsakoma ir užmokestis yra amžinas. Koks kitas viešpats turi teisę jus valdyti? Argi nesate žadėjusios ištikimai Jam tarnauti? Ko gi tikitės gauti iš pasaulio ir piktosios dvasios? Argi drįstumėt lengvą ir malonų Jėzaus Kristaus jungą pakeisti sunkiu ir žiauriu žmonių ir piktosios dvasios jungu? Duokite Jam širdį pastovią, nesimainančią! Tas bus išganytas, kuris iki galo ištvers gerame.

Gegužės 13 diena

Apie dorybių kokybę

I. Mažos dorybės be didelių yra nenaudingos

Visos dorybės palaiko viena kitą ir yra sujungtos meile. Jeigu būsi užsiėmęs vien tik mažomis dorybėmis, nesirūpindamas įsigyti didelių, tai jos vienos tavęs neišganys. Tokie buvo fariziejai: mažesnius įstatymus pildė kuo stropiausiai, bet kadangi nesirūpino ypatingomis dorybėmis: ištikimybes, gailestingumo ir teisingumo, tai buvo Jėzaus Kristaus nuteisti ir pasmerkti. Nepasitenkink vien mažais gerais darbais, bet jais naudokis, kad pasiektum aukštesnių dalykų. Jeigu nevykdysi visų be išimties Dievo įsakymų, nieko nereikš visi kiti darbai. Pavyzdžiui, nieko nepadės, jeigu ir kuo daugiausiai melstumeis, bet neitum savo pašaukimo pareigų; gausiausių išmaldų beturčiams dalytum, tuo

tarpu nemokėtum savo skolų; būtum žodžiais ir elgesiu kuo mandagiausias, bet keršytum del vieno vienintelio užgaulaus žodžio. Reikia ir tą daryti, ir to neapleisti. Tikrasis maldingumas rūpinasi didžiausiomis ir svarbiausiomis dorybėmis, gi mažosios dorybės yra tarsi laiptai į didesnes. Tik fariziejų dorybė buvo paremta vien mažu dalyku. Turėk širdį plačią, karštą, trokštančią ištikimiausiai tarnauti savo Mokytojui. Kas Dievą myli, tam nieko nėra sunkaus ir negalimo.

II. Didelės dorybės be mažų yra negalimos

Atsikratęs fariziejų klaidų, būk atsargus, kad nepasektum nuomone šio pasaulio žmonių, sakančių, jog užtenka sekti tik didžiausiomis ir svarbiausiomis dorybėmis, mažosios nėra būtinai reikalingos. Tai yra visai negalimas dalykas. Tiktai mažais dalykais galima pasiekti didesnius. Žmogus, kuris buvo ištikimas mažuose dalykuose, pasitaikius progai padaryti didesnį ir svarbesnį žingsnį, jaučia savo širdyje pasipriešinimo dvasią, ir tik ištverme, kurią įgijo atlikdamas mažesnius gerus darbus, jis gali nugalėti visas kliūtis ir padaryti labai prakilnų darbą. Kas gi atsitiktų panašiomis aplinkybėmis sielai, kuri niekina mažus dalykus, yra apsileidusi ir neturi jokios ištvermės? Tie, kurie mano mažas dorybes esant nereikalingas, patys netiki savo žodžiais; ir kurie elgiasi taip, kaip kalba, dideliais žingsniais skuba į didelius nusidėjimus. Taip ir Išganytojas yra pasakęs: „Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš tau pavesiu didelius“ (Mt 25, 21). Todėl sek mažiausiomis dorybėmis ir tai daryk su didžiausiu stropumu ir karštumu, kadangi jos mus rengia didelėms dorybėms ir į jas veda. Dievo akyse ir Dievo namuose nieko nėra mažo.

Gegužės 14 diena

Apie melagystę ir apgaulę

I. Melagystė yra piktosios dvasios darbas

Čia nereikia daug aiškinti. Visiems yra žinoma, jog piktoji dvasia yra melagystės pradžia ir tėvas. Ji pirmoji yra pamelavusi, dabar visados

meluoja ir yra tėvas tų, kurie meluoja. Apie tai rašoma Šv. Rašte. Pirmasis pasiūlymas angelams buvo melagingas. „Išaukštinsiu savo sostą, – taip melagystė kalbėjo angelams, – ir būsiu panaši į Aukščiausiąjį." Pirmasis žodis, ištartas sutvertame pasaulyje, irgi buvo melagingas. „Jūs tikrai nemirsite, – taip gundė piktoji dvasia pirmuosius žmones, – atsivers jums akys ir jūs būsite kaip Dievas, kuris žino, kas gera ir kas pikta" (Pr 3, 4). Piktoji dvasia, pasmerkta į pragarą, davė amžiną pažadą meluoti ir visus žmones, kiek bus galima, traukti į melagystę. Išsižadėkime melagystės kaip nusidėjimo, žeminančio krikščionišką sielą!

1. Melagystė priešinga geram žmogaus vardui. Kas nesupyktų pavadintas melagiu? Niekam nepatinka tas vardas. Bet kodėl pats nesigėdiji meluoti? Tai dar nereiškia, jog reikia sakyti viską, ką žinome. Meilė ir išmintis moko ne tik kalbėti, bet, reikalui esant, ir tylėti. Bet reikia gerai apgalvoti, ką kalbi.

2. Melagystė yra priešinga tiesą mylinčiam žmogui. Meluoti – tai priešintis amžinajai Dievo tiesai. Nėra leistina nė mažiausia melagystė, nors ja galėtum daug sielų į Dievą atversti, kadangi, sekant bendrąja taisykle, negalima daryti bloga, kad pasiektum gera. Taigi tavo lūpose tebūnie tokia taisyklė: geriau mirti, kaip pameluoti. Melagis panašus į piktąją dvasią, melagystė – į netikrą pinigą.

II. Yra pražūtinga pasiduoti apgaudinėtojams

Pavojingiausi žmonės yra apgaudinėtojai. Kiekvienas apgaudinėtojas yra melagis. Kadangi jis dėl savo gudrumo neatrodo toks pavojingas, žmonės juo lengvai patiki. Jeigu toks žmogus įsisuks tarp silpnos dorybės ir mažo tikėjimo žmonių, tai labai lengvai gali patraukti savo įtakon ir sugadinti jų gyvenimą. Iš tikrųjų, kaip nelengva tokiam apgaudinėtojui pasipriešinti. Ieva negalėjo atsispirti apgaulei, nors ji galėjo gerai suprasti apgaulingus žalčio žodžius. Kiek toji nuodėmė turi pasekėjų! Kiek žmonių yra apgaudinėjami ir kiek pasiduoda toms apgaulėms! Kad kartais nepasiduotum labai maloniems, bet klastingiems ir žalčio gudrumą turintiems žodeliams, reikia apmąstyti savo silpnybes, amžinąsias tikėjimo tiesas ir tikslą, kurį gali tu-

rėti kiekvienas toks klastingas žmogus. Tą apmąstymą užbaik tokia išvada: reikia būti gudriam kaip žalčiui, nuolankiam kaip balandžiui. Išmintis ir tiesa tebūnie tavo kalbų ir minčių taisyklė.

Gegužės 15 diena

Nekantrios sielos yra Dievo priešai

I. Jos yra tikėjimo priešai

Nekantrios ir piktumo ugnimi degančios sielos, jūs tikite, jog Dievo apvaizda lemia visus šio pasaulio atsitikimus. Išskyrus nuodemę, niekas šiame pasaulyje neatsitinka, ko Dievas nenorėtų. Niekas negali pasipriešinti Jo šv. valiai. Jei tikite ta tiesa, tai kodėl, atsitikus mažiausiam priešingumui ir nemalonumui, tuojau nekantraujate, pykstate ir murmate ant Dievo apvaizdos? Ar toks tikėjimas be kantrybės, be pasidavimo Dievo valiai, gali būti vadinamas tikru tikėjimu? Sekant tavo klaidinga nuomone išeitų, jog Dievas negerai yra sutvarkęs pasaulį, jog tu jį geriau sutvarkytum. O pasigailėjimo vertas žmogau! Tu nemoki pats savęs suvaldyti ir dar drįsti peikti Dievo apvaizdą! Sek Jobo tikėjimu! Visų savo turtų nustojęs, pagaliau ir sveikatos netekęs, jis taip kalba: „VIEŠPATS davė, VIEŠPATS ir atėmė! Tebūna pašlovintas VIEŠPATIES vardas!“ (Job 1, 21) Arba imk pavyzdį iš Dovydo, kuris kantriai kentėjo Zibos padarytas skriaudas ir pažeminimus, sakydamas: „Dievas jam įsakė, kad prieš mane piktžodžiautų.“ Nesitaikyti su Dievo valia, nekantrauti, pykti, vadinasi, priešintis Dievo apvaizdai ir būti tikėjimo priešu.

II. Jos yra Dievo įsakymų priešai

„Kas sako savo broliui: „Beproti!“, – sako Kristus, – tas smerktinas į pragaro ugnį“ (Mt 5, 22). Ko vertas yra tas, kuris iš savo burnos išlieja visą piktžodžiavimų ir keiksmų upelį? Sakai, kad tavo piktumas trunka trumpai ir greitai praeina. Jis trumpas, bet dažnas. Nors trumpai, bet nuolat karščiuojant kai sergama, galima greitai sulaukti mirties. Sakai, tavo piktumas esąs nedidelis. Kiti gi, kurie mato tave

pykstant, sako, jog tavo piktumas nėra mažas. Sakai, kad dėl piktumo nuodėmės esi susirūpinęs ir darai atgailą. Netiesa, kadangi jį išpažinai ir gailėjaisi jau tiek kartų, tačiau nė kiek nepasitaisei. Pykti ir paskui atgailauti yra tas pat, kaip savo ranką atitraukti jau numetus akmenį. Kol nenusižeminsi, kol nebūsi mandagus, tol neįgysi tikro maldingumo; kol laužysi Dievo įsakymus, ir toliau būsi vertas Jo bausmes.

III. Jos yra Kristaus Kryžiaus priešai

Jeigu į kryžių žiūrėsi kaip į nemalonų jungą, būsi jo priešas. Tu ne tik nemyli kryžiaus ir jo neieškai, bet dar nesi išmokęs nešti jo sunkumo: kiekvienas, kuris tau jį deda, yra tavo priešas. Kiekvienas priešingumas tuojau sukelia tavo piktumą ir tuojau seka noras atkeršyti. Nors ir nenoromis, bet turėsi nešti kryžių, kuris bus nebe Kristaus meilės ir pasigailėjimo kryžius, bet nedoro plėšiko, tai yra nusiminusiųjų ir amžinai žuvusiųjų, kryžius.

„Sūnau, mandagume užlaikyk savo sielą ir duok jam garbę savo nuopelnais.“

Gegužės 16 diena

Apie dalinį teismą

I. Dalinis teismas yra paskutinis

1. Tai yra paskutinis Dievo teismas, kadangi jis galutinai apspręndžia tavo likimą, yra neatšaukiamas ir įvykdomas tuojau po mirties. Jame paskelbiama tikra, jau iš anksto nuspręsta ištarmė. Tiesa, Teisėjas kada nors savo ištarmę iškilmingai pareikš visam pasauliui, bet tai bus ne nauja, bet toji pati, jau kartą paskelbta ištarmė.

2. Yra paskutinis žmogui, kuris yra teisiamas tuojau po mirties ir kartą nuteistas, pasilieka toje neatmainomoje padėtyje per amžius. Tą pačią valandą, kurią mirsi, būsi nuteistas ir daugiau nieko nebegalėsi padaryti dėl amžinybės. Tada bus tau duoto laiko pabaiga. Nors pasaulio pabaiga teįvyktų po tūkstančio metų, tau tai neatneštų jokios permainos.

3. Pasibaigus gyvenimui, neteksi ir visų savo daiktų. Ar yra kita tiesa, daugiau tave bauginantı, ir turinti daugiau rūpėti, kaip ši? Kokias iš to reikia padaryti išvadas? Pirma: reikia branginti laiką, kadangi jis yra trumpas. Tiktai dabartinis laikas yra mums duotas ir tiktai dabar mes galime padaryti Dievą mums malonų Teisėją. Antra: svarbiausias ir mums naudingiausias dalykas yra visus darbus atlikti šventai, kadangi nuo mūsų darbų priklausys amžinybė. Trečia: niekados negalime užmiršti baisios mirties valandos. Tik nuo jos vienos priklausys visa amžinybė. Mirties valanda svarbiausia iš visų gyvenimo valandų.

Valanda, nuo kurios priklauso amžinybė.

II. Dalinis teismas yra artimiausias

Daug dalykų mums primena tą tiesą: trumpos mūsų gyvenimo dienos, gyvenimo paslaptys, įvairūs atsitikimai, mūsų nugyventas gyvenimas, permainos, įvykusios tautų ir valstybių gyvenime, ir, pagaliau, musų kūno silpnybės ir ligos. Mirtis dideliais žingsniais artinasi prie musų, Teisėjas jau tarpdury, Jėzus Kristus mus perspėja, jog Jis jau eina ir neša mums gyvenimo arba mirties ištarmę, neša arba užmokesčio palmę, arba bausmės rykštę. „Štai netrukus ateisiu ir mano užmokestis yra su manim.“ Taigi valanda to baisaus Dievo teismo yra visai arti. Kokiomis akimis žiūri į tą greitai ateisiančią valandą? Gyveni ramiai, be baimės, tuo tarpu reikėtų labai bijoti, kadangi visas gyvenimas veda tave į pražūtį ir tereikia tik perkirsti siūlą, kad atsidurtum amžinybėje. Argi nejauti jokios baimės dėl tos baisios valandos? Dėl ko pats sau esi amžinosios laimės priešas? Argi gali būti koks kitas dalykas, kuris tau turėtų rūpėti daugiau už amžinybę? Nuo šios valandos žadu, o Viešpatie, tinkamai rengtis sutikti Tave Paskutinio teismo dieną. Ateik, o į Jėzau, ateik greičiau manęs teisti! Apvainikuok mane savo malonėmis ir suteik man amžinąją laimę.

Ateik, Viešpatie Jėzau, ateik. Amen.

Gegužės 17 diena

Apie nepastovumą geruose dalykuose

I. Jis yra smerktinas

Tavo gyvenimas yra nuolatinis gėrio ir blogio, atgailos ir nusidėjimų pasikartojimas. Šiandien tu karštai tarnauji Dievui, rytoj sunkiai Jį rūstinsi. Ir tai pasikartoja nuolat. Argi ir Dievo įsakymai taip keičiasi kaip tavo darbai? Ar nežinai, jog Dievas yra nekintantis? Taip pat žinai, jog nusidėjimas visada yra nusidėjimas: nėra taip, kad vieną dieną jis būtų vertas mažesnės bausmės nei kitą dieną. Kuo aiškiau supranti savo pareigą būti geru žmogumi ir nedaryti nieko blogo, tuo labiau esi vertas papeikimo, jeigu nesielgi taip, kaip supranti. Kiekvienas toks pakrypimas iš gero į bloga ir iš blogo į gera, kad vėl netrukus persimestų į priešingą pusę, turėtų sukelti tau baimę: vis viena reikės mirti. Bijok, kad nemirtum tada, kada esi atsitolinęs nuo Dievo. Niekas kitas neišgelbės tavęs iš tokios pavojingos padeties kaip ištvermė ir pastovumas. Šimtus, tūkstančius kartų esi patyręs Dievo gailestingumo malonių ir tiek pat kartų jas paniekinai ir atmetei. Ar negali taip atsitikti, kad jos tave pames? Jeigu atsižvelgtum į savo sielos naudą, su kokiu karštumu ir uolumu darytum visa tai, kas palaiko tavo šventus pažadus ir ketinimus.

II. Jis yra nepateisinamas

Tvirtas esi savo troškimuose, bet tingus ir nepastovus vykdydamas troškimus. „O kvailys keičiasi kaip mėnulis“, – sako Išminčius (Sir 27, 11). Visas tavo pastovumas ir ištvermė tame, kad visados mainaisi. Kad ir kaip teisintumeisi, bet pats gerai supranti, jog nepateisinsi savo kaltės, todėl geriau mąstai, negu kalbi ir darai. Dėl to kalta ne silpnybė, kuri gali pasireikšti tik mažuose dalykuose. Dėl tavo sunkių kalčių kalta nedorybė. Esi pastovus ir ištvermingas ten, kur atrandi sau patogumą ir kūno gerovę. Niekas nesugeba tau sukliudyti jų pasiekti. Vien tik tobulybėje ir sielos išganyme esi nepastovus. Kas iš tikro nori ką nors pasiekti, tam nieko nėra sunkaus ir negalimo. Bet tu neno-

ri įtempti savo jėgų ir priversti savęs. Ieškok savo sielai vaistų, kad ją sutvirtintum. Apsiginkluok dvasiniais apmąstymais, atsiskyrimu arba vienuma, savęs varžymu, malda!

„Kvailio širdis yra kaip vežimo ratas, o jo mąstysena lyg išklibusi ašis." (Sir 33, 5)

Gegužės 18 diena

Apie atšalimą priimant šv. Komuniją

I. Atšalimas priklauso nuo Dievo

Nenuliūsk, ištikimoji siela, jeigu tau atrodo, jog visų malonumų ir saldumų šaltinis tau yra išsekęs. Apleidimai ir atšalimai Komunijoje yra tavo sielos Sužadėtinio tyrimai: Jis nori žinoti, ar tu Jį dėl Jo paties priimi ir ar ne daugiau myli Jo malonumus, kaip Jį patį. Jeigu tavo meilė atrodo užgesusi, nenusimink, bet su dar didesniu pasiaukojimu ir rūpestingumu daryk tai, kas Jam patinka. Tavo sielos Sužadėtinis nori savo meilę padaryti skaistesnę ir paskui tave apdovanoti dar didesniais malonumais. Pažvelk į savo širdį, bene bus atšalimo priežastis tavo neištikimybė. Tavo sielos Sužadėtinis yra per daug savimeilis, Jis neapkenčia nė mažiausio tavo prisirišimo prie sutvėrimų. Gal tavo širdyje yra tuščia linksmybė, savimeilė arba tuščios žemiškos mintys? Dėl to Sužadėtinis baudžia tave trumpai apleisdamas. Bausk pats save ir taisyk savo klaidas! Ieškok naujų jėgų, karščiau mylėk, tada tavo Sužadėtinis vėl grįš pas tave ir vėl tave mylės. Grįšk, o Jėzau, mano sielos gyvenime, mano širdies meile. Be Tavęs negaliu gyventi. Grįšk, ir Tu pats būsi vaistas nuo mano silpnybių. Tu esi mano linksmybė, džiaugsmas, mano Dievas ir mano viskas.

II. Atšalimas priklauso nuo mūsų

Apmąstyk, kokia yra atšalimo pradžia. Atšalimo pradžia yra patogesnio gyvenimo meilė: nori daryti tai, kas tau patinka, nenori prisiversti atlikti ką nors gera; todėl gyveni išsiblaškęs, nesukaupi savo dvasios ir dažnai apleidi komunijas, teisingai manydamas, jog nesi

vertas dažnai priimti Viešpatį Jėzų į savo širdį. Klausi, kam reikalinga dažna Komunija. Ar taip kalbėjai, kai buvai uolus ir karštas savo maldoje? Tokia tavo kalba kyla iš apsileidimo dorybėse. Apmąstyk savo atšalimo pasekmes. Juo rečiau priimi šv. Komuniją, juo mažiau gauni Dievo malonių, juo mažesnis tavo darbavimasis, juo mažesnė tavo meilė Dievui. Taip atšalusiam ir apsileidusiam lengva įpulti į didesnes klaidas ir sunkiai nusidėti. Kad išsivaduotum iš tokios pavojingos sielos būsenos, apmąstyk pavojų savo sielai ir skubėk kuo greičiau prisikelti iš tos atšalimo būsenos. Bėk prie Dievo, kad atitaisytų tavo širdies jausmus. Eik išpažinties ir apskųsk save dvasios vadovui. Šv. Komunijoje priimdamas Viešpatį Jėzų, taip Jam kalbėk: „O mano sielos Sužadėtini, Viešpatie Jėzau, sutirpdyk mano širdies ledus, kad jau nebebūčiau toks užšalęs, koks lig šiol buvau."

Gegužės 19 diena

Apie turtuolių laimę

I. Turtuoliai yra Viešpaties Jėzaus pasmerkti į pražūtį

„Vargas jums, turtuoliai!" – sako Išganytojas (Lk 6, 24). Toks yra turtuolių prakeikimas, bet visas pasaulis, neišskiriant ir pamaldžios sielos, trokšta turto. Neturtas yra neapkenčiamas. Kur atrasi tokį beturtį, kuris nenorėtų būti turtingas? Neturtingiausieji bent savo troškimuose yra turtingi. Bet kodėl turtuoliai yra prakeikti?

1. Dėl to, kad jie nėra panašūs į neturtingiausią Jėzų Kristų, kuris, būdamas visų turtų Viešpats, pasirinko neturtą ir apleidimą. Todėl tas, kuris myli turtus, yra priešingas Dievo išminčiai.

2. Dėl to, kad šios žemės turtai yra daugelio nuodėmių pradžia: turtingi žmonės dažniausiai yra išdidūs, išpuikę, savimylos.

3. Del to, kad turtuose jie atranda savo nelaimių pradžią, t. y. erškėčius, kurie juos sužeidžia, troškimus, kurie juos degina, neramumą, kuris juos išblaško ir pagaliau nusiminimą, kuris juos veda į pražūtį. Mano Dieviškasis Mokytojau, iki šiol nepažinau beturčių laimės – jie yra į Tave panašūs ir laisvi nuo žemiškų rūpesčių. Maniau, jog tiktai

turtuoliai gali būti laimingi. Bet kaip jie gali būti laimingi, jei juos esi prakeikęs už prisirišimą prie turtų? Nuo šiol visas mano turtas bus Tavo malonė, ir nors nieko kito neturėčiau, būsiu laimingas.

II. Turtuoliams Viešpats Jėzus nežadėjo užmokesčio

Kristus žadėjo užmokestį prispaustiesiems, nusižeminusiems, beturčiams dvasioje. Turtuoliams Jis nieko nera žadėjęs. „Atsimink, – sako turtuoliui Abraomas, – jog atsiėmei savo užmokestį savo gyvenime. Lozorius teturėjo tik kentėjimus; teisingas dabar užmokestis – jis yra palinksmintas, tu gi turi kentėti." Bet nors mums nerūpėtų nė tas užmokestis, nors nebijotume bausmės, paskirtos turtuoliams, tai ar drįstume būti turtingesni už Kristų, mūsų Išganytoją? Mes gerai žinome, jog negalime ne tikėtis įeiti į dangaus karalystę, jeigu mūsų gyvenimas nebus panašus į Kristaus gyvenimą. Dėl to neturtas ir pažeminimas turėtų būti mums malonūs. Kaip drįsčiau, Viešpatie, išsižadėti neturto, kurį Tu taip išaukštinai ir pašventinai savo pavyzdžiu? Nuo šiol mylėsiu beturčius ne tik todėl, kad jie yra Tavo paveikslas, bet ir todėl, kad jie yra Tavo draugai. Ir aš pamėginsiu būti tarp jų, atsižadėdamas visko, kas mane riša ir kas man nėra reikalinga.

„Palaiminti turintys vargdienio dvasią: jų yra dangaus karalystė." (Mt 5, 3)

Gegužės 20 diena

Apie kasdienių nuodėmių pasekmes

I. Dėl kasdienių nuodėmių Dievas leidžia mums sunkiai nusidėti

Šventieji, kurie labai retai ir tai dėl įgimto silpnumo įpuldavo į mažas nuodėmes, baisėjosi vien pamąstymu apie tai, jog kasdienemis nuodėmėmis galima paskatinti Dievą leisti sunkiai nusidėti. Tu, kuris nesisaugai kasdienių nuodėmių, kuris jas dažnai laisva valia darai, argi nebijai, kad Dievas tave apleis, atimdamas iš tavęs

savo malonę? Ar manai, kad Dievas nenustos savo malonėmis šelpęs tos nedėkingos sielos, kuri mano visa padariusi, jei tik sunkiomis nuodėmėmis Dievo nerūstina, nors mažuose dalykuose šimtus kartų Jam nusideda? Ar tu ilgai savo namuose laikytum tokį žmogų, kuris būtų ištikimas, bet nemandagus, šiurkštus, kuris dažnai tave žemintų? Toks ir tu esi. Daug yra tavo darbų, kuriems galima prikišti ar vieną, ar kitą ydą. Vieną savo darbą sugadinai puikybe, kitą tinginyste, kitą netinkamais jausmais arba savimeile. Už tokį neištikimą tarnavimą Dievas gali tau leisti įpulti į aplinkybes, vedančias į didesnius nusidėjimus, arba piktajai dvasiai tave gundyti. Dievas gali atimti iš tavęs savo malones, ypač tas, kuriomis remiesi dvasiniame gyvenime, taip kaip atėmė talentą iš tarno, kuris buvo patenkintas tuo, kad jo neišeikvojo. Todėl suprask, ką daraș: bijai tiktai to, kad Dievas nebūtų tavo priešas, o nesirūpini Dievo turėti savo draugu. Dievui tarnauji ne dėl Jo paties, bet bijodamas bausmės. Nelaiminga tokia tavo padėtis! Pulki po Viešpaties kojomis, liedamas gausias atgailos ir gailesčio ašaras. Ieškok Jo pasigailėjimo ir draugystės.

II. Kasdienės nuodėmės veda žmogų į sunkias nuodėmes

Kasdienės nuodėmės mūsų sieloje greitai pažadina sunkias nuodėmes, kaip ugnis uždega sausą medžiagą. Juo daiktas sausesnis, tuo geriau jis dega. Taip ir mūsų širdis kasdieniai nusidėjimai tinkamiau parengia sunkioms mirtinoms kaltėms. Kiek daroma kasdienių nuodėmių, tiek žingsnių žengiama į širdies uždegimą mirtina nuodėme. Todėl aišku, dėl ko žmogus, kuris nesisaugojo kasdienių nuodėmių, taip greitai sunkiai įpuolė į vieną, antrą, trečią ir daugybę mirtinų nusidėjimų. Tiktai Dievas gali tave išgelbėti iš tokios pavojingos sielos būsenos, kurios tu pats nenori ar negali suprasti. Ši liga gali būti mirties priežastis. Gal ir tu esi arti mirties! Ateik, Viešpatie, man į pagalbą. Mano prisikėlimas yra toks pat sunkus kaip Lozoriaus prisikėlimas.

Gegužės 21 diena

Apie mažą tikėjimą

I. Dora yra galima

Kodėl nusimeni ir skundiesi, lyg gyvenimo šventumas, kurio iš tavęs reikalaujama, būtų nepasiekiamas? Argi tu save geriau pažįsti negu Dievas, kuris tave sutvėrė, tave valdo ir kuris tau įsako būti šventam? Jei buvai įgijęs nors keletą krikščioniškų dorybių, tai kaip drįsti sakyti, jog dora yra negalima, jog ji yra tau visai nežinoma. Prisipažink, jog čia yra kaltas ne dorybės sunkumas, bet tavo apsileidimas. Jeigu šventieji būtų pasidavę toms tariamoms šventumo sunkenybėms, tai Jėzus Kristus nebūtų turėjęs nei vieno apaštalo, nei vieno mokinio. Jėzus Kristus, kuris yra pasakęs: „Mano jungas švelnus, mano našta lengva“ (Mt 11, 30), pats prieštarautų savo žodžiams, jeigu kliūtys į šventumą būtų nenugalimos. Viskas yra galima tam, kuris nori. Jeigu tvirtai norėsi, tai jau pusę darbo būsi atlikęs. Daryk tai, kam Dievo malonė tave ragina. Tas darbas yra prakilnus ir šventas: jis liečia tavo sąžinę, tavo sielos ramumą, tavo išganymą.

II. Dievo malonei padedant, viskas yra lengva

Šventumo kliūtims nugalėti Dievas gausiai mums duoda savo malonių. Kadangi Dievas nori, kad mes būtume šventi, tai nėra ko abejoti, jog Jis mums padeda tapti šventais. Jei kitaip manytum, tai išeitų, kad Dievas yra neteisingas ir neišmintingas. Apaštalas taip sakydavo: „Aš visa galiu tame, kuris mane stiprina“ (Fil 4, 13). Dievas mums duoda savo malonių daugiau, negu reikia. Jis saldina visus vargus ir darbus ir pats padeda mums nešti gyvenimo naštą. Nesiskųsk, jog Dievo jungas yra per sunkus ir nepakeliamas. Čia yra kaltas ne Dievas, bet tavo tinginystė. Kiek tau buvo duota Dievo malonių, šventų įkvėpimų, naudingų patarimų, sąžinės priekaištų. „Kiek kartų, – sako Viešpats Jėzus, – norėjau pas tavęs ateiti, o tu manęs nepriėmei.“ Tu esi iš visų pusių apsuptas Dievo malone. Sakaisi laukiąs Dievo malonės. Bet kaipgi tu jos lauki, jeigu jai priešiniesi ir ją atmeti?

III. Įgimtas žmogaus silpnumas
negali būti kliūtis šventumui

Ar tu vienas esi silpnas? Galima išvardyti daugybę šventųjų, kurie gyveno tokiomis pat, kaip ir tu, arba dar sunkesnėmis aplinkybėmis, kurie turejo daug didesnių pagundų, tačiau nesuklupo nešdami gyvenimo naštą ir nenusidėjo Dievui. Jie prisivertė tapti šventais. Dėl ko taip pat negalėtum padaryti ir tu, kuris gyveni daug geresnėmis aplinkybėmis ir, galima sakyti, daugiau už šventuosius turi progos garbinti Dievą? Todėl klausyk balso, tave raginančio: „Atsibusk, kuris miegi, kelkis iš mirusiųjų, ir apšvies tave Jėzus Kristus."

„Būk tvirtų įsitikinimų." (Sir 5, 10)

Gegužės 22 diena

Apie sąžinės priekaištus

I. Sąžinės priekaištai yra mus žadinanti Dievo malonė

Kiek daug neišsemiamo turto turi ta Dievo malonė. Ji yra pirmoji Dievo malonė, raginanti atsiversti, pirmoji išganymo malonė, neatsitolinanti nuo mūsų, mus visados sekanti ir nusidėjus mūsų neapleidžianti, tarsi imanti pradžią iš paties nusidėjimo. Jos balsas girdisi mūsų sielos gilumoje: ji mums priekaištauja, graso amžinąja pražūtimi ir liepia bijoti Dievo. „Jei nedarai, prie durų iš pasalų tykoja nuodėmė" (Pr 4, 7). Taip Dievas pasakė Kainui, kurį graužė sąžinės priekaištai. Taip sąžinės balsas kalba kiekvienai sielai: jai priekaištauja ir ragina atgailauti. Ta malonė yra galinga ir stipri, todėl ji yra ištikimiausias ir neklystantis mūsų darbų liudytojas, nuo kurio negalima nei pasislėpti, nei jo atsikratyti; ji yra nuolatinis mūsų darbų teisėjas, kuris visur seka mūsų žygius, kuris mus žadina ir nematoma jėga baudžia, kuris be paliovos mus persekios, kol atsikratysime nuodėmių ir pasiduosime jo valiai. O neapsakomai brangi malone, kuri esi mano laimės pradžia! O stebėtinas Dievo gailestingume, kuris mano sunkių kalčių valandą duodi amžinojo gyvenimo pradžią! Argi gali būti pateisintas nusidėjėlio skundas, jog jam stinga Dievo malonės? Jis ją jaučia visai prieš savo valią: ji jį

be jokio poilsio persekioja ir tarsi budelis nuolatos jį plaka. Mano Dieve! Neturėsiu tikros ramybės ir grynos sąžinės, jeigu nevykdysiu Tavo įsakymų. Čia ieškosiu ramybės ir tik tuo keliu eidamas galėsiu pasiekti amžinąją laimę.

II. Žmogaus nedorumas slopina sąžinės priekaištus

Slopinti sąžinės priekaištus, vadinasi, pasipriešinti ne tik Dievo malonei, bet ir pačiam Dievo malonės šaltiniui, ir tai ne vieną ir ne kelis kartus, bet nuolatos. Juo gyvesni ir stipresni yra tie priekaištai, juo didesnis nusidėjėlio pasipriešinimas. Ar gali būti didesnė nedorybė, kaip priešintis tai malonei, kurios paklausęs, išbristum iš šimto tūkstančių blogų palinkimų! Ji parodo tavo išsiblaškymą ir atšalimą, tačiau tu nenori jos klausyti. Ji nuo tavęs neatstoja ir kiekvieną valandėlę persekioja, tu gi nuo jos bėgte bėgi. Tavo nedorybė yra tokia didelė, kad iš visų jėgų stengiesi slopinti sąžinę, kad tik neišgirstum jos balso. Be abejo, jei norėsi, tai tą pavyks padaryti, bet tai bus tavo nenaudai. Didelė būtų Dievo bausmė, jei kartą nuslopinęs Dievo malonės balsą, daugiau jo neišgirstum. Kokia bus nelaimė, jeigu būsi paliktas pats sau ir savo geismams. Viešpatie, neteisk manęs savo rūstybės dieną! Belsk į mano širdį, žadink mane, kol mane priversi ieškoti Tavo malonės.

Gegužės 23 diena

Apie apgaulingus gerus norus

I. Pirmasis pasakymas: noriu, bet negaliu

Štai ką tau sako tavo širdis: „Norėčiau pasitaisyti, išbristi iš blogų įpročių, įgyti daugiau dorybių, bet negaliu.“ Tai reiškia: visa tai padaryčiau, jeigu tik nebūtų sunku, bet aš negaliu nugalėti savęs, savo nenoro. Sakyti negaliu, tai vis viena, ką – nenoriu. Jeigu iš tikrųjų norėtum, tai darytum, ką gali ir pašalintum visas kliūtis. Visai kitaip elgiesi žemiškuose reikaluose, tik išganymo dalykuose esi apsileidęs. Tavo noras netvirtas. Kas gali būti juokingiau, kaip pasakymas: „Noriu, bet nedarau.“ Juokinga yra sakyti: „Norėjau ir nedariau.“ Sakyti:

„Negaliu padaryti“, vadinasi, piktžodžiauti Dievui, tarsi Dievas iš tavęs reikalautų negalimų dalykų. Tada Jis atrodytų kaip tavo kankintojas ir gyvenimo sunkintojas. Geriau prisipažink, jog Dievas žadina tavo gerus norus ir savo širdyje jauti veikimą Dievo malonės, kuri tave verčia sakyti: „norėčiau“; bet kadangi nenori pamesti savo geismų, esi per daug prisirišęs prie savo kūno, tai sakai: „negaliu“. Toks tavo pasakymas prilygsta piktosios dvasios siūlomam pasakymui: „Nenoriu būti išganytas.“ Piktoji mintis turi mane, o mano Viešpatie, sujaudinti. Daugiau nesakysiu: „jei norėčiau“, bet „noriu, trokštu būti Tavo ir save išganyti ir galiu tai padaryti, kadangi Tu man taip liepi; galiu, kadangi mane atpirkai; galiu, kadangi teiki man savo malonę ir pagalbą.“

II. Antrasis pasakymas: noriu, bet ne šiandien

Kam gi save apgaudinėji tokiame svarbiame reikale, koks yra sielos išganymas? Jeigu šiandien nori gerai daryti, tai kodėl šiandien nedarai? Iš to išeina, jog nenori, jeigu nedarai. Sakaisi rytoj darysiąs. Bet rytojaus sulaukęs taip pat sakysi, ir taip bus poryt, ir taip save apgaudinėsi be galo. Bet kuo remdamasis taip sakai? Ar rytoj būsi geriau pasirengęs negu šiandien? Ar rytoj bus patogesnis laikas, gausesnė Dievo malonė, stipresnė tavo valia? Didelis klausimas, ar rytoj jų turėsi. Ta malonė, kuri tau šiandien yra duota, gal kasdieną mažės, o tavo užkietėjimas kasdieną vis didės. O nelaimingasis rytojau! Kiek sielų pasmerkei į amžiną pražūtį ir kiek dar pasmerksi! Gal tau pačiam rytoj reikės duoti ataskaitą už savo gyvenimą! Todėl šiandien pradėk gyventi gerai.

„Tik voratinklio siūlelis yra jo viltis, vortinklis jo pasitikėjimas.“ (Job 8, 14)

Gegužės 24 diena

Apie Atgailos sakramentą

I. Priimk jį dažnai

Kasdieną nusidedi ir kasdieną užsitrauki skolą Dievo teisingumui. Iš to išeina, kad kuo dažniau privalai artintis prie dvasios tėvo,

iš kurio galėtum išgirsti tuos išrišimo iš nuodėmių žodžius: „Aš tave išrišu iš tavo nuodėmių."

„Palaiminti tyraširdžiai, jie regės Dievą" (Mt 5, 8). Ir tu turėsi nekaltą širdį, jeigu tik panorėsi, jeigu tik artinsies prie Atgailos sakramento. Venk tos bereikalingos baimės, kuri kartais ir maldingas sielas atbaido nuo dažnos išpažinties. Giliai apmąstyk, prie ko tavo sielą gali privesti toks išpažinties atidėliojimas! Gi prie Dievo užmiršimo, prie atšalimo, apsnūdimo ir visiško dvasios apmirimo. Dabar su tomis baisiomis pasekmėmis, kylančiomis iš išpažinties atidėliojimo, palygink neapsakomą pelną, kuris gaunamas iš dažnos išpažinties.

Visi pamaldūs žmonės įsitikinę, rašoma Tridento Susirinkimo katekizme, kad kas lig šiol iš Dievo ypatingos malonės Bažnyčioje yra išlikę švento ir maldingo, tai daugiausia yra išpažinties nuopelnas. Be pašvenčiamosios Dievo malonės, kuri naikina papildytas nuodėmes, Atgailos sakramentas duoda dar ypatingą malonę, saugančią mus, kad vėl neįpultume į nuodemes. Išpažintis ragina mus budėti, pakelia dvasią ir kasdieną daro mus tobulesnius.

Suskaičiuok, kiek dorybių aktų sužadini kiekvienoje išpažintyje! Dievo baimė, tikėjimas, Dievo gailestingumo viltis, savęs išsižadėjimas, ypač nusižeminimas, su kuriuo išpažįsti nuodėmes sau lygiam žmogui, kunigui, apskundi save jam, gauni iš jo perspėjimų ir pamokymų. Visa tai daro tave šventesniu ir tobulesniu.

II. Rūpinkis kuo geriausiai priimti Atgailos sakramentą

Žiūrėk, kad kiekvieną išpažintį atliktum su nužeminta ir sutrinta širdimi. Žinai, kad tai yra būtina sąlyga gauti nuodėmių atleidimui. Todėl visas savo jėgas nukreipk į gailesčio sužadinimą. Per pačią išpažintą apkaltink save paprasčiausiais žodžiais, aiškiai, atvirai, taip, kad kunigas, užimantis Kristaus vietą, galėtų tave suprasti. Pažeminimą ir gėdą, kokią apturėsi išpažindamas nuodėmes, priimk kaip atlyginimą už savo nusikaltimus. Kai užbaigsi išpažintį, pasislėpk

Viešpaties Jezaus žaizdose ir ieškok ten savo žaizdoms vaistų. Nužemintai klausyk nuodėmklausio pamokymų ir priimk atgailą, kuri bus tau skirta už nuodėmes.

Dabar pats savęs paklausk, kokią naudą turėjai iš išpažinčių, kurios tokiai žmonių daugybei yra atidariusios dangų. Ar savo sielai ieškojai išmintingo ir švento nuodėmklausio, ar klausei jo pamokymų? Apgailėk ir pataisyk, kas buvo negera, peiktina.

Gegužės 25 diena

Apie šv. Magdalenos Pazietės meilę

I. Jos meilė tyra ir nekalta

Dievo meilės tyrumas ir skaistumas matuojamas širdies ir kūno tyrumu. Šv. Magdalena juos išlaikė per visą savo gyvenimą. Būdama dešimties metų, padarė nekaltybės įžadus ir, kas stebėtina, visados neapkentė to, kas tą dorybę galėtų pažeisti. Atsiskyrimas, nusižeminimas, varžymasis ir malda – tie keturi dalykai išlaikė jos nekaltybę. Tyra ir skaisti šv. Magdalenos meilė teikė jai sielos ir kūno nekaltybę. Ar tu gali pasakyti, kad myli Dievą, jeigu tavo širdis visai į ką kita yra linkusi? Kad mylėtum Dievą tyra ir skaisčia meile, reikia įgyti keturias anksčiau minėtas dorybes. Visų pirma reikia atsiskyrimo arba vienumos: nors ir tarp žmonių gyveni, gyvenk taip, kaip vienuolyne, atsiskyręs nuo sugadinto pasaulio, nedalyvaudamas pasaulio linksmybėse. Tik atsiskyrus nuo pasaulio triukšmo, galima mylėti Dievą. Antra, reikia nusižeminimo. Kas save pažemina, tas bus išaukštintas. Trečia, reikia susivaldymo. Prisirišimas prie kūno patogumų daro mus atkaklius. Juo mažiau varžysi savo kuną, juo daugiau jis tave varžys. Ketvirta, reikia maldos. Kas meldžiasi, tas savo darbus apvalo nuo tuščios garbės ir padaro juos malonius Dievui. Nekaltybės dorybė yra jautri ir reikia daug triūso norint ją išlaikyti. Bet ji daro mus malonius Dievui ir suteikia mums daug Dievo linksmybių.

II. Jos meilė gyva ir atgailaujanti

Stebėtina, kad šventieji, kurie daugiausiai mylėjo Dievą, buvo kartu ir didžiausi savo kūno priešai. Šventoji, kurią garbiname, patvirtina tą tiesą. Nors gyveno nekaltybėje ir neturėjo tokių nusidėjimų, nuo kurių būtų reikėję apsivalyti, tačiau visada save smarkiausiai varžė. Ji nešaukė, kaip viena šventoji, „arba kentėti, arba mirti", jos troškimas siekė kur kas aukščiau: kentėti ir nemirti. Koks meilės gyvumas. Dėl Dievo meilės šventieji troško save sunaikinti. Kas savęs gailisi, kas lepina savo kūną, tas mažai temyli Dievą. Mylėti ir nenorėti iškęsti nieko sunkaus dėl savo numylėtinio, nėra meilė. Ar taip tave myli Jėzus Kristus? Klausk Jo, ko iš tavęs tikisi. Žvelk į Kryžių, Jo žaizdose išvysi Jo valią.

III. Jos meilė maloni ir jungianti

Susitapatinimas su Dievu yra galutinis krikščioniškos tobulybės tikslas. Bet tas susitapatinimas laipsniuojamas. Dievas yra meilė ir kuris yra meileje, tas gyvena Dieve, o Dievas gyvena jame. Tai toks susivienijimo pamatas. Susivienijimas su Jėzumi Kristumi Švenčiausiajame Sakramente yra tobulesnis, reikalaujantis pirmiausia susivienyti su Dievu, ir toks susivienijimas laikomas tarsi pamatu. To susivienijimo vaisiai yra tyriausios ir brangiausios Jėzaus meilės jausmai. Tokiais prakilniais meilės jausmais buvo apdovanota šv. Magdalena. Tau, be abejo, stinga panašių jausmų. Mylėk, ir tu juos turėsi. Tiesa, jog Dievas sutampa tik su tais, su kuriais nori, bet tiesa ir tai, jog nesusivienija su atšalusiomis ir tinginystei pasidavusiomis sielomis. Apvalyk savo širdį nuo svetimos pašalinės meilės ir uždek ją Dievo meilės ugnimi.

Gegužės 26 diena

Apie Jėzaus Kristaus neturtą

I. Jėzus Kristus moko neturto savo pavyzdžiu

Nebuvo reikalo, kad Jėzus Kristus savo dieviškąją pasiuntinybę patvirtintų pavyzdžiais. Jo mokslas savaime buvo tikėtinas. Tačiau

Kristus žmones mokė daugiau pavyzdžiu, negu žodžiu. Daugiausia reikia stebėtis Kristaus neturtu. Garbės Karalius, kurio rankose dangaus ir žemės gėrybės, mūsų labui pasirinko neturtą. To žmogaus protas negali suprasti. Net ir sielos, kurios prie nieko neprisirišusios, tik dalinai supranta tos dorybės aukštumą ir prakilnumą.

Jezus Kristus ištvėrė visa, kas yra surišta su ta dorybe: pasirinko menkiausią gimimo vietą, beturčius tėvus, beturčius ir nemokytus mokinius. Jo valgis ne tik menkas, bet ir blogas, ir jo nedaug vartodavo. Gyvenime nebuvo jokio patogumo: nebuvo vietos, kur Jo galva galėtų pailsėti; jokio patogesnio drabužio, tik nesiūtas, Marijos rankomis megztas apsiaustas, kurį paskui budeliai tarp savęs dalijosi. O stebėtinas ir nepaprastas Jėzaus Kristaus neturte! Jis visa turi ir nieko nenori; aš gi, kuris neturiu teisės ko nors turėti, trokštu, kad man nieko nestigtų. Štai kur krikščioniškos tobulybės pamatas! Mūsų kalčių priežastis yra prisirišimas prie žemes turtų ir amžinųjų gėrybių užmiršimas. Argi turtai, kurie mus išblaško ir gadina bei atitraukia mūsų širdis nuo Dievo, nėra apgaulingi?

II. Jėzus Kristus moko neturto žodžiais

Pamokslas, kurį Kristus pasakė ant kalno, išreiškia Jo mokslą. Pirmiausia tame pamoksle kalbama apie neturtą: „Palaiminti turintys vargdienio dvasią, nes jų yra dangaus karalystė“ (Mt 5, 3). Beturčiai yra dviejų rūšių: vieni yra visa ko pertekę, bet jų širdys nėra prisirišusios prie turtų; tokie buvo Jobas ir Abraomas. Kiti viską apleidžia, kad geriau tarnautų Dievui. Tokie yra vienuoliai. Bet koks yra pavojus tiems, kurie visko išsižadėjo, prisirišti prie to, ką yra apleidę. Tikri beturčiai dvasioje Jėzų yra pasirinkę savo neturto šaltiniu ir pavyzdžiu. Ar džiaugiesi, kai tave spaudžia neturtas? Ar nenuliūsti ir nenusimeni, kai turi kokią nors bėdą? Ar nekerštauji, jei kas tave nuskriaudžia? Atitrauk save nuo žemės ir visa turėsi Jėzuje Kristuje. Žinok, jog Jezaus neturėsi su savimi, jeigu be Jo dar kitą savo širdyje turėsi.

„Aš žinau tavo priespaudą ir tavo neturtą, – o vis dėlto tu esi turtingas!“ (Apr 2, 9)

Gegužės 27 diena

Apie krikščionišką budėjimą

I. Saugok savo liežuvį

Reikia pripažinti reikalingu dalyku saugoti savo liežuvį. Liežuvis yra daugelio nusidejimų pradžia – ir todėl didelis kalbėjimas kliudo mums pasitaisyti. Ir prieš dešimt metų, ir dabar per išpažintį išpažįsti tas pačias kaltes, papildytas kalba. Ar tą liežuvį, rodos mažą kūno narį, bet tokį nepastovų, nekantrų, laisvą, gudrų, melagystės ir apgaulės nuodais pertekusį, sugebėsi be nuolatinio budėjimo suvaldyti? Apmąstyk, kaip nusidedi kalbomis. Iš kalbos išplaukia didžiausios žmonių nuodėmės: nesutarimai, apkalbos, kerštas, papiktinimai, apgavystės, melagystės ir tūkstančiai kitų nusidėjimų. Kokia yra tokių neramumų priežastis? Gi palaidas liežuvis. Tad kaip reikia varžyti savo liežuvį? Venk didelių draugysčių ir daug šnekančių žmonių! Dažnai nusideda tas, kas daug kalba. Nekalbėk, neapmąstęs ką kalbėsi. Vienas neatsargiai pasakytas žodis gali būti menka kibirkštėlė, uždeganti didelį gaisrą. Kodėl taip mažai kalbi apie Dievą? Argi gėdijiesi prisipažinti, jog nešioji krikščionio vardą? Tau galima patarti daryti, kas buvo liepta šventajam Arsenijui: „Venk, tylėk, slėpk."

II. Saugok savo širdį

„Iš širdies, – sako Jėzus Kristus, – išeina pikti sumanymai, žmogžudystes, svetimavimai, paleistuvystės, vagystės, melagingi liudijimai, šmeižtai" (Mt 15, 19). Ten jie glūdi prieš išeidami aikštėn. Todėl stenkis pažinti visa tai, kas susiję su tavo širdies jausmais: visus jos palinkimus, aplinkybes, kuriomis ji dažniau nusideda, priežastis ir atsikalbinėjimus, kuriais ji mėgsta prisidengti. Kiek yra medžiagos apmąstymams. Apmąstyk tai, ką tavo sąžinė galėtų prikišti. Dievo įsakymai yra tavo širdies taisyklė. Veik pagal tą taisyklę, – tuokart lengvesnė bus kova ir tikresnė pergalė. Nenupulk dvasia, kadangi Dievas, kuris tau duos visa, ko reikia, yra su tavimi. Koks menkas sutvėrimas yra žmogus! Jis pats

sau yra didžiausias priešas. Reikia visados turėti savo rankose ginklą prieš savo širdies jausmus. Nereikia pataikauti savo širdžiai, kadangi ją per daug myli, arba, tiksliau sakant, jos nemyli: dovanoti jai kokiu nors atveju, vadinasi, jos neapkęsti, griežtai su ja elgtis, vadinasi, ją mylėti. Įspausk, Viešpatie, mano širdyje tą mokslą, kuris man atrodo toks sunkus ir nemalonus. Jeigu mylėčiau tiktai Tave, man nieko nebūtų sunkaus ir negalimo.

„Laikysiuosi tavo įstatų, niekad nepalik manęs!" (Ps 119, 8)

Gegužės 28 diena

Apie asmeninį ir viešąjį Kristaus gyvenimą

I. Stebėtinas asmeninis Kristaus gyvenimas

Visas Kristaus gyvenimas yra paklusnumas ir darbas.

1. Paklusnumas. Nieko stebėtina, kad amžinojo Tėvo valia buvo Kristaus džiaugsmas ir linksmybė, bet labai stebėtina ir nesuprantama yra tai, kad Kristus, būdamas Dievas, visa valdantis, kurio klauso visi sutverimai, nusižemina ir būna paklusnus Marijai ir Juozapui. Tiesa, Marija ir Juozapas buvo šventi žmonės, bet nei šventumu, nei išmintimi negalėjo prilygti Viešpačiui Jėzui. Tačiau Viešpats Jėzus buvo jiems paklusnus kaip ir dangiškajam Tėvui. Kokiuose gi dalykuose buvo paklusnus? Visuose ir labiausiai žeminančiuose, kurie, rodos, galėtų buti neverti Dievo. Iki trisdešimties metų nieko nežinome apie Jo gyvenimą. Štai visi Jo pamokslai, visi stebuklai: „buvo jiems klusnus" (Lk 2, 51). O stebėtinas paklusnume! Kaip gražiai mokai mane klausyti viršininkų! Ar aš taip darau, kaip mokai? Ar nesipykstu su savo viršininkais, ar nemurmu prieš juos? Ar toks buvo Jėzaus Kristaus paklusnumas?

2. Darbas. Viešpats Jėzus, būdamas visų daiktų Viešpats, pasitenkina tuo, kas gyvenimui būtinai reikalinga, savo prakaitu užsidirbdamas duoną. Tai mus stebina. Bet kur kas labiau turėtų stebinti tai, kad mes, kurie tik iš Dievo visa ką gauname, norime tai gauti veltui, be jokio darbo ir rūpinimosi. Mus paskatina dirbti godumas.

Gi Viešpats Jėzus nekenčia visų daiktų. Žinau, ką turiu daryti: reikia savo darbus pašventinti niekinant žemės turtus, kurie mane atitraukia nuo Dievo.

II. Stebėtinas viešasis Kristaus gyvenimas

Viešasis Kristaus gyvenimas labiau stebina negu asmeninis. Nesupranti, kodėl Dievas, kuris atėjo į šį pasaulį, kad atpirktų žmones, beveik visą gyvenimą gyveno pasislėpęs ir niekam nežinomas, nors turėjo tokią galybę, kad vienu savo pažvelgimu galėjo atverstі didžiausią nusidėjėlį. Nesupranti ir to, kad per trejus viešojo savo gyvenimo metus darydamas tiek daug stebuklų, atvertė tik nedidelę apaštalų ir mokinių grupelę. Mes paprastai taip galvojame: „Jei būčiau gyvenęs anais laikais, jei būčiau galėjęs matyti Viešpaties Jėzaus veidą, girdėti Jo žodžius ir būti Jo stebuklų liudytoju, būčiau nuo Jo niekados nepasitraukęs.“ Toks tavo galvojimas tik tuščia svajonė. Tas pats Išganytojas yra Švenčiausiajame Altoriaus Sakramente. Tais pačiais žodžiais, kaip ir tada, Viešpats Jėzus kalba į tavo širdį, kviesdamas tave eiti su Juo ir būti Jo mokiniu. Ir štai praslinko jau tiek metų, kai Jis tave kviečia pas save, o tu iki šiol dar Jo nepaklausei. Ar gali sakyti, kad esi Viešpaties Jėzaus mokinys? Visi tavo atsikalbinėjimai ir pasiteisinimai tave apkaltins. Kaip aš galėsiu pasiteisinti Tau, o mano Išganytojau, jeigu prieš mano akis pastatysi visa, ką man esi padaręs, ir ką aš dariau priešingo Tavo malonei?

Gegužės 29 diena

Apie viešąjį nusidėjėlių teismą

I. Nebus galima pasislėpti

Baisus yra Dievo teismas. Pasistenk tai suprasti iš paties nusidėjėlių pasirodymo neišvengiamo teismo dieną. Kadangi Dievas yra be galo išmintingas, tai niekas negalės būti nuo Jo teismo paslėpta. Tuomet bus atverstos dvi didelės knygos: pirmoji – Dievo teisingumo knyga, kurioje bus aprašyta visa tavo gyvenimo istorija, nebus praleis-

tas nei vienas žodis, nei mažiausias jausmas. Antroji – tavo sąžinės knyga, kurioje bus surašyti visi tavo darbai. Toji knyga bus tavo liudytojas, kuriam nedrįsi prieštarauti. Įsivaizduok, kad tavo nusidejimai bus apreikšti visam pasauliui ir tu, kaip kadaise Baltazaras, pamatysi tris išrašytus žodžius: „Suskaičiuok, pasverk ir padalyk“ (Dan 5, 25). „Suskaičiuok.“ Bet kas sugebės suskaičiuoti tavo nusidėjimus? Tokia jų daugybė. Kiek žodžių, ištartų per vieną dieną, per vienerius metus, pagaliau, per visą gyvenimą. Kiek minčių perėjo per tavo galvą nuo to laiko, kada įgavai protą, iki kol jo visai netekai, tai yra iki mirties valandos. Tada bus atidengtos visos tavo širdies paslaptys: aikštėn iškils troškimai, jausmai, mintys ir svajonės, bus suskaičiuoti visi kūno judesiai; žodžiu, visas tavo gyvenimas su mažiausiomis smulkmenomis pasirodys be jokios uždangos taip, kaip jis iš tikrųjų buvo praleistas. Bet kas bus, kai tuos nusidėjimus svers, kai bus atidengtas jų bjaurumas, jų siautėjimas, pagaliau, jų pasekmės, kada Dievo galybė bus palyginta su tavo menkumu, Jėzaus Kristaus kraujas su tavo nedėkingumu, tiek įvairių Dievo malonių su tavo prieštaravimu ir pasipriešinimu? Kas bus, kai tavo darbuose, rodos, šventuose, pasirodys buvusi kuo blogiausia intencija? Gerai būtų, jei dabar taip griežtai perkratytum savo sąžinę, kaip ji bus perkratyta teismo dieną. Teisk save dabar, nelaukdamas teismo dienos! Teisk savęs nesigailėdamas! O, mano Išganytojau, Tu mane kur kas smarkiau teisi Paskutinio teismo dieną, negu aš dabar save teisiu.

Neteisk, o Viešpatie, savo tarno! Leisk man nuo šios valandos apverkti savo nusidėjimus, kad juos amžinai užmirštum ir man atleistum.

II. Nepakeliamas dalykas bus viešai pasirodyti teismo dieną

Jeigu visuotinis savo kalčių išpažinimas Atgailos sakramente tave sugedina, tai kas bus su tavimi, kokia gėda degs tavo veidas, kai reikės duoti ataskaitą prieš visus žmones iš visų blogų darbų, kuriuos norėjai daryti; iš visų gerų darbų, kuriuos apleidai; ir iš tų gerų darbų,

kuriuos ne taip gerai atlikai, kaip reikėjo atlikti. Juo labiau nepakeliama bus gėda, kad savęs pateisinimui nieko negalėsi pasakyti. Pasakyk, ar esi padaręs nors vieną darbą, kuriam nebūtų galima ko nors prikišti? Visas tavo gyvenimas turėjo būti paaukotas Dievui. Bet ar buvo nors viena diena, kurią iš tikrųjų būtum paaukojęs Dievui? Gailėkis, apverk savo paklydimą ir likusį gyvenimo laiką praleisk skaudžioje atgailoje už savo kaltes.

„Apmetysiu tave nešvarumais, sudarkysiu tave, ir padarysiu iš tavęs kitiems pasibaisėjimą.“ (Nah 3, 6)

Gegužės 30 diena

Apie prakeiktųjų neapykantą

I. Prakeiktieji neapkenčia pasaulio

Neapykantos jausmus prakeiktiesiems sukelia ne tiek kančių vieta, kur jie yra laikomi, kiek atsiminimai apie pasaulį. Pasaulio prisiminimas atrodys jiems kaip antrasis pragaras. Dabar jo turtų tuštybė bus jiems aiškių aiškiausia, kartu jie aiškiausiai supras ir savo aklumą, kad tuos turtus buvo pamegę. Iš to jiems kils didžiausia neapykanta pasauliui. „O apgaulingasis pasauli, – tars prakeiktasis, – koks žiaurus yra tavęs atsiminimas praėjus tavo linksmybėms. Štai tavo už mokestis – guliu prakeikimo vietoje. Ar man padėjo tavo grožybės ir turtai? Ar man padėjo puikybė? Ką man atnešė turtų gausumas? Kaip žaibas arba kaip sapnas prabėgo visos linksmybės: bet mano kančios niekados nepasibaigs.“ Kodėl mąstymas apie tą vieną nusidėjėlį, patekusį į pragarą už pasaulio mylėjimą, nepadaro mūsų protingesnių ir išmintingesnių? Patys sau skelbkime šio pasaulio tuštybę. Jo linksmybes Šventoji Dvasia sulygina su jūros vandens lašu. „Tarsi jūrų vandens lašas“, – sako Ji. Iš tikrųjų taip ir yra: jūros vandens lašas neužgesins mūsų troškulio, bet, priešingai, degindamas gomurį, dar labiau sužadins troškulį. Taip ir šio pasaulio linksmybės nepatenkins mūsų troškimų.

II. Prakeiktieji neapkenčia savęs

Yra tiesa, jog vienintelė prakeikimo priežastis yra nuodėmė. Tą priežastį prakeiktasis, dar tebegyvendamas pasaulyje, galėjo pašalinti darydamas atgailą. Todėl čia, pragare, kentėdamas sunkiausias kančias, daugiausiai savęs neapkęs už tai, kad neatgailavo dėl padarytų nusidėjimų. „O, aš nelaimingasis, – tars prakeiktasis, – nusidėjau ir užsitarnavau pragarą. Būčiau galėjęs atgailaudamas apsivalyti nuo nusidėjimų, bet to nepadariau. Per dvidešimt, penkiasdešimt mano gyvenimo metų Jėzaus Kraujas visada troško mano apsivalymo, bet aš, daugiau trokšdamas pasaulio linksmybių negu atgailos už kaltes, po kojų pamyniau Brangiausiąjį Viešpaties Jėzaus Kraują. Dabar to savo darbo gailiuosi ir dėl jo verkiu, bet veltui. O, gailestingiausiasis Tėve, duok bent vieną valandėlę, duok bent vieną lašelį Jėzaus Kraujo, kad viską atitaisyčiau. Bet viskas veltui: jau nėra laiko atgailai, nėra išganymo.“ Toks prakeiktųjų dejavimas. Tai girdėdamas, argi nepasiryši daryti sunkiausią atgailą? Ką ji reiškia palyginus su atgaila pragare? Pasakyk, ką darytų Kainas, kuris jau kelis tūkstančius metų kenčia, jeigu vėl gimtų ir jam būtų leista gyventi pasaulyje keliasdešimt metų? Ar jam būtų per sunki nors ir sunkiausia atgaila? Ar jam atgailos laikas atrodytų per ilgas? Ar jis praleistų nors vieną valandelę jos neapverkęs gailiomis ašaromis? Jis man pavydi laiko, aš gi tuo tarpu jį leidžiu niekais. Reikia atgailauti, jeigu nenoriu pražūti.

„Jų kirminas nemiršta, ir ugnis negęsta.“ (Mk 9, 48)

Gegužės 31 diena

Apie vidinį sielos atšalimą

I. Tokios sielos būsenos pavojai

Mokinys:

– O Dieviškasis Mokytojau! Koks mano širdies nepastovumas! Vakar ji degte degė meile Tau, šiandien jau kenčia didžiausią atša-

limą. Kada man teiki linksmybių, nejaučiu jokio sunkumo, bet kai mane apleidi ir palieki vieną, tai viskas man atrodo priešinga ir nepakeliama. Pats savęs nekenčiu, nors nematau jokios didelės savo blogybės. Niekas man netinka: Tavo šventa valia yra sunkenybė, tuo tarpu aš pats sau esu didžiausia sunkenybė. Smerkiu savo atšalimą, tačiau vėl jam pasiduodu. Tu grasai išspjausiąs mane iš savo burnos dėl mano atšalimo, aš to bijau ir pripažįstu Tavo bausmės teisingumą, ir išraustu iš gedos dėl savo atšalimo, tačiau atšalimo sunku mas vėl mane slegia ir vėl pasijuntu esąs po jo jungu. Tada mane užpuola įvairios pagundos ir be Tavo pagalbos jaučiuosi negalįs joms atsispirti. Vėl šaukiuosi Tavo pagalbos, kadangi pripažįstu jos reikalingumą. Bet atšalimas atitraukia mane nuo Tavęs. Atšalimas nugali. Sukyla noras Tavęs visai išsižadėti ir eiti ten, kur veda blogi palinkimai. Tamsi naktis temdo Tavo gražumą. Matau besiartinančią savo pražūtį. Pasirodyk man vėl, o Viešpatie, ir gelbėk mane, kad nežūčiau. Duok man didelę, karštą ir Tave mylinčią širdį, kuri vestų mane prie Tavęs.

II. Vaistai tokiai sielos būsenai gydyti

Mokytojas:

– Ko nerimsti, mano sūnau? Nors tau atrodo, kad aš nuo tavęs pasišalinau, tačiau esu tavo širdyje. „Tu dabar nesupranti, ką aš darau, bet vėliau suprasi“ (Jn 13, 7). Noriu ištirti tavo ištikimybę ir taip tave paveikti, kad suprastum, jog esi silpnas ir nieko vertas. Per dideli malonumai, suteikti tavo sielai, ją vestų į pasididžiavimą, ir kas yra duota Dievo malonės, tai priskirtum sau. Tau reikalingas ištyrimas. Per jį suprasi, kiek tavo sieloje dar yra pasilikę rūpinimosi žemiškais dalykais ir stengsiesi jį iš ten visai pašalinti. Bet nenusimink dėl to ištyrimo. Prisimink pirmąsias savo atsivertimo valandas, kada tave penėjau malonumais. Argi ne tas pats Dievas aš esu ir dabar? Taip, esu tavo Dievas ir Viešpats, esu nesimainantis, ir tu nesimainyk, nors nejausi malonumų. Budėk ir karščiau melskis, kad nepasiduotum pagundai. Nors tave apgaubs tamsūs rūkai, tikėjimas

bus tikriausias tavo vadas. Stiprink save Dievo žodžiu. Jis tave ištrauks iš pagundų. Ieškok manęs, belsk į mano širdies duris. Aš vėl pasirodysiu ir tave palinksminsiu. Laikas trumpas, darbas lengvas, gi užmokestis neįkainojamas, kadangi amžinas. Mano sūnau, gerai apsvarstyk tuos žodžius. Jie tave pamokys, pastiprins ir pašventins. Tie žodžiai yra amžinos Tiesos žodžiai, kurie tavo sielai suteiks ramybę ir karštumą. Štai tie žodžiai: „Juk auksas išbandomas ugnyje, o žmonės, kuriuos Dievas laiko vertais, pažeminimo krosnyje“ (Sir 2, 5).

Birželio 1 diena

Apie mūsų sielos vertę

I. Nėra nieko brangesnio už sielą
ir nieko taip mažai nevertiname, kaip ją

Tik vienas Dievas visiškai pažįsta mūsų sielos aukštumą ir vertę; Dievas, kuris ją sutvėrė panašią į save, kuris ją apdovanojo protu, išmintimi, laisva valia ir suteikė nemarumo žymę. Ko Dievas nėra padaręs, kad ją padarytų laimingą! Jis ją daugiau brangina negu savo garbę, kadangi dėl jos išsižadėjo savo garbės; daugiau negu savo gyvenimą, kadangi paaukojo savo gyvybę, kad išgelbėtų ją nuo amžinos nelaimės. Ir tai dar ne viskas: Jis ją taip aukštai iškėlė, kad padarė vertą apturėti dangaus laimę, džiaugtis Dievo regėjimu ir amžinai su Juo gyventi. Štai kaip Dievas brangina mūsų sielą. Kaipgi mes ją vertiname? Ar suprantame jos brangumą? Ar esame dėkingi Tam, kuris ją sutvėrė tokią aukštą ir prakilnią? Reikia prisipažinti, jog mes savo sielą, tokią brangią Dievo akyse, mažiausiai vertiname. Kiek yra žmonių, kurie ją paniekina, kadangi niekina Dievo malones, pašventinančias mūsų sielą, paniekina Brangiausiąjį Jėzaus Kraują, kuriuo ji buvo atpirkta! Kiek yra to-

kių, kurie norėtų išdildyti sielos nemarumo žymę ir padaryti ją panašią į gyvulį! Kaipgi tu ją brangini? Gal su savo siela elgiesi kaip su žiauriausiu priešu, darai visa tai, kas gali ją pražudyti ir padaryti amžinai nelaimingą? Saugokis, kad sielos reikalų nesumaišytum su žemės ir kūno reikalais. Tai, kas žemiška, negali atstoti nemirtingos dvasios.

„Kuo žmogus galėtų išsipirkti savo gyvybę?“ (Mt 16, 26)

II. Niekas kitas mums neturėtų taip rūpėti, kaip sielos reikalai, tačiau nieko kito taip neužmirštame, kaip jos reikalų

Mūsų sielos laimė – tai mūsų pačių laimė. Jos reikalai – tai mūsų reikalai. Savo sielą apleisti ir užmiršti jos reikalus, tai vis viena, kaip save užmiršti ir būti didžiausiu savo priešu. Ar reikia dar aiškinti ir raginti, kad tu pats savęs pasigailėtum ir užsiimtum savo sielos reikalais? Jeigu neatliksi to darbo dėl savo sielos, tai kas gi kitas tave pavaduos? Kam gi kitam tu galėtum pavesti tą darbą, kuo galėtum pasitikėti? Siela yra brangiausias turtas, kurį Dievas pavedė saugoti tau, o ne kitam. Argi nesupranti, jog, kai kalbama apie sielą, tai kalbama apie tavo amžinybę, laimingą ar nelaimingą? Kai dirbi savo sielai, tai sau darai gera ir už tą savo darbą gausi amžinąjį užmokestį. Kai užmiršti savo sielą, tai dirbi tam, kad ją amžinai pražudytum. Pagalvok, kiek kartų savo sielą buvai pardavęs piktajai dvasiai? Kiek kartų privertei ją tarnauti blogiems palinkimams ir ją, tą dangaus dukterį, buvai nustūmęs pragaran? Argi pritinka kūno reikalus vertinti labiau už sielos reikalus? Brangiausiąjį Jėzaus Kraują, kuriuo siela yra atpirkta, paverti niekais. Gailėkis ir tark: „Turiu tik vieną sielą. Ji yra mano brangiausias turtas, kadangi Viešpaties Jėzaus Krauju atpirkta. Visus savo rūpesčius ir darbą paskirsiu jos išganymui.“

„Pasigailėk savo sielos, įtikdamas Dievui.“

Birželio 2 diena

Apie pirmųjų krikščionių gyvenimą

I. Pirmųjų krikščionių gyvenimas buvo skaistus ir tobulas

Jeigu palyginsime pirmųjų krikščionių gyvenimą su dabartinio amžiaus katalikų gyvenimu, tai būsime priversti padaryti tokią išvadą: pirmieji krikščionys, rodos, išpažino kitą tikėjimą negu mes, rodos, kad esama dviejų Evangelijų: skaudesnės, kuria sekdami gyveno pirmieji krikščionys, ir palaidesnės, pagal kurią mes gyvename. Pažvelk į tuos pirmųjų Bažnyčios amžių karžygius – krikščionis: jų gyvenimas buvo nekaltas, jo nepajėgė sugadinti pasaulis ir įveikti persekiojimai, – jų gyvenimas buvo gyvas Jėzaus gyvenimo paveikslas. Tertulijonas apie pirmuosius krikščionis taip rašo: „Kalėjimuose nerasi kito nusikaltėlio, kaip tik nusikaltėlį dėl tikėjimo." Nieko kito priešai jiems negalėjo prikišti, išskyrus per didelį savęs varžymą, per didelį atsargumą kalboje, padorumą drabužiuose, per didelį žemės turtų niekinimą. Tai buvo ženklai, pagal kuriuos buvo galima atskirti pirmuosius krikščionis. Koks skirtumas tarp jų ir mūsų gyvenimo! Ar ne tam pačiam Dievui jie tarnavo, kuriam ir mes privalome tarnauti? Ar ne tie patys įsakymai jiems ir mums yra duoti? Ir kodėl gi atsirado toks skirtumas tarp jų ir mūsų? Visa tai yra todėl, kad mes nesekame savo protėvių, pirmųjų krikščionių, gyvenimu ir kad užmiršome tiesiogines krikščionio pareigas. Ak! Gyvenkime taip, kaip gyveno pirmieji krikščionys. Juk tas pats tikėjimas riša ir juos, ir mus, visi laukiame to paties užmokesčio.

„Ką padės, jei kas katalikiškai tiki, tačiau stabmeldiškai gyvena." (Petras Damijonas)

II. Pirmųjų krikščionių gyvenimas buvo tobulas ir papuoštas dorybėmis

Koks tikėjimas, toks ir gyvenimas. Juo karštesnis ir gyvesnis tikėjimas, juo karštesni, šventesni ir tobulesni žmogaus darbai. Pirmieji krikščionys yra visų dorybių pavyzdys. Juose atsispindi karšta Dievo meilė, suvaržytas gyvenimas, ramybė, sutikimas ir vienybė. Jie turėjo

vieną širdį ir vieną dvasią. Savo pavyzdžiu jie yra atvertę į tikrąjį tikėjimą didelės žmonių minias. Iš to gali spręsti, jog tikėjimas, kurį išpažino pirmieji krikščionys, yra Dievo duotas tikėjimas ir jog tas tikėjimas yra vienintelis ir tikras tikėjimas. Iš kokių gi dorybių tu, krikščioni, gali spręsti, jog tavo tikėjimas yra tas pats pirmųjų krikščionių tikėjimas? Ar negalima ir tau prikišti tų pačių nusižengimų, kurie seniau buvo prikišami stabmeldžiams? Pagaliau, ar pripažintų tave savo įpėdiniu kad ir tie patys stabmeldžiai, kurie krikščionis labai aukštai vertino ir juos brangino? Ar nebūtum dar piktesnis už juos, kadangi ne tik negerbi gerų ir pamaldžių krikščionių, bet jų nekenti ir juos niekini? Krikščionio vardas yra šventas, jis yra uolaus gyvenimo vardas. Tu gi, kuris nešioji tą vardą, esi, jeigu ne mirties, tai bent atšalimo ir apsileidimo būsenoje.

Manai, kad gyveni, tuo tarpu esi miręs.

Birželio 3 diena

Apie gyvą ir veiklų tikėjimą

I. Tikėjimas yra gyvas, kada jis paremtas darbais

Mažai yra tokių krikščionių, kurių tikėjimas būtų visai miręs arba užgesęs. Tu irgi dar nesi visai praradęs tokio karšto ir stebuklais patvirtinto pirmųjų krikščionių tikėjimo. Bet tavo tikėjimas, galima sakyti, yra tikro tikėjimo pajuokimas, kadangi tau stinga darbų, kurių iš tavęs reikalauja tikėjimas. Gerais darbais neparemtas tikėjimas bus tavo pražūtis. Ar nori žinoti, kas tavęs laukia mirus su tokiu tikėjimu? Nuženk į pragarą ir stebėk, ką ten kenčia vėlės. Tai mirtina nuodėmė nustūmė jas į tą amžinosios pražūties vietą. Tačiau tu nebijai mirtinos nuodėmės. Tik atgaila gali tave išvaduoti iš tos pražūties. Tačiau tu nenori daryti atgailos. Tie nelaimingieji tikėjo, kaip ir tu tiki. Taigi ir tu po mirties gali tikėtis susilaukti tokios pat, kaip ir jie, bausmės. Dabar persikelk mintimis į dangų ir stebėk, kaip šventųjų minios džiaugiasi amžinąja garbe danguje. Kiekvienas jų tą laimės vietą nusipelnė gerais darbais. Vienas susivaldymu, kitas kančiomis, vienas uolumu, kitas kantrybe, vienas nusižeminimu, kitas skaistybės

dorybe. Visi jie tapo šventi, sekdami Kristaus gyvenimu. Kokią turi teisę laukti užmokesčio po mirties? Kiek esi nugalėjęs kliūčių kelyje į dangų? Kiek įgijęs nuopelnų? Matai dvi amžinybes: vieną laimingą, kitą nelaimingą. Ir tu gali drįsti ramiai gyventi tarp tų dviejų priešingų likimų, nebijodamas, kad tave ištiks nelaimingas likimas ir netrokšdamas sulaukti laimingo likimo? Ir sakaisi turįs tikėjimą, t. y. tikėjimą be gyvenimo, be darbų, be karštumo. Atsibusk iš to mirtino miego. Tegul geri darbai patvirtina tavo tikėjimą.

II. Tikėjimas yra gyvas, kada jis gaivinamas

Tikėjimas be gerų darbų yra miręs, bet ir darbai be tikėjimo yra mirę, kadangi jų negaivina joks antprigimtinis tikslas ir būdami tokie, jie neturi jokios vertės Dievo akyse. Gyvas tikėjimas visados yra gaivinamas Dievo garbės troškimu, karštu noru gerbti savo tikėjimą ir nuolatine meile, kuri privalo būti visų mūsų darbų siela. Ką padės, jei rodysies kataliku, bet savo darbais juo nebūsi. Visuomet nori tarnauti ne Dievo, ne savo tikėjimo, bet savo paties garbei. Turi kataliko išvaizdą, bet tavo širdis toli nuo tikros kataliko širdies. Tos mūsų tikėjimo tiesos, kurios sugebėjo atversti visą pasaulį, nesugeba tavęs, kietaširdžio, patraukti prie Dievo. Kada gi parodysi tikrai krikščioniškus savo darbus, kurie būtų gaivinami tikėjimo?

Birželio 4 diena

Apie šv. Krikšto sakramente padarytas sutartis

I. Dievo sutartis su žmogumi

Tris dalykus Dievas žada duoti žmogui ir tikrai juos duoda, kadangi Dievas savo pažaduose yra teisingas ir neklysta.

1. Dievas grąžina žmogui savo malonę, kurios jis yra nustojęs dėl pirmųjų tėvų kaltės. Šv. Krikštas tą valandą, kada kunigas taria žodžius „aš tave krikštiju“ ir t. t., daro žmogaus sielą, kuri pirmiau buvo bjauresnė už piktąją dvasią, baltesnę už sniegą, skaisčią kaip angelai, šventą ir malonią Dievui.

2. Dievas priima žmogų į savo sūnus, ir dėl to kiekvienas krikščionis per šv. Krikštą tampa Viešpaties Jėzaus broliu, Jo Šv. Bažnyčios nariu ir Išganytojo nuopelnų dalininku.

3. Dievas žada žmogui savo karalystę ir vietą joje su teisėmis gauti visus turtus ir gėrybes, jeigu tik žmogus laikysis duotų pažadų. Štai, o geriausiasis Tėve, neapsakomos Tavo dovanos, kuriomis apdovanojai mane, menką žemės vabalėlį! Padarei mane savo draugu, sūnumi ir savo karalystės įpėdiniu.

II. Žmogaus sutartis su Dievu

Ar manai, jog šv. Krikštu pakeltas į Dievo sūnus ir dvasiškai atgimęs, neprivalai nieko kito daryti, kaip tik tikėti tomis tiesomis? Reikia dar atsiminti ir savo pažadus, duotus per šv. Krikštą. Išsižadėjai velnio ir jo darbų, išsižadėjai kūno ir jo geismų, pagaliau, išsižadėjai visų nuodėmių. Tokį išsižadėjimą padarei viešai, Bažnyčios akyse, taigi negali jo išsiginti nenusidėdamas ištikimybei, kurią pažadėjai Bažnyčiai. Kaipgi tu užlaikai šv. Krikšto malonę ir duotus pažadus? Tu, kuris esi krikštytas Jėzuje Kristuje, privalai būti, kaip sako šv. Paulius, Kristumi apdengtas. „Ir visi, kurie esate pakrikštyti Kristuje, apsivilkote Kristumi“ (Gal 3, 27), vadinasi, privalai sekti Jo šventumu, Jo pavyzdžiu, Jo dorybėmis. Toks yra tavo pašaukimas ir tokios tavo pareigos. Kaip eini tas pareigas? Ar išsižadi piktosios dvasios, pasaulio ir savo kūno? Jeigu jų neišsižadi, tai Dievas tavęs išsižadės.

Birželio 5 diena

Apie uolumą

I. Širdies ramybė yra užmokestis uolioms sieloms

Iš kur apsileidusi siela gali tikėtis širdies ramybės? Tik jau ne iš Dievo. Dangus bus kurčias tokiai sielai, kuri meldžiasi be karštumo, kuriai maldingumo pareigos atrodo sunkios, kuri atsisako nešti Kristaus Kryžių ir nenori savęs suvaržyti. Dievas tokiai sielai uždaro visus ramybės šaltinius. Tad kur ji turi ieškoti ramybės? Gal

pasaulyje, žmonėse? Ne. Pasaulis nepripažįsta jokios ramybės. Jis tik moka atimti ramybę, o ne duoti. Todėl tokia siela, kuri dar nors kiek turi Dievo baimės, bet yra atšalusi ir apsileidusi, neieškodama ramybės Dieve, nesurasdama jos žmonėse, lieka susigraužusi ir susirūpinusi. Visai kitaip yra su karšta siela. Ji džiaugiasi tokia ramybe, jog jokios priespaudos neįstengia jos sudrumsti ir išblaškyti. Esant pagundoms, persekiojimams, atšalimams, ji visada randa tikrą užtarimą Dieve, kuris saldina kartų gyvenimą ir teikia jai ramybę. Tokiai sielai nėra didesnio džiaugsmo, kaip vykdyti valią Dievo, kurį ji iš visos širdies myli, kuriuo džiaugiasi, kurio malonėmis yra gausiai apdovanota. Koks šventas ir laimingas yra uolių sielų gyvenimas! Jeigu ir tu nori būti laimingas, daryk tai, kas veda prie širdies ramybės.

II. Išganymo tikrumas yra užmokestis uolioms sieloms

Kokios gi kitos sielos galėtų būti labiau užtikrintos dėl išganymo, jeigu ne tos sielos, kurios karštai tarnauja Dievui, kurios kasdieną daug ką nukenčia dėl didesnės Dievo garbės, kurios ištikimai eina kasdienes savo pareigas net mažiausiuose dalykuose? Tas tikrumas, nors nėra be išimties tikras, tačiau duoda mums vilties, jog gyvename Dievo malonėje. Tokį įsitikinimą duoda mūsų sąžinė, kai gyvename širdies ramybėje. Visai ką kita jaučia apsileidusi ir atšalusi siela. Ji žino, jog gyvena tokioje būsenoje, kuri yra Dievo pasmerkta. Kokia baimė, koks nusiminimas vargina jos širdį dėl to, kad apleido šventas tobulumo pareigas, kurių Dievas iš mūsų reikalauja grasindamas amžinomis bausmėmis. Prisimink tuos metus, kada karštai tarnavai Dievui. Koks malonus ir ramus buvo tavo gyvenimas! Kas tau trukdo ir dabar taip pat uoliai ir karštai gyventi? Čia, tame gyvenime, atrasi neišsemiamą ramybės šaltinį ir neblėstančią viltį apturėti išganymą.

„ ...būkite karštos dvasios,.. džiaukitės viltyje..." (Rom 12, 11–12)

Apie priespaudų naudingumą

I. Priespaudas siunčia Dievas

Pakelk akis į dangų ir tau nereikės skųstis priespaudomis: iš ten ateina visi kryžiai, visa, ką laikai blogu, tau siunčia Dievas. „Geri dalykai ir blogi... ateina iš VIEŠPATIES“, – sako Pranašas (Sir 11, 14). Tu, tai išgirdęs, nustebsi: kaip tai? Netikėta mirtis, baisus manęs paniekinimas kyla iš Dievo? „Taip, – sako Dievas, – aš esu, kuris siunčiu tau visas nelaimes, aš Viešpats ir tavo Dievas.“ Kad tai geriau suprastum, paklausyk, ką Jėzus Kristus sako šv. Petrui, kuris laikė savo pareiga ginti Viešpatį Jėzų nuo persekiotojų. Viešpats Jėzus sako šv. Petrui: „Nejaugi aš negersiu tos taurės, kurią Tėvas man yra davęs?!“ (Jn 18, 11) Jis nesiskundžia nei Judu, kuris Jį išdavė, nei Pilotu, kuris Jį nuteisė mirčiai, nei budeliais, kurie Jį nukryžiavo. Taurė, kurią Jis noriai priima, yra duota dangaus Tėvo. Ką dabar pasakysi savo kentėjimuose, jeigu juos tau siunčia geriausias Dievas? Kaip neišmintingai mes darome, skųsdamiesi žmonėmis, kaltindami juos, kad mums reikia kentėti. Geriau tarkim, kaip kadaise Senajame Įstatyme yra pasakęs Elijas: „Dievas visa mums duoda. Tedaro Jis su mumis, kas Jo akyse yra gera, mano gi dalykas yra pasiduoti Dievui ir Jo klausyti.“ Dievas spaudžia mus mūsų labui. Gerai žinau, jog skaudžiausi Jo smūgiai yra Dievo malonės smūgiai, kurie man atneš išganymą.

II. Priespaudos veda pas Dievą

Viskas, kas yra pasaulyje, veda prie Dievo pažinimo ir Jo pamilimo. Jo tobulumas pasireiškia visuose Jo darbuose. Visuose gyvenimo reiškiniuose lengva pažinti Dievo ranką ir Jo begalinę didybę. Kokia gi yra priežastis, kad žmonės, būdami laimingi, užmiršta Dievą? Tokia, kad tie žmonės, pertekę linksmybių ir gėrybių, rodosi, nieko kito nebenori ir nejaučia reikalo kreiptis į Dievą. Bet ištiesk, Viešpatie, jiems savo ranką, atimk jų turtus arba atsiųsk jiems ligų, tai jie tuojau atsibus iš miego ir suvoks, kas jie yra ir kas Tu esi, supras savo

menkumą ir Tavo galybę. Taip prispausdamas žmogų, Dievas jį atverčia: žmogus daugiau nusižemina ir pradeda karščiau melstis. Taip ir mane, Viešpatie, priespaudomis nori patraukti prie šventumo. Kai mane baudi, aš greičiau atsitraukiu nuo kūrinių ir lengviau priimu Tavo Šventąjį vardą. Per amžius garbinsiu Tavo mielaširdystę, kadangi mane baudi tokiu naudingu ir stebėtinu būdu.

„Buvę truputį pavarginti, jie bus labai laimingi." (Išm 3, 5)

Birželio 7 diena

Apie dangų

I. Viskas ten yra tikra

Viskas pasaulyje yra apgaulė, viskas tuštybių tuštybė. Gi danguje viskas tikra, viskas yra gėrybių gėrybė. Šis gyvenimas yra šešėlis, kuris greitai pranyksta. Čia mes gyvename tik vaizdais ir palygini mais. Ieškome turtų, kurie greitai pranyksta ir kurie negali žmogaus patenkinti. Dangus bus ne šešėlis, ne vaizdai, ten tiesą pažinsiu ne per palyginimus, bet viskas bus visiškai atidengta. Gėrybės, kurio mis būsime apdovanoti, mus visiškai patenkins ir niekados nenustos būti mums malonios: jomis naudosimės ir visados jų norėsime. Kokie apverktini yra tie, kurie prisiriša prie šios žemės turtų, laikydami juos laimės šaltiniais. Tuo tarpu tų turtų negalima vadinti kitaip, kaip tik nelaimių priežastimi. Kokie laimingi tie, kurie šiame gyvenime ieško to, kas nemalonu, kad per tai pasiektų amžinąją laimę.

II. Viskas ten yra nepaprasta

Danguje nieko nėra paprasto ir mažo. Viskas ten didinga, iškilminga, nepaprasta. Žmogus ten turi daug daugiau, negu tikėjosi turėti. Dangus – neišsemiamas gėrybių šaltinis, tobuliausios laimės vieta. Tai visiškos ramybės vieta, kur nepatiriama jokio blogio. Ten Dievas duoda užmokestį ir duoda taip gausiai, kaip vienas Dievas tegali duoti. Reikia labai stebėtis, kad tu nė kiek nesirūpini įsigyti tų dangaus gėrybių. Nesuprantama, kaip gali būti, jog maži dalykai, galima sa-

kyti niekai, visą tavo širdį patraukia prie savęs, tuo tarpu linksmybių ir ramybės šaltinis – dangus, nesužadina tavo jausmų? Atrodo, lyg būtum pasiryžęs dėl menko nieko netekti amžinosios laimės, Viešpaties Jėzaus Brangiausiuoju Krauju tau nupelnytos. Ak! Sužadink savo širdyje tam tikrus jausmus! Eik prie atgailos. Laikas trumpas.

„Bet ten niekas nepateks, kas netyra." (Apr 21, 27)

III. Niekas ten nesimaino

Be to nebūtų visiškos laimės. Kuo didesnė yra laimė, kurią mes turime, tuo didesnė baimė jos netekti. Taip būtų danguje su mūsų laime, jeigu ji mainytųsi. Bet dangaus laimė yra nesimainanti, ji yra amžina. Toji laimė yra Dievo regėjimas; gi kaip pats Dievas, taip ir Jo regėjimas yra amžini. O, saldi ir meilės kupina amžinybe! Ar galiu drįsti skųstis savo nelaimėmis? Štai jų užmokestis – dangus. O dangau! O šventasis Siono kalne! O numylėtoji Jeruzale! Tu esi mano, nelaimėse vargstančio, užmokestis! Toji mintis kelia man naujų troškimų ir duoda jėgų su dar didesne kantrybe kentėti šio gyvenimo vargus ir priespaudas.

„Danguje viskas yra tikra, viskas kuo didžiausia, viskas amžina." (Šv. Augustinas)

Birželio 8 diena

Apie veidmainystę

I. Veidmainis apgaudinėja Dievą

Yra dviejų rūšies veidmainių: vieni yra netikro maldingumo, kiti netikro uolumo. Pirmieji, t. y. apsimetantys esą maldingi, savo pamaldumu pajuokia Dievą. Veidmainis atrodo esąs doras, bet taip tik atrodo, maldingas ir doras jis yra tik išoriškai, bet jo širdis yra sugadinta sunkių kalčių. Toks jo tariamasis maldingumas priešinasi Dievui, kuris nori, kad mes Jį garbintume dvasioje ir tikrovėje. Kiek jau kartų Viešpats Jėzus priekaištavo fariziejams dėl jų veidmainiavimo, vadindamas juos pabaltintais karstais! Ir tau tinka tas vardas, jeigu seki farizie jų gyvenimu. Apsimesdamas maldingu, savo širdyje slepi

didžiausias ydas ir kaltes. Bėda tau, veidmaini, jeigu neišsižadėsi savo veidmainystės! Vaikščiokime Dievo akyse tyra širdimi ir rūpinkimės turėti ne tariamąjį, bet tikrąjį maldingumą!

II. Veidmainis apgaudinėja žmones

Veidmainis apsimeta esąs uolus, karštas Dievo ir Bažnyčios priesakų sekėjas. Tuo tarpu pats nepripažįsta jokių priesakų. Kitiems uždeda sunkenybes, o pats jų neneša. Toks žmogus savo elgesiu apgaudinėja kitus žmones, kaip tas, kuris scenoje vaidina karalių. Būk uolus ne tik nurodinėdamas kitiems sekti Dievo priesakais, kitiems būti doriems ir tikintiems, bet visų pirma būk pats uolus, tobuliausiai vykdydamas Dievo valią. Savo uolumą remk išmintimi, malonumu ir teisingumu. Pasistenk, jei gali, kad visi žmonės mylėtų Dievą. Bet visų pirma pats karščiau už kitus mylėk Dievą.

„...ieškokite jo tyra širdimi." (Išm 1, 1)

Birželio 9 diena

Kodėl mes privalome reikšti savo bažnyčioms pagarbą

I. Pirmoji priežastis. Bažnyčia yra Dievo garbinimo vieta

Kur kitur, jeigu ne bažnyčioje, gali išreikšti prideramą pagarbą Dievui? Bažnyčia yra vieta, kurią Dievas pasirinko, kad čia žmonės atiduotų Jam prideramą pagarbą. Todėl:

1. Prie tos šventos vietos privalai artintis su baime, su giliausiu tikėjimu, nusižemindamas prieš begalinę Dievo didybę, su tvirčiausiu ketinimu tinkamai pagarbinti Dievą. Ar taip pasirengęs eini į bažnyčią? Ar nesi išsiblaškęs? Ar tavo mintys nėra užimtos kuo kitu, o ne Dievu? Bažnyčią gerbk taip, kaip gerbi dangų, kadangi bažnyčioje, kaip ir danguje, gyvena Dievas.

2. Vienintele tavo pareiga bažnyčioje yra garbinti Dievą. Privalai Jį garbinti širdies jausmais ir išoriniu elgesiu: padoriai apsirengęs ir bažnyčioje prideramai elgdamasis. Nelauk, kad Jėzus Kristus ir su

tavimi pasielgtų taip, kaip kadaise pasielgė su pirkliaujančiais šventykloje: kad pasiėmęs bizūną neišvarytų tavęs iš savo namų. Grįžk iš bažnyčios pagarbinęs didingą Dievo galybę, turėdamas gerų norų ištikimai Jam tarnauti ir prašydamas atleidimo už netobulą elgesį bažnyčioje.

II. Antroji priežastis. Bažnyčia
yra Dievo gailestingumo vieta

Visa, kas yra bažnyčioje, liudija tą tiesą. Sakykla, iš kurios girdime Tiesos žodį ir šventą mokslą, klausyklos, kur per Atgailos sakramentą susitaikome su Dievu, visos maldos ir apeigos, kurios liudyte liudija, jog bažnyčia yra maldos ir pasigailėjimo vieta. Svarbiausia bažnyčios vieta yra altorius, nes čia Viešpats Jėzus kasdieną aukoja save dangaus Tėvui šv. Mišių Aukoje. Kiek neišsemiamų turtų yra mūsų bažnyčiose! Dievas jų mums negaili. Kiek tik musų širdis trokšta, tiek galime semti iš tų Dievo gailestingumo šaltinių. Kodėl mes, gyvendami tarp tokių turtų, esame ir beturčiai, ir vargšai? Kodėl? Todėl, kad tai, kas yra bažnyčioje, mums nesukelia pagarbos, maldingumo ir tikėjimo jausmų; todel, kad neturime gyvo tikejimo. Todel eidamas į bažnyčią, tinkamai pasirenk karštais širdies jausmais ir padoriu elgesiu, jeigu nori turėti vietą amžinos garbės Bažnyčioje.

„Kas Dievo šventovę niokoja, tą Dievas suniokos." (1 Kor 3, 17)

Birželio 10 diena

Apie maldos trūkumus

I. Meldžiamės būdami nusidėję

Dievas neišklauso nusidėjėlių, t. y. kaip aiškina šv. Augustinas, Dievas neišklauso tų nusidėjėlių, kurie nenori prisikelti iš savo nusidėjimų. Muitininkas, nors ir buvo nusidėjėlis, tačiau buvo išklausytas dėl to, kad savo maldą pradėjo nuo širdies sutrynimo ir ašarų. Pirmoji Viešpaties Jėzaus sąlyga, kad mūsų malda būtų išklausyta, yra pildy-

ti Jo priesakus. Būtų neteisinga reikalauti, kad Dievas vykdytų tavo valią, jeigu tu atsisakai vykdyti Jo valią. Visų pirma pakeisk savo gyvenimą ir atsiversk; tada tikėkis Dievo malonės būti išklausytu. Kas meldžiasi, bet nepameta nusidėjimų, tas įžeidžia Dievą, tas nevertas Dievo malonių. Argi norėtum būti tarp tokių žmonių?!

II. Meldžiamės prašydami to, kas bloga

Štai kas rūstina Dievą: tai, jog prašome sau ar artimui ne to, kas yra gera ir naudinga, bet to, kas yra bloga ir kenksminga, pavyzdžiui, prašome, kad Dievas pažemintų mūsų priešus. Meldžiantis reikia prašyti to, kas susiję su Dievo garbe, kas yra šventa, naudinga mums ar artimui. Melskis Išganytojui, prašydamas Jį šv. malonės, reikalingos tavo išganymui. Prašyk iš tokio didingo Viešpaties sau didelių dalykų. Būsi visiškai patenkintas, jeigu įgysi Jo šv. malonę ir garbę.

III. Blogai meldžiamės

Tikėjimas ir karštumas teikia dangaus palaimą. Gi tavo malda be tikejimo, be karštumo, be vilties. Tu meldiesi išsiblaškęs. Tavo malda be pagarbos, be nusižeminimo, be karšto troškimo, be ištvermės. Tad nesistebėk, jei Dievas tavęs neišklauso, jei tau uždaro savo malonių šaltinius. Dėl to kaltink pats save. Dievas ištęsi savo pažadus. Dievas mūsų neišklauso tik dėl mūsų kaltės, nes nepaisome geros maldos reikalavimų.

Birželio 11 diena

Apie šv. Barnabą

I. Šv. Barnabas užsitarnavo apaštalo garbę

Šv. Barnabas, uoliai dirbdamas apaštalavimo darbą, užsitarnavo apaštalo vardą. Apdovanotas Šv. Dvasios malonėmis, jis daug žmonių atvertė į tikrąjį tikėjimą. Kiek miestų, kiek tautų per jo darbus priėmė Kristaus Evangeliją! Augant jo apaštalavimo pasisekimui, kasdieną daugėjo ir apaštalavimo darbo. Bet nepaprastas jo uolumas, iškalba, stebuklų darymo dovana ir nenugalima meilė padėjo atlikti tą sunkią

Dievo apvaizdos skirtą užduotį. Tu, kuris platindamas Dievo garbę nori, kad žmonės atsiverstų į tikrąjį tikėjimą, žinok, jog ne vien žodžiais, pamokymais ir perspėjimais gali tai pasiekti. Daugiausia geru pavyzdžiu ir artimo meilės darbais sugebėsi atvesti žmones į gerą kelią. Žiūrėk, kas naudinga ir reikalinga jų žemiškajam gyvenimui, padėk jiems tai įgyti, tada užkariausi jų širdis, tada jie pamatys, kad tikrai juos myli, kad nori jų sielos ir kūno gerovės. Laikykis tokios taisyklės: tavo uolumas tebūna bešališkas, visiems vienodas, malonus ir neieškąs sau naudos. Siek kiekvieno žmogaus išganymo, lyg jis vienas tebūtų pasaulyje.

„Maitinau jus pienu, o ne kietu maistu, kurio jūs dar negalėjote priimti." (1 Kor 3, 2)

II. Šv. Barnabas užsitarnavo kankinio vardą

Bažnyčia labai gerbia ir aukštai vertina kankinius dėl to, kad jie ne tik skelbė Kristaus mokslą, bet jį paliudijo savo krauju ir po mirties savo galingu užtarimu pas Dievą gina jį ir globoja. Šv. Barnabas savo darbais ir dorybėmis užsitarnavo ne tik apaštalo, bet ir kankinio vardą. Kentėti dėl Kristaus ir savo krauju patvirtinti Jo šv. mokslą Barnabui buvo malonu ir saldu. Savo kančiomis jis tapo panašus į savo Dieviškąjį Mokytoją Jėzų Kristų. Jis išplėtė žemėje Jo viešpatystę ir sutvirtino krikščionių tikėjimą. Taip yra, kad garbės vainikas duodamas tik kovojantiems ir nugalėtojams. Patogus, laisvas nuo kentėjimų gyvenimas yra kenksmingas išganymo darbui. Krikščionio uždavinys yra vengti tokio gyvenimo ir ieškoti priešingumų, kad būtų dėl ko kentėti. O, kaip toli esu nuo tos tiesos! Baidausi mažiausio nepatogumo ir su didžiausiu troškimu ieškau gyvenimo malonumų ir saldybių. O Viešpatie, argi gali mane pakęsti už tai, kad nemyliu Tavo Kryžiaus ir nenoriu jo nešti? Aš nevertas vadintis Tavo mokiniu, nes nenoriu nešti savo kryžiaus.

„Kas neima savo kryžiaus ir neseka paskui mane – nevertas manęs." (Mt 10, 38)

Birželio 12 diena

Apie meilę Dievui

I. Negalimas dalykas, kad mes nemylėtume Dievo

Žmogus negali būti be meilės, bet jis negali mylėti to, kas nėra vertas meilės ir jo nemyli. Tuo atžvilgiu negalima nemylėti Dievo, kadangi Dievas yra visiškai tobulas ir mus be galo myli. Tikrai žinau ir mano protas aiškiausiai parodo, jog Dievas yra be galo tobulas. Jis nebūtų Dievas, jeigu nebūtų visų tobulybių šaltinis, jeigu nebūtų iš visų esybių gražiausia ir skaisčiausia Esybė. Todėl Viešpatį, tokią tobulą, gražiausią ir skaisčiausią Esybę, privalau mylėti visų labiausiai. Visa širdimi privalau prie Jo prisirišti ir niekados nuo Jo neatsitraukti. Argi būtų galima leisti širdžiai nustoti mylėti Dievą, tobuliausią ir visų gražiausią Esybę, ir prisirišti prie menko, tuščio ir nieko verto sutvėrimo, kuris yra vertas ne meilės, bet paniekos? Jeigu tau neužtenka Dievo gražumo, kad Dievą pamiltum visa širdimi, tai ar galėsi pasipriešinti Jo meilei ir gėrybėms, kurios traukte traukia prie savęs tavo širdį? Kas iš mūsų sugebės, nesakau suskaičiuoti, bet tik tinkamai įvertinti, kiek Dievas yra mums suteikęs savo malonių? Mes iš jų esame sudaryti, jomis gyvename. Tačiau mes Jo prideramai nemylime. Rodos, negalimas daiktas, kad mūsų širdys būtų kietesnės už uolą ir šaltesnės už ledą. Tačiau, o mano Dieve, taip yra, esu kietas kaip uola ir šaltas kaip ledas. Mano didžiausia nelaimė, jog Tavo meilės nepažįstu ir Tavęs visa širdimi nemyliu.

II. Neįtikėtinas dalykas, kad mes mylime Dievą

Drįsti sakyti, jog myli Dievą. Bet kuo tai patvirtinsi? Tavo žodžiams priešinasi ir tavo jausmai, ir tavo darbai. Dievo meilės ženklas yra tavo pareigos, tavo darbai. Tikrai mylinčiam nieko nėra negalima, nieko sunkaus. Tau gi, rodos, viskas sunku, viskas negalima, tačiau sakaisi Dievą myląs. Tai neįtiketina. Jeigu Dievas tavęs kaip šv. Petro paklaustų: „Ar myli mane labiau negu šitie?“ (Jn 21, 15) t. y., kaip aiškina šv. Augustinas, daugiau už savo laimę, labiau už savo šeimą,

labiau už save, ką atsakytum? Ką drįstum pasakyti, jeigu Dievas į tave taip prakalbėtų: „Pasakyk man, krikščioniškoji siela, kokią vietą man skyrei savo širdyje? Tu į savo širdį įsileidi kitus mylimuosius, kurie ir manęs, ir tavęs nėra verti. Tu juos su manimi lygini, net aukščiau už mane vertini, tačiau sakaisi mylįs mane. Sakaisi mylįs mane, bet nemyli mano kryžiaus, nemyli mano vargų ir paniekinimų. Ar nors vieną dieną praleidi manęs nerūstinęs? Kiek dienų esi praleidęs apie mane nė kiek nepamąstęs? Ar taip myli savo draugus? Sakaisi mane mylįs, jeigu iš meiles man padarei mažiausią auką. Aš nepriimu tokios meilės, tokios širdies. Mylėk mane visa širdimi – kitokios meilės aš nepripažįstu.“ Ak! Kada su šv. Petru galėsiu Tau pasakyti: „Viešpatie, tu žinai, kad tave myliu“ (Jn 21, 17).

Birželio 13 diena

Apie meilę artimui

I. Dėl ko reikia mylėti artimą

Dievas taip nori ir toks yra Jo įsakymas, kad mes vienas kitą myletume. Artimo meilės įsakymas buvo svarbiausia apaštalų ir Kristaus mokinių žymė, skirianti juos nuo kitų žmonių ir jungianti juos tarp savęs. Tas įsakymas yra, kaip sako šv. Paulius, visų kitų įsakymų įvykdymas. Jo įsakymas lengvas, nes kiekvienam žmogui prieinamas – kiekvienas nori, kad jį kiti myletų, taigi kiekvieno pareiga tą patį daryti ir kitiems. Antroji priežastis, dėl ko reikia mylėti artimą, yra ta: kas artimo nemyli, tas ir Dievo nemyli. Meilė Dievui ir artimui – tai viena dorybė. Žmones reikia mylėti tiktai dėl Dievo. Darant priešingai, meilė artimui virsta prigimtine meile, kuri retai kada yra be kaltės. Kada artimą mylime dėl Dievo, tai mylime patį Dievą. Dievas yra meilės artimui pradžia ir pabaiga. Paklausyk, ką apie artimui meilę sako šv. Jonas: „Jei kas sakytų „Aš myliu Dievą“, o savo brolio nekęstų, tasai melagis“ (1 Jn 4, 20). Ar tik ir tau negalėtų būti pritaikyti šitie žodžiai? Kiek pasaulyje yra tokios rūšies melagių! Jie sako mylį Dievą, bet neapkenčia artimo.

II. Kaip reikia mylėti artimą

Visų pirma artimą reikia mylėti taip, kaip mylime save. Tu norėtum, kad visas pasaulis tave mylėtų, todėl ir tu mylėk visus, be išimties. Tu save myli iš širdies, rūpestingai ir su ištverme. Taip mylėk ir savo artimą! Bet koks skirtumas tarp meilės, kuria myli save ir artimą! Matai visa, ko tau stinga ir tuojau rūpiniesi save patenkinti. Tuo tarpu nepastebi jokių artimo nepriteklių ir nematai jokio reikalo jam padėti. Apie save manai, jog esi nelaimingas ir daug kenti, nori, kad kiti tave paguostų ir užjaustų. O ar užjauti kitus jų nelaimėse? Ar ateini jiems į pagalbą? Dievas tokius kietaširdžius, neatjaučiančius artimo nelaimės, pasmerks tardamas: „O jūs, nedėkingieji, nenorėjote man duoti duonos, kurią aš jums daviau; atsitraukite nuo manęs, nebūsite mano malonių dalininkais." Be to, artimą reikia mylėti dėl to, kad Jėzus Kristus jį myli. Jis už mus, kurie buvome Jo priešai, išliejo savo Brangiausiąjį Kraują. Mes taip pat, kaip ir Kristus, turime būti pasirengę dėl artimo paaukoti net savo gyvybę. Tad mylėk visus artimus ir niekam nejausk neapykantos! Žiūrėk, kaip Dievas mus visus myli. Mes visi esame Jo vaikai. Mus visus prie vieno stalo Jis maitina savo Kūnu ir Krauju ir mums visiems pažadėjo tą pačią amžiną garbę dangaus karalystėje.

„Kas myli, tas vykdo įstatymą." (Rom 13, 8)

Birželio 14 diena

Apie kitų teisimą

I. Neteisinga kitus teisti

Reikia trijų dalykų, norint būti teisingu ir teisėtu teisėju: turėti valdžią, tikrų žinių ir būti visiškai bešališkam.

1. Reikia turėti valdžią. Kokią gi turi valdžią savo artimui? Kas tave paskyrė jo teisėju? Ar tavo reikalas teirautis apie jo gyvenimą ir jį teisti? Tiktai Dievas, kaip sako šv. Paulius, yra tavo teisėtas Teisėjas. Tu, teisdamas artimą, prisiimi Dievo teises ir saviniesi Jo valdžią.

2. Neturi tikrų žinių apie savo artimą. Dažniausiai sprendi iš to, kas tau matosi. Tokiu keliu einant, yra sunku nesuklysti. Iš artimo

darbų sprendi apie jo intenciją, tarsi jo darbo priežastis negalėtų būti įvairios kitos aplinkybės. Tik vienas Dievas gali teisingai liudyti apie žmogų, kadangi Dievas pažįsta slapčiausius žmogaus širdies jausmus. Sprendi iš to, ką iš kitų esi girdėjęs. Ar gerai darai? Pasakyk, kiek kartų pats esi ištyręs, ar tikrai tavo artimas yra tau pamelavęs ir todėl tu jį pavadinai melagiu? Sprendi, pasiremdamas menkos vertės ženklais, kiti gi visai ką kita apie tą patį žmogų mano. Todėl ne apie kitus, bet pats apie save turi sakyti, jog esi atkaklus ir pilnas tuštybės.

3. Pagaliau, nesi visai bešališkas, kadangi dažniausiai teisi savo artimą iš pykčio ir neapykantos. Vienus giri, kitus peiki, nes nesi bešališkas. Apie kitus visados gerai manyk, spręsk apie jų darbus gailestingai, savęs gi nesigailėk ir teisk save kuo smarkiausiai. Pažink pats save, pažink Dievą, kuris ateityje teis mus už neteisingus kitų teisimus. Tuojau po mirties pats busi teisiamas. Kokiu saiku kitiems seikėsi, tokiu bus tau atseikėta.

II. Nereikia bijoti kitus teisiančių

Kas bijo žmonių, kurie mėgsta įtarti ir teisti, kas jų paiso, tas elgiasi neišmintingai, maždaug šitaip neišmintingai teisindamasis: apleisiu šiuos gerus darbus, kuriuos privalau daryti, todėl manęs niekas neįtars ir nenuteis; padarysiu vieną kitą mano pašaukimui netinkamą darbą, todėl išvengsiu blogos nuomonės apie save. Paisyti žmonių nuomonių, rūpintis, ką pasakys tas ar kitas, ką pamanys, jeigu aš taip, o ne kitaip pasielgsiu, būtų ne tik neišmintinga, bet ir labai kenksminga, nes, kaip matai iš patyrimo, turėtum apleisti daug gerų darbų ir plaukti kartu su šio pasaulio kenksminga srove. Tiems, kurių nuomonių paisai ir kuriuos vertini, tark su šv. Pauliumi: „Nesvarbu, ar jūs mane girsite ar peiksite. Ne nuo jūsų teismo priklauso mano amžinasis likimas.“ Paskutiniame teisme pasirodys mūsų darbų vertė, pasirodys, ko esame verti: pagyrimo ar papeikimo, ir kiekvienam bus užmokėta pagal jo darbus. Gi žmonių teisimai yra neteisingi, tušti ir apgaulingi. Toks teismas nuteisė pačią nekaltybę, Viešpatį Jėzų. Bijoki Dievo ir Jo teismo.

Birželio 15 diena

Kaip susilaikyti nuo pykčio

I. Pirmasis atvejis

Pyktis atsiranda dėl trijų priežasčių. Pirma, iš paties nedoro darbo, kurį padaro kitas. Šiuo atveju reikia susiturėti nuo neapykantos tam žmogui, kuris blogai daro. Nereikia painioti dviejų dalykų: paties blogo darbo ir žmogaus, kuris tą darbą padaro. Galima ir reikia smerkti patį darbą, smerkti žmogaus ir jo už tai teisti negalima. Jėzus Kristus dėl šio reikalo yra mums gyvas pavyzdys. Kaip atsargiai kritikuodavo kitų ydas, neužgaudamas jų asmens. Tai reikėtų gerai įsidėmėti tiems, kurie gyvena vienuolynuose arba bendruose butuose. „Nešiokite vienas kito naštas", – sako Apaštalas (Gal 6, 12), t. y. vienas kitam nusileiskite, nepykite, kitų nežeminkite, kantriai kentėkite kitų ydas. Gyvenant didesnėse bendruomenėse, svarbiausia išlaikyti santaiką ir vienybę.

II. Antrasis atvejis

Jei kas blogu elgesiu rūstina Dievą, tada iš meilės Dievui ir iš uolumo saugant Dievo garbę tavo širdyje gali kilti neapykanta. Kaip privalai elgtis? Nebūk nei apsileidęs, nei per daug surūgęs. Jeigu apsileisi ir nesipriešinsi tokiai Dievui padarytai skriaudai, tai Jam nusidėsi. Jeigu užsidegęs piktumu su artimu pasielgsi piktai ir žiauriai, tai jo ne tik nepataisysi, bet įstumsi į piktumą. Tiesa, rodos, kad nieko nereikėtų paisyti ginant Dievo garbę, bet tai reikia daryti atsargiai, reikia laukti tinkamos valandos, reikia kontroliuoti kiekvieną žodį, reikia kalbėti su artimu maloniai, švelniai, ne kaip viršininkui, bet kaip draugui. Iš visų menų didžiausias menas yra patraukti žmogų prie Dievo ir išganyti jo sielą. Todėl visų pirma savo uolumą nukreipk pats į save, į savo ydas. Jeigu pats save varžysi, tai ir kitiems gebėsi padaryti didesnę įtaką.

III. Trečiasis atvejis

Mums kyla pyktis, jei mus tiesiogiai paliečia blogas kieno nors darbas. Tada įtempk visas savo jėgas, kad neužsidegtum pykčiu ir neapykanta. Jeigu tikrai esi dievotas, tai panašiais atvejais, kada kas tave rustina ir niekina, ne tik nepyksi, bet dar mylėsi savo artimą ir jam linkėsi gera. Kaip toli esi nuo tos dorybės, kuri Viešpačiui Jėzui buvo iš visų maloniausia! Jeigu būtum romus ir nužemintos širdies, tai nepyktum ant savo artimo, kada jis tave įžeidžia, bet tikėtum, jog artimas daro visai teisingai tave niekindamas už tavo kaltes; savo persekiotojus laikytum savo geradariais, kadangi jie tau padeda atlyginti Dievo teisingumui ir daro tave panašų į kenčiantį ir pažemintą Jėzų Kristų. Kai tavo širdyje dega rūstybės ugnis, kai nori paleisti iš savo burnos perkūnus ir griausmus į savo artimą, pažvelk į Jėzų ir žiūrėk, kaip Jis elgėsi, kada Jį niekino.

„Bet Jėzus tylėjo." (Mt 26, 63)

Birželio 16 diena

Apie mūsų svečiavimąsi

I. Mūsų svečiavimasis privalo būti retas

Mūsų apsilankymai pas artimą, daromi iš meilės, negali turėti kito tikslo, kaip tik artimo gerovę. Dėl apsilankymų reikia laikytis kai kurių taisyklių. Visų pirma jie privalo būti daromi kuo rečiausiai. Iš kur kyla išsiblaškymas, tinginystė, atšalimas, jeigu ne iš dažno savo artimųjų lankymo? Kuo daugiau bendrausi su žmonėmis, tuo mažiau būsi pamaldus. Kiek turi sielos reikalų, kurie tave verste verčia atsiskirti nuo žmonių ir dirbti vienam? Gali palaikyti ryšius su draugais, pažįstamais ir giminėmis, kadangi tų ryšių visai nutraukti negali, bet atsimink, jog su Dievu turi kalbėtis daugiau negu su žmonėmis. Tuštybė yra norėti palaikyti pažintis ir draugystes su aukštai stovinčiais žmonėmis, turint tikslą įgyti žmonėse gerą vardą. Juo aukščiau būsi žmonių vertinamas, juo labiau turėsi saugotis tokių draugysčių.

II. Mūsų svečiavimasis privalo būti trumpas

Ilgais pašnekesiais ir dažnais apsilankymais pas artimus niekais praleidi daug laiko ir padarai daug nuodėmių. Nuo šio laiko priklauso amžinybė. Reikėtų jį praleisti kuo geriau ir kuo naudingiau. Žiūrėk, kiek tau reikia padaryti: atlikti mąstymo maldą, paskaityti, pasimokyti, atlikti savo kasdienes pareigas ir daug kitų darbų. Dėl nuolatinių apsilankymų turi apleisti vieną ar kitą darbą. Čia darai skriaudą savo dvasios gyvenimui. Jeigu taip mėgsti svečiuotis, pasakyk, ar dažnai lankaisi pas Viešpatį Jėzų, kuris tavęs laukia Švenčiausiajame Sakramente? Ar lankai ligonius, kurie laukia tavo pašalpos ir paguodos žodžių. Be abejo, daug laiko skirdamas apsilankymams pas žmones, turi apleisti Viešpaties Jėzaus lankymą.

Lankydamasis pas kitus, laiką leidi niekais. Ką gi veiki nuėjęs pas artimą? Kalbiesi su juo apie įvairius dalykus. Patyrinėjęs savo kalbas pastebėsi, jog labai retas atsitikimas, kad nenusidėtum kalba: ar pameluodamas, ar ištardamas netinkamą žodį, ar nuplėšdamas artimui šlovę. Per išpažintį pasirodo, jog daugiausiai Dievui nusidedi kalbomis. Todėl trumpink savo apsilankymus pas artimus, tada sumažinsi kalba papildomų nuodėmių kiekį. O lankydamasis butinai stenkis varžyti savo kalbą, tada nenusidėsi.

„Lengviau yra tylėti, kaip žodžiu nenusidėti." (Gersonas)

III. Mūsų svečiavimasis privalo būti šventas

Kaip kareiviams dera kalbėtis apie karo dalykus, taip katalikams susiėjus, derėtų kalbėtis apie savo tikėjimą, apie Dievą. Tikėjimas, dora yra griaunami. Norima Dievą išvaryti iš žmonių gyvenimo. Reikia ieškoti priemonių apginti katalikų tikėjimui ir dorai. Reikia dėl to nuolatos tartis. Bet ar taip daroma? Kokios yra mūsų kalbos? Tuščios, o labai dažnai ir papiktinančios. Gerai būtų, kad su draugais pasikalbėjęs apie naudingus dalykus, būtum šventesnis.

„Jei kas kalba, tekalba kaip Dievo žodžius." (1 Pt 4, 11)

Birželio 17 diena

Apie mirtį

I. Mirties apmąstymas yra
geriausias vaistas nuo kūno geismų

Visose pagundose turėk prieš akis mirtį, tada niekada nenusidėsi. Mirties apmąstymas suvaržo mūsų jausmus ir veda prie širdies sutrynimo. „Kada prisimenu, – taip kalbėdavo šv. Bernardas, – jog esu dulkė ir pelenai, tai atšąla kraujas mano gyslose." Įsivaizduok, kad tas asmuo, prie kurio linksta tavo širdis, yra miręs, tai tuojau užges visi nepadorūs jausmai. Įsivaizduok atidarytą karstą ir įsižiūrėk, kuo pavirto visas grožis, kuris taip traukė prie savęs tavo širdį. Štai, žiūrek: veidas bjauriausiai iškreiptas, lūpos pamėlynavusios, akys užgriuvusios, visas kūnas pavirtęs mėšlu. Tai tavo numylėtasis asmuo, kurį buvai pamilęs labiau už Dievą. Ak! Neatsiduokime meilei to, kas už valandėlės gali tapti kirminų lizdu!

II. Mirties apmąstymas yra
geriausias vaistas nuo akių geismų

Kai pasižiūriu į tuos daiktus, kurie mano gyvenimui būtinai reikalingi, atsiranda troškimas juos turėti. Kai aš juos jau turiu ir pagalvoju, jog galiu jų netekti, atsiranda skausmas, panašus į skausmą to turtuolio, kuris, pasak Šv. Rašto, prieš mirtį išvemia savo turtus, iš kurio vidurių Dievas ištraukys jo turtus. Tada savo širdyje išgirstu tokį balsą: „Kvaily, šią naktį persiskirsi su šiuo pasauliu ir reikės apleisti visa, ką taip rūpestingai rinkai." Štai kas įvyksta žmogaus gyvenime, kada jis rūpinasi tik tuo, kas jam būtinai reikalinga. Be abejo, daug didesnis pakrypimas blogon pusėn būtų tada, jei žmogus, nepasitenkindamas tuo, ką turi, ieškotų to, kas veria akį ir patenkina akių geismus. Bet mirties apmąstymas mus veikia visai priešingai. Ir kaip veikia? Veikia taip, kad mes pradedame neapkęsti žemės gėrybių, prie kurių buvome prisirišę, kurias mylėjome; veikia mus žadindamas kantrybę gyvenimo nepasisekimuose ir atgailos jausmus už

papildytas kaltes. Jeigu ryt ar poryt reikės apleisti visus turtus, tai ar verta prie jų prisirišti?

„Šitaip mumyse veikia mirtis, o jumyse gyvybė." (2 Kor 4, 12)

III. Mirties apmąstymas yra
geriausias vaistas nuo puikybės jausmų

Kaip naudinga tau, puikybėn pasikėlusiam žmogui, pamąstyti apie tai, jog dulkė esi ir dulke pavirsi; didelė laimė, garsus vardas, tavo kūno ypatybės – viskas pranyks! Pažvelgęs į karstą matai, jog ten visi lygūs, nėra jokių išaukštinimų, nėra jokio skirtumo. Kokio galo susilaukė visi pasaulio didžiūnai? Jie visi mirė, visi buvo palaidoti. Ir kuo jų pelenai skiriasi nuo paprasto žmogaus pelenų? Ir vienus, ir kitus pasaulis yra visiškai pamiršęs. O, kokia kvaila yra žmogaus širdis, kuri prisiriša prie pasaulio, taip greitai pranykstančio su visu kuo, su visa galybe ir turtais!

„Kaip gali dulkės ir pelenai būti išdidūs?" (Sir 10, 9)

Birželio 18 diena

Apie blogus įpročius

I. Sunku nugalėti blogus įpročius

Apverktina yra aklybė tų, kurie, įpuolę į nusidėjimą, mano lengvai atsikelti. Daugiausia taip apie save mano jaunimas. Kad toks požiūris yra klaidingas, parodo Šv. Raštas, kuriame sakoma, kad pasenę mes būsime tokie, kokie buvome jaunystėje, kad senių kaulai yra persisunkę jaunystės kaltėmis. Taip pat ir mūsų pačių patyrimas bei protas yra priešingi tokiam manymui. Mes patys matome, kaip sunku nugalėti blogą palinkimą, kai yra dar pati pradžia, galima sakyti, tik pati palinkimo kibirkštėlė. Kur kas sunkiau bus jį nugalėti, kai jis giliai įleis savo šaknis, kai toji kibirkštelė virs didžiausiu gaisru. Iš gyvenimiškų pavyzdžių matome, jog tie žmonės, kurie pasiduoda palinkimams, įpuola į sunkiausią savo palinkimų vergiją, pagaliau, kas blogiausia, patys tos vergijos nebejaučia, ją pamilsta, jai atsiduo-

da, bijodami ir pagalvoti apie kokią nors laisvę. Jeigu geras įprotis per ilgesnį laiką tampa lengvai įvykdomas, tai ką reikia sakyti apie blogą įprotį, kuris tampa antrąja mūsų prigimtimi? Kaip sunku jo atsisakyti ir jį nugalėti! Kokia sunki yra kova su blogais įpročiais, matome iš šv. Augustino gyvenimo. Jis ilgai kovojo, kol pasiekė išsivadavimą iš įpročių vergijos. Iš to mokykis nepataikauti nors ir mažiausiems blogiems palinkimams, kadangi kova su jais kaip ir su sunkiais palinkimais yra sunki.

„Kas niekais laiko mažus dalykus, palengva pražus." (Sir 19, 1)

II. Ir blogus įpročius galima nugalėti

Per daug didelė viltis ir vilties praradimas yra kenksmingi mūsų išganymui. Turėk vilties, jog kol esi šiame pasaulyje, nėra per vėlu atsiversti. Nieko nėra neįmanomo Dievo malonei padedant. Jėzus Kristus yra musų Išganytojas iki paskutinės gyvenimo valandos. Didžiausi nusidėjėliai, Dievo malonei padedant, sutraukė nuodėmių ryšius, darė atgailą ir tapo šventi. Tiesa, daug reikia pasiaukojimo, savęs išsižadėjimo, kol atsiverčiama prie Dievo, bet viską galima Tame, kuris mus stiprina. Juo labiau tolinsi savo atsivertimą, juo stipresnės taps tavo nusidėjimų grandines, juo sunkesnis bus tavo atsivertimas. Bijok atšalimo, kadangi sunkiau yra keltis iš atšalimo negu iš sunkių nusidėjimų. Didelis nusidėjėlis pažįsta pavojingą savo sielos būseną, gi atšalėlis nė nenumano, jog Dievas rengia jam pasmerkimo ištarmę. Atšalėlis yra taip apakęs, jog nė nemato pavojaus ir gyvena klaidingai įsitikinęs, jog jo gyvenime viskas gerai. O, mano geriausias Tėve! Kelsiuos ir eisiu pas Tave, ir nors esu nevertas Tavo tarnas, tačiau pulsiu į Tavo prieglobstį, nes iš čia laukiu pagalbos savo išganymo darbe.

„Tark žodį ir mano siela pasveiks" (iš liturgijos). „Kelsiuos, eisiu pas Tėvą" (Lk 15, 18).

Birželio 19 diena

Apie paleistuvystę

I. Paleistuvis nusideda Dievui

Apie paleistuvystę negalima kalbėti be pasibjaurėjimo. Dažnai mąstyk apie tai, kaip ta nuodėmė kenkia tavo sielos išganymui. Toji nuodėmė veda prie visko, kas blogiausia, prie Dievo ir tikėjimo užmiršimo. Paleistuviai neina į bažnyčią, neklauso Dievo žodžio, neprima šv. Sakramentų. Dievą garbinti jiems per sunku; jie atsiduoda kūnui ir nemato nieko, kas susiję su Dievo garbe. Jie nieko nepaiso, kad tik įtiktų savo kūno geismams. Saliamonas, Liuteris buvo taip aukštai iškilę dėl savo nepaprastų gabumų, bet kaip žemai nupuolė, nes nesisaugojo paleistuvystės! Bijok, kad ir su tavimi taip neatsitiktų.

„Jų darbai neleidžia jiems sugrįžti pas savo Dievą, – kekšystės dvasia yra juos užgalėjusi." (Oz 5, 4)

II. Paleistuvis nusideda artimui

Paleistuvis yra kartu ir išlaidus, ir šykštus: išlaidus todėl, kad patenkintų savo geismus; šykštus, kad kuo ilgiau galėtų gyventi paleistuvystėje. Iš to kyla vagystės, skriaudos artimui, suktybės ir kitos nedorybės, priešingos meilei artimui. Jeigu būtum turtingas kaip Saliamonas ir būtum pasileidęs, tai tuoj pasijustum nustojęs visų turtų, Apmąstyk, kiek iškentė sūnus palaidūnas, norėdamas patenkinti savo geidulius! Paleistuvis nusideda artimui bjauriausiais žiaurumais. Žmogžudystės, nunuodijimai, dvikovos – tai vis paleistuvystės pasekmės. Ir dar daug kitų bjauriausių nusikaltimų gimdo paleistuvystė.

III. Paleistuvis nusideda sau

Pasileidėlis nusideda sau ne tik prarasdamas sveikatą, turtus, garbę, bet daugiausia nusideda prarasdamas Dievo malonę ir nedarydamas atgailos. Nėra kitos tokios kaltes, iš kurios žmogus taip sunkiai prisikeltų kaip paleistuvystė; ir nėra kitos tokios nedorybės, kuri taip priešintųsi atgailai kaip ši. Pirma, atgaila privalo būti kie

ta ir skaudi. Gi paleistuvystė išlepina žmogų ir jis nebekenčia nė mažiausio savęs varginimo. Antra, polinkis į paleistuvystę dažnai mums virsta įpročiu. Kada pataikauji kitiems palinkimams, tai jauti kažkokią baimę ir pasibjaurėjimą. Pataikaudamas šio palinkimo, paleistuvystės, jausmams, jauti dar didesnius geidulius. Kas į tą nusidėjimą tik kartą yra įpuolęs? Paleistuvis, kartą nusidėjęs, giliau brenda į paleistuvystės purvyną. Retas atsitikimas, kad kas, vieną kartą nusižengęs nekaltybei, tuojau susiprastų blogai padaręs, atliktų atgailą ir jau daugiau niekados nebenusidėtų. Rimtai apmąstyk blogas paleistuvystės pasekmes, kad pragaras netaptų tau užmokesčiu.

Birželio 20 diena

Apie pragarą

I. Pragaras yra

Ar tiki, jog pragaras yra, jog jis yra kančių vieta, degantis kalėjimas, visų nelaimių surinkimas, amžinoji ugnis, amžinas kankinimas, kurį Dievas surenge savo priešams? Ar tiki tuo? Atsakysi, kad tiki. Taip, tiki, bet kaip gyveni? Tu nori sutaikyti savo tikėjimą su kaltėmis, su nedoru gyvenimu, su gyvenimu be atgailos. Ar taip galima daryti? Tiki, jog yra pragaras, bet apie jį nemąstai. Jis yra čia pat, netrukus gali ten patekti, tuo tarpu apie jį nemąstai, o nemąstai todėl, kad mažai tiki. Dėl to tikėk, jog gali ten patekti.

„Turiu laikyti Šeolą savo buveine." (Job 17, 13)

II. Pragaro kančios

Atidaryk, Viešpatie, pragaro vartus, kad ten dvasioje nužengčiau ir gyvai įsitikinčiau, ką esi man parengęs dėl mano kalčių. Ką aš matau? Visur ugnis: ugnis degina, ugnis maitina, ugnis girdo, ugnimi tos nelaimingosios aukos kvėpuoja. Vien tik dantų griežimą, dejavimus, vaitojimus, keiksmus girdi tavo ausys. Girdi, kaip prakeiktieji prašo, kad galėtų greičiau mirti, bet jų prašymas niekuo-

met nebus išklausytas, nes pragaro kančios yra amžinos. Girdi tėvų keiksmus vaikams, vaikų tėvams, vyrų moterims, moterų vyrams ir taip toliau, todėl, kad tenka kentėti dėl jų kaltės. Girdi bjauriausius keiksmus, kuriais prakeiktieji keikia Viešpatį Dievą, Dievą, kuris juos sutvėrė, atpirko ir kuris juos dabar išlaiko, kad savo rūstybės ranka juos prispaustų. O Viešpatie, koks kančių baisumas! Tai toks prakeiktųjų likimas už tai, kad nusidėjo, šiame gyvenime nenorėjo daryti atgailos. O mano Dieve, nieko kito šiame gyvenime nenoriu, kaip kentėti ir kasdieną nešti kryžių, bet kartu prašau Tavęs, Viešpatie, kad per tas kančias atpalaiduotum mane nuo amžinųjų kančių.

„Čia mane deginк, čia plak, čia nedovanok, kad tik amžinajame gyvenime man dovanotum.“ (Šv. Augustinas)

Birželio 21 diena

Apie šv. Aloyzo žodžius: „Ką tai padės amžinajam gyvenimui“

I. Pirmoji tų žodžių reikšmė

Visam tam, ką šiame pasaulyje sutinkame gero ir blogo, galime pritaikyti tuos žodžius: „Ką tai padės amžinajam gyvenimui?“

1. Ką reiškia visa tai, ko išsižadėjai, ką šiame pasaulyje apleidai: tėvynę, nuosavybę, pažintis, draugiškus ryšius, palyginus su amžinąja laime? Mažiau, negu nieką.

2. Visa tai, ką gauni išsižadėjęs pasaulio, tai yra: neturtas, žmonių užmiršimas, nusižeminimas, žemas vardas, visi kiti nepatogumai ir suvaržymai, kuriuos turi kentėti pasirinkdamas dvasinį gyvenimą, nereiškia nieko, palyginus su garbės vainiku, kuris yra tau pažadėtas, jeigu kantriai iškentėsi tuos dvasinio gyvenimo sunkumus. Apmąstyk tų žodžių reikšmę, tai niekados neapleisi savo pažadų. Kelk akis į dangų, tai tau bus lengviau kentėti. Šis gyvenimas tik praeinanti trumpa valandėlė, po kurios ateis niekados nepasibaigsianti amžinybė. Po tos valandėlės, praleistos varge ir priespaudose, ateis amžinoji

laime. Koks man raginimas kantriai kentėti, kad tik galėčiau laimingai pasiekti tą dangaus laimę.

II. Antroji tų žodžių reikšmė

Tą patį klausimą „ką tai padės amžinajam gyvenimui“ galima pritaikyti ir mūsų širdies troškimams. Visas tavo darbas, visi tavo troškimai žemiškuose dalykuose turėti pasitenkinimą, būti aukščiau už kitus vertinamam ir žmonių gerbiamam, nepadės pasiekti amžinosios tėvynės. Matai pirklį, daug vargstantį, kad gautų didelį pelną; pagalvok, ką tai padės amžinajam gyvenimui? Paklausk save, kokią turi dvasinę naudą iš savo kasdienių darbų ir rūpesčių. Kokia jų vertė amžinybės požiūriu? Kad amžinybėje galėtum ragauti gausių savo darbų vaisių, reikia čia, žemėje, sėti gerų darbų sėklą. Pamąstyk, kokių vaisių gali susilaukti, jeigu sėji daugiau kūkalių, negu kviečių?

III. Trečioji tų žodžių reikšmė

Kalbant apie laiką, kuriame mes gyvename, reikėtų paklausti: „Ką tai padės amžinajam gyvenimui?“ Ką reiškia praeinanti tavo laimė palyginti su amžinąja nesimainančia laime? Ką reiškia dešimt ar ir šimtas laimingiausiai praleistų metų, palyginti su amžinybe? Praeis ir dešimt, ir šimtas metų ir ko, pagaliau, susilauksi? Ką tie metai tau duos? Praeis visa tavo laimė, kaip praeis ir tavo nelaimės; ir ką tai padės amžinajam gyvenimui? Kelk akis į nevystantį garbės vainiką ir ragink save dorai ir darbščiai gyventi. Tuo keliu eidamas, šv. Aloyzas Gonzaga per trumpą savo gyvenimą pasiekė didelį šventumą. Šventųjų pavyzdžiai yra ne tam duoti, kad tik stebėtumeisi jų narsumu ir pasiaukojimu, bet tam, kad jais sektum. Tad greičiau kelkis ir eik tuo keliu, kuriuo ėjo šv. Aloyzas. Pradėdamas kiekvieną savo gyvenimo valandą, kiekvieną darbą, klausk save: „Kokios bus naudos iš to mano darbo?“

„Ką tai padės amžinajam gyvenimui?“ (Šv. Aloyzas)

Birželio 22 diena

Apie pažangą dorybėse

I. Džiaugsmas tų, kurie kyla dorybėse

Visi žmonės, ar jie būtų vienuoliai ar pasauliečiai, privalo iš visų jėgų stengtis būti tobuli. Pats Kristus to reikalauja, sakydamas: „Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas“ (Mt 5, 48). Koks džiaugsmas apima sielą, kuri kasdien vis labiau save nugali, įgyja daugiau dorybių ir tuo būdu pasiekia tokią tobulybės būseną, kokios iš jos reikalauja Dievas. Dievas savo malonėmis gausiai ją apdovanoja uždegdamas jos širdį Dievo meile, apšviesdamas jos protą Šventosios Dvasios spinduliais. Tokia yra būsena sielos, kuri darbuojasi, kad nugalėtų blogus palinkimus ir jų vieton pasodintų dorybes. Ar toks yra tavo darbas? Praėjo dvidešimt, o gal ir daugiau metų tarnaujant Dievui ir ar daug, pasakyk, nugalėjai blogų palinkimų, ar daug įgijai dorybių? Ar daug užsidirbai turtų amžinajam gyvenimui? Pradėjęs karštai gyventi dvasinį gyvenimą, pasižadėjai iki galo jo neapleisti ir kas kartą vis daugiau tobulintis, bet tų pažadų neištesėjai, tavo karštumas atšalo ir dabar jautiesi nei šioks, nei toks, nei karštas, nei visai šaltas. Ar gali drįsti taip ir toliau gyventi, nemeluoti sakydamas, jog tobuliniesi? Gerai savo kelionę pradėjai, kas kliudo gerai ją baigti?

„Jus taip gražiai bėgote, kas gi jums sukliudė..?“ (Gal 5, 7)

II. Pasmerkimas tų, kurie apsileidžia dorybėse

Dvasiniame gyvenime visados reikia dirbti ir žengti pirmyn dorybėse – čia nėra poilsio. Kas neįgyja naujų dorybių, tas nebetenka ir senų; nerinkti naujų nuopelnų, vadinasi, netekti ir surinktųjų. Teisusis kasdieną tampa vis geresnis ir tobulesnis. Jis atsižvelgia ne į tai, kas padaryta, bet ką reikia padaryti. Pažvelgk dabar į save ir paklausk savęs, kokią pažangą darai dorybėse? Pastebėsi, jog ne tik nedarai jokios pažangos, ne tik nekyli, bet krenti žemyn. Pastebėsi, jog dabar esi ir nekantresnis, ir labiau išlepintas, negu

pirma buvai. Mažus suklydimus, mažas ydas, dvasios išsiblaškymą laikai menkniekiu; sakai, kad uolumas, atsargumas, rūpestingumas ir kitos dorybės esančios reikalingos tik neseniai atsivertusiems ir pradedantiems dvasinį gyvenimą. Ieškai patogesnio gyvenimo ir lengvesnio darbo nemanydamas, jog dera atlikti tą darbą, kurį tau davė tavo pašaukimas. O gal daugiau nusikaltimų esi padaręs gyvendamas dvasinį gyvenimą, negu paprastą pasaulietinį gyvenimą? Ar turi pasiaukojimo dvasią? Ar nesišalini sunkios atgailos? Kur tavo kūno vargnimai? Pasakyk, ar iškentėjai nors vieną nemalonumą, kuriuos tau kiekviena diena gausiai duoda! Ar padarei nors vieną gerą darbą, reikalaujantį tavo pasiaukojimo ir priešingą tavo prigimčiai? Visa, ką tu gera, tavo paties nuomone, darai, yra tai, kad kasdieną sukalbi tam tikrą skaičių poterių arba pasimeldi iš knygos ir tą darbą atlieki skubėdamas, be jokio dvasios sutelkimo. Apmąstyk, kokioje padėtyje yra tavo siela, ir pats save teisk, o jeigu to nepadarysi, tai tavo išganymui grės pavojus. O Viešpatie, kas man duos tiek ašarų, kad galėčiau apverkti savo atšalimą ir apsileidimą? Kelsiuos ir dideliais žingsniais žengsiu pirmyn, kad galėčiau susigrąžinti tai, ko buvau netekęs.

„Siekite aukštesniųjų malonės dovanų.“ (1 Kor 12, 31)

Birželio 23 diena

Kaip galima įgyti širdies skaistumą

I. Mąstyk apie mirtį

Skaisti yra tokia širdis, kuri yra laisva nuo mažiausio prisirišimo prie šios žemės turtų. Tokiai širdies skaistybei pasiekti geriausia ir sekmingiausia priemonė yra mąstymas apie mirtį. Juk iš tikrųjų taip yra. Argi galėtų būti, kad, pažvelgęs į numirėlį, į tas dulkes, į tuos puvėsius, nesutraukytum ryšių, rišančių tave su šio pasaulio turtais, garbe, aukštu vardu ir nepasakytum kartu su Išminčiumi: „Rūkų rūkas! Viskas yra rūkas!“ (Koh 1, 2)? Argi galėtų būti, kad matydamas prie tavęs stovinčią mirtį, prisirištum prie niekingų ir

greitai nykstančių šio pasaulio turtų? Viena vienintelė priežastis, del ko esi taip pamilęs šios žemės gėrybes, tai užmiršimas mąstyti apie mirtį. Gerai žinok, jog mirtis yra daug arčiau tavęs, negu tu pats manai. Gal ji nuo tavęs tik per žingsnį. Gal ryt, poryt tau reikės mirti. Todėl gerai apmąstyk tą tiesą, mesk savo paklydimus, apvalyk širdį nuo viso to, kas ją teršia ir padaryk ją skaisčią ir tyrą Dievo akyse. Jeigu dabar to nepadarysi, tai gal paskui bus vėlu at likti tą darbą.

II. Mąstyk apie tai, jog Dievas tave mato

Karalius Dovydas turėjo šventą įprotį visada akis įsmeigti į Viešpaties Dievo didybę, kad Jo šventumas ir skaistumas atitrauktų jį nuo pavojaus nusidėti. Iš tikrųjų nėra geresnės priemonės savo širdžiai apsaugoti nuo sugedimo, kaip įsižiūrėti į Tą, kuris skaičiuoja mūsų žingsnius, žino mūsų širdies paslaptis ir neapkenčia nė mažiau sio jos sutepimo. Taip apie Dievą mąstė skaisčioji Susana, užpuolus ją begėdžiams gundytojams. Ji taip jiems tarė: „Geriau noriu pakliūti į jūsų žiaurias rankas, negu nusideti Dievui ir savo Viešpačiui." Tai gi nuolatinis mąstymas apie Dievą, kuris mus mato, kuriame mes esame ir gyvename, yra geriausia priemonė, galinti apsaugoti net ir nuo mažiausio nupuolimo. Ak! Koks būtum laimingas, jeigu suprastum, kaip Dievui patinka toji dorybė. Kas vaikščioja Jo akivaizdoje, tą Jis apsaugo nuo nuopuolių, tam Jis suteikia skaistybės dovaną. Jeigu gerai suprastum tos dorybės brangumą, tai, be abejo, dėtum visas pastangas Dievui nepamesti iš savo akių. O mano Dieve, kai aš užmirštu apie Tave mąstyti, mano širdis tampa panaši į užleistą, usnimis ir piktžolėmis apaugusią dirvą. O laimingas Tavęs, o Dieve, prisiminime, kuris atitrauki mano širdį nuo sugedimo, ją valai ir laikai skaistybėje bei Dievo meilėje!

„Nuolatos menu VIEŠPATIES Artumą, – jam esant prie dešinės, niekad nedrebėsiu." (Ps 16, 8)

Birželio 24 diena

Šv. Jono Krikštytojo gimimas. Apie pirmtako pareigas

I. Pirmoji pareiga yra skelbti Kristų

Iš visų šventųjų, išskyrus Švenčiausiąją Mergelę, niekas nėra taip išaukštintas danguje ir žemėje, kaip šv. Jonas. Pranašų jis yra pavadintas angelu, angelų - pranašu, o Kristus iškelia jį virš visų pranašų ir net virš visų žmonių: „Nėra buvę didesnio už Joną Krikštytoją“ (Mt 11, 11). Visas šis išaukštinimas išreiškiamas vienu žodžiu „pirmtakas“. Šv. Jonas pranoko Viešpatį, t. y. atėjo pirma Jo, kad paskelbtų žmonijai Išganytojo atėjimą ir paruoštų Jam kelią. Jis pažįsta dar negimusį Išganytoją ir sulaukęs Jo gimimo, skelbia Jį kaip Dievo Siųstąjį. Tokia laimė nebuvo suteikta nė vienam pranašui. Jis žydams pirštu rodyte rodė į atsiųstąjį Išganytoją: „Tarp jūsų stovi tas, kurio jūs nepažįstate, kuris po manęs ateis, – jam aš nevertas atrišti kurpių dirželio“ (Jn 1, 27). Mus daro garbingais ir dideliais žmonėmis ne mūsų pareigų prakilnumas, bet geras jų atlikimas. Visi privalome skelbti Kristų, panaudodami mums duotas dovanas. Vieni žodžiais, kiti darbais ir pavyzdžiu, kiekvienas tomis Dievo malonėmis, kurios yra jam duotos, privalo skelbti Viešpatį Jėzų ir Jo šv. mokslą. Paklausk dabar savęs, kaip sunaudojai Dievo duotas dovanas? Ar neįkasei jų į žemę? Ar nepaslėpei jų, kad pasauliui atrodytum skaistus ir nesuteptas? Esi nedėkingas ir negeras tarnas, jeigu nepanaudojai Dievo duotų malonių Jo didesnei garbei ir žmonių išganymui! Iš to reikės duoti Dievui smulkią atskaitą.

II. Antroji pareiga yra paruošti Kristui šventumo kelią

Kristus turėjo mokyti žmones surasti visus kelius, kuriais eidami, jie galėtų tapti šventi. Šventasis pirmtakas, kad tinkamai atliktų savo pašaukimą, turėjo pranokti Kristų ir pirmas eiti tais šventumo keliais. Ir tą savo pareigą šv. Jonas atliko kuo geriausiai, jungdamas nekaltybę su atgaila, maldingumą su darbštumu, Dievo žodžio skelbimą su atsiskyrimu nuo žmonių, neapykantą pasauliui su karštu noru

jį atversti ir padaryti šventą. Jis pranoko Išganytoją; mes gi privalome Juo sekti. Ar seki Kristaus gyvenimu? Ar nepasitenkini tik stebėjimusi Jo stebuklingais darbais? Tas Dieviškasis Mokytojas reikalauja iš mūsų, kad mes Juo sektume ne dėl ko kito, tik dėl mūsų pačių naudos. Žinok, jog būti krikščioniu, vadinasi, būti panašiu į Kristų.

III. Trečioji pareiga yra mirti prieš Kristų ir dėl Kristaus

Tai tik ir beliko šv. Jonui, kad užsitarnautų aukštą pirmtako vardą. Jis dėl Kristaus kentėjo ir mirė pirmiau negu Kristus. Tokią auką iš savęs padarė šv. Jonas ne savo, bet savo Dieviškojo Išganytojo garbei. Jo žemės gyvenimo vaisiai buvo persekiojimai, kalėjimas ir, pagaliau, kankinio mirtis. Toks, bet ne kitoks, privalo būti ir mūsų gyvenimas, jeigu norime save visiškai paaukoti Dievui. Privalome ištikimai eiti savo kasdienes pareigas ir gyventi taip, kaip to iš mūsų reikalauja mūsų pašaukimas. Už tokį gyvenimą yra pažadėtas amžinas garbės vainikas.

„ ...eisi pirma Viešpaties jam kelio nutiesti." (Lk 1, 76)

Birželio 25 diena

Apie šv. Jono Krikštytojo atgailą

I. Šv. Jonas yra nekalčiausias iš visų žmonių

Tai, kas šv. Jono atgailą daro garbingą, yra jo nekaltybė. Dar negimęs, buvo apdovanotas Dievo malone, nes dar būdamas savo motinos Elzbietos įsčiose, buvo išvaduotas iš piktosios dvasios pančių. Jis išsižadėjo pragaro dvasios, pats dar tos dvasios nepažinęs ir nebuvęs jos valdžioje. Apie nekaltą šv. Jono gyvenimą liudija fariziejai. Jie save laikė žmonių vadais, manė esą maldingi ir pavyzdingi žmonės. Šventasis Dievo pirmtakas išdrįso nuplėšti nuo jų veidmainystės kaukę, prikišdamas jiems slapčiausias jų gyvenimo ydas. Jeigu šventasis būtų turėjęs nors mažiausią juodą krislą savo gyvenime, tai, be abejo, nebūtų galėjęs pasislėpti nuo fariziejų neapykantos. Tuo tarpu iš fariziejų lūpų negirdime nė vieno priekaišto

šv. Jonui, priešingai, jie mato jame tokį aukštą nekaltybės laipsnį, jog mano jį esant atsiųstuoju Mesiju. Netikėk savo draugų pagyroms, nes jos dažnai yra suvedžiotojos. Kai jie tave giria ir aukština tavo dorybes, tikėk, jog tavo sąžinė nėra visiškai švari. Tiesa, yra geras ženklas, jeigu žmonių piktumas ir neapykanta neranda prie ko prikibti. Tačiau tai dar nėra ženklas, jog esame nekalti. Mūsų priešų tylėjimo priežastis yra arba mūsų gyvenimo nepažinimas, arba mūsų veidmainiavimas, kuriuo rodomes esą geri ir nekalti žmones. Vienintelis ir tikriausias nekaltybės ženklas yra būti nekaltu akyse To, kuris pažįsta slapčiausius mūsų širdies jausmus.

II. Šv. Jonas labai rimtai atgailavo

Kokia man gėda, o Viešpatie! Tavo pirmtakas, nors buvo laisvas nuo mažiausios kaltės, tačiau atliko kiečiausią atgailą. Ją pradėjo dar būdamas vystykluose ir baigė savo mirtimi. Aš gi, kuris tiek kartų taip sunkiai Tave užrūstinau, vengiu kiekvieno savęs varžymo! Šv. Jonas, būdamas toks skaistus ir nekaltas, visą savo amžių gyveno taip susivaldęs, lyg būtų buvęs didžiausias nusidėjėlis. O Viešpatie, kokia nepaprasta Kryžiaus meilė, to Kryžiaus, kurio Tu dar ant savo pečių nenešei. Gėda man, kad aš jo vengiu ir šalinuosi jo sunkumo, kada Tu, o Išganytojau, jau esi ant savo pečių nešęs kryžių ir savo Brangiausiuoju Krauju jį apšlakstęs, to Kryžiaus vaisiais ir mane gausiai apdovanojęs. Kas, matydamas kaip aš gyvenu, pasakys, jog myliu kryžių ir darau atgailą? Niekas. Todėl nuo šiol, o mano Jėzau, gyvensiu prikaltas prie kryžiaus ir ant jo trokšiu mirti!

Birželio 26 diena

Šv. Jonas – Dievo žodžio skelbėjas

I. Šv. Jonas yra atsiskyrėlių tėvas

Šv. Jonas, kaip Dievo žodžio skelbėjas, dvejopu būdu pasirengė savo pašaukimui: mąstymo malda ir vienuma. Šv. Jonas visų pirma atsiskyrė nuo šio pasaulio žmonių ir nuo savo artimųjų: nuo tėvų ir

draugų, ir nuėjo į dykumą. Ten šventasis, neturėdamas jokios žmonių pagalbos, gyveno vien tik Dievo apvaizdos dėka. Trisdešimt metų jis praleido gyvendamas po atviru dangumi, guledamas ant plikos žemės, nešiodamas kietą kupranugario kailį, misdamas prasčiausiu maistu. Per visą tą laiką nei jis matė žmonių, nei žmonės jį matė. Nors žinojo apie atėjusį Išganytoją, bet jam nerūpėjo Jį pamatyti; jis liepė Juo tikėti ir sekti Jo priesakais. Kyla klausimas, ką šv. Jonas veikė dykumoje? Jis pildė antrąją savo pašaukimo pareigą, t. y. meldėsi ir gyveno sutapęs su Dievu. To sutapimo vaisius buvo toks, kad šv. Jonas, dar mažas būdamas, pagarsėjo ir kaip vienas iš žymiausių ir iškalbingiausių pranašų ir Dievo skelbėjų.

Nesitikėk susilaukti nė mažiausio savo darbų vaisiaus, jeigu nesimeldi ir nemyli vienumos. Ne tu pasaulį, bet pasaulis tave atvers.

II. Šv. Jonas yra pirmasis apaštalas

Įsivaizduok, kaip šv. Jonas skelbia atėjusį Išganytoją. Štai iš tolimos dykumos ateina pranašas, nuvargintas pasninkų, apsidengęs kupranugario kailiu, ir skelbia žmonėms, kad darytų atgailos darbus, tokius darbus, kuriuos jis pirmasis išbandė savo kietu gyvenimu. Jo uolumas einant savo pašaukimo pareigas yra karštas, nes jis aplanko visą Jordano apylinkę, moko ir krikštija visus žmones. Jo uolumas ištvermingas, nes išlaiko nedorus fariziejų priekaištus ir drįsta viešai peikti karaliaus Erodo paleistuvišką gyvenimą. Uolumas atneša vaisių, nes sujudina visus žydų žemės žmones ir daugumą jų patraukia į atgailą. Uolumas laisvas nuo asmeninių patogumų; šv. Jonas, skelbdamas atgailos darbus, turėjo galvoje ne savo naudą, bet žiūrėjo Kristaus garbės ir žmonių naudos. Ar taip mes elgiamės? Mes taip pat skelbiame Kristų ir išpažįstame Jo šventąjį mokslą. Bet ar nedarome tai tik iš tuščios garbės arba dėl savo naudos, kad įgytume žmonėse gerą vardą arba kad atkreiptume į save viršininkų dėmesį? Ar tų patarimų ir pamokymų, kuriuos duodi kitiems, pats laikaisi savo gyvenime? Jeigu nesi nusižeminęs, nevaržai savęs, jeigu pataikauji savo palinkimams, tai nenaudingas yra tavo uolumas.

Birželio 27 diena

Apie atgailą

I. Vieni visai neatgailauja

Ypač dabar, mūsų laikais, retas krikščionis atgailauja už savo kaltes. Tuo tarpu nėra kito kelio į dangų, kaip atgaila. Tiesa, jog be Jėzaus nuopelnų nebūsime išganyti, bet tiesa ir tai, jog nebūsime išganyti, jeigu nedarysime atgailos už savo kaltes. „Jeigu atgailos nedarysite, – sakoma Šv. Rašte, – visi žūsite." Kristus gerai žino savo nuopelnų vertę, tačiau reikalauja dar ir mūsų atgailos. „Žūsite, jeigu nedarysite atgailos." Niekas negali padėti tau išsivaduoti iš tos pareigos, nei aukštas luomas, nei aukšta kilmė, nei kitos tavo ypatybės. Už kiekvieną nuodėmę būtina bausmė: ar paties žmogaus nusidėjėlio atgailos darbais, ar teisingojo Dievo ranka. Pasakyk, kaip tu atgailauji, tu, kuris esi padaręs tiek sunkių, bjauriausių nusidėjimų? Kaip permaldavai Dievo rūstybę? Tu esi tikras, jog užtenka tos atgailos, kurią kunigas skiria per išpažintį. Klysti. Dievo teisingumas daugiau iš tavęs reikalauja. Kur tavo ašaros, susivaldymas ir susivaržymai? Kur pasninkai ir išmaldos? Užuot atgailavęs, tu išsirinkai sau patogų gyvenimą ir juo esi visiškai patenkintas. Taip gyvendamas, dargi sakaisi daręs atgailą už nuodėmes, Nėra tau kitos išeities, jeigu nori būti išganytas, kaip daryti atgailą. Rinkis: arba pragaras, arba atgaila.

II. Kiti blogai atgailauja

Vienokia yra atgaila, kad pataisytum gyvenimą, kitokia, kad atlygintum Dievui ir atsiteistum už kaltes. Ir viena, ir kita yra būtinai reikalinga, kad galėtų būti tikra atgaila. Kad pataisytum gyvenimą, reikia kovoti su blogais palinkimais ir dorai gyventi; kitaip darydamas ir atrodysi, ir tikrai būsi nusidėjėlis, bet ne atgailautojas. Kad Dievui atlygintum už kaltes, reikia visada būti apsiginklavusiam, reikia varžyti savo kūną kaip didelių nusižengimų kaltininką ir neduoti jam vėl įsivyrauti. Taip daro atgailaujantis karalius Dovydas. „Tavo

rūstybė krito ant manęs“, – sakydavo Dovydas. Taip, o Viešpatie, kol žmogus yra nusidėjėlis, tol jis yra Dievo rūstybėje; bet kai tik žmogus meta savo kaltes, tuojau atsimaino jo gyvenimas, jis tampa Dievo draugu ir didžiausiu savo priešu: ima savęs neapkęsti, save kankinti ir žudyti, kad galėtų gyventi Dieve. Ar tu taip atgailauji už savo kaltes? Ar atgailauji, kad pataisytum savo gyvenimą ir atlygintum Dievui už padarytas skriaudas?

Birželio 28 diena

Apie taikymąsi prie žmonių nuomonės

I. Kartais taikymasis prie žmonių nuomonės yra tolygus tikėjimo išsižadėjimui

Taikytis prie žmonių nuomonės dažniausiai yra bijoti to: „o ką žmonės pasakys?“ Katalikas, dalyvaudamas viešuosiuose susirinkimuose, kur tenka išgirsti priekaištų Katalikų Bažnyčiai, norėdamas išvengti nemalonumų, dažniausiai pasišalina iš susirinkimo arba neprieštarauja daromiems priekaištams. Tai yra taikymasis prie žmonių nuomonės. Dievotas ir doras asmuo, pakliuvęs į pasaulietinių žmonių draugiją, kalba apie dorai ir dievotumui priešingus dalykus taip, tarytum jis būtų kilęs iš tų pačių pasaulietinių žmonių. Taip elgiasi bijodamas, kad niekas jo nepašieptų. Tai taip pat yra taikymąsi prie žmonių nuomonės. Tokius ir panašius žmones šventieji Tėvai vadina išsižadėjusiais tikėjimo. Nebus pasakyta per daug, jeigu mes juos taip vadinsime, nes, pasak šv. Pauliaus, norint išlaikyti tikėjimą, neužtenka tikėti, reikia tikėjimą išpažinti žodžiais ir jį parodyti darbais. Šv. Jonas, kalbėdamas apie netikinčius ir apsileidėlius, nedaro tarp jų jokio skirtumo, bet ir vieniems, ir kitiems graso Dievo rūstybe: „O bailiams, neištikimiems, nešvankėliams, žudikams, ištvirkeliams, burtininkams, stabmeldžiams ir visiems melagiams skirta dalis ežere, kuris dega ugnimi ir siera“ (Apr 21, 8). Ir iš tiesų, argi nevertas esi kuo didžiausio papeikimo už tokį darbą? Esi katalikas, bet viešai nenori to prisipažinti. Prisipažįsti tikįs Jėzų Kristų, savo Viešpatį, tačiau

nenori Jam tarnauti ir Jo kitų akivaizdoje išsižadi. Už tokį tavo darbą Viešpats Jėzus negali tavęs pripažinti savo tarnu, savo draugu.

II. Taikymasis prie žmonių nuomonės yra labiau peiktinas, negu tikėjimo išsižadėjimas

Seniau ne taip, kaip dabar, dirbdavo nuo tikėjimo atitraukti žmonės. Pirmieji Kristaus išpažintojai turėdavo išpažinti tikėjimą ne taip, kaip mes. Jie savo tikėjimą išpažino kentėdami žiauriausius persekiojimus, kiečiausius nuožmių karalių įsakymus, išsižadėdami garbingų ir aukštų vietų, sutraukydami giminystės ryšius su savo šeimomis, pagaliau garbinga, bet žiauri mirtis apvainikuodavo jų tikėjimą. Ar mes esame tokiose gyvenimo aplinkybėse? Ar iš mūsų reikalaujama to paties, ko būdavo reikalaujama iš pirmųjų krikščionių patvirtinti jų tikėjimui? Mes gyvename visai kitokiais laikais. Niekas mūsų neverčia garbinti svetimus dievus, niekas mūsų nekankina. Mes galime laisvai išpažinti savo tikėjimą ir būti laisvi nuo prievartos priimti vienokį ar kitokį tikėjimui priešingą mokslą. Gyvename laikais, kai Kristus ir Jo šv. mokslas yra aukštai vertinami todėl, kad žmonijai yra padarę daug gero. Tačiau tu, neatsižvelgdamas į tai, gyveni taip, tarytum nei Kristaus nebūtų buvę, nei tu nebūtum katalikas. Visa tavo kaltybė ta, kad nedrįsti viešai pareikšti savo, kaip tikinčio ir susipratusio kataliko, nuomonės. Draugijose, susirinkimuose, kur įžeidžiama dora, katalikų tikėjimas, geras dvasininkų vardas, nedrįsti protestuoti ir užginčyti viešą melą. Toks elgesys, palyginti su pirmųjų krikščionių elgesiu anais persekiojimų laikais, yra piktesnis ir nedoresnis už tikėjimo išsižadėjimą. Apmąstyk tai ir atradęs nusikaltimų, pasitaisyk!

Birželio 29 diena

Apie šv. Petrą

I. Kristus padarė jį savo mokslo aiškintoju

Būtinai reikėjo, kad Kristus, įžengdamas į dangų, paliktų savo vietininką, kuris būtų tikras ir ištikimas Jo mokslo aiškintojas ir ku-

ris, Bažnyčioje kilus klaidoms ir nesutikimams, galėtų tarti savo neklaidingą žodį. Tam darbui atlikti buvo išrinktas šv. Petras. Tai apie jį Viešpats Jėzus pasakė: „Tu esi Petras – Uola; ant tos uolos aš pastatysiu Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės“ (Mt 16, 18). Koks laimingas apaštalas šv. Petras, už kurį Viešpats Jėzus meldėsi, kad nesusilpnėtų jo tikėjimas ir kuris savo avims kaip geras piemuo duoda tik sveiką maistą. Bet ir mes galime vadinti save laimingais, nes žinome, kur yra mūsų tikėjimo ir mūsų vienybės židinys. Nelaimingi tie, kurie to nežino, arba žinodami patys laisva valia praranda savo tikėjimo ir vienybės pamatą, atsiskirdami nuo Katalikų Bažnyčios, nepripažindami Bažnyčios galvos, tai yra Šv. Tėvo, Romos popiežiaus. Ką bepadės tau tikėjimas, jeigu svyruoja tavo tikėjimo pamatas, tikėjimas Kristaus vietininku, Romos popiežiumi? Tikėjime būk tvirtas kaip uola, ir savo tikėjimą patvirtink gerais darbais.

II. Kristus davė jam savo valdžią

Šv. Petras yra regima Kristaus Bažnyčios galva, visų tikinčiųjų ganytojas. Jam Kristus yra pasakęs: „Ką tu suriši žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką atriši žemėje, bus atrišta ir danguje“ (Mt 16, 19). Kad šv. Petras galėtų išlaikyti tokią valdžią, Viešpats Jėzus privalė jo jį apdovanoti ir kitomis nepaprastomis malonėmis. Jo įpėdiniai turi tą pačią valdžią ir jiems mes privalome reikšti kuo didžiausią pagarbą ir paklusnumą. Jiems pasipriešinti, nevykdyti jų įsakymų reiškia tą patį, kaip pasipriešinti pačiam Ganytojui, kuris juos paskyrė savo įpėdiniais ir vietininkais. Tame dalyke nėra mažos kaltės. Mažiausias pasipriešinimas Romos popiežiaus potvarkiams yra didelė kaltė. Giliai įsidėk į širdį šiuos žodžius: „Kas nėra šv. Petro laive, tas negali tikėtis išganymo.“

III. Kristus padarė jį savo Kryžiaus įpėdiniu

Ši dovana yra ne mažesnės vertės, kaip ir pirmosios. Turėdamas tokią nuomonę apie kryžių, šv. Petras, kaip ir jo Dieviškasis Mokytojas, mirė ant kryžiaus. Išreikšdamas didesnę pagarbą Kryžiui ir nusižeminimą, pareiškė norą mirti ne taip, kaip Išganytojas, bet žemyn

galva. Jeigu mes nemylime Kryžiaus ir nekantriai kenčiame kasdienius vargus, tai negalime vadintis krikščionimis. Kalvarijos kalnas yra mūsų tėviškė, o Kryžius yra mūsų turtas ir mūsų išganymas. Jeigu neturi tiek tvirtybės, kad džiaugtumeis prispaudimais, tai bent būk kantrus ir nemurmėk, kai vargai ir nelaimės prislėgs tave, nes Kryžius yra Dievo dovana, Kryžius veda mus į dangų.

Birželio 30 diena

Apie šv. Pauliaus dorybes

I. Šv. Pauliaus atgaila

Palyginkime savo kaltes su šv. Pauliaus kaltėmis, jo atgailą su savo atgaila. Jis persekiojo Kristaus Bažnyčią, bet taip darė, kaip pats prisipažįsta, iš nežinojimo ir užsidegęs klaidingu uolumu ginti savo įstatymus. Tuo tarpu mes jau kiek kartų esame nusidėję, nors ir žinodami ką darą! Kiek jau kartų Dievas pasigailėjo mūsų, o mes vėl Jį rūstiname. Šv. Paulius darė atgailą už nusidėjimus. Bet toji atgaila buvo tokia kieta ir sunki, jog apie kokį nors suraminimą ir linksmybę nebuvo galima nė manyti. Jis sako, kad jo širdis nuolatos gailisi. Nors jo nusidėjimai jau seniai buvo atleisti, nors Dievo malonėje jau seniai buvo patvirtinti, tačiau šv. Paulius save varžė ir kryžiavo savo kūną. Kaip tu turi susigėsti pamąstęs apie savo atgailą! Sakaisi, jog gailiesi už kaltes, bet tavo širdis to nejaučia, o jeigu kiek ir sugraudini širdį, tai atsitraukęs nuo klausyklos tuoj vėl atšali, tarsi jokio gailesčio nebūtų buvę. Pasitenkini kunigo įsakyta atgaila ir pats sau neskiri didesnės atgailos. Ak! Kaip mažai supranti, ką reiškią rūstinti Dievą! Dievas yra teisingas Teisėjas, kuris už tavo kaltes teisingai tave nuteis. Todėl bijok Dievo ir dėl savo kalčių, ir dėl savo atgailos.

II. Šv. Pauliaus darbai

Nesinorėtų tikėti, jei Šv. Rašte nebūtų aprašyta, kokių prakilnių darbų yra atlikęs šv. Paulius ir kiek daug yra padaryta tų darbų. Todėl apie jį Išganytojas pasakė taip: „Aš jam parodysiu, kiek daug

jam teks iškenteti dėl mano vardo“ (Apd 9, 16). Jo troškimas dirbti ir kentėti dėl Kristaus buvo toks, kad jis nepasitenkino džiaugsmu sunkiausiuose prispaudimuose, bet jo širdyje buvo per daug džiaugsmo. Jis sakė turįs džiaugsmo gausumą. Didžiausiuose persekiojimuose laikė garbe kentėti dėl Kristaus. Jis viską iškentė, viską nugalėjo padedant Dievo malonei. Ar ir tu taip elgiesi? Jeigu kenti, tai ar taip kenti? Kokiu tikslu kenti? Bet daugiausia tau rūpi dirbti dėl to, kad nekentėtum, bet gyventum patogų ir išlepintą gyvenimą; dirbti, kad nuo savęs atstumtum visa tai, kas sunku ir nemalonu. Apie tave galima būtų pasakyti, jog turi ne tą patį Viešpatį kaip šv. Paulius ir jog gali tikėtis įgyti ne tų pačių nuopelnų, kokių turėjo garbės susilaukti šv. Paulius.

III. Nepaprasta šv. Pauliaus meilė

Kas karščiau ir tobuliau gali mylėti Kristų, kaip šis apaštalas? Jis yra pasirengęs iškęsti visas šios žemės gyvenimo nelaimes, kad tik nebūtų atitrauktas nuo Kristaus meilės. Jau nebe jis, bet Kristus jame gyvena. Kas nemyli Kristaus, tas, jo nuomone, yra vertas prakeikimo. Jis trokšta greičiau išsivaduoti iš šio kūno nelaisvės, kad galėtų gyventi su Kristumi. Jis trokšta būti su Kristumi prikaltas prie kryžiaus, kad tik atverstų pasaulį, kad visi žmonės pažintų Kristų. Kokia karšta ir nepaprasta meilė. Tik šiandien suprantu, jog Tavęs nemyliu ir jog niekados dar nesu karštai mylėjęs. Nieko nenoriu iškentėti dėl Tavo meilės. Krikščioniškas dorybes laikau nepakeliamu dalyku. Ir mums, kaip šv. Pauliui, Viešpats Jėzus gali tarti: „Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji“ (Apd 9, 5).

Liepos 1 diena

Apie šventųjų apaštalų Petro ir Pauliaus garbę

I. Garbingi atsivertimu

Per didelis pasitikėjimas savimi paskatina šv. Petrą nusidėti. Užuot viešai išpažinęs Viešpatį Jėzų, jis viešai Jo išsigina. Bet užtenka vieno malonaus Viešpaties Jėzaus žvilgsnio jam atversti ir sugrąžinti tai, ką buvo praradęs: tikėjimą ir meilę. Toks atsivertimas tikrai garbingas. Atsivertęs šv. Petras visą savo gyvenimą gailisi ir apverkia savo nusidėjimą. Kaip liudija jo mokinys šv. Klemensas, nuo ašarų šv. Petro skruostai tapo randuoti. Jo nupuolimas jį pamokė, kad reikia gailėtis nusidėjelių ir mylėti maloniausią Viešpatį Jėzų. Šv. Paulius iš persekiotojo netikėtai tapo uoliausiu Kristaus apaštalu. Dievo balso įkvėptas, tapo kitu žmogumi, uoliausiu Kristaus mokslo skelbėju. Ar kada nors esi išsižadėjęs Kristaus? Ar esi Jį persekiojęs? Ar darai dėl to kokią nors atgailą?

II. Garbingi savo pašaukimu

Vienas jų skiriamas Bažnyčios galva ir Jėzaus Kristaus įpėdiniu žemėje, kitas siunčiamas į pasaulį skelbti Kristaus vardą ir platinti Jo garbę. Dėl savo pašaukimo prakilnumo šie garbingi vyrai dar labiau

nusižemina ir taip tampa išaukštintı Dievo ir žmonių akyse. Apaštalavimo sunkumai ir persekiojimai nė valandėlei negali atitraukti jų nuo švento darbo. Ar tu taip pat eini savo pašaukimo pareigas? Ar nedarai tarp jų jokio skirtumo? Ar neišsirenki tokių pareigų, kurios yra lengvesnės ir žmonių akyse garbingesnės? Žiūrėk į tuos apaštalus. Kaip jie tapo garbingi? Jie tapo garbingi negailėdami savęs, bet viską priimdami su džiaugsmu ir aukodami dėl Jėzaus Kristaus garbės. Imk pavyzdį iš jų uolumo ir šventumo, jeigu nori įgyti garbės vainiką.

III. Garbingi kankinimuose

Iškentėti kankinimus yra prakilniausios meilės ženklas. Kankiniai yra garbingi ir Dievo, ir žmonių akyse. Tų dviejų kankinių garbę dar padidina šios aplinkybės: pačių kankinių aukštas pašaukimas, nukankinimo vieta – Roma, didelės valstybės sostinė, valstybės valdovo nuosprendis, kuriuo tie kankiniai buvo pasmerkti kančioms, pagaliau, didžiulės žmonių minios - kankinimo liudytojos. Be to, kokios garbės tie kankiniai susilaukė po mirties! Tūkstančiai, galima sakyti, milijonai žmonių garbina juos, kaip pirmuosius dėl Kristaus nukentėjusius kankinius, matydami juose garbingus užtarėjus prieš Dievą esant persekiojimams ir atėjus sunkioms gyvenimo valandoms. Danguje jie užima artimiausias vietas prie Dievo sosto. Kantriai viską kentėk, tai ir tu būsi pagerbtas Dievo ir žmonių.

Liepos 2 diena

Marija aplanko šv. Elzbietą

I. Pirmasis įsikūnijusio Žodžio apsireiškimas

Arkangelui Gabrieliui apreiškus Marijai Įsikūnijimo paslaptį, Žodis tampa Kūnu. Dievo Motina Marija eina į Zacharijo namus pas savo giminaitę šv. Elzbietą pranešti jai linksmą naujieną, jog ir Ji pagimdys sūnų. Elzbieta džiaugiasi, jog Dievo Motina pas ją atėjo; Marija nusižemina sakydama, jog Ji yra neverta būti Dievo Motina. O, koks laimingas tas apsilankymas! O, kokios laimingos tos moterys,

tarp kurių yra įsikūnijęs Jėzus! Kokios šventos jų kalbos. Jos garbina Dievą ir dėkoja Jam už Jo malones. Kaip mažai yra prakilnių ir šventų kalbų mūsų pašnekesiuose. Kaip retai mes juose minime Dievą! Puikybė, artimo niekinimas, savęs išaukštinimas, pasigyrimas, tuštybė, apkalbos, o gal ir dar didesnės nuodėmės – štai kas užima pirmąją vietą mūsų kalbose. Esi katalikas, todėl ir savo kalba rodyk, kas esi.

„Jei kas kalba, – sako šv. Petras, – tekalba apie Dievą."

II. Pirmieji įsikūnijusio Žodžio vaisiai

O, kokie prakilnūs tie vaisiai! Savo motinos įsčiose pašventinamas šv. Jonas. Jis pažįsta savo Išganytoją ir džiaugiasi Jo atėjimu. Elzbieta, kupina Šv. Dvasios, skelbia Marijos, kaip Dievo Motinos, išaukštinimą. Zacharijas, pirmiau buvęs nebyliu, prabyla ir skelbia Įsikūnijimo paslaptį. Tokie stebuklingi Marijos ir Jėzaus apsilankymo vaisiai. Kokių vaisių Išganytojas atnešė mums? Labai gausių. Kiek kasdieną gauname Dievo malonių! Šv. Sakramentai ir įkvėpimai, prakilnus širdies troškimai – tai vis Viešpaties Jėzaus mums duotos malonės. Kaip mes už jas atsilyginame? Niekaip. Dažnai Jį rūstiname savo apsileidimais. Kiek tau Išganytojas yra suteikęs savo malonių dėl Marijos užtarimo? Ar esi už tai dėkingas Jėzui ir Marijai? Būk dėkingas Marijai, tada užsitarnausi dar gausesnių Jėzaus malonių.

„Rūpinkimės per Mariją pasiekti Jėzų, kuris per Mariją mus pasiekė." (Šv. Bernardas)

Liepos 3 diena

Apie draugavimą su kitos lyties asmenimis

I. Toks draugavimas tikrai stumia į nuodėmę

Tik pasaulietiški žmonės pripažįsta tokį dviejų skirtingų lyčių asmenų draugavimą ir dar jį giria. Dvasinis gyvenimas jį kuo labiausiai peikia. Jeigu atsitiktinai arba esant reikalui tektų bendrauti su kitos lyties asmeniu, tai skaistumo dėl to neprarastum, nors tai būtų pavojinga. Bet jeigu kas uoliai ieško tokios draugystės, tuomet ji vi-

sada yra pavojinga. Apie tai ir Šv. Rašte sakoma: „Kas myli pavoju, tas jame žus“, ir tai dėl to, kad tokiame dviejų nelygių asmenų draugavime gimsta geiduliai. Jei yra geidulių, tai, be abejo, bus ir blogų pasekmių: nusidėjimų paleistuvyste. Iš tiesų kas gali būti gera iš tokio artumo? Kai du žmonės vienas su kitu kalbasi, tai kalba viskas: žvilgsniai, judesiai, juokas, laisvas ir per drąsus elgesys, žodžiai, pagaliau, troškimas vienas kitam patikti ir vienas kitą mylėti. Visa tai gimsta iš geidulių, viso to reikia vengti, kadangi tai pamažu veda prie blogų veiksmų. Nedaug tereikia, užtenka vienos kibirkštėlės, kad tavo kūnas užsidegtų geidulių gaisru. Todėl venk viso to, kas tave veda į pagundas, venk nelygios draugystės.

II. Toks draugavimas labai lengvai stumia į nuodėmę

Kai širdis yra užimta pašaliniais dalykais, ji greitai sugenda. Sakai, kad tie asmenys, su kuriais draugauji, nors ir kitos lyties, bet yra tokie dori ir išmintingi, kad negresia joks pavojus nupulti. Be abejo, tie asmenys ir apie tave taip kalba. Bet kyla klausimas: ar tai, ką apie juos manai, yra tiesa, ir ar ilgai ir jie, ir tu ištversite doroje? Nupuolė kur kas šventesni, doresni už tave žmonės, kurie nevengė blogų aplinkybių, tai ką čia kalbėti apie tave, tokį silpną ir vėjo siūbuojamą kaip nendrė? Žinok, jog kuo labiau auga tavo geiduliai, tuo daugiau silpsta Dievo malonė. Prasiveržus vandeniui per pylimą, nebe laikas mąstyti, kaip jį sulaikyti; pasidavus blogiems polinkiams, beveik neįmanoma susilaikyti nuo blogų darbų. Didžiausias pavojus ir blogis slypi tame, kad toks drąsuolis, užmezgęs draugystės ryšius su kitu nelygiu asmeniu, tiesiog nemato tuo metu jokio pavojaus, pats save apgaudinėja, jog iš tikrųjų čia nesama jokio pavojaus, ir neklauso jokio patarimo. Nenorėk pats save pražudyti! Nebūk toks neišmintingas klaidingai manydamas, jog gerdamas mirtinus nuodus, nenusinuodysi. Jei turi nors šiek tiek išminties, kaip įmanydamas venk tokio draugavimo. Prie Dievo prisiartinsi tiek, kiek atsitolinsi nuo kurinių.

„Išmintingas žmogus yra atsargus ir vengia pikta, o kvailas negali susilaikyti ir yra neatsargus.“ (Pt 14, 16)

Liepos 4 diena

Apie apsileidimą doroje

I. Smerktinos apsileidimo priežastys

Ar drįstum pasakyti, jog tavo apsileidimo priežastis yra Dievas? Neturi teisės kaltinti Dievą. Dievas šiandien yra toks pat geras, koks buvo vakar. Jo jungas nepadidėjo ir našta nepasunkėjo. Už nesuskaitomas Dievo malones šiandien privalai būti Jam ne mažiau dėkingas, kaip ir anksčiau. Dievas nė kiek nesumažino savo malonių, reikalingų tavo išganymui. Tai kas kaltas dėl tavo apsileidimo doroje? Nesuskaitomi tavo paties palinkimai yra tavo apsileidimo priežastis. Piktoji dvasia, sutikdama mažą pasipriešinimą, visai tave pavergė, tapo tavo viešpačiu ir įdiegė į tavo širdį apsileidimo ir tinginystės daigus. Tuo reikia aiškinti, kad esi toks išsiblaškęs, toks tingus maldoje ir nepaslankus darbe.

II. Apverktini apsileidimo vaisiai

Apsileidimo vaisiai yra apverktini todėl, kad nenorima pripažinti tų vaisių blogumo. Apsileidimas, kuriam pasiduodi, yra mirties pradžia. Visų pirma apsileidimas gesina tavo sąžinės jautrumą, paskui dvasiškai užmigdo. Ir tokia padėtis yra pavojinga todel, kad sąžinė nustoja tau priekaištauti, tavęs jau nebejaudina amžinosios tiesos, o patraukimo prie doros nebelieka nė kibirkštėlės. Belieka tave įtikinti tik vienu dalyku: tavo apsileidimas yra visai maža kaltė ir tu nepaliauji būti Dievo malonėje. Tiesa, gal ir nesi nustojęs Dievo malonės, bet jos beliko tik kibirkštėlė, kuri dėl vieno ar kito didesnio nusidėjimo gali visai užgesti. O, kokia apverktina yra tokia tavo būklė! Pažvelk į savo širdį ir paklausk save, ar nesi apsileidęs?

III. Sunku gydyti apsileidimą

Tą sunku daryti daugiausia dėl to, kad atmetame visas priemones. Paprastai manome, jog mums jų nereikia ir esame pamilę savo apsileidimą. Matome didelius nusidėjėlius, kurie metė blogą gyveni-

mą, atsivertė į Dievą ir tapo uoliausi Jo garbintojai. Labai retai sutinkame tokių pavyzdžių tarp apsileidėlių. Todėl susiprask dabar, kol dar ne velu! Kelkis iš tos ligos, kol netapai visai nepagydomas! Dievas yra geras, bet kartu ir teisingas. Jis smarkiai tave nubaus už tavo neištikimybę ir nedėkingumą. Pragaras yra atidarytas ir tau, ir visiems tiems, kurie apsileidžia Dievo tarnystėje.

Matome, kaip yra nubausti atšalę ir kūno geiduliams atsidavę, bet nematome, kaip yra baudžiami apsileidę.

Liepos 5 diena

Apie tris pamaldžios sielos gyvenimus

I. Dievo Širdis yra pirmasis sielos gyvenimas

Brangus ir šventas gyvenimas! Jis platus kaip vandenynas. Jame kaip plačiausiuose tyruose atsiskyręs nuo žmonių, nuo šio pasaulio triukšmo, gali vienas su Dievu kalbėtis ir Jam save pavesti. Dieve atrasi savo esybės, gyvenimo ir laimės pradžią. Dievą garbinti, su Juo kalbetis, Jam dėkoti bus visos tavo esybės rūpestis. Apie nieką kitą nemąstysi, kaip tik apie tai, kad Jį visa širdimi mylėtum, toje meilėje gyventum ir numirtum. Kurgi tavo gyvenimas, apsileidusi siela? Ar ne tuose dalykuose, kurie patinka tavo kūnui ir tenkina žemus jausmus? Tiktai labai trumpą valandėlę ryte ir vakare pamąstai apie Dievą, o šiaip jau visą dieną, kaip tas Kainas, slapstaisi nuo Dievo akių. Grįžk prie Dievo, nes buvai Jį užmiršęs! Kurgi kitur, jeigu ne Dieve, rasi sau ramybę ir paguodą? Ieškok Jo, nes nerasi už Dievą nieko malonesnio ir saldesnio.

„Dievas yra meilė; ir kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dieve, ir Dievas pasilieka jame.“ (1 Jn 4, 16)

II. Jėzaus Širdis yra antrasis sielos gyvenimas

Pamaldi siela, gyvendama Jėzaus Širdyje, atranda prieglobstį ir paguodą ištikus vargui. Jėzaus Širdis yra apsigynimas nuo pagundų. Jėzaus Širdis visada trokšta, kad tu joje gyventum, prie jos glaustumeis varguose, jai pavestum savo reikalus. Ar tarp Jėzaus ir tavo širdies yra

nors šioks toks panašumas? Ar tavo širdis yra nusižeminusi, kantri, pilna meilės ir perverta meilės kalavijo? Ar seki Viešpaties Jėzaus Širdies tobulybėmis? Ar pavedi jai savo širdies skausmus ir sielvartus? Ar esi pasirengęs niekada nepasitraukti iš Jėzaus Širdies ir su ja nenutraukti draugiškų ryšių? Bet atsimink, jog nebusi įleistas Jėzaus Širdin, jeigu Jam neatiduosi savo širdies. Štai ko iš tavęs reikalauja Viešpats Jėzus – kad atiduotum Jam savo širdį. Štai kaip maloniai Jis tau kalba: „Štai aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi“ (Apr 3, 20).

III. Mūsų pačių širdis yra trečiasis sielos gyvenimas

Čia siela gyvena ramiai ir saldžiai, ramindamasi tuo, kad kasdieną vis daugiau kyla dorybėse, kad kasdieną turi gryną sąžinę. Tu gi kuo esi užsiėmęs? Ar tau rūpi sąžinės skaistumas? Anaiptol! Jei tau rūpėtų savo širdyje turėti ramų ir saldų gyvenimą, tai nesiblaškytum pašaliais, kūriniuose ieškodamas ramybės ir gyvenimo pasaldinimo. Matosi, kad per mažai save myli, jei nenori savyje gyventi ir pats savo sielos reikalais rūpintis. Perkratyk savo širdies paslaptis, kad suprastum Aukščiausiojo Dievo paslaptis!

Liepos 6 diena

Apie klaidingą maldingumą

I. Maldingumas yra klaidingas, kai neatliekama pareigų

„Tiesos, – sako Pranašas, - yra pačių žmonių iškreipiamos.“ Tikėjimo tiesas iškreipia klaidatikiai, doros – veidmainiai. Tokie tiesos laužytojai buvo fariziejai: jie buvo uolūs Mozės įstatymų vykdytojai, ilgai melsdavosi, daug aukodavo labdaringiems tikslams, bet apleisdavo svarbiausius dalykus, būtent teisingumą ir gailestingumą. Todėl Jėzus Kristus mums sako: „Jeigu jūsų dora nebus didesnė už fariziejų dorą, neįeisite į dangaus karalystę“, nes iš tikrųjų, kam trūksta nors vieno svarbaus dalyko, tas lieka kaltas dėl daugelio dalykų. Gal tu daugiau už kitus pasninkauji ir meldiesi, bet kažin ar pildai visus prie-

sakus? Gal kovoji su savimi varžydamas blogus palinkimus, bet ar kantriai kenti persekiojimus ir pažeminimus? Ar myli savo priešininkus ir trokšti jiems gera? Ar tavo širdis neprisirišusi prie šio pasaulio turtų? Kas taip elgiasi, tas yra pamaldus.

II. Maldingumas yra klaidingas, kai nevengiama ydų

Netikrai, klaidingai maldingi yra išdidesni, piktesni ir nekantresni už kitus. Jie pateisina visas savo ydas ir palinkimus. Jie sako, esą galima be baimės atkeršyti savo artimui, remiantis tuo, kad tai esą šlovės, kurią artimas buvo nuplėšęs. susigrąžinimas. Netikrai maldingi, patys nusikalsdami maldingumui, mėgsta kitus įtarti klaidingu maldingumu ir juos teisti. Tikrai maldingą galima pažinti iš nusižeminimo ir kantrybės, gi veidmainį pažinsi iš tuštybės ir noro atkeršyti. Veidmainis daro mažai ką gera, bet mėgsta daug girtis. Kieno maldingumas klaidingas, tas griauna tikrą maldingumą ir, kaip sako šv. Jonas Auksaburnis, „dorybių kalaviju naikina dorybes".

III. Maldingumas yra klaidingas dėl netikusios intencijos

Du dalykai suka veidmainių maldingumo mašiną: žmonių akys ir blogų dalykų troškimas. Taip ir Viešpats Jėzus yra nupiešęs veidmainius. Gal ir tu esi į juos panašus? Ar netrokšti, kad žmonės matytų tavo maldingumą ir tave girtų? Ar ne dėl to meldiesi ir dediesi esąs šventas, kad tau būtų gera gyventi, kad tave žmonės gausiai apdovanotų? Esi padorus ir maldingas žmonių akyse, pats vienas gyvendamas myli patogų gyvenimą, o su draugais susitikęs mėgsti ir papliaukšti, ir niekus pakalbėti. Dievas smerkia tokį maldingumą. Jis apvainikuoja tik širdis, o ne išorines dorybes.

Liepos 7 diena

Apie dažną šv. sakramentų priėmimą

I. Reikia dažnai priimti šventus sakramentus

Trokšti dažnai priimti šv. sakramentus yra tikriausias maldingumo ženklas. Pirmiausia reikia dažnai eiti išpažinties. Nesulauksi širdies

grynumo, jeigu nuolat neperkratysi savo sąžinės, jeigu dažnai neisi išpažinties. Per išpažintį gauni ne tik kalčių atleidimą, bet ir daugiau Dievo malonės. Kiek per išpažintį gauni naudingų pamokymų, kiek Šv. Dvasios įkvėpimų, kiek prakilnių jausmų sukyla tavo širdyje! Jeigu išpažintis tvirtai pažaboja tuos, kurie jos vengia, tai dažnai einantiems išpažinties ji yra nuolatinis nuodėmių apynasris. Dar labiau mus veikia dažna Komunija, atnešdama daug gera. Neapykanta pasauliui, dorybių mylėjimas, karšta meile Dievui, dvasios ramybė, – tokie yra dažnos Komunijos vaisiai. Iš kur kitur semsime sau malonių, jeigu ne iš malonių šaltinio – Švenčiausiojo Sakramento? Kur kitur atrasime sau dorybių, jeigu ne Dieve, dorybių Viešpatyje? Kas gali būti maloniau ir saldžiau šiame pasaulyje, kaip savo širdyje turėti patį Viešpatį Dievą ir būti sujungtam su Juo artimiausiais meilės ryšiais? Kokios laimingos ir brangios tos valandos, kada priimi Viešpatį Jėzų Švenčiausiajame Sakramente! O tingios ir neregінčios sielos! Jūs nematote ir nesuprantate, kur yra tikroji laimė ir tikrasis dvasios turtas! Jei prisiartinsite prie Viešpaties Jėzaus, savo sielų gydytojo, savo Tėvo, tai jokie Egipto skanėstai daugiau nebedirgins jūsų gomurio, jokios kūno linksmybės jums daugiau neberūpės. Šventoji Komunija, toji Angelų Duona, sustiprins jūsų jėgas ir ves jus į nekaltą angelų gyvenimą.

II. Reikia maldingai priimti šventus sakramentus

Jeigu to nepadarysi, iš dažnos Komunijos gausi mažai vaisių arba ir visai jų negausi. Matome, kaip to paties luomo žmonės, užimantys vienodą padėtį, dažnai eina prie Dievo stalo ir iš šv. Komunijos gauna nevienodus vaisius. Taip yra dėl to, kad tie žmonės nevienodai pasiruošę priimti Švenčiausiąjį Sakramentą. Vieni priima be gilaus tikėjimo ir tik iš įpročio. Jie trumpai ir paviršutiniškai ruošiasi Komunijai. Nera nieko stebėtina, kad jie ir po Komunijos lieka tokie pat šalti, kokie buvo prieš Komuniją, ir kad nedaro jokios pažangos dorybėse. Pasirausk savo sąžinėje, ar neatrasi panašumo į tuos be maldingumo prie Dievo stalo besiartinančius. Bijokı taip priimti Komuniją, kad netaptum Komunijos šventvagiu. Kiti, eidami prie

Dievo stalo, žadina meilės, maldingumo, uolumo ir gailesčio jausmus. Jėzaus Kristaus meilė juos gaivina ir uždega jų širdis vis naujais karštais troškimais. Todėl nenuostabu, kad tokios dažnai Komuniją priimančios sielos dideliais žingsniais eina tobulybės keliu. Sek jomis ir tu, kad greitu laiku pasiektum aukštą tobulybės laipsnį.

Liepos 8 diena

Apie nepasitikėjimą savimi

I. Tegu nepasitikėjimas savimi pašalina per daug didelį pasitikėjimą savimi

Įsivaizduok žmogų, užpultą priešų. Jų daug, o jis vienas. Jie galingi, o jis bejėgis ir bailus. Jis žino jų siekius jį apiplėšti. Neišmintingai padarytų, jeigu matydamas gręsiantį pavojų sau pačiam ir savo turtams, pasitikėtų savo menkomis jėgomis ir nepasisaugotų. Tavo padėtis lygiai tokia pat kaip to žmogaus. Esi iš visų pusių apsuptas daugybės priešų: pasaulis su savo gudriomis priemonėmis įtempęs visas jėgas nori tave apiplėšti. Tu tai žinai, tačiau nesisaugai jų ir pasitiki savimi. Tavo priešininkai budi, o tu snaudi. Kiek kartų jau buvai jų nugalėtas, tačiau nesiliauji remtis vien tik savo jėgomis ir galvoti, jog gali be kieno nors pagalbos iš šalies, be ginklų nugaleti savo priešus. Išmintingiausi ir maldingiausi žmonės yra apsiginklavę vienuma ir maldomis, jie budi ir gyvena baimėje, tai kaipgi tu drįsti ramiai, be jokios baimės gyventi tarp tokių galingų priešų, kurie yra pasiruošę pažeisti tavo nekaltybę? Kiek žmonių, šventai gyvenusių per persekiojimus, paragavę žemės linksmybių nupuolė? Nupuola Adomas, Dievą užmiršta Saliamonas, savo Mokytojo išsigina Petras. Jeigu tokie kedrų medžiai virsta ir lūžta, tai kas bus su tavimi, silpnute nendre, jei nepasitikėjimas savimi nesergės tavęs? Manyk, jog tu pats sau esi didžiausias priešas. Tavo paties širdis, atėjus palankiai progai, tave pražudys. Tad jeigu rūpiniesi savo išganymu, budėk ir nepasitikėk savimi. Per trumpą valandėlę iš šventojo gali tapti prakeiktuoju.

II. Tegu nepasitikėjimas savimi pašalina per daug didelį bailumą

Kai vengi per didelio nepasitikėjimo savimi, saugokis, kad nepalinktum į kitą kraštutinumą, t. y. kad netaptum per daug bailus. Tai antras pavojus, kurio privalai vengti. Yra žmonių, kurie, manydami, jog nieko gera negali nuveikti, nusimena, pasiduoda tinginystei, kuri juos įtraukia į nusidėjimus. Jeigu, nežiūrint to, kad dirbi ir vengi nusidėjimų, nusidedi, nenusimink, bėk prie Dievo ir melsk Jį pasigailėjimo. Jeigu, nežiūrint to, kad rūpiniesi gerai atlikti visas savo pareigas, nepasiseks gerai atlikti savo darbo, nemanyk, jog esi visai nenaudingas. Pragaištinga pagunda, kuri tau pakiša tokią mintį! Nereikia nusiminti, reikia save stiprinti. Dievas nori, kad tu save gerai pažindamas suprastum, jog be Jo pagalbos nieko negali padaryti, jog viskas yra Jo rankose. Kad gerai padarytum darbą, dirbdamas įtempk visas savo jėgas, lyg nuo tavęs vieno priklausytų tas darbas, o paskui, nepasitikėdamas savimi, kreipkis į Dievą, prašyk Jį pagalbos.

„ ...nesiremk vien tik įžvalga savo." (Pat 3, 5)

Liepos 9 diena

Apie nedėkingo žmogaus būdą

I. Nedėkingas žmogus nevertina gautų malonių

Joks kitas žmogus nėra toks peiktinas, kaip tas, kuris nemoka ir nenori įvertinti gautų malonių. O tokių žmonių yra labai daug. Iš ko daugiausiai gavai malonių, jeigu ne iš Dievo? Kita vertus, kam labiau, jeigu ne Dievui, buvai nedėkingas? Kuo Jam atsilyginai? Ar padėjai Jam nors vieną gerą darbą? Ar dėkoji Jam už Jo malones? Ar bent prisimeni, ką Dievas iš meilės tau yra padaręs? Ką pasakytum apie žmogų, kuris tau būtų nedėkingas taip, kaip tu esi nedėkingas Dievui? Nebuvo dienos, kad nebūtum buvęs gausiai apdovanotas Dievo malonėmis. O ar esi už tai Dievui dėkingas? Kokia bus gėda, kada Paskutinio teismo dieną stosi prieš Viešpatį Dievą, kuris tave

paklaus, kaip esi atidėkojęs Jam už Jo suteiktas malones! Kokia tada bus tau geda, kad užmiršai Tą, kuris tave atpirko!

„Užmiršo Dievą, kuris juos atpirko.“

II. Nedėkingas žmogus už gera atsilygina blogu

Jeigu žmogus žmogui už gera atsilygina blogu, tai dar nėra ko stebėtis, mat žmonių malonės turi nedidelę vertę. Bet jeigu žmogus, menkas sutvėrimas, drįsta blogu atsilyginti Dievui, kurio galinga ranka jį sutvėrė, kuris jį atpirko savo Krauju, kuris jam ir dabar teikia gausių savo malonių, tai toks žmogaus nedėkingumas vertas didžiausio pasibjaurėjimo. Dievas būtų galėjęs žmones paversti dulkėmis, bet dėl begalinio savo gerumo juos laiko ir net teikia malonių. Ar būtų galima nepasibjaurėti, jei tie žmonės, užuot buvę Dievui dėkingi, rūstintų Jį, laužydami Jo priesakus ir mindydami Jo šventas dorybes? Tačiau tokių žmonių esama, ir nemažai. Ar ir tu esi tarp jų? Ar neatsilygini Dievui už gera blogu? Ir tau, kaip tiems žydams, Kristus galėtų priekaištauti: „Kodėl jūs mane už mano malones persekiojate?“ Ar galėtum ramia sąžine klausytis tokio priekaišto? O Ganytojau! Prisipažįstu esąs kaltas, kad lig šiol buvau Tau nedėkingas. Gailiomis ašaromis apverksiu savo nedėkingumą ir per amžius giedosiu apie savo gailestį.

„Tevo valia esu jums padaręs daug gerų darbų. Už kurį gi darbą jūs užmušite mane?“ (Jn 10, 32)

Liepos 10 diena

Apie apkalbas

I. Apkalbos yra bjaurus nusidėjimas

Pirmiausia apmąstyk:

1. Kokia bjauri yra ši nuodėmė apkalbamiems žmonėms. Kas yra tie žmonės, kuriuos tu apkalbi? Jie yra arba tavo priešai, arba draugai, arba, pagaliau, visai svetimi ir su tavimi neturintys nieko bendra. Jeigu apkalbi savo priešus, tai darai gindamasis neapykanta. O dar blogiau, kad neapkenti savo artimo ir jį šmeiži, kai jis negali apsigin-

ti, kai jis gyvena toli nuo tavęs. Ar toks elgesys tinka išmintingam žmogui? Jeigu apkalbi draugą, tai pagalvok apie savo niekšiškumą. Jo akyse rodaisi malonus ir švelnus! Su juo elgiesi mandagiausiai, lyg apie jį neturėtum nė blogos minties. Tuo tarpu už akių drįsti jį teršti ir plėšti jo šlovę. Koks bjaurus toks tavo poelgis! Pagaliau, kokią turi teisę šmeižti tą žmogų, kurio gal gerai nė nepažįsti, kuris nėra nei tavo draugas, nei priešas? Ką bloga jis tau padarė? Kuo jis tau nusidė jo? Kaipgi gali drįsti jį apkalbinėti?

2. Kokias priemones ir kokius būdus naudoji, kad suterštum gerą artimo vardą? Tavo liežuvis yra didžiausias įvairių apkalbų ir šmeižtų kaltininkas. Jis yra persisunkęs stipriausiais nuodais prieš artimo meilę. Artimo šlovei nuplėšti drįsti naudoti net pasitikėjimą ir paslaptis. Kaip patikėtą paslaptį iš savo draugo sužinojęs ką nors tokio apie jį patį arba apie kitą asmenį, skleidi tas žinias ir taip suduodi artimui skaudžiausią smūgį. Jei nenori, kad kas kalbėtų kitiems apie tavo slaptas ydas, tai pirmiausia pats to nedaryk. Palik Dievui teisę teisti žmones; gi tavo darbas yra juos ginti ir teisinti.

II. Apkalbos bjaurus nusidėjimas dėl savo pasekmių

1. Pirmiausia apkalbos yra sunki nuodėmė dėl to, kad artimui padaro didelę žalą; apkaltina jį, nuplėšdamos jo šlovę, atima jo gyvybę, nes jis netenka gero vardo visuomenėje. Apkalbinėtojas taip pat mirtinai sužeidžia savo sielą. Apkalbinėti artimą dideliuose dalykuose yra sunki nuodėmė.

2. Apkalbos labai apsunkina žmogaus gyvenimą tuo, kad kiekvienas žmogus privalo sugrąžinti artimui gerą vardą. Bet atlikti tą pareigą labai sunku, beveik neįmanoma. Grąžinti artimui šlovę yra sunkiau nei pavogtą daiktą. Ar kas nors kada nors yra pas tave atėjęs ir atšaukęs neteisingus savo žodžius, pasakytus apie tave? Jeigu kas taip yra padaręs, tai nemanyk, kad tavo šlovė jau atstatyta. Reikia atsiminti, kad ta apie tave pramanyta kalba, eidama iš lūpų į lūpas, jau suskubo išplisti visoje apylinkėje. Tai kas gali pataisyti tavo šlovę visų tų žmonių akyse? Tavo pasiteisinimas anaiptol nepadės. Dabar pasakyk, ar esi kada nors atšau-

kęs apkalbas, kuriomis įžeidei savo artimą? O jeigu ir būtum atšaukęs, tai ar gali pasakyti, jog artimo šlovė yra visiškai atstatyta? Niekas negali tavęs atleisti nuo pareigos visiškai sugrąžinti artimui šlovę. Todėl mokykis tylėti ir suvaldyti savo liežuvį, kurį šv. Jokūbas vadina visų nedorybių priežastimi. Nė vieno žodžio neištark pirma gerai neapgalvojęs. Geriau tylėti, negu blogai kalbėti.

Liepos 11 diena

Apie amžinybę

I. Tikėti amžinybe ir apie ją nemąstyti
yra pirmoji kvailystė

Yra dvi amžinybės: laiminga ir nelaiminga. Pirmąją Dievas skiria paklusniems savo vaikams, antrąją – priešgynoms ir nedorėliams. Aš tikiu tuo, bet gyvenu taip, lyg amžinybės visai nebūtų, gyvenu nieko nemąstydamas apie ją. Tu, kuris sakaisi tikįs amžinybe ir tą tikėjimą patvirtini kalbėdamas kasdienius poterius, gyveni be jokios baimės ir rūpesčio dėl to, kokia amžinybė tavęs laukia. Atsimink, jog ryt poryt, o gal dar ir šiandien gali mirti ir patekti į vietą, kur amžinai būsi nelaimingas. Privalai iš baimės drebėti apie tai galvodamas. O Dieve! Mūsų protas negali suprasti pačios amžinybės, bet dar labiau negalima suprasti tos mano daromos kvailystės: tikint amžinybe, apie ją visai nemąstyti. Kokia kvailystė bijoti mąstyti apie amžinybę, bet nebijoti į ją patekti.

II. Mąstyti apie amžinybę ir blogai gyventi
yra antroji kvailystė

Mąstymas apie amžinybę skatina žmogų dorai gyventi. Kas pripildė plačiausius tyrus atgailaujančių atsiskyrėlių, vienuolynus mergaičių, kalėjimus kankinių, jeigu ne mąstymas apie amžinybę? Ar tu tik vienas pasielgsi taip nesąmoningai, kad mąstydamas apie amžinybę, nesiliausi blogai gyventi? Blogas gyvenimas yra tikriausias nelaimingos amžinybės ženklas. Sakaisi gerai žinąs apie amžinybę ir

apie ją mąstąs. Bet tik žinoti ir mąstyti neužtenka. Reikia mesti blogą gyvenimą ir gyventi gerai. Jeigu to nepadarysi, tai pats save apgausi. Pateksi į amžiną nelaimę ir kentėsi per amžių amžius. O amžinybe, sujaudink mano protą, sužadink mano jausmus, tvarkyk mano min tis, žodžius ir darbus! Nebijau kitos nelaimės, kaip tik amžinos, ir nemyliu kitos laimės, kaip tik amžiną.

„Amžinai laimingas, amžinai nelaimingas." (Šv. Bernardas)

Liepos 12 diena

Reikia mylėti priešus

I. Taip yra pasakęs Dievas

Dievas nieko neįsako, kas būtų neteisinga ir negera, kas priešintųsi Jo šventajai malonei, arba kas būtų mums nenaudinga ir mus pažemintų. Visi mūsų įsitikinimai, dėl ko mes nemylime priešų, visi pasiaiškinimai dėl šio reikalo galų gale sueina į nepajudinamą Dievo įsakymą: „Aš sakau jums: mylėkite savo priešus." Apmąstyk atskirai kiekvieną žodį: „Aš" – Viešpats, Ganytojas ir tavo Dievas, liepiu tau. Pasaulis liepia tau atkeršyti savo priešams; tą patį pataria padaryti tavo draugai, artimieji, pagaliau, tavo palinkimai šnibžda tau ausin – atkeršyk savo priešui, nedovanok jam. Aš gi tau draudžiu tai daryti. „Sakau jums" – aiškus įsakymas. Sakau visiems, kad mylėtų savo priešus, visus be išimties. Tad negali buti jokio abejojimo, kad reikia klausyti Jėzaus Kristaus ir vykdyti Jo įsakymą. „Mylėkite" – gal ant savo priešų nepyksti, bet to neužtenka. Reikia gerai apie juos galvoti, reikia jiems linkėti to, kas gera, reikia juos mylėti. Viešpats Jėzus nesako: mylėkite savo draugus, nes taip daro ir stabmeldžiai, bet sako – mylėkite priešus, nuožmiausius ir nedėkingiausius žmones. „Savo priešus." Stebėtinas dalykas! Dievas vienu paliepimu sulaiko įšėlusias jūrų vilnis: „iki čia eisite ir čia sustosite", ir jūros šventai klauso Dievo. Tuo tarpu Dievas negali suvaldyti žmogaus pykčio. Jeigu nuo neapykantos artimui tavęs nesulaiko Dievo įsakymas, tai turėtų sujaudinti ir paraginti mylėti

priešus Dievo pažadėtas užmokestis: „Atleiskite, ir jums bus atleista“ (Lk 6, 37).

„Taip ir mano dangiškasis Tėvas padarys jums, jeigu kiekvienas iš tikros širdies neatleisite savo broliui.“ (Mt 18, 35)

II. Dievas yra taip daręs

1. Dievas iš savo garbės sosto tūkstančius kartų atleidžia savo priešams – visiems nusidėjėliams. Kiek kartų Dievas dovanojo tau, menkam žemės vabalėliui? Dovanojo iš širdies, dovanojo greitai, dovanojo didžiausius, be išimties, nusikaltimus. Ar ir tu taip darai? Saugokis, kad neišgirstum amžino atmetimo nuosprendžio.

2. Dievas atleidžia savo priešams nuo savo kryžiaus sosto. Argi drįstum pasipriešinti Jo pavyzdžiui? Garbink Dievą, kuris nuo kryžiaus atleidžia budeliams jų kaltes. Ar tu nepadarytum to, ką padarė Dievas? Ar tu labiau už Jį esi žmonių užrūstintas? Ar tavo priešas yra piktesnis už žydus, kurie nukryžiavo Viešpatį Jėzų? Jėzus Kristus dovanojo savo kankintojams, dovanok ir tu savo priešams.

„Jei nori atkeršyti, pažvelk į kabantį ant kryžiaus, klausyk Jo, ant kryžiaus besimeldžiančio.“ (Šv. Augustinas)

Liepos 13 diena

Apie romiųjų žmonių laimę

I. Romieji žmonės patraukia prie savęs Dievo Širdį

Tu pats, Viešpatie, esi pasakęs, jog nemėgsti triukšmo ir negyveni išsiblaškiusioje ir sumišusioje žmogaus širdyje: „Ne triukšme gyvena Viešpats.“ Tu esi ramybės Dievas ir gyveni tik tokioje sieloje, kurioje viešpatauja ramybė. Ten yra Tavo sostas. Ten Tau malonu gyventi. Niekam kitam, kaip tik romios širdies žmonėms Tu pavedi savo Širdį. Taip padarei Mozei, pasaldindamas jo gyvenimo kartybes. Taip buvo ir Tavo tarnui Dovydui. Jis, jausdamas savo širdyje Tavo malonių veikimą, negalėjo susilaikyti iš džiaugsmo. Tavo Sūnus, mūsų Išganytojas Jėzus Kristus, taip pat ragina mus būti romios ir

nužemintos širdies, žadėdamas mums už tai savo palaiminimą. Jeigu turėsiu tų dorybių, tai ir Tavo Širdį į save palenksiu. Bet jeigu man dar rūpi pasaulio triukšmas, tai veltui ieškau Tavo Širdies, veltui tikiuosi, jog Tu gyvensi mano širdyje. Kas širdyje neturi ramybės, tas neturės nei Dievo ramybės.

II. Romieji žmonės patraukia prie savęs žmonių širdis

Visi myli žmogų, kuris turi gerą širdį, kuris yra ramus, malonus, švelnus, kuris niekada neištaria pikto žodžio, kuris visada už bloga atsimoka geru. Kas gali pykti ant tokio žmogaus, kuris pats niekada nepyksta, kuris visada yra pasirengęs kitam patarnauti. Toks žmogus yra lyg magnetas, traukiantis žmones prie Dievo, jis yra tokia jėga, kuriai niekas nedrįsta ir negali priešintis. Duok man, Viešpatie, tą jėgą, kad galėčiau išjudinti kitų širdis ir jas patraukti prie Tavęs.

III. Romieji žmonės prie savęs patraukia savo širdis

Romus žmogus varžo visus savo širdies jausmus, ypač pyktį ir neapykantą, ir neleidžia jiems įsigalėti. Įsižiūrėk į tokio žmogaus gyvenimą. Jis niekada nesivadovauja savimeile, kada kas paliečia jo asmenį. Jis vadovaujasi protu, sąžine ir Dievo įsakymais. Jo širdies viešpačiai yra protas ir Dievas, o ne savimeilė. Todėl ir piktumui užėjus, tokį žmogų matome visada taip susitvardžiusį, jog niekada iš jo lūpų neišsiveržia neapykantos žodis. O laimingas žmogau, kuris esi įgijęs tokį romumo laipsnį! Nelengva pasiekti tokį romumą. Bet tai yra vienintelis kelias, kuris veda į amžiną ramybės vietą.

Liepos 14 diena

Apie šv. Bonaventūrą

I. Šv. Bonaventūro nusižeminimas

Būti žmonių šviesa ir mylėti paprastą gyvenimą, nusižeminti, kada yra proga išsiaukštinti — tai daro šv. Bonaventūrą stebėtinu ir sektinu žmogumi. Dėl jo nepaprasto mokslingumo Gersonas vertina jį labiau už visus Bažnyčios daktarus. Reikėtų jį dar aukščiau vertinti

dėl nepaprasto nusižeminimo. Gyvendamas Sorbonoje ir būdamas plačiai žinomas kaip mokslo žmogus, jis neapleidžia žemiausių pareigų, laisva valia apsiimdamas tarnauti ligoniams. Šventąjį prašo, kad sutiktų būti Bažnyčios Galva, jis iš didelio nusižeminimo nepriima pasiūlytos garbingos vietos. Dalyvaudamas Liono visuotiniame Bažnyčios Susirinkime, pasižymėjo savo nepaprastu mokslu ir nepaprastu nusižeminimu. Šventasis Bonaventūras buvo visų mylimas, visų aukštai vertinamas; apie šventąjį kiekvienas be išimties, ir mokytas ir paprastas žmogus, buvo kuo geriausios nuomonės, tačiau jis tuo nesididžiavo ir nekeitė savo elgesio su artimaisiais: iki pat mirties buvo malonus, nuolankus, nusižeminęs. Mokykis iš šv. Bonaventūro nesididžiuoti Dievo duotomis dovanomis, bet nusižeminti Dievo ir žmonių akyse. Nedaug ką gera turi, ir tai, ką turi, yra ne tavo, bet Dievo duota. Tavo nuosavybė yra puikybė ir išdidumas. Sek nusižeminusiu Jėzumi Kristumi. Be mokslo gali būti išganytas, bet nebūsi neišganytas be nusižeminimo.

II. Šv. Bonaventūro maldingumas

Kas yra skaitęs šv. Bonaventūro raštus, tas gali pamanyti, jog tas šventasis su niekuo neturėjo reikalų, tik su angelais. Bet tai netiesa. Šv. Bonaventūro gyvenimas buvo paskirtas įvairiausiems darbams: aukštų tikėjimo ir mokslo tiesų užrašymui, painiausių klausimų ir tikėjimo dalykuose kilusių nesusipratimų nagrinėjimui, pagaliau, daugybei kitų užsiėmimų, kurie lengvai gali išblaškyti maldingumo dvasią. Kaip šv. Bonaventūras, būdamas toks užsiėmęs, išlaikė savo maldingumą, kurį yra nelengva įgyti nevisiškai atsiskyrus nuo pasaulio? Jo maldingumo pamatas buvo Kryžius. Šventasis, gilindamasis į mokslo dalykus, stiprybės savo maldingumui ieškojo ne savyje, ne knygose, bet Kryžiuje. Ir ją rasdavo. Jo knygos buvo Kryžius. Iš čia jis semdavo sau reikalingą mokslą, Kryžius uždegdavo jo širdį meile Viešpačiui Dievui, Kryžius sukeldavo prakilnius meilės artimui jausmus. Santykiuose su Dievu ir su kitais žmonėmis dažniau tenka vadovautis širdies jausmais nei šaltu protu. Ir tu kreipk savo akis į tą išrinktųjų knygą, į

Kryžių, apie kurį taip retai mąstai, kurio gal nenori nei suprasti, nei pažinti. Čia atrasi tai, ką atrado šventieji, tai yra svarbiausią maldingumo pamatą. Sujunk mokslą su šv. Bonaventūro maldingumu. Tada tavo žodis, tavo patarimas nebus tuščias varpo skambėjimas, bet bus balzamas, gydantis artimo sielos žaizdas.

Liepos 15 diena

Reikia būti šventam

I. Galiu būti šventas

Ak! Kaip gera girdėti šiuos žodžius. Nuo manęs priklauso, ar tapsiu išrinktuoju dangaus Jeruzalės gyventoju. Jėzus Kristus, mano Išganytojas, savo Krauju ir nuopelnais man atidarė dangų. Jis man davė įrankius, kuriuos naudodamas galėčiau pasiekti dangų. Kad būčiau šventas ir galėčiau pasiekti dangų, neprivalau daryti nieko kita, tik naudoti Viešpaties Jezaus paliktus įrankius, t. y. ištikimai sekti Dievo priesakais. Kliūtys, kurios galėtų sutrukdyti pasiekti amžiną laimę, nėra tokios sunkios, kad jų nebūtų galima įveikti. Daug jaunesni ir silpnesni už mane, turėję daugiau pagundų ir kitų kliūčių, jas nugalėjo ir laimingai pasiekė savo tikslą. Kodėl ir aš negalėčiau daryti to, ką jie yra padarę? Juk daug daugiau pasidarbavau, daugiau iškentėjau ir privargau, kol įsigijau menką laikiną turtą, kol gavau garbingesnę vietą. Daug mažiau darbo reikia įdėti norint tapti šventu. Laikas, kada gyvenu, man duotas tam, kad tapčiau šventas. Jeigu aš juo nepasinaudosiu, tai mano reikalas bus žlugęs: praėjęs laikas daugiau nebegrįš, o manęs pasaulyje jau nebebus, kad galečiau pasinaudoti būsimuoju laiku. Jeigu vietoj manęs gyventų žmonės, kurie dėl prarasto laiko yra amžinai žuvę, jie gyventų ne taip, kaip aš; savo išganymui jie išnaudotų kiekvieną trumpiausią valandėlę, darydami ką nors gera.

II. Privalau būti šventas

Tu, Viešpatie, to nori ir dėl savo begalinio gerumo įsakai: „Būkite šventi, nes aš esu šventas“ (1 Pt 1, 16). Tu taip rūpiniesi manimi,

tuo tarpu man tai turėtų rūpėti labiau. Tavo įsakyme tapti šventam yra mano laimė. Jeigu nesu šventas, tai kokią turiu teisę į dangų? Jeigu nenoriu tapti šventu, tai ką man belieka daryti? Ar yra kitas toks svarbus darbas, nuo kurio priklausytų mano amžina laimė? Būtų didžiausia kvailystė, visai savęs nemylėčiau ir sau laimės nelinkėčiau, jeigu nenorėčiau tapti šventu. Esu vadinamas šventųjų sūnumi, bet šventaisiais sekti nenoriu. Išganytojas darė viską, ką galėjo, kad tapčiau šventu, bet aš nieko nenoriu veikti, kad tokiu tapčiau.

„Šventųjų sūnumis esame." (Tob 2, 18)[1]

III. Noriu būti šventas

Kiek kartų, o mano Viešpatie, esu pasakęs, kad noriu būti šventas, tiek kartų vėjais nuėjo mano norai. O taip atsitikdavo dėl to, kad mano norai buvo netikri, jie kildavo ne iš širdies. Norėjau ir nenorėjau. Lengvai ištardavau tuos žodžius, bet nieko nedarydavau, kad jie būtų įgyvendinti. Ko mes nesame padarę dėl šios žemės gyvenimo reikalų? Jeigu norime ką nors pasiekti, pavyzdžiui, įsigyti turto ar mokslo žinių, tai nieko negailime, darome viską, ką galime, kad tik įgyvendintume savo sumanymus. Ar taip elgiamės ir dėl svarbiausio reikalo – amžinojo išganymo? O Viešpatie, nors kartą tikra širdimi ištarsiu: „Noriu būti šventas." Tik Tu, Viešpatie, padėk man įvykdyti šį norą.

„Tavo aš esu, gelbėk mane." (Ps 119, 94)

Liepos 16 diena

Švenčiausiosios Mergelės Marijos šv. škaplieriaus diena

I. Apie Marijos papuošalus

Kadangi Marija yra skaisti, „esi skaisti mano draugė", tai ir Jos papuošalai privalo būti prakilnūs ir nepaprasti. Dėl to dailininkai piešia Ją apšviestą saulės, vainikuotą žvaigždėmis, su mėnuliu po

[1] Citata iš Vulgatos (Šv. Rašto lotyniško vertimo).

kojomis. Toks kilnus išorinis Marijos paveikslas! Bet kur kas kilnesniais papuošalais papuošta Marijos siela. Koks Marijos nusižeminimas! Koks Jos padorumas! Kokia Jos skaistybė! Kokia Jos meilė! Čia, žemėje, Marija yra papuošta visomis įvairių įvairiausiomis dorybėmis, danguje Ją supa didžiausia Dievo garbė. Toks Marijos išaukštinimas yra nepaprastas ir stebėtinas net patiems dangaus gyventojams, Dievo šventiesiems. Marija, dėdama tau škaplierių arba ženklą, jog esi ypatingu būdu pasirinkęs Ją savo Motina, reikalauja iš tavęs ne išorinio, bet vidinio pasipuošimo, reikalauja, kad savo gyvenimą papuoštum dorybėmis ir stengtumeis būti į Ją panašus. Toks pasipuošimas Marijai ypač patinka. Tas ženklas, t. y. krikščioniškos dorybės, yra tikriausias Marijos vaikų ženklas. Kas pasitenkina tik tuo, kad nešioja škaplierių, bet nesirūpina gyventi dorai, tas yra nevertas vadinti Mariją savo motina, tas yra nevertas Jos globos ir meilės. O Marija, dangaus Karaliene, tas ženklas, kurį aš nešioju, tebūnie gilus mano širdies jausmų patvirtinimas, jog aš Tave, o Marija, karštai myliu ir esu pasiryžęs geriau numirti, nei išsižadėti Tavo meilės.

II. Apie Marijos garbintojų papuošalus

Išoriniai papuošalai yra paprastumas, mandagumas ir padorumas. Angelų Karalienei netinka pasaulio triukšmas, laisvas ir niekuo nevaržomas elgesys. Negali būti jokio ryšio tarp tokio nesivaržančio sūnaus ir Motinos Marijos. Vidiniai papuošalai yra nusižeminimas, meilė ir malonumas. Jeigu tavo elgesys yra žiaurus, jei esi surūgęs, nekantrus, piktas, jei esi išdidus, kitus žemini, o save aukštini, neturi meilės artimui, tai negali vadintis Marijos sūnumi. Škaplierių, kurį nešioji, Marija tau parodys mirties valandą ir tars: „Štai mano ženklas, kurį tu nevertai nešiojai." Marijos škaplierius yra išganymo ženklas. Kad jį vertai nešiotum, reikia, kad tavo gyvenimą puoštų dorybės, reikia, kad būtum šventas. Tik su ta sąlyga Marija yra tavo Motina ir galinga Užtarėja prieš Dievą. Tik taip gyvendamas, gali drįsti su pasitikėjimu kreiptis į Ją šiais žodžiais: „Parodyk, jog esi mano Motina."

Liepos 17 diena

Kiek gero gauname sekdami Kristumi

I. Sekimas Kristumi apšviečia kilus abejonėms

Nelengva tamsioje vietoje įvertinti kokio nors daikto vertę; jei nenori apsigauti, turi tą daiktą apžiūrėti šviesoje. Taip įvertinami ir mūsų darbai; tik palyginęs su pavyzdžiu Kristaus, kuris yra šviesa, apšviečianti kiekvieną į šį pasaulį ateinantį žmogų, suvoksi savo darbų vertę. Žinai, kaip mažai žmogus gali pasitikėti savimi; žinai, kaip greitai žmogus suklysta palaikydamas tiesą melu ir melą tiesa; žinai, kaip dažnai mums atrodo gražu ir kilnu tai, kas yra bjauru ir pataikauja mūsų geiduliams. Kaipgi apsisaugoti nuo paklydimo? Tai pasieksi tik eidamas keliu, kuriuo ėjo Kristus, ir dabar einantis priekyje ir tave apšviečiantis dieviškomis savo dorybėmis. Tikėjimo ir gyvenimo dalykuose niekas taip neveikia žmogaus valios, kaip tie Dievo Sūnaus žodžiai: „Aš jums daviau pavyzdį, kad ir jūs taip darytumėte, kaip aš jums dariau“ (Jn 13, 15). Pamąstyk, kokia laimė, kad Kristaus pavyzdyje surandi savo sielai ramybę.

II. Sekimas Kristumi sustiprina silpnybėse

Žmogui reikia šviesos, kad galėtų atskirti gėrį nuo blogio; bet ne mažiau reikia ir stiprybės, jėgos, kuri, pažinus blogį, padėtų jo saugotis, o pažinus gėrį, padėtų jį vykdyti. Pažiūrėk, kokį gausų pagalbos šaltinį gali atrasti Kristaus pavyzdyje. Patirtis rodo, kad niekas taip nepaskatina mūsų gerai elgtis, kaip kitų pavyzdys. Kareiviui nepristigs drąsos, jei jis kovos šalia savo vado. Nors ir būtum vienas iš silpniausių žmonių, bet jei su giliu tikėjimu žiūrėsi į savo Išganytoją ir apmąstysi, kaip Jis gyveno neturte, paniekinimuose ir kentėjimuose, kaip žmonių sieloms išganyti paaukojo savo garbę ir gyvybę – tikrai savo širdyje pajusi šventą troškimą elgtis panašiai, arba bent nesigėdysi pripažinti savo silpnybių.

III. Sekimas Kristumi linksmina nuliūdimuose

Tiesą pasakius, kai kenti, niekada nesi vienas. Ir sau gali pritaikyti tai, ką Dievo Sūnus yra pasakęs apie savo ištikimą tarną: „Su juo esu varguose." Viešpats Jėzus pirmasis viską iškentėjo, kad pasaldintų tavo kentėjimus. Jis išsirinko sunkiausią gyvenimą, kad tavo gyvenime nebūtų tokio skausmo, tokio sopulio, kurio Jis pats nebūtų iškentėjęs, kad kiekviename tavo kentėjime galėtų pasakyti: „Daviau jums pavyzdį. Ką tu kenti, tai aš pirmas esu iškentėjęs, ir iškentėjęs daugiau, negu tu kenti. Gyveni neturte. Ir aš buvau pasirinkęs neturtą ir vertinau jį labiau už šio pasaulio turtus ir gėrybes. Tavo šlovę drasko. Ir manęs nesigailėjo. Prisimink, kaip aš tylėjau, kai mane niekino ir išjuokė; pasižiūrėk, kaip mane, tavo Dievą, apvilko baltais rūbais; kaip mane prikalė prie kryžiaus. Skundiesi, kad tave apleido tavo draugai, kad ir pats Dievas tave užmiršo. Ir aš visa tai esu iškentėjęs. Sujunk savo ašaras su mano ašaromis, tada jos nebus tokios karčios: ir savo sopulius numalšinsi, ir tavo nuliūdimas virs džiaugsmu." Taigi sekimas Kristumi tikrai yra tas maldingumas, kurį pataria šv. Paulius, „nes jis viskam yra naudingas" (1 Tim 4, 8). Pasižadėk kuo labiau sekti Kristumi; užtikrinu, kad iš to turėsi daug laimės.

Liepos 18 diena

Apie pasaulio paniekinimą

I. Reikia niekinti pasaulio pagyrimus

Pasaulio teismas yra netikras. Nėra kito tokio blogo, aklo, įvairaus ir nepastovaus teismo, kaip pasaulio teismas. Nemanyk išgirsti apie save teisybę iš lūpų to, kuris nepripažįsta jokios teisybės, t. y. iš pasaulio. Gerai pamąstyk. Ar tikiesi sulaukti teisingo savo darbų įvertinimo iš tų, kurių pareiga yra sekti, kas yra gera ir bloga, ir tinkamai įvertinti kiekvieną darbą? Jiems tai nerūpi. Jie tik rūpinasi, kad juos kas aukštintų ir girtų. Bene lauki teisingo nuosprendžio iš tų, kurie nesupranta, kaip reikia spręsti apie artimą? Veltui. Jie, nieko neišmanydami, nesugebės teisingai tavęs įvertinti. Gal pasitiki galvočiais ir šios žemės

galiūnais? Klystum jais pasitikėdamas. Jiems nerūpi niekas kita, kaip tik tai, kad patiems būtų gera ir kad juos visi girtų. O gal tau kuo nors padėtų žemo luomo ir pašaukimo žmonės? Gal galėtum didžiuotis jų pagyrimais? Visai tuščias būtų pasididžiavimas. Tų žmonių pagyrimai ar papeikimai paprastai pasaulyje neturi jokios reikšmės. O gal viso pasaulio pagyrimai turi kokios nors reikšmės? Niekada taip nebus, kad visas pasaulis tave girtų. Žinok, kaip yra tarp žmonių. Vieni tą patį darbą giria, kiti peikia. Ir tie, kurie giria, dažniausiai savo širdyje mano visai ką kita. Giria dėl to, kad tau įtiktų, ir iš tavęs už tai, be abejo, laukia kokio nors atlygio. Tie, kurie tave peikia, dažniausiai patys yra netikę ir verti didžiausio papeikimo. Dabar paklausk save, ar išmintingai padarytum laukdamas pagyrimų iš tokio neteisingo ir neištikimo teisėjo, koks yra pasaulis, kuris net Kristų yra išvadinęs kvailiu, maištininku ir piktosios dvasios apsėstu žmogumi? Kokia bus gėda teismo dieną pasirodyti akyse teisingojo Teisėjo, kuris tau tars: „Pasaulio, bet ne mano garbės ieškojai. O nelaimingasis, iš pasaulio ir užmokestį gavai, o iš manęs jokio užmokesčio nelauk."

II. Reikia niekinti ir pasaulio papeikimus

Kokią reikšmę man turi tai, kad pasaulis mane peikia ir teisia mano darbus, jeigu Dievas manęs neteisia ir mano darbus pripažįsta esant gerus? Jeigu pasaulis mane nuteis, tai kas gi bloga man atsitiks? Žmones neturi teises manęs teisti. Niekas kitas, kaip tik Tu, o Viešpatie, esi mano darbų Teisėjas. Ir jeigu kartą Tu mane nuteisi, tai busiu nuteistas amžinai. Tinkamiausiai pasielgčiau, jeigu visus pasaulio išjuokimus ir teisimus su paniekinimu pro ausis juokais praleisčiau. Ar buvo kas labiau išjuoktas ir paniekintas, kaip mūsų Išganytojas Jėzus Kristus? Tačiau Kristus, pats būdamas nekalčiausias, nepyksta ant artimo, nekeršija, bet viską kantriausiai kenčia. Duok man, Viešpatie, kantrybės, kad visuose nemalonumuose sekčiau Tavimi ir savo persekiotojams linkėčiau palaimos ir pasisekimo.

„Man mažai rūpi, ką jūs ar žmonių teismas spręstų apie mane. Mano teisėjas yra Viešpats." (1 Kor 4, 3–4)

Liepos 19 diena

Apie žodžius: „Duok ataskaitą“

I. Už ką reikės duoti atskaitą

Atsiskaityti reikės už visą gyvenimą, nuo pirmos iki paskutinės valandos. Reikės atsiskaityti už visus savo darbus, apsileidimus, nusidėjimus ir, pagaliau, už Dievo malones, kaip jas esi panaudojęs. Viskas bus pasverta. Niekas, nė mažiausias tavo darbas, nebus užmirštas. Tai, kuo nepasinaudojai, bus tau priskaityta kaip prarasta ir paversta niekais. Nors Dievas nieko nenori pražudyti, bet Jis yra teisingas ir negali nereikalauti iš tavęs atsiskaitymo už savo darbus. Šis gyvenimas yra duotas, kad jį pragyventum gerai. Kada Dievas tau pasakys: „Atsiskaityk už tai, ką buvai įgijęs“, bus per vėlu naudotis laiku. Todėl dabar gyvenk taip, kad tą laiką panaudotum kuo geriausiai.

II. Kaip sunku bus duoti ataskaitą

Visų pirma dėl to, kad tas, kuris iš mūsų reikalauja atsiskaityti, yra Dievas. Nuo Dievo nieko nepaslėpsi ir Jo neapgausi. Jis žino slapčiausius tavo darbus. Jis mato slapčiausias tavo širdies kerteles. Jis ne tik suskaičiuos tavo nusidėjimus, bet apsvarstys ir nusidėjimų pasekmes. Dievas atidengs tavo tinginystę, neištikimybę, neįgyvendintus pažadus, tavo apsileidimą einant kasdienes pareigas. O, koks didelis bus tavo sugėdinimas! Kaip baisu bus stoti Dievo akivaizdon! Atsiskaityti bus sunku ir dėl to, kad tai bus paskutinis atsiskaitymas. Gyvendamas pasaulyje, irgi turėdavai atsiskaityti už savo darbus; eidamas išpažinties prisipažindavai, ką bloga esi padaręs ir dar turėdavai laiko tai atitaisyti. Šį kartą visiškai atsiskaitysi už visus savo darbus. Tą valandą pasirodys, koks tu buvai, ištikimas ar ne, ir atsižvelgiant į tai, būsi nuteistas amžinai laimei ar amžinai pražūčiai. O Viešpatie, kaip baisu galvoti, jog nė Tavo gerumas neatleis manęs nuo atsakomybės už savo darbus!

III. Laikas, už kurį reikės duoti ataskaitą

Laikas, už kurį reikės atsiskaityti, yra tas, kada aš gyvenu. Nuo jo priklauso mano laimė ar nelaimė. Nežinia, kaip jis bus įvertintas. Ar jis mane išteisins ir padarys laimingą, ar apkaltins. Šiuo atveju žus visa mano viltis. Visa Dievo rūstybė kris ant manęs ir aš tapsiu amžinai nelaimingas. Ar rimtai mąstau apie tai? Ištikimiausi Dievo tarnai visą savo gyvenimą darydavo savo darbų ataskaitą ir patys save teisdavo. Tačiau kai artindavosi paskutinė gyvenimo valanda, būdavo apimti didžiausios baimės, kad teisingasis Dievas nenubaustų jų. Ar aš, kuris negaliu nė lygintis su šventaisiais, neprivalau už juos daugiau drebėti ir bijoti, kad manęs Dievas nenubaustų už tai, jog neišnaudojau duoto laiko Dievo garbei ir savo išganymui?

Duok ataskaitą už savo tarnavimą.

Liepos 20 diena

Apie mirties užmiršimą

I. Mirties užmiršimas yra blogo gyvenimo ženklas

Apmąstymas apie mirtį yra geriausia priemonė nuodėmėms išvengti. Iš to išplaukia, kad kas nemąsto apie mirtį, tas nebijo nusidėti. Jeigu tu iš tikrųjų mąstytum apie mirtį, tai pasakyk, ar benorėtum šiame pasaulyje turėti kuo daugiau žemės linksmybių ir ar pataikautum savo kūno geiduliams? Jeigu nemąstai apie mirtį, vadinasi, pasaulis ir jo linksmybės dar yra tau malonios ir tavo širdis dar yra prisirišusi prie jų. Mirties prisiminimas parodytų tau šio pasaulio tuštybę, tavo gyvenimo trumpumą, bausmę, kuri laukia tavęs po mirties už nedorą gyvenimą. Bet nenori apie tai mąstyti, kadangi nenori būti sveikas ir taip galvoji: geriau gyvensiu geiduliuose ir pražudysiu savo sielą, negu išsižadėsiu to, kas patinka mano kūnui. Jeigu gerai įsižiūrėtum į karstą, į kurį miręs būsi paguldytas, tai ryšiai, siejantys tave su šiuo pasauliu, patys suirtų; ugnis, kuria dega tavo geiduliai, pati užgestų; tavo kentėjimai taptų

lengvi; mintimis persikeltum į visų mirusiųjų gyvenimą ir imtum nekęsti šios žemės laimės. Bet kai tik užmiršti mąstyti apie mirtį, kartu iš tavo galvos dingsta visos prakilnios ir šventos mintys: užmiršti mąstyti, kas esi, koks bus tavo likimas, kokia amžinybė tavęs laukia, įpuoli į nuodėmes ir pasuki į pražūties kelią. O Viešpatie! Duok man jėgų, kad be atvangos mąstyčiau apie mirtį ir raginčiau save gyventi šventai!

„Per visas savo sunkios tarnystės dienas laukčiau, kol ateis kas manęs paleisti.“ (Job 14, 14)

II. Mirties užmiršimas yra blogos mirties ženklas

Ar gali buti gera mirtis to, kuris ilgą laiką nemąstė apie mirtį ir jai nesirengė? Ar kas mirė gerai, jei visai nesiruošė mirčiai? Seneka, stabmeldžių mąstytojas, yra pasakęs: „Visą gyvenimą reikia mokytis, kaip teisingai numirti.“ Jeigu stabmeldžių mąstytojas taip galvojo apie mirtį, tai pasakyk, ką apie pasirengimą mirčiai turi manyti krikščionis, kuris tiki, jog nuo mirties priklauso jo laimingas ar nelaimingas likimas? Ar krikščionis, norėdamas šventai numirti, gali tenkintis vienos dienos pasirengimu? Per mažai pasakyta, kai kalbama, jog mirties užmiršimas yra blogos mirties ženklas, reikėtų sakyti, jog jis yra tikras blogos mirties ženklas. Šventieji niekados nepamiršdavo tos minties, su ja keldavosi ir guldavosi, su ja kiekvieną dieną pradedavo ir baigdavo savo darbus. Ar tu gali būti tikresnis už šventuosius, jog neturi bijoti mirties? Žmonės miršta, krinta kaip rudeniniai lapai nuo medžių, miršta visai netikėtai, miršta būdami sunkiai nusidėję. „Mirtis ateis tada, – sako Dievas, – kai tu visai nesitiki.“ Todėl drebėk ir visados būk pasirengęs. Kasdieną mąstyk apie mirtį ir ruoškis gerai numirti. O Viešpatie! Kokia žmonių kvailybė, kad visai nemąsto apie tokį svarbų reikalą, nuo kurio priklauso laiminga ar nelaiminga amžinybė, ir juo nesirūpina.

„Niekada nebus per daug atsargumo tuose dalykuose, kurie susiję su amžinybe.“ (Šv. Grigalius)

Liepos 21 diena

Apie nuodėmę

I. Nuodėmė yra vienintelė Dievo priešininkė

Turbūt mano širdis yra per daug užkietėjusi, o Viešpatie, kad reikia ieškoti naujų priemonių sukelti joje neapykantai nuodėmėms. Štai ta nauja priemonė: nuodėmė, o Viešpatie, yra vienintelė Tavo priešininke. Ji yra tokia Tavo priešininkė, su kuria niekada nesusitaikysi. Ji yra Tavo vienintelė priešininkė. Tu priimi visas kitas blogybes, visas nelaimes ir jas myli. Tu jas žmonėms siunti. Tu esi kentėjimų, neturto, paniekinimų ir kitų žmonijai siunčiamų nelaimių pradžia. Jomis arba mus plaki, arba gydai, arba nori atvesti į dorą gyvenimą. Tu siunti tas nelaimes musų labui. Kitaip yra su nuodėme. Ji yra paties žmogaus padaras, kuris yra Tavo amžinas priešininkas. Ji yra niekada nesibaigiantį blogybe, visų didžiausia blogybė; todėl Tu visada labiausiai jos šaliniesi ir jos nekenti. Ak! Kokia baisi yra kiekviena nuodėmė! Būčiau visiškas niekšas ir beprotis, jeigu užmegzčiau kokius nors santykius su Tavo priešininke. O, aš nelaimingas! Nežiūrint to, kad nuodėmė yra Tavo priešininkė, aš drįstu ją daryti ir pakelti prieš Tave, o Dieve, savo ranką. Tu esi mano Dievas, o aš, žemės dulkė, drįstu sukilti prieš Tave ir Tau priešintis!

II. Nuodėmė yra vienintelė žmogaus priešininkė

Nuodėmė yra vienintelis dalykas, kuris padaro žmogų nelaimingą. Pirmiausia nuodėmė apiplėšia žmogų, atimdama brangiausią jo turtą, t. y. atitraukdama jį nuo Dievo, kuris yra visų gėrybių ir turtų pradžia. Šv. Rašte, Teisėjų knygoje, skaitome, kaip Mykolas graudžiai verkė, kai sužinojo apie stabų, kuriuos jis garbino, pavogimą. „Pavogė man mano dievus, ir dar manęs klausiate, kodėl aš verkiu", – taip jis skundėsi. O, kokia mums gėda, kad tarp mūsų atsiranda tokių, kurie laisva valia, be jokio gailesčio, dar su džiaugsmu pameta tikrąjį Dievą ir Jo neieško. Netekę turtų, neranda sau vietos iš rūpesčio, o netekę Dievo, ramiai sau ilsisi. Nuodėmė veda žmogų į didžiausias nelaimes,

t. y. į pragarą, visų nelaimių vietą. Seniai jau būtum ten patekęs, jeigu Dievo gailestingumas nebūtų tavęs sulaikęs nuo tos nelaimės. Prisimink, kiek kartų Dievą rūstinai sunkiomis nuodėmėmis. Ar manai ir toliau taip gyventi ir rūstinti Dievą? Kiek Tu, mano Išganytojau, esi iškentėjęs, kad išgelbėtum mane iš tos nelaimės, iš nuodėmių! Mano nuodėmės Tave prikalė prie kryžiaus. Ar drįsčiau vėl nusidėti ir vėl iš naujo Tave kryžiuoti? Geriau mirčiau, negu tave rūstinčiau.

„Nepaisei uolos, kuri tave pradėjo, užmiršai Dievą, kuris tave pagimdė." (Įst 32, 18)

Liepos 22 diena

Marija Magdalena prie Kristaus kojų

I. Magdalena davė tobulos atgailos pavyzdį

Negali būti kitokio gailesčio už nuodėmes, kaip Magdalenos gailestis. Stebek ją, parpuolusią prie Kristaus kojų. Ką ji ten veikia? Be paliovos apverkia savo nuodėmes. Jos ašaros yra tikros, kadangi eina iš širdies, iš tos širdies, kurioje pirmiau viešpatavo nuodėmė, iš nusižeminusios, persimainiusios ir gailesčio sujaudintos širdies. Tos ašaros gausios, tekančios iš akių upeliais, ašaros gailios ir karčios. Magdalena savo atgailą už nuodėmes išreiškia žodžiais: „Nusidėjau, Viešpatie!" Daug tuo yra pasakyta: nusidėjau, t. y. nusikaltau dangui ir Tau, Viešpatie. Bet žodis žodžiu ir lieka. Žodis kartais pasako ir neteisą. Bet štai atgailos pavyzdys – ašaros. To ženklo užtenka, kad įsitikintum gailesčio tikrumu. Tegu nebūna žodžių, tegu būna ašaros ir širdies susijaudinimas, tai bus geriausias tavo atgailos ženklas. Magdalenos atgaila buvo tokia galinga, kad nugalėjo Dievo širdį, suminkštino Jo rūstybę ir tarsi verste privertė ištarti šiuos žodžius: „Atleidžiamos tau nuodėmės." O pilni ramybės ir džiaugsmo žodžiai! Atleisti, vadinasi, dovanoti visiškai, tarsi jų nė nebūtų buvę. Tačiau Magdalena už jas gailėjosi ir visą gyvenimą verkė. Ar ir tu taip atgailauji už savo nuodėmes? Ar esi kada nors graudžiai jas apraudojęs? Išpažįsti jas per Atgailos sakramentą ir ten išgirsti, kad tau yra atleis

tos tavo nuodėmės, bet nežinia, ar iš tikrųjų jos yra atleistos, kadangi dar tebemyli tas nuodėmes ir dažnai į jas sugrįžti. Nepakeitei nei savo širdies, nei savo gyvenimo. Apmąstyk ir nuspręsk gyventi kitaip.

„Marija Magdalena, kai Jėzaus ieškojo, visus kelius ašaromis kaip perlais nuklojo." (Giesmė)

II. Magdalena davė tobulos meilės pavyzdį

Magdalenai yra atleistos nuodėmės, kadangi ji labai mylėjo. Koks gražus yra šis pasakymas: labai mylėjo. Bet daug gražesnis yra jo atlikimas: Magdalena pamilo Ganytoją, nenustojo Jo mylėti ir mylėjo kaskart vis karščiau. Kas ją atvedė pas Ganytoją, jeigu ne meilė? Kas ją priver tė pulti prie Jėzaus kojų, jeigu ne meilė? Todėl Magdalenai teko laimė išgirsti šiuos meilės žodžius: „Jai atleidžiama daugybė jos nuodėmių, nes ji labai pamilo" (Lk 7, 47). Taip yra: jei kas Dievą myli, tą ir Dievas myli. Marija Magdalena iš meilės Viešpačiui Jėzui paaukojo save, savo gyvenimą, savo širdį ir širdies jausmus. Kas rodo, kad tu myli Dievą? Kartais stovi prie Viešpaties altoriaus, o tavo širdis toli nuo meilės Viešpačiui. Esi atšalęs, apsnūdęs. Ar nėra pasityčiojimas sakyti, jog myli Dievą? Kada gi pamilsi Dievą, kaip Marija Magdalena buvo Jį pamilusi? Žengi tik pirmuosius meilės žingsnius. Viskas tau atrodo sunku ir nepakeliama. Kūrinius myli labiau negu Kūrėją. Bet ar taip darydamas atsimeni, jog meiles Dievui negalima sutaikyti su meile kūriniams.

„Didelis buvo tos moteriškes gailestis, nepaprasta meilė." (Laurynas Justinijanis)

Liepos 23 diena

Magdalena prie nukryžiuoto Jėzaus

I. Marijos Magdalenos pasiaukojimas

Esama dorybių, kuriomis mes nesekame, tuo tarpu daug silpnesni už mus žmonės su didžiausiu uolumu jas išlaiko esant sunkioms gyvenimo aplinkybėms. Tokia dorybė yra Marijos Magdalenos pasiaukojimas, kuris veda ją kruvinais Kristaus keliais ligi pat Kalvarijos kalno.

Čia matome Kristų labiausiai nusižeminusį. Jo mokiniai Jį apleidžia; Jo pamokslai ir stebuklai jau nebestebina žmonių; kryžius, ant kurio kabo prikaltas, yra didžiausias pažeminimo ženklas žmonių akyse. Kristus lieka ant jo kaboti vienišas, apleistas savo artimiausių, t. y. apaštalų ir mokinių. Tik Marija Magdalena, silpna moteris, Jo neapleidžia sunkiausią valandą. Ji tvirtai glaudžiasi prie kryžiaus tuo metu, kai jis daugiausiai paniekintas, o Kristaus, prikalto prie kryžiaus, išpažinimas ke lia didžiausią pavojų. Ką manai apie tokį Magdalenos pasiaukojimą? Ar gali abejoti, jog ji taip pasiaukoja iš karštos meilės Jėzui? Ką manai apie save? Ar nors dalinai seki Magdalenos pasiaukojimu? Dabar Kryžius yra labiausiai žmonių gerbiamas, Kryžius yra išganymo ženklas, per Kryžių Kristus nugalėjo priešus, kabantis ant kryžiaus Išganytojas viso pasaulio pripažįstamas Išganytoju, tik tu gėdijiesi Kryžiaus ir Nukryžiuoto, tik tu nenori nešti savo kasdienių kryžių. Jeigu iš tikrųjų taip yra, tai nesi vertas vadintis Jėzaus mokiniu.

II. Marijos Magdalenos gailestis

Marijos Magdalenos gailestis turėjo būti nepaprastas. Toji min tis, jog jos kaltė nemažai prisidejo prie Kristaus kančios, raižyte raižė jos širdį, išspausdama iš akių gailias ašaras. Kokiomis akimis Magda lena žiūrėjo į pasaulį, kuris ją pražudė, ir į Jėzų, kuris ją, pražudytą, išgelbėjo? Vienintelė jos mintis buvo atsilyginti už tai Viešpačiui Jėzui graudžiomis ašaromis ir griežta atgaila. Kodėl aš, o mano Jėzau, nepuolu prie Tavo kojų? Aš esu tas, kuris Tave, o mano Dieve, nukryžiavo. Budeliai, kurie Tave kankino ir nukryžiavo, buvo tik mano nedorybių įrankiai. Kai žvelgiu į kryžių, iš tikrųjų turiu prisipažinti, jog tai mano darbas, tai mano kaltės Tave, mano Išganytojau, prikalė prie kryžiaus. Bet ar galėčiau drįsti tai prisipažinti be gailesčio, be padekos, be meilės, o gal dar ir be tvirto pažado daugiau nebenusidėti?

III. Ką Marija Magdalena veikė po kryžiumi

Ji rinko Brangiausiojo Kraujo lašus, krintančius nuo kryžiaus. Tą dangaus lietų ji priėmė kaip brangiausią turtą. Jis nuplovė jos širdį, išgydė sielos žaizdas, pripildė širdį Dieviškojo Mokytojo meile.

Kaipgi aš naudoju savo Išganytojo Brangiausiąjį Kraują? Ar naudoju Jį kaip balzamą, gydantį visokias mano sielos ligas? O gal Jį mindau kartu su žydais, Jį nukryžiavusiais? O mano Išganytojau! Padaryk, kad Tavo Brangiausiojo Kraujo lašai kristų ant manęs ne dėl to, kad mane pražudytų, bet kad išganytų.

„Jo Brangiausiasis Kraujas tebūnie manyje, bet ne ant manęs." (Šv. Bernardas)

Liepos 24 diena

Dievas yra geriausias Viešpats

I. Dievas mažai iš mūsų reikalauja

Dievas yra mūsų geriausias Viešpats pirmiausia todėl, kad mažai iš mūsų reikalauja, ir tai, ko reikalauja, yra lengvai įvykdoma. Ar tokie yra šio pasaulio viešpačiai ir valdovai? Jie reikalauja, kad jų valdiniai ir namiškiai visą savo laiką skirtų jiems ir tik jiems dirbtų visus darbus. O ko iš mūsų reikalauja Dievas? Dievas reikalauja tik vykdyti Jo įsakymus. Tų įsakymų yra visai nedaug, tik dešimt: jie įvykdomi taip lengvai, kad net pati žmogaus prigimtis jiems nesipriešina. Kad juos įvykdytume, Dievas duoda mums gausių savo malonių, brangų laiką, teikia dvasios ramybę ir, pagaliau, žada už tai amžiną laimę danguje. Žodžiu, Dievas mums už tai atiduoda viską, sau pasilieka tiktai garbę. O gerasis Viešpatie! Kur atrasti kitą tokį viešpatį, kaip Tu? „Kas tarp dangiškųjų būtybių yra panašus į VIEŠPATĮ" (Ps 89, 7). Tačiau, nežiūrint to, kad Tu esi mano geriausias Viešpats, Tau tarnauju nenoromis. Ne tik Tavęs nemyliu, bet Tau priešinuosi ir laužau Tavo priesakus. Ne taip žmonės tarnauja pasauliui. Jo jungas yra sunkus, tačiau žmonės su didžiausia kantrybe jį neša ir jam paaukoja visą save. Ir ką už tai duoda pasaulis? Nieko. Tik išnaudoja ir įstumia į vargą. Jei Dievas iš tavęs tiek tereikalautų ir tiek tau teduotų, kokiomis, pasakyk, akimis į Jį žiūretum? Tu, Viešpatie, esi tikrasis, vienintelis mano Viešpats. Ką aš turiu, viskas yra Tavo, tuo tarpu aš nenoriu paaukoti Tau to, kas yra

Tavo ir mieliau tarnauju pasauliui. O Viešpatie! Nuo šiol garbinsiu Tave ir Tau vienam tetarnausiu!

II. Dievas daug mums duoda

Dievas tiek daug mums visko duoda, kad negalima ir suskaičiuoti, ir tos Dievo malonės yra tokios brangios, kad negalima jų įkainoti. Pasaulio valdovai nėra tokie dosnūs kaip Dievas. Nėra jokio, kad ir mažiausio darbo, už kurį Dievas gausiai neatlygintų. Kiekvienas žingsnis, kiekviena ašara, kiekvienas atodūsis atlyginamas amžinu garbės vainiku. Kaip elgiasi su mumis pasaulis, tas antrasis viešpats, kuriam tarnauja nemažai žmonių? Jis elgiasi kuo žiauriausiai. Pasaulis yra nedėkingas viešpats. Jam tarnauji, jam pasiaukoji, o jis ne tik tau neatlygina, bet tavęs ir pažinti nenori. Pabandyk jam nusidėti, tai jis dėl mažiausios kaltės smarkiausiai tave nubaus. Tu, o mano Viešpatie, ir žmonių kaltes atleidi, kad tik žmonės už jas gailėtųsi ir pasitaisytų, ir už gerus darbus gausiai atlygini. Jeigu būsiu Tau ištikimas, Tu man duosi visą dangaus karalystę, tokią karalystę, kuri niekados nesibaigs ir kurios negalėsiu vėl netekti. Tu esi vienintelis Viešpats, kuris už tokias mažas pareigas tiek daug žadi man duoti. Nuo šiol Tu būsi mano vienintelis Viešpats ne vien dėl to, kad mane myli, gausiai apdovanoji ir žadi man dangų, bet ir dėl to, kad esi geras ir vertas, kad Tave mylėčiau ir Tau vienam tarnaučiau.

Viešpatie, kas yra į Tave panašus?

Liepos 25 diena

Apie šv. Jokūbą

I. Šv. Jokūbas pasižymėjo meile Dievui

Dievas pirmas mus myli ir nori, kad mes už Jo meilę atsimokėtume meile. Šv. Jokūbas, pavadintas Griaustinio Sūnumi, buvo vienas iš trijų apaštalų, kuriems Viešpats Jėzus parodė nepaprastą savo meilę ir pasitikėjimą. Šv. apaštalas gerai pažino nepaprastą Dievo malonę. Jis ne tik viską paliko: savo tėvą, turtus, visas pasaulio gėrybes, kad sektų Kristu-

mi, bet dar Jį pamilo karšta ir ypatinga meile. Tuo jis užsitarnavo, kad Dieviškasis Mokytojas išskyrė Jį iš kitų ir apreiškė kai kurias paslaptis. Šv. Jokūbas buvo ištikimiausias Viešpaties Jėzaus mokinys. Žiūrėk, kaip jis gina savo Mokytojo garbę: trokšta, kad iš dangaus nukristų ugnis ir sudegintų tuos, kurie mažina Jėzaus garbę. Tas prisirišimas prie Jėzaus ir dvasios kilnumas išliko iki jo mirties. Šv. Jokūbas buvo ir ypatingas Marijos draugas. Jis pirmasis, Jai dar tebegyvenant, pastatė Marijos vardo bažnyčią. O laimingasis apaštale, kuris turėjai laimės buti apdovanotas tokiomis gausiomis Jėzaus ir Marijos malonėmis! Dar laimingesnis, apaštale, esi, kad pats dėl savo aukštų dorybių pasidarei vertas tų malonių. Nuo mūsų priklauso, ar ir mes turesime tokius draugus kaip Jėzus ir Marija. Kad galėtume tai pasiekti, nereikia nieko kito, tik juos mylėti. Tada niekados neprarasime jų draugystės. Mirtis, kuri perskiria draugus, amžinais ryšiais suriš tave su Jėzumi ir Marija.

II. Šv. Jokūbas pasižymėjo meile artimui

Yra didelės meilės ženklas, jei kas myli savo artimuosius taip, jog neatsižvelgdamas į persekiojimus, neapykantą ir kitus sunkumus, pasiaukoja dėl jų išganymo. Toks buvo Jokubas. Jis su didžiausiu uolumu skelbė Jėzaus Kristaus dievystę Judėjoje ir Samarijoje, ir, nežiūrint to, kad žmonės baisiausiai nekentė naujojo, apaštalų skelbiamo, mokslo, šv. Jokūbas į Kristaus tikėjimą atvertė daugybę žmonių. Daugiausia apaštalo pasidarbuota Ispanijoje, kur iki šiol šv. Jokūbas laikomas krašto globėju. Jis pirmas turėjo garbės savo krauju paliudyti Kristaus mokslą ir tai padarė nepaprastu būdu: leisdamas save nukankinti, jis parodė ypatingą meilę artimui. Kai vienas iš budelių, stebėdamasis nepaprastu šv. Jokūbo pasiaukojimu, išpažino Viešpatį Jėzų ir prašė savo kalčių atleidimo, apaštalas apkabino jį ir tarė: „Ramybė tau.“ Ar ir tu taip elgiesi su savo priešais? Sakai nieko bloga jiems nelinkįs, bet sakai ir tai, jog niekada su jais nedraugausi. Kas būtų, jeigu Dievas su tavimi taip pasielgtų, sakydamas: „Nieko bloga tau nelinkiu, bet danguje neturėsi su manimi vietos“? Tu artimui nedarai nieko gera, gi Kristus už artimą atidavė savo gyvybę.

Liepos 26 diena

Apie šv. Oną

I. Jos laimė

Dievo apvaizda padarė šv. Oną laimingą, duodama jai vyrą šv. Joakimą ir apdovanodama tokia nepaprasta dukterimi, kokia buvo Švenčiausioji Mergelė Marija, būsimoji Dievo Motina. Iš tų dviejų ypatingų malonių paskui išplaukė daugybė visokių šventosios kūno ir dvasios pareigų. Galima būti visiškai įsitikinusiam, jog šventoji, taip gausiai apdovanota Dievo apvaizdos rankos, mokėjo tinkamai už tai atidėkoti Dievui. Jos dėkingumą liudija dorybės, kuriomis ji papuošė savo gyvenimą. Apmąstyk, koks turi būti tavo dėkingumas Viešpačiui Dievui, kuris be jokio tavo gero darbo, dažniausiai ir be jokio prašymo, yra taip gausiai tau suteikęs savo malonių? Štai, pavyzdžiui, Dievas be tavo prašymo tave sutvėrė, atpirko, šventu Krikštu nuplovė tavo kaltes ir suteikė daugybę kitų savo malonių. O ar esi tinkamai už tai atsidėkojęs Dievui? Gal visai užmiršai Dievo malones? O mano nedėkingoji širdie, ką tu Dievui atiduosi už tai, ką Dievas yra tau suteikęs?

II. Jos šventumas

Šv. Ona turėjo būti apdovanota angelų dorybėmis, kad tinkamai išauklėtų Mariją, angelų Karalienę. Ir iš tikrųjų, jos nekaltybė, tikėjimas, meilė viršijo visas Senojo Įstatymo teisingiausiųjų vyrų dorybes. Koks jos karštumas maldoje, koks atsidavimas Dievo valiai, koks dosnumas dalijant beturčiams išmaldą! Tačiau šventoji nesididžiavo tomis dorybėmis, neniekino kitų, buvo ištikima savo vyrui šv. Joakimui. Taip gyvenant reikėjo, kad ir mirtis būtų šventa ir laiminga. Taip ir buvo. Ar tu, kuris neturi jokių nuopelnų, gali tikėtis sulauksiąs panašios laimingos mirties? Dėl ko gi neseki prakilniu šventųjų gyvenimu? Teisingai tave gali imti baimė, kad neidamas šventųjų pėdomis, gali būti nepriskirtas prie dangaus gyventojų.

III. Jos garbė

Kadangi žmogus po mirties danguje pjauna tai, ką čia, žemėje, paseja, kadangi šiame gyvenime gautos Dievo malonės yra pomirtinės Dievo garbės saikas, todėl galima aiškiai matyti, kokia didelė laimė buvo suteikta šv. Onai. Dar viena ypatybė išskiria šv. Oną iš kitų šventųjų: ji yra Marijos motina. Kokia motinos laimė matyti šalia savęs dukterį, būsimąją dangaus Karalienę ir Galingiausiojo Dievo Motiną? Kiek turėjo garbės Marija, tiek ji atsispindi ir Onos gyvenime. O garbingoji motina, dabar suprantu, jog tik per tave galiu prieiti prie tavo dukters, taip, kaip prie Išganytojo galiu prisiartinti tik per Jo Motiną.

Liepos 27 diena

Apie norą būti išganytam

I. Tas noras privalo būti tikras

Reikia tik norėti būti išganytam. Tačiau mažai kas save išgano. Dėl ko? Dėl to, kad mažai kas nori būti išganytas. Mes neskiriame tuščių troškimų nuo tikro noro būti išganytiems, todėl apsigauname tuo atveju, kuriuo apsigauti yra didžiausia, kokia tik begali būti, nelaimė. Mūsų noras būti išganytiems yra per daug bendras, neatsižvelgiant į smulkmenas. Be to, mes turime kitą slaptą norą, kuris atmeta visa, kas veda į išganymą, ir mums sako, jog esame bejėgiai ir nieko negalime padaryti. Toks yra tinginių ir apsileidėlių prieštaravimas. Atrodo, lyg norėtų būti išganyti, bet iš tikrųjų neturi jokio išganymo noro, atrodo, lyg daug darytų, bet iš tikrųjų neatlieka jokio išganymo darbo. Toks darbas yra tik juokų darbas. Kas begali būti juokingiau, kaip sakyti: „noriu būti išganytas“ ir nieko neveikti del išganymo. „Juokinga yra sakyti: norėjau, bet nepadariau“, – sako šv. Bernardas. Jei nori būti išganytas, klausyk Dievo įsakymų.

II. Tas noras privalo būti karštas

Kiek reikia rūpesčio ir kantrybės, norint susilaukti aukščiausios Gėrybės ir visų savo darbų užmokesčio! Koks karštas privalo būti

troškimas pasiekti tai, kas yra brangu! Tačiau lig šiol aš vis dar tebesu šaltas. Randu palinkimus ir troškimus, bet jie mane suvedžioja ir veda į pražūtį. Tie palinkimai ir troškimai kyla iš mano kūno geismų. Ir aš dar drįstu sakyti, jog trokštu išganymo? Toks netikęs išganymo troškimas yra didžiausia mano silpnybė. Man šiandien tai patinka, aš tą darau, rytoj kas kita patiks, aš ką kita darysiu. Tai ar gali buti kalbama apie išganymą, jei nėra tikro išganymo noro? Apmąstyk, ar turi protą ir tikėjimą, jei taip mažai tesirūpini išganymu? Ar ne daugiau trokšti žemės dalykų ir jais rūpiniesi nei išganymu? Ar tau padės įgyti dideli žemės turtai, jeigu būsi amžinai žuvęs?

„Mes tik raginame jus... darbuotis savo rankomis." (1 Tes 4, 11)

III. Tas noras privalo būti nuolatinis

Kas ištvers iki galo, tas bus išganytas. Pažvelk į Judą. Gerai pradėjo, blogai užbaigė. Kadangi tiesa apie išganymą yra nekintama, tai ir išganymo noras negali keistis. Tos pačios priežastys, kurios vertė mane daryti gera, verčia niekada neatsitraukti nuo to gero. Dievas, kuriam tarnauju, visada yra geras. Dangus, kuris man pažadėtas, visada yra gražus. Tai man duoda daugiau drąsos ir tikėjimo, jog kovos laikas yra trumpas ir pergalė, Dievo malonei padedant, nėra sunki. Ak, mano Viešpatie, šiandien tikrai žadu trokšti išganymo, trokšti karštai ir su ištverme. Šiandien Tau, Dieve, iškilmingai pasižadu: „Noriu išganyti savo sielą."

Liepos 28 diena

Mąstymas apie žmogų, patekusį į pragarą

I. Pragaras yra ir aš jame esu

Tokia yra pirmoji į pragarą patekusio žmogaus mintis. Tu irgi persikelk ten savo mintimis. Tas apmąstymas turėtų tave sukrėsti ir atbaidyti nuo pragaro. Mąstyk taip: esu sutvertas, kad gyvenčiau danguje, o dabar esu pragare. Toji trumputė valandėlė, skyrusi mane nuo šio pasaulio, nugramzdina mane į pragarą ir čia aš dabar esu. Tai atsitiko

dėl mano kaltės. Tai yra mano geidulių vaisius. Nei Dievo bausmė, nei Jėzaus Kristaus gerumas nesugebėjo manęs atitraukti nuo blogio ir įkvėpti atgailos dvasią. O baisusis pragare! O nelaimingoji amžinybe! Kokia baisi bus mano nelaimė, jeigu ten pakliūsiu! Nukreipk dabar tuos šauksmus ir dejavimus į save ir rinkis iš jų išganingų pamokymų. Tas pragaras yra parengtas ir tau, ir visiems, kurie prieštarauja Dievui. Jis yra po tavo kojomis, bet tu jo nebijai ir apie jį nemąstai. Užtenka vieno mirtino nusidėjimo, kad ten pakliūtum. Tu tai gerai žinai, tačiau nebijai mirtinos kaltės. Dabar aišku, kad arba esi be tikėjimo, arba ne tekęs proto. Skubėk kuo greičiau pakeisti savo gyvenimą, nes kitaip teks su tuo prakeiktuoju per amžius būti didžiausiame nusiminime ir nuolatos sau prikaišioti: „Pragaras yra mano gyvenimas."

II. Esu pragare ir čia degu

Tai antroji prakeiktojo mintis: „Pragaro skausmai apsupo mane." O Viešpatie, kokie baisūs tie skausmai! Kokie nesuskaitomi savo daugybe, kokie nepakeliami savo žiaurumu, be jokio suraminimo, be jokio atleidimo. Turiu kartu kentėti visas nelaimes. O pragare! Degu tavyje nesuprantamu, bet tikru būdu. „Pragaro skausmai apsupo mane." Jeigu mąstau apie pragarą, tai nutyla mano liežuvis ir daugiau nesiskundžiu šio gyvenimo vargais ir sopuliais. Manęs nebejaudina nei saldžiausi troškimai, nei didžiausios neteisybės. Niekas man šiame pasaulyje nebaisu, kai mąstau apie pragarą. O pragare, būk man visada baisus ir sulaikyk mane nuo mirtino nusidėjimo.

III. Degu pragare ir degsiu per amžius

Ši trečioji mintis yra visų baisiausia ir ji daugiausiai kankina prakeiktuosius. Visados kentėsi ir niekuomet nebūsi išvaduotas iš kančių – tai du dalykai, neduodantys prakeiktiesiems ramybės. Ar ilgai kentėsi? Atsakymas trumpas: „visados". Praeis milijonai metų, o tu vis dar kentėsi. Pragaras būtų pakenčiamas, jeigu matytum jo pabaigą. Bet pragaro galo nėra. Kartą ten patekęs, niekada iš jo neišeisi. Ugnis niekada tavęs nesudegins. Pragaro piktieji niekada tavęs nenukankins. Dievo rūstybė niekada nesibaigs. Ak! Nepadės man nei nu-

siminimas, nei dejavimas. Kartą patekau pragaran, tai ten per amžius ir būsiu. Jeigu negaliu iškentėti mažos kibirkštėlės, tai kaip iškentėsiu baisiausią amžinąją ugnį, kuri degins mane be jokio pasigailėjimo?

Pragare nėra jokio išganymo.

Liepos 29 diena

Apie šv. Mortą

I. Šv. Mortos uolumas priimant Kristų

Tikrasis vaišingumas reiškiasi pagarba, kurią rodome svečiams, lipšnumu, kuriuo juos priimame ir noru daryti tai, kas jiems patinka. Visas tas tikrojo vaišingumo žymes matome Mortos asmenyje, kai ji priima Kristų savo namuose.

1. Morta parodė Kristui didžiausią pagarbą, priimdama Jį savo namuose ne kaip paprastą svečią, bet kaip Mesiją ir Izraelio Išganytoją. Priimdama Jį savo namuose, daro visa tai, ką dera padaryti dėl Viešpaties ir Išganytojo: Morta, kaip šv. Petras, viešai išpažįsta Kristų: „Aš tikiu, jog tu Mesijas, Dievo Sūnus“ (Jn 11, 27).

2. Iš to spręsk, koks turėjo būti Mortos rūpestis, koks atsidėjimas, koks lipšnumas, kad tinkamai priimtų Kristų! Ji pati savo rankomis gamina valgius ir dar tuo nepasitenkina. Ji norėtų dar daugiau pasiaukoti, kad įtiktų Kristui. Todėl ir išgirsta iš Kristaus lūpų šį priekaištą: „Dėl ko taip rūpiniesi?“

3. Pagaliau, koks Mortos noras daryti viską, kad patiktų Kristui! Kai tik sužino, kad Kristus ketina užeiti į jų namus, tuojau Jį sutinka, kviečia vidun, aukoja Jam savo darbą ir širdį. Palaiminti namai, kurie tokį brangų svečią pagerbė tokiu vaišingumu! Bet dar labiau palaimintas tas asmuo, kuris turėjo laimės priimti tokį brangų Svečią, su Juo šnekėtis ir Jam paaukoti savo širdį. Kaip tu priimi Kristų, kai Jis pas tave ateina šventojoje Komunijoje? Kur yra tavo pagarba ir meilumas? Kokiomis dorybėmis papuoši savo širdį? Kaip išreiški Jam savo meilę ir džiaugsmą, kad Jis teikėsi tave aplankyti? Priimdamas Viešpatį Jėzų Komunijoje, sek Mortos pavyzdžiu.

II. Kuo Kristus atsilygina Mortai už priėmimą

Meilė atlyginama meile. Kristus, sujaudintas Mortos vaišingumo, išreiškia Jai nepaprastus meilės ir prielankumo jausmus.

1. Priima ją į savo meilę. Tai liudija ir Evangelija: „Jėzus mylėjo Mortą“ (Jn 11, 5). Kokia laimė būti Kristaus mylima. Užtenka jau tos vienos malonės – Kristaus meilės, kad galėtum būti laimingas.

2. Kristus padarė Mortą savo sužadėtine, nes Morta buvo pirmoji, kuri po Mergelių Karalienės Marijos aukštai iškėlė nekaltybės vėliavą. Pagaliau, Kristus pasikvietė ją į savo amžinas vaišes dangaus karalystėje. Dėl Kristui patiektų trumpų vaišių Mortai teko laimė būti priimtai į amžinas vaišes danguje. Kaip mes galime tapti Kristaus draugais? Priimdami savo namuose beturčius ir juos šelpdami.

Liepos 30 diena

Trys dalykai, kurie mus ragina būti kantrius

I. Viešpaties Jėzaus kryžius

Pažvelk į nukryžiuotąjį Jėzų ir pasakyk, ar gali skųstis, jog tavo kryžiai ir vargai yra nepakeliami? Žmogaus supratimą viršija tai, ką Kristus yra iškentėjęs; tačiau Jis nė vienu žodžiu nėra skundęsis nei savo kančių sunkumu, nei budelių žiaurumu. Jis tik meldėsi už savo budelius ir prašė jiems atleidimo. Palygink savo kančias su Kristaus kančiomis. Ar tave kas plaka, ar tave kas vainikuoja erškėčiais, ar kas kala prie kryžiaus? Ne. Tai ko dejuoji ir verki? Pavesk savo skundus ir dejavimus Tam, kuris deda ant tavo pečių tuos kasdienius kryželius. Tu ne tik nesimeldi už savo persekiotojus ir neprašai jiems atleidimo, bet dar jų neapkenti ir jiems keršiji. O mano Išganytojau! Kaip netikusiai aš Tavimi seku! Tegu Tavo gerumas ir malonumas padarys galą mano skundams ir nekantrumui. Garbinsiu Tave varguose ir melsiuosi už savo priešus.

II. Prakeiktųjų kančios

1. Prakeiktųjų kančios yra nepakeliamos. Amžinai deginanti ugnis ir nuolatos graužiąs sąžinės kirminas – tai aukščiausias tų kankinimų laipsnis. Tu, kuris seniai esi užsitarnavęs, kad būtum taip baisiai kankinamas, neištveri nė mažiausių kentėjimų ir dejuoji.

2. Tos kančios yra nuolatinės. Nesitikėk sulaukti nė trumpiausios ramybės valandėlės, išvysti šviesos spindulėlio, išgirsti tave džiuginančios žinelės, gauti vandens lašelio. Kentėsi, kentėsi be jokio poilsio. Kaipgi tu elgiesi, kada tave ištinka koks nemalonumas? Visu balsu rėki ir dejuoji, sukeli ant kojų visus namiškius, visi apie tave šokinėja, kad nuramintų. Tačiau tu nieko nepaisai ir nesiliauji rėkavęs ir pykęs ant visų, kurie pasipainioja po kojomis.

3. Tos kančios yra amžinos. Pragare nėra nei vilties, nei išganymo. Ten nera suraminimo, nėra kančių pabaigos. Amžina ugnis, amžinas kalėjimas, amžinas nusiminimas. Tik vienintelis suraminimas lieka man, o Viešpatie: jeigu kantriai ištversiu mažus dalykus, tai amžinų kankynių nė matyte nematysiu.

Sūnau, turėk nors truputį kantrybės: štai Kristus stovi prie durų, norėdamas tau padėti.

III. Šventųjų linksmybės

Linksmybę šventiesiems atnešė kantrybė. Kryžiumi jie nupelnė sau dangų, tuo Kryžiumi, kurio aš nekenčiu ir kurį atmetu. Jeigu įsižiūriu į šventųjų gyvenimą, tai matau, jog nėra tokio šventojo, kuris kaip nors nebūtų kentėjęs. Vienas jų rodo man įkaitintą geležį, kuria buvo nukankintas, kitas kalaviją, kuriuo buvo nužudytas; kiekvienas iš jų vienaip ar kitaip yra kentėjęs. Kančiomis, persekiojimais tarsi kokiais laiptais jie pasiekė aukščiausios garbes vainiką. Ir aš ne kitokiu, tik tuo pačiu keliu tegaliu nueiti į dangų. Tad reikia stebėtis, kodėl šalinuosi to kelio? Dėl ko visa darau priešingai? Tie keliai, kurie veda mane į mano Tėvynę, yra iškloti erškėčiais. Kai apsvarstau savo galutinį tikslą, kai pamatau savo Išganytoją Viešpa

tį Jėzų, sunkiai kentusį, bet dabar besiilsintį amžinoje garbėje, tai su džiaugsmu pasižadu eiti tais erškėčių keliais, kad pasiekčiau amžiną dangaus laimę. Trumpus kentėjimas – amžina linksmybė.

Liepos 31 diena

Apie šv. Ignaco būdą

I. Nepaprastas šventumas,
susijęs su kasdieniu gyvenimu

Jėzus Kristus savo gyvenime pasižymėjo ne tiek išore, kiek vidumi, dvasia, ir tuo skyrėsi nuo žmonių. Jis buvo ramus, nusižeminęs; gi savo sieloje buvo karštas, užsidegęs troškimu vykdyti dangaus Tėvo valią. Toks buvo ir šv. Ignacas. Jis troško atversti visą pasaulį. Tačiau nenorėjo išore skirtis nuo kitų, kad neatstumtų nuo savęs žmonių. Eidamas prie to darbo, prie pasaulio atvertimo, jis visa savo siela atsidavė Dievui, jo širdis degė karšta meilės Dievui ugnimi, jis nieko kita neieškojo, tik Dievo, tik Dievą pasirinko savo gyvenimo tikslu. Meilė Dievui buvo skaisti ir niekuo nesuteršta. Prie pasaulio atvertimo šv. Ignacas ėjo paniekindamas save. Jis mokėjo taip save suvaldyti, kad sunkiausiomis gyvenimo valandomis nepasiduodavo prieštaringiems jausmams. Jo pastovumo nesugebėjo palaužti didžiausios nelaimės ir sunkumai. Ir nors turėjo daugybę užsiėmimų, tačiau niekada neužmiršo tų dviejų dalykų: meilės Dievui ir savęs išsižadėjimo. O kaip mes esame nutolę nuo šv. Ignaco gyvenimo! Nors visų mūsų gyvenimas būtų bendras, tačiau bendraudami su kitais negalime užmiršti, kad dora turi būti mūsų pačių darbo ir atsidavimo vaisius. Paklauskime save, ar valdome blogus palinkimus? Ar niekiname tai, ką myli pasaulis? Ar meilė Dievui yra visų mūsų darbų siela ir širdis? Jeigu nori sekti šv. Ignaco gyvenimo pavyzdžiu, atsižvelk į tris dalykus. Pirma. Kaip bjauriai atrodo žemė, kai pakeli akis į dangų! Antra. Kiekviename žingsnyje nugalėk save! Trečia. Visa aukok Dievo garbei!

II. Nepaprastas uolumas, susijęs su tobula išmintimi

Šv. Ignacas turėjo už visą pasaulį didesnę širdį. Jis norėjo į tikėjimą Kristumi atversti visą pasaulį: klaidatikius, žydus, stabmeldžius. Sunkus ir, rodosi, beveik nepakeliamas buvo tas darbas, bet su kokiu pasisekimu jis buvo atliktas.

1. Kadangi jis negalėjo visur pats būti, tai į visą pasaulį siuntė savo mokinius, kuriuos pats pirmiausia išmokė ir įkvėpė dvasią. Jeigu Grigalius Didysis yra pavadintas Anglijos apaštalu, kadangi ten yra siuntęs misionierių, tai šv. Ignacas gali būti pavadintas viso pasaulio apaštalu.

2. Kadangi šv. Ignacas, kaip žmogus, negalėjo būti amžinas ir nemirtingas, tai jis, palikdamas pasauliui parašytą knygelę „Dva siniai apmąstymai", auklėdamas jaunuomenę ir atlikdamas kitus darbus, padarė savo vardą amžiną. Būdamas nepaprasto uolumo, mokėjo būti išmintingas. Buvo uolus be kartumo, neapykantos ir rustybės. Savo darbuose buvo saldus, malonus, meilus, kad tik patrauktų prie Dievo žmonių sielas. Niekas negalėjo pasipriešinti maloniems jo žodžiams, meilės darbams. Ar ir tu toks esi? Bene nori kitus varžyti ir kitiems duoti paliepimus, užuot uždėjęs apynasrį savo palinkimams ir juos pažabojęs? Tik kantrybe ir vargų pasaldinimu galima patraukti žmonių širdis. Tarnaudamas kitiems, ir pats savęs neužmiršk. Ar bus gerai, jeigu kitus išganysi, bet pats liksi netobulas žmogus?

Rugpjūčio 1 diena

Apie šv. Petrą, kalinį

I. Jo grandinės garbingos,
mūsų – žeminančios

Kokia garbė buvo šv. Petrui būti įmestam į kalėjimą ir apkaltam sunkiomis grandinėmis dėl Viešpaties Jėzaus, kai gynė Jo vardą ir Jo įsteigtą Bažnyčią. Brangios yra tos šv. Petro grandinės ir iki šiol laikomos didžiausioje pagarboje. Susigėskime dėl tų ryšių ir grandinių, kurios mus riša ir kuriomis esame apkaustyti. Kas mums jas uždėjo? Gi piktoji dvasia, kuri mus nugalėjo ir pavergė. Ji yra mūsų nugalėtoja, mes esame jos vergai. Taip sako ir šv. Petras: „Nugalėtasis tampa nugalėjusiojo vergu“ (2 Pt 2, 19). O kiek šiame pasaulyje yra tave tvirtai rišančių ryšių! Ar bereikia didesnio pažeminimo, kaip turint tokį gerą Viešpatį, koks yra Dievas, kuris gausia ranka dalija mums savo dovanas, susirišti ne su Juo, vadovautis ne Jo įsakymais, bet leisti save suvaržyti pasaulio, kūrinių ir piktosios dvasios ryšiais. Tik tie ryšiai yra garbingi, kurie riša su Viešpačiu Dievu. Juo tvirčiau būsi jais surištas, tuo daugiau turėsi laisvės ir garbės.

II. Jo grandinės malonios, mūsų – karčios

Meile Jėzui Kristui yra mūsų kentėjimų matas: mes kenčiame tiek, kiek mylime. Iš to spręsk, kokios saldžios šv. Petrui buvo tos grandinės, kuriomis jis buvo sukaustytas. Šventasis džiaugėsi galėdamas kentėti dėl Jėzaus vardo. Įmestas į kalėjimą, jis ramiai miegojo, nebijojo net mirti. Iš tikro malonu kentėti dėl Dievo, kurį mylime. Tau nemalonu kentėti, tau viskas sunku ir nepakeliama dėl to, kad nemyli Dievo. Tave sujaudina ir suerzina vienas žodis, mažiausias paniekinimas; sutikus pažeminimą, tave nupurto drebulys; pyksti išgirdęs nors vieną nemalonų žodelį. Ką darytum, jeigu reikėtų iškentėti rykštes, grandines, kalėjimą, pagaliau, paniekintam mirti? Pasaulio našta, kurią tu kasdieną neši savo noru ir kuria kasdieną tiek skundiesi, turėtų būti tau didžiausia sunkenybė. Ar atitinka tavo gyvenimas tavo tikėjimą ir įsitikinimus?

III. Jo grandinės naudingos, mūsų – kenksmingos

Kiek nuopelnų šv. Petras įgijo savo grandinėmis! Grandinės šv. Petrui buvo Dievo malonių, suraminimo ir džiaugsmo šaltinis. Kas garbingai kenčia, tam grandinės virsta garbės vainiku, tas išvedamas iš kalėjimo ir pasodinamas į garbės sostą. Ar tau padėjo kasdieniai vargai, kuriuos tu nekantraudamas, murmėdamas kentei? Jie ne tik nepasaldino tavo gyvenimo, ne tik negavai iš jų jokios naudos, jie apsunkino tavo gyvenimą naujais nusidėjimais ir padidino nekantrumą. O brangūs kentėjimai, kurie galite man duoti tiek daug Dievo malonių! Dėl ko aš jūsų nemyliu ir jūsų šalinuosi? Tiktai kantrybėje visa mano laimė.

„Viešpatie, Kryžiaus keliu tebūnu aš prie Tavęs pakeltas.“ (Šv. Augustinas)

Rugpjūčio 2 diena

Apie atlaidus

I. Atsikalbinėjimai dėl atlaidų

Jei gerai suprastum, koks brangus dalykas yra gauti atlaidus, ypač tuos, kurie vadinami visuotiniais, nebūtum toks apsileidęs, koks dabar esi; uoliau imtumeisi darbo, kad gautum atlaidus. Reikia žinoti, kas yra atlaidai. Atlaidai, ypač visuotiniai, yra kalčių atleidimas: ne tik dalinis, bet visiškas. Ne mes patys pasidarome nekaltį, bet Jėzus Kristus dėl savo nuopelnų atleidžia mums bausmes, kurias esame užsitarnavę savo kaltėmis. Koks yra Jo gerumas, o mūsų apsileidimas ir nerūpestingumas! Prisipažink, jog per mažai tiki atlaidais. Tuo tarpu tai yra tikėjimo tiesa, jog Bažnyčia turi teisę skelbti atlaidus; o tu, Bažnyčios sūnau, privalai klausyti Bažnyčios ir naudotis atlaidais. Pats Ganytojas tą teisę davė šv. Petrui, sakydamas: „Ką atriši žemėje, bus atrišta ir danguje“ (Mt 16, 19). Tu atsikalbinėji, nenorėdamas įgyti atlaidų, sakai, kad atlaidų esą per daug ir nesą ko būti tokiam godžiam stengiantis kuo daugiau jų gauti; esą užtenka keleto atlaidų. Tuo atsikalbinėjimu darai sau didelę skriaudą – sutrukdai bausmės atleidimą už kaltes. Pažiūrėk, koks esi uolus, kaip sunkiai dirbi, kad įsigytum kokį žemės turtą, ir ar nors kartą esi pasiskundęs, jog įsigijai per daug tų turtų? O gal atsikalbinėji nuo atlaidų manydamas, jog antrame gyvenime kitaip atlyginsi Dievui už savo nusidėjimus? O, neišmintingas žmogau, nežinai, ką sakąs. Iš dviejų blogybių renkiesi didesnę: išsirenki ugnį vietoj lengvos atgailos. Ar tai protinga? O jeigu būsi skaistykloje, tai pasakyk, ar ten sulauksi atlaidų? Ten Dievas iš tavęs išsireikalaus ligi paskutinio skatiko.

„Kas prašo skaistyklos, tas nežino, ko prašąs.“ (Šv. Augustinas)

II. Norinčių gauti atlaidus apsileidimas

Be reikalo įsivaizduoji atlikęs viską, ko reikia, jei aplankei Bažnyčią, sukalbėjai paskirtus poterius, ir tai dar netikusiai, be dvasios pakilimo. Čia kalbama apie svarbų dalyką – apie bausmės atleidimą už

nusidėjimus. Todėl ir tą darbą atleidimui gauti reikia atlikti tinkamai. Norint gauti atlaidus reikia, kad siela atgailautų: kad gailėtumeisi už savo kaltes ir tvirtai pasižadėtum pasitaisyti ir gyventi taip, kaip moko Evangelija. Jeigu manai, kad tai yra nereikalingas dalykas, tai klysti. Norint gauti atlaidus, reikia būti be kaltės ir turėti tvirtą norą negrįžti į nuodėmes. Todėl neapleisk nieko, kad neprarastum tų amžinų turtų – Katalikų Bažnyčios atlaidų. Daryk viską, kas įmanoma, kad tik įgytum tuos turtus. Išnaudok visas aplinkybes atlaidams gauti.

„Sukurk man tyrą širdį, Dieve." (Ps 51, 12)

Rugpjūčio 3 diena

Apie meilę priešams

I. Šio įsakymo teisingumas

Visi Dievo įsakymai yra teisingi. Jo įsakymai – teisingumas. Kas jiems priešinasi, tas smerkia Tą, kuris yra teisingiausias, t. y. Dievą. Ir kas gi tu esi, žmogau, kad drįsti peikti Dievo įsakymus ir jiems priešintis? Ar tu esi už Dievą išmintingesnis, šventesnis, teisingesnis? Apie tai nedrįsk nė pagalvoti. Peikdamas Dievo įsakymą mylėti artimą ir jo nesilaikydamas, pasidarai teisėju savo dalykuose ir savo naudai. Ar girdėta, kad kokioje nors valstybėje ar žmonių bendrijoje kas nors būtų įgaliotas ir išrinktas pats spręsti apie savo darbus ir juos išteisinti? Jeigu kiekvienas žmogus būtų savo darbų teisėjas, tai pasaulyje būtų daug neteisybės, sumaišties ir keršto. Žmonės dažniausiai vadovaujasi negerais jausmais. Tu vadovaukis Dievo įsakymu: mylėk savo priešus! Nėra nieko teisingesnio, kaip daryti tai, ką įsako Dievas.

II. Tą įsakymą galima įvykdyti

Jeigu Dievas ką nors įsako, tai negalimas dalykas, kad to įsakymo vykdymas viršytų žmogaus jėgas. Dievas yra geriausia Esybė. Jis būtų didžiausias budelis, jei įsakytų žmonėms daryti tai, kas yra neįmanoma ir kas viršija jų jėgas. Žiurėk, kaip tą įsakymą vykdė

šv. Steponas ir kiti kankiniai. Tiesa, reikia pripažinti, jog vadovautis juo nėra lengva. Bet pasakyk, ar dėl dangaus nenorėtum daryti nieko sunkaus? Žiūrėk, kiek pasiaukoji ir kenti dėl žemės turtų ir laikinųjų gėrybių; argi jos būtų tau brangesnės už dangaus gėrybes? Nemanyk, kad atleisti savo priešams, vadinasi, išsižadėti garbės ir pažeminti save. Jeigu stabmeldžiai atleidimą savo priešui laikė garbės vertu darbu, tai Kristaus mokiniui tai teikia kur kas daugiau garbės, kadangi pats Dieviškasis Mokytojas, Jėzus Kristus, savo pavyzdžiu mums rodo, kaip reikia atleisti priešams.

„Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro." (Lk 23, 34)

III. Tam įsakymui nėra jokios išimties

Niekam nedaroma išimtis, net aukščiausiai stovinčiam žmogui; neatsižvelgiama net į didžiausią neteisybę: kiekvienas privalo dovanoti visiems ir už viską. Nerasi Evangelijoje nė vienos vietos, kur būtų daroma išimtis, leidžianti nedovanoti priešams. Tas įsakymas yra aiškus ir nekeičiamas. Jėzus Kristus visiems sako: „Mylėkite savo priešus. Jeigu neatleisite žmonėms, tai nė jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų."

Rugpjūčio 4 diena

Apie šv. Dominyką

I. Šv. Dominykas buvo
galingas pamokslininkas, rodęs pavyzdį darbais

Tas dviejų mokinių, einančių į Emausą, pasakymas apie Ganytoją, kad „buvo galingas darbais ir žodžiu", tinka ir šv. Dominykui. Jis buvo galingas darbu, rodydamas dorybių pavyzdį. Pamokslininkas gali įtikinti klausytojus tik darydamas tai, ką kalba. Jo gyvenimas turi rodyti, jog tos tikėjimo tiesos, kurias jis skelbia, yra prigijusios kasdieniuose jo darbuose. Žmogus daugiau tiki darbais negu žodžiais. Iš pradžių pradėkim daryti, paskui mokyti. „Ėmė daryti ir mokyti." Taip darė šis didis šventasis. Jo nekaltybė, maldingumas, meilė, atsitolinimas nuo šios žemės turtų, surištas su nepaprastu uolumu, davė

nuostabių vaisių. Taip ir tu daryk. Būk savo darbais pavyzdys kitiems, bet taip pat neužmiršk, kad didelę jėgą turi ir žodis, maloniai ištartas artimui. Ne garsioje kalboje, bet meilės žodyje, paremtame geru pavyzdžiu, yra visa galybė. Šv. Dominykas buvo galingas darbais, t. y. darydamas stebuklus. Tu pasistenk nors savo ištikimybe padaryti stebetinų dalykų, tai tada bus viskas padaryta, ką žmogui krikščioniui reikia atlikti. Tu taip užsigrūdink, kad pajėgtum pergalėti visas aplinkybes. Kasdieną ragink save ir nieko neapleisk, kad kasdieną žengtum pirmyn dorybių keliais.

II. Šv. Dominykas buvo
galingas pamokslininkas savo iškalba

Katalikų Bažnyčioje šv. Dominykas buvo antrasis šv. Jonas Krikštytojas, t. y. „šviesybė, deganti ir šviečianti". Jis degte degė savo mokslu bei kalba, todėl ir kitus uždegdavo šventumu ir noru daryti gerus darbus. Kiek šv. Dominykas savo kalbomis atvertė klaidatikių! Kiek žmonių patraukė prie Kristaus mokslo! Maža to, tas šventasis pasistengė savo darbus padaryti amžinus, įsteigdamas Brolių Pamokslininkų Ordiną, kad Bažnyčiai netrūktų Evangelijos darbininkų. Tu irgi pasistenk žodžiu ir darbu mokyti žmones, todėl dorai gyvenk ir po mirties palik nemirštantį dorybių paminklą. Jeigu nesi pašauktas skelbti Dievo žodžio, tai bent klausyk jo, kitų skelbiamo, ir vykdyk jį savo gyvenime. Jeigu išgirdęs Dievo žodį nesusijaudini, tai esi mažo tikėjimo.

„Kas iš Dievo yra, tas Dievo žodžių klauso. Jūs todėl neklausote, kad nesate iš Dievo." (Jn 8, 47)

Rugpjūčio 5 diena

Apie tarnavimą Švč. Mergelei

I. Yra garbinga ištikimai Jai tarnauti

Nuo to, kam kas tarnauja, priklauso žmogaus garbė. Tarnavimas pasižymėjusiam tarp žmonių didvyriui suteikia didelę garbę.

Taip yra ir tarnaujant Marijai. Nerasi pasaulyje kito tokio asmens, kuris prilygtų Marijai. Marijoje yra sujungtos visos prigimties, malonės ir garbės dovanos. Dievo Sūnus Marijai parodė didžiausią pagarbą, išsirinkdamas Ją savo Motina. Kieno naudai Marija sunaudojo tas dovanas? Mūsų, savo sūnų, naudai. Kad būtume geri Marijos tarnai, mūsų tarnavimas privalo atitikti didelę Marijos garbę. Tas tarnavimas privalo būti kuo tobulesnis, nes iš jo mums liejasi karšta Marijos, Dievo ir mūsų Motinos, meilė. Ar pajėgsiu susilaikyti iš džiaugsmo nesušukęs: „O galingoji Dievo ir mano Motina! Kai mąstau apie garbę, kuri man teikiama Tau tarnaujant, ir meilę, kuria mane myli, ir apie tai, jog esi ne tik Dievo, bet ir mano Motina, tai pagarbos jausmų verčiamas puolu prie Tavo kojų ir atiduodu Tau savo širdį. Mano meilė, mano prisirišimas prie Tavęs niekados nesibaigs. Mylėsiu Tave dabar ir po mirties, per amžius."

II. Yra malonu mirti ištikimai Jai tarnavus

Nėra nieko tikresnio, kaip tai, jog Marija yra pažadėjusi savo tarnams laimingą mirtį. Ar gali nelaimingai mirti tas, kuris miršta Marijos globojamas? Ne. O ar gali be Marijos globos mirti tas, kuris visą savo gyvenimą Jai tarnavo? Irgi ne. Kaip malonu žinoti, kad Gailestingumo Motina Marija rūpinasi mumis ir stengsis apsaugoti nuo piktosios dvasios puolimų baisią mirties valandą. Piktoji dvasia, artinantis mirčiai, dės visas pastangas, kad mus įtrauktų į pagundas ir nugramzdintų į amžiną pražūtį. Bet Tu, galingoji Karalienė, užtarsi tada mane ir sutrinsi žalčio galvą. Nelabasis gundytojas neįstengia nieko bloga padarytı tam, kuris ištikimai tarnavo Marijai ir sekė Jos dorybėmis. Meldžiu Tave, Malonės Motina, kad tą paskutinę mano gyvenimo valandą būtum mano gynėja ir užtartum mane prieš mieliausiąjį savo Sūnų ir mano Išganytoją. Jis Tau niekada nieko neatsakys. Tark Jam: „Išganyk savo tarnaitės sūnų." Aš būsiu išganytas, jeigu Tu, o Marija, mane užtarsi.

„Išgelbėk savo tarnaitės sūnų." (Ps 86, 16)

Rugpjūčio 6 diena

Apie trejopą rojų

I. Nusidėjėlių rojus yra pasaulis

Yra daug žmonių, kurie laikydamiesi klaidingos nuomonės apie tikrą žmogaus laimę, gyvendami šiame pasaulyje linksmybės ir kūno pasitenkinimo gyvenimą, drįsta šitaip sakyti: „gera čia mums būti“, kaip kitados yra pasakęs šv. Petras ant Taboro kalno. Manyti, kad čia, šiame pasaulyje, mums yra gera, yra klaidinga. Šio pasaulio laimė yra apgaulinga. Čia, žemėje, nėra ir negali būti tikros laimės ir tikrai laimingų žmonių. Šį pasaulį rojumi vadina tiktai nusidėję žmonės, jiems pasaulis tikrai yra rojus. Jėzus Kristus apie žmones, kurie šį pasaulį vadina rojumi, sako taip: „Vargas jums, kurie dabar juokiatės! Vargas jums, kurie raminatės šiuo pasauliu. Niekas iš šio pasaulio linksmybių neįeis į dangaus linksmybes“ (plg. Lk 6). Anam Biblijos turtuoliui yra pasakyta: „Nes jūs jau atsiėmėte savo paguodą“ (Lk 6, 24). Teisingas atlyginimas yra atsiimti šiame pasaulyje tai, kas priklauso, o po mirties kentėti. Tai toks nusidėjėlių rojus šiame pasaulyje! Tačiau yra daug žmonių, kurie trokšta to rojaus. Gal ir tau jis malonus? Atsimink, jog tai vienos dienos, vienos valandėlės rojus. Jo pabaiga – pragaras.

II. Teisingųjų rojus yra Kryžius

Tiesa, nemalonu yra kentėti; žmogaus prigimtis to kratosi. Bet kentėti dėl Dievo, dėl Jėzaus Kristaus su tikra viltimi šiais kentėjimais pasiekti Dievą, tai tikras širdies rojus. Kai mes matome žmones labai sunkiai vargstančius, bet patenkintus, su džiaugsmu sakančius: „Gera čia mums būti“, kyla abejonė: ar iš tikrųjų kentėjimai atneš mums laimę ir pasitenkinimą? Tą abejonę išsklaido Šventoji Dvasia, vadindama Dievo sūnumis visus tuos, kurie kenčia. Todėl nesišalinkime Kryžiaus. Pats Išganytojas padės mums jį nešti. Kentėkime kartu su Kristumi, tai kartu su Kristumi ir danguje būsime. Musų nuliūdimas virs džiaugsmu. Jau dabar aš tą

džiaugsmą jaučiu savo širdyje. Tai yra ženklas, jog teisingo žmogaus rojus yra Kryžius.

III. Šventųjų rojus yra dangus

Dangus yra vienintelis ir tikras rojus. Tiktai šventiesiems tinka tarti šiuos žodžius: „Gera yra čia mums būti." Dangus – maloniausia vieta, visų gėrybių šaltinis, vieta, kur viešpatauja amžina ramybė. Dangus – Dievo išrinktųjų malonaus bendravimo vieta, neapsakomo džiaugsmo ir amžinos linksmybės vieta. Viešpatie, kokie laimingi yra tie, kurie gyvena Tavo namuose. Kas gali išdrįsti dėl menko nieko, dėl niekam tikusių žemės gėrybių išsižadeti dangaus rojaus? Mąstyk apie dangų, kelk į jį savo akis, tai nebebūsi atšalęs.

„Kokie laimingi, kurie gyvena tavo Namuose, visad tave šlovin dami giesme!" (Ps 84, 5)

Rugpjūčio 7 diena

Koks privalo būti uolumas

I. Uolumas privalo būti
išmintingas ir ramus

Kad tavo uolumas būtų vaisingas, privalai laikytis kai kurių taisyklių, kurių paprastai nesilaikoma. Ne piktumu, ne karštumu ir užsidegimu, bet išmintimi ir ramumu gali padaryti artimui ką nors gera. Paprastai pirmomis uolumo dienomis žmogus vienu žygiu, per vieną valandėlę norėtų ir pats save, ir visus kitus žmones patraukti prie tobulo gyvenimo ir padaryti juos šventus. Ypač toks uolumas pasireiškia dėl kitų. Su rūstybe ir neapykanta mes iš kitų griežtai reikalaujame, kad jie būtų tobuli. Toks uolumas yra netikęs. Tokiu uolumu ne tik nepadarysi nieko gera artimui, bet atgrasinsi jį nuo to, kas gera ir įstumsi į dar didesnę pražutį. Kitoks Viešpaties Jėzaus uolumas, kuriuo Jis patraukė prie savęs samarietę: didele kantrybe ir tiesos išaiškinimu patraukė prie savęs šitą priešgyną ir užkietėjusią širdį. Šventieji Ignacas, Pranciškus Ksaveras, Pranciškus Salezietis

savo darbą pradėdavo patraukdami žmones prie savęs ir užvaldydami jų širdis ir tik paskiau stengdavosi juos atversti. Jie ne vien reikalaudavo iš žmonių, bet ir duodavo jiems: ne vien reikalaudavo, kad jie nebevaikščiotų nedorais keliais, bet ir pamokydavo tikėjimo tiesų, paguosdavo, duodavo vilties ir sustiprindavo jų silpną valią. Kiek žmonių išmintingu ir ramiu savo uolumu tie šventieji ištraukė iš piktosios dvasios nasrų! Ką daro šio pasaulio žmonės, norėdami pasiekti savo tikslą? Išranda šimtus įvairių priemonių, naudojasi kiekviena proga, pataikauja kitų silpnybėms, kad tik įvykdytų savo sumanymus. Dėl ko gi mes, Kristaus tarnai, taip mažai aukojamės, kad išgelbėtume Jėzaus Kristaus Brangiausiu Krauju atpirktas sielas iš piktosios dvasios žabangų? Imdamiesi to darbo, tai yra sielų gelbėjimo, iš pradžių karštai pasimelskime prašydami Dievą pagalbos, o atlikdami patį darbą, prašykime Dievą išminties, kad ji su mumis būtų ir mums padėtų.

II. Uolumas privalo būti malonus ir užjaučiantis

Bendraudami su Dievu, mes privalome turėti sūnaus širdį, su savimi – teisėjo širdį, su artimu – tėvo širdį. Kas, matydamas, jog trokštame gero ne sau, bet kitiems, jog nenorime būti kitiems našta, bet ieškome, kaip išgelbėti juos iš paklydimo, nesusijaudins ir nepanorės pasiduoti gerai ir meilės pilnai įtakai? Į tave tada žiūrės ne kaip į priešą, bet kaip į bičiulį. Tavo pamokymas bus priimtas ne kaip pabarimas, bet kaip patarimas. Nusidėjėlis panašus į ligonį. Jei dėsi ant jo žaizdos balzamo, tai yra meilės vaistų, jis tave priims kaip tikrą savo sielos gydytoją. Viešpaties Jėzaus dvasia yra malonumo ir užuojautos dvasia. Padarysi labai daug, jeigu nors vieną sielą patrauksi prie Viešpaties Jėzaus. Dievas nori, kad žmonės būtų išganyti per žmones. Tad rūpinkimės, kad patys eidami į dangų, vestume būrį kitų šventų sielų, kurias savo uolumu patraukėme prie Dievo.

„Nelaikykite jo priešu, bet įspėkite kaip brolį.“(2 Tes 3, 15)

Rugpjūčio 8 diena

Apie numirėlio karstą

I. Karsto vidus

Ateik ir pažiūrėk. Karsto vidus – tamsus, ankštas, dvokiantis, nepakenčiamas kalėjimas. Toks bus tavo gyvenimas iki pasaulio pabaigos. Kuo tas gyvenimas yra papuoštas? Jis yra papuoštas kaulais, pelenais, kirmėlėmis, puvėsiais. Čia, tame karste, yra palaidota visa šio pasaulio tuštybė ir garbė. O, jūs pasaulio valdovai! Štai kas jums liko po mirties: dvokiantis karstas, iš kurio jau daugiau nebeišeisite. O tuštybių tuštybė! Pažvelk į tuos, prieš kuriuos drebėjo pasaulis, kurie valdė visus žmones ir niekino Dievo galybę. Kas jiems liko iš jų garbės? Jų nuosavybė – šešių pėdų žemės plotas. Dirstelėk į tas jaunuoles, kurios savo grožiu kitus žavėte žavėjo. Kas beliko iš jų grožio? Baisus veido iškrypimas ir nepakenčiama smarvė – toks jų grožio galas! Jeigu šitie pelenai, dabar taip pažeminti ir paniekinti, vėl atgytų, jie daug ko mus pamokytų. Drauge su šv. Augustinu jie taip prabiltų: „Mes buvome tuo, kuo jūs dabar esate: buvome gerbiami, aukštinami; bet ir jūs būsite tuo, kuo mes dabar esame: žemės dulkėmis; gal labai greitai, gal net rytoj tapsite į mus panašūs. Kuo jūs esate, mes buvome; kuo mes esame, jūs būsite.“ Tos atgijusios dulkės mums pasakytų, kad nedarytume skirtumo tarp žmonių, kadangi po mirties skirtumo nebėra: visi žmonės virsta vienodomis dulkėmis ir būk gudrus atskirti, kurios dulkės prasto žmogaus, kurios pono, kurios teisingojo, kurios prakeiktojo. Taigi kūnų skirtumų nėra, bet kokie sielų skirtumai! Visi kūnai prisikels iš numirusių ir susijungs su savo siela. Visi išgirs Išganytojo balsą, kuris vienus skirs amžinai laimei, kitus nustums į pragarą. O Dieve! Koks bus mano prisikėlimas?

„Bet kai žmogus miršta, jis yra bejėgis; kai mirtingasis atsikvepia paskutinį kartą, tada kur jis?“ (Job 14, 10)

II. Karsto viršus

Viena, kas belieka numirėliui iš jo garbės, tai karsto viršus su visokiais pagražinimais ir paminklas ant jo kapo su gražiu užrašu. Bet pažiūrėkime, ko tai verta. Ko vertas ant numirėlio kapo pastatytas brangiausias paminklas, kuriame nurodytos prakilniausios velionio dorybės? Velionis nejaučia nei to gražumo, nei tų pagyrimų, ir jie jam visai nereikalingi. Kam skirtas paties karsto papuošimas? Niekam kitam, kaip tik apgauti mūsų akims ir jausmams: po gražia priedanga yra pasleptos žmogaus kančios, apverktinas likimas, bjauriausias jo kūno sugedimas. O, mano Dieve! Ar tai ne mano paveikslas? Mano darbai žmonių akyse vertingi, bet ko jie verti Dievo akyse? Mano ketinimai ir pažadai kilnūs ir didingi, bet darau visai ką kita. Kad save vertinčiau teisingai, reikėtų įsivaizduoti save mirusį, užmirštą, paniekintą, visų apleistą, kuriam nieko nereiškia nei garbė, nei garsus vardas, nei šio pasaulio gėrybės.

„ ...manęs laukia kapas." (Job 17, 1)

Rugpjūčio 9 diena

Apie palinkimų varžymą

I. Būtina varžyti blogus palinkimus

Krikščionio gyvenimo uždavinys yra numirti sau ir gyventi dėl Dievo Jėzuje Kristuje. To uždavinio labai sunki tik pirmoji dalis, t. y. „numirti sau". Čia sutinkame mūsų sugedusios prigimties pasipriešinimą; tam priešinasi ir mūsų širdis, išrasdama tūkstančius išsisukinėjimų ir priežasčių. Tiesa, save nugalėti yra sunku, bet galima, sunku, bet būtinai reikia. Tiktai prievarta galima pasiekti dangų. Tas reikalas yra labai aiškus: išsižadėti arba savęs, arba dangaus, – vidurinio kelio nėra. Tokiuose griežtuose dalykuose kaip savęs ar dangaus išsižadėjimas negalima mąstyti apie tikslą, reikia tik ieškoti priemonių tam tikslui pasiekti. Tam būtinai reikia įveikti blogus savo palinkimus. Kiekvienas išsisukinėjimas ir pasipriešinimas šiuo atveju yra kenksmingas. Nema-

nyk, jog tau reikia griebtis nepaprastų priemonių, kad būtum savo širdies viešpats. Juk dorybėms įgyti reikia ne tiek daug darbo, kiek patenkinti kūno geismams. Jeigu Jėzui Kristui turėtum pasiaukoti tiek, kiek pasiaukoji savo geismams, tai būtų galima drąsiai sakyti, jog Viešpaties jungas yra nepakeliamas. Visas sunkumas glūdi tavyje: nesirūpini varžyti savo palinkimų, jiems pataikauji ir juos myli visa širdimi. Kol nesuvaržysi savo palinkimų, tol neragausi Dievo malonių.

II. Sėkmingiausias būdas nugalėti save

Kad galėtum sėkmingai ir lengvai nugalėti savo palinkimus, imkis ne visų iš karto, bet kiekvieno atskirai, ypač to, kuris yra didžiausias. Prieš jį panaudok visas savo jėgas ir ginklus. Nepataikauk jam ir neduok laisvės. Apgailėjęs tą palinkimą, nepasiduok tinginystei, nes tinginystė gali vėl atgaivinti tavo nugalėtą priešininką. Netikėk, kad jis jau visiškai nugalėtas. Gal jis tik apsimetė esąs nugalėtas. Visados budėk, melskis ir atgailauk. Ar taip kovoji su savo palinkimais? Ar seniai pradėjai save kryžiuoti ir marinti savo geismus? Tas dalykas labai svarbus: čia kalbama apie tavo laisvę, ramybę ir amžinąją laimę.

Nugalėk pats save.

Rugpjūčio 10 diena

Apie šv. Lauryno dorybes

I. Karšta meilė Dievui

Del Jėzaus Kristaus daug iškentėti ir atlikti didelius darbus – tai nepaprastos meilės Dievui ženklas, pasireiškęs šv. Lauryno gyvenime. Šv. Laurynas didžiausiuose pavojuose, gresiančiuose jo nekaltybei, sugebėjo išsaugoti jos žiedą; šv. Laurynas padarė daug didelių darbų, atlikdamas juos rūpestingai, be puikybės, dvasios išsiblaškymo, triukšmo, ramiai ir šventai. Koks buvo šventojo troškimas *garbinti Jėzų Kristų, nešant sunkiausius kentėjimų kryžius!* Koks gilus jo tikėjimas, kokia karšta širdis, kokia meilė! Yra šventųjų, kurie savo šventu gyvenimu yra taip aukštai iškilę, kad atro-

do neįmanoma pasiekti jų šventumą. Bet dėl to nesibaiminkime. Sekime jų pėdomis nors iš tolo, darydami tai, ką pajėgiame. Tiesa, mūsų meilė Dievui nėra tokia kaip šv. Lauryno, kad galėtų nugalėti visus sunkumus, kad jos nesugebėtų patenkinti sunkiausi kryžiai, kad įvairiausios mūsų pareigos, įvairios aplinkybės ir sunkiausios pagundos negalėtų mūsų nuo jos atitraukti. Jeigu šv. Laurynui negalime prilygti meile Dievui, tai nors turėkime gerus norus sekti juo tuose dalykuose, kuriuose pajėgiame. Nelaikykime kūrinių aukščiau už Dievą ir nedalykime savo širdies ir Dievui, ir kūriniams. Tebūnie mūsų meilė nusižeminusi, kantriai priimanti visas Dievo siunčiamas nelaimes! Tebūnie ištikima, klausydama Dievo valios! O mano Dieve! Kada aš Tave pamilsiu taip, kaip Tu mane myli? Gal tu esi man davęs ne mažiau savo malonių kaip šventiesiems. Tačiau savo širdimi aš linkstu į pasaulį, kuris man iki šiol nėra davęs nieko gera.

II. Karžygio stiprybė

Žiūrėk, kaip šv. Laurynas guli paguldytas ant įkaitintos geležies. Iš jo lūpų nepasigirsta nė vieno žodžio, kuriuo būtų išreikšta neapykanta jį kankinantiems budeliams. Man stinga žodžių išreikšti savo lepumui. Mažiausia kibirkštėlė man yra didžiausia kančia. Jeigu mane kankintų taip, kaip šv. Lauryną, degindami ant įkaitintos geležies, ar turėčiau tiek stiprybės už tai dėkoti Dievui kaip už didžiausią malonę ir iš meilės Jam bučiuoti tą geležį, kuria būčiau kankinamas? O mano Dieviškasis Mokytojau, kur mano tikėjimas, meilė ir prisirišimas? Drįstu vadintis Tavo mokiniu. Kur mano darbai, kurie patvirtintų, jog esu Tavo mokinys? Visa mano stiprybė skambiuose žodžiuose ir karštuose, bet bevaisiuose troškimuose. Kada mano širdis tikrai pamils Tave, Viešpatie? Kada jinai, nugalėjusi visus sunkumus, pasiaukos tik Tau vienam? Tu, Viešpatie, gali padaryti tą stebuklą.

„Tu žinojai, Viešpatie, mano naštą, kokia jinai yra: leisk man ją kantriai nešti.“ (Šv. Augustinas)

Rugpjūčio 11 diena

Apie teisiojo žmogaus vargus

I. Vargais tiriamos teisiojo žmogaus dorybės

„Jei kas nėra gundomas, – sako Išminčius, – kaip galima pažinti jo ištikimybę?“ Šv. Petro nupuolimas apsaugo jį nuo per didelio pasitikėjimo savimi. Kaipgi tu išbandysi savo nusižeminimą, jeigu visada būsi laikomas pagarboje? Kaipgi pažinsi savo kantrybę, jeigu tau visada seksis? Dorybė yra tikra, jeigu jos nesunaikina pagundos ir vargai. Dievas nori žinoti, ar tu Jį myli. Auksas yra tiriamas ugnimi, ištikimas Dievo tarnas – vargais. Dievas, per angelą ištyręs Abraomo ištikimybę, pagaliau jam taip pasakė: „Dabar žinau, kad tu bijai Dievo“ (Pr 22, 12). Ak, kad taip ir man Dievas galėtų pasakyti: „Dabar žinau, jog tu myli Dievą ir mano įsakymai nėra tau sunkūs ir nepakeliami.“ Jeigu nori žinoti, ar tavo darbai Dievui malonūs, pažiūrėk, kaip elgiesi ištikus vargams. Dievas juos siunčia savo draugams ir nori žinoti, kas yra Jo tikras draugas, o kas priešas.

II. Vargai apvalo teisiojo žmogaus dorybes

Ir teisuolis turi ydų. Tiesa, tos teisuolio ydos yra mažos, bet kartais ir prie tų mažų ydų taip tvirtai prisirišama, kad širdis linksta tai į vieną, tai į kitą pusę, bet niekaip negalima jų atsikratyti. Čia Dievas ateina žmogui į pagalbą, dėdamas ant jo pečių sunkią išbandymų naštą. Štai iš vienos motinos Dievas atima jos vienatinį sūnų dėl to, kad per daug jį mylėdama, buvo per daug jį išlepinusi. Mergaitei, kuri didžiavosi savo grožiu, Dievas siunčia ligą, kuri sugadina jos veidą ir apvalo nusižeminimo dorybę. Taip, o mano Dieve, Tu dedi man sunkenybes, kad jos atitrauktų mane nuo žemiškų dalykų, kad pasirinkčiau Tave ir prisiriščiau prie Tavęs kaip prie vienintelio suraminimo šaltinio.

III. Būk garbinamas per amžius!

Vargai vainikuoja dorybes. Dievas siunčia vargus tik todėl, kad paskui už juos atlygintų. Teisiųjų kentėjimai rodo, jog yra antrasis,

pomirtinis gyvenimas. Dievas didina mūsų kryžius, kad už juos mus apvainikuotų. Nedori žmonės jau šiame gyvenime gauna užmokestį – bet tai jau yra viskas – po mirties jie neturės užmokesčio. Teisieji šiame gyvenime kenčia, bet tai yra viskas – po mirties nekentės. Ką gi tu renkiesi? Ar linksmybių valandėlę, kad paskui amžinai kentėtum, ar kentėjimų valandėlę, kad paskui amžinai linksmintumeis? Tad linksminkitės, teisieji ir prispaustieji, jūsų laukia gausus užmokestis danguje. Taip, Viešpatie, dabar gerai žinau, jog kai mane plaki, mane myli; Tavo rykštės yra Tavo malonių ir Tavo gailestingumo rykštės, už kurias aš amžinai būsiu Tau dėkingas.

„Čia mane degink, čia mane plak, kad tik amžinybėje man dovanotum.“ (Šv. Augustinas)

Rugpjūčio 12 diena

Apie šv. Klaros gyvenimą

I. Šv. Klara yra mergelė ir motina

Kad ir nedrąsiai, bet šiuo požiūriu šv. Klarą galima lyginti su Dievo Motina Marija, kuri buvo ir Mergelė, ir Motina.

1. Šv. Klara yra mergelė. Kad išsaugotų jaunystę, šventoji duoda iškilmingą įžadą visą amžių gyventi skaistybėje ir dėl to atsisako garbingo santuokos luomo ir šio pasaulio linksmybių. Tačiau ji nemano, kad galės ištesėti šį pažadą neatsiskyrusi nuo šio pasaulio. Todėl šventoji pasirenka vienuolės gyvenimą ir nugyvena jį sunkioje atgailoje ir nuolatiniame budėjime. Iš tikrųjų, norint išsaugoti nekaltybę, reikia atsiskirti nuo pasaulio. Tu esi Šventosios Dvasios bažnyčia, taigi neišniekink jos bjauriais žodžiais ir darbais. Drąsiai pasiryžk: geriau mirti, negu susitepti.

2. Šv. Klara yra motina, kuri gimdo Jėzuje Kristuje tokią daugybę seserų-vienuolių. Tad žiūrėk ir stebėkis, ką daro geras pavyzdys. Jis galingesnis už iškalbingiausius pamokslus. Paklausk save, ar daug žmonių esi patraukęs prie Dievo ir juos atvertęs? Kiek žmonių savo geru pavyzdžiu ir naudingais patarimais apsaugojai nuo nusidėjimų?

Kiek gero galėjai padaryti artimui maloniai, švelniai, meiliai su juo elgdamasis? Kaip sunkiai atsakysi Dievui už tai, kad nepadarei to, ką galėjai padaryti. Tad ką tau belieka daryti? Belieka sekti šv. Klaros pavyzdžiu, atsimenant Evangelijos palyginimą apie mergeles, kurios be gerų darbų vadinamos paikomis.

II. Šv. Klara yra nusižeminusi motina

Čia irgi galima ją palyginti su Marija, kuri būdama Dievo Motina, visą amžių pragyveno labiausiai nusižeminusi. Būdama motina didelio skaičiaus seserų-vienuolių, kurias pagimdė Kristui, ji moka tokią aukštą vienuolių vyresniosios vietą sujungti su nusižeminimu. Garbingos ir aukštos vietos dažniausiai sukelia žmogaus pasididžiavimą ir atitraukia jį nuo kasdienio gyvenimo darbų. Šv. Klaros gyvenime mes nematome tokio pasididžiavimo. Priešingai, matome ją su pasiaukojimu ir meile dirbančią paprasčiausius kasdienio gyvenimo darbus. O mano Dieve! Aš, matydamas tokį nepaprastą Tavo šventosios nusižeminimą, vis dėlto drįstu priešintis savo vyresniųjų valiai ir didžiuotis savo privalumais. Švenčiausioji Mergele ir Motina Marija, užtark mane savo Sūnui ir mano Išganytojui, kad galėčiau sekti ir Tavo kūno skaistybe, ir Tavo širdies nusižeminimu.

Rugpjūčio 13 diena

Apie Švč. Mergelės Marijos mirtį

I. Mirtis, priimta laisva valia

Mirtis yra neišvengiama, kadangi Dievo yra taip sutvarkyta, kad visi žmonės turi mirti. Tas Dievo įstatymas verste verčia nusižeminti šio pasaulio galiūnus, pripažinti Dievą aukščiausiu Viešpačiu, kuris gali mus teisti už kaltes. Marija, nors ir buvo Adomo duktė, tačiau nebuvo nusidėjusi, nors visi kiti Adomo vaikai buvo ir yra nusidėję per jį. Mirtis, to nusidėjimo vaisius ir pasekmė, nepalietė Marijos. Taigi Marija neprivalėjo mirti. Nors Marijai ir nebuvo taikomas tas

Dievo įstatymas, kad visi žmonės turi mirti, tačiau Marija, taikydamasi prie savo Sūnaus, kuris laisva valia priėmė mirtį, irgi laisva valia pasidavė mirties įstatymui. O karžygy Marijos siela! Kadangi aš turiu mirti, nes taip yra sutvarkyta Dievo, tai mano pareiga yra laisva valia priimti mirtį kaip atgailą už savo kaltes, tinkamai jai pasiruošti, kad mirčiau šventųjų mirtimi.

Brangi yra šventųjų mirtis Dievo akyse.

II. Mirtis, priimta džiaugsmingai

Marija, pasilikusi viena, ilgėjosi savo numylėto Sūnaus Jam įžengus į dangų. Niekas Jos nedžiugino šiame pasaulyje, tik meilė Bažnyčiai, kurios parama Marija buvo. Jos širdis buvo danguje, ten buvo visas Jos turtas ir visų linksmybių šaltinis. Tiesa, Jos Sūnus dažnai džiugindavo Ją savo apsilankymais, bet tai dar labiau uždegdavo Jos širdį meile ir troškimu greičiau sulaukti tos valandos, kada galės amžinai sutapti su savo numylėtu Sūnumi. Taigi Marija, nors ir ilgėdamasi gyveno šiame pasaulyje, bet džiaugėsi Jai nuo kalno apreikšta viltimi sulaukti mirties valandos ir persikelti į amžinas linksmybes. Mirk pats sau! Būk visados pasirengęs stoti Dievo akivaizdon, tada numirsi ramiai ir su džiaugsmu.

III. Mirtis, priimta su meile

O skaisti mirtie! Meilė buvo viena iš ypatingų Marijos dorybių, apjungusi visas dorybes. Toji meilė, kaskart vis didėdama, kartais taip karštai uždegdavo Jos širdį, kad Ji tik stebuklingu būdu galėjo gyventi šiame pasaulyje. Daug metų Marija išgyveno toje meilėje ir joje išsiskyrė su šiuo pasauliu. Jos šventa siela pakilo į dangų, kur buvo sutikta su neapsakoma Jos Sūnaus ir šventųjų pagarba. Ką mums belieka daryti? Laimingi būsime, jeigu numirsime mylėdami Dievą. Jeigu norime numirti mylėdami, gyvenkime mylėdami Dievą ir visus savo darbus atlikime iš meilės Jam.

„Juk meilė stipri kaip mirtis." (Gg 8, 6)

Rugpjūčio 14 diena

Apie Švč. Mergelės Marijos prisikėlimą iš numirusių

I. Garbingas prisikėlimas dėl kūno nesugedimo

Apaštalai, Jeruzalės gyventojai, nesuskaitoma daugybė angelų ir šventųjų regimai ir neregimai dalyvavo Švč. Mergelės Marijos šerme nyse. Kokie laimingi buvo apaštalai ir Kristaus mokiniai, kad jiems teko garbe būti dalyviais tos nepaprastos iškilmės, kur didžiausias stebuklas buvo tai, kad Marijos kūnas liko visiškai sveikas ir nesugedęs. Taip ir turėjo būti. Kadangi viena Marijos dalis Jėzaus Kristaus asmenyje buvo angelų garbinama danguje, reikėjo, kad kita Jos dalis būtų laisva nuo supuvimo. Koks didelis skirtumas tarp Marijos ir mūsų. Net didžiausi pasaulio galiūnai numiršta ir pavirsta dulkėmis, o mes dar puikuojamės ir didžiuojamės savo kūnu, kuris numirus tuojau taps geriausiu kirminų maistu.

II. Garbingas prisikėlimas
dėl greito kūno susijungimo su siela

Dievo Sūnus, kuris savo kūną gavo iš Marijos, davė Jai galybę savo kūną greitai sujungti su siela. Ir iš tikrųjų Marija neilgai išbuvo palaidota: trečią dieną Jos siela, nusileidusi iš dangaus, atgaivino mirusį kūną, kad jie būtų kartu pagarbinti danguje. O Švenčiausioji Marija! Tik Tau vienai yra duota tokia garbė: Tave sveikina žemė ir dangus. Ir aš kartu su Tavimi ir dangaus angelais džiaugiuosi Tavo garbe. Mano džiaugsmas bus tikras, jeigu ir aš, nors negreitai, kartu su Marija kelsiuosi, kad patirčiau nemirtingą garbę. Padėk man, Švenčiausioji Mergele, kad aš, Tavo sūnus, nebūčiau atskirtas nuo Tavęs, savo Motinos.

III. Garbingas prisikėlimas kūno ir sielos garbei

Apmąstykime tą Marijos garbę, kurią Ji įgijo, kai buvo pašaukta į dangų ir ten apsupta dangaus gyventojų pagarba. Marija danguje užima artimiausią vietą prie savo Sūnaus ir yra Jo garbės dalininkė. Ar mes, matydami tokią Marijos garbę, dar būsime prisirišę

prie šios žemės niekniekių? Argi mūsų dangaus tevynė nėra mums mielesnė ir gražesnė už viską, kas yra šiame pasaulyje? Taip, mums patinka dangus, bet mes nenorime į jį įeiti. Patrauk mus prie savęs, o angelų ir žmonių Karaliene! Ne kitu, tik tuo pačiu keliu, kuriuo Tu ėjai, tai yra gyvojo tikėjimo, didelio nusižeminimo ir karštos meilės keliu, ir aš galiu pas Tave ateiti. Tau padedant, tikiuosi viską pasiekti.

„ ...nes jis pažvelge į nuolankią savo tarnaitę. Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos..." (Lk 1, 48)

Rugpjūčio 15 diena

Švč. Mergelės Marijos Ėmimas į dangų

I. Marijai apleidžiant šį pasaulį, Jai nebuvo dėl ko gailėtis

Dangus – laimės vieta. Ten nėra vietos apgailestavimams ir sopuliams. Šventieji danguje yra visiškai patenkinti savo likimu ir ten jų nevargina joks neramumas. Tačiau kiek skausmo ir vargo jie turėjo iškęsti gyvendami žemėje, o ypač išsiskirdami su šiuo pasauliu, kad pelnytų dangų? Kiek privalėjo išlieti ašarų, kad už savo kaltes atsilygintų Dievui? Ar galima rasti nors vieną žmogų, kuriam nebūtų galima ko nors prikišti? Žiūrėk, tai bus padaryta kokia nuodėmė, tai veltui praleistas laikas, tai darbas atliktas be geros intencijos, tai per mažai patobulėta dorybėje ir t. t. Žodžiu, nerasi žmogaus, kuris būtų tobulas ir kuriam nereikėtų atgailauti. Tik Marija neturėjo už ką atgailauti, nes Jos gyvenimas buvo laisvas nuo netobulumo. Marija ne tik neturėjo jokios kaltės, Ji buvo laisva nuo mažiausio netobulumo ir tai, ką turėjo padaryti, darė kuo geriausiai. Marija mylėjo Viešpatį Dievą visomis savo jėgomis. Kaipgi tu praleidai savo gyvenimą? Juo daugiau nusidėjai, juo labiau privalai gailėtis. Ką norėtum daryti mirties valandą, daryk dabar. Apgailėk praėjusį savo gyvenimą, gerai sutvarkyk dabartinį, rimtai mąstyk apie būsimąjį.

II. Marija, pasiekusi dangų, nieko kito daugiau netrokšta

Marija, įžengusi į dangų, mato savo Sūnų, sėdintį Aukščiausiame Soste. Viešpats Jėzus sodina savo Motiną dešinėje ir padaro Ją šventųjų Karaliene danguje, visų karalių Karaliene žemėje. Marijos išaukštinimas pranoksta mūsų protą. „Išaukštinta esi tarp angelų chorų“ (iš liturgijos). Jeigu tu, žmogau, negali pakilti taip aukštai kaip Marija, tai nors savo troškimais stenkis danguje pasiekti aukštesnę vietą. Negalima suderinti žemės turtų su dangaus linksmybių troškimu. Nemanyk savo atšalusiu ir beverčiu gyvenimu pasiekti aukštą garbę danguje. Kad galėtum gauti dangų, paniekink gyvenimą, kurį gyveni čia, žemeje. Kentėti ir mylėti – toks yra kelias į dangų.

Rugpjūčio 16 diena

Apie Marijos garbę

I. Juo tobulesnis pašaukimas, juo didesnė garbė

Su prakilniais darbais yra surišta ir prakilni garbė. Aukščiausias Marijos pašaukimas būti Dievo Motina. Dėl to Marija turėjo būti iškelta aukščiau už visus dangaus ir žemės gyventojus. Jėzus Kristus, išsirinkęs Ją savo Motina, turėjo padaryti viską, kad Marija būtų tobuliausia ir švenčiausia iš visų kūrinių. Todėl užtenka vien šito vardo „Dievo Motina“, kad Marija neturėtų nieko aukščiau už Dievą, o visus žmones kaip savo vaikus turėtų prie savo kojų. O Marija, Dievo ir mano Motina! Kaip aš privalau Tave aukštinti ir garbinti! Koks džiaugsmas būti Tavo garbėje! Kokia viltis Tavo galybėje ir Tavo užtarime! Marija, neužmiršk manęs, menkiausio savo sūnaus, ir juo mažiau aš esu Tavęs vertas, juo didesne meile apgaubki mane! Būk mano prieglauda gyvenimo pavojuose ir apgynimas mirties valandą.

II. Juo didesnis šventumas, juo didesnė garbė

Marija buvo aukštesnė už visus žmones ne tik prigimtimi. Ji buvo tobuliausia ir švenčiausia Dievo malonės atžvilgiu. Todėl rei-

kėjo, kad Marija būtų už visus daugiausiai išaukštinta. „Ką žmogus seja, – sako šv. Paulius, – tai ir pjaus“ (Gal 6, 7). Turėdamas tai omenyje, spręsk apie garbės didumą Tos, kuri Dievo malone ir savo nuopelnais pranoksta visus šventuosius. Ar buvo dar kas toks nekaltas, toks nusižeminęs, tokio didelio tikėjimo, toks meilingas kaip Marija? Neabejotina, kad ir garbė Marijai teko taip pat nepaprastai aukšto laipsnio; iš to dabar spręsk ir apie savo garbę. Juo labiau būsi nusižeminęs, juo labiau būsi išaukštintas! Juo labiau mylėsi, juo karščiau pats būsi mylimas. Ką pasėsi, tą ir pjausi. Dabar pasakyk, kiek jau nuopelnų esi įgijęs? Ar turi daug dorybių? Ar viską darai, kad gyventum šventai? Ar darai viską, kas vestų tave į šventumą? Ar nesibijotum mirti tokioje būklėje, kokioje esi dabar? Ak! Kaip teisingai bijai numirti, kad tuščiomis rankomis nepasirodytum Dievo akivaizdoje.

„Viešpatie, kas gali svečiuotis tavo Palapinėje? Kas gali gyventi Zione – tavo šventajame kalne? Žmogus, kuris dorai gyvena, daro, kas yra teisu...“ (Ps 15, 1–2)

Rugpjūčio 17 diena

Apie Marijos išaukštinimą

I. Marija yra visų praėjusių amžių padarinys

Pirma. Turėjo praeiti daug amžių, kad atsirastų toks aukštas padarinys kaip Marija. Pats Dievas amžinybėje yra apmąstęs, kaip padaryti Mariją savo išminties padariniu. Kokiais privalumais papuošė Dievas tą Bažnyčią, kurioje pasirinko gyvenimą! Kiek prigimties malonių, kiek dvasios turtų Dievas suteikė Marijai! Kas supras, kaip Dievas yra išaukštinęs Mariją? Reikia turėti galvoje, kad Marija turejo būti apdovanota tokiomis gausiomis malonėmis, kokios atitinka Jos aukštą pašaukimą būti Dievo Motina.

Antra. Reikėjo, kad visa, kas buvo praėjusiais amžiais stebėtina ir stebuklinga, pasireikštų Marijos asmenyje. Pasaulis nuo pat savo pradžios palyginimais ir ženklais stengėsi pavaizduoti gimsiančią

Mariją. Visa Senojo Testamento patriarchų, pranašų, prakilnių moterų garbė, jų privalumai ir dorybės tik dalinai galėjo išreikšti tas tobulybes, kurias iš tikrųjų turėjo Marija. Stebėdamiesi tokiu Marijos išaukštinimu, mes, pasižiūrėję į save, privalome nusižeminti ir pripažinti savo menkumą. Jeigu ką nors ir turime, tai kam kitam, jei ne Dievui, esame skolingi? Mes niekais verčiame Dievo gėrybes, jeigu jų neaukojame didesnei Dievo garbei.

II. Marija garbinama visais amžiais

Žiūrėkime, kaip Bažnyčia nuo pat pradžių garbina Mariją. Jokiam kitam šventajam neteikiama tokia garbė kaip Marijai. Kiek bažnyčių pavadinta Marijos vardu! Kiek įžadų daroma Marijos garbei? Kiek kartų minimas Jos vardas šventosiose Mišiose ir kunigų maldose! Kiek draugijų, brolijų ir vienuolynų įsteigta Jos vardu! Kiek atlaidų suteikiama uoliems Marijos garbintojams! Kiek giesmių ir himnų giedama Marijos garbei! Šventieji Tėvai ir Bažnyčios rašytojai iš Marijos semdavosi šviesos, iškalbos ir mokslo žinių. Stinga žodžių tinkamai nusakyti Marijos išaukštinimui. Tuo tarpu Marija, būdama taip išaukštinta, nesididžiuoja tuo, nesikelia į puikybę, bet kuo nuolankiausiai nusižemina vadindama save Viešpaties tarnaite. Tu gi, žmogau, būdamas silpnas ir nedoras, keliesi puikybėn ir didžiuojiesi nebūtais nuopelnais. Išdidus Marijos tarnas, koks tu esi, yra ne kas kita, kaip bjauriausia šmėkla.

Rugpjūčio 18 diena

Kaip Marija myli Dievą

I. Marijos meilė yra gryniausia

Dvasios gyvenime nieko nėra sunkiau, kaip įgyti gryną ir niekuo nesuteršta meilę Dievui. Į švenčiausius ir, rodos, nekalčiausius mūsų darbus, žiūrėk, bus įsiskverbusi negryna intencija, savimeilė. Darbai iš išorės atrodo geri, bet, žiūrėk, po jų priedanga slepiasi kenksmingas kirminas, gadindamas gerų darbų vaisių. Savo dar-

buose visada atrasi ką nors negera. Tavo gerus darbus dažniausiai gadina savimeilė. Rodos, jau būsi jos atsikratęs, žiūrėk, ji vel tave gundo; nuo vieno daikto nubaidyta, žiūrėk, kaip įkyri musė bus ant kito nutūpusi ir paskui vėl ant to paties daikto sugrįžusi. Savimeilė kaip ugnis pelenuose ilgai mumyse rusena ir verčia mus budėti. Marijos meilė Dievui buvo laisva nuo savimeilės raugo. Ji nežiūrėjo savo patogumo. Jos širdis degė tik meile Dievui. Marijos širdis buvo tas šventas altorius, kuriame visados degė Dievo meilės ugnis, skleisdama malonų kvapą, ragindama visų labiausiai mylėti Viešpatį Dievą, savo Sutvėrėją. Ji nesirūpino nei savimi, nei kitais kūriniais, priešingai, ir save, ir visus kūrinius paaukojo tam, kad daugiau mylėtų Dievą. O gražus ir skaistus Marijos gyvenime! Koks yra mano gyvenimas, palyginti su Marijos gyvenimu? Jos gyvenimas yra dvasinis ir šventas, tuo tarpu mano gyvenimas suterštas žeme ir šimtais įvairių žemiškų užsiėmimų. Jeigu nesaugosi savo širdies, liksi savimeilės auka.

II. Marijos meilė neapsakoma

Marijos meilei būdingas ne tik grynumas, bet ir karštumas, ištvermė, stiprybė ir ypatingos pasekmės. Kitos tokios meilės kaip Marijos, pasaulyje nėra buvę. Negalėdama mylėti Dievo taip, kaip Jis yra to vertas, Marija mylėjo Jį taip, kaip Jos širdis pajėgė mylėti, kas kartą rodydama vis naujus meilės ženklus, darydama vis didesnę pažangą meilėje Dievui. Marija, apmąstydama meilės Dievui skaistumą, degte degė meilės Dievui jausmais; todėl Ji teisingai vadinama „gražios meilės Motina". Ar aš galiu drįsti, o mano Dieve, tvirtinti, jog myliu Tave? Mano širdis kieta kaip akmuo, šalta kaip ledas. Mano meilė užimta ne Tavimi, o Dieve, bet kitais, pašaliniais, dalykais. Tačiau turiu pripažinti, jog esu sutvertas tam, kad tarnaučiau Tau, savo Viešpačiui ir Dievui, ir mylėčiau tik Tave vieną. Kada ateis laikas, kad aš tik Tave visomis savo jėgomis ir visa savo širdimi mylėsiu neapsakoma meile?

Rugpjūčio 19 diena

Marijos rūpinimasis žmonių išganymu

I. Visuotinis rūpinimasis

Marijos širdis buvo didesnė už visą pasaulį. Jos rūpinimasis žmonių išganymu buvo visuotinis. Jos meilė, kaip ir Jėzaus Kristaus meilė, apėmė visus be jokios išimties. Tai labiausiai matoma iš to, kad Marija, Viešpačiui Jėzui įžengus į dangų, pasilieka čia, žemėje, kad valdytų ir stiprintų ką tik gimusią Bažnyčią. Kiek Marija paveda Dievui maldų, kiek deda pastangų, kad į tikrą tikėjimą atverstų netikėlius, o tikinčiuosius sustiprintų ir suramintų tikėjime. Apaštalai irgi nieko nedarydavo be Marijos patarimo. Nebuvo tokios tiesos, kurios Marija nebūtų apreiškusi, nebuvo tokios abejones, kurios nebutų išrišusi, nebuvo tokios kietos širdies, kurios nebūtų suminkštinusi ir sugraudinusi žodžiu arba pavyzdžiu. Marijos rupinimasis pasiekdavo ir tolimiausiai gyvenančius stabmeldžius, nes Ji ragindavo apaštalus ten eiti ir skelbti Kristaus mokslą. Kaip tu rupiniesi savo tėvynės, savo šeimos, pagaliau savo atvertimu? Pakelk rankas į dangų kaip Mozė, Jozuei kariaujant, tada tapsi nugalėtoju.

II. Motinos rūpinimasis

Marijos rūpinimasis nebuvo žiaurus, nesaikingas ir neišmintingas, bet saldus, malonus ir nuolankus. Marija savo širdyje visus žmones nešiojo kaip savo vaikus, būdama jiems pagalba visuose jų reikaluose. Į Mariją kreipiasi visi, kurie trokšta Jos pagalbos, ir Ji visus glaudžia, užtaria, ramina. Todėl Marija teisingai vadinama krikščionių Motina ir visos Bažnyčios Užtarėja. O geriausioji mano Motina, atkreipk savo akis ir savo meilę į mane! Apšviesk mano protą, uždek mano širdį ir išjudink mano dvasią, kad pažinčiau Tavo Sūnų, Jį mylėčiau ir su Juo per amžius gyvenčiau danguje.

III. Nuolatinis rūpinimasis

Kada Marija buvo paimta į dangų, Jos rūpinimasis mūsų išganymu ne tik nebuvo pertrauktas, bet dar labiau sustiprėjo. Danguje Marija užima Motinos ir Tarpininkės vietą. Kiek kartų Marija yra sulaikiusi Dievo rūstybę, kiek pašalinusi nuo mūsų nelaimių, kiek savo užtarimu suteikusi mums malonių! Kodėl iš tokių gausių Jos malonių taip mažai turime naudos? To priežastis yra mūsų apsileidimas. O geroji Motina Marija, nenusigręžk nuo manęs dėl mano nedėkingumo. Tavo gerumas yra didesnis už mano nedorybę. Pažadink mano širdį, kad sektų Tavo įkvėpimais. Nors esu nusidėjėlis, tačiau esu Tavo sūnus. Nors nesu vertas vadintis tuo vardu, tačiau nenustoju vilties tikrai būti Tavo sūnumi dėl to, kad Tu tikrai esi mano Užtarėja ir Motina.

„Per Tave, Marija, mes, pavargėliai, susilauksime pasigailėjimo, nedėkingi – malonės, nusidėjėliai – atleidimo.“ (Šv. Augustinas)

Rugpjūčio 20 diena

Apie šv. Bernardą

I. Šv. Bernardas buvo malonus Dievui

Priežastis, kodėl šv. Bernardas buvo malonus Dievui, yra ta, kad jis turėjo ypatingą pamaldumą Jėzui ir Marijai ir dėl to jam buvo duotas „maldingojo“ vardas. Tikras pamaldumas yra tada, kai su džiaugsmu atliekama visa tai, ką priklauso atlikti dėl Dievo, kai noriai ir ištikimai vykdoma Dievo valia. Tikrai maldingas žmogus pirmiausia pašalina visas kliūtis, atskiriančias jį nuo Dievo, ir susijungia su Dievu, tikros laimės šaltiniu. Šv. Bernardas padarė taip: pirmiausia atsiskyrė nuo pasaulio, taip labai kliudančio tarnauti Dievui, paskui išsižadėjo savęs ir savo palinkimų ir tik tada per nuolatinę ir kietą atgailą galėjo priartėti prie Dievo. Kas negyvena savyje, reikia, kad jame gyventų Kristus. Kol gyveni pasauliui ir sau, esi susirišęs kokiais nors ryšiais, veltui visos tavo pastangos norėti gėrėtis tikro maldingumo vaisiais. Išganytojo kančios ir Dievo Gimdytojos Mari-

jos dorybės nuolatos užimdavo vietą šv. Bernardo mintyse ir širdyje. Todėl jis yra gavęs tiek daug malonių iš Jėzaus ir Marijos. Tuose dviejuose šaltiniuose ir tu atrasi savo sielai daug malonių. Apmąstyk, dėl ko tu, taip seniai Dievui tarnaudamas, negali būti vadinamas tikrai maldingu žmogumi.

II. Šv. Bernardas buvo malonus žmonėms

Šv. Bernardas patraukdavo žmonių širdis malonumu, kantrybe ir meile. Juo griežtesnis buvo sau, juo malonesnis kitiems. Tačiau jis buvo tvirtas ir nesvyruojąs tuose dalykuose, kurie buvo susiję su Dievo garbe ir Bažnyčios nauda. Kiek žmonių jis atvedė į tikrą kelią savo nepaprasta iškalba ir tvirta valia! Šv. Bernardas buvo ir yra popiežių gynėjas, karalių mokytojas, ramybės angelas, netikėlių bausmė ir Bažnyčios patriarchas. Negalima sakyti, kad jis neturėjo priešų. Persekiojimai – tai šventųjų gyvenimo dalis. Ugnyje tiriamas auksas, persekiojimuose – šventumas. O Viešpatie, kokie netobuli yra mano darbai! Jeigu Tavo draugai, šventieji, taip bijo pasaulio, kad nenustotų Tavo meilės ir Tavo draugystės, tai kaip aš, taip labai linkęs į šio pasaulio linksmybes, turiu jo bijoti? O didysis šventasis, išmokyk mane tos paslapties, kad būčiau labiau mylimas Dievo negu žmonių. Tai įvyks tada, kai stengsiuosi Dievą mylėti karščiau už visus ir kitus prie to patraukti.

Dievo ir žmonių mylimas.

Rugpjūčio 21 diena

Apie viltį Marijoje

I. Marija viską gali,
kadangi yra Galingojo Dievo Motina

Juo daugiau mes turime reikalų, juo daugiau tinka ieškoti galingesnio už mus asmens užtarimo. Kur mes atrasime tikresnį užtarimą po Jėzaus Kristaus, jei ne Marijoje? Ar Jėzus Kristus gali neišklausyti savo Motinos? Dėl to Marijos užtarimas visai teisingai vadinamas galingiausiu užtarimu. O, jei mes pripažintume Marijai tą Jos galybę

danguje, tai savo varguose, rūpesčiuose, prispaudimuose ir pagundose nesiliautume kreipęsi į Mariją, ieškodami Jos pagalbos ir užtarimo. Marija nori mums padėti, tik mes Jos šalinamės.

II. Marija viską žino,
kadangi yra Amžinosios Išminties Motina

Marija geriau žino mūsų reikalus negu mes patys. Tai jai dera žinoti, kadangi Ji yra Dievo, Amžinosios Išminties, Motina. Marija girdi mūsų maldavimus ir juos išklauso, kadangi yra mūsų Užtarėja ir Dievo malonių Dalytoja. Marija supranta, kas mums naudinga, ir dalija Dievo malones taikydamasi prie mūsų gyvenimo aplinkybių. Kiek dėl tokio galingo Marijos užtarimo privalome turėti vilties! Ar mes, būdami tokie silpni ir tamsūs, norime turėti Marijos užtarimą? Naudokimės galingu Marijos užtarimu, kurį Ji mums iš savo malonės teikia.

III. Marija trokšta mums padėti,
kadangi yra Gailestingumo Motina

Trokšti gerai daryti ir negalėti, yra bereikalingas troškimas. Galėti gerai daryti ir nenorėti, yra tuščia galybė. Tik iš norėjimo ir galėjimo kyla galingas užtarimas. Tokia Užtarėja yra Marija. Ar gali kas abejoti, kad Marija turi motiniškų jausmų ir visus mus, savo vaikus, turi savo širdyje? Bažnyčia Ją vadina Gailestingumo Motina. Kas į Ją nesikreipia dėl savo reikalų, tas patiria pragaištį. Tavęs, o mano mylimiausioji Motina, šaukiuosi savo reikaluose; Tu būsi Sūnaus išklausyta, o Sūnų išklausys Tėvas. Marijai nestinga galybės, kadangi yra galingojo Dievo Motina; nestinga rūpestingumo, kadangi yra Išminties Motina; nestinga noro, kadangi yra Gailestingumo Motina.

Rugpjūčio 22 diena

Apie tris Dievo Motinos privalumus

I. Marija yra angelų ir žmonių Karalienė

Tas Marijos išaukštinimas angelų ir žmonių Karaliene remiasi šventosios Evangelijos mokslu: juo daugiau kas nusižemins, juo dau-

giau bus išaukštintas. Kas gi kitas buvo labiau nusižeminęs už Mariją? Žvelgdami į Jos kilmę pripažinsime, jog Marija, kilusi iš karaliaus Dovydo giminės, turėjo teisę didžiuotis ja. Žvelgdami į Marijos gyvenimą, pastebėsime didžiausią Jos nusižeminimą: Ji ne tik save vadino Viešpaties tarnaite, bet ir nesidrovėjo eiti žemiausių ir paprasčiausių pareigų. Juo didesnė Ji buvo Dievo akyse, juo daugiau nusižemindavo prieš žmones, vengdama jų pagarbos ir išaukštinimo. Kam Marija pasigyrė tapusi Dievo Motina? Net Simeonui ir Juozapui neatskleidė tos paslapties. Nieko kito netroško, kaip būti užmiršta ir paniekinta. Tokiu savo nusižeminimu Marija užsitarnavo būti žmonių ir angelų Karaliene, pasak šių Šv. Rašto žodžių: „Ateik, būsi vainikuota.“* Ateik, gausi dangaus ir žemės vainiką. Žmogus išaukštinamas, kai paniekina išaukštinimą. Juo mažiau ieškosi garbės, juo didesnės susilauksi. Didybė ir panieka yra du neatskiriami dalykai. Išsirink, kas tinkama.

II. Marija yra Dievo malonių Dalytoja

Ne veltui šventieji Tėvai Mariją vadina upeliu, kuriuo mums teka Dievo malonės. Tėvas davė savo Sūnui teisę teisti žmones, Sūnus atidavė Marijai, savo Motinai, visus savo turtus. Ir tokia yra Dievo valia, kad mes tuos turtus įgytume per Mariją ir kad tik per Mariją nueitume pas Dievą. Kokia skaisti priežastis įgyti Marijos malonei. Ir kas gali įgyti daugiau Jos malonių nei Jos draugai? Ir kas gi kitas bus Jos draugas, jei ne tas, kuris eina Jos dorybių keliais? Todėl neniekinkime tokio galingo Jos užtarimo. Sekime Marijos gyvenimu ir Jos dorybėmis! Rūpinkimės, kad visas pasaulis Mariją pažintų, mylėtų ir Ja sektų. Jeigu mes taip darysime, tai pasitikėdami galėsime artintis prie Marijos ir iš Jos rankų galėsime viską gauti.

„Jos rankose yra visas Dievo gailestingumas.“ (Šv. Petras Damijonas)

III. Marija yra mirštančiųjų Užtarėja

Mirties valanda yra mūsų amžinybės valanda: ji lems mums amžiną laimę ar nelaimę. Tuo tarpu toji valanda yra didžiausių sopulių ir skausmų valanda, trumpa valanda, kai piktoji dvasia dvigubai pa-

didina savo pagundas. Kaip svarbu, kad tada kas nors ateitų mums į pagalbą. Į pagalbą ateina Marija, kurią ir Bažnyčia savo maldose vadina mirštančiųjų Užtarėja. Taigi dabar pasistenkime elgtis taip, kad Marija būtų mums palanki mirties valandą. O galingoji Užtarėja, gink mane nuo mano priešininkų! Išmelsk man iš savo Sūnaus ir mūsų Išganytojo, kad mirčiau teisiųjų mirtimi. Parodyk, kad esi mano Motina, į Tavo rankas atiduodu savo sielą.

Tu mane gink nuo priešo ir mirties valandą priimk.

Rugpjūčio 23 diena

Apie atgailą, kurią privalo daryti kiekvienas nusidėjėlis

I. Atgaila yra reikalinga, kad pataisytume gyvenimą

Kaltė neišnyksta, kai mes nebenusidedame, kaip raštas neišnyksta iš popieriaus, kai ranka nustoja rašiusi, arba kaip liežuvis neatitaiso apkalbų, kai nustoja kalbėjęs. Taip ir žmogaus širdis neatitaiso savo nuodėmių, į kurias turėdavo įprotį įpulti, jeigu jų daugiau nebedaro. Jeigu tavo nusidėjimai liestų tik tave vieną, tai užtektų juos apverkti ir apgailėti ir tuo nuplautum juos nuo savo širdies. Bet jeigu savo kaltemis davei kitiems papiktinimą, tai reikia ištaisyti tą papiktinimą. Jeigu to nepadarysi, tavo atgaila bus veidmainiška.

1. Nuplėštą garbę galima atstatyti tokia atgaila, kuri prilygtų nuplėštai garbei. Negalima neteisybės atstatyti išmalda, o apkalbų – maldomis. Atlygink kitiems taip, kaip nori, kad tau būtų atlyginta.

2. Ištaisyti papiktinimą galima tik atvedus papiktintąjį į gerą kelią. Duok gerą pavyzdį tiems, kuriuos papiktinai. Apmąstyk, kokia brangi yra Viešpaties Jėzaus Brangiausiuoju Krauju atpirkta žmogaus siela. Kas ją papiktina, tas yra piktosios dvasios tarnas. Daryk taip, kaip darė Zachiejus, kuris atlygino ketveriopai daugiau, negu kad buvo nuskriaudęs.

„ ...grąžinsiu keturgubai." (Lk 19, 8)

II. Atgaila yra reikalinga,
kad apsaugotume nuo nusidėjimų

1. Tas, kuris daro atgailą, privalo saugotis viso to, kas sugrąžina į nusidėjimą. Rodos, kad tam dalykui pasiekti reikia nutraukti kai kuriuos ryšius. Nors tas dalykas be galo sunkus, bet jis būtinai reikalingas. Venk tinginystės ir apsileidimo, kas žmogų daugiausia veda į nusidėjimus.

2. Antras būdas apsaugoti gyvenimui nuo nusidėjimų yra šventųjų sakramentų priėmimas ir išmintingo dvasios tėvo pasirinkimas. Ta priemonė yra sėkmingiausia išblaškyti pagundoms, išnaikinti blogiems įpročiams ir įtvirtinti geriems. Ieškai įvairiausių priemonių, kad apsaugotum kūno sveikatą. Ar tavo siela yra menkesnės vertės, kad jai apsaugoti užtektų mažiau rūpinimosi negu kūno reikaluose? Turėk prakilnių norų! Pasitikėk Dievu! Kaip malonu bus mirties valandą, jeigu nebūsi skolingas nei žmonėms, nei Dievui, jeigu tavo gyvenimas bus papuoštas dorybėmis.

„Duokite tikrų atsivertimo vaisių." (Lk 3, 8)

Rugpjūčio 24 diena

Apie šv. Baltramiejų

I. Šv. Baltramiejaus paprastumas

Šv. Baltramiejus buvo tas Evangelijos Natanaelis, kurį Ganytojas pagyrė, sakydamas: „Štai tikras izraelitas, kuriame nėra klastos" (Jn 1, 47). Evangelinis paprastumas negali būti suderintas su šio pasaulio gudrumu. Tarp šio pasaulio išminčių nerandi nieko kito, kaip gudrybę ir neaiškumus žodžiuose ir širdyje. Jiems rūpi paslėpti tiesą, apsimesti, apgauti – tai visa jų išmintis. Priešingai atrodo teisingo žmogaus paprastumas. Jis yra atviras ir neturi jokio gudrumo. Nepamatysi jokio jo pasididžiavimo ir savęs išaukštinimo. Kartu su paprastumu siejasi kitos dorybės, kaip antai gerumas, malonumas, švelnumas. Pasaulis, kad ir mokytas ir išauklėtas, labai neapkenčia tokio paprastumo ir baisiai jį peikia vadindamas kvailu

ir nevertu protingo žmogaus. Bet Jėzus Kristus tokį paprastumą giria ir išrenka jį pasauliui atversti. Jis neatskiria išminties nuo paprastumo. „Būkite, - sako Jis, - gudrūs kaip žalčiai ir neklastingi kaip balandžiai“ (Mt 10, 16). Jeigu neturėsime paprastos širdies, tai nėra ko tikėtis sužinoti Dievo paslapčių, nes jos yra neprieinamos šio pasaulio išminčiams.

„ ...paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams.“ (Mt 11, 25)

II. Šv. Baltramiejaus stiprybė

Tu esi silpnas ir nekantrus. Užtenka mažiausio kentėjimo, jau skundiesi ir dejuoji. Žiūrėk į šv. Baltramiejų, kaip jam gyvam nulupa odą ir pagaliau nukerta galvą. Tai neapsakomai skaudus kankinimas. Visas jo kūnas pasrūva krauju. Maža to, jį dar plaka. Šventasis ne tik nedejuoja ir neverkia, bet džiaugsmingai, linksmu veidu kenčia ir leidžiasi nukirsdinamas. Koks skirtumas tarp tavo ir šv. Baltramiejaus kentėjimų, tarp tavo ir jo kantrybės! Kas tikrai myli Dievą, tas viską iškenčia ir priima su džiaugsmu. Jeigu tikrai mylėtum Viešpatį Jėzų, tai ir Jo kryžiaus nebijotum ir nelaikytum savęs nelaimingu, kai tenka kentėti. O didis apaštale, įkvėpk į mano širdį kantrybės ir troškimo sekti tavo dorybėmis šio pasaulio varguose ir priespaudoje.

Rugpjūčio 25 diena

Apie šv. Liudviką, Prancūzijos karalių

I. Kilminga vieta pagimdė didį šventąjį

Sunku įsivaizduoti nusižeminusį, apsimarinusį, kantrų karalių. Tos dorybės pačios savaime nelengvos, kur kas sunkiau jas išlaikyti tam, kuris užima aukštą padetį. Tokiomis dorybėmis buvo papuoštas šv. Liudviko, Prancūzijos karaliaus, gyvenimas. Jei pažvelgsi į save, tai pamatysi, kad tau stinga tų dorybių. Šv. Liudvikas gyveno sunkesnėmis sąlygomis negu tu. Jis, būdamas karalius, turėjo daugiau įvairių pareigų. Tačiau jis turėjo laiko pasimelsti, dažnai priimti šven-

tuosius sakramentus, net kalbėti brevijorių. Tu turi ne daugiau pavojų nekaltybei, nei turėjo šv. Liudvikas. Kur didesnė laisvė, kaip karalių rūmuose? Tačiau šventasis visą savo gyvenimą sugebėjo išsaugoti nekaltybę, kurią gavo per šv. Krikštą. Karaliaus valdžią jis naudojo tam, kad atliktų daugiau šventų ir prakilnių darbų. Kiek yra jo įsteigta labdarybės įstaigų! Kiek pastatyta bažnyčių! Kiek sušelpta pavargėlių! Ar tu nors dalinai seki šv. Liudviko gyvenimu? Ar naudojiesi savo valdžia, kad platintum Dievo karalystę žemėje? Šventasis karalius paimamas į nelaisvę, jį apleidžia savieji, pagaliau prispaudžia liga, tačiau jis išlieka tvirtas ir miršta ramybėje. Ar tau ne gėda, kai nori pateisinti savo apsileidimą?

II. Šventumas pagimdė didį karalių

Jis tobulai vykdė visas karaliaus pareigas, kadangi valdė šventai. „Maldingumas visur tinka", – sako šv. Paulius. Bet ypač jis reikalingas žmonėms valdyti. Šv. Liudvikas valde žmones remdamasis amžinosios išminties taisyklėmis: teisingumu, tikėjimu ir meile. Kas vadovaujasi tomis taisyklėmis, tas žino, kad tai duoda žmonėms daugiau naudos nei gudriausia politika. Neteisinga nuomonė, kad kraštui valdyti nereikalingas Evangelijos mokslas. Ar kada nors Prancūzijos kraštas klestejo labiau, nei viešpataujant karaliui Liudvikui? Dievas kartais siunčia daug išbandymų savo draugams, bet tik tam, kad juos ištirtų ir suteiktų didesnį šventumą. Leiskime Dievui vesti mus tokiais keliais, kokiais Jis nori. Kuo geriausiai atlikime savo pareigas, pirmiausia atsimindami tai, jog esame krikščionys katalikai.

Stebėtinas yra Dievas savo šventuosiuose.

Rugpjūčio 26 diena

Niekas negali mūsų atleisti nuo priesakų vykdymo

I. Neatleidžia amžius

Klaidingai manoma, kad amžius, pavyzdžiui, jaunystė, atleidžia mus nuo Dievo priesakų vykdymo. Kas būtų jaunystei davęs tokią keis-

tą teisę? Ar Dievas? Ne. Priešingai – Dievas reikalauja, kad kiekviename amžiuje žmonės vykdytų Jo priesakus. Dievas niekam nedavė laiko nusideti. Dievas yra kiekvieno amžiaus Viešpats. Jei atrastum tokią valandą, kurią butum laisvas nuo to, kad Dievas yra tavo Viešpats, tada turėtum teisę laisvai laužyti Jo įsakymus. Mes patys save apgaudinėjame teisindami nusidėjimus jaunyste. Dievas niekada jų nepateisins. Taigi neapsigauk taip mąstydamas, kad paskui nereikėtų gailiai verkti. O mano Dieve, aš savo jaunystėje iš tikro buvau įpuolęs į tokią klaidingą nuomonę apie savo amžių ir nusidėjęs pasiteisindavau, kad mano jaunas amžius leidžia daryti viską. Praradau brangiausias ir skaisčiausias savo gyvenimo valandas rūstindamas Tave.

„Mano jaunystės nuodėmes ir kaltes užmiršk.., Viešpatie." (Ps 25, 7)

II. Neatleidžia užsiėmimai

Kartais nevykdydamas Dievo priesakų arba apleisdamas maldingumo pareigas teisiniesi tuo, kad turi per daug užsiėmimų. Tuščias teisinimasis. Ar nežinai, jog didžiausias ir svarbiausias tavo užsiėmimas turi būti tavo išganymas. Ir visi kiti užsiėmimai turi į tai vesti. Rūpiniesi daugeliu dalykų, tuo tarpu tau reikalingiausias vienas vienintelis – sielos išganymas. Sakaisi tam dalykui neturįs laiko. Netiesa. Kas nori atrasti laiko, tas atranda. Dėl ko tau nestinga laiko kitiems pašaliniams dalykams? Sakaisi, kad nepajėgi tinkamai atlikti darbų, susijusių su tavo išganymu. Ir čia netiesa: nepajėgi dėl to, kad nenori ir esi apsileidęs. Dirbk viską aukodamas Dievui, kaip darė šventieji, kad netektų su apgailestavimu tarti: „Tiesa, daug darbavausi, bet mažai ką nudirbau."

III. Neatleidžia luomas

Gali nustoti būti krikščionimi, jei manai, kad luomas tave atleidžia nuo kai kurių pareigų. Iš visų luomų prakilniausias ir švenčiausias yra būti krikščionimi. O argi krikščioniui dera norėti išsisukti nuo savo tikėjimo pareigų? Ar pritiktų, jei krikščionių Evangelija ne visiems luomams būtų taikoma vienodai? Ar tai nebūtų krikščioniško mokymo

iškreipimas, jeigu, pavyzdžiui, iš ponų ir turtuolių būtų reikalaujama mažiau nusižeminimo nei iš paprastų žmonių ir vargšų?Ak, koks nelaimingas esi, jeigu darai skirtumą tarp luomų ir iš vienų reikalauji, kad klausytų Dievo įsakymų, kitus gi atleidi nuo tų pareigų. Nusižeminę ir paniekinti gauna dangų, o tu, kuris didžiuojiesi savo kilme ir turtais, esi nelaimingas, jei užmiršdamas, kas reikalingiausia, tai yra savo sielos reikalus, atsiduodi kūno reikalams ir eini į pražūtį.

„ ...niekam jis nėra leidęs nusidėti." (Sir 15, 20)

Rugpjūčio 27 diena

Apie nelaimingą amžinybę

I. Toji amžinybė yra nepakeliama

Įeinu į pragarą ir apmąstau prakeiktųjų kančias. Visa, kas yra pragare, yra baisu ir nepakeliama. Mane ypač gąsdina pragaro kančių amžinumas. Neapsakomas, nesuskaičiuojamas kančias kentėsiu visados, amžinai. Amžinai! Ak, koks baisus žodis. Kol Dievas bus Dievas, kentėsiu. Pragare nėra išganymo. Kada pagaliau pasibaigs toji nelaimė? Niekada! Jeigu amžinybė tęstųsi milijonus metų, tai kada nors vis dėlto sulaukčiau kančių galo. Gi amžinybė niekada nesibaigs, Dievas niekada nepasigailės. Ten, pragare, kūnas ir siela kentės amžinai. Dievo rūstybė niekada nebus permaldauta. Ir nebus vilties, kad kada nors tos kančios pasibaigs ir susivienysi su Dievu. Tu gerai numanai, kokios baisios bus tos kančios, tačiau drįsti nusidėti. Bijai mažiausio sopulio, tai kodel nebijai kaltės, dėl kurios tau gali tekti amžinai kentėti? Ar kada nors esi iš tikrųjų apmąstęs, kad už kaltes tavęs laukia pragaras su savo amžinomis kančiomis? Dabar laikas susiprasti ir daugiau jau nebenusidėti. Jėzus dabar dar yra tavo Ganytojas. Po mirties Jis bus Teisėjas.

II. Toji amžinybė yra neįsivaizduojama

Nors ir kaip stengtumeisi įsivaizduoti pragaro baisybes ir jas nupiešti, tačiau visada tos baisybės bus mažesnės, negu iš tikrųjų yra. Jeigu aš jas visiškai suprasčiau, tai jos nebūtų amžinos, taigi galė-

čiau tikėtis, jog kada nors jos pasibaigs. Jeigu negaliu įsivaizduoti ir gerai suprasti vienos kokios nors žemiškos nelaimės, tai kaip galėčiau suprasti tų kančių sunkumus, kurie laukia manęs po mirties. Tad kur yra mano tikėjimas? Mane baugina dvidešimt atgailos metų, tuo tarpu nebijau amžinų kančių. O amžinybe, mažai tavęs žmonės bijo, kadangi mažai apie tave mąsto! Pasaulio grožybės atitraukia juos nuo tavęs. Tuo tarpu nuo pasaulio grožybių iki amžinybės tėra vienas žingsnis.

„Nedorėliai užbaigia savo dienas gerovėje ir į Šeolą nužengia ramybėje." (Job 21, 13)

Rugpjūčio 28 diena

Apie šv. Augustiną

I. Garsus atgailautojas

Labai retai būna atsivertimų pačiame žmogaus brandos amžiuje, kai kūno palinkimai yra įsivyravę daugiausia. Šv. Augustinas kaip tik atsiverčia būdamas pačiame geidulių sūkuryje. Rodos, jo atsivertimas buvo neįmanomas. Kiek jis turėjo kliūčių, kurias reikėjo nugalėti. Blogi įpročiai, draugystės ryšiai, plačios pažintys verste vertė jį pasilikti tarp šio pasaulio garbintojų. Kokią baisią kovą su savimi jis turėjo išgyventi! Čia jau, rodos, nori mesti blogą gyvenimą ir atgailauti, čia, žiūrėk, vėl gailisi apleidęs pasaulietinį gyvenimą. Čia, rodos, jau atsiverčia į Dievą, čia vėl nuo Jo nutolsta. Juo daugiau turi ryšių ir juo jie stipresni, tuo sunkiau juos sutraukyti. Tačiau šv. Augustinas sutraukė juos visus, nepalikdamas nė vieno. Tas narsus šv. Augustino žygdarbis gėdina tave, kuris jau seniai dejuoji ir nežinai ką daryti, ar tarnauti Dievui ar pasauliui. Ką daro ir kaip atgailauja atsivertęs šv. Augustinas? Viešai visam pasauliui išpažįsta savo kaltes. Stebėtinas nusižeminimas! Išnaikink savo puikybę, tai ir tu galėsi atlikti tokius prakilnius darbus. Šv. Augustino atgaila nebuvo laikina. Nuo to laiko, kai atsivertė, jis nepadarė nė vienos nuodėmės. Jeigu tavo atsivertimas ir gailestis būtų tikri, tai ir tavo atgaila būtų neatmainoma.

Bet su tavimi yra kitaip. Tu, nors ne kartą išpažinai savo kaltes, tačiau negali pasakyti, kad būtum visai atsivertęs.

II. Prakilnus Daktaras

Ar yra kitas toks prakilnus savo mokslu, iškalba ir išmintimi daktaras kaip šv. Augustinas? Ir kieno naudai jis paskyrė tą savo mokslą? Tai darė Bažnyčios ir žmonių naudai, kad geriau išaiškintų šv. tikėjimo tiesas ir į tikrą tikėjimą atvestų paklydėlius. Šv. Augustinas lig šiol yra garsus savo raštais kaip šv. tikėjimo gynėjas. Šventasis, nors buvo nepaprasto proto ir didelio išsimokslinimo, su nusižeminimu priimdavo tikėjimo tiesas, kurių negalėdavo suprasti savo protu. Ką besakyti apie tavo abejojimus tikėjime, apie tave, kuris nesi per daug didelio mokslo? Abejoji gal ne dėl to, kad esi mažo mokslo, bet greičiau dėl to, kad esi per daug pasikėlęs į puikybę. Tikėjimas ir puikybė negali sugyventi kartu. Nesvarbu, kas esi, ar mokytas ar nemokytas, vieną visų svarbiausią mokslą privalai žinoti: Jėzų Kristų, nukryžiuotąjį.

III. Meilingas ganytojas

Pats degdamas karšta ir tikra meile, šv. Augustinas troško uždegti ir kitų širdis. Tam jo troškimui niekas negalėjo pasipriešinti, jo kia kliūtis nepajėgė jo sulaikyti. Viskas jam buvo galima ir prieinama, kad tik tai būtų dėl žmonių išganymo. Jis mokė mažutėlius, pareng davo atsivertusius priimti šv. Krikštą, savo skaudžiais pamokslais suminkštindavo užkietėjusius, tobulybės keliu vesdavo šv. mergeles, dalydavosi su visais žiniomis ir mokslu, kurį išmanė. Pagaliau, atgailoje, eidamas meilės pareigas, išsiskyrė su šiuo pasauliu. Sekime ir mes to didžio šventojo pavyzdžiu, kad ir mūsų širdys užsidegtų ta meilės liepsna, kurią Viešpats Jėzus atėjo uždegti žemėje. Šv. Augustinas pasidavė Dievo malonės veikimui. Argi ir dabar Dievo malonė nėra tokia pat galinga, kad galėtų pakeisti mūsų širdis? Su meile eikime į žmones, kad juos atverstume į Jėzaus Kristaus mokslą. Kiek gero padarytume, jeigu turėtume šv. Augustino meilę!

„Mano meilė, mano našta." (Šv. Augustinas)

Rugpjūčio 29 diena

Šv. Jono Krikštytojo nukirsdinimas

I. Jo mirties priežastys

Pirmoji priežastis buvo ta, kad pasakė nemalonią tiesą šio pasaulio galiūnui. Taip yra šiame pasaulyje: galiūnai ir valdovai moka rodyti ne išmintį, ne protą, tik savo galybę. Kokia brangi šv. Jonui buvo tiesa, kad dėl jos ryžosi paaukoti savo gyvenimą! Mokykis nenukrypti nuo tiesos, kai eini savo pareigas, nors tau reikėtų ir gyvybę paaukoti.

Antroji priežastis buvo Erodiados neapykanta, pakilusi iki tokio laipsnio, kad užuot pasirinkusi pusę karalystės, pasirinko šventojo galvą. Kai nesuvaržai savo geismų, tai ir savo nuomonės netenki; užsispyrimas vykdant savo užgaidas daro žmones pamišėliais. Apmąstyk šiuos šv. Pauliaus žodžius: „Kurie yra Jėzaus Kristaus, tie nukryžiavo savo kūnus su aistromis ir geismais“ (Gal 5, 24).

Trečioji priežastis buvo nepadorus šokis, už kurį kaip atlyginimas buvo skirta šventojo galva. Iš kur atsiranda sunkūs nusikaltimai? Dažniausiai dėl mažiausios priežasties. To mus moko kiekvienos dienos patyrimas. Tuo tarpu tie baisūs nupuolimai tavęs nepadarė nė kiek atsargesnio.

Ketvirtoji priežastis buvo nedora Erodo priesaika. Kad netaptų kreivos priesaikos kaltininku, jis tapo žiauriu žmogžudžiu. Ir taip teisingas žmogus tapo nepadoraus gyvenimo ir žiaurios neapykantos auka, nepadoraus šokio užmokesčiu ir įvairių nedorybių priedanga. Į kokius nusikaltimus veda nevaržomi geiduliai? Jei nesuvaržysi savo geidulių, ir tu gali įpulti į panašius nusikaltimus. Nepasitikėk savimi ir bijok.

„Tad nesipuikuok, verčiau bijok!“ (Rom 11, 20)

II. Jo mirties pasekmės

Garbingos buvo šv. Jonui jo mirties pasekmės. Atlikęs atgailos skelbėjo darbą, tapo skaistybės kankiniu. Viešpaties pirmtako užduotį atliko kuo geriausiai, kadangi savo gyvenimą paaukojo dėl

ateinančio Mesijo garbės, pagal žodžius: „Jam skirta augti, o man – mažėti“ (Jn 3, 30). Šv. Jono mirties pasekmės buvo kuo blogiausios nedoram karaliui, kuris gerai žinojo visą savo nusidėjimo bjaurumą, kai per iškilmingą puotą buvo nekalto šventojo kraujo kaltininkas ir liudytojas. Kokio pasibjaurėjimo vertas tas reginys! Tos užmerktos šventojo akys ir dabar yra nedorybių liudytojos; ir tos užčiauptos lūpos, negalinčios pratarti nė žodžio, tylėdamos duoda pasmerkimo ištarmę. Šv. Jono mirties pasekmės buvo baisios ir Erodiadai, kuri, pasak padavimo, viduržiemy įkrito į vandenį ir ten gavo galą. Dievas yra teisingas. Kaip baisu yra patekti į Jo rankas! Kokia Dievo bausmė už vieną nusidėjimą! Tad kokios bausmės aš esu vertas ne už vieną, bet už tiek daug savo nusidėjimų! Dievas kiekvienam užmokės pagal jo darbus. Ak, kiek baimės privalau turėti, jei Dievas panorės būti man teisingas! Kitaip Dievui neatsilyginsiu, tik darydamas atgailą už savo nuodėmes.

Nesididžiuok, bet bijok.

Rugpjūčio 30 diena

Apie prakeiktųjų sugėdinimą Paskutiniame teisme

I. Sugėdinimas yra neišvengiamas

Gėda ir sugėdinimas yra du vienas nuo kito neatskiriami dalykai. Kas šiame gyvenime išvengia sugėdinimo dėl padarytų nusidėjimų, tas neišvengs jo Dievo teismo dieną. Tuokart tu pasirodysi su visomis savo kaltėmis ne tam, kad gautum atleidimą už jas, bet tam, kad iškentėtum gėdą. Nuo gėdos niekur nepasislėpsi. Kas gi tau teismo dieną sukels tą gėdą, kurios dabar vengi? Dievas pats tai padarys, kaip yra pasakyta: „Būsi sugėdintas dėl visų savo darbų“ (Sof 3, 11). Todėl nėra didesnio pažeminimo, kaip būti sugėdytam Dievo akyse ir savo veide nešioti deginančią gėdos ugnį. Ak, gėda man dabar išpažinti savo kaltes kunigui į ausį, bet kokia bus gėda, kai su tomis kaltėmis reikės stoti prieš Išganytoją! Tą sugėdinimą galima pridengti ir jį pašalinti tik tikra atgaila.

II. Sugėdinimas nepakeliamas

Niekas žmogui neišrodo tokiu baisiu ir pažeminančiu dalyku, kaip būti sugėdytam kitų akyse. Gali viską daryti su gyvuliu: gali jį kankinti, mušti, deginti, jis skausmą jaus, bet gėdos ne. Žmogus yra kas kita. Kartais jis geriau iškęstų mirtį nei gėdą. Žmogus, netekęs garbės, laikomas mirusiu. Kiek žmonių yra atėmę sau gyvybę, kad tik išvengtų gėdos! Tad kaip išreikšti didumą gėdos, kurią reikės iškęsti teismo dieną stojant viso pasaulio ir Dievo akivaizdon? Kaip išturėsi, kai tavo paslėpta kaltė, kurią bijojai pasisakyti per išpažintį, dabar bus viešai paskelbta su visokiomis bjauriausiomis smulkmenomis? Visi tada ją pamatys. Ir kaipgi tu tada atrodysi savo Išganytojo akyse? Tavo kaltės ir Išganytojo pažvelgimas į tave bus tau skaudžiausia bausmė. Todėl gėdykis dabar, pažemink save, gyvenk skaistybėje, tai nereikės teismo dieną kentėti gėdos ir būti pažemintam.

III. Sugėdinimas neišdildomas

Šiame pasaulyje laikas naikina viską. Ir didžiausia gėda pamažu išnyksta. Bet teismo dieną gėda dėl savo kalčių neišnyks. Jos niekas neišdildys per amžius. Ji visada stovės tavo akyse. Ar reikia dabar tave mokyti, ką turi veikti, kad išvengtum tos gėdos? Apmąstyk tą tiesą ir giliai įsidėk ją į savo širdį. Tavo uolumas ir rūpestis tebūnie taisyklė, ką dabar reikia daryti.

„Paženklinsiu jus amžina gėda, – amžina nešlove, kuri niekad nebus užmiršta.“ (Jer 23, 40)

Rugpjūčio 31 diena

Apie Dievo gražumą

I. Nėra nieko malonesnio už Dievo gražumą

Dievas yra grožio šaltinis. Visa, kas pasaulyje gražu, kyla iš Dievo. Tas Dievo gražumas yra ne tik be ydų, jis yra papuoštas tokiais privalumais, kad šventieji gėrisi tik vienu pažvelgimu į Jį ir jaučiasi

laimingi. Žiūrėdami į Dievo gražumą, užsidega karšta meile Jam, kurią tik tas gali suprasti, kas yra ragavęs tos meilės. Labiausiai stebina tai, kad tas gražumas niekada nenusibosta ir nepasensta, priešingai: juo geriau jį apmąstai, juo karščiau jį pamilsti. O stulbinantis ir nesuprantamas gražume! Leisk tave pažinti, – tada būsiu laimingas. Ar yra pasaulyje toks gražumas, kuris nesikeistų? Viskas, laikui bėgant, keičiasi ir išnyksta. Kas šiandieną mums patinka, to rytoj nekęsime. Gražumas išnyksta, o jo vietą užima bjaurumas. Tik Tu, o mano Dieve, visados esi nesikeičiantis, visados gražus ir toks gražus, kad nors Tavęs nematome, tačiau džiaugsmu prisipildo mūsų širdys, kai apie Tave mąstome. Kokie laimingi yra tie, kurie Tave mato ir su Tavimi gyvena. Bet Tavęs nematysiu ir su Tavimi negyvensiu, jeigu Tavęs nemylėsiu. Ir dėl ko Tavęs neregėsiu? Dėl to, kad vienintelė priemonė Tave pamatyti yra meilė.

II. Nėra nieko bjauresnio už meilę kūriniams

Žmogaus širdis niekada negali pasitenkinti meile kūriniams, kadangi toji meilė negali būti nekintama. Pamatai kūriniuose daug netobulumų ir nuo jų atsitrauki, nustoji juos mylėti. Tiktai Dievo gražumas, būdamas tobulas ir nekintamas, gali mus visiškai patenkinti. Bet kokia nesąmonė! Mes labiau mylime kūrinius nei Dievą. Ko tik nedarome, kad surastume tą niekingą, nieko vertą, tuščią ir greitai išnykstantį šio pasaulio gražumą ir jam atsiduotume. Tuo tarpu ne tik neieškome to gražumo, kuris linksmina angelus, kuris gali būti ir mūsų vienintelė laimė, bet su panieka jį atmetame. Tau jis nepatinka, kadangi tu jo dar nesi gerai pažinęs. Dėl ko taip yra? Dėl to, kad tave dar tebevaldo geismai, dėl to, kad nesivadovauji protu ir kilniais jausmais. Jei tu gerai suprastum Dievo gražumą ir Jį pamiltum, Jis tave padarytų skaistų ir Dievui malonų.

„Tikrai tave pažinau ir todėl tikrai tave pamilau, o gražume, toks senas ir toks naujas.“ (Šv. Augustinas)

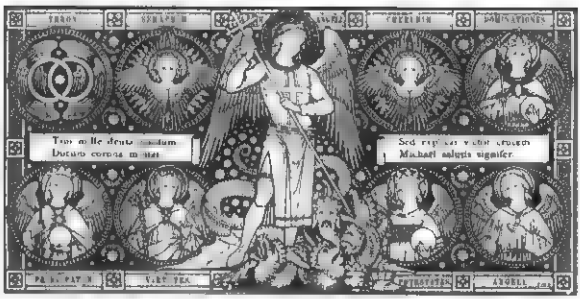

Rugsėjo 1 diena

Apie Kristaus mokslą

I. Kristaus mokslas yra griežtas, bet nesunkus

„Koks siauras kelias į gyvenimą“ (Mt 7, 14). Šie Kristaus žodžiai leidžia suprasti, koks griežtas yra Kristaus mokslas. Kas nežino, jog marinti savo geismus, be murmėjimo nešti kasdienį kryžių, atleisti ir dovanoti priešininkams, yra sunkus dalykas? Tačiau Kristus savo malone, pavyzdžiu ir, pagaliau, gausiu užmokesčiu, kurį mums žada Jo mirtis, padaro net ir griežčiausius savo įsakymus lengvus ir prieinamus. Šimteriopais būdais Kristus padaro savo jungą mums malonų, o naštą lengvą. Ir kada Jis mums grasina kaip Teisėjas, kartu ir guodžia kaip Tėvas. Ar Jis yra kada nors atstūmęs nors vieną nusidėjėlį? Ar Zachiejus, Magdalena, samarietė, moteriškė, sugauta svetimaujant, nėra patyrę Jo malonaus tėviško gailestingumo? Ar Viešpats Jėzus su jais pasielgė žiauriai? Ne. Tik su fariziejais Viešpats Jėzus pasielgė skaudžiai dėl to, kad jie kitiems skirdavo sunkiausias pareigas, o patys jų neatlikdavo. Tad nebūk kaip fariziejus kitiems griežtas, o sau pataikaująs. Ne taip darė Kristus ir ne to Jis reikalauja iš mūsų. Mums uždeda savo priesakų naštą kaip savo vaikams, kad eitume savo pareigas ir paskui taptume laimingi. Pasaulis daro priešingai. Jo jungas geležinis ir nepakeliamas. Pasaulis jį uždeda mums už tai neužsidėdamas jokio užmokesčio ir nedarydamas jokių palengvinimų. O, jei turetum savo širdyje nors vieną meilės kibirkštėlę, tada jaustum,

kad tavo Mokytojas Viešpats Jėzus yra visų geriausias, o Jo įsakymai lengviausi.

II. Kristaus mokslas yra malonus ir dorovingas

Nedorovingas mokslas yra tas, kuris gina nusikaltimus ir nuodėmes. Ar kas, o mano Ganytojau, galėtų priekaištauti, kad Tavo mokslas pateisina blogus žmonių palinkimus. Vien tik fariziejai drįso tai daryti vadindami save Tavo įsteigtos Bažnyčios tvarkytojais. Kas atras kitą tokį mokymą, kuris būtų taip griežtai priešingas sugadintai žmogaus prigimčiai? Taip, Kristaus mokymas nėra palaidas. Būdamas priešingas mūsų prigimčiai, vis dėlto jis yra malonus. Mokymas, pilnas kartumo ir tulžies, negalėtų priversti žmonių mesti patogų, kūnui patinkantį gyvenimą ir pasirinkti kietą ir skaudų dvasinį gyvenimą. Toks mokymas nepataisytų žmogaus, bet dar labiau jį atstumtų nuo savęs. Todėl nenorėk padaryti Dievo jungo sunkesniu, nei jis yra iš tikrųjų. Bet to neišvengsi, jeigu skelbdamas Kristaus mokymą, vadovausiesi ne malonumu, bet kartumu ir neapykanta. Tik malonumu ir meile gali pavergti savo brolio širdį. „Mokykitės iš manęs, – sako Kristus, – nes aš romus ir nuolankios širdies“ (Mt 11, 29). Sek ir tu tuo mokymu. Jeigu Mokytojas yra romus ir nusižeminęs, ar nepridera, kad ir Jo mokinys toks būtų? Tegu mažai tave žmonės girdi, liepiantį daryti, bet tegu mato daug darantį.

Rugsėjo 2 diena

Apie pasitikėjimą Dievu

I. Dievas padeda tiems, kurie Juo pasitiki

Dievas yra be galo gailestingas. Ko daugiau reikia, kad Juo pasitikėtum? Tačiau retai kada šaukiesi Dievo ir per mažai Juo pasitiki. Kaip žemini savo Geradarį! Jis žada ateiti tau į pagalbą tavo reikaluose. Jis pasirengęs nieko neatsakyti, ko reikia tavo išganymui. Tas Dievo pažadas yra toks tikras, kad greičiau pasaulis pražus, negu Dievo žodis nebus ištesėtas. Jeigu turėtum vilties Dieve, tai viskas

tau būtų lengva ir galima. Viltis yra galinga, bet nusižeminusi ir pilna meilės. Jeigu geriausiasis Dievas maitina dangaus paukščius, tai kokia meile ir rūpestingumu Jis tave, žmogau, globoja, kad tau nieko nestigtų! Tebūnie Dievas tavo vienintelė pagalba varguose, pagundose, visuose dvasios ir kūno reikaluose! Tu, o mano Viešpatie, valdyk mano širdį, kurią Tau visiškai atiduodu, didink mano pasitikėjimą Tavimi! Nors ir sunkiausiai mane nubaustum, aš visados pasitikėsiu Tavimi!

II. Tiktai pasitikėjimas verčia Dievą mums padėti

Prakilnių jausmų žmonės paprastai atleidžia visiems, kurie jiems yra padarę ką bloga, jeigu tik nusikaltėliai nusižemina ir kreipiasi į juos. Dievas daug labiau mūsų gailisi ir glaudžia prie savo širdies, kada šaukiamės Jo pagalbos. Dievas tokį pasitikėjimą laiko pagarbos ženklu, pasak šių žodžių: „Išrausiu tave ir pagarbinsi mane.“ Bet norint visai atsiduoti Dievui ir turėti Jame viltį, reikia tvirtai tikėti, jog Dievas visada išpildys savo pažadus, jog Dievas yra galingas, gailestingas ir nori mums atleisti mūsų kaltes. Kokia pasitikėjimo Dievu galybė! Jeigu visko netekčiau, bet neprarasčiau vilties, tai viską turėčiau. Vieni savo gyvenime remiasi nekaltybe, kiti kieta atgaila, dar kiti gerais darbais. Man belieka viltis. Jeigu pasitikėsiu, tai viską turėsiu, o mano Dieve!

„Tenebūna man gėdos, Viešpatie, nes aš tavęs šaukiuosi.“ (Ps 31, 18)

Rugsėjo 3 diena

Apie sielos maistą

I. Koks to maisto poveikis ir kaip jį vartoti

Sielos maistas yra malda, pasninkas, gerų knygų skaitymas, lavinimasis dorybėse, ypač Švenčiausiojo Sakramento priėmimas. Tas maistas turi apvalyti musų sielą, ją nuraminti, sužadinti, padaryti šventą. Kad tas maistas turėtų poveikį, reikia:

1. Dažnai jį priimti, kitaip mūsų siela nusilps, atšals ir kaip nemaitinamas kūnas, sudžius.

2. Atrasti priemonę, kuri tą maistą padarytų mums naudingą. Tokia priemonė yra mylėti tą maistą ir prieš priimant apmąstyti jo vertę ir brangumą. Dėl ko tu jautiesi toks silpnas ir bejėgis? Dėl to, kad retai ir nenoromis priimi dvasinį maistą. Ar taip tu rūpiniesi savo kūnu? Kas nutiktų tavo kūnui, jeigu jį taip mažai penėtum, kaip mažai peni savo sielą? Jeigu dienų dienos praeina nieko dvasiško nepaskaičius, jeigu kartą per savaitę arba net rečiau priimi šv. Komuniją, jeigu mažai pasninkauji, tai nėra ko stebėtis, kad esi toks silpnas ir sustingęs. Jeigu šį maistą vartotum geriau ir dažniau, būtų daug lengviau gyventi dvasinį gyvenimą.

II. Kas gadina tą maistą ir ko reikia vengti

Kiek daug yra žmonių, kurie valgo gardžiai ir daug, tačiau neturi sveikatos. Gali būti, kad kūnas yra sugedęs arba maistas priimamas netinkamai, todėl jis nesuteikia sveikatos. Taip yra ir su siela. Dėl ko tavo dvasia netobulėja? Dėl to, kad esi užsiėmęs kūno reikalais, išsiblaškęs ir pataikauji savo geismams. Tai sužeidžia tavo sielą ir apnuodija dvasinį maistą. Tad ieškok vaisto liguistai savo sielos padėčiai. Priimdamas dvasinį maistą, pirmiausia turėk gerą intenciją, sužadink savo širdyje meilę Dievui ir šventą uolumą, pagaliau, troškimą kuo ilgiau išlaikyti to maisto vaisius. Taip maitindamas savo sielą, gyvensi ne kūno, bet dvasios gyvenimą, kuris yra būsimojo pomirtinio gyvenimo pradžia.

Rugsėjo 4 diena

Apie išganymo darbą

I. Išganymo darbas, tai mano darbas

Išganymo darbas yra niekieno kito, tik mano darbas. Visi kiti darbai gali būti bendri arba priklausyti kam kitam. Bet išganymo darbo kitam nepavesi. Tėvas dirba vaikų naudai, krašto pilietis – valsty-

bės naudai, darbininkas dirba savo šeimininkui. „Vienas pasėja, kitas nupjauna“, – sako Kristus (Jn 4, 37). Tai vis darbai, kuriuos galima pavesti kitam, kurie yra daromi svetimųjų naudai. Tuo tarpu išganymo darbas yra toks savas ir taip tiesiogiai mums priklauso, kad jo nei kitam pavesi, nei jį kuo kitu pakeisi. Todėl imtis to darbo ir jam visiškai atsiduoti yra tiesioginė neatidėliotina mano pareiga. Koks mano neišmintingumas! Kitiems darbams daug pasiaukoju, gi savo išganymu nė kiek nesirūpinu.

„Kam bus dosnus tas žmogus, kuris yra šykštus sau..?“ (Sir 14, 5)

II. Išganymo darbas yra svarbiausias darbas

Koks kitas darbas gali būti svarbesnis už išganymo darbą? Nuo jo priklauso tavo amžinybė: amžina laimė arba amžina pražūtis. Būtų neprotinga, pažinus tą tiesą, gyventi į ją nekreipiant dėmesio. Jeigu išganymas, kaip moko Šv. Raštas, yra pirmutinis žmogaus užsiėmimas, tai reikia, kad visi kiti užsiėmimai ir darbai jam užleistų pirmą vietą. „Jūs pirmiausia ieškokite, sako Kristus, – Dievo karalystės ir jo teisingumo“ (Mt 6, 33). Kaipgi tu gyveni? Gyveni tarsi užmiršęs tą didžiausią savo išganymo darbą. Ar norėtum pražudyti savo sielą? Jeigu ją pražudysi, tai žus taip pat ir visi, dalinai gal ir geri, tavo darbai.

III. Išganymo darbas yra mano vienintelis darbas

Kodėl? Todėl, kad nuo jo priklauso sėkminga darbo pabaiga. Nors kiti darbai tau ir nesisektų, jei seksis išganymo darbas, tai viskas bus laimėta. Ir priešingai: jeigu visa kita tau seksis, bet išganymo darbas bus apleistas, tai būsi iš visų žmonių nelaimingiausias. Ką padės turtai, pagarba, linksmybės, jeigu save pražudysi? Ko neteksi, jeigu neturėsi nieko, ką myli pasaulis, bet būsi išganytas? Ak, džiaukis mano siela, jog būsi išganyta! Bet tik tada būsi išganyta, kada tau rūpės tik išganymo darbas.

Tegu tai tau terūpi kaip vienintelis tavo darbas.

Rugsėjo 5 diena

Apie nuodėmės sunkumą

I. Nuodėmės sunkumą
apmąstyk būdamas Kalvarijos kalne

Štai esu Kalvarijos kalne. Matau medinį kryžių. Ant kryžiaus kabo prikaltas Dievas, visas žaizdotas, apsipylęs krauju. Iš šonų kabo plėšikai, vienas – dešinėje, kitas – kairėje pusėje. Tiems žmogžudžiams yra prilygintas Dievas. Regiu mirštantį Dievą, baisiai išniekintą. Tai nusidėjimo pasekmes! Nuodėmė per išdaviką Jį pardavė, nedoromis rankomis nuplakė ir baisiai sužeidė, per neteisingą teisėją Jį nuteise mirti. Jis tapo skaudžiausių sopulių žmogumi, didžiausio išniekinimo auka. Štai ką yra padariusi nuodėmė! Ar drįstum dabar sakyti, kad kaltė nėra toks baisus dalykas, kaip atrodo? Nuodėmė marina Kristų ir tai, sakoma, esąs mažas dalykas. Nuodėmė yra tokia bjauri, kad tik Dievas galėjo už ją tinkamai atlyginti. Nei angelai, nei žmonės visi kartu negalėjo permaldauti užrūstinto Dievo. Reikėjo, kad pats Dievas kentėtų už nuodėmes. O Dieve, dabar suprantu, kaip baisiai atrodo kiekviena nuodėmė. O mano Ganytojau, kaip skaudžiai Tave sužeidžiau! Ak, dėl ko iš gailesčio nemirštu? Bėda man, jeigu atnaujinu Tavo kentėjimus ir savo širdyje vėl Tave kryžiuoju. Geriau mirti ir visko išsižadėti, negu Tave užrūstinti.

II. Nuodėmės sunkumą apmąstyk pragare

Kas sukūrė tą baisią vietą? Kas uždegė tą negęstančią, viską ryjančią ugnį? Kas tą vietą pripildė Dievo rūstybės aukomis? Nuodėmė. Panaikink nuodėmę, išnyks ir pragaras. Kai tik angelai, grynosios dvasios, nusidėjo, Dievas jų daugiau nebegalėjo pakęsti ir akimirksniu nutrenkė į amžiną pražūtį. Ir žmonės dėl to patenka į pragarą, kad, sekdami negerais angelais, nusideda. Jų nuodėmės baigėsi, bet nesibaigė pragaro bausmė. Ji bus per amžius. Toji pragaro bausmė yra skaudžiausias smūgis, žeidžiantis mūsų širdis ir vedantis į nusiminimą. O žiaurioji nuodėme, vien tavęs prisiminimas jau yra baisus

ir nepakenčiamas! Jeigu tavo pasekmės yra tokios apverktinos, kaip aš privalau tavęs vengti. Tuo tarpu aš myliu nuodėmę, ją darau, joje gyvenu ir ramiai, būdamas tokios būsenos, miegu. Laikas jau keltis iš miego ir daryti atgailą!

Rugsėjo 6 diena

Kokia yra mirtis

I. Mirtis yra neišvengiama

Žmogus miršta tik vieną kartą. Kartą miręs, daugiau jau nebegrįš į šį pasaulį. Mirtis niekam nedaro išimties. Nei man nepadarys. Žemė, kurioje gyvename, virs visų žmonių kapais: ponai, turtuoliai, vargdieniai, beturčiai – visi pavirs žeme. Kur dabar yra tie, kurie gyveno prieš šimtą metų? Nebeliko nė vieno. Mūsų, dabar gyvenančių, po šimto metų taip pat nė vieno nebebus. Kur tada bus tavo siela? Į kokią amžinybę bus patekusi? Toji žemė, kurią valdai, tas namas, kuriame gyveni, toji šeima priklausys nebe tau. Prisimink savo protėvius. Esi visus juos užmiršęs. Taip ir tave užmirš, kai numirsi. O, tuščias mūsų darbas rinkti šios žemės turtus ir prie jų prisirišti! Ne šiai žemei esame sutverti. Ne ši žemė yra mūsų tėvynė. Darykime tokius darbus, kurie mus nuvestų į laimingą amžinybę!

II. Mirtis yra nežinoma

Pažvelk į tokį reginį: sveikas ir tvirtas kaip ąžuolas jaunikaitis, niekados sunkiai nesirgęs ir apie ligą nė manyte nenumanęs, staiga suserga, netenka sąmonės, atsigula į mirtiną guolį, iš kurio jau nebesikels. Nepadeda jokie gydytojų vaistai. Jaunikaitis, staiga susirgęs, miršta be šv. sakramentų. Jeigu angelas iš dangaus ateitų pas tave ir praneštų Dievo įspėjimą, kad ir tavo mirtis bus tokia kaip šito jaunikaičio, kaip tada susijaudintum! Kaip nuliūstum ir susirūpintum! Kas gali užtikrinti, kad nemirsi tokia mirtimi? Daug mirė netikėtai, gali ir tu netikėtai mirti. Jeigu nežinai mirties valandos, tai aišku, kad visados privalai būti prisiruošęs mirti. Dievas sako: „ ...nes nežinote nei dienos, nei valan-

dos“ (Mt 25, 13). Todėl budėk! Toji valanda bus paskutinė, apie kurią tu nė manyte nenumanei. „Būkite pasirengę, – sako Kristus, – nes Žmogaus Sūnus ateis, kai nesitikėsite“ (Lk 12, 40). Nelauk rytojaus, šiandien būk pasiruošęs sulaukti mirties. Net ir vieną valandėlę būti nusidėjus yra pavojingiausias dalykas mūsų išganymui.

III. Mirtis nulemia mūsų likimą

Mirštame tik vieną kartą. Jeigu blogai mirštame, viskas yra mums žuvę. Į kurią pusę medis pasviręs, į tą ir grius. Iš ano pomirtinio gyvenimo jau nebegrįši, kad galėtum pataisyti tai, ką gyvendamas sugadinai. Kai tik numirsi, tuoj reikės stoti Dievo akivaizdon, kad išgirstum Dievo nuosprendį, lemiantį tavo likimą. To nuosprendžio negalima išvengti. Nuo mirties priklauso amžinybė: gera mirtis – gera, laiminga amžinybė, bloga mirtis – nelaiminga amžinybė. Ak, kiek reikia dirbti, kad mirtis būtų gera! Jeigu Dievas dabar tave pasišauktų, sakyk, ar nebijotum Jo teisingo nuosprendžio? Ar esi pasirengęs mirti? Ar mąstai apie mirtį? Šventieji niekados neišleisdavo iš galvos tų minčių, todėl jie tapo šventi. Dėl ko tu negali mąstyti apie mirtį?

„ ...ką žmogus pasirenka, tai bus jam duota.“ (Sir 15, 17)

Rugsėjo 7 diena

Apie Dievo gailestingumą ir teisingumą

I. Kas niekina Dievo gailestingumą,
tas turi labai bijoti Jo teisingumo

Didžiausias nusidėjėlis turi teisę tikėtis Dievo gailestingumo. Bet žmogus, net ir būdamas teisingiausias, niekada neturi būti per daug įsitikinęs Dievo gailestingumu. Kas bijo Dievo, tas patenkina Jo teisingumą ir sau atidaro neišsemiamus gailestingumo šaltinius. Bet kas naudojasi gailestingumu per daug pasitikėdamas, tas pelno sau Dievo rūstybę ir Jo bausmę. Drąsiai nusidėti dėl to, kad Dievas yra geras, būtų didžiausios nedorybės darbas, rūstinantis geriausiojo Tėvo širdį. Apie Dievą reikėtų manyti, kad Jis yra geras ir be galo geras, todėl yra vertas

didžiausios meilės ir Jam reikia tarnauti iš visų jėgų. Visai netinka toks mąstymas: „Dievas yra geras, dėl to aš galiu nusidėti.“ Ar tavo akys dėl to yra nedoros, kad aš esu geras? Ar dėl to Dievas kentėjo ir numirė, kad galėtum laisviau nusidėti? Ar ne dėl to, kad atgailautum už kaltes ir apsaugotum save nuo sugrįžimo į nuodėmes? Apmąstyk, jog Dievo gailestingumą ateityje lems Jo teisingumas.

II. Teisingai Dievo gailestingumu pasitiki tas, kuris savo gyvenimą tvarko taip, kaip reikalauja Dievo teisingumas

„Teisumas ir ramybė bučiuosis“, – sako Pranašas (Ps 85, 11). Nors jų veikimas vienas nuo kito labai skiriasi, tačiau jos tobulai tarpusavyje dera. Teisingas yra gailestingumas ir gailestinga yra teisybė. Tačiau žmones jas supranta nevienodai. Siela, priimanti Dievo malonę, ištikimai atlieka savo pareigas, gyvena Dievo baimėje, sau nedovanoja ir save baudžia už mažiausius nusikaltimus. Ji gerai žino, kad jei sau nedovanos čia, žemėje, tai mažesnė atsakomybė bus po mirties. Tokia siela pasitiki Dievo gailestingumu ir tas pasitikėjimas jos nenuvils. Dievas ją apšvies, nuramins varguose ir palinksmins. Manai, kad ir tau Dievas bus toks gailestingas, tau, kuris nedarai gerų darbų, apleidi savo pareigas? Ak, kaip mažai pažįsti Dievo kelius. Yra mažų nusidėjimų, kurie padaromi dažniau ir lengviau, tačiau kurie atšaldo mūsų širdis, veda į didesnes nuodemes ir kliudo veikti Dievo gailestingumui. Venk kasdienių nusidėjimų!

Rugsėjo 8 diena

Apie Švč. Mergelės Marijos gimimą

I. Marija gimė dėl ypatingų Dievo tikslų

Ypatingas Dievo sumanytas darbas yra Žodžio įsikūnijimas. Tas Dievo darbas yra stebuklingas. Pats įsikūnijimas yra stebuklingas: dvi prigimtys, Dievo ir žmogaus, susijungia Kristaus asmenyje. Stebuklingas įsikūnijimo tikslas: pakelti nupuolusį žmogų iki dangaus aukštybių, stebuklinga ir priemonė. Ta priemonė yra nusižeminusi Mergelė

Marija, kuri tampa Dievo Sunaus Motina. Šiandien Ji ateina į pasaulį, kad įvykdytų savo aukštą pašaukimą. Ji gimsta nekalta ir be gimtosios nuodėmės, kad taptų Dievo Motina, nenustojusi būti Mergele. O dieviškoji Aušra! Regiu Tavyje tekančią Teisybės saulę. Padaryk, kad ta saulė patekėtų ir mano širdyje! Tebūnie mano širdis panaši į Tavo širdį, kad joje atsispindėtų tos saulės spinduliai ir uždegtų Jos meile.

II. Marija gimė dėl žmonių

Išganymo darbas yra duotas mūsų naudai. Didelę to darbo dalį yra padariusi Marija. Ar Ji galėjo tapti Dievo Motina, netrokšdama visų pirma mūsų išganymo, netapdama mūsų Motina? O prakilnus gyvenimo kelias, kurį šiandien Tu, o Marija, pradedi! Tu šiandien apreiški mums dangaus linksmybę, kurią gimdai kiekvieno širdyje. Nieko daugiau nebijau, nes Tu mums esi gimusi. Laimingas būsiu, jei įgysiu Tavo užtarimą ir Tavo malonių.

Valdyki mus, Tu ir Tavo Sūnus.

III. Marija gimė savo naudai

Marija, kuri šiandien gimė, yra maloninga. Kokiu keliu Marija eina, kad garbingai baigtų šią žemės kelionę ir tinkamai sunaudotų Dievo malones? Marija eina meilės ir kentėjimų keliu. Niekas negali kentėti su džiaugsmu, jeigu neturi karštos meilės. Kas karštai myli, tas trokšta kentėti. Mylėti ir kentėti toks yra ir mūsų uždavinys. Vien meilė yra saldus miegas, vien kentėjimas yra nenaudinga kančia. Mylėti ir kartu kentėti yra tikras mūsų sielos džiaugsmas. O saldžioji meile! O brangusis kentėjime! Nuo šiol jūs būsite artimiausi mano draugai!

Rugsėjo 9 diena

Apie prakilniausią Marijos vardą

I. Tas vardas yra prakilniausias ir garbingiausias

Tas vardas yra atsiųstas iš dangaus. Dievas pirmasis jį ištare. Marija yra tas pats, kaip Ponia ir Mokytoja. Todėl Ji turi būti angelų ir

žmonių Ponia ir Karalienė. Tą kilnųjį vardą Ji įgijo nusižeminimu. Būdama Ponia ir Karalienė, Ji, kaip menkiausias žemės vabalėlis, nusižemina vadindama save Viešpaties tarnaite. Tarp žmonių esama didžiūnų, kuriems rūpi aukštas vardas. Bet jie tai daro iš tuštybes, rei kalaudami, kad žemesnieji juos gerbtų ir jiems tarnautų. Marija daro priešingai: Ji nusižemina, kad mus padarytų laimingus. Savo globa, užtarimu ir gausiomis malonėmis nori mus pakelti aukštyn prie Dievo. Jeigu nemoki būti paklusnus, esi nevertas įsakinėti kitiems. Jeigu, duodamas įsakymus, nelaikai savęs žemesniu už kitus, tai tavo viešpatavimas yra ne iš meilės, bet iš puikybės ir pasididžiavimo.

„Kas iš jūsų didesnis, – sako Kristus, – tebūnie jums tarnas." (Mt 23, 11)

II. Tas vardas yra pareigų ir darbo vardas

Marija yra Jūros Žvaigždė. Ar yra kita tokia žvaigždė, tokia šviesi, tokia skaisti kaip ši, kuri apreiškia Teisybės saulę? Ar yra kita žvaigždė, tikresnė už šią, kuri niekada neišnyksta iš mūsų akių, kurios poveikis mums yra toks sėkmingas kaip šios Žvaigždės, Marijos? Marija geriausiai atliko savo pašaukimo pareigas, ypač pirmaisiais Bažnyčios amžiais, ateidama į pagalbą gimstančiai Bažnyčiai savo patarimais, užtarimu prieš Dievo Sunų, pagaliau, savo gyvenimu, kuris buvo pavyzdys apaštalams ir visiems tikintiesiems. Visai kitaip tu eini savo pareigas: vengi darbo, pataikauji savo polinkiams, ypač tinginystei ir išlepintam gyvenimui. Su tavo pašaukimu yra surišta daug pareigų, už kurias reikės atsiskaityti. Dažnai tau nė į galvą neateina mintis, kad dėl jų apleidimo reikės atsakyti Dievui. Marija tau yra pavyzdys, rodantis, kaip reikia atlikti savo pareigas, ir prieglobstis visuose tavo reikaluose. Ji tau yra žvaigždė tamsybėse, patarimas abejojimuose, gyvenimas pagundose ir t. t.

„Pažvelk į žvaigždę." (Šv. Bernardas)

III. Tas vardas yra malonių ir išganymo vardas

Gimstančioje Bažnyčioje toji skaisčiausioji Mergelė buvo vadinama Marija, Jėzaus Motina, kad atskirtume Ją nuo kitų motinų. O skaistusis Vardę, kuris išreiški Išganytoją ir išganymą! Per Jėzų Kristų

nešioju krikščionio vardą. Nešiosiu jį nevertai, jeigu nebūsiu šventas arba nesirūpinsiu tapti šventu. Per Mariją gavau išganymą. Bet aš atmetu to išganymo vaisius ir jiems priešinuosi. Kad netaptume Jėzaus ir Marijos nevertais vaikais, neeikvokime išganymo vaisių veltui. Jėzus ir Marija yra maloniausi ir saldžiausi vardai. Nuolat juos minėkime gyvendami šiame pasaulyje, o ypač išsiskirdami su juo.

„Marijos šaukis." (Šv. Bernardas)

Rugsėjo 10 diena

Apie grožį

I. Žmonių grožis yra tuščias

Grožis ir tuštybė yra dvi neatskiriamos seserys. Kas nenori būti gražus? Kas neieško grožio? Jei kūno grožis priklausytų nuo tavęs, kur, pasakyk, tave nuvestų kūno geiduliai? Nėra kito tokio tuščio dalyko kaip grožis, kuris kaip gėlė greitai pražysta ir nuvysta. Tuo tarpu tu labai bijai jį prarasti ir nuliūsti, jeigu jo neturi. Kas daro žmogų gražų ar negražų? Kaltė ir Dievo malonė. Pirmoji žmogų subjauroja, antroji padaro jį skaistų. Koks gražus buvo Liuciferis, kada Dievas jį tvėrė! O koks bjaurus ir nepakenčiamas jis tapo, Dievui nusidėjęs. Tu išjuoki artimą, pastebėjęs jame ką nors negražaus. Tas Dievo kūrinio pajuokimas turėtų kristi ant tavęs paties.

II. Grožis yra vertas jo ieškančių pajuokimo

Kiek pasaulyje yra veidmainių žmonių, kurie ieško ir trokšta grožio, neturėdami jo iš prigimties. Vieni stengiasi slėpti įgimtas savo kūno ydas, kiti apsimeta esą apdovanoti prakilniomis dorybėmis. Žmonės puošiasi, apsimeta esą turtingi, kad kitiems apdumtų akis ir patrauktų juos prie savęs. Kaip negražu ir verta pajuokos rodytis kitų akyse tuo, kuo iš tikrųjų nesi! Toks elgesys yra nevertas krikščionio. Jei tiek darbo įdėtum save tobulindamas, tai seniai būtum pasiekęs aukštą tobulumo laipsnį. Noreti patikti kitiems ir ieškoti tam priemonių, vadinasi, norėti skaudžiai įžeisti kitų sielas. Už tai turėsi

atsiskaitytı Aukščiausiajam Teisėjui, kuris tars tau kaip toms paikoms mergaitėms: „Aš jūsų nepažįstu, kad jūs būtumėte mano rankų darbas. Traukitės nuo manęs, aš jūsų nepažįstu“ (plg. Mt 24, 12).

III. Grožis yra kenksmingas tiems, kurie juo remiasi

Stebėk, kaip tave valdo jausmai. Tau patinka būti gražiam ir kituose žmonėse ieškai grožio: kreipi akis į gražų veidą, gėriesi juo, pagyrimais nori patikti tam grožiui. Sudrebėk atsiminęs, ką darai! Pro akis, pro ausis leidi į savo širdį mirtį, kaip sako Pranašas: „Mirtis ateina pro langą.“ Neatsargus Dovydo pažvelgimas pražudė jį, tokį šventą ir Dievui atsidavusį vyrą. Ar tu esi už jį šventesnis ir tvirtesnis, kad galėtum drįsti nevaržyti savo žvilgsnių? Padaryk su savo akimis sutartį, kaip Jobas yra padaręs: niekados iš tuštybės ir smalsumo nežiūrėti į kitos lyties asmenį, nors jis būtų nekalčiausias, kad nekiltų blogos mintys.

„Žavumas apgaulingas, o grožis – rūkas; moteris turi būti giriama už jos pagarbią VIEŠPATIES baimę.“ (Pat 31, 30)

Rugsėjo 11 diena

Apie sveikatą

I. Pirmoji klaida.
Sveikata vertinama labiau už maldingumą

Niekur taip aiškiai nepasireiškia žmogaus savimeilė, kaip su sveikata susijusiuose dalykuose. Tu turi daugiau sveikatos, negu tau atrodo. Darbas ne mažina, bet didina sveikatą. Tau stinga tiktai dvasios. Kas yra per daug susirupinęs savo sveikata, tam viskas atrodo kaip sunkus ir nepakeliamas jungas. Kasdieną atsiranda vis naujų sunkumų ir kliūčių dirbti darbui. Be jokio varžymosi prašai dispensos nuo pasninkų, nuo kai kurių sunkesnių dvasinių pareigų. Šiandien tau atrodo, jog sergi, ir todėl nesikeli iš lovos, rytoj pamanysi, kad turi per daug darbo ir nerasi laiko pasimelsti. Ir taip dvi dienas iš eilės bus apleisti tavo kasdieniai poteriai. O kiek tokių dienų tavo gyvenime! Vadinasi, sveikatą vertini labiau už maldingumą. Nusibosta kitiems

ir klausyti tavo dejavimų ir nusiskundimų savo sveikata. Galima neperdedant apie tave pasakyti, jog esi tingus, nesivaržąs, be dvasios, be uolumo, maža to, be maldingumo. Toks tavo paveikslas. Dažnai mąstyk apie tai. Jeigu neatsikratysi apsileidimo, su gailesčiu reikės pripažinti, kad labai sunkiai sergi.

II. Antroji klaida.
Pataikavimas kūnui svarbesnis už sveikatą

Išmintingas rūpinimasis sveikata yra reikalingas. Retai kas pakenkia savo sveikatai atgailaudamas. Dažniausiai susergama pataikaujant kunui. Šykštuolis kenkia savo sveikatai taupydamas pinigus, gailėdamas sau geresnio valgio. Godus ir nesusilaikąs nuolatos valgydamas ir gerdamas, apsunkina save ir suserga virškinimo ligomis. Vakarėlių mėgėjai kiauras naktis trankosi, neišsimiega, nepailsi ir tuo kenkia savo sveikatai. Tačiau ir vieni, ir kiti nemano, kad dėl savo ligų patys kalti. Kai jiems patariama pasninkauti, susilaikyti ir save suvaržyti, tada dejuoja ir skundžiasi, kad juos norima bereikalingai suvaržyti, kad jiems dedama nepakeliama našta. Jie daro tai, kas jiems patinka, nors tai ir kenksminga; vengia to, kas sveika ir naudinga jų sielai. Tokiems žmonėms sveikatos nuostata yra tokia: pataikauti kūno norams. Paskutinio teismo dieną, kūnui susijungus su siela, tarp jų bus didžiausias nesutarimas! Siela priekaištaus kūnui, kam tas ją savo geiduliais ir pataikavimais įstūmė į amžiną pražūtį. Tada ir kunui ateis tokia mintis: jei būčiau nukryžiavęs savo geismus, būčiau laimingas. Dabar daryk tai, ką norėtum daryti mirties valandą.

„...saikus žmogus prailgina savo gyvenimą.“ (Sir 37, 31)

Rugsėjo 12 diena

Apie dorybę ir gerą išsiauklėjimą

I. Dorybė be gero išsiauklėjimo yra žiauri ir nemaloni

Dorybė dažnai mus traukia prie savęs, bet žmonės, kurie mano esą dori savo nemandagumu ir, sakyčiau, žiaurumu, atbaido mus nuo

dorybės. Šv. Paulius savo raštuose išreiškė mintį, jog norint patraukti kitų sielas, reikia išklausyti kitų nuomonę, juos gerbti ir, jeigu tai neprieštarauja mūsų pašaukimui, priimti jų patarimus. Toks elgesys, vadinamas geru išsiauklėjimu, yra artima krikščioniškos meilės sesuo. Dorybė, sujungta su geru išsiauklėjimu, jungia ir stiprina krikščionių šeimas, daro kiekvieną žmogų prieinamą, malonų ir mandagų. Tokia dorybė ypač reikalinga tiems, kurie dirba, kad kitus atvestų į gerą kelią. Tu, o mano Dieve, tapai žmogumi ir taip baisiai nusižeminai, kad mane patrauktum prie savęs. Ar ne teisinga būtų ir man taip sutvarkyti savo darbus, kad jais galėčiau savo artimuosius patraukti į gera?

II. Geras išsiauklėjimas be dorybės yra nenaudingas

Geras išsiauklėjimas gali padaryti žmogų švelnų, mandagų ir dorą tiek, kiek žmogus gali be Dievo malonės būti doras. Bet jis negali būti geras krikščionis, kurio darbai pelnytų jam dangų. Geri darbai, padaryti be Dievo malonės, yra neteisingi ir nenaudingi. Todėl jei žmonėms ir labiausiai patiksi, ir būsi jų mylimas, bet nebūsi krikščionis, tai Dievui nepatiksi ir tavo darbai neturės nuopelnų. Darbai, atlikti be Dievo malonės, negali suteikti tau amžinojo užmokesčio. Darydamas gera, neieškok patogumo ir naudos, bet viską paaukok Dievui, atsimindamas, kad už viską reikės Jam atsiskaityti. Esi sutvertas dangui, į jį privalai nukreipti visus savo darbus. Šis pasaulis tinkamai tau neatlygins. Ar padės žmogui geras išsiauklėjimas, jei jis nebus krikščionis?

„Taisykite savo kelius ir savo darbus, kad galėčiau būti su jumis šioje vietoje.“ (Jer 7, 3)

Rugsėjo 13 diena

Apie padorumą

I. Akių padorumas

Klysta tie, kurie mano, jog valdyti akis yra neprityrusių ir dorovišKai neišsilavinusių žmonių darbas. Kiek žmonių, suvaržytų prakilniausiais įstatais ir, regis, aukštai dorovišKai pakilusių, žuvo dėl

akių nevaržymo! Išsiblaškęs ir į visas puses išsibarstęs žmogus nėra išmintingas ir aukštai doroje pakilęs. Netikėk savimi ir nesakyk, jog nepadorūs paveikslai nedaro tau jokio įspūdžio. Jeigu jie tavęs ir nepatraukia prie blogio, tai bent vaizduotėje sukelia tokią daugybę bjaurių vaizdinių, kad tu dar ilgai negali jų atsikratyti. Padorumas savaime yra išmintingas ir kitiems duoda gerą pavyzdį.

„Protingas žmogus žiūri į išmintį, o kvailio akys žvalgosi po žemės pakraščius." (Pat 17, 24)

II. Liežuvio padorumas

„Kalbėk, kad tave pažinčiau", – sako Išminčius*. Vadinasi, iš kalbos galima pažinti žmogų, koks jis yra iš tikro. Išmintingas žmogus daug mąsto, mažai kalba ir niekados neištaria tokio žodžio, kuris įžeistų krikščionišką meilę ir padorumą. Išmintingas žmogus neužsidega žodžiuose ir be pataikavimo yra mandagus ir lipšnus. Tuo jis įgyja gerą vardą ir yra gerbiamas. Nepadorus, piktinąs įprotis yra nevertas krikščionio vardo. Visados vaikščiok Dievo akivaizdoje, tada lengviau galėsi suvaldyti savo liežuvį. Ar drįstum bjauriai kalbėti girdint žmonėms, kuriuos tu labai vertini ir gerbi? Tai kaipgi drįsti nepadoriai pliaukšti girdint Dievui? Prisipažink, jog daugiausiai nusidėjimų, kuriais save kaltini per išpažintį, yra padaryta liežuviu.

„Kas nenusideda kalba, tas yra tobulas žmogus..." (Jok 3, 2)

III. Darbų padorumas

Už ką Dievas daugiausia bausdavo Senojo Įstatymo laikų žmones? Už nepadorius darbus. Baisiai buvo nubausti Sodomos ir Gomoros miestų gyventojai. Ir priešingai, Dievas žada ir teikia daug savo malonių tiems, kurių darbai yra pažymėti padorumo žyme. Todėl nelaikyk padorumo mažu dalyku, kurį galima apleisti. Nors žmogaus padorumas daugiausia priklauso nuo jo širdies, bet didelę reikšmę turi ir kūno išvaizda. Žmogaus kūnas savo padorumu privalo kitus traukti prie dorybės. O Švenčiausioji Mergele Marija, kurios dorybėmis žadėjau sekti ypač per šią Tavo Gimimo oktavą! Šiandien

žadu visuose savo darbuose būti padorus. Kas drįstų, Tau matant, daryti ką nors nepadoraus?

„Jūsų padorumas tebūna žinomas visiems. Viešpats arti yra!“ (Fil 4, 5)

Rugsėjo 14 diena

Įvairūs jausmai žiūrint į nukryžiuotąjį Jėzų

I. Pirmasis jausmas: tai mano darbas

Taip, mano Dieve, su didele gėda turiu prisipažinti, kad aš auginau tą kryžių, aš Tau jį rengiau, prie jo Tave kaliau ir ant jo Tave numarinau. Matau Tave nuogą ir visų apleistą. Tai vis mano darbas: mano godumas tave apnuogino, mano tuštybė tave apvainikavo erškėčių vainiku ir paniekinimais, visos Tavo žaizdos yra padarytos mano kūno geidulių. Štai kur Tave atvedė mano nuodėmės! Ir dėl ko aš nemirštu iš gailesčio, matydamas Tavo kančias? Ne tik nesigailiu Tavęs kenčiančio, bet dar drįstu Tave rūstinti savo nusidėjimais ir atnaujinti Tavo žaizdas. Kasdieną aš Tave nukryžiuoju, kasdieną Tavo širdžiai suduodu naujus smūgius. Kadangi Tu, o mano Jėzau, mirdamas ant kryžiaus esi nugalėjęs nuodėmę, Tu šitą kryžių taip išaukštink, kad visame pasaulyje išnyktų ir nuodėmė, ir nusidėjėliai.

„Jis yra permaldavimas už mūsų nuodėmes.“ (1 Jn 2, 2)

II. Antrasis jausmas: tai man pavyzdys

Kryžius su Nukryžiuotuoju yra pavyzdys visiems Dievo išrinktiesiems. Nerasi nė vieno, kuris iš Kryžiaus nebūtų sau ėmęs pavyzdžio. Visi jie buvo paženklinti kryžiaus ženklu, visi buvo apsiginklavę Kryžiumi. Kryžius buvo jų gyvenimo išraiška. Ar derėtų man vengti Kryžiaus? Jeigu nebūsiu nukryžiuotas, būsiu pražudytas; Tavo, o mano Išganytojau, kantrybė mane linksmina ir stiprina. Dievas ant kryžiaus, o aš nenoriu kentėti! Kaipgi aš galiu drįsti skųstis savo kentėjimais? Tu kenti nekaltas, o aš, visų kalčiausias, nenoriu pripažinti kentėjimų! Nukryžiuoto Kristaus pavyzdys priversdavo karalius išsi-

žadėti sosto, eiti į vienuolynus, kad ten dėl Kristaus kentėtų išsižadėję šio pasaulio linksmybių. O, kaip mažai mane veikia Kristus! Sek nukryžiuotuoju Kristumi ir daryk tai, ką Jis tau lieps daryti.

III. Trečiasis jausmas: arba mano išganymas, arba pražūtis

Tavo Kraujas, o mano Išganytojau, išprašys man Tavo malonę arba nustums į pražūtį. Tu būsi arba mano išganymas, arba prakeikimas. Vienas plėšikas buvo išganytas – kiek vilties man tai duoda! Kitas plešikas buvo atstumtas – kiek baimės man tai sukelia! Abu jie buvo atpirkti ir apšlakstyti Tavo Krauju, vienas iš jų tiktai buvo išganytas. Ar išgirsiu žodžius, pasakytus pirmajam plėšikui: „Šiandien su manimi būsi rojuje“ (Lk 23, 43), ar antrajam: „Traukis nuo manęs, prakeiktasis, į amžiną ugnį“? O, mano Išganytojau, išganyk mane! Nežiūrėk mano širdies atšalimo, bet gailestingumo! Bijau Tavęs kaip savo Teisėjo, bet kartu ir pasitikiu Tavimi kaip savo Išganytoju, kuris nenori nusidėjėlių mirties. Apsikabinsiu Tavo kryžių ir Jį mylėsiu, kol mirsiu. Jis yra visa mano garbė, visas mano džiaugsmas.

„ ...Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš.“ (1 Tim 1, 15)

Rugsėjo 15 diena

Apie Marijos dorybes

I. Marija turėjo visas dorybes

„Marija, sako šv. Ambraziejus, – yra visų dorybių mokykla ir pavyzdys visiems žmonėms.“ Ar galima reikalauti ko nors daugiau iš jaunos Mergelės? Kur rasi kitą tokią mergelę, kuri būtų tokia skaisti, taip Dievą mylinti, taip uoliai einanti savo pareigas, tokia nusižeminusi kaip Marija? Ji taip pat neapleido ir santuokos luomo pareigų, rūpindamasi savo numylėto Sūnaus Viešpaties Jėzaus kūno ir dvasios auklėjimu. Marija rodo pavyzdį ir našlystės luomui. Ji šluosto našlių ašaras, lengvina sunkią jų gyvenimo naštą, moko jas, kad reikia

vengti pasaulio ir atsiskirti nuo jo. Laimėje Marija irgi visiems rodo pavyzdį. Nors buvo Dievo Motina ir angelų Karalienė, tačiau buvo nusižeminusi ir nenustojo eiti savo kasdienių, kad ir paprasčiausių, pareigų. Kokia Marijos kantrybė gyvenimo sunkumuose! Ji džiaugiasi, kad gali gyventi žmonių užmiršta ir nežinoma, kad gali kentėti ir būti paniekinta. Kentėdama kartu su savo Sūnumi Jezumi Kalvarijos kalne, Marija moko mus garbingai kęsti gyvenimo sunkumus. Ar yra panašumas tarp tavęs ir Marijos? Ar turi nors vieną jos dorybę? Sakaisi esąs Marijos duktė, sūnus. Ar seki Jos gyvenimu? Ar myli Ją kaip savo Motiną? Nesistebiu Marijos išaukštinimu: Ji yra to verta už savo dorybes. Bet labai stebiuosi, kad tu nori pasiekti dangų ne kiek nesirūpindamas tobulėti krikščioniškose dorybėse.

II. Marija turėjo visas aukščiausio laipsnio dorybes

Prisimink svarbiausias tikėjimo paslaptis, tada patikėsi Marijos dorybių aukštumu. Apreiškime matai, kad Marija išsižada aukštos garbės, norėdama apsaugoti mergystę. Sutikusi būti Dievo Motina, Ji nusižemina kaip paprasčiausia tarnaitė. Gimdydama Dievo Sūnų, yra priversta netekti žmoniško gyvenimo ir gimdymui pasirinkti gyvulių tvartą. Pagimdžiusi Sūnų, garbingai aukoja Jį Dievui. Ji parodo nepaprastą, žmogui nebūdingą valios stiprybę, nepasiduodama nusiminimui, kai tenka sunkiai keliauti į Egiptą ir prisiima didelį kelionės vargą. Kalvarijos kalne stovėdama po kryžiumi, Marija nealpsta iš gailesčio, bet ramiai kenčia širdies sopulius. Jeigu įsigilinsi į paslaptingiausias Marijos gyvenimo valandas, tai pamatysi, kad Marija nepraleido nė vienos valandėlės nedidindama dorybių. Palygink save su Marija. Viskas tavyje šalta, netobula. Ką iki šiol esi padaręs dėl Dievo? Ar daug turi gerų darbų? Jeigu ką gera ir turi, tai tas geras yra labai netobulas ir su ydomis. Kaip toli esi nuo Marijos! Kaip mažai esi į Ją panašus!

„Prisimink tą šventumą, kurio sieki, tą pavyzdį, kuris tau duotas, kad sektum, tą sostą, kuris yra tau paruoštas. Prisimink Mariją!" (Šv. Bernardas)

Apie žmogaus gyvenimą

I. Žmogaus dienos yra trumpos

Trumpos žmogaus dienos. Nevienodai žiūrima į žmogaus amžių: jaunieji mano gyvensią šimtą metų, seniai mato besiartinančią gyvenimo pabaigą. Be abejo, mirtis ateis daug greičiau, negu mes manome.

1. Trumpos yra žmogaus dienos praėjusio laiko atžvilgiu. Gyveni keturiasdešimt, penkiasdešimt metų ir pasakyk, ar tau neatrodo, lyg būtum gyvenęs tik trumpą valandėlę? Tau likęs laikas praeis taip pat greitai. Mūsų dienos teka kaip upės vanduo.

2. Trumpos yra žmogaus dienos būsimojo laiko atžvilgiu. Tūkstantis metų, kaip sakoma Šv. Rašte, palyginus su amžinybe yra kaip viena diena. Tai kas yra, palyginus su amžinybe, tas laikas, kuris liko man gyventi? Kas yra ta diena, kurią man dar lemta būti šiame pasaulyje? Ak, kokia brangi yra toji valandėlė, kurią man Dievas davė gyventi! Tuo tarpu aš esu užsiėmęs kuo kitu, tik ne savo išganymu. Amžinybė, apie kurią privalėčiau mąstyti dieną ir naktį, išeina man iš galvos.

3. Trumpos yra žmogaus dienos dabartinio laiko atžvilgiu. Kiek yra darbo, kad pasiektume dangų! Kiek reikia įsigyti dorybių! Kiek yra nedorų įpročių, kurių reikia atsikratyti. Tą atlikti reikia per trumpą laiką, tuo laiku, tą valandą, kurią aš dabar gyvenu! Laikas mums yra duotas tik įgyti išganymui.

„Žmogus tik praeina kaip šešėlis,..“ (Ps 39, 7)

II. Žmogaus dienos yra blogos

„Dienos yra piktos“ (Ef 5, 15). Vargai, bėdos, pagundos, kaltės sunkina mūsų dienas. Ar gali be pasibaisėjimo žiūrėti į nelaimes, į Dievo rykštę, kuri dažnai baudžia žmones, į persekiojimus, kuriais žmonės vienas kitą žudo, pagaliau, į savo paties širdį, apimtą visokių nesmagumų ir nuliūdimų? Kiek kartų tu pats sau buvai sunkenybė? Dažnai pats esi savo vargingo gyvenimo priežastis. Nežiūrint to, tu

tą tokį menką ir nelaimingą savo gyvenimą myli visa širdimi ir nenori jo netekti. Kas gi su tavimi būtų, jeigu butum nors truputį laimingesnis, jeigu ne taip baisiai spaustų šio gyvenimo vargai? Visai užmirštum Dievą ir atsiduotum kūno linksmybėms. Pasaulis spendžia tau daug visokių pinklių ir tu laisva valia į jas įsipainioji. Piktoji dvasia sukasi aplink tave, norėdama tavo pražūties, ir tu nesipriešini, – gyveni sau ramiai, lyg nebūtų nieko pavojingo. Prisimink visas savo kaltes ir pasakyk, ko yra vertos tavo pragyventos dienos? Ak! Laikas jau susiprasti ir pagerinti savo dienas. Jos bus geros, jeigu bus Dievui malonios. Jos bus Dievui malonios, jeigu jas nugyvensi šventai.

„Juk visos jo dienos yra kupinos skausmo...“ (Koh 2, 23)

Rugsėjo 17 diena

Apie tris kantrybės laipsnius

I. Pirmasis laipsnis: priimti Kryžių

Pirmasis kantrybės laipsnis yra su atsidavimu ir be murmėjimo priimti kasdienius vargų kryželius. Tai ne tik mums reikalinga, bet ir naudinga. Priimti Kryžių – vadinasi, vykdyti Dievo valią. O kas gali būti teisingiau ir naudingiau, kaip taikytis prie Dievo valios? Ir pats Viešpats Jėzus sunkiausiose gyvenimo valandose pasirinkdavo vykdyti Dievo valią: „Tačiau tebūna ne mano, bet tavo valia“ (Lk 22, 42). Malonūs mums būna kasdieniai kryželiai, kai juos priimame su atsidavimu Dievo valiai, kadangi tada mums padeda Dievo malonė, kuri suteikia kantrybės ir ramybės. O, koks nelaimingas tas žmogus, kuris neturi kantrybės. Tokiam žmogui reikia iškentėti daug daugiau negu kantriam.

„Taip, reikia jums ištvermės, kad, įvykdę Dievo valią, gautumete, kas pažadėta.“ (Žyd 10, 36)

II. Antrasis laipsnis: džiaugtis Kryžiumi

Kas ne tik priima Kryžių, bet dar džiaugiasi gavęs progą kentėti, tas myli Kristų, nori eiti Jo pėdomis ir, aišku, turi aukštesnį

kantrybės laipsnį. Kasdienių vargų kryžiai tokiems žmonems yra Dievo malonių šaltinis ir vaisingas grūdas amžinajai laimei pasiekti. Labai abejotinas butų tikėjimas tokio žmogaus, kuris nenoromis ir murmėdamas neštų Kristaus Kryžių. Ar ne Kristaus yra šie žodžiai: „Palaiminti jūs, kai dėl manęs jus niekina ir persekioja bei meluodami visaip šmeižia. Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje“ (Mt 5, 11–12)? Dėl to apaštalai ir Kristaus mokiniai džiaugsmingai priimdavo kentėjimus. Kentėjimus jie gerbė labiau, negu šio pasaulio garbintojai gerbia žemės turtus. Paklausyk šv. Pauliaus balso: „Dabar aš džiaugiuosi savo kentėjimais“ (Kol 1, 24). Ar šio pasaulio gėrybės yra kada nors pagimdžiusios panašų dvasinį pakilimą? Kryžius ir garbės vainikas, – štai kas privalo būti tavo artimiausias rūpestis.

III. Trečiasis laipsnis: turėti garbę Kryžiuje

Kryžius yra vienintelis garbingas dalykas, visa kita yra tuščia ir neverta žmogaus. Šv. Paulius sakė, kad Dievui nepatinka, jeigu mes laikome garbingus kitus dalykus, o ne Kryžių. Štai šv. Pranciškus, laikydamas garbe kentėti dėl Kristaus, gauna malonę savo kūnu patirti Dieviškojo Mokytojo žaizdas ir taip tampa gyvojo Viešpaties Jėzaus atspindžiu. Ir tu turėtum tokią garbę, jeigu būtum tokio karšto tikėjimo ir turėtum tokią nuoširdžią meilę kaip šv. Pranciškus! Kur yra tikro krikščionio užgimimo vieta, jeigu ne Kalvarijoje? Koks kitas krikščionio ženklas, jeigu ne Kryžius? Kada nors pasirodys tas Kryžius, apsuptas garbės spindulių. Baisus jis bus savo priešininkams. Kaip bus tada tau malonu, jeigu tą Kryžių dar tebegyvendamas būsi širdingai priėmęs, jeigu tame Kryžiuje būsi linksminęsis ir laikęs garbe jį nešti.

„Verčiau džiaukitės dalyvaudami Kristaus kentėjimuose, kad ir tada, kai jo šlovė apsireikš, galėtumėte džiūgauti ir linksmintis.“ (1 Pt 4, 13)

Rugsėjo 18 diena

Apie dangų

I. Kristus mums nupirko dangų begaline kaina

Kristaus gyvenimas, Jo kraujas, Jo nuopelnai yra dangaus kaina. Dangus yra visų gražiausias, visų brangiausias Kristaus palikimas. Kas įgyja dangų, tas nieko nebijo ir nieko daugiau netrokšta. Dangus yra vieta, kur surinkti brangiausi turtai. Gali jais naudotis kiek tinkamas; jie niekada nenusibos ir nepasibaigs. Joks priešas nedrįsta prisiartinti prie dangaus. Ten nėra jokių nesutarimų, barnių. Visi dangaus gyventojai gyvena ramiausiai. Dangus ir tau skirtas. Kovok dėl jo su savo priešais, kurie visas savo jėgas yra prieš tave nukreipę. Jeigu norėsime, tai tikrai laimėsime. Mūsų ginklai yra geri, kova trumpa, pergalė užtikrinta. Ne kitiems, tik kovojantiems, Kristus yra pažadėjęs dangų. Dabar žinai dangaus kainą, tačiau nedirbi, kad jį laimėtum. Kiek padedi darbo, kiek paaukoji laiko ir turto, kad įsigytum laikiną palikimą! Kurgi tavo darbas ir rūpinimasis amžinuoju palikimu – dangumi? Dievas jį mums nupirko savo Brangiausiuoju Krauju. Būtume labai neišmintingi, jeigu nesirūpintume pasiekti dangų.

II. Negalima dangaus pigiai parduoti

Būtų neišmintinga, jei krikščionis išsižadėtų dangaus dėl žemės turtų. Bet atsisakyti dangaus del savo žemų palinkimų būtų dar neprotingiau ir kvailiau. Ar savo palinkimus vertini labiau už dangų? Ar drįstum dėl kelių linksmai praleistų metų amžinai parduoti dangų? Kas tau atlygins šitokį nuostolį? Toks tavo darbas būtų panašus į Judo darbą, kuris už trisdešimt skatikų pardavė Išganytoją ir neteko dangaus. Atsibusk iš miego! Mesk savo nedorą gyvenimą. Rink gerus darbus, už kuriuos galėtum nupirkti dangų! Dangus yra tavo, ir niekas jo iš tavęs neatims. Tik dirbk ir prakaituok!

„Būk ištikimas iki mirties, ir aš tau duosiu gyvenimo vainiką.“ (Apr 2, 10)

Atgailaujančios sielos rauda

I. Rauda dėl nusidėjimų

Ar pajėgsiu, mano Dieve, paslėpti savo širdies sopulius dėl padarytų nusidėjimų, kuriais Tave, geriausią Tėvą, esu užrūstinęs? Kur buvo mano protas, kad drįsau savo nusidėjimais kaip kokiu kalaviju perverti Tavo Švenčiausiąją Širdį ir vėl Tave, savo Išganytoją, prikalti prie kryžiaus? Už tokį nusikaltimą, rodos, neprivalėtų būti atleidimo. Mirtis – tai, kas manęs turėtų laukti. Tačiau Tu, Viešpatie, esi gailestingumo Tėvas ir teiki man malonę, kurios anaiptol nesu užsitarnavęs. Mano gyvenimas nepakankamai ilgas, ir mano ašaros nepakankamai karčios, kad galėčiau apverkti savo kaltes. Tiktai Tu, o Viešpatie, neatmesk manęs ir to menko mano gailesčio, kurį aš vos sugebėjau išspausti savo širdyje. Žinau, jog to mano gailesčio neužtenka, kad būčiau visai nuramintas: reikia Tavo nuopelnų, Tavo kraujo, Tavo meilės. Nenustosiu prašęs ir maldavęs, puolęs po Tavo kojomis, kad manęs, Viešpatie, pasigailėtum ir atleistum man mano kaltes. Laimingas būsiu, jeigu sulauksiu to, ko prašau, jeigu Tu priimsi mano atgailą.

Dieve, pasigailėk manęs, nusidėjėlio.

II. Rauda dėl atgailos

O geriausias Dieve, kada mano atgaila yra nuplovusi mano kaltes ir visai mane nuraminusi? Tavo teisingumas tikras ir nepajudinamas, mano gailestis silpnas ir menkas. Žinau, jog esu vertas Tavo rūstybės, bet nežinau, ar iš tikrųjų esu užsitarnavęs Tavo meilę. Koks baisus tas nežinojimas! Nors jaučiu, kad Tave myliu, tačiau labiau bijau Tavęs, nes per daug myliu save. Žmogus, kuris iš tikro atgailauja, privalėtų save laikyti didžiausiu savo priešu. Bet aš kitaip apie save manau: aš sau dovanoju ir atleidžiu. Jeigu mąstau apie tai, kaip atgailavo šventieji, tai kitaip imu manyti apie atgailos reikalingumą. Bet tokios prakilnios mintys užsibūna neilgai: vėl imu svyruoti, vėl nugali mano silpnybės. Būdamas tvirtai įsitikinęs, kad mano kaltės yra atleistos, aš vėl pasiduo-

du nekaltam ramumui ir nieko neveikiu. Tegu mano siela gerai atsimena, jog penkios Išganytojo žaizdos yra tikra jos gydykla. Įleisk mane ten, Viešpatie. Ten nuplausi mano nedorybes, ten parodysi, kokia atgaila Tau labiausiai patinka, ten mane apšviesi ir perkeisi į naują žmogų.

„ ...širdis man iš nerimo plyšta." (Ps 38, 9)

Rugsėjo 20 diena

Apie sugrįžimą į senąsias nuodėmes

I. Kas sugrįžta į senąsias nuodėmes,
tas dar labiau užrūstina Dievą

Apmąstyk, kokią darai nedorybę atkrisdamas į nuodėmes, iš kurių neseniai kėleisi. Pirmą kartą galėjai nusidėti nežinodamas kaltės sunkumo. Bet dabar jau žinai, kaip sunkiai užrūstinai Dievą, ir jau esi išliejęs daug ašarų už nuodėmes. Tačiau, nežiūrint to, tu vėl Dievą užmiršai, Jį visai apleidai, ir vietoj Jo išsirinkai piktąją dvasią. Kas tave prie to privedė? Argi Dievas neapdovanojo tavęs žemės ir dangaus malonėmis? Ar piktoji dvasia nėra tavo priešas? Ar nuodėmė nėra visų didžiausia nelaimė? Niekaip savęs neišteisinsi, jei iš naujo įpulsi į nuodėmes. Apmąstyk savo nedėkingumą, kai vėl nusidedi. Prieš altorių iškilmingai pasižadėjai daugiau niekada nerūstinti Dievo. Dievas patikėjo tavo pažadais ir maloniai tave priėmė. O nedėkingasis nusidėjėli, tu, paniekinęs duotus pažadus, paniekinai patį Dievą ir vėl nuo Jo nutolai. Todėl Dievas šį kartą yra labiau užrūstintas nei tada, kai pirmą kartą nusidėjai. Dievas, būdamas labiau užrūstintas, sumažins savo malones ir pagalbą. Saugokis, kad vėl negrįžtum į nuodėmes. Venk net mažo nusikaltimo. Pakanka vienos nuodėmės, kad verktum visą savo amžių. Pakanka vieno Dievo gerumo akto, kad suvaržytum blogus savo palinkimus ir niekada nebenusidėtum.

II. Kas sugrįžta į senąsias nuodėmes,
tam reikia sunkiau atgailauti

Sielos ligos panašios į kūno ligas. Kas dažnai įpuola į tą pačią ligą, tas dažniausiai iš jos jau nebeišsivaduoja, nes, viena vertus, labai

nusilpsta kūnas, kita vertus, ir vaistai ne taip gerai veikia. Taip pat yra ir su siela: žmogus, dažnai nusidėdamas, įgauna blogą įprotį, su kuriuo be galo sunku kovoti, gi naujų priemonių neišrasi, kaip tik tas, kuriomis apvalei nusidėjimus, pirmą kartą nusidėdamas. Nei pragaras tau neatrodys šį kartą karštesnis, nei dangus mielesnis, nei amžinybė ilgesnė, nei Dievas malonesnis ir vertesnis didesnės pagarbos. Jeigu tos priemonės neatbaidė tavęs nuo nusidėjimų pirmą kartą, tai nemanyk, kad jos tave apsaugos nuo tolimesnių nupuolimų. Grįžimas į nuodėmes išpaikina žmogų. Jeigu žmogus to nesisaugo, tai įpuola į tokį atšalimą, kad paskui nebenori daryti nė atgailos. Ak! Jeigu esi Dievo draugas, išsaugok tą brangią ir neįkainojamą draugystę kaip brangiausią turtą.

„Štai tu esi pasveikęs. Daugiau nebenusidėk, kad neatsitiktų kas blogesnio!“ (Jn 5, 14)

Rugsėjo 21 diena

Apie šv. Mato atsižadėjimus

I. Atsižada žemės gėrybių

„Sek paskui mane.“ Kokių didelių pasekmių turėjo tie žodžiai. Juos išgirdęs Matas, muitininkas ir nusidėjėlis, būdamas prisirišęs prie šios žemės turtų, metė viską: savo nedorą užsiėmimą, turtus, ir įėjo į garbingą Apaštalų kuopą. Tas pats Ganytojas ir tau sako: „Sek paskui mane.“ Ne kitą, bet tą patį Ganytojo balsą ir tą patį įsakymą girdi. Ar klausai to balso? Ar apleidai pasaulį ir jo turtus? Tiesa, gal nesi susikrovęs turtų, bet ar tavo širdis yra laisva nuo prisirišimo prie šio pasaulio? Neturtas ir patogus gyvenimas nesutaria tarpusavyje. Gal nuo to laiko, kai esi pasižadėjęs gyventi neturte, pradėjai labiau rūpintis šios žemes turtais? Šv. Mato neturtas yra pasirinktas laisva valia, pamiltas visa širdimi.

II. Atsižada poilsio ir ramaus gyvenimo

Kitaip išauklėtam žmogui yra sunku išsižadėti gyvenimo patogumų ir išsirinkti griežtą gyvenimą. Šv. Matas pasielgė taip: sekdamas

savo Dieviškojo Mokytojo pavyzdžiu ir mokymu, išsižadėjo lepaus, patogaus gyvenimo ir pasirinko griežtą gyvenimą. Jo uolumo nepajėgė sumažinti tolimiausieji stabmeldžių kraštai, žiauriausi persekiojimai. Šv. Matas be jokio poilsio visur skelbė Dievo žodį, atversdamas į Jėzaus Kristaus mokslą stabmeldžių ir netikėlių minias. Meilė Jėzui viską palengvina. Kaip mažai myli Jezų, kad dėl poilsio atsisakai eiti kasdienes pareigas. Jeigu nesirūpinsi tobulinti savo darbų, tai niekada aukštai nepakilsi šventume.

III. Atsižada prisirišimo prie šio gyvenimo

Du dalykai padarė tą išsižadėjimą lengvą: nuolatinis mirties apmąstymas ir karštas troškimas dėl Kristaus išlieti savo kraują. Dangaus liepsna, kuria degė jo širdis, padarė taip, kad šv. Matas sunkiausiose gyvenimo valandose, persekiojimuose džiaugėsi galįs kentėti dėl Kristaus, viešai išreikšdamas tą mokymą, kurį užrašė savo ranka Evangelijoje. Pagaliau, jis džiaugėsi galėdamas save paaukoti nekalčiausiajam Avinėliui ir pralieti už Jį savo kraują. Kokia graži ir kilni jo mirtis! Abejotina, kad ir tu sulauksi panašios mirties, kadangi jos apmąstymas nesukelia tau troškimo pasiekti dangų. Priešingai: mirties apmąstymas kelia tau baimę ir nerimą.

„Nėra tikėjimo, jei bijomasi mirties." (Šv. Augustinas)

Rugsėjo 22 diena

Apie žemiškus troškimus

I. Žemiški troškimai ardo sielą

Ne Dievo, bet kitų pašalinių dalykų troškimas yra mano sielą valdantį jėga. Visų troškimų pamatas yra mylėjimas to, ko neturime. Tas troškimas kelia man didelį rūpestį, kuris atitraukia mane nuo savęs ir trukdo pasiekti tai, kas yra toli nuo manęs. Ieškant to gėrio ne Dieve, mano širdis nenurimsta. Ypač tai galiu patirti tada, kai trokštu šios žemės turtų. Tas troškimas graužte graužia mano širdį, sutrauko kuo artimiausius ryšius su draugais ir pažįstamais,

užmegzdamas naujas pažintis su panašiais į mane žmonėmis. Viskas tada man leistina; kad pralobčiau, esu pasirengęs panaudoti net tikėjimą. Bet tiems troškimams pasiekti sutinku daug kliūčių: pavyduoliai, gal tie patys mano amato draugai, stoja skersai kelio. Iš to kyla vėl nauji rūpesčiai, nauja baimė. Troškimai verčia meluoti ir apgaudinėti. Manai jiems nepasiduosiąs. Ne, netiesa. Pasiduosi tiems troškimams taip, kad įpulsi į daugelį kitų mirtinų nusidėjimų. Ar nori būti laimingas šiame pasaulyje? Tai nieko netrokšk. Sakai, kad tavo troškimai nekalti, tačiau jie paskatina daugelį nusidėjimų. Pagaliau prarandi daug brangaus laiko, kurį būtum galėjęs išnaudoti savo išganymui. Maža to, tie troškimai sulaiko tavyje Dievo malonės veikimą.

II. Troškimų išsipildymas nedaro žmogaus laimingo

„Žmogus iš prigimties trokšta Dievo“, – sako šv. Tomas. Tik Dievas gali visiškai patenkinti žmogų ir padaryti jį laimingą. Žemiški dalykai ne tik neužgesina, bet dar labiau sužadina mūsų troškimus. Tolimi dalykai mums atrodo menki. Gi širdis jaučia visai ką kita: ji brangina tolimus dalykus, niekina esančius arti. Todėl aišku, kad vienas Dievas gali būti žmogaus troškimų pradžia ir pabaiga, kadangi Dievas yra nematoma ir nepasiekiama Esybė. Ir ypač šios žemės turtai, kaip pasiekiamos gėrybės, negali patenkinti žmogaus širdies. Žmogus, įgijęs turtų, trokšta jų dar daugiau ir taip troškimams nėra galo. Ar turtuolis buvo kada nors patenkintas? Į tai atsako Saliamonas. Ar buvo kas už jį turtingesnis? Niekas. Bet niekas kitas, tik Saliamonas yra taip išmintingai pasakęs apie šios žemės turtus: „Rūkų rūkas! Viskas yra rūkas!“ (Koh 1, 1) Ar nori būti laimingas? Atitrauk savo širdį ir pripildyk ją. Ne kuo kitu, kaip tik Tavimi, o Dieve, gali būti pripildyta mano širdis, Tavimi, begaline, amžina Gėrybe. Štai kokie mano troškimai: Tave pažinti, Tau patikti, Tave mylėti ir būti Tavo mylimas, su Tavimi gyventi.

„Atverk plačiai savo burną, aš ją pripildysiu“

Rugsėjo 23 diena

Apie sielos apakimą

I. Mes patys apakiname save, kad galėtume nusidėti

Ar žmogus drįstų rūstinti Dievą, tokį didį ir gerą, jei savęs neapakintų nuodėmėmis? Mus apakina mūsų kūno geismai, dėdami ant akių tamsybės uždangą. Tokie apakėliai buvo anie begėdžiai seniai, pasikėsinę į Susanos nekaltybę. Jei jie būtų pagalvoję apie savo amžių, luomą ir, pagaliau, apie nuodėmės bjaurumą, niekada nebūtų sumanę padaryti tokio nedoro darbo. Bet jų širdys buvo ištvirkusios ir akys žemyn nuleistos, kad nematytų dangaus, savo nusidėjimo liudytojo ir teisėjo. Tokie yra visi nusidėjėliai. Jie laisva valia nori save apgauti, kad išvengtų Dievo akių ir tada drąsiau galėtų nusidėti. Jeigu save apakini mažais nusidėjimais, tai greitai apakinsi ir dideliais.

II. Mes patys apakiname save,
kad galėtume lengviau pasiteisinti

Kokias budrias akis turi dėl kitų nuodėmių! Greitai jas pamatai ir, žinoma, tuoj pasmerki. Ar kada nors esi save pasmerkęs? Ne, kadangi tavo protas užtemęs ir tavo sąžinė prislėgta. Mes nenorime pažinti savo nusidėjimų, kad nereikėtų pasitaisyti ir prisiversti gyventi geriau. Kiek kartų tu savo kaltę esi priskyręs kitiems, kaip Adomas Ievai, o Ieva žalčiui? Ar yra toks turtuolis, kuris prisipažintų esąs šykštus? Ar yra toks pikčiurna ir nenaudėlis, kuris nepateisintų savęs ir savo piktumo? Ir kas savęs neapakina? Jeigu nori išgydyti savo širdies žaizdas, daryk taip, kaip moko Kristaus mokslas, tada būsi sveikas.

„ ...nebemoka išmintingai elgtis, gera daryti." (Ps 36, 4)

III. Mes patys apakiname save,
kad galėtume merdėti nusidėjimuose

Kas myli nedorybę, tas nori paslėpti tiesą ir apginti nedorybę. Nusidėjėlis paprastai taip teisinasi: kas čia bloga? Pavyzdžiui, šykštuolis suras kuo pasiteisinti, kad nereikėtų šelpti beturčių, išlepintas žmo-

gus pasiteisins, kad nereikėtų pasninkauti, apsileidėlis – kad nereikėtų melstis ir taip toliau. Koks apakimas! Ar ir tu esi toks apakęs?

„Viešpatie, kad praregėčiau!“ (Lk 18, 42)

Rugsėjo 24 diena

Apie Švč. Mergelę Mariją, belaisvių Užtarėją

I. Marija yra prispaustųjų linksmybės priežastis

Bažnyčia davė Marijai belaisvių Užtarėjos vardą ir Jos garbei įsteigė šventę. Mąstydamas apie to vardo reikšmę, pirmiausia galvok apie neapsakomą Dievo Gimdytojos meilę. Garbingas Marijos iškėlimas į Dievo Motinas nesumažino meilės, kuria Ji myli visus žmones; atvirkščiai, ta meile taip padidėjo, jog patraukė prie savęs prakilnios dvasios vyrus, kurie, pasaulyje išsižadėję visų patogumų, net savo gyvybę statydami į pavojų, prisiėmė pareigą išvaduoti krikščionis, pakliuvusius į stabmeldžių nelaisvę. Marija, visada užjausdama mus mūsų varguose, įkvepe tiems vyrams pasiaukojimo ir gailestingumo dvasios, kad eitų ir gelbėtų nelaiminguosius, patekusius į nelaisvę. Matome juos, kartu su belaisviais kenčiančius vargą tamsiuose kalėjimuose, matome juos, tarnaujančius sergantiems ir visų apleistiems nelaimingiesiems. Kiekvienas krikščionis privalo sekti tais prakilnios dvasios vyrais. Nežiūrėk ramia sąžine, be jokio gailesčio, kaip kitas kenčia. Mąstyk apie gausią Marijos pagalbą. Jos gailestingoji širdis taip gausiai apdovanoja žmones savo malonėmis, kad jie džiaugdamiesi eina sunkiausias pareigas ir visada ištiesia suvargusiems savo broliams pagalbos ranką. Daryk ir tu, ką gali, padėdamas savo kenčiantiems broliams. Saldžiais žodžiais nuramink suvargusią sielą, gausiomis aukomis sušelpk suvargusį kūną. Marija, be abejo, neužmirš tavęs ir padės tau. Ji bus stiprybė pagundose ir paguoda nelaimėse.

II. Marija yra nusidėjėlių Užtarėja

Krikščionys belaisviai, patekę į stabmeldžių rankas, buvo labai nelaimingi, kadangi kentėjo ir kūno, ir dvasios skausmus. Pra-

radusiems kūno laisvę, grėsė pavojus netekti ir dvasios laisvės, t. y. tikėjimo. Patekusius į nelaisvę, priverstus sunkiai dirbti ir kęsti alkį, kankindavo mintys, ar nebūtų geriau priimti stabmeldžių tikėjimo ir taip išsivaduoti iš kūną slegiančių vargų. Meilės pilna Marijos širdis atėjo tiems vargstantiems į pagalbą, prakilnios dvasios žmonėms įkvėpdama mintį įsteigti tokią broliją, kuri visų pirma rūpintųsi padėti kūno reikaluose, kad taip lengviau prieitų ir prie dvasinių reikalų. Iš to padaryk tokią išvadą: jeigu nori padėti žmogaus dvasiai ir jį atversti, tai pirmiau pasirūpink jo kūno reikalais. Būdamas žmogaus geradaris, jau pusę jo būsi patraukęs prie savęs. Bet pamąstyk, ar tu pats nesi piktosios dvasios belaisvis. Ryšiai, kuriais esi surištas su piktąja dvasia, atrodo tau labai silpni. Bet pabandyk juos nutraukti. Nieko nepadarysi be dangaus pagalbos. Būdamas Marijos globoje, padarysi viską. Jeigu prašysi Ją pagalbos, Ji tave išvaduos iš piktosios dvasios nelaisvės ir suteiks tau šventą laisvę.

Rugsėjo 25 diena

Apie rūstybę

I. Rūstybė yra priešinga protui

Rūstybė yra beprotystės rūšis, kuri kenkia ir kūnui, ir sielai. Kai tik kas užsirūstina, tuoj visi jo bijo ir bėga kaip nuo pamišelio. „Piktumas, – sako Šv. Dvasia, – laikosi širdyje tarsi kokiame šaltinyje." Apėmus piktumui, išmintingas žmogus netenka proto. Piktumu degąs žmogus yra panašus į liūtą, nutrukusį nuo grandinės ir keliantį aplink save didelį sujudimą ir baimę. Kada liūtas nusiramina, visi į jį žiuri su baime ir niekas nepasitiki jo ramumu. Piktas žmogus panašus į ugnikalnį, kuris nors ir nustoja alsuoti ugnimi, tačiau iš jo einą dūmai baugina aplinkinius gyventojus. Arba nugalėk rūstybę, arba pasislėpk nuo žmonių, nes rūstus žmogus yra nepakenčiamas.

II. Rūstybė yra priešinga teisingumui

Piktumu užsidegusiam žmogui atrodo, kad jis pyksta teisingai. Tuo tarpu nėra nieko neteisingesnio už rūstybę.

1. Rūstybės pradžia. Neatsargiai pasakytas žodis, nepamatuotas įtarimas ir daug kitų tuščių priežasčių sukelia sumišimą.

2. Rūstybės eiga. Tavo šauksmai, keiksmai ir grasinimai neatitaisys tau padarytos nuoskaudos.

3. Rūstybės pasekmės. Nėra jokio panašumo tarp rūstybės priežasties ir veiksmų, kuriais norima kitam atkeršyti. Visada piktumu užsidegęs žmogus nuteisia daugiau, negu kas iš tikro yra kaltas. Dėl ko Amanas, užsidegęs pykčiu, norėjo išnaikinti visą žydų tautą? Dėl to, kad Mardokėjas nepagerbė jo. Dievas niekada nepyksta. Ir didžiausioje rūstybėje Jis yra ramus. Net bausdamas mus, Dievas išlieka geriausias gailestingas Tėvas.

„Būk gailestingas, net kai pyksti!“ (Hab 3, 2)

III. Rūstybė yra priešinga ramybei

Kas griauna šeimų ir draugijų ramybę, jeigu ne vyresniųjų ir atskirų grupių rūstus elgesys? Ar tinkamai įvertini tą ramumą, kurio taip lengvai netenki? Ramumo neįgysi nei turtais, nei išaukštinimais. Ramumą duoda malonus ir švelnus elgesys. Tik tokiu elgesiu įgysi žmonių meilę, pagarbą ir pripažinimą. Jeigu esi skirtas vyresniuoju, privalai laikytis tos taisyklės. Tada, be abejo, pavergsi savo valdinių širdis. Jeigu esi valdinys, irgi būk malonus ir mandagus. Tada įgysi didelę žmonių ir Dievo meilę.

„Savo ištverme jūs išlaikysite savo gyvybę.“ (Lk 21, 19)

Rugsėjo 26 diena

Apie išdidumą

I. Dievas nekenčia išdidaus žmogaus

Dievas ypač neapkenčia išdidaus žmogaus, todėl jam grasina visokiomis bausmėmis. Ir tai dėl to, kad vien tik Dievui priklauso

garbė, kurios Dievas su niekuo nesidalija, ir kad besididžiuojantis žmogus neturi jokios priežasties išsiaukštinti, kadangi žmogus yra, kaip sakoma Šv. Rašte, žemės dulkė, kuriam niekas kita, kaip tik kirmėlės ir žeme šliaužiantieji prilygsta. Ar Dievas baudžia ką nors labiau kaip išdidų žmogų? Liuciferis norėjo tapti aukštesnis už Dievą, Dievas jį už tai nustūmė kuo žemiausiai – į pragarą. Nabuchodonosaras kėlėsi aukščiau už visus žmones: Dievas jį padarė lygų su gyvuliais. Panašiai Dievas elgiasi su visais, kurie manosi esą aukštesni už kitus. Taip ir su tavimi, o žmogau, Dievas pasielgs, jeigu tik kelsiesi puikybėn. Ir kodėl gi didžiuojiesi, tu, žmogau, būdamas toks menkas sutvėrimas? Ką turi, ko nebūtum gavęs? Jeigu gavai, kam gi didžiuojiesi, lyg būtum negavęs? Pažvelk į savo gyvenimą, į savo kaltes, silpnybes, tai turėsi dėl ko nusižeminti. Jeigu aš save nužeminsiu, tai mane, Viešpatie, išaukštinsi; jeigu save išaukštinsiu, tai mane nužeminsi ir sugėdinsi kaip menką žemės vabalėlį.

II. Niekas nemėgsta išdidaus žmogaus

Kas myli išdidų žmogų? Niekas. Visi: geri ir blogi, nusižeminusieji ir išdidieji, nekenčia į puikybę pasikėlusio žmogaus. Tarp išdidžių žmonių visada kyla barniai ir nesutarimai, nes kiekvienas nori užimti pirmąsias vietas. Ir patys nusižeminusieji nekenčia išdidžiųjų ir dėkoja Dievui, matydami juos nužemintus. Ir niekas jų negerbia savo širdyje. Ne žmogus, bet jo elgesys kitus verčia jį gerbti. Visai kas kita su nusižeminusiais žmonėmis. Jie visus patraukia prie savęs ir verčia save gerbti. Ir išdidus žmogus, tai suprasdamas, prisidengia nusižeminimo apsiaustu, kad būtų išaukštintas. O mano Dieve, niekada daugiau nesipuikuosiu, bet visada nusižeminsiu, kad sulaukčiau tavo pasigailėjimo ir malonės.

„Jis atsigręš į skurdžių maldavimą, jų maldos nepaniekins." (Ps 102, 18)

Rugsėjo 27 diena

Apie paleistuvystę

I. Paleistuvystė yra bjaurus nusidėjimas

Esama nusidėjimų, kuriuos daryti pasaulio garbintojai laiko garbe. Prie tokių nuodėmių priklauso paleistuvystė, kurią pasaulis, nors pats būdamas sugedęs, smerkia ir vadina gyvuliškų nusidėjimu. Dėl to visi paleistuviai, darydami tą nuodėmę, slapstosi nuo žmonių, bijodami, kad kas nors jų nepamatytų. Anie du seniai, nekaltos Susanos gundytojai, del nuodėmės bjaurumo gėdijosi vienas į kitą pažvelgti. O apgailėtinas apakime tų žmonių, kurie suprasdami paleistuvystės bjaurumą, vykdo ją slapstydamiesi ir prisidengdami nekaltybės apsiaustu! Jeigu tu gėdijiesi žmonių akių, tai kokia bus gėda, kai Paskutinio teismo dieną reikės su savo bjauriausiomis kaltėmis pasirodyti visam pasauliui ir pačiam Viešpačiui Dievui!

II. Paleistuvystė yra sunkus nusidėjimas

Jei kas bent kartą paleidžia vadžias, tas papuola į žiauriausią paleistuvystės vergiją. Toji nuodėmė, kartą atradusi auką, išnaudoja ją ir uždega tokia paleistuvystės ugnimi, kad ta nelaiminga žmogysta niekados negali savęs patenkinti paleistuvystės nusidėjimais. Čia kūnas duoda įsakymus sielai. Jokia kita nuodėmė žmogaus neįtraukia į tokius baisius nupuolimus kaip paleistuvystė; jokia kita nuodėmė taip greitai žmogaus neįstumia į nusiminimą kaip paleistuvystė. Ji daugiausia priešinasi atgailai, išnaikina prakilniausius žmogaus jausmus ir paverčia jį gyvuliu su gyvuliškais jausmais. Koks neapsakomas tos nuodėmės bjaurumas! Ar neprivalėtum gėdytis ne tik tos nuodėmės, bet ir jos vardo?

III. Paleistuvystė yra labiausiai užkrečiamas nusidėjimas

Paleistuvystė visų ypač neapkenčiama, tačiau yra beveik visuotinė nuodėmė ir amžinos pražūties pradžia. Viskas mus veda į ją. Stiprios yra jos pagundos, žiauri kova, reta pergalė prieš ją. Jau

pačioje pagundų pradžioje mes jaučiamės esą nugalėti, nes mumyse pačiuose yra tos užkrečiamos nuodėmės sėkla ir šaknys. Kita vertus, silpnas yra atsispyrimas tai pagundai: tiesa, turime daug priemonių, bet visos jos nemalonios, karčios ir kasdieną beveik tos pačios. O apgailėtinas žmogaus sugedimas! Nebūk savo sielos priešas! Apsaugok save nuo mažiausio palinkimo į tokią bjaurią nuodėmę! Laikyk save didžiausiu savo priešu. Valdyk savo jausmus, varžyk kūną, gyvenk susivaldydamas. Budėk, melskis ir visados bijok. Laikykis tokios gyvenimo taisyklės, kuri šventuosius vesdavo į dangų: geriau mirti, negu nusidėti.

Rugsėjo 28 diena

Apie šiuos žodžius: „Dėl linksmybių valandėlės amžinas kentėjimas“

I. Šie žodžiai yra tikri

Visi krikščionys su tuo sutinka, bet mažai kas apie tai mąsto, o dar mažiau rūpinasi ta tiesa sekti. Jeigu tu būtum įsitikinęs, jog dėl patogumų valandėlės reikės amžinai kentėti, tai ar atsirastų pasaulyje tokia linksmybė, kurią pamėgtum? Ar norėtum dėl tos linksmybės prarasti dangų ir išsirinkti pragarą? Pažvelgęs į savo gyvenimą pastebėsi, jog esi prisirišęs prie visko, kas pataikauja žemiesiems jausmams, ir ypač nekenti viso to, kas varžo geidulius. Esant tokiai padėčiai, dar sakaisi tikįs ta tiesa, jog pasitenkinimo valandėlė gali virsti amžina kančia! Sakau tau: pragaras yra pilnas tokių, kurie tuo tikėjo. Neužtenka tikėti, reikia ir daryti. Štai tikėjimo ir darbo pavyzdys: atsiskyrėlis meta pasaulį, užsidaro tarp keturių sienų ir iki gyvenimo pabaigos atgailauja. Arba kitas pavyzdys, Simonas Stulpininkas ilgus metus aukštai ant stulpo didžiai atgailauja. Kad ir tavo tikėjimas būtų toks, įsižiūrėk į tuos pavyzdžius, tai nesivaikysi pasaulio linksmybių ir šiame gyvenime verčiau pasirinksi atgailos valandėlę, negu amžinas kančias po mirties.

II. Šie žodžiai yra baisūs

Pasakyk, ar yra kas baisiau už šią tiesą? Ar yra tokių žemės linksmybių, tokių gausių ir grynų, kurios prilygtų amžinoms bausmėms? Šventųjų atgailos, regis, yra griežtos. Bet ką tai reiškia palyginus su prakeiktųjų atgaila? O amžinybe! Kas, tave supratęs, nebijotų? Jeigu mes tavęs bijotume, tai visos gyvenimo kančios būtų lengvos, gi žemės linksmybės taptų karčios. Jeigu Dievas dėl vienos žemės linksmybės valandėlės baudžia amžinomis kančiomis, tai aišku, jog vienas, kad ir mažiausias kentėjimas, yra vainikuojamas amžina laime. Pasielgtume labai neišmintingai, jeigu išsirinktume tai, kas patenkina mūsų geidulius, ir pasmerktume save amžiniems kentėjimams.

Dėl linksmybių valandėlės amžinas kentėjimas.

Rugsėjo 29 diena

Apie šv. arkangelą Mykolą

I. Šv. Mykolas yra sukilusių angelų nugalėtojas

Šv. Mykolas buvo vienas iš pirmųjų dangaus gyventojų, pasiryžusių stoti į kovą su Liuciferiu ir jo pasekėjais. Jie atsisakė garbinti Dievą, patys norėdami iškilti aukščiau už Jį. Prieš juos sukilo gerieji angelai, vadovaujami šv. Mykolo. Kilo didelė kova tarp blogųjų ir gerųjų dvasių. Toji kova – tai proto ir valios kova. Šv. Mykolas, paremtas Dievo galybės, toje kovoje pasižymėjo kaip maištingų dvasių nugalėtojas. Jis žodžių „kas kaip Dievas“ galybe nustūmė Liuciferį ir jo šalininkus į pragarą. Nuo to laiko danguje jiems daugiau nebėra ir per amžių amžius nebus vietos. Pragaras – jų amžina gyvenimo vieta. Kokia nešlovė Liuciferiui, kuris, nusidėdamas Dievui, iš skaistaus angelo tapo šlykščiausia piktąja dvasia. Kita vertus, kokia garbė šv. Mykolui, kuris pasiryžo stoti į tokią garbingą kovą ginti Dievo teisių. Iš to mokykis kovoti su Bažnyčios ir savo priešais, kad juos nugalėtum. Nuo to laiko, kai Dievo Sūnus, tapęs žmogumi, priėmė žmogaus prigimtį, ir dėl žmonių praliejo savo Brangiausiąjį Kraują, piktoji dvasia

neturi kito tokio didelio priešo kaip žmogų. Ji visas savo jėgas skiria tam, kad visus žmones, atpirktus Brangiausiuoju Viešpaties Jėzaus Krauju, įstumtų į pragarą. Saugokis, kad neįkliūtum į jos pinkles. Jeigu norėsi, nugalėsi piktąją dvasią. Pergalės įrankius tau duos Kristus, o drąsos – šv. Mykolas savo pavyzdžiu.

II. Šv. Mykolas yra kovojančios Bažnyčios gynėjas

Senų senovėje, Senojo Įstatymo laikais, šv. Mykolas buvo Šventyklos gynėjas, dabar yra Bažnyčios užtarėjas. Visi tikintieji yra jo globojami. Jis juos šviečia, palaiko ir gina nuo priešų. Iš mūsų reikalaujama trijų dalykų. Pirma: kasdieną melstis šv. Mykolui, kad mus, esančius tamsybėse, apšviestų, vestų tiesiais gyvenimo keliais ir padėtų sutrinti prakeiktojo žalčio galvą. Antra: sekti šv. Mykolo pavyzdžiu kovojant su pagundomis. Pagundą įveiksi Dievo vardu. Kada tave blaško audringos piktos mintys ir meto į visas puses, norėdamos įstumti pražūtin, tark kaip šv. Mykolas: „Kas, jei ne Dievas? Pasitrauk nuo manęs, šėtone! Yra parašyta: savo Dievą garbinsi ir jam vienam tarnausi.“ Trečia: mirties valandą šauktis ypatingos jo pagalbos. Šventoji Bažnyčia, pripažindama jo užtarimą esant galingą, deda į mūsų lūpas tokią maldą šv. Mykolui: „O šv. Mykolai, saugok mus kovoje, kad Paskutinio teismo dieną nežūtume! Šv. Mykolai, užtark mus prieš Dievą!“

Rugsėjo 30 diena

Apie neskaistumo pagundas

I. Neskaistumo pagundos sukelia žmogaus sieloje didelį dvasinį nerimą

Mokinys:

– Mano Dieve, kodėl mane apleidai? Regiu, kad mano širdyje apsigyveno visas pragaras. Pagundų ugnis degina ją ir tamsybių debesys temdo ją. O gailestingasis Tėve, kodėl nuo manęs atsitraukei, kai piktoji dvasia mane užpuolė? Esu užpultas piktųjų dvasių gaujos, kurios nepajėgiu nei išvengti, nei nugalėti. Kariauju su jomis nežinodamas,

ar jas nugalėsiu, nes Tu, o Viešpatie, paslėpei nuo manęs savo dangaus šviesą. Matau dvi savo valias: viena nori mano išganymo, kita – pražūties. Būdamas tokioje padėtyje, be vado, be pagalbos, nesu tikras laimėsiąs kovą. Praūžus pagundų audrai, aš vėl bijau kaltės, bijau labiau negu mirties. Bet kai ji vėl užeina, aš vėl nusimenu. Ir nors aš, rodos, kariauju su pagunda ir nenoriu jai pasiduoti, tačiau galų gale jaučiuosi bejėgis ir manęs nepalieka nusiminimas. O, aš nelaimingas! Kas mane išgelbės nuo mano kūno, kuris liepia daryti tai, ko aš nenoriu ir duoda man įsakymą, kuriam mano protas priešinasi. Kelkis, Viešpatie, ir ateik man į pagalbą! Būk mano šviesa ir stiprybė kovoje su galingu priešu. Kitaip jo nenugalėsiu, tik su tavimi, Viešpatie!

II. Neskaistumo pagundos duoda mums naudos

Mokytojas:

Mano sūnau, neskaistumo pagundomis, vedančiomis tave į nusiminimą, noriu padaryti tavo širdį skaistesnę. Susilaikymo dovana remiasi ne jausmais, bet pasipriešinimu jiems. Kartais gali jausti geidulių, bet jais nesidžiaugti, būti gundomas, bet nepasiduoti pagundai. Manąjį apaštalą Paulių vargino kūno geismai, tačiau aš jo neapleidau. Geismas priklauso nuo kaltės, bet pasipriešinimas geismui gimsta iš malonės. Kada priešiniesi pagundai, tada aš esu tavo širdyje ir stiprinu ją. Jeigu pagunda tęsis ilgiau, nebijok, tik klausyk mano patarimų: budėk, kad į tavo širdį pagunda neįeitų. Pagundų nuodais tavo širdis užsikrečia dėl akių nesaugojimo. Tad užmerk akis, kad jos nematytų blogio. Stumk nuo savęs blogas mintis. Maža kibirkštėlė sukelia didelį gaisrą. Eik prie manęs ir būsi išgelbėtas. Kas drįs pasipriešinti mano galingai pagalbai? Melskis, budėk, šaukis manęs, pats save ragink, apvainikuosiu tavo rūpesčius ir tavo pergalę.

Išgydyk mane, Viešpatie, ir būsiu išgydytas; išganyk mane ir būsiu išganytas, nes Tu esi mano garbė.

Spalio 1 diena

Apie šv. Rožančiaus maldas

I. Kas nori tinkamai garbinti Mariją,
tas privalo tapti angelu

Tiktai toks garbinimas bus vertas Marijos. Apmąstyk visus tuos žodžius, kuriais arkangelas Gabrielius sveikino Mariją: „Malones pilnoji."

1. Tais žodžiais angelas išreiškė malonių gausumo pilnybę. Daug šventųjų buvo pilni malonės. Bet tarp šventųjų ir Marijos buvo toks malonių skirtumas, koks yra tarp vandens indo, esančio plačiajame vandenyne, ir paties vandenyno.

2. Tais žodžiais išreikšta malonių prakilnumo pilnybė. Malonės, kuriomis yra apdovanota Marija, yra prakilnesnės ir aukštesnės. Taigi tuo atžvilgiu Marija yra aukščiau už visus šventuosius, paimtus kartu. „Viešpats su Tavimi." Angelas nesako, kad bus su Tavimi, bet yra nuo pirmos Tavo gyvenimo valandos. „Tu palaiminta tarp moterų." Adomo prakeikimas nelietė Marijos. Ji vienintelė pradėta be kaltės, be geismų. Ji vienintelė gimdė be skausmų ir pagimdžiusi neprarado nekaltybės. O Švenčiausioji Mergele, nedrįstu net prašyti Tave, kad

būčiau į Tave panašus savo skaisčiu ir nekaltu gyvenimu. Galiu tiktai stebėtis ir džiaugtis, kad kalbėdamas Rožančių, turiu teisę apie Tave mąstyti. Bet ar galiu tikėtis, kad mano maldos, išeinančios iš šaltos širdies, bus Tau malonios? Padėk man apvalyti savo širdį, kad galėčiau tinkamai Tave garbinti.

II. Nusidėjėliai tikrai gali gauti Marijos užtarimą

Marija, būdama Dievo Motina, kartu yra žmonių Užtarėja ir nusidėjėlių Gynėja. Bažnyčia, vadindama Mariją tais vardais, palaiko ir sustiprina mano viltį. Drįstu sakyti, o Stebuklingoji Mergele, kad privalai man, nusidėjėliui, ateiti į pagalbą. Jeigu nebūtų nusidėjėlių, argi būtum tapusi Dievo Motina? Tad leisk man, suteptam bjauriausiomis kaltėmis, kreiptis į Tave ir šauktis Tavo pagalbos: „Melski už mus, nusidėjėlius." Ar yra kieno padėtis blogesnė už mūsų – žmonių? Tad esame verti ir didesnės užuojautos. Išprašyk mums atsivertimo malonę, duok ištverti gerame iki gyvenimo galo ir apsaugok nuo priešų mūsų mirties valandą. Esame Tavo, esame Tavo Sūnaus. Sutrink nelabojo žalčio galvą, kad jis mums mirštant neturėtų galios. Būsime išganyti, jeigu mirsime Tavo rankose.

Spalio 2 diena

Apie Angelą Sargą

I. Privalau gerbti jo globą

Kaip nustebo Tobito šeima, kai jai apsireiškė angelas Rapolas. „Aš esu Rapolas, – sako angelas, – vienas iš septynių angelų, kuriems leista tarnauti VIEŠPATIES šlovės akivaizdoje" (Tob 12, 15). Tai išgirdę visi puolė kniūbsčia, nes buvo apimti baimės. Jeigu tavo Angelas Sargas pasirodytų visoje savo garbėje ir šviesoje, kaip tu nustebtum ir išsigąstum. Tas dangaus pasiuntinys visada yra prie tavęs. Kaip tu privalai jį gerbti ir jo bijoti! Jis yra tavo darbų liudytojas. Žiūrėk, kad jo akyse nedarytum nieko bloga ir jo neniekintum savo nedorais darbais.

II. Privalau pripažinti jo malones

Ko tau stinga esant tokio rūpestingo ir galingo užtarėjo globoje? Dievas jam įsakė, kad rūpintųsi tavimi, saugotų tavo kelius, tave vestų. Ar nesijauti privaląs jam už tai tinkamai atsilyginti? Kur tavo dėkingumas? Ar supranti, kiek gera jis yra tau padaręs? Kiek kartų jis yra išgelbėjęs tave nuo pavojų, gresančių tavo sielos ir kūno gyvybei? Nuo kiek pagundų jis tave apsaugojo? Kiek kartų prie Dievo Sosto siuntė tavo maldas? Kiek Dievo malonių jis tau išrūpino? Ar galėtum užmiršti jį, savo geradarį ir draugą? Mylėk savo Angelą Sargą ir jo klausyk!

III. Privalau klausyti jo patarimų

Prakilniausias Angelo Sargo darbas yra savo įkvėpimais ir patarimais vesti mus į šventumą. Jis kelia mums doras mintis, ragina prie gera, grasina, norėdamas arba apsaugoti nuo blogio, arba, jau įpuolus į nuodėmę, iš jos prikelti. Privalome klausyti jo balso, kreiptis į jį dėl savo reikalų, prašyti jo užtarimo! Kaip liūdna Angelui Sargui, jeigu atmetame jo įkvėpimus ir pasiduodame piktosios dvasios pagundoms. Kaip skaudžiai jis tau priekaištaus, jeigu tu, nežiūrint jo rūpestingos globos, būsi prakeiktas. Eikime paskui jį, kur jis mus ves, tai nežūsime ir viešpatausime savo priešams.

„Kaip tu privalai jį gerbti dėl jo apvaizdos, būti maldingas del jo malonumo ir patikėti savo saugojimą.“ (Šv. Bernardas)

Spalio 3 diena

Kaip elgtis su žmonėmis

I. Reikia žinoti, su kuo draugauti

Dievas mums neliepia atsiskirti nuo tėvų ir draugų, mesti pasaulį ir eiti kur į tyrus. Bet Dievas sako: „Ne kiekvienu žmogumi pasitikėk; nedraugauk su pirmu pasitaikiusiu žmogumi iš pradžių neapmąstęs, kas jis toks. Niekada nedraugauk su nedorais žmonėmis. Saugokis draugystės tokių žmonių, kurie nevaldo liežuvio, yra pikti,

pilni puikybes ir, apskritai kalbant, nedraugauk su tais, iš kurių nieko gera negali išmokti. Ne tu juos padarysi gerus, bet jie tave padarys blogą. Kaip geriausius savo draugus gerbk išmintingus ir maldingus žmones, spinduliuojančius karštą tikėjimą ir skaisčią dorą. Draugavimas su tokiais žmonėmis bus tau naudingas, bet draugystė su blogais žmonemis yra labai pavojinga. Jų ir liežuvis, ir širdis yra užnuodyti. Laimingi, kurie vengia blogų draugysčių."

II. Pasikalbėjimai tebūna padorūs

Sunku nuolat kalbėti apie Dievą. Bet krikščioniui visai nepritiktų niekada apie Jį nekalbėti. Nedraudžiama kalbėti apie dalykus, kurie nėra nei blogi, nei geri, bet draudžiamos nedoros ir papiktinančios kalbos. Jei kas imtų blogai kalbėti, pasišalink arba pradėk kalbėti apie ką kita, kad netaptum kitų nusidėjimų bendrininku. Patekęs į tokią bendriją, nesidrovėk tarti tiesos žodį, kuris galėtų būti naudingas tavo artimui. Ar tokį žmogų, kuris nenori nė kalbėti apie Dievą, galima vadinti mylinčiu Dievą? Pasauliečiai kalbasi apie pasaulį, krikščionims derėtų kalbėtis apie Dievą.

Jei kas kalba, tai tarsi Dievo kalbas kalba.

III. Laikas ir darbai privalo būti sutvarkyti

Laikas yra brangus. Neleisk jo ilgiems ir tuštiems pasikalbėjimams. Negalima ilgai ir daug kalbėti, kad nenusidėtumėm. Paprastai beveik per kiekvieną išpažintį mes išpažįstame nusidėjimus, padarytus kalba. Mažiau kalbėk, daugiau mąstyk. Kai kalbi su artimu, tebūna tavo intencija gera ir tavo širdis skaisti. Tebūna padorus tavo džiaugsmas, darbai ir judesiai, kad artimas galetų iš tavęs pasimokyti doro elgesio. Atsiskyręs nuo žmonių, apmąstyk savo kaltes. Tylejimas ir apmąstymai moko mus padoraus elgesio su artimaisiais.

Mūsų draugavimas bus danguje.

Spalio 4 diena

Apie šv. Pranciškų Asyžietį

I. Šv. Pranciškus buvo miręs pasauliui ir sau

Šventieji paprastai yra vadinami apsimarinusiais žmonėmis. Šv. Pranciškus gali būti vadinamas mirusiu, arba, tiksliau sakant, nukryžiuotu. Jis pats yra tapęs savo budeliu.

1. Visų pirma šv. Pranciškus atsižadėjo meilės, atsitraukdamas nuo reikalingiausių kasdienio gyvenimo dalykų.

2. Suvaldė savo kraują, kad lengviau galėtų gesinti geismų ugnį.

3. Tapo žmonių paniekintas, kad išnyktų noras didžiuotis.

4. Laisva valia pasidavė kankintojams, kad prarastų gyvenimą. Bet saldi buvo toji šv. Pranciškaus mirtis. Jis turėjo būti nukryžiuotas. Pats Kristus rūpinosi tuo nukryžiavimu: Dievo angelas vinimis kalė jį prie kryžiaus. Prikaltomis rankomis ir kojomis, kalavijo pervertu šonu, būdamas gyvas Kristaus paveikslas, jis mato, kaip iš žaizdų, kurias nešiojo iki mirties, teka kraujas. Kokia ilga ir kentėjimų lydima mirtis! Ar įsižiūrėjęs į šv. Pranciškaus kančias, gali pasakyti, kad tavo gyvenimas nors šiek tiek panašus į jo gyvenimą? Tavo geismai nevaržomi. Tu myli pasaulį ir save ir, galima sakyti, myli daugiau negu vadinamieji pasaulietiniai žmonės. Kol neišsižadėsi gyvenimo patogumų, tol dvasios gyvenime nepadarysi jokios pažangos. Permąstyk susivaldymo ir atgailos darbus. Jeigu nemyli Kryžiaus, negali būti vadinamas Kristaus mokiniu.

Pasaulis man yra nukryžiuotas ir aš pasauliui.

II. Šv. Pranciškus buvo serafimas, gyvenąs Jėzuje Kristuje

Ne kaip kitaip, tik per pojūčių marinimą galima gyventi dvasinį gyvenimą. Jeigu pojūčių marinimas bus tobulas, bus tobulas ir dvasinis gyvenimas. Šv. Pranciškaus pojūčių gyvenimas buvo tarsi visai miręs, dėl to visas jo gyvenimas buvo dvasinis, panašus į angelų gyvenimą, pilnas Dievo malonės ir meilės. Meilė kyla iš noro atgailauti. Iš meilės jis tampa serafimu, bet dėl noro kentėti - nukryžiuotu

serafimu. Tavo meilė, kuria myli Dievą, yra išlepinto žmogaus meilė, surišta su savimeile, padalyta. Ar esi kada nors iškentęs paniekinimą dėl meilės Jėzui? Ak, nemoki mylėti. Tavo gyvenimas ne dvasios, bet kūno gyvenimas. Reikia, kad galėtum taip pasakyti: „Su Kristumi esu prie kryžiaus prikaltas."

Spalio 5 diena

Apie vargingųjų laimę

I. Tik vargstantieji šiame gyvenime yra laimingi

Trumpa žemiško pasigėrėjimo valandėlė daro šio pasaulio žmones laimingus. Tai ir visa jų laimė. Bet kokia ši laimė? Kokia ji tuščia! Ta žemiško pasigėrėjimo valandėlė duoda žmogui susigraužimus, dvasios kartybes, išplėšia iš jo sielos ramybę ir stumia į amžiną nuliūdimą po mirties. Ji prasideda malonumais, baigiasi nuliūdimais. Kitokia krikščionių laimė. Ji yra tikra ir nuolatinė. Ji prasideda persekiojimais ir vargais, bet baigiasi užtikrinimu, jog mumyse yra Dievas. Vargas, pasak šv. Pauliaus, gimdo kantrybę, kantrybė – ištvermę, ištvermė – viltį, o viltis nesugėdina, nes, kaip sako šv. Bernardas, duoda mums tikrumą. Ši viltis yra nepajudinama, kadangi Šv. Dvasia įtikina mūsų sąžinę, jog mes esame Dievo sūnūs ir Dievo įpėdiniai. Čia, žemėje, žmogus gali jaustis laimingas tiek, kiek turi vilties po mirties amžinai turėti amžinąją laimę. Tuo tarpu šventieji danguje džiaugiasi jau nebe viltimi kada nors būti laimingi, bet pačia laime, kuri yra amžina ir nuolatinė. Kad čia, žemėje, turėtume tvirtą viltį po mirties būti amžinai laimingi, reikia kentėti vargus, kurie vieninteliai daro žmogų laimingą čia, žemėje. Pats Kristus patvirtina tą mokslą laimingais vadindamas vien tik prispaustuosius. Kristus nori, kad apaštalai džiaugtųsi, kai juos persekioja, ir užtikrina jiems už tai gausų užmokestį danguje. Ar ši raminanti ir džiugi tiesa nepatrauks tavęs labiau pamilti Kryžių ir jo sunkumus? Be Kryžiaus naštos, kuri tau atrodo tokia sunki, niekas nėra laimingas. Vargas duodamas dėl tavo laimės. Laimė turėtų atsirasti iš vargo.

II. Tik vargstantieji bus laimingi kitame gyvenime

Kadangi varge reikia ieškoti aukštesnio tikslo, amžinosios laimės pėdsakų, tai iš to išplaukia, jog reikia mylėti visokius persekiojimus bei nepasisekimus ir jais džiaugtis. Be Kryžiaus negalima įgyti nei doros, nei dangaus. Tik Kryžiaus kelias yra tikras, vedantis į dangų. Ir Šv. Rašte sakoma, jog tik per didelius vargus galima įeiti į dangaus karalystę. Surask šventąjį, kuris šiame gyvenime nebūtų iškentėjęs nieko bloga. Priešingai, visi šventieji ieškojo vargo ir kartu su šv. Pauliumi džiaugėsi, jog jis brangesnis už šios žemės turtus. Sek tų šventųjų pavyzdžiu ir ugdyk kantrybę bei ištvermę. Taip toji garbingoji motina ragina būti ištvermingą savo sūnų, vieną iš keturiasdešimties kankinių. „O mano mylimas Melitone! Tau reikia iškentėti tik vieną valandelę. Pažvelk į Jėzų, tave pas save šaukiantį. Tau jau yra parengtas garbės vainikas. Aukok Jėzui paskutines savo gyvenimo valandas, tai tu amžinai Jo būsi.“ Melitonas, pakylėtas meilės Jėzui jausmų, laimingai baigė savo gyvenimo dienas. Tą patį ir tau sakau: „Dar truputį pakentėk! Tuoj pasibaigs tavo gyvenimas! Drąsiai kentėk gyvenimo vargus! Pakelk akis į dangų! Ten pamatysi Tą, kuris turi parengęs tau garbės vainiką.“

„O lengvas dabartinis mūsų vargas ruošia mums neapsakomą, visa pranokstančią amžinąją garbę.“ (2 Kor 4, 17)

Spalio 6 diena

Apie šv. Brunoną

I. Šv. Brunono paskyrimas šventuoju

Kam Dievas skiria svarbias pareigas, tam duoda ir priemonių, padedančių jas vykdyti. Taip yra ir su šventumu: ką Dievas šaukią į aukštesnį šventumo laipsnį, tam teikia daugiau pagalbos. Kad šv. Brunonas buvo paskirtas aukštesniems dalykams, buvo matyti iš pirmųjų jo gyvenimo dienų, iš jo kilnios širdies, iš troškimo atsiskirti nuo šio pasaulio tuštybių ir pasiaukoti vien tik Dievui. Įgijęs pasaulietinio ir dvasinio mokslo pažinimą, šventasis su visu uolumu ir pasiaukoji-

mu ėmėsi darbo, kad atnaujintų vienuolių gyvenimą. Jei nesipriešinsi pašaukimui, kurį Dievas tau skyrė, būsi tobulas. Bet savo tuštybe ir apsileidimu ardai Dievo nustatytą tvarką. Dievas norėjo, kad gyventum ramybeje ir žmonių nežinomas, tu gi panorai gyventi triukšme ir garbėje. Dievas skyrė tave dirbti žmonių naudai, o tu pamėgai palaidą gyvenimą ir nieko nedirbdamas nori dienų dienas ilsėtis. Kol nepradėsi dirbti pagal savo pašaukimą, tol nekilsi šventume.

II. Priemonės, kuriomis šv. Brunonas pasiekė šventumą

Šv. Brunono gyvenimo pamatai buvo šie: mirti sugedusiam pasauliui, išsižadėti savęs, kuo labiau sutapti su Jėzumi. Nebuvo tokios priemonės, kurios nebūtų naudojęs aukščiausiam šventumo laipsniui pasiekti. Pasninkais, ašutinės nešiojimu ir kitais kūno varginimais malšindavo piktus kūno geidulius, malda, dvasiniais apmąstymais gaivindavo dvasią ir ją keldavo prie Dievo. Gyvendamas toli nuo žmonių, gyveno daugiau angelų negu žmonių gyvenimą. Gal tu noretum pasiekti dangų be didelio vargo, nenaudodamas į dangų vedančių priemonių? Kad taip yra, rodo tavo elgesys. Kur tavo atgaila? Kur tavo geri darbai? Ką esi Dievui padaręs? Kokia gėda, kokia bausmė tavęs laukia po mirties dėl tokio apsileidimo!

III. Šventumo vaisiai

Net ir kiečiausio gyvenimo pavyzdys gali užkrėsti daug žmonių! Kiek žmonių, sekdami jo gyvenimu, metė pasaulį ir apsigyveno atsiskyrę! Kiek buvo tokių, kurie pamėgo savęs varžymą, nes numalšinus kūną, dvasia pakyla aukščiau prie Dievo. Jeigu maldingumas ir šventumas randa šiame gyvenime pasekėjų ir žmonių pagarbą, tai reikia būti tikriems, kad tas šventumas susilauks kur kas aukštesnės pagarbos po mirties dangaus karalystėje. Ak, mano gerasis Dieve! Kodel tas toks gausus dangaus užmokestis nesujaudina manęs? Argi Tu nesi vertas didesnės meilės kaip Tavo kūriniai? Tavo tobulumas privalo uždegti mano širdį meilės ugnimi. Tu esi mano Kūrėjas ir mano Dievas. Ir to man užtenka, kad Tau pasiaukočiau, Tau vieninteliam tarnaučiau ir Tave vieną mylėčiau.

Spalio 7 diena

Kokia nauda gyvenant vienumoje

I. Vienumoje žmogus randa dvasios linksmybę

Vienuma čia nereiškia dykumą, arba visišką atsiskyrimą nuo žmonių. Tą reikia suprasti kaip nuo šio pasaulio triukšmo laisvą gyvenimą. O, koks malonus toks gyvenimas, kurio nedrumsčia jokie rūpesčiai, neapsunkina jokie troškimai, nevargina jokie geismai. Gyventi vienumoje, vadinasi, būti laisvam nuo šio pasaulio audrų ir sumišimų. Kas gyvena vienumoje, to neslegia gyvenimo našta, tam negresia jokie pavojai įpulti į dideles nuodėmes, to gyvenime nėra vietos nusiskundimams, dejavimams, nepasitenkinimui. Vienumoje žmogaus siela yra gaivinama prakilniomis mintimis ir sąžinės ramumu. Čia žmogus gali rūpintis savo reikalais, atidengti savo širdį ir ištirti visas jos paslaptis. Toks gyvenimas vienumoje labiausiai pasižymi tuo, kad už tokį gyvenimą lengva bus duoti Dievui ataskaitą. Čia kalbama tik apie du dalykus: apie Dievą ir žmogų, kurie yra daugiausiai susiję. Be to, gyvenimas vienumoje yra pageidaujamas ir dėl sveikatos. Tad kodėl ieškai triukšmingo gyvenimo? Kodėl pamėgai tuščią garbę ir pasirodymą prieš žmones? Pasišalink nuo gyvenimo triukšmo ir pasirink vienumą. Čia yra laimės šaltinis.

II. Vienumoje žmogus randa paguodą savo širdžiai

Ne triukšme, ne didelėje draugijoje, bet vienumoje galima išgirsti Dievo balsą. Pasaulio balsas sulaiko Dievo balsą ir uždaro mūsų širdies duris, kad jis ten neįeitų. Gi vienumoje žmogaus siela gali laisvai kalbėtis su Dievu. Dievas tada taip kalba žmogaus sielai: „Nuvesiu tave į vienumą ir kalbėsiu į tavo širdį.“ Kiek amžinų tiesų tada apreiškiama mūsų protui! Kiek linksmybės ir ramybės pažįsta mūsų širdis! Koks tada dvasios pakilimas! Koks prakilnus troškimas ištikimai tarnauti Dievui ir šventai atlikti visas savo pareigas! Sakaisi turįs pakankamai laiko, kad galėtum dalį jo skirti Dievui, dalį žmonėms. Klysti taip manydamas. Jeigu nori paskirti laiką Dievui, tai pasižiūrėk, kiek

turi vargti, kol įkaitini savo širdį. Tuo tarpu kitą laiką paskirdamas žmonėms (čia turima omenyje žmonėms, o ne Dievo meilei paskirtas darbas), be jokio vargo gesini savyje Dievo meilės ugnį, kuri taip brangiai tau atsiėjo. Ak! Kaip bus malonu atėjus mirties valandai prisiminti, kad gyvenai vienumoje. Tad mylėk vienumą! Gyvendamas vienumoje, nekaltai gyvensi, ramiai mirsi, garbingai viešpatausi.

„O palaimintoji vienuma! O vienintele palaima!“ (Šv. Bernardas)

Spalio 8 diena

Reikia tarnauti Dievui

I. Nėra teisingesnio dalyko, kaip tarnauti Dievui

Kas drįstų vadinti teisingu tokį tarną, kuris nenorėtų klausyti savo viešpaties? Tai juo labiau būtų neteisinga nepripažinti viršenybės Dievo, davusio mums gyvybę ir viską, ką turime, ir, be to, dar žadėjusio gausų užmokestį danguje. Iš Dievo rankų mes gavome viską. Kasdieną iš Dievo plaukia nesuskaitoma daugybė malonių. Argi būtų neteisinga su džiaugsmu ir uolumu tarnauti tokiam Viešpačiui? Nors toji tiesa yra aiškių aiškiausia, bet argi ji mums padės, jeigu mes prieš ją užmerksime akis? Koks būtų gamtos iškrypimas, jeigu saulė, kuri yra sutverta tam, kad šviestų, ūmai atsisakytų eiti savo pareigas! Būtų dar didesnė nesąmonė, jeigu žmogus, savo protu suvokęs reikalą tarnauti Dievui ir būdamas tik tam sutvertas, iš karto atsisakytų savo pareigų ir liautųsi Jam tarnauti. Apmąstyk, kiek jau kartų esi atsisakęs tarnauti Dievui. Kiek esi apleidęs savo tiesioginių pareigų? Argi ir toliau būsi toks neteisingas savo Viešpačiui?

II. Nėra garbingesnio dalyko, kaip tarnauti Dievui

Apmąstyk Viešpaties Dievo, kuriam tarnauji, galybę, garbę, Jo darbus ir tobulumą. Ar tai tau nesužadina noro tarnauti Dievui? Belieka stebėtis, kad atsisakai tarnauti Dievui net tada, kai Jis tau yra be galo geras ir tave gausiai apdovanoja savo malonėmis. Jei kas iš pasaulio galiūnų būtų aukštai iškilęs tobulybėje, tai pasakyk, ar neuž-

sitarnautų žmonių pagarbos? Žmonės kartais labai gerbia didžiūnų jėgą, neatsižvelgdami į jų ydas ir blogus darbus. Tai ar Dievas nėra vertas mūsų pagarbos? Dievui joks darbas nėra mažos vertės. Viskas, ką paaukoji Jam, yra aukšta ir garbinga. O mano Dieve! Tavo įsakymai teisingi, Tavo pažadai tikri, tarnystė Tau maloni ir kilni. Tuos, kurie Tau tarnauja, Tu vadini bičiuliais ir žadi jiems amžiną garbės vainiką. Kas Tau ištikimai tarnauja, tas viešpatauja.

Tarnauti Dievui, vadinasi, viešpatauti.

III. Nėra reikalingesnio dalyko, kaip tarnauti Dievui

Niekas negali ištrūkti iš galingojo Dievo rankų: arba turi būti Jam atsidavęs kaip Viešpačiui, arba Jo bijoti kaip Teisėjo. Ar vienaip, ar kitaip žiūrėsi į Dievą, privalai pasirinkti Jį, ne ką kitą. Ką bedarytum, viskas eina Dievui: gerai darysi – Dievas užmokės dangumi, blogai – pragaru. O, bėda man, amžina bėda, jeigu kitam, o ne Tau, mano Dieve ir mano Viešpatie, tarnausiu, jeigu Tau tarnausiu ne visa širdimi ir ne visu gyvenimu.

„Tavęs viso reikalauja, kuris tave sutvėrė." (Šv. Augustinas)

Spalio 9 diena

Mąstymas apie laiką

I. Apie dabartinį laiką

Praėjęs ir būsimasis laikas yra tik laiko dalis. Dabartinis laikas ateina nematomai ir yra paliktas mums naudoti. Praėjusio laiko daugiau nebera ir jo sugrąžinti jau nebegalima. Būsimasis laikas dar neatėjo, jo dar nėra. Todėl juo viltis negaliu. Tiktai dabartinis laikas, kuris greitai ateina ir tarsi žaibas greitai praeina, yra mano laikas, skirtas įgyti sielos išganymui. Tai yra man duotas talentas, kuriuo galiu uždirbti sau dangų. Tik tuo talentu, tai yra dabartiniu laiku, galiu parodyti savo ištikimybę, uolumą, meilę. Kitu laiku negaliu pasinaudoti geriems darbams atlikti, kad jais nusipelnyčiau dangų. Tad dėl ko svarbų išganymo klausimą atidedu kitam, būsimajam laikui, kuris man nepriklauso? Ką

darysiu, jeigu Dievas neleis sulaukti to laiko? Ar esu pasirengęs stoti Dievo akivaizdon ir duoti sąžinės ataskaitą? Argi neturiu ko nors tokio, kas būtų peiktina ir smerktina? Kam atidėti rytojui tai, kas darytina šiandien? Nežinia, ar rytojaus aušrelė man išauš. Kiek jau žmonių amžinai prapuole belaukdami rytojaus dienos!

II. Apie praėjusį laiką

Apmąstyk du dalykus: kaip praleidai laiką ir kaip reikia pataisyti blogai praleistą laiką.

1. Kas liko iš praėjusio laiko, praleisto linksminantis ir pataikaujant kūnui? Vien tik gėda ir gailestis. „Bet kokią naudą turėjote tuomet iš to, ko dabar gėdijatės?“ (Rom 6, 21) Ir kas pasiliko iš to, ką esi padaręs Dievui? Visi vargai praėjo. Liko nuopelnas už tavo ištikimybę ir suraminimas, kad esi viską padaręs gerai. Praėjęs laikas yra paveikslas būsimojo laiko, kuris taip pat praeis. Ir jeigu ištikimai jį sunaudosi, tai užsitikrinsi užmokestį. Kas sėja ašarose, pjaus linksmybėje.

2. Apmąstyk, ką turi daryti, kad pataisytum blogai praleistą laiką ir kad dabartinis laikas nenustotų savo vertės. Reikia atsižadėti savo nuodėmių ir rinkti turtą amžinajam gyvenimui. Taigi privalai daugiau dirbti ir greitais bei dideliais žingsniais žengti į tobulumą.

III. Apie būsimąjį laiką

Tas trumpas ir brangus būsimasis laikas greitai it žaibas per dabartinį pereina į praėjusį! Ir tas laikas, kuriuo gyveni, nejučiomis praeis. Kad geriau pamatytum, kaip greitai praeina laikas, apmąstyk praėjusį laiką. Jis tau pasirodys kaip viena trumpa valandėlė, prabėgusi lyg kokiame sapne. Lygiai taip pat greitai praeis ir būsimasis laikas. Tačiau tam laikui tarpininkaujant galiu būti laimingas arba nelaimingas. Todėl tas laikas yra man be galo brangus ir viena, net mažiausia veltui praleista valandėlė atneša man didelį nuostolį. Tačiau aš to laiko nebranginu ir be jokio pasigailėjimo jį leidžiu veltui. Jeigu man būtų grąžinta nors viena praėjusi valandėlė, dėl kurios esu užsitarnavęs amžiną bausmę, kaip aš ją branginčiau.

Spalio 10 diena

Apie šv. Pranciškų Bordžiją

I. Drąsiai niekino šio pasaulio garbę

Šio pasaulio garbintojai visa širdimi prisiriša prie žemės turtų ir pamilsta juos taip, kad nebemato nieko aukštesnio ir prakilnesnio už juos ir už šio pasaulio garbę. Kitaip elgiasi šventieji. Kartais gyvendami ir tarp labai aukštos pagarbos ženklų, jie neprisiriša prie jų, bet drąsiai juos paniekina. Šv. Pranciškus, gerai pažinęs šio pasaulio garbę, taip pat gerai suprato, ko ji verta. Visas jo gyvenimas buvo susijęs su didele žmonių pagarba, kuria šv. Pranciškus nė kiek nesididžiavo, joje matydamas vien tuštybę ir dvasios slėgimą. Jį ypač sujaudino vienas atsitikimas: kunigaikštienės Izabelės, vienos gražiausių to laiko moterų, mirtis. Žiūrėdamas į subjaurotą jos veidą, jis suvokė šio pasaulio turtų ir garbės menkumą. Tuo susirūpinęs šventasis prieš altorių prisiekė niekam kitam netarnauti, tik vienam Dievui. „Niekam kitam netarnausiu, tik Tau, o Viešpatie! Nieko kito nemylėsiu, tik Tave, o Viešpatie!“ O, jei tikrai suvoktum, ko verti visi žemės turtai, tai apie juos pasakytum tą patį, ką yra pasakęs šv. Pranciškus. Apmąstyk, kur veda pasaulio garbė. Gi į karstą. Visos gėrybės ir turtai, kurie tave supa, nieko nereiškia. Teismo dieną bus vertinama tik dorybė. Pažemintieji bus išaukštinti, išaukštintieji bus pažeminti.

II. Su džiaugsmu pamilo pažeminimus dėl Kristaus

Tikriausias Dievo meilės ženklas yra mylėti, kentėti ir būti paniekintam. Visa tai patyrė šv. Pranciškus Bordžija, įstojęs į Jėzaus draugiją. Šventasis, išsižadėjęs žemės turtų ir aukštos garbės, išsirinko žemą ir žmonių paniekintą gyvenimą, kad būtų panašesnis į Kristų. Kad labiau save pažemintų, pasirašydamas prie savo vardo jis pridėdavo žodį „nusidėjėlis“. Žemiausios pareigos jam buvo maloniausios. Be to, dar įvairiais būdais marindavo savo kuną ir be pasigailėjimo jį plakdavo. Tu, kuris myli palaidą ir lepų gyvenimą, pažvelk į šv.

Pranciškų. Štai tas didžios garbės vyras save apsunkina sunkiausiais kryžiais ne dėl to, kad yra šventas, bet dėl to, kad taptų šventas, arba, tiksliau sakant, kad po mirties nebūtų amžinai pasmerktas. Šv. Pranciškaus gyvenimas smerkia tavo gyvenimą.

„Dangaus karalystė jėga puolama, ir smarkieji ją sau grobia." (Mt 11, 12)

Spalio 11 diena

Mirtis yra mūsų menkumo paveikslas

I. Skausmais, kurie mus kankina prieš mirtį

Pamažu mes grįžtame į tai, iš ko esame sutverti, tai yra į nieką. Skausmai yra pirmas to grįžimo laipsnis. Įsivaizduok žmogų, gulintį mirties patale: jo akys nuo ašarų ir skausmo užtinusios, veidas persikreipęs, visi sąnariai išsukti ir atsisakę tarnauti, kūnas atšalęs ir jau beveik apmiręs ir atsiduodąs numirėliu. Kas nesusijaudins regėdamas tokį paveikslą. Kuo žmogus buvo, o štai kuo dabar tapo! Apgailėtinas reginys ir tokia staigi permaina! Ir tu, kuris apie tai mąstai, būsi tokioje mirties būsenoje. Kaip tau tada bus gaila, jeigu iki mirties atideliojai savo atsivertimą ir šio pasaulio gėrybių išsižadėjimą. Tada tebranginsi vien tik dorybę. Bet ką tai padės, jeigu jos nebranginai, kol gyvenai. Todėl, kol gali, gyvenk dorai, nelaukdamas mirties valandos.

II. Išplėšimu turtų, kuriuos mylėjome

Mirties replėmis suspaustas žmogus geriau suvokia savo menkumą. Prisimink visa tai, kas tau pasaulyje yra brangiausia. Viso to neteksi, mirtis išplėš iš tavęs visa, ką mylėjai ir branginai. Nebeturėsi jau daugiau nei tėvų, nei brolių ir seserų, nei draugų. Viskas dings: tavo talentai, turtai ir gėrybės. Kūnui nusilpus, pranyks ir išsiblaškys tavo geismai. Koks žmogaus sunaikinimas! Koks jo menkumas! Dar prisideda gailestis, kad jau nebėra laiko ir priemonių gyvenimui pataisyti ir savo sielai pašventinti. Kas bus tada su

dažnais tavo ketinimais atsiversti ir geriau tarnauti Dievui? Ateina baisi amžinybės naktis, kai jau nieko nebegalėsi daryti dėl savo išganymo. Kokia žmonių giminės kvailybė prisirišti prie turtų, kurie išnyksta kaip sapnas! Kokia laiminga toji siela, kuri yra pilna dorybių ir nuopelnų.

III. Kūno laidojimu, kuris eina po mirties

Po mirties nebetiksime niekam, kaip tik tam, kad būtume palaidoti žemėje. „Vien tik karstas man bepaliko." Koks baisus reginys! Iš tavęs nebeliko nei garbės, nei grožio, nei kitų privalumų. Tave vos begalima pažinti. Viskas pavirto kirmėlių ir puvėsių krūva. Tas vienintelis numirėlio reginys atvertė šv. Pranciškų Bordžiją. Kokius išganymo jausmus tau yra įkvėpusi mintis apie mirtį? Nuženk į požemius, kur amžinu miegu ilsisi milijonų žmonių kūnai, pažiūrėk į tą baisų mirties reginį, prisimindamas ir tai, jog ir tavęs laukia toks pat likimas. Tebūnie ir tavo toks nusiminimas kaip karaliaus Sauliaus, išgirdusio šiuos Samuelio žodžius: „Rytoj tu ir tavo sūnūs būsite su manimi" (1 Sam 28, 19).

Spalio 12 diena

Apie Dievo atlyginimą

I. Jis yra tikras

Dievas yra teisingas savo pažaduose ir niekada nieko neapgauna. Kas Jam tarnauja, tas gali turėti vilties, jog už viską bus teisingai atlyginta. Dievas nepalieka be atlyginimo nė mažiausio gero darbo, net paduoto šalto vandens stiklo. Ir nors Dievas gausiai visiems užmoka, Jo gėrybių šaltinis nė kiek nesumažėja. Tai mano vilties pamatas. Ir aš nebūsiu sugėdintas dėl tos vilties. Koks kitas viešpats taip dosniai duos savo malonių kaip mano Viešpats Dievas? Pasaulis nera toks turtingas, kad galėtų tinkamai už viską atlyginti. Pasaulis yra toks viešpats, kuris, nors tu jam ir ištikimiausiai tarnautum, visada bus nedėkingas ir tave baus už mažiausią neištikimybę. Nėra kito tokio

neteisingo, apgaulingo viešpaties, kaip pasaulis. Tačiau esama nemažai žmonių, kurie atsidavę jam tarnauja. Mano Dieve ir Viešpatie, aš pažadu Tau visada tarnauti ir Tau vieninteliam priklausyti, nes Tu esi ištikimiausias ir galingiausias Viešpats, kuris užmoka daugiau, negu žada.

II. Jis yra gausus

Net ir įtempęs visas savo proto jėgas, nesugalvosi tokios pareigos, kuri reikalautų mažo darbo, o būtų gausiai apmokama. Tarnavimas Dievui, nors ir menkiausias, visada bus gausiai atlygintas. Kas yra visi geri mūsų darbai palyginti su užmokesčiu, kurį Dievas yra žadėjęs? Koks didelis skirtumas tarp jų! Dabar žiūrėkime, kaip pasaulis atlygina tiems, kurie jam tarnauja. Nors tokia daugybė žmonių jam tarnauja, nors pasaulis yra jiems suteikęs tiek linksmybių, tačiau nerasi nė vieno žmogaus, kuris būtų juo patenkintas, nes žemės gėrybės negali patenkinti žmogaus. Bet tai, ką Tu, o Dieve, man duodi, yra tikriausia mano sielos laimė ir visų mano troškimų patenkinimas. Tu visada būsi mano atlyginimas. Ir ko man stigs, jeigu turėsiu Tave, o Dieve?

III. Jis yra amžinas

Kiekvienas šio pasaulio užmokestis yra laikinas, jis baigiasi kartu su šiuo gyvenimu. Bet Dievo užmokestis niekada nesibaigs, nes Dievas neatmaino to, ką yra pažadėjęs – Dievas yra nesimainantis. Todėl neturėčiau bijoti, kad iš manęs bus atimtas garbės vainikas, kuris yra man pažadėtas po mirties danguje. Pasaulis yra nepastovus. Jis daug žada, bet mažai teišpildo. Kiek nelaimių, barnių ir neapykantos duoda šis pasaulis tiems, kurie jam tarnauja! Tačiau, neatsižvelgiant į tai, yra daug jam tarnaujančių. Nors tu būtum žemėje išaukštintas, nors tavo vardas būtų minimas kartu su šios žemės galiūnų vardais, nesidžiauk tuo. Džiaukis tuo, kad tavo vardas yra įrašytas danguje, kur nenustos būti didelis.

„Džiaukitės, kad jūsų vardai įrašyti danguje.“ (Lk 10, 20)

Spalio 13 diena

Apie tris tobulybės laipsnius, kuriuos kiekvienas turi stengtis pasiekti

I. Pirmasis laipsnis.
Geriau viską prarasti, negu netekti Dievo malonės

Nemanyk, jog tas pirmasis tobulybės laipsnis yra tik patarimas. Būk įsitikinęs, jog kiekvieno krikščionio pareiga yra geriau netekti sveikatos, garbės, net paties gyvenimo, negu vienu vieninteliu nusidėjimu pažeisti Dievo įsakymą. Kas mano kitaip, tam gresia pavojus pražudyti savo sielą. Reikia, kad būtum pasirengęs pasakyti kartu su šv. Pauliumi: „Kas gi mus atskirs nuo Kristaus meilės?“ (Rom 8, 35) Tavo gerovė priklausys nuo to, ar pasieksi tą laipsnį. Tu išsižadi visko, kas rūstina Dievą; Dievas už tai tave priima į savo draugų būrį ir skiria vietą dangaus karalystėje. Tad privalai gailėtis, jeigu kada nors esi sunkiai nusidėjęs. Kas tada buvai? Gi Dievo priešininkas, pragaro auka, piktosios dvasios narys. Ar gali tvirtinti, jog dabar esi Dievo maloneje? Ar esi pasirengęs geriau šimtą kartų numirti, negu sunkiai nusidėti? Gailiuosi tavęs, jeigu pats savęs nesigaili ir nepaisai sunkios kaltės. Esi nelaimingas, jei nenori pažinti tokio reikalingo tavo išganymui dalyko!

II. Antrasis laipsnis.
Geriau viską prarasti, negu sumažinti Dievo meilę

Ar kada nors esi mąstęs apie tai, koks didis yra Dievas ir kokia tobula yra Jo meilė? Jeigu tai supranti, tai kaip gali Jį rūstinti kad ir mažiausiu prasikaltimu? Kas gali drįsti savo geriausiam draugui padaryti ką nors, kas galėtų sumažinti jo meilę ir pasitikėjimą? Rodos, nedaug iš tavęs reikalaujama: kad būtum pasirengęs geriau visko netekti, negu sumažinti Dievo meilę. Ką manytum apie tokį sūnų, kuris vengtų vien tik to, kas visiškai prieštarauja tėvo meilei? Ką manytum apie tokį draugą, kuris bijotų vien tik visiškai nutraukti draugystės ryšius. Toks tavo sielos paveikslas. Sunkiai nerūstini Dievo, bet nevengi

mažų prasikaltimų. Koks tu Dievo draugas, koks Dievo sūnus, jeigu turi taip mažai meilės Dievui? O mano Dieve, išsižadu mažiausio nusidėjimo, kad tik nesumažinčiau Tavo meilės.

III. Trečiasis laipsnis.
Geriau viską prarasti, negu netekti Kristaus dvasios

Turėti Kristaus dvasią, vadinasi, norint būti panašiam į Kristų, labiau vertinti neturtą už turtus, nusižeminimą už garbę ir išaukštinimą, sopulius ir kentėjimus už palaidą gyvenimą. Toks yra aukščiausias tobulybės laipsnis. Tačiau stebėtina, kaip mažai kas yra pasiekęs tokį tobulybės laipsnį. Ir aš galiu tuo pasiskųsti, nes jeigu nuoširdžiai mylėčiau Kristų, tai stengčiausi mylėti tai, ką Jis mylėjo ir būti į Jį panašus. Ar galima mylėti Kristų nemylint Kryžiaus ir pažeminimų. Visai atsiduodu Tau, o Dieve, vesk mane, kur nori, visur seksiu paskui Tave. Nieko taip karštai nemylėsiu, kaip Tavo Kryžių, kuriuo atpirkai žmones.

Spalio 14 diena

Apie uolumą tarnaujant Dievui

1. Žmogaus uolumas tarnaujant Dievui privalo prilygti uolumui, su kokiu Dievas nori mus išganyti

Kam, jeigu ne mums patiems, privalo rūpėti mūsų išganymas? Mūsų išganymo darbas yra taip su mumis surištas, jog jo negalime pavesti niekam kitam. Dievas, kuris mus sutvėrė be mūsų, negali mūsų išganyti be mūsų pačių darbo. Išganymo darbas yra ne kieno kito, kaip tik tavo paties darbas. Ką esi padaręs, kad pasiektum išganymą? Žiūrėk, kaip Dievas rūpinasi tavo išganymu. Kai nusidėjai ir tapai rūstybės sunumi, Dievas paaukojo savo kraują ir savo gyvybę, kad tau sugrąžintų gyvenimą. Ir dabar Dievas rūpinasi tavo išganymu, teikdamas tau viską, ko reikia išganymui. Kiek Dievo malonių semi iš septynių sakramentų tarsi iš septynių gyvenimo šaltinių! Kiek Dievas duoda tau savo malonių šventais įkvėpimais, kai klausai Dievo žodžio arba pamokslų. Visur pastebėsi, jog Dievas tavimi rūpinasi daugiau

negu tu pats. „Mano Tėvas darbuojasi lig šiolei, todėl ir aš darbuo juosi“ (Jn 5, 17). O, tu nelaimingasis! Tavo išganymas yra vienintelis tavo darbas ir tu jį apleidi. Pasakyk, kaip rūpiniesi žemiškais dalykais ir net tokiais, kurie tau neduoda jokios naudos, kiek laiko ir pastangų skiri pašaliniams dalykams? Bet apleidi visų svarbiausią dalyką – savo išganymą. „Sūnau, pats savęs išsižadi“, – sako šv. Bernardas. Pasakyk, kiek uolumo parodai maldoje ir atlikdamas kitas dvasines pareigas? Prisipažink, jog dažniausiai esi atšalęs ir išsiblaškęs. Pasakyk, ar toli pažengei nuo to laiko, kaip pradėjai tarnauti Dievui? Pagaliau kelkis iš miego, išgirsk Dievo balsą ir pradėk kitą gyvenimą!

II. Žmogaus uolumas tarnaujant Dievui
privalo prilygti uolumui, su kokiu tarnaujama pasauliui

Kai pasižiūriu į šio pasaulio žmones ir matau uolumą, su kuriuo jie tarnauja savo palinkimams, tai iš gėdos privalau sušukti: „Ak! Koks būčiau šventas, jeigu tarnaučiau Dievui taip, kaip žmonės tarnauja savo kūnui! Argi aš nesuprantu, jog Dievas yra vertesnis mano meilės už šį pasaulį, jog šio pasaulio gerovė yra neamžina? O mano Dieve! Ir aš privalau pripažinti tai, ką Tu esi kadaise pasakęs: „Šio pasaulio sūnūs yra išmintingesni už šviesos sūnus.“ Tie pasaulio sūnūs naudojasi visomis priemonėmis, kurios veda į tikslą, iš jų išsirenka tas, kurios yra neabejotinos vertės, ir jomis naudojasi tol, kol pasiekia tikslą. Ak! Kaip aš privalau susigėsti, kad toks negeras šio pasaulio žmonių pavyzdys ragina mane prie dorybės! Bet bus dar didesnė gėda, jeigu aš neprisikelsiu iš dvasinio miego ir jei iš Tavo lūpų teks išgirsti šį priekaištą: „Šio pasaulio sūnūs yra išmintingesni už šviesos sūnus.“

Spalio 15 diena

Apie šv. Teresę

I. Šv. Teresė buvo išmintinga mergelė

Šv. Teresė buvo išmintinga, kadangi savo mergystę apsaugojo atsiskyrusiu gyvenimu; buvo išmintinga, kadangi atgaila savo mergystę

padarė šventą ir nenugalimą. Jeigu ir tu nori išlaikyti savo nekaltybę nepažeistą, mylėk atsiskyrimą ir vienumą. Šalinkis šio pasaulio, kuris greitai išblaško mūsų dvasią ir išplėšia iš mūsų brangiausią turtą – dorumą. Bet daugiau bijok savęs nei pasaulio, kadangi tu pats sau esi daug pavojingesnis už pasaulį. Reikia nugalėti savo kūną. Ta pergalė pasiekiama kentėjimais. Visi šventieji tik tokiu būdu save suvaldė. Tiesa, neturėtum sekti šventąja Terese, nes ji per daug save vargino. Kad per daug nenukryptum į vieną ar į kitą pusę, save vargindamas vadovaukis kieno nors patarimais. Neišmintingai daro ta mergaitė, kuri jaunystėje varginimais ir atgaila savęs nesistengia varžyti. Mylėk tą dorybę, tai pamilsi ir savo kūno varginimą.

II. Šventoji Teresė buvo narsi ir stipri mergelė

Narsumas ir stiprybė pasireiškia darbuose ir kentėjimuose. Kas yra daugiau nuveikęs ir iškentęs už šventąją Teresę? Vos tik atėjusi į protą, jau ima kentėti. Ji viena pasiryžo ištaisyti iškrypusią ir suirusią vienuolyno tvarką ir tą pasiekė. Kiek tame darbe atsiskleidė šventosios Teresės pasiaukojimo, kiek stebėtino narsumo ir stiprybės. Prieš ją sukilo beveik visi ir pradėjo įvairiais būdais ją persekioti. Visi apleido šventąją. Atrodo, kad ir pats Dievas ją užmiršo. Ji turėjo iškentėti tokį pat dvasios sunkumą, kaip žmogus, pradėjęs kokį nors didelį darbą ir negalintis jo užbaigti. Bet šventoji nė žingsnio neatsitraukė nuo savo pasiryžimo. Kantrybe nugalėjo didžiausius sunkumus. „Kentėti arba mirti“, – taip sakydavo savo širdyje šventoji, kai ją prispausdavo vargai. Taip ir aš privalau sakyti: „Kentėti arba mirti.“ Ir tai lengva išpildyti, nes Tu, o Viešpatie, esi su manimi. Tau padedant, sustiprintas Tavo dvasios, viską pajėgsiu padaryti. Argi aš esu labiau apleistas ir kenčiu daugiau už šventąją Teresę? Turiu prisipažinti, jog esu be dvasios ir be meilės.

Kentėti arba mirti.

III. Šv. Teresė buvo numylėta Kristaus sužadetinė

Tiek metų mylimiausias sielų Sužadėtinis Viešpats Jėzus buvęs pasislėpęs, vel apsireiškia šv. Teresei ir ypatingais meilės ženklais ją

priima į save. Kristus padaro ją savo sužadėtine, tardamas: „Nuo šiol pasiaukosi vien tik mano garbei.“ Apie jos meilės karštumą spręsk iš to, ką ji yra pažadėjusi. Šventoji davė įžadus daryti tai, kas yra tobuliausia. Dabar pažvelkime į save. Prie ko daugiau linksta mūsų širdys? Turėsime su gėda prisipažinti, jog mūsų širdys anaiptol nėra linkusios į tobulumą. Atsiminkime, jog ir mums yra liepta: „Nuo šiol pasiaukosi vien tik mano garbei.“

Spalio 16 diena

Apie Dievo gailestingumą

I. Reikia tikėti Dievo gailestingumu

Mėgstamiausias Šv. Teresės užsiėmimas buvo mąstyti apie Dievo gailestingumą. Ir aš kartu su ja ir su Pranašu visą savo gyvenimą ir, tikiuosi, per amžius giedosiu apie Dievo gailestingumą. Tai yra viena garbingiausių Tavo, o Dieve, dovanų, kuri ypač pasireiškia gyvenant šiame pasaulyje. Jeigu pabėgčiau nuo Tavęs, Tu, kaip geras Piemuo, netekęs vienos avies, ieškotum paklydėlio. Su kokiu uolumu ir rūpestingumu manęs ieškai, tuo tarpu galėtum mane arba visai sutrinti kaip didžiausią nusikaltėlį, arba palikti vieną. Tu galingu savo balsu šauki mane, kad pažadintum mano sąžinę. Tavo galingas bal sas visur mane persekioja, kad greičiau atverstų ir kad vėl galėtum mane priimti į savo draugų būrį. Ir kas gi toks yra žmogus, kad Tu jį atsimeni? Tas žmogus yra nedėkingas, užmiršęs Tavo malonę. Vietoj to, kad pirmas pas Tave atbėgčiau, Tu pats ateini pas mane. Ateini ne bausti, bet dovanoti ir atleisti. Nepriekaištauji dėl šimto, tūkstančio mano prasižengimų. Mano širdies kietumas neįstengia nugalėti Tavo stebėtinos ir begalinės kantrybės. Tavo gailestingos rankos visada ištiestos, kad mane, pabėgusį nuo Tavo meilės, vėl priimtų į savo prieglobstį. Argi gali būti, kad aš visiškai neturėčiau vilties dėl Tavo gailestingumo! Nors stovėčiau prie pat pragaro slenksčio, nenustočiau vilties patirti Tavo gailestingumą. Tu, o Dieve, nenori nusidėjėlio mirties, bet kad jis atsiverstų ir gyventų. Mano nuodemių skaičius

viršija jūrų smiltis, bet Tavo gailestingumas kur kas daugiau viršija mano nedorybę.

Pasigailėsi mano nusidėjimų, kadangi jų yra daug.

II. Dėl Dievo gailestingumo reikia bijoti visko

Nelaimingi tie, kurie netiki Dievo gailestingumu, bet daug nelaimingesni yra tie, kurie juo per daug pasitiki. Viltis, kuri atsiranda iš atgailos, yra šventa, ir ji mūsų nesuklaidina, bet per daug tikėtis Dievo gailestingumo nusikaltus, yra tuščia ir klaidinga viltis, kuri verta ne daugiau kaip nusiminimas. Neišgelbės mūsų Dievo gailestingumas, jeigu neatgailausime už savo kaltes. Yra tikra, jog amžiams žūsime, jeigu tikėdamiesi Dievo pasigailėjimo, išdrįsime daugiau nusidėti. Neišmintingas yra tas, kuris nori būti blogas, nes Dievas yra be galo geras, neišmintingas ir tas, kuris neketina daryti jokios atgailos, nes Dievas yra be galo gailestingas. O Viešpatie Dieve! Kaip bus sunku atsakyti už tai, kad nemokėjau naudotis Tavo gailestingumu! Kiek kartų esu išnaudojęs Tavo gerumą patenkinti nedoriems savo geiduliams! Argi neprivalau drebėti iš baimės, kad ir toliau taip nemaloniai su Tavimi nesielgčiau, kad Tavo gailestingumas nevirstų neapykanta man.

„Juk gailestingumas ir pyktis vienodai priklauso Viešpačiui..." (Sir 16, 11)

Spalio 17 diena

Neteisingas pasaulio požiūris į maldingumą

I. Pasaulis smerkia maldingumą

Pasauliui, matyt, terūpi smerkti ir niekinti maldingumą ir maldingus žmones. Bet kokia neteisybė ir pasityčiojimas! Pasaulis nori valdyti Dievui atsidavusius žmones; pasaulis nori uždėti ant jų savo leteną, pasivadindamas pamaldžių žmonių teisėju ir maldingumo užtarėju. Bet kas yra tas pasaulis, tie žmonės, vadinantys save teisėjais, užtarėjais, kurie drįsta patarinėti ir nurodinėti, kaip reikia būti tikrai

maldingam ir kas iš maldingų žmonių klysta? Tai yra žmonės, kurie ne tik nėra skaitę Evangelijų, bet nežinantys pačių paprasčiausių tikėjimo dalykų. Tad kokią jie turi teisę, būdami toli nuo maldingumo, teisti tuos, kurie tikrai yra maldingi? Jie norėtų, kad maldingi žmonės būtų laisvi nuo mažiausio prasižengimo. Kokia neteisybė! Būti maldingam nereiškia būti visai laisvam nuo blogų palinkimų, bet reiškia kovoti su savo palinkimais, norėti juos suvaržyti. Todėl žmogus griebiasi maldingumo, kuris padėtų lengviau tai atlikti. Pamaldžios sielos! Nenusiminkite išgirdusios, kad jus visaip niekina ir išjuokia. Žinokite, kad jus niekina žmonės, kuriems nė nerūpi maldingas gyvenimas. Nusižeminkite ir dar uoliau ir rūpestingiau atlikite maldingumo praktikas.

II. Pasaulis smerkia visus maldinguosius

Tai antroji neteisybė, kurią vykdo pasaulis. Jis visus maldinguosius įtarinėja apgaudinėjimu ir pasmerkia kaip apsimetusius maldingais žmonėmis. Toks neteisingas supratimas apie maldinguosius priklauso nuo to, kad pasaulis nori matyti visus žmones sugedusius ir nepataisomus. Iš to išplaukia du dalykai. Pirma, ne paisyti, ką pasaulis apie mus kalba. Argi gali reikalauti iš pasaulio kitokio elgesio, nei jis pasielgė su Kristumi? Kiek jau kartų Tave, o Viešpatie, pasaulis išvadino piktadariu ir apgaviku. Džiaukis, kad ir tau teko laimė kentėti tą patį, ką iškentė tavo Mokytojas Jėzus Kristus. Nejaugi mokinys gali būti aukštesnis už mokytoją? Antra, turi saugotis mažiausių nusižengimų, kad užčiauptum pasaulio lūpas. Kokią darai skriaudą maldingumui, jeigu nesisaugai tokių nusidėjimų, kurie pasauliui duoda progą pulti maldingumą? Pasaulio neteisybė, reikalaujanti tobuliausio Dievo tarnų gyvenimo, turi tave paraginti iš tikrųjų ištikimai viską vykdyti. Juk, tiesą pasakius, pasaulis iš dalies teisingai smerkia tavo maldingumą, matydamas tave sau pačiam pataikaujantį, girdėdamas tave piktžodžiaujantį ir nevaldantį liežuvio. Daryk taip, kaip pataria šv. Paulius, kad tavo priešai nedrįstų nieko bloga pasakyti apie tave.

Spalio 18 diena

Apie šv. Luko uolumą

I. Šv. Lukas buvo uolus dėl Marijos garbės

Ne vienas evangelistas nerašė apie Švenčiausiąją Mergelę Mariją. Toji malone buvo suteikta tik šv. Lukui. Tai, ką šv. Lukas yra parašęs apie Mariją, jis sužinojo iš pačios Marijos lūpų. Iš to galima spręsti, kiek tas šventasis turėjo džiaugsmo iš draugystės su Marija ir kokių didelių dorybių turėjo, kad galėjo kalbėtis su maloningąja Švenčiausiąja Mergele. Pirmiausia šv. Lukas turėjo būti apdovanotas angelų nekaltybės dovana, kadangi Marija myli skaisčius ir nekaltus. Antra, šv. Lukas turėjo būti karštai persiėmęs Evangelijos dvasia, kadangi Marija gali įkvėpti tik tobulus jausmus. Eidamas dvejopu keliu, tai yra skaistybės ir Evangelijos dvasios arba patarimų, ir tu gali įgyti Marijos malonę.

II. Šv. Lukas buvo uolus dėl sielų išganymo

Šv. Lukas, ištikimas šv. Pauliaus kelionės draugas, buvo persiėmęs jo dvasia ir uolumu. Būdamas tokio garbaus mokytojo mokinys, šv. Lukas išmoko būti uoliu darbininku dėl sielų išganymo. Jis vedė stabmeldžius į tikrą kelią ir davė tikintiesiems gerą pavyzdį. O laimingas mokiny, Šv. Dvasios inde ir gimstančios Bažnyčios gynėjau! Esi laimingas, kad tiek sielų esi atvedęs prie Kristaus ir, pagaliau, savo gyvenimo dienas esi baigęs karštos meilės Kristui jausmais! O mano Išganytojau, kiek yra šventų sielų, kurios karštai ir uoliai dirba Tavo garbei. Tu jas surandi, atvedi į tikrą kelią ir, pagaliau, juo vedi. Aš tik vienas esu toks atsilikęs ir nenaudingas Tavo tarnas. Man gėda, kad esu nenaudingas dėl savo tinginystės, užkasu Tavo duotas dovanas ir atmetu Tavo malones. Nieko neveikdamas nei savo, nei kitų naudai, gadinu savo gyvenimą. Atsibusk, mano siela! Laikas brangus. Čia verčia dirbti amžinybės reikalas.

Spalio 19 diena

Apie šv. Petrą iš Alkantaros

I. Malda be susivaldymo yra tik malonus troškimas

Klysta tas, kuris mano, jog norint būti maldingam, užtenka melstis. Kai kurios sielos yra klaidingai įsitikinusios, jog yra padariusios didelę pažangą dvasiniame gyvenime, jei gali ilgai melstis, o ypač jei maldoje jaučia sielos saldumą. Kai kurios visai užmiršta vykdyti savo pašaukimo pareigas, o apie kovojimą su blogais palinkimais nė manyte nemano. Tinginystė ir palaido gyvenimo mylėjimas sako, jog malda esanti kur kas svarbesnė už veiklias krikščioniškas dorybes. Jeigu joms kasdieną tenka valandą paskirti dvasiniams apmąstymams, tai jos mano esančios aukštai pakilusios šventume, tuo tarpu jos yra piktos, atkaklios, tinginės, savimylos ir turi įvairių ydų. Kitokio gyvenimo mokė šv. Petras iš Alkantaros. Tas šventasis taip karštai mylėjo Dievą dėl to, kad mokėjo valdyti žemus savo širdies jausmus. Jis pasižadėjo niekada savo kūnui neduoti per daug poilsio. Todėl mylėk maldą, bet neužmiršk ir save valdyti. Savęs valdymas yra maldos vaisius. Jei meldiesi, bet nenori savęs tramdyti ir tau tas darbas nepatinka, tai tavo malda yra tuščia ir be jokio nuopelno.

II. Susivaldymas be maldos
dažnai yra nenaudingas savęs kankinimas

Malda yra tiesos ir meilės mokykla. Tiesa mus apšviečia ir veda Dievo keliais, meilė uždega taip, kad mums lengva eiti tais keliais ir pasiekti savo tikslą, kuris yra sielos sutapimas su Dievu. Klystame, jei mums nešviečia tiesa, veltui rūpinamės ir veikiame, jeigu mumyse nedega meilės jausmai. Todėl kiekvienas susivaldymas be maldos yra ir neišmintingas, ir nenaudingas. Kitaip elgėsi ir mokė šv. Petras iš Alkantaros. Malda jį vertė save tramdyti, o savęs valdymas vertė ieškoti maldos pagalbos. Tos dvi dorybės šv. Petro gyvenime buvo taip tvirtai surištos, jog tik tuo ir galima paaiškinti aukštą šventojo tobulumo laipsnį. Kodėl tavo susivaržymas nepadaro tavo maldos

tobulesnės, gyvesnės, karštesnės? Taip yra todėl, kad tavo susivaldymas nėra tavęs atitraukęs nei nuo šio pasaulio, nei nuo tavęs paties. Galima sakyti, kad tavo susivaldymas yra priverstinis ir pataikaujantis tavo geiduliams. Jei taip ir toliau darysi, tai visi tavo darbai liks be vaisių ir nuopelnų. Dievas, kuris mus labai myli, nebus su mumis, nes mūsų širdys yra padalytos tarp Dievo, mūsų Kūrėjo, ir tarp kūrinių, nuo kurių nesiryžtame atsitraukti.

Spalio 20 diena

Vargus mums siunčia Dievas

I. Kaip tėvas

Prisipažįstu, o Viešpatie, jos esu nieko vertas ir mažai ką teišmanau. Esu vertas didesnės bausmės, kuri išmokytų geriau gyventi ir vykdyti Tavo priesakus. Baudi mane, nes mane myli. Lygiai taip pat esi pasielgęs ir su mylimiausiais savo draugais. Norėdamas apvalyti juos nuo nusidėjimų, visų pirma uždėjai jiems vargų naštą. Nepasigailėjai net savo mylimiausio Vienatinio Sūnaus. „Jis nepagailėjo nė savo Sūnaus“ (Rom 8, 22). Ta pačia meile vadovaudamasis, spaudi mus, visus savo vaikus, tarp kurių ir Tavo Vienatinio Sūnaus yra toks skirtumas, jog vargų kryžius yra išganingas ir reikalingas mums pašventinti. Kartais mane plaki, kaip man atrodo, labai skaudžiai, kaip Tėvas, kuris plakdamas savo sūnų, susijaudina dėl jo raudų ir ašarų ir atleidžia visas jo kaltes; kuris baudžia ir verkiantį savo sūnų, kad jis už savo kaltes darytų atgailą ir rodytų didesnį klusnumą. Pripažįstu, o mano Dieve, Tavo gailestingumo saldybę, todėl būk palaimintas per amžius.

II. Kaip mus mylintis gydytojas

Vargai ir gyvenimo nepasisekimai yra tikriausi ir sėkmingiausi vaistai sielos ligoms gydyti. Koks esu laimingas, kad Dievas yra mano Gydytojas! Kartūs ir skaudūs yra Tavo vaistai, o Viešpatie. Plaki mane kuo smarkiausiai, bet tik norėdamas išgydyti. Tu pats mane

žeidi ir gydai. Tu iki šiol duodavai mano ligotai sielai geriausių vaistų, bet aš juos suvartodavau ne kaip sielos vaistus, bet kaip nuodus. Man dar liko vienas vaistas, galintis išgelbėti iš amžinos prapultie: tai vargas ir nepasisekimas. Esu netekęs to, ką labiausiai mylejau: turtų, prie kurių buvau prisirišęs, sveikatos, kurią taip branginau. Ir stebėtina! Koks nepaprastas gydantis vaistas! Kai tik patyriau vargų ir kryželių, tuoj grįžau pas Tave, savo sielos Gydytoją. Vadinasi, tie prispaudimai man buvo reikalingi. Buvau pažemintas, bet išgydytas. Prispausk savo ranka, Viešpatie, visus nusidėjėlius, kad Tavęs ieškotų ir garbintų Tavo šventą vardą.

III. Kaip gailestingas teisėjas

Prisipažįstu, Viešpatie, jog esu labai nusikaltęs ir todėl negaliu išvengti Tavo teisingumo. Tavo teisingumas reikalauja, kad už kaltę būtų paskirta bausmė. Tačiau Tu man skiri kur kas lengvesnę bausmę, negu iš tikrųjų reikėtų, ir pasitenkini tuo, kad aš ją kantriai ir maloniai priimu. Tiesa, iš reikalo turiu kentėti tuos palyginti mažus vargus, bet noriai juos kenčiant, jie pasidaro išganingi ir naudingi. Todėl daugiau niekada nesiskųsiu kasdienių kryželių sunkumu. Noriai priimsiu viską, ką tik man siųsi. Nepritinka kaltininkui rinktis bausmės rūšį. Tu esi mano Teisėjas, ramus ir gailestingas Teisėjas. Tavo reikalas skirti man bausmę, mano reikalas ją priimti. Būsiu laimingas, jeigu kęsdamas bausmės sunkenybę, būsiu išvaduotas iš savo nusidėjimų sunkenybės.

Spalio 21 diena

Apie šv. Uršulę

I. Šv. Uršulė yra skaistybės pavyzdys

Geriausios priemonės skaistybei išlaikyti, pasak Šv. Rašto, yra budėjimas, malda, savęs varžymas ir į nusidėjimus vedančių aplinkybių vengimas. Niekam nėra lengva siekti tų dorybių, bet kur kas sunkiau jų siekti didžiūnų dvaruose, kur viešpatauja laisvė, tinginys-

tė, kur nėra jokio geismų varžymo. Tačiau šventoji Uršulė nugalėjo tas kliūtis, nuo riaušininkų apsiginkluodama tikėjimu, išmintimi, atgaila ir ištverme. Šventoji žinojo, jog skaistybė negali egzistuoti pati viena, jog iš jos kyla ir kitos dorybės. Išmintis pasverdavo jos žodžius, padorumas derindavo žingsnius, susivaldymas saugodavo jausmus, meilė gaivindavo jos širdį. Dievo apvaizda ir malda ištraukė šventąją iš nekaltybei grėsiančio pavojaus. Klysti ir save apgaudinėji manydamas išlaikysiąs nekaltybę, jeigu nevaržai savo geidulių, jeigu mėgsti palaidą, laisvą nuo visokių suvaržymų gyvenimą, jeigu myli vakarėlius, pasilinksminimus, šokius ir t. t. Nemanyk, būdamas pavojuose, lengvai juos nugalėti ir išsaugoti nekaltybę. Argi taip elgėsi šventieji? Ar jie nebėgo į tyrus, kad išvengtų pavojaus? Ar kitokie buvo jų priešai, kitokios pagundos, kurias jiems reikėjo nugalėti, kurios ir mus ne mažiau vargina? Tačiau ir tarp tų žmonių, kurie bėgo nuo pasaulio, buvo tokių, kurie gyvendami atsiskyrę nuo žmonių, nupuolė. Argi tu, būdamas apsuptas pavojų, drįsti sakyti, kad esi nuo jų laisvas?

„Nors esi ramybėje, tačiau nebūk visiškai tikras.“ (Šv. Bernardas)

II. Šv. Uršulė yra skaistybės prieglauda

Apmąstyk nepaprastą narsumą tos šventosios, didelio būrio nekaltų mergaičių vadės. Priešų kariuomenė užpuolė ją ir jos drauges, norėdama nužudyti arba atimti nekaltybę. Negalima nesistebėti, kokia karšta meile Kristui degė šventosios širdis. Kaip Susana buvo pasirengusi verčiau mirti, negu nusidėti, taip ir Uršulei rūpėjo išgelbėti savo draugių skaistybę. Užteko jos pavyzdžio ir iškalbingų žodžių nekaltoms mergaitėms uždegti šventu troškimu geriau mirti, negu nusidėti nekaltybei. Kiek garbės tai teikia šventajai Uršulei! Ji tiek kartų mirė kankinės mirtimi, kiek turėjo draugių; įgijo tiek garbės vainikų, kiek buvo nukankinta jos draugių, kaip yra pasakyta apie Makabėjų motiną: „Kiekviename kentėjusi, visuose apvainikuota.“ Ir tu būk toks uolus, kad sustiprintum savo artimą ir paragintum būti ištvermingą dorybėje.

Spalio 22 diena

Apie pavojus išganymui

I. Pasaulyje yra pavojų išganymui

Ar sugebėtų kas surasti tokį tobulą žmonių luomą, tokią šventą vietą, tokias prakilnias dorybes, kur nebūtų jokio pavojaus išganymui? Judas buvo Kristaus apaštalas, Saliamonas buvo apdovanotas prakilnia išmintimi, Liuciferis buvo vienas iš dangaus gyventojų. Tuo tarpu koks apverktinas jų likimas! Kas gi bus su mumis, gyvenančiais pasaulyje, pilname visokių pavojų išganymui? Gyvename tarsi priešų krašte, kur kiekviename žingsnyje gresia pavojus. Drąsiai galima sakyti, jog oras, kuriuo kvėpuojame, yra užkrėstas pavojais išganymui. Iš pradžių jie nuo mūsų pasislepia ir savo klastingomis priemonėmis stengiasi mus suvedžioti ir kaip bejėgius ir beginklius nugaleti bei patraukti į blogį. Kas sugebėtų išvardyti tuos pavojus? Kiek yra blogų knygų, papiktinančių pavyzdžių, įvairių, mums visai nežinomų, pinklių mums sugauti ir išvesti iš doros kelio! Gi mes anaiptol nekreipiame dėmesio į tuos pavojus, kuo ramiausiai gyvename ir kvėpuojame tuo sugedusiu oru. Argi reikia stebėtis, kad nuodėmė užliejo visą pasaulį ir kaip smarkiausia upė su šaknimis rauna seniausius kedrus ir neša juos į pražūties vandenyną? Pasaulyje nematai nieko kito, kaip tik netikrą dorybę, po kojų pamintą tiesą, savaip iškraipytą teisybę. Tokiame sugadintame pasaulyje teisiesiems žmonėms gresia pavojus išganymui, o ką bekalbeti apie tam pasauliui atsidavusius žmones? Jeigu nesišalinsi šio pasaulio ir nejausi jam neapykantos, kažin ar pasieksi savo išganymą.

Ramiai gyvendami žmonės pamažu eina į amžiną prapultį.

II. Pavojų išganymui yra ir mumyse

Mūsų sugedimo branduolys ir visų palinkimų pradžia yra mumyse. Niekas nekelia tiek pavojų mūsų išganymui, kaip mūsų pačių palinkimai. Todėl ir Kristus sako: „Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras, o kas pražudo gyvybę dėl manęs, tas ją atras“ (Mt 16, 25). Iš

tų Kristaus žodžių atmintini du dalykai: pirma, jeigu mylėsi save, tai yra savo palinkimus ir troškimus, ir jiems pataikausi, pražudysi savo sielą. Antra, jeigu neapkęsi savęs, suvaržysi savo palinkimus, kantriai viską iškentėsi, tada mylėsi savo sielą ir užsitikrinsi amžinąją laimę. Jeigu savo sielos neapkęsi ta prasme, tai niekada jos nemylėsi. Todėl nuo šios valandos paskelbk sau kovą. Neklausyk klaidingų savimeilės patarimų, bet sąžiningai vykdyk Dievo ir Bažnyčios priesakus.

Kas myli savo sielą, neapkenčia jos; ir kas neapkenčia savo sielos, tas išgano ją amžinam gyvenimui.

Spalio 23 diena

Apie tris sugedimo šaltinius

I. Pirmasis šaltinis. Noras įtikti

Tai pirmasis mūsų savimeilės jausmas, kuris taip giliai įsišaknijęs mūsų širdyse, kad yra labai sunku jį išrauti. Mes norime, kad visas pasaulis mus gerbtų ir įvairiais būdais to siekiame, ne tik padoriais ir švariais, bet ir žeminančiais žmogaus vardą, pvz., pataikavimais, žeminančiais patarnavimais ir t. t. Argi Dievas, kurį privalome mylėti visa širdimi, gali pakęsti mus, visą savo meilę skiriančius kūriniams? Kiek kartų mes esame išreiškę meilės jausmus kūriniams, tiek kartų Dievas turi teisę matyti mūsų nusižengimus Jo meilei. Ir tu pastebėk savo darbuose kvailystę, kaip tas šv. vyskupas, kuris, pamatęs padorią moteriškę Pelagėją, taip apie ją pasakė: „Toji moteriškė daugiau rūpinasi įtikti žmonėms negu aš Kristui."

II. Antrasis šaltinis. Noras turėti

Mirtingų žmonių troškimai yra nepasotinami. Tas šaltinis yra toks sugedęs, kad šv. Paulius drįso jį pavadinti visų nedorybių pradžia. Veltui Kristus įsako neprisirišti prie turtų ir jų nemylėti, veltui priekaištauja turtingiesiems ir didžponiams dėl prisirišimo prie turtų. Mes nė kiek ne mažiau rūpinamės įgyti kuo daugiau turtų. Noras turėti džiovina mūsų širdis, pagaliau, uždeda amžinos pražūties

pančius. Tu, kuris esi išsižadėjęs pasaulio turtų, kuris esi pasirinkęs neturtingą gyvenimą, dėl ko gi vėl trokšti to, ką esi palikęs?

„Akis žiūrėdama nepasisotina.“ (Mk 1, 8)

III. Trečiasis šaltinis. Poilsio meilė

Kas myli poilsį, tas vengia darbštumo ir, jeigu turi kokių pareigų, jas apleidžia. Didžiausias jo rūpestis yra vengti nemalonumų. Iš jo nelauk nieko didelio ir prakilnaus, mažiausias sunkumas jį vargina ir atgraso nuo darbo. Jis yra išlepintas drabužiuose, valgyme, poilsyje ir visame tame, kas susiję su kūno sveikata. Tai yra tikra savimeilė, kuri tik save turi omenyje. Poilsio meilė yra nepataisomos tinginystės šaltinis, nes toks žmogus į kiekvieną daiktą žiūri tik savimeilės akimis ir turi kuo pateisinti kiekvieną savo žingsnį. Tokia siela apsileidusi maldoje ir savo pareigų vykdyme. Tu, kuris myli išlepintą gyvenimą, pažvelk į Kristų. Pasižiūrėk, koks skirtumas tarp tavo ir Jo gyvenimo. Kristaus gyvenimas yra darbo, atgailos, kryžiaus, kovos ir, pagaliau, pergalės gyvenimas.

Dangaus karalystė įgyjama per prievartą.

Spalio 24 diena

Apie pirmąjį Dievo įsakymą

I. Tas įsakymas yra svarbiausias, bet mažiausiai žinomas

Tikėjimo pamatas yra pažinti Dievą ir Jį mylėti, mylėti Viešpatį savo Dievą visa širdimi ir visomis savo galiomis. Tai yra pirmasis, svarbiausias, niekuo nepakeičiamas, bet kartu ir mažiausiai žinomas įsakymas. O mes ar žinome, koks tai įsakymas ir ko jis iš mūsų reikalauja? Mylėti Dievą visomis savo galiomis, vadinasi, mylėti Jį tiek, kiek galime, nieko kito nemylėti, kaip tik Jį ir tai ne bet kaip, o visa širdimi, kad su šv. Pauliumi galėtume pasakyti: „Kas gi mus atskirs nuo Kristaus meilės? Ar vargas? Ar priespauda?“ (Rom 8, 35) Ir tai dar ne viskas: reikia iš meilės Dievui vykdyti visus Jo įsakymus. Ar tu taip myli Dievą? Ar nedarai skirtumo tarp Jo įsakymų? Vienais geriau

seki, kitais blogiau. Ar su meile Dievui nemaišai meilės kūriniams? Ar tavo meilę Dievui galima pavadinti mylinčią Jį visa širdimi ir visomis jėgomis?

II. Tas įsakymas yra lengviausias,
bet jo mažiausiai paisoma

Reikia stebėtis, kad Dievas įsakė Jį mylėti, lyg Dievas savaime nebūtų vertas tos meilės. Kas yra lengviau, kaip mylėti Dievą, kuris yra be galo tobulas, kuris pirmasis mus myli, kuris apdovanoja mus savo malonėmis ir atiduoda mums savo širdį. Prie to reikėtų pridurti, kad Dievas iš begalinės meilės įsako Jį mylėti. Belieka stebėtis, kodėl vis dėlto žmonės nemyli Dievo? Ir kas yra tie žmonės? Tie, kuriuos Dievas sutvėrė savo rankomis, kuriuos gausiai apdovanojo savo malonėmis, kuriuos atpirko savo Brangiausiuoju Krauju ir iškėlė aukščiau už visus sutvėrimus; tokie žmonės Jo nemyli. Jį myli beturčiai, Jo apvaizdą garbina vargų prispaustieji, meile Jam dega tie, kurie kenčia tūkstančius nelaimių. Jo nemyli tik tie, kurie yra apdovanoti Jo malonėmis ir geradarybėmis. Ką sakau – nemyli. Yra tokių, kurie neapkenčia Dievo, piktžodžiauja Jam, Dievo malones priskiria Jo rūstybei. O sudrebėki, dangau! Žmonės užmiršo savo Dievą, paniekino Jo malones ir Jo vardą. Gal ir tu esi tarp tų, kurie užmiršo Dievą?

Spalio 25 diena

Apie Švč. Sakramento lankymą

I. Tą daryti verčia valdinio pareiga

Lankyti karalių, kurio valdiniai esame, arba net paprastą didžponį, būti priimtiems į jo rūmus yra garbė. Tai ar neprivalo reikalauti mūsų Karalių Karalius, Viešpats Dievas, kad mes Jį lankytume ir deramai atiduotume pagarbą, juo labiau, kad tas aplankymas ir mums teikia nemažai garbės. Argi dera mums visą dieną leisti veltui neaplankant Švenčiausiojo Sakramento, tuo tarpu šimtus kartų visai bereikalingai ir be jokios naudos aplankome savo gimines ir pažįstamus? Prie Dievo

prieiti lengva; Jis dieną ir naktį laukia mūsų ir yra pasirengęs mus priimti. Tad eikime pas Jį sugrudusia ir nužeminta širdimi, aukokime Jam pagarbos jausmus, pripažindami Jį savo Dievu ir Viešpačiu.

II. Tą daryti ragina mūsų vargai

Jeigu žiurėčiau vien tik sielos naudos, tai turėčiau kreiptis ne į ką kitą, kaip tik į Tave, mano Išganytojau, į Tave, uždarytą altoriuje, turintį gausių malonių šaltinių ir norintį jas mums išdalyti. Tavo bažnyčios yra Tavo gailestingumo sostai, tiktai jas retai kas lanko. Nors aš esu labai suvargęs, tačiau neinu prie Tavęs, visų gėrybių šaltinio; turiu šimtus įvairių kūno reikalų, o svarbiausią sielos reikalą – aplankyti Tave – užmirštu. Kokia apverktina mano sielos būklė, kad aš, slegiamas tiek vargų, nenoriu kreiptis į Tave, kad mane nuramintum. Geriau noriu kenteti, negu atiduoti Tau savo širdį. Jeigu nebėgu prie Tavęs kaip prie ramybės šaltinio, tai esu be jausmų, be tikėjimo ir be vilties.

III. Tą daryti ragina mūsų draugo gerumas

Kas nenorėtų pamatyti savo draugus ir su jais šnekėtis? Dėl ko gi vengi tik Kristaus, geriausio savo draugo, draugystės? Jam malonu būti su žmonėmis, bet žmonės Jo šalinasi. Kaip malonu yra atidaryti Jam savo širdį, išsakyti Jam savo sielos sopulius, išklausyti ir priimti Jo šventus įkvėpimus! O brangiausias mano sielos drauge! Noriu tik Tave mylėti, niekada Tavęs nesišalinti!

Spalio 26 diena

Apie nusižeminimą

I. Priežastys, kurios verčia mus nusižeminti

Nusižeminimas yra neišdildoma krikščionio žymė. Stabmeldžiai neturi tos žymės. Bet, reikia pripažinti, kad ir dauguma krikščionių nepažįsta tos dorybės. Kas verčia mus nusižeminti? Atsakymas trumpus ir aiškus: mes patys ir mūsų pačių ydos yra nusižeminimo pamatas. Kas mes esame? Gi Dievo kūriniai ir jo valdiniai. Prisipažindami priklausą Dievui, privalome Jam nusilenkti. Tai viena iš

nusižeminimo priežasčių. Antroji priežastis, verčianti dar labiau nusižeminti, yra mūsų pačių kaltės. Aš laisva valia ir dėl savo nedorumo nusidėjau. Dievas mane prikėlė iš nuodėmių. Visai nedaug čia yra mano nuopelnų. Viską padarė Dievas. Piktieji angelai tik vieną kartą tenusidėjo ir pateko į amžinas pragaro kančias. Ar ne daugiau pragaro esu nusipelnęs aš, kuris daug kartų nusidėjau ir galiu daug kartų įpulti į nusidėjimus? Nenuostabu, jeigu tarp nekrikščionių, tarp netikrų dievų garbintojų, atsiranda žmonių, neturinčių supratimo apie nusižeminimą, bet reikia labai stebėtis, kad tarp krikščionių, vienuolynuose ir bažnytinėse draugijose, atsiranda sielų be nusižeminimo dorybės. Tai yra nedorumas šventoje vietoje.

II. Ženklai, iš kurių galima atpažinti nusižeminimą

Būti nusižeminusiam, vadinasi blogai apie save manyti. Ne nusižeminimo, tik išdidumo ženklas yra manyti, jog esi lygus su kitais ir pyksti, kai kitus giria, o tave peikia. Būsi nusižeminęs, jeigu apie save manysi tik blogai, ir jeigu nepyksi, kada ir kiti taip apie tave manys. Ir toks manymas, toks nusižeminimas nė kiek nesumažins tavo nuopelnų ir prigimtinių prievolių vertės. Ak! Kaip mažai yra tikrai nusižeminusių krikščionių. Kada mąstau apie nusižeminimą, tai ir tada kyla puikybės mintis, jog aš esu geresnis už kitus.

„Kuo esi didesnis, tuo labiau nusižemink,..“ (Sir 3, 18)

Spalio 27 diena

Apie sielos ramybę

I. Kaip brangintina sielos ramybė

Dievo ramybė, pasak šv. Pauliaus žodžių, yra dovana, viršijanti mūsų supratimą. Žemės rojus yra širdies ir sąžinės ramybė, kurios niekas negali iš mūsų išplėšti. Jos dėka mes esame viskuo patenkinti. Tokia teisuolių sielos būsena, gi nusidėjėliai anaiptol negali pasidžiaugti sielos ramybe. Negalima priešintis Dievui ir būti ramiam. Kiekvienas nusikaltimas atneša musų sielai neramumą ir kančią. Veltui nusidėjė-

liai laukia niekados neateisiančios ramybės. „Jie ieškos ramybės, bet jos nebus“ (Ez 7, 25). Esama valandų, kai mes, pataikaudami savo troškimams, rodos esame patenkinti, bet taip tik atrodo. Iš tikrųjų nėra pasitenkinimo, kadangi Dievas vien tik dėl savęs mus sutvėrė ir dėl to nerami bus mūsų širdis, kol neatsiilsės Dieve. Nusiraminimo ieškojimas ne Dieve, bet kitur, atneša nelaimes ir sąžinės graužimą. „Buvau graužiamas sielvarto ir nerimo“ (Ps 116, 3). Tas sąžinės graužimas tave persekios visur ir tu nuo jo, slapstydamasis kaip Kainas, niekur nepabėgsi. Gal išoreje ir atrodysi ramus, bet tavo širdyje bus didelė žaizda. Teisiojo žmogaus ramybė yra saldi ir nužeminta, visada vienoda, nemažėjanti ir nedidėjanti, kaip upė per potvynį ar atoslūgį. „Kaip upė tavo ramybė“, – sako Izaijas". Tokia ramybe buvo šv. Pauliaus, kuris džiaugėsi per didžiausius persekiojimus. O numylėtoji ramybe! Parodyk man, Viešpatie, kur turėčiau jos ieškoti.

II. Kaip rasti ramybę

Rasti ramybę ir džiaugtis jos vaisiais yra ne vienos dienos darbas. Čia reikia nuolatinio ir ištvermingo darbo. Reikia kasdieną nugalėti save, varžyti žemus jausmus ir troškimus taip, kad būtum tikras jų viešpats. Kai tik nors kiek pataikausi savo jausmams, tuoj širdyje pajusi nerimą. Bet jeigu būsi paklusnus visiems Dievo įsakymams ir klausysi Jo šventos valios, tada galėsi pasidžiaugti šventųjų ramybe. Todėl neatidėliodamas tuojau imkis darbo: nugalėk savo žemus troškimus, daryk tai, ko nori Dievas – vykdyk Jo priesakus, tada tavo širdis bus pavergta maloniausių ir saldžiausių ramybės jausmų. Gyvensi ir mirsi ramybėje.

Spalio 28 diena

Apie šventuosius Simoną ir Judą

I. Ištikimai laikėsi Kristaus įsakymų

Yra du ypatingi Kristaus įsakymai. Pirmasis įsakymas yra nekęsti pasaulio. Kristus nesigailėjo nieko, kad būsimus savo mokslo skelbėjus, apaštalus, sutvirtintų toje tiesoje, ir pirmas savo pavyzdžiu

jiems parodė, kaip reikia nekęsti pasaulio. „Pasaulis manęs nekentė pirmiau negu jūsų, kadangi aš jo nekenčiu ir jo darbus peikiu; todėl ir jūs, – sako Kristus apaštalams ir mums visiems, – jo neapkęskite ir jo darbus smerkite“ (plg. Jn 15). Viešpats Jėzus ir savo dangaus Tėvą meldė už juos, kad jie nepasiduotų pasaulio dvasiai. „Aš neprašau, – taip meldžiasi Kristus, – kad juos paimtum iš pasaulio, bet kad apsaugotum juos nuo piktojo“ (Jn 17, 15). Iš to aišku, kad pasaulio dvasia buvo kenksminga net apaštalams, gausiai apdovanotiems Kristaus malonėmis. Jeigu tu myli pasaulį, tai ne tu jį, bet jis tave atvers ir tavo gyvenimą sugadins. Antrasis ypatingas Kristaus įsakymas – broliška meilė. Kristus šį įsakymą vadina savuoju; Jam tas įsakymas daugiausiai rūpi, jį vykdyti Kristus daugiausiai ragina, pagaliau broliška meilė, pasak Kristaus žodžių, esanti būtina Jo mokinių žymė. Šventieji apaštalai Simonas ir Judas visą savo gyvenimą ištikimiausiai vykdė tuos abu įsakymus: neapkentė sugedusio pasaulio ir mylėjo artimuosius kaip patys save. „Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, – sako Kristus, - jei mylėsite vieni kitus“ (Jn 13, 35). Tad veltui sakaisi mylįs Kristų, jeigu nemyli savo brolio. Jeigu Kristus taip mylėjo savo artimą, kad dėl jo mirė, tai kodėl gi Jis nebūtų vertas tavo meilės? Esi per daug iškrypęs, jeigu nenori imti pavyzdžio iš Kristaus ir taip mylėti savo artimą, kaip Jis mylėjo.

II. Garbingai klausė Kristaus patarimų

Apaštalavimo arba Kristaus mokslo platinimo pamatas yra visų Evangelijos patarimų klausymas. Be abejo, tie du apaštalai, Simonas ir Judas, ypač paisė visų Evangelijos patarimų: jie gyveno nuolat save suvaržę ir susivaldę, skaudžiausiame neturte. Jie abu uoliausiai dirbo sieloms atversti prie Dievo, savo gyvenimą buvo paaukoję Kristaus garbei ir žmonių naudai, su džiaugsmu kentėdami didžiausius persekiojimus dėl skelbiamo Kristaus mokslo. Mes esame šventųjų broliai ir vaikai, bet negyvename taip, kaip gyveno jie ir mūsų tevai – pirmieji krikščionys. Esame Dievo sūnus, bet su pasididžiavimu klausome Jo valios, skelbiamės Kristaus mokiniais, bet atsisakome nešti

savo kryžius ir sekti paskui Jį. Esame pasižadėję klausyti Evangelijos patarimų, tuo tarpu nesame ištikimi Dievo įsakymams. Pažiurėkime, ar yra koks skirtumas tarp mūsų gyvenimo ir gyvenimo tų, kurie tarnauja pasauliui ir neturi nieko bendra su dvasios gyvenimu.

Spalio 29 diena

Mintys apie dangų

I. Mintys apie dangų saldina visas gyvenimo kartybes

Sunku yra pasiekti dorybę, jeigu tik žiūrima į tos ar kitos dorybės vertę ir į priemones jai įgyti. Kad būtų lengviau pasiekti dorybę, reikia galvoti apie dangų, kur bus gausiai atlyginta už visus mūsų vargus ir rūpesčius. Dangaus linksmybės kelte kelia mus prie doro gyvenimo. Šv. Pauliui galvojant apie dangaus linksmybes, visi gyvenimo vargai atrodė kaip trumputė valandėlė. Mozė, galvodamas apie nevystantį garbės vainiką, troško geriau nustoti sosto garbės, negu pameluoti, nes jis atsižvelgė į atlyginimą. Pats Kristus su džiaugsmu nešė sunkų kryžių, atsižvelgdamas į būsimą linksmybę. Visa, kas mums atrodo nepakenčiama ir nepakeliama, yra galima, visos nelaimės, visi kartumai ir vargai virsta linksmybe, jeigu tik prisimename tai, ką Dievas yra mums žadėjęs po mirties dangaus karalystėje. Ne visada kentėsime, bet visada viešpatausime danguje. Pakelkime akis į dangų, tai liausimės dejuoti ir murmėti, nieko nebebijosime, bet viską kantriai iškęsime. Drąsiai ir su viltimi žengia keleivis, nugalėdamas visas kelionės kliūtis, sustiprintas meile savo tėvynei, kurią jis tikisi netrukus pamatyti. Prisipažįstu, Viešpatie, jog mintys apie dangų saldina ir mano vargus. Tikiu, Viešpatie, jog pagaliau bus sutraukyti mano kūno vergijos pančiai, jog pamatysiu Tave danguje ir linksminsiuosi su Tavimi per amžius.

II. Mintys apie dangų kartina visas gyvenimo saldybes

Koks vertas paniekinimo pasaulis, kokios karčios yra jo gėrybės, kai žmogus mąsto apie dangaus gėrybes. Dėl ko tu to nejauti?

Todėl, kad tave dar tebevaldo žemi norai bei troškimai ir nesi tinkamai susikaupęs, kai mąstai apie dangų. Ta vieta turėtų sukelti tau įdomumą, uždegti viltį ir troškimus. Tuo tarpu nenori mąstyti apie dangų ir dar mažiau apie jį kalbi. Jei trokšti turtų, galvok, kad dangus yra didžiausias neišsemiamų turtų šaltinis, kur gali rasti visa, kas yra brangiausia, turtingiausia, rečiausia. Šiame pasaulyje tau linksma, kai duodi valią savo norams ir troškimams ir jiems pataikauji. Danguje bus amžinai patenkinti tavo troškimai. Jeigu šitaip mąstysi, tai visa, kas yra pasaulyje, atrodys tau nieko verta, pripildyta tulžies ir vargų. „Jeigu yra taip saldu, o mano Dieve, – kalbėdavo šv. Augustinas, – dėl Tavęs kentėti ir už nusidėjimus atgailauti, tai kokia bus saldybė į Tave po mirties žiūrėti ir Tavimi amžinai gėrėtis?“ Nuolat mąstyk apie dangų ir pats sau taip kalbėk: „Palaiminti, kurie verkia; palaiminti, kurie kenčia, nes jų yra dangaus karalystė.“

„Jeigu yra taip malonu verkti dėl Tavęs, kaip bus linksma džiaugtis su Tavimi!“ (Šv. Augustinas)

Spalio 30 diena

Apie dažną Komunijos priėmimą

I. Nusižeminimas neturėtų sulaikyti nuo dažnos Komunijos

Saugokis iš nusižeminimo vengti dažnai priimti Komuniją. Sakaisi esąs nevertas dažnai priimti į savo širdį Viešpatį Jėzų. Apmąstyk, kokio vertumo reikalaujama priimant šv. Komuniją. Nereikalaujama lygaus vertumo, tai yra kad tu būtum toks šventas, koks yra pats Dievas, kurį ketini priimti šventojoje Komunijoje. Tai neįmanomas dalykas. Taip pat nereikalaujama vertumo tobulybės ta prasme, jog žmogus, dažnai priimantis Komuniją, privalėtų turėti visas dorybes aukščiausiame laipsnyje. Užtenka turėti ženklus, kurie rodytų, jog žmogus iš tikro nori šventai gyventi ir pasiekti tobulą gyvenimą. Reikia saugotis ne vien didesnių nusidėjimų, bet ir mažiausio kasdienio prasižengimo, kad nerūstintum Dievo ir vertai priimtum šventą-

ją Komuniją. Ar dažnai turi priimti šventąją Komuniją, nutars tavo sielos vadovas, kurio patarimas tame dalyke turi būti tau įsakymas. Nebūtų jokio nusižeminimo, jeigu gavęs savo dvasios tėvo patarimą priimti Komuniją, nuo jos susilaikytum. Manai, kad yra reikalingas pasirengimas vertai priimti Komuniją. Taip, pasirengimas yra reikalingas. Bet koks? Ne laikotarpio ilgumas, skirtas tam pasirengimui, daro tave vertą Komunijos, bet tavo sielos skaistumas. Manai esąs nevertas dažnai priimti Komuniją dėl dar neišnaikintų blogų įpročių. O argi Kristus per Paskutinę vakarienę susilaikė nuo savo Kūno ir Kraujo dalijimo apaštalams, kurie anaiptol nebuvo visiškai tobuli? Tobulybė ir kilnios dorybės yra šventosios Komunijos vaisius, o ne pasirengimas. Pasitikėk Kristaus, kuris trokšta gyventi žmonėse ir būti su jais susivienijęs, gerumu.

II. Dažna Komunija privalo didinti mūsų meilę

Apmąstant Dievo vertę šventojoje Komunijoje ir mūsų, priimančių ją, vertumą, širdyse kyla pagarbos ir baimės jausmai. Apmąstant Dievo gerumą, mūsų širdyse nyksta baimė, o jos vietoje atsiranda meilės ir pasitikėjimo jausmai. Todėl laikykis šios taisyklės: jeigu pastebėsi, jog Viešpaties Jėzaus ugnis tavo širdyje kaskart dega vis karščiau ir pagarba Švenčiausiajam Sakramentui nemažėja, tai kuo dažniau priimk Komuniją. Jeigu jauti priešingus jausmus, tai nuo dažnos Komunijos bent neilgam laikui susilaikyk ir pasinaudok tuo laiku, kad sužadintum savo širdyje meilę Viešpačiui Jėzui. Paklausk save: kiek kartų savo gyvenime esi priėmęs Komuniją? kiek esi išnaikinęs blogų įpročių? kiek įgijęs dorybių? Tas valgis, priimtas tik vieną kartą, gali padaryti žmogų šventą. Tu gi nesuskaitomą daugybę kartų priėmei šventąją Komuniją ir tebesi netobulas, išlepintas, atsidavęs pasauliui ir jo tuštybėms, tavo gyvenime nesimato jokios geros permainos: koks buvai prieš dešimt metų, toks tebesi ir dabar. Uždek savo širdyje karštą uolumą, pašalink atšalimą, tinginystę ir netikusius jausmus. Nesišalink to sakramento, bet artinkis prie jo su pagarba ir meile.

Spalio 31 diena

Apie krikščionišką ištvermę

I. Ištvermės dorybė yra būtinai reikalinga

Amžinoji Tiesa yra taip pasakiusi: „Bet kas ištvers iki galo, bus išgelbėtas“ (Mt 10, 22). Žmogus gali turėti daug gerų norų ir net daryti gerus darbus, bet viskas bus veltui, jei bus blogas gyvenimo galas. Kaip pateisinsi kasdienį ir nuolatinį savo nepastovumą? Tavo gyvenimas yra nuolatinis tavo uolumo ir apsileidimo pasikartojimas. Vakar dorybė buvo brangesnė už viską, o nusidėjimas didžiausia tavo nelaimė. O šiandien, jeigu meti dorą gyvenimą ir savo nusidėjimais imi rūstinti Dievą, tai ar jau Dievas nustojo būti tavo mylimiausiu Tėvu ir Viešpačiu? Argi tu šiandien nebepriklausai nuo Dievo ir neprivalai Jam tarnauti? „Jezus Kristus yra tas pats vakar ir šiandien, tas pats ir per amžius“ (Žyd 13, 8). O, kiek pragaišties esi turėjęs kasdieną kaitaliodamas savo pažiūras ir elgesį! Kiek žmonių išsiskyrė su šiuo pasauliu kaip tik tą valandą, kada buvo užmiršę Dievą ir išklydę iš tiesaus kelio! Gal sakysi, kad Dievas jau yra nutaręs, kam užmokėti dangumi, o ką nugramzdinti į pragarą. Bet kas yra tas Dievo nutarimas? Juk ne kas kita, kaip grandinė, sudaryta iš tvirtai tarp savęs surištų Dievo malonių. Pertraukti tą Dievo malonių grandinę, vadinasi, pertraukti mus gaivinančią versmę ir pasmerkti save pavojui netekti išganymo. Tas, kuris dairosi ir atsigrįžta atgal, nėra vertas dangaus karalystės. Tad būk ištikimas, drąsiai kovok ir būk tvirtas savo ketinimuose. Ką padės, jei gerai pradėjęs, blogai baigsi.

„Būk ištikimas iki mirties, ir aš tau duosiu gyvenimo vainiką.“ (Apr 2, 10)

II. Kaip įgyti krikščioniškos ištvermės dorybę

Krikščioniškos ištvermės dorybė nėra tokia dorybė, kurią būtų galima pelnyti tiesiogiai. Ją įgyti galima tik save parengus: darant at-

gailą, šventai gyvenant, ištveriant geruose ketinimuose. Argi Dievas, gerasis mūsų Tėvas ir sielos Draugas, nepasigailės tų, kurie Jį myli bei Jam tarnauja ir nesuteiks jiems malonės gerai baigti savo gyvenimą ir gauti dangų? Nepasitenkink pirmais savo dvasinio gyvenimo uolumo jausmais ir troškimais. Ištvermės dorybę galima įgyti tik nuolatiniu darbu ir rupinimusi sielos reikalais. Kasdieną melsk savo Išganytoją šv. Mišių Aukoje! O mano Viešpatie, pasigailėk mano sielos ir išganyk ją! Neatstumk manęs nuo savęs. Tenebūna veltui praleistas mano darbo laikas. Duok man pasiekti tą malonę, kad per amžius galėčiau šlovinti Tavo gailestingumą!

Lapkričio 1 diena

Visų Šventųjų diena

I. Galime tapti šventi

Žiūri į šventųjų gyvenimą, į jų dorybes ir manai, kad negalima pasiekti nei jų gyvenimo tobulumo, nei jų dorybių. Bet tau sugėdinti užtenka jų pavyzdžio: jeigu jie galėjo pasiekti šventumą, vadinasi, dorybės nėra nepasiekiamos. Tai yra taip aišku, kad kitaip manyti būtų neprotinga. Kodėl gi tu negalėtum daryti to, ką darė šventieji? Negi jie už tave turėjo daugiau Dievo malonių? Gi ir tau, ir jiems galioja tas pats Dievo įstatymas, ta pati Evangelija, tie patys sakramentai, pažadėtas tas pats užmokestis. Tu turi ne didesnių kliūčių, negu šventieji. Jie taip pat kaip ir tu turėjo nugalėti žemus jausmus, blogus įpročius, aplinkybes, vedančias į nusidėjimus, pagundas. Kas tave sulaiko nuo šventumo? Gal amžius? Tave galėtų sugėdinti jaunikaitis šv. Stanislovas. Gal sveikata? O ar tavo nesveikata yra didesnė už šv. Teresės ir šv. Liudvinos, kurios taip aukštai iškilusios šventume? Gal tavo užsiėmimai kliudo šventam gyvenimui? Negi esi labiau užsiėmęs už karalių šv. Liudviką? Ar tau ne lengviau nugalėti pagundas nei Juozapui, Zuzanai ir daugeliui kitų šventųjų? Nėra jokių kitų kliūčių būti šventam, kaip tik tavo paties silpnybės ir apsileidimas. Gerai žinok, kad norint patekti į dangų, reikia nugalėti save. Kad pelnytum dangų, nebus per daug paaukoti ir išsižadėti visko, ką turi ir kas maloniausia: visų žemės turtų, garbės, išaukštinimų, linksmybių.

II. Privalome tapti šventi

Tokia yra Dievo valia, kad mes būtume šventi ir pasiektume dangų. Visa, ką Dievas yra mums davęs, veda į šventumą. Visi Dievo priesakai yra raginimai, kad būtum šventas. Dievas tik šventiems žmonems duoda dangų. Ir ką tu esi padaręs, kad taptum šventas? Kiek esi išnaikinęs blogų palinkimų? Kiek esi padaręs gerų darbų? Norėdamas įsigyti žemės turtų, nelauk, kad kas tave paragintų. Argi amžinas dangaus turtas ne toks vertingas kaip žemės gėrybės, kad norint jį įsigyti, nereikėtų įdėti daug darbo? Argi atsisakytum didelių žemės gėrybių, jei tau jas kas nors dovanotų? Tai neatsisakyk amžino gėrybių šaltinio – dangaus, kurį Dievas žada duoti už mažą tavo darbą. Dabar yra patogus laikas dirbti, kad pelnytum dangų. Tad dirbk karštai ir uoliai. Gali būti arba šventas, arba prakeiktas. Kitos išeities nėra.

„Jau pjovėjas uždarbį gauna ir renkasi vaisių amžinajam gyvenimui, kad lygiai džiaugtųsi sėjėjas ir pjovėjas.“ (Jn 4, 36)

Lapkričio 2 diena

Vėlinių diena

I. Tavo uždavinys yra padėti skaistykloje kenčiančioms vėlėms

Užtenka pagalvoti apie skaistyklos ugnį, kuri degina ten esančias veles, kad sukiltų meilės ir gailestingumo jausmai. Skaistyklos kančios beveik prilygsta pragaro kančioms. Tavo uždavinys yra užgesinti tą ugnį, palengvinti tas kančias. Argi nepasigailėsi vėlių, esančių didžiausioje nelaimėje, ir jas apleisi? Sunkiausia tų vėlių kančia yra ne ugnis, bet kas kita. Tai yra jų atskyrimas nuo Dievo, dangaus linksmybių šaltinio. Stipriau nei magnetas prie Dievo jas traukia nematoma jėga, kurios neįmanoma sulaikyti. Bet veltui, neišvys Dievo, kol neatsiteis už kaltes. O apgailėtinas jų likime! Ar mes nebūtume apgailėtini, jeigu nenorėtume ateiti joms į pagalbą,

kada jos pačios sau niekuo nebegali padėti? Jų padėtis yra labiau apgailėtina nei to stabo ištikto žmogaus, gulinčio prie gydančio vandens šaltinio: arti yra gydantis vaistas, bet jo pasiekti ligonis ne įstengia. Pasiklausyk jų atodūsių ir dejavimų: „Neturime žmogaus. Nėra žmogaus, kuris sutraukytų mūsų kančių pančius. Negirdi jis mūsų šauksmų, nesugraudina jo mūsų dejavimai. Krikščioniškoji siela, pasigailėk mūsų!“ Tave prašo, tavo pagalbos šaukiasi tavo brolis, draugas, pagaliau, tavo tėvas ir motina, kurie gal dėl tavo kaltės turi taip sunkiai kentėti. Tačiau tu nekreipi dėmesio į tuos šauksmus ir dejavimus, ir tavo širdis nė kiek nesusijaudina. Toks tu sūnus! Toks draugas! Nenori pasigailėti tų, kurie yra padarę tau tiek gera. Vėlėms iš skaistyklos išgelbeti nesigailėk nieko, ko iš tavęs reikalauja meilė ir teisingumas.

II. Yra naudinga gelbėti skaistykloje esančias vėles

1. Taip darydamas kilsi tobulume. Daugiau bijosi kasdienės nuodėmės, už kurią Dievas taip sunkiai baus. Su didesniu noru atgailausi už nusidėjimus, už kuriuos turėtum sunkiai kentėti skaistykloje. Dažniau mąstysi apie mirtį, todėl geriau atliksi savo pareigas.

2. Įsigysi daug draugų, nes kiek bus išgelbėta sielų, tiek turesi draugų. Dievas nieko nepalieka be užmokesčio. Tavo maldomis iš skaistyklos išvaduotos vėlės, pasiekusios dangų, iš dėkingumo prašys Viešpatį Dievą, kad tau už tai gausiai atlygintų, ir Dievas išklausys jų prašymus. Jeigu užmirši tas skaistykloje esančias veles, tai ir jos tave užmirš, jei tave ištiks toks pat likimas kaip ir jas. Tau bus atseikėta tokiu pat saiku, kokiu kitiems seikėjai. Jeigu turi nors kiek tikėjimo, eik į kapines, žiūrėk ir klausykis: matai tūkstančius į tave ištiestų rankų, girdi tūkstančius balsų, šaukiančių: „Pasigailėk musų! Buk musų išganytojas, ir mes būsime tavo užtarėjos!“ Išpildykime jų prašymus. Jų gerovė mums turėtų rūpėti labiau negu mūsų pačių nauda.

Lapkričio 3 diena

Apie šventųjų garbę

I. Kam teikiama tokia garbė

Dievas visiems žmonėms yra pažadėjęs suteikti tokią garbę, kokia šventieji džiaugiasi danguje. Dievas ištesės tą savo pažadą tam tikromis sąlygomis, būtent: kas nori džiaugtis su Viešpačiu Jėzumi amžinąja laime, tas turi klausyti Kristaus įsakymų ir sekti Jo pavyzdžiu, tas turi būti ramios ir nužemintos širdies ir kantriai nešti savo kryžių. Danguje nerasi nė vieno šventojo, kuris būtų apleidęs nors vieną iš tų reikalavimų. „Kentėk, būsi apvainikuotas", - sako šv. Ambraziejus. Pažiūrėk į šventųjų garbę danguje. Visi vargai, kuriais esame apsunkinti, šventųjų danguje daugiau nebevargina. Jie džiaugiasi neapsakoma ramybe ir vidiniu pasitenkinimu. Danguje jie gavo amžinąjį atlyginimą už mažus pasiaukojimus šiame pasaulyje. Be abejo, jie nesigaili, kad čia, pasaulyje, teko atgailauti, nešti kryžių, gyventi neturte ir būti visų užmirštiems. Ar gali būti, kad tas šventųjų garbės prisiminimas nesukeltų tau noro dirbti, kad taptum šventas? Mąstyk apie dangų ir apie šventųjų garbę danguje, tai niekada nesiliausi darbavęsis, kad patektum į dangų.

II. Kas negauna tos garbės

Žinai, jog nei šykštuoliai, nei keikūnai, nei girtuokliai, nei pasileidėliai nepateks į dangaus karalystę. Išganytojas uždaro dangų visiems tinginiams, neištikimiems ir nenaudingiems savo tarnams. Jiems vieta pragare. Ar nebus ir tau ten paskirta vieta, kadangi suteptas neįeina į dangaus karalystę. Išsirink arba pragarą, arba atgailą. Niekas neatleidžiamas nuo tų dalykų. Nors būtum karalius ar kunigaikštis, vis tiek juo daugiau nusidėsi, juo daugiau kentėsi. Ar nesudrebi iš baimės apie tai mąstydamas? Ar esi padaręs visa, ką reikia, kad pasiektum dangų? Ar gyveni taip, kaip gyveno šventieji? Jeigu dabar mirtum, ar esi tikras, kad nueitum į dangų? Dieve, apsaugok nuo minties, jog galėčiau nepamatyti tokio gražaus dangaus. Ko būčiau vertas, jeigu būčiau nedoras savo sielai?

Lapkričio 4 diena

Apie šv. Karolį Boromiejų

I. Maitino savo žmones pamokymais

Kokia apleista buvo Milano vyskupija, kai jos vyskupu buvo paskirtas šv. Karolis! Ją greičiau buvo galima pavadinti Babilonu ir Sodoma negu katalikų vyskupija. Ištvirkimas pasiekė ne tik tikinčiuosius, bet ir pačią dvasininkiją, pačius vadovus. Vienuolynai buvo likę be jokių įstatų, be jokios drausmės. Reikėjo visa tai ištaisyti ir reformuoti. Bet kas tai galėjo padaryti ir kaip? Dievas išrinko vieną žmogų, šv. Karolį, pripildė jį Šv. Dvasios malonių ir uždėjo sunkią naštą – atversti paklydusią Milano vyskupiją. Kiek darbo turėjo įdėti šventasis, kol įvykdė šią užduotį! Pats šventai gyvendamas, karštais žodžiais iš sakyklų skelbė šventumą savo valdomai dvasininkijai ir žmonėms. Jo pamokslai paklydėliams buvo dvasios penas, prikėlęs juos iš dvasinės mirties. Daug ką reikia taisyti ir mūsų pačių gyvenime. Kai rūpiniesi kitais ir nori jiems padėti sugrįžti į gerą kelią, neužmiršk pirmiau pataisyti save, pakeisti savo gyvenimą.

II. Stiprino žmones savo pavyzdžiu

Šv. Karolis sėkmingiau veikė pavyzdžiu nei žodžiu. Visos jo dorybės buvo pakilusios į aukščiausią tobulumo laipsnį. Iš meilės artimui šv. Karolis iš turtingo tapo beturčiu, kad galėtų šelpti beturčius. Jis pardavė visus savo turtus ir pinigus išdalijo tiems, kuriems reikėjo pašalpos. Jeigu būtų reikėję, tai pats save žmonėms būtų atidavęs. Plintant užkrečiamoms ligoms, šventasis iš meilės žmonėms vaikščiojo po namus, gydydamas ligonių kūnus ir sielas, teikdamas jiems suraminimą ir paguodą. Iš to spręsk, kokia neapsakoma gero pavyzdžio galybė! Kai mokai žodžiu, tai tik ragini, o kai pats gerai darai, tai verste verti kitus daryti taip pat. Ir tu taip pat daryk. Kitus mokyk daugiau pavyzdžiu nei žodžiu! Koks būtų malonumas išgirsti kitus apie tave taip kalbant: „Tas gyvena žmonėms pavyzdžiu ir savo darbais."

Gano žodžiu ir pavyzdžiu.

Lapkričio 5 diena

Apie šventųjų užtarimą

I. Šventieji yra mūsų užtarėjai

Tarp Bažnyčios, esančios dangaus garbėje, ir tarp kovojančios čia, žemeje, bei tarp skaistykloje esančių vėlių yra amžinas ryšys, palaikomas per maldą ir rūpinimąsi dvasiniais reikalais. Rūpestis, kurį turi šventieji dėl mūsų sielų išganymo, ir jų galingos maldos Dievui privalo raginti mus su pasitikėjimu ir viltimi kreiptis į juos prašant užtarimo. Jie, gyvendami žemėje, meldėsi už savo priešus, o dabar, būdami danguje, turėdami tobulą meilę artimui, dar karščiau meldžiasi už mus, savo draugus, besikreipiančius į juos ir prašančius jų pagalbos. Jie gerai pažįsta mūsų silpnybes ir reikalus, taip pat mūsų norus ir troškimus. Be to, jie iš savo patirties žino, jog mes, gyvendami žemėje, kenčiame daug pagundų ir turime daug pavojų įpulti į nuodėmes. Šventieji, kurie nieko sau nereikalauja, noriai ateis mums į pagalbą, kad ištrauktų iš nelaimių pavojaus, gresiančio mūsų sieloms. Jie yra surišti su mumis meilės ir gailestingumo ryšiais, mes taip pat junkimės su jais meilės ir vilties ryšiais. O garbingieji dangaus gyventojai, palikę mums šį pavyzdį, užtarkite mus Jėzaus Kristaus vardu prieš Visagalį Dievą, kurį jūs mylite amžina meile. Išprašykite mums malonę nugalėti pasaulį ir pagundas, kaip ir jūs nugalėjote, kad galėtume džiaugtis amžina dangaus laime.

II. Šventieji bus tavo kaltintojai

Jeigu neseksime šventųjų gyvenimu, tai po mirties jie bus mūsų kaltintojai. Tu negalėjai iškenteti mažo nemalonumo, tuo tarpu šventieji, turėję daug priešų ir patyrę daug persekiojimų, juos mylėjo labiau už savo draugus ir visa kantriai iškentėjo. Tau nemalonus pasninkas? Žiūrėk, kaip skaudžiausiais pasninkais save vargino šventieji: jaunikaičiai, silpnos mergelės, net maži vaikai. Sakai, kad yra per sunkūs Dievo priesakai ir jų negalimi įvykdyti. Šventieji

tuokart tau taip atsakys: „Mes gyvenome ne lengvesnėmis aplinkybėmis, bet tobuliausiai vykdėme ne tik Dievo priesakus, bet ir šventus patarimus.“ Ak! Kokį pažeminimą, o kartu ir gailestį reikės tada iškęsti! Todėl geriau dabar kaltink save ir teisk, sekdamas šventųjų gyvenimu! Gyvenk kaip šventieji, jeigu nori viešpatauti su šventaisiais.

Lapkričio 6 diena

Apie mažą išrinktųjų skaičių

I. Tikrai yra mažai išrinktųjų

Daug yra pašauktųjų – mažai išrinktųjų. Tai baisi, bet tikra tiesa. Tik dviem keliais galima nueiti į dangų: nekaltybės ir atgailos. Bet pažiūrėk, ar pasaulyje gyvena nekaltybė. Pereik visus žmonių luomus ir pašaukimus, visur atrasi sugedimą. Kas nėra nustojęs šv. Krikšto malonės? Kas yra visą savo gyvenimą išlaikęs balandėlio ramumą ir vaikelio nusižeminimą? Ar surasi tokį žmogų sugedusiame pasaulyje? Parodyk, kur jis yra, mes jį garbinsime. Taip pat kaip nekaltybė, reta ir atgaila. Kokios netobulos mūsų išpažintys! Koks nepakankamas musų gailestis. Kokie tušti mūsų pažadai! Kokie dažni ir sunkūs mūsų nupuolimai! Kur mūsų atgaila už nusikaltimus? Kasdieną matome tiek daug staiga mirštančių žmonių, ar negalėtume ir mes būti tarp jų? Bet kur mūsų pasiruošimas mirčiai? Kur mūsų kasdienis sąžinės patikrinimas? Jeigu kiekviename mieste, kiekviename sodžiuje atskirtume geruosius nuo blogųjų, kaip mažai būtų tų pirmųjų! Dieve, argi nesudrebėsiu iš baimės pamąstęs apie teisingumą? Gyvenu didžiausioje ramybėje, tarsi nieko nereikėtų bijoti. Jeigu žinočiau, jog mano parapijoje arba tame mieste, sodžiuje, kur aš gyvenu, yra nors vienas nusikaltėlis, ar nereikėtų man kartu su Apaštalu savęs paklausti, ar ne aš esu tas nusikaltėlis, tas Judas, kuris išdavė savo Mokytoją? O Jėzau, mano Išganytojau, turėsiu vilties Tavyje, kol mirsiu! Nenustosiu drebėti iš baimės dėl savo nusidėjimų.

II. Nežinau, ar būsiu tarp išrinktųjų

1. Tas nežinojimas remiasi praėjusiu laiku. Gerai žinau, kad esu nusidėjęs, bet nežinau, ar mano nusidėjimai yra atleisti. Ir nors yra kai kurių ženklų, rodančių, jog mano nuodėmės yra atleistos, bet tie ženklai nėra nepajudinama tiesa. Ar mano atgaila už nuodėmes yra panaši į šventųjų atgailą?

2. Nežinojimas remiasi dabartiniu laiku. Nors nesu įsitikinęs, kad padariau kažką labai bloga, tačiau tuo negaliu drįsti save teisinti ir manyti esąs nekaltas. Kas gali žinoti, ar yra vertas meilės ar neapykantos?

3. Nežinojimas remiasi būsimuoju laiku. Nežinia, ar ištversiu Dievo malonėje iki gyvenimo galo. Tai, kad galiu vėl nupulti, liudija mano paties silpnybės. Viena nuodėmė gali mane amžinai pražudyti, kaip yra amžinai pražudžiusi sukilusius angelus. Koks baisus nežinojimas, prieš kurį turėtų drebėti kiekvienas! Jeigu pažvelgiu į Išganytoją, man kyla viltis. Bet jeigu mąstau, kas aš esu, mane apima baimė ir abejonės: ar mano vardas bus įrašytas gyvenimo knygose? Ar neatmesi manęs nuo savęs, o mano Dieve? Ar mano gyvenimo gale būsi man mielaširdingas? Bet nereikia prarasti vilties. Tiesa, mažas yra išrinktųjų skaičius, tačiau jeigu būtų išganytas nors vienas, tai juo gali būti tu, jeigu gyvensi gerai. O jeigu tik vienas būtų prakeiktas, tai ir juo gali būti tu, jeigu gyvensi blogai. Tavo priskyrimą prie išrinktųjų reikia padaryti įmanomą gerais darbais.

Daug pašauktųjų – mažai išrinktųjų.

Lapkričio 7 diena

Apie šventųjų garbinimą

I. To reikalauja tikėjimas

Pagarba yra užmokestis už dorybę. Pasaulis gerbia tik tuos, kurie jam naudingi. Bet tikėjimas įsako gerbti patį maldingumą ir tuos, kurie pamaldžiai gyvena. Dievas nori, kad mes garbintume šventuosius. „Ir mano Tėvas garbins juos“, – sako Kristus. Juose garbins savo vardą, savo geraširdiškumą, padarys juos savo garbės dalininkais dan-

guje. Pagarba, kurią teikiame šventiesiems, yra religinė. Šventuosius garbiname visai ne dėl jų privalumų ir ypatybių, kuriomis jie buvo apdovanoti, bet dėl jų dorybių, ypač nekaltybės ir meilės. Garbinu jų ištvermę persekiojimuose, uolumą sielos išganyme, garbinu juos už tai, kad jie paniekino pasaulį. Mane stebina jų nepaprastos, karžygiškos dorybės, todėl garbinu Aukščiausiąjį Dievą, kuris taip išaukštino savo tarnus. Bažnyčia elgiasi teisingai, skirdama šventiesiems garbinti tam tikras dienas arba šventes. Bažnyčia trokšta, kad mes per tas dienas sužadintume karštesnį norą ir troškimą tarnauti Dievui. Bet kaip mes švenčiame tas šventes? Gėda ir prisipažinti. Per šventes Dievas rūstinamas dar daugiau negu eilinėmis dienomis. Per šventes žmonės daugiausia laiko praleidžia nepadoriose draugijose žaisdami nepadorius žaidimus arba girtuokliaudami. Kai kurie šventadieniais visą dieną ilsisi, nenueina nė į Bažnyčią. Koks tai tuo atžvilgiu krikščionių apsileidimas. Aš nenoriu būti tarp jų. Aš žadu šventiesiems garbinti paskirtose dienose apmąstyti jų dorybes ir sekti jų pėdomis.

II. To reikalauja šventųjų dorybės

Ne vien tikėjimas, bet ir pačios šventųjų dorybės reikalauja, kad mes juos garbintume. Pasaulis pilnas nedorų žmonių, kurie niekina patį šventumą, pašiepdami dorybes ir maldingumą. Kas nori neveidmainiaudamas garbinti šventuosius, tas privalo tinkamai juos garbinti, neatsižvelgdamas į jokius pajuokimus. Jeigu pats Dievas juos gerbia, tai dėl ko žmonės neprivalėtų atiduoti jiems priklausančios pagarbos? Šventiesiems priklauso mūsų pagarba, nes jie yra daug padarę dėl Dievo garbės, daug iškentėję, darę sunkias atgailas, daug kovoję, kad įgytų krikščioniškas dorybes. Koks skirtumas tarp jų ir mūsų gyvenimo! Mes neturime nieko gero, tačiau didžiuojamės nežinia kuo ir džiaugiamės, jei kas nors mus giria. Venkime tuščios žmonių pagarbos! Garbindami šventuosius dėl jų dorybių, turėkime vilties, jog Dievas už tai mums gausiai atlygins.

„Išmintingieji garbę paveldės, o užsispyrę kvailiai – gėdą.“ (Pat 3, 35)

Lapkričio 8 diena

Apie šventųjų karalienę Mariją

I. Mariją reikia garbinti dėl Jos išaukštinimo

Šv. Katalikų Bažnyčia garbina Mariją ne kaip Dievą, bet kaip šventąją. Bet čia reikia matyti skirtumą tarp šventųjų ir šventųjų Karalienės garbinimo, tarp Dievo tarnų ir Jo Motinos. Kad Marijai priklauso daugiau pagarbos negu šventiesiems, matome iš Bažnyčios praktikos. Kiek bažnyčių, kiek altorių pastatyta Marijos garbei ir pavadinta Jos vardu! Kiek giesmių ir maldų yra sukurta Jai garbinti! Kiek įsteigta draugijų, kurių tikslas garbinti Mariją! Šventieji Tėvai vadina Mariją Dievo malonės Motina, gailestingumo Motina, Tarpininke, Užtarėja ir kitais panašiais vardais, rodančiais Marijos išaukštinimą tarp kitų šventųjų. Persikelk mintimis į dangų. Ten šventieji džiaugiasi amžinos garbės laime. Bet ta šventųjų garbė yra Marijos nuopelnai. Ji savo galingu užtarimu išprašė iš Dievo jiems tos garbės. O Švenčiausioji Marija! Kaip aš privalau Tave aukštinti ir garbinti! Nežinau, kokiais žodžiais išreikšti Tavo išaukštinimą. Esi dangaus Karalienė ir Dievo Motina.

II. Mariją reikia mylėti dėl Jos gerumo

Marija turi didelį troškimą ateiti mums į pagalbą. Ir kas iš mūsų nėra patyręs Jos pagalbos? Iš dėkingumo privalome mylėti Mariją. Privalome Mariją mylėti ir dėl to, kad iš Jos tikimės gauti daugiau malonių. Marija, kaip Motina ir Karalienė, nori ir gali padėti musų reikaluose. Per Jos rankas žmonėms plaukia Kristaus malonės, kurios tenka tik tiems, kurie myli Mariją ir Ją garbina. Prie Jos bėkime su savo reikalais, su pasitikėjimu prašydami, kad Ji parodytų mums savo meilę ir gerumą. Jai galingai užtariant, nežūsime.

III. Marijos šventumas reikalauja mūsų skaistybės

Marija yra visų dorybių mokykla. Bet iš visų dorybių Marijai labiausiai patinka skaistybė. Jeigu nori, kad visi tavo darbai Marijai būtų malonūs, tai pirmiausia būk skaistus ir nekaltas. Skaistybės dora

šventina žmogų, vesdama prie kitų dorybių. O galingoji Karaliene, skaisčiausia ir gražiausia iš visų kūrinių, leisk man imti pavyzdį iš Tavo skaistybes. Aš gerai žinau, kad niekas taip nepaskatins manęs saugoti nekaltybę, kaip Tu, o skaisčiausioji ir nekaltoji Mergele. Žvelgiant į Tave, mano širdyje atsiranda noras pamilti skaistybę, skaisčiai gyventi ir mirti.

Lapkričio 9 diena

Apie tarnavimą pasauliui

I. Tas tarnavimas bjauriausiai pažemina Dievą

Kas tarnauja pasauliui, tas jo įsakymus laiko aukštesnius už Dievo priesakus ir Viešpaties Jėzaus Evangeliją. Kiekvienas, kuris tarnauja pasauliui, pasipriešina Viešpačiui Dievui, yra savo geriausiojo Mokytojo išdavikas, nedėkingas savo Geradario tarnas. Argi gali atsirasti tarp žmonių tokios žemos sielos, kurios tokią niekingą ir žeminančią tarnystę pasauliui laikytų svarbesne už tarnavimą Dievui? Tačiau tokių sielų esama. Ir tu esi tarp jų, jeigu myli visa tai, ką myli pasaulis ir eini jo keliais, jeigu jo gėrybės tau yra malonesnės ir brangesnės už Išganytojo malones.

II. Tas tarnavimas yra žiauriausias

Nedėkingo, žiauraus tarnavimo pasauliui pavyzdys yra sūnus palaidūnas, kuris sunkiai dirbdamas savo naujajam viešpačiui, eidamas kuo žemiausias pareigas, negauna žmoniškai pavalgyti. Sunkiai dirbdamas, beveik miršta iš bado ir su apgailestavimu atsimena, kad pas jo tėvą tarnai geriau už jį minta. Į tokį sūnų palaidūną yra panašus kiekvienas, kuris tarnauja pasauliui. Jis tarnauja jam ištikimiausiai, atiduoda jam visa, kas yra brangiausia: savo turtą, gabumus, laiką, pagaliau savo sąžinę, o pasaulis neduoda to, kas patenkintų jo troškimus. Kas tarnauja pasauliui, tas, gyvendamas vien tik troškimais ir viltimi, keliauja sunkiu gyvenimo keliu, eidamas kuo žemiausias pareigas. Toks žmogus niekada neturi ramios sąžinės. Kiekviename

žingsnyje jo širdį ir sąžinę bado skaudžiausi dygliai. Tie dygliai dažnai kelia liūdnas mintis, kad jis apleidęs savo geriausią Tėvą, netekęs Dievo malonės, pasirinkęs tokį nedėkingą ir žiaurų viešpatį – pasaulį ir t. t. Tuo tarpu tas naujasis viešpats deda jam vis sunkesnes pareigas. Žmogus po tuo jungu dejuoja, vargsta, skundžiasi, o pasaulis į nieką neatsižvelgdamas, be jokio pasigailėjimo krauna ant jo sprando dar sunkesnes pareigas. Ar neišgirsi savo tikrojo Viešpaties balso: „Grįžk, sūnau, pas mane. Dovanosiu tau tavo kaltes ir vėl suteiksiu tau savo meilės prieglobstį."

III. Tas tarnavimas yra blogai apmokamas

Per šykštus yra pasaulis, apmokėdamas savo tarnams. Dauguma jam tarnauja veltui. Jiems teikiama truputis garbės, bent kiek kūno malonumų, ir viskas. Ir tai, kas jiems teikiama, pranyksta kartu su mirtimi. O neišmanėliai, tarnaujantys pasauliui! Nėra geresnio Viešpaties už Tave, o mano Viešpatie Dieve! Tarnystė Tau yra maloni ir gausi, nes apmokama laiminga amžinybe!

Tu mano gausus užmokestis.

Lapkričio 10 diena

Apie mirtinos nuodėmės pasekmes

I. Mirtina nuodėmė yra visų
šio gyvenimo nelaimių pradžia

Šiame gyvenime nieko taip labai nebijai, kaip nelaimių ir nepasisekimų. Jeigu taip yra, tai kodėl nebijai nuodėmės, kuri yra visų nelaimių pradžia? Už Adomo nepaklusnumą Dievas baudžia visus žmones. Kiek jau metų praėjo ir kiek dar praeis, o nesimato Dievo rūstybės žmonijai galo. Jeigu Dievas taip skaudžiai baudžia žmoniją tik už vieną nusidėjimą, padarytą laisva valia, tai kaip nebaus žmonių dėl jų pačių laisva valia padaryto ne vieno, bet daugybės sunkiausių nusidėjimų? Visų šio pasaulio vargų, priespaudos, nelaimių šaltinio ieškok nusidėjime. Bet visos tos žemės nelaimės yra menkniekis pa-

lyginti su tuo, ko netenkame sielos reikaluose. Nusidėjimas atskiria mus nuo Dievo ir veda į amžiną pražūtį. Nusidėdami mes nustojame būti Dievo sūnumis ir tampame piktosios dvasios tarnais. Koks tai nuostolis mūsų sielai, kokia nelaimė! O mano Dieve, pasižadu bijoti ir neapkęsti nusidėjimo kaip didžiausios nelaimės.

II. Mirtina nuodėmė yra visų
būsimojo gyvenimo nelaimių pradžia

Niekas kitas nekliudo apturėti išganymo, tik nusidėjimas. Tai yra vienintelė žmonių pražūties priežastis. Tačiau esama žmonių, kurie, ramiai pasidavę dvasios apsnūdimui, drąsiai žengia pražūties keliu. Pažvelgęs į savo gyvenimą pamatysiu, kad ir aš lig šiol darbavausi vien tik tam, kad rūstinčiau Dievą ir pražudyčiau savo sielą. Jeigu Dievas su manimi būtų pasielgęs teisingai, tai turėčiau būti amžinai žuvęs. Kaip aš esu atgailavęs už savo kaltes? Ar esu nors kiek ašarų išliejęs arba pasninkavęs? Dievo gailestingumo dėka dar nesame sunaikinti. Kada gi galėsiu tarti su šv. Jonu Auksaburniu: „Vieno tik privalau bijoti pasaulyje, tai Dievo rūstybės" arba su Susana: „Geriau mirti, negu susitepti."

Lapkričio 11 diena

Apie Viešpaties Jėzaus jungą

I. Viešpaties Jėzaus jungas yra malonus

Niekas iš krikščionių negali užginčyti, jog Kristaus jungas yra malonus, kadangi pats Viešpats Jėzus taip yra pasakęs: „Mano jungas švelnus, mano našta lengva" (Mt 11, 30). Kristaus jungas yra Evangelijos priesakas, kuris yra malonės ir linksmybės priesakas, meilės priesakas. Jis pats, mums tą jungą uždėjęs, yra malonus ir nužemintos širdies. To jungo nekenčia mūsų kūnas, jo bijo pasaulis; bet tai yra toks jungas, kurį kartu su mumis neša pats Kristus ir savo malone jį mums saldina. Tai daro tą jungą malonų ir pakeliamą. Iš pirmo žvilgsnio tas jungas atrodo nepakeliamas, kadangi kelias, kuriuo tu-

rime eiti, atrodo siauras. Tačiau karšta meilė Dievui išplatina mums tą kelią. Meile padaro tai, jog ir sunkiausiame darbe galima atrasti suraminimą. Mus gali nuraminti ir mintis, jog tas jungas veda mus į amžinos ramybės ir laimės vietą. Tad dėl ko skundiesi jo sunkumu, dėl ko nenoromis jį neši, dėl ko jį neši pats vienas, o ne kartu su Kristumi? Jei galvosi, jog Kristaus jungas yra reikalingas, jis bus amžinos linksmybės priežastis.

II. Kristaus našta yra lengva

Kristaus našta yra priesakų našta. Ar buvo kada nors kokia kita našta, lengvesnė už Kristaus naštą? Prisimink Mozės naštą. Ji buvo tiesiog nepakeliama, kadangi buvo apsunkinta daugybe priesakų: vien ginamųjų priesakų turėjo 365, o liepiamųjų 248. Visus Kristaus priesakus lydi meilė. Mylėk, tai jau viską būsi išpildęs. Be to, palygink Kristaus naštą su našta, kurią mums uždeda pasaulis. Ta našta dėl visokių įsakymų gausybės ir dėl jų sunkumo yra nepakeliama. Kristaus priesakas, tiesą pasakius, yra tik vienas, jis yra lengvas ir malonus – tai meilė. Kas myli, tas išpildė Kristaus priesakus. Kas gali būti lengviau ir maloniau, kaip mylėti be galo gerą Dievą, kuris pirmasis mus pamilo. Be to, kas noriai neša Kristaus naštą, tas jau savaime randa palengvinimą, randa sparnus, kurie padeda lengviau kilti prie Dievo. Toji našta yra lengva per Dievo malonę, kuri mus žadina, per Dievo esybę, kuri mums padeda, per užmokestį, kuris mūsų laukia, per karštą ir tyrą meilę, kuri duoda mums sparnus, kad lengviau galėtume lėkti. Aš pats viską apsunkinu klaidingai manydamas, kad Kristaus našta yra sunki.

Lapkričio 12 diena

Apie Paskutinio teismo ženklus

I. Prisikėlimas iš numirusių

„Ką tik bedaryčiau, – sako šv. Jeronimas, – visur mane persekioja toji mintis: štai, man rodosi, jog girdžiu trimito balsą, šaukiantį mane į Paskutinį teismą: „Kelkitės, numirėliai, stokite prieš teismą."

Ką tuokart manys siela, susijungdama su kūnu? Ji bus nepatenkinta ir priekaištaus jam, jei jis buvo nusidėjimų priežastis! Bet koks bus jos džiaugsmas, jeigu kūnas buvo atgailos įnagis! Visi, ir blogieji ir gerieji, susivienijęs su savo kūnais, stos prieš Viešpaties teismą. Jų darbai, ir blogi ir geri, seks juos. Kokie gi bus mano darbai? Ko galiu tikėtis sulaukti, arba, tiksliau sakant, ko turėčiau bijoti? O mano siela, nesigailėk savo kūno, kuris taip sunkiai nusideda, jeigu nori kartu su juo būti amžinoje garbėje. Ar neišsigąsi, išgirdusi šiuos žodžius: „Kelkitės, numirėliai, stokite prieš teismą."

II. Gerųjų atskyrimas nuo blogųjų

Antrasis reginys, kuris nustebins visą pasaulį, bus tas, kad Dievo angelai atskirs išrinktuosius nuo prakeiktųjų. Vieni, pasmerkti į amžinąją pražūtį, bus pastatyti Teisėjo kairėje, kiti, išrinktieji, dešinėje. Tą suskirstymą į išrinktuosius ir pasmerktuosius lems vien tik dorybė. Tik toks skirtumas bus tarp visų žmonių. Nei aukšta kilmė, nei kilnus vardas, nei mokslas, nei gražumas ar išmintis, nei kas kita neturės jokios vertės teismo dieną. Teisėjas svarstys vien tik dorybę ir nedorybę ir pagal jas bus skelbiama teismo nutartis. Štai išdidus pasaulio galiūnas stovi Teisėjo kairėje ir yra pasmerktas į amžinąją pražūtį, o beturtis ir visų apleistas žmogelis stovi Teisėjo dešinėje tarp išrinktųjų. Kurių eilėse stovėsiu aš? Ar nuneš mane angelai prie išrinktųjų? O gal nustums prakeiktųjų pusėn? Tai priklausys nuo dabartinio mano gyvenimo, nuo to, kaip atliksiu savo darbus. Gyvenkime kaip šventieji, tai su šventaisiais būsime linksminami danguje.

III. Kristaus Kryžiaus pasirodymas

Kokius nevienodus jausmus sužadins tas reginys! Teisingieji, išvydę savo išganymo ženklą, džiaugsis ir linksminsis. Nebus jiems tada gaila, kad garbino ir mylėjo Kryžių, savo laimės ir nuopelnų šaltinį. Apmąstyk, koks bus nusiminimas prakeiktųjų, kurie nekente Kryžiaus, jį niekino, nenorėjo jo kantriai nešti! Dabar jiems tas Kryžius atrodys maloniausias, saldžiausias, visų dorybių ir amžinos laimės šaltinis, bet kartu, jų nelaimei, amžinojo prakeikimo priežas-

tis. Kokių gi jausmų trokštumei Teismo dieną tu, kuris apmąstai tą nuolatinę tikėjimo tiesą: ar linksmybės ir pasigėrėjimo, ar nuliūdimo ir didžiausios nevilties? Tai priklausys nuo to, kaip dabar neši Kryžių, vienintelį mūsų išganymo ženklą: ar su kantrybe ir meile, ar su panieka ir neapykanta. Dabar suprask, kokia yra Kryžiaus vertė. O gerasis ir numyletasis Kryžiau, kuris darai mane mano Mokytojo – Kristaus mokiniu ir duodi teisę gauti Jo amžinos tėvynės dalį!

Lapkričio 13 diena

Apie šv. Stanislovą Kostką

I. Šv. Stanislovas savo jaunystėje išlaikė nekaltybę

Šv. Stanislovas buvo toks nekaltas, kad buvo pavadintas angelu. Malda, budėjimas, blogų draugysčių vengimas, dažnas šv. sakramentų priėmimas, maldingumas Švenčiausiajai Mergelei, kurią šv. Stanislovas paprastai vadindavo savo Motina, apsaugojo Dievo malonę, gautą per šv. Krikštą. Juo rečiau matome jaunimą užlaikant nekaltybę tame sugedusiame amžiuje, juo didesnis turi būti mūsų nusistebėjimas, kad šv. Stanislovas išsaugojo nekaltybę. Nežiūrint į blogų palinkimų troškimus ir suvedžiojimus, nežiūrint į jaunystės neišmintingumą, šventasis sugebėjo Dievui paaukoti patį jaunystės žiedą ir išlaikyti savo širdį nesuteptą. Toks nepaprastas jo šventumas suteikė jam ir nepaprastų Dievo malonių. Dievas jį pašaukė į vienuolyną, kad ten, atsiskyręs nuo pasaulio, maldingoje draugystėje Jam tarnautų. Švenčiausioji Mergelė padėjo ant jo rankų kūdikėlį Jėzų, kad šventasis džiaugtųsi Jį maloniai glamonėdamas. Per angelų rankas Dievas peni jį savo Kūnu ir Krauju. Tokia auka, padaryta Dievui jaunystėje, kokią yra padaręs šv. Stanislovas, yra didžiausia ir skaisčiausia. Didžiausia todėl, kad, saugodamas nekaltybę pačiame gyvenimo žydėjime, išstatai save didžiausiai pasaulietinių žmonių paniekai. Skaisčiausia todėl, kad Dievui aukojama tokia jaunystė, kuri nėra pažinusi pasaulio sugedimo, Dievui aukojama tokia širdis, kuri visai nebuvo prisi-

rišusi prie kūrinių. Dėl ko tu nenori dabar, šią valandą, aukoti savęs Dievui? Ar manai, kad rytoj, poryt bus lengviau išsižadeti pasaulio ir jo linksmybių? Ak, kokie laimingi yra tie, kurie niekada nėra pažeidę Dievo priesakų! Aš, kuris tiek kartų sunkiausiais nusižengimais rūstinau Dievą ir laužiau Jo priesakus, gyvenimo pabaigą žadu praleisti apverkdamas savo kaltes, darydamas griežčiausią atgailą, kad atsiteisčiau Dievo teisingumui.

II. Šv. Stanislovas pasiekė tobulumą pačioje gyvenimo pradžioje

Nusidejimų pančius galima sutraukyti vienu žygiu, bet pasiekti tobulumą yra ne vienos dienos darbas. Prie tobulumo mes artėjame žengdami iš vienos dorybės į kitą, per savęs išsižadėjimą ir pasiaukojimą. Ir tik po daugelio metų galime pasiekti aukštesnį tobulumo laipsnį. Pažvelk į šv. Stanislovą. Tas jaunikaitis per trumpą laiką, per dešimt savo gyvenimo mėnesių, pasiekė tai, ką kitas yra pasiekęs dirbdamas dešimt metų. Šv. Stanislovas, karštai mylėdamas Dievą, per trumpą laiką tapo tobulas, per trumpą laiką baigė savo kelionę į dangų ir Šv. Katalikų Bažnyčios buvo įrašytas į šventųjų knygas. Dabar pažvelk į save ir susigėsk! Jau tiek metų praslinko, kai esi pasirinkęs dvasinį gyvenimą, tiek malonių esi gavęs, o ar pažengei nors vieną žingsnį pirmyn tobulumo keliu? Tiek metų praslinko, kai dirbi dvasiniame gyvenime, o ne tik nepadarei pažangos tobulume, bet tapai dar šaltesnis nei pirmaisiais savo dvasios darbo metais. Savęs varžymas ir malda yra du sparnai, kuriais gali pakilti į šventumą.

„Jaunystės žiedas, sielos pavojus." (Šv. Augustinas)

Lapkričio 14 diena

Apie mažiausias maldingumo pareigas

I. Negalima jų niekinti

Tik išganyme mes randame mažų dalykų. Visuose kituose reikaluose visi dalykai yra dideli. Bylinėjantis kartais daug reiškia ir

menkiausia smulkmena, arba papuošimuose mažas dalykas kartais būna labai vertingas. Nėra tokio mažo dalyko, kuris ilgainiui nevirstų dideliu. Tai galima pritaikyti ypač kalbant apie išganymo dalykus. Kai mes apleidžiame mūsų nuomone mažas maldingumo pareigas, greitai pranyksta noras atlikti ir svarbesnes. Diena iš dienos apleisdami vieną kitą maldingumo pareigą, pavyzdžiui, sąžinės patikrinimą arba kokią maldelę, kurią pasirinkome kalbėti kasdieną, arba kitas kokias pareigas, laikydami jas mažavertėmis, ir nesulaukdami progos dirbti didelius darbus, mes įpuolame į pavojingą sielos būseną, vadinamą atšalimu. Nors manome turį Dievo baimės, bet toji baime neilgai mumyse tebūna. Kadangi žmogui nedaug reikia, kad iš dorybės nukryptų į nedorybę, tai mes, išleidę iš rankų vadžias geismams varžyti, greitai įpuolame tai į vieną, tai į kitą sunkią nuodėmę. Ir tokių nusidėjimų darome nemažai. Kokia buvo nupuolimo pradžia? Gi gerų darbų, kuriuos laikėme menkniekiu, apleidimas. Todėl reikia įsidėti į galvą, jog siekiant dorybės nėra nieko, kas būtų mažos vertės. Kas turėjo didesnę teisę apleisti mažus dalykus, jei ne pirmieji krikščionys, kuriems dažnai pasitaikydavo proga savo maldingumą parodyti dideliais darbais? Tačiau jie buvo kitokios nuomonės apie mažus dalykus. Per mažus dalykus jie priėjo prie didelių pasiaukojimų. Tu, kuris negali padaryti nieko didelio, o mažas maldingumo pareigas apleidi, pagalvok, kokią darai sau pragaištį? Paklausyk savo sąžinės balso, ką jis tau šiuo atveju pasakys. O mano Dieve, prisipažįstu, jog juo labiau apsileidžiu mažuose dalykuose, tuo mažiau paisau didelių pareigų.

„Nėra menkniekis neigti mažus dalykus." (Šv. Bonaventūras)

II. Negalima jomis pasitenkinti

Mažų maldingumo pareigų, kurios nėra būtinai reikalingos, ėjimas neišganys tavęs, tik padės lengviau nugalėti pagundas ir aplinkybes, vedančias į nusidėjimus. Jeigu žiūrėsi tik į išorinį savo pareigų atlikimą, o nesirūpinsi siekti gerų darbų ir dorybių, tai ką tau padės, jeigu ir ištikimiausiai dirbsi mažus darbus. Nemanyk, jog maldingu-

mo pareigų atlikimas atpalaiduoja nuo atgailos arba nuo kito kokio gero darbo. O mano Viešpatie! Dabar suprantu, kas yra mažas ar didelis darbas mano sielos išganymui! Dabar suprantu, jog aš visas su visa savo esybe priklausau Tau. Tavyje nieko nėra mažo, kadangi gausiai atlygini ir už vieną ašarėlę. Tačiau drauge Tavyje viskas yra maža, kadangi Tu esi per daug didelis ir galingas.

„Juk kas pagarbiai Viešpaties bijo, palaiko tvirtą draugystę,..“ (Sir 6, 17)

Lapkričio 15 diena

Apie smalsumą

I. Smalsumas ir maldingumas nesuderinami

Smalsumas yra nereikalingas troškimas matyti ir žinoti, kas mums nepriklauso. Maldingumas reikalauja griežto žinojimo ir vykdymo to, kas susiję su mūsų pareigomis. Koks skirtumas tarp maldingo ir smalsaus žmogaus? Maldingasis varžo visus žemus palinkimus ir vengia visko, kas išblaško jo maldingumą. Tuo tarpu smalsusis pataikauja savo norams, duodamas visišką laisvę akims ir ausims, kad galėtų viską matyti ir žinoti. Maldingas žmogus apsvarsto kiekvieną širdies troškimą, stengdamasis nugalėti savimeilės jausmus. Nenuorama svarsto svetimas ydas, kas kokias turi, ir visai neatsižvelgia į savo ydas, ypač į savimeilę. Jeigu ir tu taip darai, jeigu terši galvą visai bereikalingais dalykais, tai pasakyk, kokią gali turėti dorybę, koks gali būti tavo maldingumas tiek laiko praleidžiant dėl niekų? Ar toks tavo gyvenimas gali būti suderintas su tikrai maldingo ir darbštaus krikščionio gyvenimu? Kaip gailėsiesi prieš mirtį atsiminęs, kiek savo gyvenime praleidai beprasmių valandų, todėl su tuščiomis rankomis turi keliauti amžinybėn. Jeigu iš tavęs būtų atimta viena valanda ir atiduota tam, kuris jau nebeturi laiko, kuris yra miręs ir pasmerktas į amžinąją prapultį, kaip jis dirbtų tą valandą, išnaudodamas kiekvieną jos minutę. Be abejo, jis neužsiimtų viso pasaulio niekais ir pliauškimais. Tu savo gyvenime elgiesi kaip tas neišmintingas žmogus, kuris

renka šiaudus, o grūdus palieka. Tau reikia išmanyti vieną vienintelį dalyką – mokslą, kaip išganyti savo sielą.

II. Smalsumas ir nusidėjimas neatskiriami

Pirmoji žmonių nuodėmė buvo padaryta iš smalsumo. Landi Ieva klausosi apgaulingos žalčio kalbos. Jos širdyje kyla smalsumas ir noras pamatyti uždraustą vaisių, jį paliesti, nuskinti ir, pagaliau, suvalgyti. Kiek nusidėjimų viename smalsume! Toliau pasekęs nesusilaikančią Ievą, atrasi dar daugiau nusidėjimų. Įeik į jos širdį ir žiūrėk: piktoji dvasia pakiša abejojimą Dievo priesako teisingumu: dėl ko jiems Dievas uždraudė valgyti to medžio vaisius? Ir tuojau sukelia abejonę bausmės tikrumu – anaiptol, nemirsite. Pagaliau, skatina juos pasikelti puikybėn: būsite kaip dievai, žiną gera ir bloga. Iš kur tiek daug nusidėjimų? Gi iš smalsumo. Mūsų smalsumas ne visada yra klaidingas, bet visada bereikalingas ir dažniausiai yra daugybės nusidėjimų pradžia. Dėl ko gi rausiesi kitų žmonių širdyse ir nori sužinoti jų paslaptis? Ar tau neužtenka tavo paties nusidėjimų, kad juos apmąstytum ir pasitaisytum. Mąstyk apie save ir pažinęs savo smalsumą, siek tobulesnio gyvenimo.

„Nesikišk į dalykus, kurie tave viršija..." (Sir 3, 23)

Lapkričio 16 diena

Apie maldą

I. Dievas reikalauja, kad mes Jį garbintume lūpomis

Kaip garbinga yra kalbėtis su Dievu, įeiti į Jo širdį ir ten apsigyventi be baimės, nežiūrint savo asmens menkumo. Štai kas šventuosius taip labai nužemindavo: aš, žemės dulkė, drįstu kalbėtis su Dievu. Mes gerai nesuprantame tos laimės. Dievas yra pasirengęs mus kasdieną išklausyti ir tik dėl to neišklauso, kad mes Jo neprašome. Dievas kviečia mus pas save, ragina mus, žada mums savo paramą, tu gi, kuris kasdieną skundiesi savo likimu ir nuolat dejuoji, nesikreipi į Jį, kad Jis tave sušelptų ir paguostų. Kad išmoktum melstis, reikia

tik gerai suprasti, jog esi vargšas ir silpnas. Užtenka gerai melstis, kad būtum išklausytas.

II. Dievas reikalauja, kad mes Jį garbintume širdimi

Malda galima iš Dievo išprašyti visko. Bet dėl ko gi tu nieko neprašai? Dėl to, kad meldiesi lūpomis, bet širdis yra toli nuo Dievo. Tad kur yra tavo širdis? Ji yra pasaulyje, kuris tave suvedžioja; šeimoje, kuria tu visų daugiausia rūpiniesi; turtuose, kuriuose esi paskendęs siela ir kūnu. Argi gali tokia širdis kalbėtis su Dievu? Tokia širdis yra visai be maldingumo, be nusižeminimo, be vilties; tokia širdis yra išsiblaškiusi, atšalusi ir be jausmų. Kokia širdis, tokia ir malda. „Lūpomis kalbėjai, bet širdimi tylėjai", – sako šv. Augustinas. Didelis maldos troškimas yra didelis balsas Dievo ausyse. Bet Dievas neišklauso tokio balso, kuris yra be meilės, be karštumo, be ištvermės. „Prašykite ir jums bus duota" (Mt 7, 7). Jeigu tau Dievas šį kartą atsakys tai, ko prašai, tai todėl, kad paskui suteiktų tau kitą, naudingesnį, dalyką. Dievas iš karto išklausė piktosios dvasios prašymo, leido jai gundyti Jobą, bet taip padarė, kad dar labiau pažemintų piktąją dvasią. Dievas nenorėjo išlaisvinti šv. Pauliaus iš pagundų, kad jį dar aukščiau pakeltų tobulume.

III. Dievas reikalauja, kad mes Jį garbintume rankomis

Tas pats Dievas, kuris liepė melstis, taip pat sako: „Budėkite, nuolatos dirbdami." Viešpatį savo Dievą garbinsi ir jam vienam tarnausi. Jei prašai Dievą malonės, prašyk savo gerais darbais, tai ją gausi. Dievas neišklauso nusidėjėlių. Tu Dievui nieko nenori duoti, tačiau drįsti visko prašyti. Argi teisingai elgiesi? Pradėk savo maldą ašaromis, nes pirmoji malonė, kurios reikia prašyti Dievą, yra atgailos malonė. Kasdieną, kalbėdamas poterius, prašai: „atleisk man", bet kitiems nenori atleisti; „duok man", bet kitiems nenori duoti. Sušelpk artimą mažame dalyke, ir Dievas tau atlygins šimteriopai.

„Teprašo lūpos, teprašo širdis, teprašo darbai." (Šv. Augustinas)

Lapkričio 17 diena

Dievas yra visur

I. Mintis, kad Dievas yra visur,
saugo žmogų nuo puolimo į nuodėmes

Ar gali būti tinkamesnė priemonė geismams ir blogiems polinkiams sulaikyti, kaip mintis, kad Dievas mato tave, nusidėjėli! Jis žino visas tavo mintis, visus širdies jausmus. Nieko nuo Jo nepaslėpsi, viskas Jam yra atvira. Saugokis peržengti Jo įsakymus. Dėl to būsi smarkiai nubaustas. Ne kartą ta mintis ir tau kildavo, kai norėdavai nusidėti. Bet dėl ko nesusilaikai nuo puolimo į nuodėmes? Del to, kad tos minties nenorėjai nuodugniau apmąstyti. Dėl ko tiek nusidėjimų pasaulyje? Del to, kad niekas jos neapmąsto širdyje. Kada nuodėmės nori tave pavergti, tu krataisi minties, jog Dievas tave mato, ir dėl to taip sunkiai nusidedi. Todėl mintis, kad Dievas mato, Dievas žino didžiausias sielos paslaptis, tegu visada būna tavo širdyje, tada niekada nenusidėsi. Toji mintis ramina mus varguose.

II. Prispausta ir vargų apsunkinta siela
randa suraminimą, kai mąsto

1. Tokia šventa Dievo valia, kad aš kentėčiau. Tėviška Dievo ranka mane baudžia. Dievas, kuris mane baudžia, yra mano Viešpats. Aš gi Jo tarnas ir valdinys. Tebūnie palaimintas Jo vardas.

2. Dievas yra mano kentėjimų liudytojas, ateityje Dievas bus gausus mano užmokestis. Argi galiu drįsti skųstis savo kentėjimais?

3. Dievas yra mano kentėjimų draugas, Jis kenčia kartu su manimi. Kalbėk Jam: „Padėk, Viešpatie, nešti kryžių, kuris man atrodo toks sunkus, ir pažvelk į mane savo gailestingomis akimis!“

4. Kai mąstai, jog Jėzus Kristus, tavo Išganytojas, yra su tavimi, koks ateina suraminimas! Kaip saldu tau tuokart mąstyti, jog gali būti panašus į savo Mokytoją, kai kantriai kenti vargus. Žiūrėk, koks Jis sužeistas ir sukruvintas. Žiūrėk į Viešpatį Jėzų, į geriausią savo sielos bičiulį. Jis pats, nešdamas sunkų kryžių, dar tau jį padeda nešti,

Jis žino visus tavo vargus, Jis juos myli ir už jų kantrų kentėjimą žada tau nemirtingą garbės vainiką.

III. Ta mintis yra ištikimųjų Dievo tarnų džiaugsmas

Niekas taip neskatina Dievui ištikimos sielos karščiau mylėti Dievą, kaip mintis, kad Dievas ją mato. Užtenka šios minties, kad širdis užsidegtų karštu troškimu patikti Dievui ir tik Jam vienam tarnauti. O prakilni mintis! Tik šventieji angelai danguje džiaugiasi nuolatiniu Dievo regėjimu! Ir aš turiu laimės čia, žemėje, džiaugtis tuo regėjimu! Buvimas Dievo akivaizdoje padės tau geriau melstis, išblaškys pašalines mintis ir bus ištikimiausias tavo sielos sargas.

„Mano akys visada atkreiptos į VIEŠPATĮ." (Ps 25, 15)

Lapkričio 18 diena

Apie pasirengimą mirčiai

I. Svarbu gerai numirti

Kur tas svarbumas, kai kalbama apie gerą mirtį? Ar tai susiję su didelės vertės žemišku dalyku, nuo kurio priklauso visa mūsų laimė? Anaiptol ne. Čia dalykas kur kas svarbesnis, nes susijęs su mūsų po mirtiniu amžinuoju gyvenimu. Apmąstyk, ar neverta su didžiausiu susirūpinimu kalbėti ir svarstyti apie gerą mirtį, nuo kurios priklauso amžinybė? Jei retai mąstoma apie mirtį, nesistengiama jai pasiruošti, tai yra ženklas, jog pati mirtis laikoma nieku. Koks neišmintingas būtų tas, kuris drįstų sakyti: „Man vis tiek, ar pragaras ar dangus; man nieko nereiškia, ar gerai ar blogai numirsiu; man vis viena, ar būsiu išganytas ar prakeiktas." Labai neišmintingai daro tie, kurie nesiruošia mirčiai, kurie niekada rimtai nemąsto apie mirtį. Toks jų elgesys liudija, jog jiems visai nerūpi mirties klausimas. Norint gerai numirti, po mirties apturėti garbės vainiką, reikia mirties klausime lavintis kaip tiems senovės atletams, kurie prieš viešąjį pasirodymą arenoje ilgai mankštindavosi, kad susilauktų pagyrimo ir gautų men ką alyvmedžio šakelę. Krikščionis turi kur kas daugiau rūpintis gera

mirtimi, nes čia kalbama apie amžiną, nevystantį garbės vainiką. Tad ruoškimės jai ir dažnai apie ją mąstykime. Tai ir yra visa krikščionių išmintis, kaip gerai prisiruošti mirčiai.

II. Nėra nieko svarbesnio už gerą mirtį

Ar esi kada rimtai pagalvojęs, ką reiškia krikščioniškai numirti? Nekrikščioniška numirti blogai atlikus išpažintį, pragyvenus ilgus metus, bet praleidus juos be gerų darbų ir tinginystėje. Gerai numirti, vadinasi, numirti be kaltės, kaip dera Dievo draugui, numirti nuopelnuose ir Dievo meilėje, žodžiu, numirti, kaip numirė šventieji. Manai, kad yra lengva gerai numirti. Šventieji rengdavosi mirčiai pasninkais, maldomis, sunkiomis atgailomis. Jie visai pasitraukdavo iš pasaulio, atsižadėdavo jo gėrybių, vargindavo savo kūną, kasdieną kantriai nešdavo Kristaus kryžių. Koks buvo tokio jų gyvenimo tikslas? Tikslas buvo gerai numirti. Jie nedrįso lengvesniu keliu eiti į laimingą mirtį. Ar tu išdrįstum kitaip ruoštis mirčiai? Ką lig šiol esi padaręs, kad pasiektum dangų? Nelengvas dalykas gerai numirti. Laikas visai trumpas. Jau artiniesi prie savo gyvenimo slenksčio. Artiniesi tuščiomis rankomis. Taigi nesi pasirengęs mirčiai. Ir dabar dar nieko nemąstai apie mirtį. Atsibusk! Kelkis iš miego! Čia yra vienas svarbiausių dalykų.

Lapkričio 19 diena

Apie šv. Elzbietos dorybes

I. Šv. Elzbietos dorybės pasisekimuose

Šv. Elzbieta rodo pavyzdį, kaip gyvenimo pasisekimuose privalai sekti dorybėmis, kurių vengi surasdamas visokių pasiteisinimų.

1. Šv. Elzbieta, gyvendama didžiausiame turte, apsupta didele pagarba, gaivino Dievo baimę, kuri jai buvo visų pareigų ir darbų taisyklė. Nusižemindama prieš galingą Viešpaties Dievo ranką, garbino Jį kaip visų gėrybių Davėją, ištikimai sekdama Jo priesakais.

2. Visas savo pašaukimo pareigas ėjo ištikimai: gerbė savo vyrą

ir gyveno su juo santaikoje, šventai auklėjo vaikus, pavyzdingai tvarkė namų ūkį ir maloniai bei švelniai elgėsi su šeimyna.

3. Pasižymėjo jautria meile artimui. Ji buvo beturčių motina, prispaustųjų linksmintoja, valdinių užuojauta ir gynėja. Kokį gražų pavyzdį šv. Elzbieta duoda mūsų maldingoms moterims!

II. Šv. Elzbietos dorybės varguose

Tu turi nedaug dorybių ir tas pačias nori sumažinti. Būdamas žmonių užmirštas ir paniekintas, nenori kantriai kentėti ir nusižeminti. Meilė Kryžiui ir artimui yra dorybės, apie kurias turi kuo mažiausią supratimą. Apmąstyk šv. Elzbietos dorybes, kokios jos prakilnios ir aukštos.

1. Šventoji išvaroma iš savo rūmų, ją visi apleidžia ir paniekina, tačiau ji ne tik nesiskundžia savo likimu, bet dar karštai už tai dėkoja Dievui. Kokia prakilni kantrybė.

2. Kai šventąją Elzbietą pajuokia ir pažemina, ji, atsiduodama Dievo valiai, nusižemina, būdama tikra, jog tokio pažeminimo yra nusipelniusi.

3. Pagaliau, apmąstyk jos karštą meilę Kristui, kuria su juo buvo kuo artimiausiai sujungta. O Dieve, ar aš galiu lygintis su šv. Elzbieta? Koks jos neturtas! Kiek ji iškentėjo paniekinimų! Kaip kantriai nešė kasdienius kryželius. O aš? Ir neturto nemyliu, ir kantrybės neturiu, ir nusižeminti nenoriu.

„Net jeigu patiktų Dievui mane sutrinti, duoti laisvę savo rankai ir mane nušluoti, tai būtų man paguoda!“ (Job 6, 9)

Lapkričio 20 diena

Apie tikrąjį maldingumą

I. Tikrasis maldingumas priklauso nuo Dievo priesakų klausymo

Ištikimybė ir ištvermė dorybėse daro žmogų padorų ir maldingą. Būk geras katalikas, tai tikrai būsi maldingas. Tarp maldingojo ir

kitų katalikų yra tik toks skirtumas, kad pirmasis ištikimiau ir geriau atlieka savo tikėjimo pareigas už visus kitus tikinčiuosius. Kaip pasaulietiniuose dalykuose būtinai reikalingi teisingumas ir ištikimybė, taip kiekvienam katalikui reikalingas maldingumas. Neteisingas yra toks pasakymas: „Galiu būti išganytas ir nebūdamas maldingu žmogumi." Būti maldingu, vadinasi, klausyti Dievo priesakų. Kas jų neklauso, tas nėra maldingas ir nebus išganytas.

II. Tikras maldingumas priklauso nuo savo pareigų atlikimo

Nėra tokio luomo arba pašaukimo, kur maldingumas būtų nereikalingas arba nepasiekiamas. Ar turėtum vienokį ar kitokį pašaukimą, vis tiek maldingumas nereikalauja nieko kito, tik vieno dalyko: saugotis blogio ir daryti gera. Reikia perkeisti savo širdį, kad atliktum pašaukimo pareigas, o ne keisti pašaukimą, kad patenkintum širdies troškimus. Stebiuosi moteriške, kuri kasdieną ilgai meldžiasi bažnyčioje. Įeinu į jos namus ir štai ką matau: valgis šeimynai negamintas, ruoša neatlikta, vaikai neprausti ir neaprengti, žodžiu, visame jos ūkyje didžiausia netvarka. Toks maldingumas yra klaidingas. Kaip tu eini savo pašaukimo pareigas? Ar nežiūri, kaip kiti jas atlieka, ir ar nemėgsti jų pašiepti, papeikti, kad negerai atlieka savo darbą, o pats beveik visai jį apleidi? Vadinčiau tave tikrai maldingu žmogumi, jei matyčiau esant tikrai geru kataliku.

III. Tikrasis maldingumas priklauso nuo intencijos, su kuria atliekame savo darbus

Be geros intencijos, be savo darbų pavedimo Dievui negali būti tikro maldingumo. Ilgos maldos, dažnas bažnyčios lankymas apleidžiant savo pareigas, beturčių šelpimas, daromas dėl žmonių akių, daro tai, kad Dievas visai nepriima tavo maldingumo. Visus gerus tavo darbus gadina tuštybė, išskaičiavimas, noras pasirodyti. Darai didelius ir kilnius darbus, bet tau stinga vieno labai nedidelio dalyko: geros intencijos, kad visa darytum didesnei Dievo garbei. Atsimink, kad nieko nėra didelio ir prakilnaus, kas nepavesta Dievui. Tie tavo

žingsniai yra dideli, bet padaryti šalia kelio, vedančio į dangų. Tik gryna ir skaisti širdis gali atlikti didelius žygdarbius.

Lapkričio 21 diena

Apie Švč. Mergelės pasižadėjimus šventykloje

I. Pasižadėjimai, padaryti šventykloje,
rodo didelį Marijos pasiaukojimą

Marijos pasiaukojimas yra vidinis. Ką apie jį reikėtų manyti, parodo tikėjimas ir maldingumas. Štai Marija, persiėmusi Dievo baime, eina į šventyklą, kad ten paaukotų Dievui save, savo gyvenimą, visus savo darbus ir pasižadėtų sekti Evangelijos patarimais. Ar buvo kada nors padaryta tyresnė ir skaistesnė auka Dievui už tą Marijos auką? Tai pirmoji širdis, kuri save visiškai paaukojo Sutvėrėjui tokiame jaunname amžiuje ir esant tokiai padėčiai, kai nekaltybė buvo niekinama ir žeminama.

II. Marija abejoja dėl motinystės,
kadangi yra pasižadėjusi saugoti nekaltybę

Kai paminimas žodis „motina", Marija, drebėdama iš baimes, atsako: „kadangi vyro nepažįstu". Dėl padaryto įžado gyventi neturte Marija atsižada visų tėvų turtų, nesinaudoja trijų Išminčių paaukotomis dovanomis, pasirenka beturtį vyrą, rankų darbu už dirbantį duoną. Dėl padaryto paklusnumo įžado Marija yra paklusni Simeonui, paskui Juozapui, savo Dieviškajam Sūnui ir, pagaliau, iki pat mirties klauso šv. Jono. O, brangusis pasiaukojime! Tu, o Švenčiausioji Mergele, esi mums visiems tobuliausias pavyzdys. Atnaujinkime visus duotus pažadus! Marija niekada neapleido savo pažadų, viską atlikdama tobulai. Ir tu sek Jos pavyzdžiu ir kuo tobuliausiai eik savo pašaukimo pareigas. Džiaukis, jog turi garbės būti nekaltos Mergeles mokiniu ir sūnumi tos, kuri yra Dievo Sūnaus, Jėzaus Kristaus, Motina.

„Įeinu į tavo namus nešdamas deginamąsias aukas." (Ps 66, 13)

III. Marija už savo pasižadėjimus gauna didelį užmokestį

Marija yra įgijusi tiek nuopelnų, kiek yra padariusi Dievui aukų.

1. Kadangi buvo skaisčiausia, todėl užsitarnavo tapti Dievo Sūnaus Motina.

2. Kadangi laisva valia išsižadėjo visų žemės turtų, todėl Dievas apdovanojo Ją dangiškomis gėrybėmis ir padarė Ją tų gėrybių dalytoja.

3. Kadangi Marija norėjo buti žemiausia tarp visų sutvėrimų, Dievas iškėlė Ją aukščiau už visus žemės ir dangaus gyventojus. Apmąstyk tai ir sužadink gausaus užmokesčio danguje viltį už aukas Dievui, padarytas čia, žemėje. Dievas yra pažadėjęs gausiai už viską atlyginti. Kadangi Dievas išpildo savo pažadus, tai tas tave turi dar daugiau raginti būti ištikimą savo pažadams ir gerai atlikti savo pareigas.

Lapkričio 22 diena

Apie šv. Ceciliją

I. Šv. Cecilija nekaltybę sujungė su santuoka

Reikia nepaprastos išminties, kad pasiaukojimą tarnauti Dievui būtų galima suderinti su savo pašaukimo pareigomis. Šventoji Cecilija tai mokėjo atlikti kuo išmintingiausiai. Šventoji buvo davusi mergystės įžadus. Prieš savo norą ji buvo apvesdinta. Šventoji ne tik nesulaužė savo įžadų, bet įtikino savo vyrą taip pat gyventi nekaltybėje. Vėliau jis dėl tikėjimo ir nekaltybės doros iškentėjo daug kančių. Pagirtinas yra toks, kaip šventosios Cecilijos, įžadų laikymasis, jeigu jo šaltinis yra meilė Dievui ir jeigu jis neprieštarauja Dievo valiai. Saugokis, kad tuose dalykuose nesivadovautum tiktai savo pažiūromis. Niekada nemaišyk maldingumo dvasios su pasaulio dvasia, širdies skaistumo su pasaulio linksmybėmis, maldos meilės su prisirišimu prie žemiškų gėrybių. Visada laikykis savo pašaukimo. Kas vienam yra leistina ir pritinka, už tai kitą galima peikti.

II. Šv. Cecilija su turtais surišo neturtą

Viešpats Dievas gausiai apdovanojo šventąją Ceciliją žemės gėrybėmis, bet ji nebuvo prie jų prisirišusi. Dievas jai davė tokią gerą širdį, kad ji visą savo turtą išdalijo beturčiams ir sunaudojo geriems tikslams. Tuo būdu, atsikratydama žemiškų pančių, varžančių jos dvasią, šventoji labiau sutapo su Kristumi ir tinkamiau pasirengė kentėti. Apmąstyk, kaip tu naudoji savo turtus, jeigu Dievas tau jų nepagailėjo? Nors tu juos laikai, savo nuosavybe, bet jie yra Dievo duoti ir Dievas yra jų tikrasis Viešpats. Tu esi tik jų valdytojas ir tau reikės atsiskaityti už tai, kaip juos sunaudojai. Tad paskirk savo turtą pirmiausia beturčiams ir pavargėliams šelpti. Pagal galimybes remk labdaringas draugijas. Jeigu esi neturtingas, pamilk neturtą kaip savo motiną. Būsi ištikimas Dievo tarnas, jeigu neprisiriši prie nieko, tik prie Dievo.

III. Šventoji Cecilija maldingumą jungė su džiaugsmu ir linksmybe

Tikras maldingumas teikia sielai džiaugsmo ir linksmybės, ne tokios, kokią duoda pasaulis, bet kitokios, – širdies linksmybės, nuolatines ir nepajudinamos linksmybės. Jos maldingumo neišblaškė nei giedojimai, nei muzika, nes jos džiaugsmas ir linksmybė buvo paremti Dievo garbe ir garbės giesmių giedojimu Jam. Ir tu linksminkis ir džiaukis, tik ne su pasauliu, bet su Dievu tebūnie sujungta tavo linksmybė.

Lapkričio 23 diena

Kokia privalo būti maldingo žmogaus širdis

I. Privalo būti tyra, be jokios dėmės

Ar drįstum aukoti visai netikusią dovaną kokiam nors aukštai stovinčiam ir didžiai gerbiamam asmeniui? Tai kaip drįsti aukoti Dievui nusidėjimais ir silpnybėmis suterštą širdį? Apmąstyk, ar geros yra tavo širdies mintys ir prakilnūs troškimai? Gal jinai kam

kitam, o ne Dievui, nori patikti? Gal net savo maldingume ir kituose šventuose darbuose stengiasi patikti ne Dievui, bet pataikauja sau? Iš to spręsk apie savo maldingumo laipsnį ir koks esi Dievo akyse. O mano Dieve! Jeigu mano intencijos yra negrynos, jeigu mano širdies vaisiai yra sugedę, vadinasi, tokia pat yra ir mano širdis. Viešpatie, nuplauk ir apvalyk ją savo meilės ugnimi, kad ji nieko daugiau be Tavęs netrokštų.

II. Privalo būti karšta, be jokio atšalimo

Žiūrėkime, kaip karštai mes kartais mylime kūrinius ir prie jų prisirišame! Kiek mes tiems kūriniams išreiškiame meilės jausmų ir pagarbos! Negailime nė brangiausių dovanų, kad tik tinkamai pagerbtume tą kūrinį, tarkime, kokį mylimą asmenį. Ar kas kitas gali būti vertas didesnės mano meilės, nei Tu, o Viešpatie ir mano Dieve? Ką gi aš iš meilės Tau esu padaręs? Pasitenkinu tik mažomis aukomis, išoriniais maldingumo ženklais, ir tai padarytais nenoromis, per prievartą. Ak! Kada gi mano širdis užsidegs šventa meilės ugnimi? Turiu daug troškimų, bet nieko nedarau.

III. Privalo būti tvirta, nepadalyta

Kaip didžiausios upės, tekančios į jūras, negali pajudinti ten esančių uolų, taip jokios, nors ir didžiausios pagundos negali pakeisti tikrai Dievą mylinčios širdies. Nelaimės ir nepasisekimai ją stiprina, kryžiai ir vargai ją linksmina, kadangi daro panašią į Kristų. Jos meile kasdien vis didėja. Klausyti Dievo valios yra jos troškimas ir maloniausias darbas. Dėl ko tu nemyli Dievo taip, kaip ši siela? Ar norėtum būti tobulas ir vainikuotas garbės vainiku? Kiek turi priemonių, patarimų, pavyzdžių, raginančių tave visą savo širdį be padalijimo atiduoti Dievui! Tau nieko nestinga, kad mylėtum Dievą, tačiau Jo nemyli taip, kaip reikėtų mylėti.

Lapkričio 24 diena

Dievas yra nesikeičiantis

I. Tai teisia tavo nepastovumą geruose darbuose

„Aš Dievas ir nesikeičiu.“ Dievas myli, Dievas neapkenčia, Dievas baudžia, atlygina, visada veikia laisvai, bet visada yra toks pat. Dievas viską valdo, yra viso judėjimo pasaulyje pradžia, bet pats yra nepajudinamas. Jis visada piktas ir visada ramus. Nusidėjėliai Jo neapkenčia Jam piktžodžiauja, bet Jis niekada nekeršija. Jis visada didis, visada šventas, nesikeičiąs savo įstatymuose ir darbuose. Tu, nors esi Jo rankų kūrinys, tačiau neturi tos pastovumo ypatybės. Taip, tu esi lengvabūdis, vėjo perpučiamas, nepastovus, užtenka vieno dalyko tave įtraukti į nusidėjimą, užtenka mažiausios priežasties pakeisti tavo ketinimams, vieno blogo jausmo įstumti tave į pražūtį. Vienas mažiausias dalykas tave sujaudina, veda į piktumą, vienas mažiausias nepasisekimas įstumia į nusiminimą. Tu neturi pastovumo, neturi ramybės. Dėl ko gi esi toks nepastovus? Juk Dievas visada yra vienodas ir visada geras, visada Jo priesakai privalo būti tau šventi ir ištikimai vykdomi. Viskas praeis, bet Dievo įstatymai nepraeis.

II. Tai smerkia tavo užkietėjimą bloguose darbuose

Dievas nesikeičia, kadangi Jis neturi to, kas galėtų keistis. Dievas yra šventas savo esybe, Dievas yra šventas visuose savo darbuose. Mes turime sekti tokiu Dievo pastovumu ir nesikeitimu šventume. Jeigu apie tavo gyvenimą reikėtų pasakyti savo nuomonę, tai ji būtų tokia: tu seki nusidėjėlių pastovumu ir nesikeitimu. Labai lengva iš gero tapti blogu, bet iš blogo tapti geru yra sunki ir nemaloni permaina! Todėl ta permaina atidėliojama vis tolimesniam laikui; teisinamės savo silpnybėmis ir nežinojimu. Bet tas mūsų pasiteisinimas niekuo nepagrįstas. Čia yra ne kas kita, kaip pikta mūsų valia ir užkietėjimas nusidėjimuose. Bijai save versti, kadangi myli savo silpnybes ir, pagaliau, savo nuodėmes. Kol matai savo netobulumus, o jų visada turėsi,

stenkis save keisti kasdieną; ne tik blogus įgeidžius ir palinkimus, bet ir išorinį elgesį: savo kalbas, džiaugsmą, kiekvieną judesį. Pasiryžk su džiaugsmu sekti Dangaus Tėvo valia, kaip ja yra sekęs mūsų Išganytojas Viešpats Jėzus.

„Mano maistas – vykdyti valią to, kuris mane siuntė, ir baigti jo darbą.“ (Jn 4, 34)

Lapkričio 25 diena

Apie šv. Kotryną

I. Per šv. Kotryną yra išaukštinta dorybė

Negirdėta, kad jauna mergaitė savo mokslu ir aukštomis dorybėmis sugėdintų aukštai esančius ir mokslingumu pasižyminčius žmones. Del nepaprastų tos šventos mergelės dorybių ir mokslingumo daug mokslo žmonių tapo šventais. Tai šv. Kotrynos nuopelnas. Kokia galybė yra tiesos skelbimas, jeigu kartu su žodžiais kalba dvasios uolumas ir meilė Dievui! Kiek gero ir prakilnaus gali padaryti silpnas luomas ir jaunas amžius, jeigu visuose darbuose vadovaujamasi aukštesniais tikslais. Kokiame bebūtum luome ar pašaukime, visada gali daug gero duoti Dievui, Bažnyčiai, savo sielos išganymui, jeigu tik pats to norėsi. Dievas tau davė pakankamai malonių, kad tinkamai jas panaudodamas, būtum pasaulyje naudingas. Jeigu tų Dievo dovanų nesunaudosi, sunkiai atsakysi Dievui.

II. Per šv. Kotryną yra išaukštinta skaistybė

Stebėtina yra šv. Kotrynos skaistybė, kuri ir ją apsaugo, ir jos priešus nugali. Jos skaistybė nėra baili ir slapta dorybė, kuriai apsaugoti nuo pagundų reikėtų visai pasišalinti nuo žmonių. Ji turėjo pasipriešinti net pačiam karaliui ir jo iškilmingiems pažadams. Proga nupulti buvo labai arti. Bet ji nenupuolė. Dievas savo galinga ranka ją išgelbėjo. „Aš visa galiu tame, kuris mane stiprina“ (Fil 4, 13). Mes, būdami daug silpnesni už šv. Kotryną, kovokime su blogais palinkimais, iš tolo vengdami priežasčių, vedančių į priešingas skais-

tybei nuodėmes. Tikras tikėjimas, karšta meilė Kristui, skaisčių sielų Sužadėtiniui, jautri malda yra geriausi ginklai nugalėti sielos priešui. Tu, Viešpatie, būk mano dora ir mano meilė, gyvenk ir viešpatauk manyje, tai būsiu išaukštintas Tavyje!

III. Per šv. Kotryną yra išaukštinta meilė

Tiktai karšta meilės liepsna gali nugalėti nepakeliamus žmogaus skausmus. Šv. Kotrynos ištvermė skausmuose buvo jos karštos meilės pasekmė. Įnagiai, kuriais ji buvo kankinama, galėjo sugniuždyti tik bailią ir paprastą sielą. Bet šv. Kotrynos neįstengė nugalėti jokios kankinimo priemonės. Meilė padarė ją nenugalimą. Aukodama savo sielą Kristui, ji padidino Kristaus mylėtojų gretas. Kas daug myli, tas daug ir aukojasi. Dėl ko gi tu vengi nemalonumų ir nenori kentėti? Dėl to, kad mažai myli Jėzų, arba, tiksliau sakant, visai Jo nemyli, bet myli save. Mokykis iš Kristaus, jog save mylėti, vadinasi, savęs neapkęsti. Iš Kristaus mokykis su savo kūnu elgtis taip, kaip su priešu ir neduoti jam jokio poilsio.

Lapkričio 26 diena

Apie mūsų darbų taisykles

I. Pirmoji taisyklė.
Tikėjimo tiesos yra mūsų darbų taisyklės

Katalikų tikėjime yra ypatingų tiesų, kuriomis privaloma tikėti. Jas vadiname tikėjimo paslaptimis. Jame yra ir tokių tiesų, kurios valdo mūsų darbus ir yra jų taisyklės. Tos tiesos yra įvairios ir jų laikytis reikia kiekviename darbe. Ar esi kada nors rimtai apmąstęs tas tiesas, vadinamas pamatinėmis, pavyzdžiui, jog tu esi sutvertas tik tam, kad mylėtum Dievą, Jam tarnautum, vykdytum Jo šventą valią ir taip darydamas įeitum į dangaus karalystę. Juk ką padės žmogui, jei jis užvaldys nors ir visą pasaulį, bet savo sielą pražudys? Yra paruoštos bausmės tiems, kurie nenori atgailauti už savo kaltes. Štai tik kelios pamatinės tiesos, bet kiek medžiagos jos duoda

apmąstymams ir įpareigoja peržiūrėti savo darbus: ar jie atitinka tas tiesas, ar ne. O brangios tiesos, kurios esate mano dabartinio gyvenimo taisyklės ir kurios lygiai taip pat būsite mano pomirtinio gyvenimo taisyklės!

II. Antroji taisyklė.
Evangelijos patarimai yra mūsų darbų taisyklės

Tie patarimai yra kartu ir tiesos, ir priemonės. Kas jų nesilaiko, tas tik nešioja krikščionio vardą. Apmąstyk kai kuriuos iš jų. Dėl dangaus karalystės reikia, kad save nugalėtum. Palaimінti, kurie verkia ir kenčia. Amžinai žus tas, kas neatgailaus. Reikia atsižadėti pasaulio. Kas neišsižada savęs ir neneša Kristaus kryžiaus, tas nera Jo mokinys. Ar savo gyvenime vadovaujiesi tomis taisyklėmis? Ar neieškai priemonių įtikti savo įgeidžiams? Sakaisi norįs daryti tai, ką daro kiti. Argi nematai, kad kiti taip darydami eina į pražūtį? Ak! Kiek yra taisytino tavo gyvenime! Štai trumpas šv. Pauliaus patarimas, kurio daugiau sutrumpinti nebegalima: „Ir nesekite šiuo pasauliu...“ (Rom 12, 2).

III. Trečioji taisyklė.
Kristaus paveikslas yra mūsų darbų taisyklė

Toji taisyklė, tai yra Kristus, neklaidinga. Jėzus Kristus, mūsų Išganytojas, yra mūsų Mokytojas, mūsų Galva. Kaip Mokytojas Jis moko mus, ką reikia daryti; kaip Galva moko to, ką pats yra daręs. Kai apaštalams plovė kojas, jiems tarė: „Aš jums daviau pavyzdį, kad ir jūs darytumėte, kaip aš jums dariau“ (Jn 13, 15). Nedorų žmonių ir piktintojų paveikslas nėra mūsų gyvenimo taisyklė ir sektinas pavyzdys. Tik tų žmonių uolumas yra sektinas. Gi mūsų darbų taisyklė yra Kristus. Imk nuo Jo, kaip nuo paveikslo, Jo šventumo atspaudą, jeigu nori būti Jo mokinys. Būtinai privalai taikytis prie Jo gyvenimo, kad galėtum būti Jo garbės dalininkas.

Lapkričio 27 diena

Apie apgaulingą sąžinę

I. Pavojinga turėti tokią sąžinę

Sąžinė yra Dievo įstatymų taikymas sau. Dievo įstatymai yra šventa ir tiesioginė visų mūsų darbų taisyklė. Tačiau tą taisyklę, tuos Dievo įstatymus mums taiko sąžinė. Yra pavojus, kad mes kartais galime sau klaidingai pritaikyti Dievo įstatymus. O taip atsitinka tada, kai mes dar turime užsilikusį vieną kitą blogą palinkimą. Tada mes aiškiname Dievo įstatymus, taikydami juos prie savo silpnybių. Tada norime save įtikinti, kad toks ir toks priesakas visai mums netaikytinas arba taikytinas kur kas mažesniame laipsnyje. Todėl Dievo įstatymai laužomi be jokios baimės. Pagaliau mes išsiugdome tokia apgaulingą sąžinę, kad savo darbus, kuriais pažeidžiame Dievo įstatymus, laikome gerais, beveik dorybėmis. O apverktina sielos būsena! Koks galas laukia tavęs turint tokią sąžinę? Tas tavo vadas, apgaulinga sąžinė, kiekviename žingsnyje tave apgaudinėjanti ir klaidinanti, veda per sunkiausias kaltes įtikinėdama, jog esi sąžiningas ir nedarai nieko blogo. Saugokis, kad neišsiugdytum tokios apgaulingos sąžinės! Apšviesk mane, Viešpatie, savo šviesa ir tiesa, kad pažinčiau, kas mano sąžinėje yra netikro ir klaidinančio!

II. Pavojinga klausyti tokios sąžinės

Kas vadovaujasi apgaulingos sąžinės balsu, tas sąžinės kovoje su geismais pasiduoda jiems ir be baimės daro nusižengimus, tas sunkiai nusidėjęs ramiai ilsisi, nieko sau neprikaišiodamas, tas rūpestingai košia uodus, o kupranugarius ryja, tai yra mažas kaltes laiko didelėmis, o didelių visai nelaiko nusidėjimais. Žydai bijojo įeiti į stabmeldžio Piloto namus, tuo tarpu nebijojo Kristaus prikalti prie kryžiaus, nors gerai žinojo, jog Jis yra Mesijas. Bijok ir drebėk, kad ir tavo sąžinė nebūtų panaši į tų žydų sąžinę. Rūpestingai perkratyk savo širdies jausmus ir darbus, ar jie nėra suklaidinti apgaulingos

sąžinės. Į dangų veda tik baili sąžinė siaurais gyvenimo takeliais. Visuose savo darbuose būk griežtas ir teisingas!

Lapkričio 28 diena

Apie blogą pavyzdį

I. Vargas tiems, kurie jį duoda

Kristus tokį prakeikimą yra išdavęs visiems piktintojams. Tas piktintojų prakeikimas yra teisingas, kadangi žmogus, kuris veda Kristaus Krauju atpirktas sielas į papiktinimą, yra tikras žmogžudys, bet ne kūno, o sielos, nes veda ją į amžinąją prapultį. Ši nuodėmė yra bjauri ir nusipelno pragaro, kadangi piktoji dvasia jau seniai, nuo pat pasaulio pradžios, ja naudojasi žmonėms vesti į pragarą. Ši nuodėmė yra bjauri ir dėl to, kad papiktinimu žmogus ardo išganymo darbą, kurį Kristus yra dėl mūsų atlikęs, ir veda į pragarą tuos, kuriuos Kristus atpirko savo Brangiausiuoju Krauju. Kiekviena siela yra begalinės vertės, kadangi ji kainuoja tiek, kiek Kristaus Kraujas. Todėl ją pražudyti yra nedovanotina nuodėmė. Perkratyk savo gyvenimą: gal atrasi daug tokių atsitikimų, kada savo nuodėmėmis papiktinai kitus ir nuvedei juos į pražūtį. Ar pataisei tai, ką blogo esi padaręs? Ar už tai atgailavai? Ar tas sielas, kurias papiktinai, stengeisi ištraukti iš pražūties? Gal jos ir šiandien dėl tavo kaltės kenčia amžinas kančias? Apmąstyk, gal ir dabar užuot davęs gerą pavyzdį, duodi kitiems blogą ir piktinantį pavyzdį, užuot puošęs savo gyvenimą dorybėmis, puoši nuodėmėmis ir kitus prie to patrauki. Kokį pašaukimą beturėtum, temato visi gerus tavo darbus, kad garbintų tavo Tėvą, kuris yra danguje.

II. Vargas tiems, kurie juo seka

Nedorybė taip plačiai įsiviešpatavo pasaulyje, kad dorybė nedrįsta nė pasirodyti. Papiktinimai sutinkami kiekviename žingsnyje, todėl sunku jiems atsispirti. Tesaugo Dievas tave nuo tų papiktinimų! Nesigėdyk blogų žmonių akyse daryti gera! Stipriai irkis prieš papik-

tinimų srovę ir nesidrovėk viešai išpažinti savo Dieviškojo Mokytojo mokslo. Taip darė Tobitas, kuris, kai beveik visas Izraelis stabams aukojo aukas, vienas nesidrovėjo viešai garbinti savo Sutvėrėjo ir peikti tų, kurie Jį užmiršo. Ir tu taip daryk! Tavo darbai, geras tavo pavyzdys tesugėdina nusidėjėlius ir teatveda juos į gerą kelią. Jeigu gėdysiesi Jėzaus ir Jo vardo žmonių akyse, Jis tave ir tavo darbus sugėdins savo Tėvo akyse.

„Išganingus patarimus davė jiems.“

Lapkričio 29 diena

Apie Švč. Altoriaus Sakramentą

I. Švenčiausiasis Sakramentas
yra mūsų suraminimas

Ar galiu drįsti nerimauti ir liūdėti, o mano Išganytojau, kada Tu gyveni čia pat prie manęs, Altoriaus Sakramente? O, kokia laiminga yra siela, kuri gali džiaugtis tokiu artimu sugyvenimu su savo dangaus Sužadėtiniu! Nėra tokio daikto, kurio trokšdama negautų. Iš Tavęs, o Išganytojau, pasislėpusio Altoriaus Sakramente, galiu gauti visa, ko reikia sielos išganymui. Jeigu esu neregys, Tu mane apšvieti, jei silpnas, Tu mane sustiprini, jei nuliūdęs, mane linksmini, jei sergu, mane išgydai. Tu esi mano apsigynimas nelaimėse, prieglauda nepasisekimuose. Tu esi mano Užtarėjas, Tėvas ir viskas. Argi nereikia stebėtis, kad Tau tarnauti pasižadėjusios sielos, turėdamos tiek dvasios reikalų, reikalingos Tavo pagalbos, nesiartina prie Tavęs, visų malonių šaltinio. Iš to reikia spręsti, kad tos sielos Tavęs nemyli. Tačiau Tu esi ne tik mano Dievas ir Išganytojas, bet ir mano Teisėjas. Todėl privalau rūpintis, kaip Tave, savo Teisėją, suminkštinti, kaip Tave užrūstintą permaldauti. Tai pasieksiu, jei su pasitikėjimu ir meile lankysiu Tave Švenčiausiajame Altoriaus Sakramente.

II. Švenčiausiasis Sakramentas yra mūsų valgis

„Mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas“ (Jn 6, 55). O, kokia nuostabi yra Kristaus meilė! Iš savo kūno padarytį tikrą valgymą ir iš savo kraujo tikrą gėrimą! Norėti, kad aš, silpnas sutvėrimas, priimčiau Tave, savo Dievą ir Išganytoją! Norėti, kad aš Tavyje ir Tu manyje būtum, kad su Tavimi susijungčiau vienybe, šventa, nuolatine ir nepertraukiama! O stebukle, didžiausias iš visų stebuklų, o meile, viršijanti visas kitas meiles! Koks nedėkingumas žmonių, kurių nesujaudina Viešpaties Jėzaus meilė, kurie vengia Viešpaties Jėzaus Švenčiausiajame Altoriaus Sakramente, Jo dažniau neaplanko arba Jį retai priima, kurie Jį, tarsi sunkiausią naštą, atmeta, kurie, prie tos ugnies būdami, nesušyla ir neužsidega meile Jam! Toks paniekinimas yra vertas Dievo neapykantos. Taip, Viešpatie, visi, kurie Tavęs šalinasi, žus. Nuo šios dienos artinsiuosi prie Tavęs, o mano Jėzau, su meile ir pasitikėjimu. Perkeisk mane per Švenčiausiąjį Sakramentą į save!

III. Švenčiausiasis Sakramentas yra pavyzdys mirties patale

Baisi yra kelionė, į kurią išsirengęs ligonis. Galingi sielos priešai puldinėja tada iš visų pusių ir artinantis mirčiai didina ir stiprina savo jėgas, kad sielas nuvestų į pražūtį. Tokiomis sunkiomis aplinkybėmis Viešpats Jėzus vis dėlto mūsų neapleidžia. Pats ateina pas mus ir stiprinančia gyvenimo duona peni mus, kad toje paskutinėje kovoje nebūtume nugalėti. O Švenčiausiasis Sakramente! Nuo šios dienos šauksiuosi Tavo pagalbos. Padėk man tą paskutinę gyvenimo valandą, kad ištverčiau Dievo malonėje, nugalėčiau savo sielos priešus, kad mirčiau šventųjų mirtimi ir, pagaliau, kad su Tavimi gyvenčiau per amžius.

Lapkričio 30 diena

Apie šv. Andriejų

I. Šv. Andriejus yra Kryžiaus mokinys

Šv. Andriejus buvo pirmasis Kristaus mokinys ir pirmasis Kryžiaus mokinys. Negalima atskirti vieną nuo kito tų dviejų dalykų, t. y. Kristaus ir Kryžiaus. Šv. Andriejus buvo ir Kristaus, ir Kryžiaus mokinys. Laiminga toji naktis, kurią šventasis praleido su Kristumi, kurią jis galėjo artimiau pažinti Kristų. Šv. Andriejus, pasirinkdamas Viešpatį Jėzų savo Mokytoju, kartu pasirinko nešti ir Jo Kryžių, o Viešpats Jėzus kartu su savo mokslu įkvėpė ir meilę Kryžiui. Todėl šv. Andriejus nieko taip karštai nemylėjo, kaip Kryžių. Iš meilės jam išsižadėjo pasaulio, turtų, savo tėvų ir viso to, kas buvo priešinga Kryžiaus meilei. Tas mokslas apie Kryžiaus meilę gal tau yra nežinomas, bet jis būtinai reikalingas, nes yra tavo Mokytojo mokslas ir viena iš svarbiausių kiekvieno krikščionio pareigų. Kristus, mirdamas ant kryžiaus, mums paliko Kryžių kaip išganymo vadovą. Niekur kitur nerasiu Tavęs, o mano Išganytojau, kaip tik Kryžiuje; niekuo kitu Tau neįtiksiu, kaip tik Kryžiumi, jei kantriai nešiu jo sunkią naštą.

II. Šv. Andriejus yra Kryžiaus apaštalas

Šv. Andriejus taip karštai visoms tautoms ir visiems žmonėms skelbė Kryžiaus paslaptį, kad tie, kurie klausė Jo pamokymų, kantriai ir su meile nešė savo kasdienius kryžius, kuriuos anksčiau laikė nepakeliamais. Tas pats Kryžius yra skelbiamas ir šiandien. Ne mažesnio sunkumo jis yra dabar, kaip ir anais laikais, ir mes privalome jį nešti su ne mažesniu uolumu ir karštumu kaip pirmųjų amžių krikščionys. Kryžius atidarys tau dangaus karalystės vartus.

III. Šv. Andriejus yra Kryžiaus kankinys

Šv. Andriejaus apaštalavimo darbų ir visų jo troškimų mirti kaip Kristui pabaiga yra kryžiaus prieglobstyje. Pamatęs kryžių, jis skuba

prie jo, apsikabina jį ir tarsi nuo kokio sosto karštai kalba apie meilę Kryžiui. Kryžių laiko visų savo darbų apvainikavimu, garbingai ant jo miršta, tarsi prakilniame ir išaukštinančiame guolyje, kad sutaptų su savo Mokytoju, taip pat ant kryžiaus mirusiu. O Viešpatie, kada ateis laikas, kai aš laikysiu garbe dėl Tavęs kentėti ir mirti? Koks skirtumas tarp Tavo apaštalo dvasios ir mano apsileidimo! Girdžiu jį šaukiantį: o šventasis ir numylėtasis Kryžiau, mano darbų tiksle! O aš? Aš nusimenu dėl menkiausio nemalonumo ir atsisakau kantriai kentėti! O šventas Kryžiau, nors dar gerai tavęs nepažįstu, tačiau noriu tave mylėti visa širdimi. O, Viešpatie Jėzau! Noriu su Tavimi gyventi ir mirti ant kryžiaus!

Gruodžio 1 diena

Apie du Ganytojo atėjimus

I. Pirmasis – gailestingumo atėjimas

Pradėdamas adventą apmąstyk, kaip reikia jį praleisti. Šv. Katalikų Bažnyčia, kalbėdama apie pirmąjį Kristaus atėjimą, trokšta parengti tave antrajam, teisingumo atėjimui, ir paraginti, kad sekdamas Ganytojo dorybėmis, išvengtum baisaus Teisėjo teismo. Dievas, nusižeminęs ir kenčiąs, advento laikotarpyje yra ypatingas tavo gyvenimo paveikslas. Apmąstyk stebėtino Dievo nusižeminimo paslaptį. Esi niekas, ir netgi mažiau nei niekas, kadangi esi nusidėjėlis, tačiau nori save išaukštinti ir iškilti virš kitų. Gi Dievas, aukščiausia galybė, nusižemina, kad tave atpirktų. Bet neišganys tavęs, jeigu pats nenusižeminsi. Pažiūrėk, kaip kenčia Išganytojas, ateidamas į šį pasaulį! Visko stinga, nieko neturi: nėra padoraus gyvenimo, nėra vietos, kur galėtų priglausti savo galvą. Kenčia šaltį ir kitokius nepatogumus. Pasiruošk Kristaus atėjimui save varžydamas ir pasninkaudamas, susilaikydamas nuo žaidimų, šokių ir kitų pasilinksminimų.

II. Antrasis – teisingumo atėjimas

Tas, kuris dabar ateina pažemintas, atskirtas nuo žmonių ir teisiamas, ateis savo didybės šviesoje ir galybėje teisti gyvųjų ir mirusiųjų. Tad su viltimi ir meile laukiant Jo pirmojo atėjimo, reikia su baime laukti Jo antrojo – teisingumo atėjimo. Dėl to Šv. Bažnyčia advento pradžioje mums primena baisią teismo dieną. Tai yra geriausias akstinas, žadinąs mus su baime dirbti dėl savo sielos išganymo. Jeigu tą dieną bus išganyti ne visi teisieji, tai kas bus su nusidėjėliais ir netobulais žmonėmis? Kas bus, jeigu paniekinsime Išganytojo malones? Kada Jis sėdės Teisėjo soste, į savo amžinąją garbę priims tik tuos, kurie bus Juo sekę savo gyvenime. Tik su ta sąlyga Jis gali būti vadinamas mūsų Išganytoju. Jeigu nori būti Jo garbės dalininku, stenkis savo darbais įgyti visas galimas Jo dieviškojo gyvenimo dorybes. Jeigu Jo prakartėlė, Jo neturtas ir apleidimas nebus tau gyvenimo pavyzdys, tai bus tavo nuteisimas ir pasmerkimas amžinajai pražūčiai. Laimingas būsi, jeigu pamilsi Jo pirmąjį atėjimą ir seksi Jo pėdomis.

Gruodžio 2 diena

Apie Dievo žodį

I. Dėl ko neklausome Dievo žodžio

Dievo žodžio neklausome dėl to, kad Jo nemylime. Tau stinga gyvo tikėjimo, kuris tave įtikintų, jog žodis, kuris yra tau skelbiamas, yra Dievo žodis. Jeigu iš tikrųjų taip manytum apie Dievo žodį, argi drįstum kada nors apleisti bažnyčiose sakomus pamokslus? Jei turėtum gyvą tikejimą, kaip karštai ir su kokia pagarba klausytum pamokslų! Kartu su Samueliu sakytum: „Kalbėk, Viešpatie, nes tavo tarnas klauso“ (1 Sam 3, 10). Kai ateini į bažnyčią pasiklausyti pamokslų, ar savo širdyje manai, jog tai Dievas kalba, jog žodis, kurį tu girdi, yra amžinos Tiesos žodis? Pranašai pradėdavo savo kalbą tokiais žodžiais: „Taip sako Viešpats.“ Taigi būk tikras, jog Dievas tau

skelbia savo amžinąsias tiesas, jog Jis tau apreiškia savo šventą valią. Dėl ko taip retai klausaisi tos amžinosios tiesos, tos Dievo valios? Dažnai atsikalbinėji nuo pamokslų klausymo nieko nereiškiančiomis priežastimis, pvz., blogu oru, tariama nesveikata, padoraus drabužio stoka ir kitais mažos vertės dalykais. Tie ir kiti panašūs atsikalbinėjimai nieko nereiškia. Ir jie tavęs neatleidžia nuo kaltės dėl pamokslų neišklausymo. Gal skundiesi per ilgais pamokslais ir dėl to jų nenori klausytis? Žiūrėk, kiek laiko praleidi atlikdamas kitus, visai nenaudingus darbus. Tau nesunku tris, keturias valandas riogsoti teatre, kur blogas ir troškus oras, o paskirti pusvalandį išklausyti pamokslui – sunku. Tai yra savęs apgaudinėjimas. Kada kreipiesi į Dievą, tai nori, kad Jis tave išgirstų, o kada Jis kalba tau, tai Jo ir klausyti nenori. Kas iš Dievo yra, tas Dievo žodžio klauso. Tu Jo neklausai, taigi nesi iš Dievo.

II. Dėl ko tau nepatinka Dievo žodis

Dėl to, kad jis yra per daug šventas ir atrodo labai paprastas.

1. Mes ieškome ir trokštame iškalbos ir skambių žodžių. Bet kas iš to? Kokia iš to nauda? Dažnai skambūs žodžiai praūžia pro mūsų ausis neduodami mūsų sielai jokių vaisių. Dievas paprastai kalba mums ramiais tiesos žodžiais.

2. Kai kuriems Evangelijos tiesos atrodo per daug skaudžios. Norėtųsi, kad tos tiesos butų pritaikytos prie mūsų silpnybių. Evangelijos tiesos negali mums patikti, kadangi jos peikia mūsų silpnybes ir darbus. Sunku yra girdėti žodžius: tau nevalia to daryti. Tokios yra priežastys, dėl ko mums nepatinka pamokslai. Tuo tarpu reikia žinoti, jog Dievo žodis, išgirstas per pamokslą, yra būtinas mūsų sielai išganyti. Tad klausyk Jo su didžiausia pagarba. Jis yra tavo sielai dangaus penas, stiprinantis kelionėje į dangų. Jeigu jį atmesi, tai Dievas gali iš tavęs jį atimti taip, kaip atėmė iš žydų, ir atiduoti kitiems, kurie galėtų juo naudotis.

Gruodžio 3 diena

Apie šv. Pranciškų Ksaverą

I. Šv. Pranciškaus pašaukimas apaštalauti

Dievas parengė šv. Pranciškų apaštalavimui, suteikdamas jam nepaprastas prigimties dovanas, ypač duodamas jam širdį, pilną dvasios ir pasiaukojimo ir laisvą nuo žemės rūpesčių. Teikdamas jam nepaprastų malonių, Dievas apreiškė taip pat ir tai, kas jo laukia, ką jis turės iškęsti dėl Dievo vardo; taigi parodė jam grandines, kuriomis bus surištas, kalėjimus, kur bus pasodintas, tolimas negyvenamas salas, kur bus išvežtas, stabmeldžių gimines, kurioms skelbs Dievo žodį, ir visas kitas nelaimes, kurios jo laukia einant apaštalavimo pareigas. Šventasis savo dvasioje visa tai matė ir priėmė su džiaugsmu, trokšdamas dar daugiau kentėti dėl Kristaus. Jis buvo apsunkintas kryžiais, mes gi nenorime nešti nė vieno kryželio. Pagaliau, popiežius ir šv. Ignacas siunčia jį į Indiją skelbti Dievo žodį, perduodami Dievo valią šiais žodžiais: „Eik, Ksaverai, kur tave Dievas šaukia ir visus uždek ugnimi, kuria pats degi: visas pasaulis tavimi pasitiki, tai yra tavęs vertas darbas." Taip ir tu, kaip šis apaštalas, klausyk Dievo balso ir ištikimai vykdyk savo pašaukimo pareigas. O matydamas savo silpnybes, tark su juo: „Jei Dievas su mumis, kas prieš mus?"

II. Šv. Pranciškaus apaštalavimo darbai

Be galo prakilnūs ir be galo dideli buvo tie darbai. Kadangi jis nėra apleidęs jokio gero darbo, būtume neišmintingi, jei bandytume juos visus išvardyti. Jeigu norėtume papasakoti apie jo keliones, nesugebėtume to padaryti, kadangi, kaip rašoma, jos buvusios kasdienės. Žvelgdami į jo pamokslus, patarimus, perspėjimus, įvairius artimo meilės darbus, matysime, jog tie darbai buvo kasdienis šv. Pranciškaus užsiemimas. Ir apie jį, kaip apie šv. Paulių, galima pasakyti: „Tarsi čia būdamas, perėjo pasaulį." Kas galėtų išpasakoti, kiek jis iškentėjo persekiojimų, nelaimių, vargų, kiek kartų nedori žmonės jo gyvybei spendė pinkles? Alkis, paprasčiausių kasdieniam gyvenimui

reikalingų daiktų stoka buvo artimiausi kiekvienos dienos draugai. Bet tuo nepasitenkindamas pats laisvu noru vargindavo savo kūną pasninkais ir plakimu. Jis niekada neturėjo poilsio. Naktimis melsdavosi, dienomis dirbdavo ir save laikydavo nenaudingu Dievo tarnu. Jo globai buvo pavestos visos Rytų Bažnyčios. Turėdamas tokią plačią darbo dirvą, šv. Pranciškus rūpinosi į Kristaus tikėjimą atversti daugiau naujų kraštų. Šventasis galėjo padaryti viską, savo darbuose nematė jokio sunkumo, kadangi degė nepaprasta meile Dievui ir troškimu gelbėti sielas. Ak, kokie tingūs mes esame tarnaudami Dievui. Kokie gi mūsų darbai? Kelerių metų, o gal ir viso mūsų gyvenimo geri darbai negalėtų prilygti geriems darbams, šv. Pranciškaus padarytiems per vieną dieną. Jis niekada nebuvo patenkintas savo uolumu, mes gi visada esame ramūs ir patenkinti savo tinginyste.

III. Nepaprasti šv. Pranciškaus apaštalavimo žygiai

Apie tuos žygius negalima skaityti be nusistebėjimo. Jis atvertė tūkstančius stabmeldžių, Evangelijos šviesa apšvietė daugiau kaip šešiasdešimt žemių, pakrikštijo daugiau kaip penkiasdešimt karalių, į Katalikų Bažnyčią patraukė daugybę plačiausių kraštų. Tie ir kiti stebuklingi šv. Pranciškaus darbai buvo padaryti tik per dešimt metų. Visų tų darbų vaisius buvo garbinga ir šventa mirtis ir, pagaliau, gausus užmokestis danguje. Mes, negalėdami atversti pasaulio taip, kaip šv. Pranciškus, pasirūpinkime pirmiausia patys atsiversti. Mumyse yra pasaulis, kurį privalome numarinti ir pažaboti vargindami kūną.

Gruodžio 4 diena

Apie gerą mirtį

I. Kad gerai numirtume, reikia gerai gyventi

Tokia yra taisyklė, kurią duoda Šv. Raštas. „Bet jų galas, – sako šv. Paulius, – bus toks, kokie jų darbai“ (2 Kor 11, 15). Medis griūva į tą pusę, į kurią yra palinkęs. Tokia yra prigimties taisyklė. Žmogus miršta taip, kaip gyveno. Toks yra malonės įstatymas. Būtų dide-

lis stebuklas, jei medis, palinkęs į šiaurę, nugriūtų į pietus. Taip pat būtų nemažas stebuklas, jei žmogus, atsidavęs savo palinkimams ir su jais gyvenęs, vieną valandą prieš mirtį atsiverstų ir mirtų šventųjų mirtimi. Paprastai tokios staigios permainos neįvyksta, ypač mirties valandą, kada viskas daroma taip, kaip buvo įprasta. Nepjauname, ko nesėjome. Garbės vainikas yra garbingo nugalėjimo užmokestis, krikščioniška mirtis yra krikščioniškų darbų vaisius. Kaip galima tikėtis paskutinę gyvenimo valandą staiga pasikeisti, blogai praleidus visą amžių? Jeigu gyvendamas neturėjai gerų darbų, su kuo pasirodysi teisingojo Teisėjo akyse ir už ką norėsi gauti dangų? Jei nori numirti teisiųjų mirtimi, tai gyvenk taip, kaip gyveno teisieji.

II. Kad gerai numirtume,
reikia nuolat mąstyti apie mirtį

Nuolatinis mirties apmąstymas atitraukia nuo prisirišimo prie šio pasaulio. Žiūrėk, ar padėjo jau mirusiam ir supuvusiam kūnui turtai, garbė, aukštas vardas, artimi giminystės ir pažinties ryšiai su šio pasaulio didžiūnais? Ar jam padėjo jo grožis ir papuošalai? Niekas nepadėjo, niekas neišgelbėjo jo nuo likimo, kuris skirtas kiekvienam šiame pasaulyje gyvenančiam žmogui. Dulkė esi ir dulke pavirsi. Mirties apmąstymas pašalina mirties baimę. Dažnai apie ją mąstyk, tada ji nebus tau tokia baisi, jos smūgis nebus tau toks skaudus. Nuolatinis mirties apmąstymas padarys tai, kad tu jos lauksi ateinant ir visada būsi pasirengęs ją sutikti. Todėl savo vaizduotėje įsitaisyk vietą, kur visada gyventų mintis apie mirtį, tada niekada sunkiai nenusidėsi ir numirsi gera mirtimi.

Gruodžio 5 diena

Apie veidmainišką uolumą

I. Veidmainiškas uolumas yra uolumas iš savimeilės

Kas vadovaujasi Evangelijos uolumu, tas neieško nieko kita, tik Dievo garbės. Tas nežiūri savo patogumų, nesistengia kitiems patikti

ir savo darbais juos prie savęs patraukti, bet viską daro dėl didesnės Dievo garbės. Visai priešingai elgiasi veidmainis. Visa, ką jis daro gera, net skaudžiausius savęs suvaržymus, paaukoja slaptiems tikslams, kurių pirmasis yra vien tik savo patogumas. Sunkiausi darbai jam atrodo lengvi, kadangi yra naudingi jo savimeilei. Jėzus Kristus priekaištavo veidmainiams fariziejams už tai, kad jie buvo pasirengę padaryti viską, pajudinti net sunkiausią akmenį, kad tik patrauktų žmones į savo pusę. Bėda tokiems darbininkams ir jų sekėjams! Ne toks privalo būti tavo uolumas.

II. Veidmainiškas uolumas yra uolumas iš puikybės

Dievas atmeta nesujungtą su nusižeminimu uolumą. Pasirodymas, didybė sunaikina nuopelną ir visus gerų darbų vaisius. Kristus visada buvo priešiškas dirbtiniam skaudžiam fariziejų gyvenimui. Juk ko iš tikrųjų fariziejai geidė ištikimiausiai vykdydami Mozės įstatymus, jeigu ne garbės, kurią tikėjosi gauti iš žmonių. Jie buvo išdidūs, trokštą sau kuo didžiausios garbės, atrodė gyveną susivaržę, o iš tikro mylėjo patogų, niekuo nevaržomą gyvenimą. Toks uolumas yra apgaulingas ir niekam tikęs. Dievas savo tiesas atima iš išpuikusių ir šio pasaulio išminčių ir apreiškia tik nusižeminusiems. Jeigu nori, kad tavo uolumas teiktų Dievui garbę ir būtų naudingas žmonėms, venk puikybės ir tuščios garbės, pamilk nusižeminimą ir vienatvę. Tai bus tikras Kristaus uolumas.

III. Tavo uolumas yra veidmainiškas

Tokiu uolumu fariziejai skyrėsi nuo kitų. Toks uolumas dažnai būdingas ir maldingiems žmonėms, kurie nieko nepateisina, niekam nedovanoja. Nuolanki, kantri, kenčianti meilė, apie kurią kalba šv. Paulius, jiems yra nežinoma. Tuo tarpu sau jie visada nuolankūs. Kitus visada peikia, įtarinėja, smerkia, nedovanoja mažiausių prasižengimų, kitiems uždeda sunkiausias pareigas, tuo tarpu save visada teisina, niekada savęs nepripažįsta kaltais. Tebūnie tavo uolumas visada pilnas meilės, malonus, išmintingas, ramus, niekada neprisirišęs prie savęs. Nedaug kalbėk, bet daug dirbk.

Gruodžio 6 diena

Apie tris Dievo garbinimo būdus

I. Pirmasis būdas – širdies jausmais

Mūsų širdis privalo būti amžinas aukuras ir nuolatinė auka Dievo garbei: auka todėl, kad visada privalo suprasti savo menkumą lyginant su begaliniu Dievo didingumu; aukuru, kadangi širdyje, kaip kokiame aukure, kiekvienas privalo sudėti Dievui auką iš savęs: savo asmens, savo jausmų ir troškimų. Tuo atžvilgiu žmogus tarsi suskaidomas į dvi dalis. Viena jo dalis kyla aukštyn į Dievą ir apie Jį mąsto, antroji nusileidžia žemiausiai ir mąsto tik apie savo menkumą ir silpnybes. Taip mąstydamas iš tikrųjų atiduosi Dievui tinkamą pagarbą.

II. Antrasis būdas – gerais darbais

Žmogus, užsidegęs Dievo garbės troškimu, nieko daugiau negeidžia, kaip tik to, kad Dievas visame pasaulyje būtų tinkamai garbinamas ir kad Jam visi tarnautų. Todėl toks žmogus pamokys nemokantį garbinti Dievą, kaip reikia Jį garbinti, perspės ir pamokys nusidedantį Dievo garbei. Iš to spręsk, ar tu garbini Dievą, kaip pridera Jį garbinti, ar ne. Ar susigrauži ir nuliūsti matydamas ir girdėdamas, kaip žmonės niekina ir pajuokia Dievą ir Jo šventąjį tikėjimą? Ar rūpiniesi, kad tie, kurie yra tavo globoje, arba bent su kuriais palaikai artimus santykius, ne tik nenustotų tikėjimo, bet jame augtų ir lavintųsi? Ar mokai juos tikėjimo tiesų? Ar ragini, kad dažniau priimtų šventus sakramentus? Taigi ar rūpiniesi, kad ir kiti atiduotų Dievui priklausančią garbę? O, Dieve! Perkeisk mane, uždek mano širdį Tavo meilės ugnimi, kad ir kitus galėčiau pakeisti ir kitiems galėčiau įkvėpti tą šventą Tavo meilės ugnį!

III. Trečiasis būdas – geru pavyzdžiu

O Viešpatie, nedavei man progos iškalbingai skelbti žmonėms Tavo žodį, Tavo šv. mokslą, kad juos prie Tavęs patraukčiau! Visa, ką galiu, tai mano darbai. Pasistengsiu tais darbais, Tavo malonei pade

dant, duoti gerą pavyzdį savo artimiesiems. Suteik man, Viešpatie, tą malonę, kad aš ramiu ir išmintingu gyvenimu patraukčiau žmones prie Tavo garbės, kad savo padoriu elgesiu uždegčiau kitų širdyse meilę skaistybei. Karštai melsiuosi už tuos, kurie visai nesimeldžia. Būsiu laimingas, jeigu iki galo ištversiu šituose savo pasižadėjimuose ir troškimuose!

Gruodžio 7 diena

Apie Kristaus meilę

I. Kaip Kristus yra pamilęs žmones

Tik per palyginimą nors dalinai galėsime suprasti, kaip Kristus myli žmones. Įsivaizduok didelį nusikaltėlį, nuteistą mirti. Vienturtis karaliaus sūnus, apimtas gailestingumo jausmų, puola savo Tėvui po kojų, prašydamas malonės tam nusikaltėliui. Kadangi jo prašymas nieko nepadeda, tai iš didelio gailestingumo jis pasiaukoja mirti vietoj nusikaltėlio. Tėvui sutikus, karalaitis skubiai žengia į mirtį iš nusikaltėlio nereikalaudamas nieko kito, tik jo širdies ir meilės. Šitas palyginimas reiškia, jog tas nusikaltėlis esi tu, kuris dėl savo sunkių kalčių buvai pasmerktas amžinajai pražūčiai. Užrūstintas karalius yra dangaus Tėvas, kuris teisingai reikalauja atlyginimo už nusikaltimą. Tas save paaukojęs kunigaikštis, gelbstintis tavo gyvybę, yra Viešpats Jėzus, kuris, mirdamas ant kryžiaus, tave išvadavo iš amžinosios pražūties. Jo mirtis yra baisi. Tačiau Jis ją priima laisva valia, niekuo kitu nesivadovaudamas, tik meile. Ir ko Jis nori iš tavęs kaip atlygio? Nieko kito, kaip tik to, kad tu Jį mylėtum. Tačiau tu ir to nenori Jam duoti. O širdie, esi kietesnė už uolą, todėl nesusijaudini matydama Išganytoją vietoj tavęs ant kryžiaus prikaltą!

Kartą pamilęs savuosius, iki galo juos mylėjo.

II. Kaip Kristus dar ir dabar tebemyli žmones

Žmonės, Kristaus mirtimi išvaduoti iš piktosios dvasios vergijos, geidžia, kad Kristus vėl už juos numirtų ir savo nusidėjimais ren-

gia Jam naujus kančių ir mirties kryžius. Tačiau mieliausiasis Viešpats Jėzus ir tokiems žmonėms yra gailestingas Tėvas: žada dovanoti jų kaltes, jeigu tik jie gailėsis už savo nuodėmes ir rodys Jam savo meilę. Viešpats Jėzus taip myli žmones, kad savo Bažnyčiai paliko teisę atleisti žmonėms jų kaltes ir nuplauti juos Jo Brangiausiuoju Krauju. O mano Išganytojau! Duok man pažinti Tavo meilę ir padaryk taip, kad jos niekada neprarasčiau.

Gruodžio 8 diena

Apie Nekaltąjį Švč. Mergelės Marijos Prasidėjimą

I. Švenčiausioji Mergelė Marija yra skaisti, nesutepta

Dieviškasis Sužadėtinis garbina Mariją už tai, kad Ji yra skaisti ir laisva nuo mažiausios nuodėmės. Žodis išrinko Ją sau savo gyvenimo vieta, todėl turėjo Ją apsaugoti ir nuo nusidėjimų įtakos. Motinos pažeminimas būtų kartu ir Sūnaus pažeminimas. Kad Marija būtų be jokios Adomo nuodėmes dėmės, to reikalavo meilė Jos mieliausiojo Sūnaus, kuris kitaip ir nebūtų galėjęs pasirinkti Marijos savo Motina. Aš dėl to džiaugiuosi, o Nekaltoji Mergele, skaistesne už saulės spindulius! Stebiuosi galingojo Dievo santvarka ir Tavo Nekaltąjį Prasidėjimą laikau didžiausia Tavo motinystės dovana. Bet kaipgi galiu drįsti pasirodyti Nekalčiausiosios Mergelės akyse būdamas suteptas tokiomis bjauriomis nuodėmėmis? Negaliu būti Marijos sūnus, jeigu nesu skaistus ir nekaltas, nei Jos tarnas, jeigu neseku Jos šventumu.

II. Švenčiausioji Mergelė Marija
yra graži ir papuošta dorybėmis

Marija buvo apdovanota nepaprastomis prigimties ypatybėmis. Bet tos ypatybės negali būti sulygintos su Marijos sielos ypatybėmis. Mąstyk apie tas dangaus malones, kuriomis buvo apdovanotos pačios pirmosios Jos prasidėjimo valandos. Dievas, tverdamas Mariją, turėjo omenyje visas Kristaus tobulybes ir norėjo, kad Marija būtų apdovanota tomis tobulybėmis ir tuo būtų panaši į savo Sūnų. Kokia

Dievo malonė! Koks Dievo dosnumas! Koks Marijos dėkingumas! Ji garbino savo Sutvėrėją, save nužemino, save paaukojo Jam kaip savo meilės tikslui. Tai Marijai atvėrė naujų malonių šaltinius. Marijos dėkingumas pasmerkia tavo nedovanotiną apsileidimą ir Dievo užmiršimą. Esi įgijęs tiek daug Dievo malonių, tačiau vis tebesi Dievui nedėkingas ir Jį rūstini naujais nusidėjimais. Argi nesiliausi Jį rūstinęs? O Marija, duok man savo širdį ir savo dėkingumą.

Gruodžio 9 diena

Apie aukštą kilmę

I. Aukšta kilmė be dorybės yra tuštybė

Visai be reikalo save išaukštini ir nori atsiskirti nuo kitų dėl to, kad tavo tėvų, arba tavo senelių vardas yra plačiai žinomas, kad esi aukštos kilmės. Tariamasis aukštas tavo vardas yra tikra tuštybė. Tiesa, grožis duoda žmogui skaistų veidą, malonias akutes, šviesius plaukus ir taip toliau, sveikata duoda tvirtą kūno sudėjimą, turtai yra toks dalykas, kad juos naudodamas gali padaryti ką nors gera. Bet ką gi gera duoda aukšta kilme, garsus vardas? Ar jie tave padaro turtingą, ar gal geresnį už kitus? Ne. Nieko nepadės nei aukščiausias vardas, nei garsiausi tavo senolių darbai. Jei pats neturėsi dorybių, Dievo akyse stovėsi visai žemai. Kas gali būti prakilniau, kaip būti Dievo sūnumi. Tą vardą nešioja visi krikščionys katalikai. Nepritiks tau nešioti tą vardą, jei nesirūpinsi įgyti krikščioniškų dorybių.

II. Aukšta kilmė, jungiama su nedorybėmis, yra verta didžiausio pažeminimo

Paprastai aukštose vietose esantys žmonės gerbiami dėl to, kad yra Dievo ir žmonių išrinkti tvarkai žmonėse palaikyti. Kur kas daugiau tie žmonės gerbiami, jeigu yra dori. Bet jie verti didžiausio pažeminimo ir neapykantos, jeigu pasinaudodami aukštomis vietomis ir prakilniu vardu, nesisaugo nedorybių ir gyvena jose prisidengę savo valdžia. Kiek nekaltų ir dorų žmonių praranda dorą dėl mūsų

tautos vadų ir švietėjų, kurie patys būdami be doros, tikėjimo, reikalingiausių gyvenimo pamatų, gyvendami nedorybėse, tais pačiais keliais veda ir tuos žmones, kuriems jie dirba. Geriau būti paprastu žmogeliu, bet doru, negu tokiu šviesuoliu-nedorėliu. Nesvarbu, koks tavo pašaukimas ar luomas, gyvenk, kaip įsakė Dievas. Taip gyveno Švenčiausioji Mergelė Marija. Kas buvo aukštesnės kilmės už Mariją ir apdovanotas tokiomis prakilniomis Dievo malonėmis? Kita vertus, nebuvo kito tokio nusižeminusio ir besirūpinančio įgyti daugiau dorybių žmogaus kaip Marija.

Gruodžio 10 diena

Apie turtus

I. Visi turtus aukštai vertina

Tokią nuomonę galima išgirsti ne tik iš tų, kurie yra prisirišę prie šios žemės, bet ir iš tų, kurie, atrodytų, gyvena dvasinį gyvenimą. Visi tarnauja turtams ir juos aukštai vertina. Visi mato juose gyvenimo patogumus ir naudą, visai neatsižvelgdami į tai, kad Dievas paslėpė juose skaudžių erškėčių dyglius. Tokios ir panašios nuomonės apie turtus prieštarauja Kristaus gyvenimui. Jis paniekino turtus ir iš mūsų reikalauja, kad prie jų neprisirištume. Jis, Dievas ir mūsų Viešpats, išsirinko sau neturtą ir pažeminimą. Kristus smerkia tuos, kurie yra prisirišę prie šio pasaulio turtų. „Pirmiausia ieškokite Dievo karalystės. Per daug nesirūpinkite savo gyvybe, ką valgysite, nei savo kūnu, kuo vilkėsite“, – sako Kristus (Mt 6, 33; 24). Jis laimina tuos, kurie yra kuo toliausiai atsitraukę nuo šio pasaulio turtų, vadindamas juos palaimintais. Protingai sekdamas Kristaus mokslu, ir tu taip pat turi elgtis.

II. Daug kas myli turtus

Šiandien žmonės, rodos, daugiau negu anksčiau garbina turtų dievaitį. Kas šiandien nemyli turtų? Prie jų prisiriša net tie, kurie savo pašaukimu yra išsižadėję visų turtų. Tarp jų yra ir tokių, kurie yra maldingi ir atsidavę Dievui, bet kai kalbama apie turtų išsi-

žadėjimą, matosi jų begalinis prisirišimas prie menkiausio žemės gėrybių trupinėlio. Argi nesupranti tavo sielai gresiančio pavojaus dėl tokio neprotingo turtų pamėgimo? Bijai jų netekti? Ar nemanai, kad tie turtai yra tavęs neverti? Kad būtum beturtis dvasioje, reikia pamilti neturtą.

III. Mažai kas neapkenčia turtų

Turtai yra visų nedorybių pradžia. Jų mylėjimas dažniausiai gimdo puikybę ir tingėjimą garbinti Dievą, žmogaus širdyje gaivina tokias ydas, kurios daugiausiai priešinasi maldingumui. Tai argi nepaniekinsi ir neatstumsi nuo savęs to nedorybių šaltinio, kuris skandina tavo sielą? Neieškok turtuose patogumų ir pataikavimo savo kūnui, bet sek Nekaltąja Mergele Marija, Viešpatį Dievą garbinančią didžiausiame neturte.

Gruodžio 11 diena

Apie prigimties ypatybes

I. Reikia taisyti prigimties ydas

Dievas kiekvienam žmogui davė gerus palinkimus, kuriuos vadiname gerosiomis sielos ypatybėmis. Bet nėra to gero, kuris neturėtų palinkimo į bloga. Tai mes greičiau pamatome, kai nusidedame. Norint išvengti nusidejimų, reikia pažinti blogus palinkimus ir jiems, kaip pikčiausiam savo sielos priešui, paskelbti karą. Jeigu leisi jiems įsikeroti, tai paskui bus per vėlu su jais kovoti – sunku bus juos pataisyti. Blogai pasielgęs teisiniesi, sakydamas: „Kalta mano sugadinta prigimtis." Tai melas. Galėjai tą prigimtį pataisyti, bet nenorėjai. Todėl dabar, kol blogi palinkimai dar nėra įsigalėję, kovok su jais. Visų pirma neapkęsk jų. Vietoj jų pamilk dorybes. Nesigailėk darbo ir rūpinkis įgyti krikščioniškų dorybių. Prisipažink Viešpačiui Dievui, jog esi silpnas ir bejėgis ir prašyk Jį galingos pagalbos. Jeigu nepasiektum savo sielos išganymo, tai pats būtum kaltas, kad rimtai nekovojai su blogais palinkimais ir neprašei Dievą pasigailėjimo.

II. Reikia pašventinti gerąsias prigimties ypatybes

Taip darydamas dideliais žingsniais žengsi prie savęs pašventinimo. Visa, ką turi gera, visas gerąsias savo sielos ypatybes panaudok tam, kad save ištobulintum ir pašventintum. Jeigu pasižymi ramiu ir taikiu būdu, pritaikyk jį meilės darbams savo artimiesiems, teikdamas jiems pagalbą jų reikaluose. Jei esi gyvas ir karšto būdo, panaudok jį tokiems geriems darbams, kurie reikalauja daug drąsos ir nepaprastų žygių, pavyzdžiui tikėjimui ginti nuo visokių išpuolių. Taip darė Elijas. Pasinaudodamas karštu dvasios uolumu, gynė Dievą ir Jo šventus priesakus. Taip pasielge šv. Marija Magdalena, savo minkštą ir jautrią širdį skirdama Kristaus meilei. Dėl ko gi ir tu negalėtum savo gerąsias prigimties ypatybes panaudoti didesnei Dievo garbei ir savo sielos naudai? Daug gero galėtum padarytı turėdamas gerą intenciją. Visi geri tavo darbai ir dorybės dažnai neturi jokios intencijos; gera intencija atneštų tavo sielai didelę naudą. O Dieve, kiek Tavo turtų paleidau niekais, visai jų nesunaudodamas! Marija, kurią per šią oktavą garbiname, yra mums pavyzdys. Ji, rūpindamasi savo gyvenimu, viską aukodavo Dievui, Ji, būdama maloninga, sekė kiekvieną savo žingsnį ir juo stengėsi patikti Dievui ir per jį įgyti didesnę Jo meilę.

Gruodžio 12 diena

Apie gyvenimo vargus

I. Mokinio skundas

Mokinys:

– O mano Dieve! Koks sunkus ir nemalonus yra tas gyvenimas: jame terandu vien tik vargus, kartybes ir sugedimą. Ašaromis pradedi savo gyvenimą, varguose pragyveni savo amžių ir, pagaliau, jį baigi skausmuose. Čia nėra nieko pastovaus, viskas pranyksta kaip dūmai. Čia nėra ramybės ir tikros laimės. Laiko permainos atneša man visokių nemalonumų. Mane persekioja ligos. Kiekvienas amžius teikia šimtus silpnybių. Nėra dienos, kad neatsitiktų kas nors nemalonaus. Viena nelaimė praėjo, žiūrėk, štai jau antra, trečia ir

daugiau nelaimių ateina viena po kitos. Kartais viskas susimaišo ir krinta ant mūsų galvų. Koks nelaimių mišinys! Kas gi pagaliau yra žmogus, kurį Tu, Viešpatie, sutvėrei į save panašų? Žmogus yra čia pasirodantis, čia vėl išnykstantis šešėlis, žmogus yra likimo žaislas ir mirties auka. Savo veido prakaite sunkiai uždirba sau duonos kąsnį, bedirbdamas išeikvoja savo jėgas ir sutrumpina gyvenimą. Kiek jis turi priešų tarp kartu su juo pasaulyje gyvenančių žmonių! Visas pasaulis rodosi kaip didžiausias būrys priešininkų, geidžiančių vienas kitą nužudyti. Galingieji išnaudoja silpnesniuosius, patys yra išnaudojami dar galingesnių. Ak, kas man duos tiek ašarų, kad galėčiau apverkti nelaimingą savo likimą? Norėčiau šiandien išsiskirti su šiuo pasauliu ir kartu su visais mane slegiančiais vargais, bet aš, nelaimingasis, turiu dar gyventi ir nešti vargų naštą! Mano kūnas privalo man tarnauti. Bet kur tau! Jis nori viešpatauti, nori, kad aš jam tarnaučiau. O, aš nelaimingas! Kas mane išgelbės iš to kūno? Perkirsk, Viešpatie, mano nelaisvės grandines. Sunkus yra mano gyvenimas! Be Tavęs daugiau nebegaliu gyventi.

II. Mokytojo patarimai

Mokytojas:

– Mano sūnau! Žinau apie tavo nelaimes, bet peikiu tavo nekantrumą. Mano karalystė nėra šiame pasaulyje. Šio pasaulio vargai privalo sukelti tau dangaus laimės troškimą. Gerai žinok, jog ne kitais keliais, kaip tik keliu, išklotu erškėčiais ir dygliais, gali nueiti į dangų. Gerai suprask, jog tiktai vargai ir nelaimės gali tau atidaryti dangaus karalystės vartus. Todėl nenusigąsk ir nenusimink ištikus net ir didžiausioms nelaimėms. Atsimink, kiek aš turėjau iškentėti, kol nugalėjau pasaulį ir nuodėmę! Nugalėjusiems duosiu paslėptą maną. Žiūrėk, kad nepataikautum savo kūnui, bet kovotum su juo, kad jis klausytų mano priesakų. Negali būti čia, žemėje, laimingas. Netrukus ateisiu ir kiekvienam užmokėsiu, kas ko bus vertas. Tavo dalykas yra išsirinkti sau užmokestį.

Štai greitai ateisiu ir mano užmokestis su manimi.

Gruodžio 13 diena

Apie šv. Liucijos dorybes

I. Jos tikėjimas maldoje

Tikėjimas yra maldos pamatas, teikiąs jai dangaus tvirtumą. Mes neišprašome Dievą, ko norime, nes meldžiamės be tikėjimo. Privalome tikėti protu, neabejodami Dievo galybe ir Kristaus pažadais; taip pat privalome tikėti širdimi, būdami tvirtai įsitikinę, jog Dievas mus išklausys. Taip meldėsi šv. Liucija: su tvirtu tikėjimu ir viltimi prie šv. Agotos karsto prašė Dievą sveikatos savo motinai. Ir tą pačią valandą Dievas išklausė jos prašymo. Dangaus Tėvas trokšta mums suteikti daugiau malonių, negu mes Jį prašome. Ar ir tu taip meldiesi? Ne. Tavo malda nėra uoli. Dažnai meldiesi pats nežinodamas ko prašąs; meldiesi be pagarbos, atšalęs, be jokio jausmo. Argi gali būti išklausytas? Paruošk savo širdį maldai širdies skaistumu ir dvasios pakėlimu – tada tavo malda bus gera!

II. Jos atsiskyrimas nuo pasaulio

Išprašiusi Dievą savo motinai sveikatos, šventoji kažką norėjo gauti iš jos kaip atlyginimą už savo karštas maldas. Kita būtų paprašiusi žemės gėrybių. Šv. Liucija prašo motiną, kad leistų jai savo turtus išdalyti beturčiams ir išsilaisvinus iš žemės ryšių, gyventi amžinoje skaistybėje. Toks privalo būti kiekvienas tobulas krikščionis - privalo išsižadėti turtų arba bent neturėti jokio prisirišimo prie jų. Šventoji, išsižadėjusi turtų, visa širdimi, visomis savo jėgomis stengėsi patikti savo sielos Sužadėtiniui. Tai gražus pavyzdys visiems, kurie jaunystėje nori tarnauti Dievui. Dievas nori, kad ir tu, jeigu to nesi padaręs, bent dabar atitrauktum savo širdį nuo pasaulio ir tvirtai pririštum ją prie Dievo.

III. Jos stiprybė kankinimuose

Šventoji Liucija yra viena narsiausių kankinių, kuri savo tikėjimą ir kantrybę patvirtino kentėjimais. Ji ne tik nebijojo kančių, bet jų

ieškojo, jas pamilo visa širdimi, gėdino budelius ir teisejus, apgindama savo draugių vienuolių ir savo garbę. Ji narsiai iškentėjo ugnį ir kalaviją ir garbingai baigė kančias. Tu gi nenori nė kiek pakentėti. Kiek dejavimų ligoje, kiek priekaištų einant žemas savo pašaukimo pareigas, kiek nekantrumo dėl menkiausio nepatogumo ir vargo, kurie yra kasdieniai mūsų gyvenimo draugai! O ką darytum, jeigu kas grasintų tave kankinti arba nužudyti? Esi be galo toli nuo tobulo krikščionio gyvenimo!

Gruodžio 14 diena

Mirtis yra arti

I. Pirmoji priežastis.
Ir ilgiausias gyvenimas yra trumpas

Kas yra žmogaus gyvenimas? Į tą klausimą atsako Šventasis Raštas, kuriame rašoma, kad žmogaus gyvenimas yra rūkas, kuris čia pasirodo, čia vel pranyksta; šešėlis, kuris tik pracina, bet neišlieka. Išminčius, visiems dalykams paskirdamas laiką, jo visai neskiria savo gyvenimui. Jis sako: „Laikas gimti ir laikas mirti“ (Koh 2, 3), lyg tie abu laikai įokiu kitu laiku vienas nuo kito nebūtų atskirti, nieko nepasakydamas apie savo gyvenimo dienas ir su Jobu jas laikydamas nieku. „Niekas yra mano dienos.“ Pats save klausk, ar prailgo tau tavo amžius, kurį praleidai? Visai ne: jis prabėgo lyg sapnas, tavo atmintyje nepalikęs jokio pėdsako. Likęs tavo gyvenimo laikas taip pat greitai prabėgs. Trumpiausia, žaibo greičiu prabėganti valandėlė jau daugiau nebegrįš. Ir taip nejučiomis prisiartins valanda, kai reikės mirti. Tada skųsiesi, kad taip greitai prabėgo gyvenimas ir kad Dievas jo nepailgino. Išminčius mus perspėja, sakydamas: „Mąstyk, jog mirtis netruks ateiti.“ Dėl ko gi manai, jog mirtis dar labai toli. Visa, ką matai, rodo mirtį, tačiau tu apie tai nenori mąstyti. Po valandėlės reikės stoti prieš Teisėją ir duoti ataskaitą už savo gyvenimą. Argi nesvarbu, kad rimtai pagalvotum apie gerą mirtį

ir taip jai pasirengtum, kad galėtum pasakyti giliai įsitikinęs: „Štai mano širdis yra parengta mirčiai, sąžinė apvalyta."

„Seniems mirtis yra duryse, jauniems pavojuose." (Šv. Bernardas)

II. Antroji priežastis.
Nėra žinoma, ar ilgai gyvensime

Jaunystė, sveikata, stiprumas negali būti ilgo gyvenimo ženklai. Tai patvirtina kasdieniai atsitikimai. Kasdieną visai netikėtai miršta tiek daug žmonių! Tu tuo nė kiek nesidomi. Visi tie, kurie dėl staigios mirties išnyko iš šio pasaulio, dėl savo amžiaus, sveikatos, turtų manė gyvensią ilgai arba bent turėsią laiko pasirengti mirčiai, bet nusivylė. Ir kas gali užtikrinti, kad ir tu neapsigausi? Tavo tikejimas, jog mirsi negreitai, dar labiau pagreitins tavo mirtį. Būk tikras, jog mirsi tą valandą, kurią visai nemanei mirti. Kiek žmonių, ilgiausiai sirgusių, netikėtai išsiskyrė su gyvenimu! Mirtis ir nuo tavęs yra visai netoli. Tu ją nešioji savyje. Turi jos, kaip sako šv. Paulius, atsaką, perspėjantį tave, jog jau nebeilgai gyvensi. Jeigu ir ilgiausiai gyventum, tai nebūtų per daug, jei ir visą savo gyvenimą paskirtum pasirengimui mirčiai, nuo kurios prasideda amžinybė be galo, be atmainų.

„Visą gyvenimą mokykis mirti." (Seneka)

Gruodžio 15 diena

Apie amžinąjį Švč. Mergelės Marijos pašaukimą

I. Marijai buvo skirta didžiausia garbė

Marija nuo amžių buvo išrinkta Dievo Motina. O laimingas sutvėrime, turintis garbės nešioti savo įsčiose Tą, kuris viską sutvėrė! Iš tos aukščiausios Marijos garbės turėjo kilti nepaprastos Marijos tobulybės. Kadangi Marija savo įsčiose pradėjo Dievo Sūnų ir gaivino Jį savo prigimties krauju, kuriuo buvo atpirkti žmonės, Ji taip pat turėjo būti apdovanota Dievo Sūnaus pareigomis ir tobulybėmis. Žodis, kuris išsirinko Ją sau motina, padarė Ją ypatingu

savo rankų darbu ir didžiausia visų žmonių Globėja. Mums, žiūrintiems į Jos išaukštinimą, negana stebėtis Jos skaistumu, garbinti Jos dorybes, mąstyti apie Jos ypatybes. Reikia, kad mes imtume iš Jos gyvenimo sau dvasios peną, karštai Ją garbindami, su viltimi į Ją kreipdamiesi, visa širdimi Mariją mylėdami, ištikimai Jos dorybėmis sekdami.

II. Marijai buvo skirtas aukščiausias šventumas

Kas gali būti teisingesnio, kaip tai, kad Marija, kuri yra išrinkta Dievo Motina, būtų apdovanota aukščiausiu šventumu. Dievo patvarkymu Marija negali padaryti nė mažiausios nuodėmės, joks netobulumas nesuteršia Jos gyvenimo; kitaip nebūtų išrinkta Dievo Motina. Dievo malonė Mariją pašventina daugiau negu angelus. Todėl Marija nuo savo prasidėjimo Dievą myli karščiau ir daugiau negu visi šventieji. Visas Jos gyvenimas vainikuotas nuopelnais. O šventasis Marijos gyvenime! Nebedrįstu ir lyginti savo gyvenimo su Marijos šventumu. Didžiausia mano širdies meile yra nusidėjimas, negaliu nė suskaičiuoti savo netobulumų; visai nenoriu nešti Kryžiaus, kurį Marija taip mylejo, ir kasdieną pasiduodu nekantrumui. O tobuliausioji iš visų sutvėrimų, Marija, Dievo Motina, išprašyk savo Sūnų man tos malonės, kad nieko kito nemylėčiau, kaip tik tai, ką Tu myli ir nieko kito nekęsčiau, kaip tik tai, ko Tu nekenti.

III. Marijai buvo skirta didžiausia laimė

Kitaip ir negalėjo būti. To reikalavo Jos garbė ir šventumas. Regime Mariją, pasodintą Kristaus dešinėje kaip mūsų Užtarėją ir Motiną. Negali nusiminti mano siela, būdama tokioje galingoje Marijos globoje. O Švenčiausioji Marija! Kokios laimingos tos akys, kurios Tave regės, lūpos, kurios Tave garbins, širdys, kurios Tave mylės. Turiu vilties, jog per Tavo galingą užtarimą ir aš pasieksiu dangų, kur su Tavimi ir šventaisiais galėsiu garbinti Dievą per amžius.

Apie žodžius: „Kas aš esu“

I. Pirmasis atsakymas: esu krikščionis

Ar gerai supranti to vardo didingumą? Kas save vadina krikščioniu, tas vadina save Dievo sūnumi, Dievo įpėdiniu. Kokia garbė! Bet iš ko gali pažinti, jog esi krikščionis ir Dievo sūnus? Ar iš savo maldų, kurias taip blogai kalbi, ar iš savo darbų, kurie yra tokie išblaškyti ir kurie daugiausia liečia kūną, o ne sielą, ar iš savo palinkimų, kurie traukia prie žemės, o ne prie Dievo? Esi Dievo įsūnytas sūnus, tai kaipgi drįsti savo Tėvą žeisti blogais darbais? Ar nebijai netekti Jo tėviškės, kurią Jis yra žadėjęs duoti tik tiems, kurie yra tokie tobuli, koks Jis yra tobulas. Tą savo aukštą pašaukimą giliai įsidėk į širdį ir pakilk virš savęs. Tik prakilnios, nusižeminusios sielos visa priima ir iškenčia su džiaugsmu ir iš širdies atleidžia savo artimiesiems. Iš to pažinsi, jog esi krikščionis.

II. Antrasis atsakymas: esu mirtingas

Tai liudija tavo paties patyrimas. Kūno silpnybės, ligos ir kasdienės mirtys rodo, jog ir tu mirsi. Pagaliau pats Dievas tavęs, žmogau, kitaip nevadina, kaip mariu. Dėl ko gi pats nenori apie tai mąstyti? Dėl ko gi nenori mąstyti apie mirtį, kai toji mintis skverbte skverbiasi į tavo širdį? Jeigu rimtai mąstytum apie mirtį, tai apsiginkluotum nuo nelaimingos ir pražūtingos mirties, išsižadėtum žemės turtų, prie kurių esi prisirišęs, savo kūną marintum taip, kad po mirties nereikėtų kentėti. Atsimink, jog esi marus, jog artinasi diena, kai reikės mirti, jog negali gerai mirti tas, kuris blogai gyveno. Sek šv. Pauliumi, kuris taip kalbėjo: „Kasdien mirštu“ (1 Kor 15, 31).

III. Trečiasis atsakymas: esu nusidėjėlis

Kokia apverktina, kokia nelaiminga yra tavo padėtis, jeigu nesi Dievo malonėje! Argi gali tokioje padėtyje, būdamas Dievo priešinin-

kas ir piktosios dvasios tarnas, gyventi ramiai, be jokios baimės? Bijok, kad Dievo teisybės sunkumas netikėtai nekristų ant tavo galvos. Jeigu esi Dievo malonėje, bijok, kad jos nenustotum, kadangi gyveni atšalęs. Užtenka vieno žingsnio, kad prarastum Dievo malones; Dievas išspjaus tave iš savo burnos. Apvalyk savo sielą ir iš naujo pradėk gražų gyvenimą. Jeigu saugosies mažiausios nuodėmės, jeigu nuolat mąstysi apie mirtį ir jai rengsiesi savo gerais darbais, tada paklaustas „kas esi", galėsi drąsiai atsakyti: „Esu krikščionis iš Dievo malonės."

„Prisiminkite ankstesnes dienas, kada jūs buvote apšviesti." (Žyd 10, 32)

Gruodžio 17 diena

Dievas yra visur esantis ir amžinas

I. Pirmoji išvada: kiekvienoje vietoje reikia garbinti Dievą

Dievas yra visur. Nėra tokios vietos, kur nebūtų Dievo. Dievas yra kiekvienoje vietoje savo esybe ir savo galybe ir reikalauja, kad kiekvienoje vietoje mes Jį garbintume. Dievas, būdamas visur, veikia savo dieviškąja galybe: išlaiko visa, kas yra pasaulyje, iki mažiausio žemės sutvėrimo, numato visa, kas bus, ir visa turi savo apvaizdoje. Niekas negali pasislėpti nuo Dievo. Dievas taip pat veikia mumyse. Jam yra žinomos giliausios mūsų širdies paslaptys. Jeigu Dievas yra mūsų širdyse, tai kaipgi drįstame užmiršti tai ir gyvename taip, lyg Dievas būtų labai toli nuo mūsų? Mes gyvename apsupti Dievo globa ir Jo esybe, tai kaipgi drįstame neatiduoti Jam priklausančios pagarbos? Dievas yra net giliausių mūsų širdies paslapčių Teisėjas, bet kurgi yra mūsų baimė, kurios vedami turėtume vaikščioti Jo akivaizdoje? Kokie esame laimingi, kad niekada nesame vieni, bet visada su mumis yra Dievas! Apmąstyk kiekvieną žodį. Dievas, geriausias mūsų Tėvas, yra su mumis, kad sušelptų mus, varguolius. Dievas, mūsų Linksmintojas, yra su mumis, kad pasaldintų mūsų vargus. Mums yra leista laisvai naudotis Jo malonėmis ir su Juo arčiausiai sutapti. Dievas visada bus su mumis kaip geriausias sielos draugas, jeigu mes

visada vaikščiosime Jo akivaizdoje, Jam pavesime savo širdį ir atiduosime Jam priklausančią pagarbą.

„Juk mes jame gyvename, judame ir esame..." (Apd 17, 28)

II. Antroji išvada: kiekvieną valandą reikia garbinti Dievą

Nera tokio laiko, kada Dievas nebūtų aukščiausias mūsų širdžių Viešpats. Dievas yra Viešpats kiekvieno laiko ir visų amžių, kuriuos sutvėrė pats būdamas amžinas. Jis viešpatauja kiekvienam amžiui ir kiekvienai amžiaus valandėlei. Jo viešpatavimui nėra galo, kaip nėra ir pradžios. Todėl tam Dievo įstatui, jog Jis yra kiekvieną valandą čia, turi ir tu pasiduoti, turi visada vaikščioti Dievo akivaizdoje. Nei tavo amžius, nei tavo ypatybės negali tavęs nuo to atleisti. Ir sunkiausiuose tavo užsiėmimuose ir gražiausiose jaunystės dienose Dievas visada yra tavo Viešpats ir Jam visada priklauso tavo giliausios pagarbos ženklai. O amžinasis Dieve, Tu esi mano užmokestis: arba mane nuteisi amžinai nelaimei, arba duosi dangų. Vieno ar kito pasirinkimas priklauso nuo manęs. O mano Dieve! Esi mano amžinasis Tėvas, priimk mane amžinai kaip savo sūnų!

Tavo viešpatavimas – viešpatavimas visais amžiais!

Gruodžio 18 diena

Apie mirtį

I. Mąstyk apie mirštantį žmogų

Mąstyk apie tai, kuo yra užsiėmęs kiekvienas mirštantis žmogus. Pirma. Kokie yra mirštančio žmogaus jausmai žemės turtams? Kaip jis jų gailisi, jeigu buvo per daug prie jų prisirišęs! Šv. Raštas apie mirštantį šykštuolį sako, kad Dievas privers jį išvemti savo turtus ir kad juos raute išraus iš jo vidurių. Kokia apgailėtina sielos padėtis! Antra. Ką jaučia mirštantis žmogus dėl praeito gyvenimo kalčių? Jeigu už savo kaltes nedarė atgailos, tai kiekvieną mirštantį žmogų kankins didžiausia neapykanta sau, didžiausias nusiminimas. Toji mintis – kiek veltui praleisto laiko, kiek atmestų Dievo malonių – neduos

jam ramybės. Matydamas besiartinantį paskutinį gyvenimo žingsnį į amžinybę, iš nusiminimo nežinos ką daryti. Bus dar blogiau, jeigu nebus kunigo, kuris jį nuramintų, arba jeigu jis jau yra netekęs žado. Reikia bijoti tokios sielos būsenos. Trečia. Ką jaučia mirštantis, mąstydamas apie besiartinantį Dievo teismą? Mirštantis mato, jog artinasi valanda, kai reikės stoti prieš teisingąjį Teisėją Viešpatį Dievą ir duoti ataskaitą už savo gyvenimą. Koks tada bus sąžinės susigraužimas! Norėtųsi pradėti naują, geresnį gyvenimą, norėtųsi atgailauti, kad permaldautum užrūstintą Teisėją, bet laiko nebėra, – jau gęsta gyvenimo žvakė. Įsivaizduok tokio mirštančio žmogaus padėtį, tai gyvensi taip, kad tokios padėties išvengtum.

II. Mąstyk apie žmones, esančius prie mirštančio žmogaus

Prie mirštančio žmogaus galima sutikti trijų rūšių žmonių. Vieni, patys nieko nemąstydami apie mirtį, protauja maždaug šitaip: atėjo laikas, reikia mirti; nieko čia nepadarysi. Antrąją rūšį sudaro visi tie, kurie šiuo tuo patarnauja mirštančiam. Jie laukia savo vargingo darbo pabaigos ir, tikėdamiesi už tai gausaus užmokesčio, apsimeta verkią. Pagaliau yra trečios rūšies žmonių, kurie tikrai myli mirštantį ir jam tarnauja iš meilės. Bet ar tarp visų tų prie mirštančio stovinčių žmonių yra nors vienas, kuris iš tikrųjų trokšta mirštantį paguosti ir linki jam gero? Tik nuodėmklausys, dvasios tėvas, pasiliks ištikimiausias patarėjas ir draugas. Toks žmonių, stovinčių prie mirštančio patalo, skirtumas tebunie tau dvasinis pamokymas.

III. Mąstyk apie save

Visų pirma rupinkis padėti mirštančiam, kad palengvintum jo kentėjimus. Žiūrėdamas į mirtį, kuri stovi prieš tavo akis, pritaikyk sau tokį pamokymą: visa, kas žemiška, yra nieko verta. Gailėkis už savo kaltes, kad laisvai, be jokio suvaržymo galėtum pasiekti laimingą amžinybę. Antra, padaryk mirtį prieinamą ir nebijok jos, dažnai mąstydamas apie mirštančio žmogaus padėtį. Taip sau kalbėk: „Štai artinsis ir mano mirties valanda. Koks aš norėčiau tada būti? Kas mane tada labiau baugintų?“ Taip savęs klausdamas išvengsi nusidė-

jimo, kuris daro mirtį nelaimingą. Reikia kasdieną dvasioje mirti, kad pasisektų vieną vienintelį kartą gerai numirti.

„Nuo šiol bus palaiminti mirusieji, kurie miršta Viešpatyje." (Apr 14, 13)

Gruodžio 19 diena

Apie laidojimą

I. Pirmasis reginys. Mirusysis guli ant lentos

Prieš valandėlę jis dar buvo gyvas, gyveno tarp mūsų, buvo mūsų šeimos, mūsų draugijos narys, dabar jo nebėra; išsiskyrė su mumis ir su šiuo pasauliu. Jis išsiskyre ir su viskuo, kas pirma jam rūpėdavo: su turtais, garbe, mokslu, viltimi ir kitais dalykais, kuriuos gyvendamas mylėjo. Tas brangus laikas, per kurį galima įgyti neįkainojamų turtų, jau praėjo ir daugiau niekada nebesugrįš. Kas kartą mirė, tam daugiau nebėra laiko. Lenta, ant kurios guli mirusysis, yra ta vieta, kur numirėlio sielai krito Dievo nuosprendis, skiriantis jai laimingą ar nelaimingą ateitį. Nežinau, koks nuosprendis bus skirtas man. Nuo manęs priklauso, kad jis būtų geras. Jeigu Dievas prikeltų tą numirėlį, tai kitaip jis gyventų pasaulyje: neleistų laiko veltui ir neeikvotų Dievo malonių. Kokie naudingi yra man tie pamokymai! Del ko aš jais nesivadovauju? Rytoj jau gali būti per vėlu kalbėti apie jų naudingumą.

II. Antrasis reginys. Mirusysis guli karste

Žiūrėk, kokiais drabužiais jis aprengtas. Geresnius drabužius pa sidalijo giminės ir artimieji, liko skutai. Jais aprengė numirėlį. Žiūrėk, kas darosi su numirelio kūnu: štai guli karste, nereikia jam nei minkšto patalo, nei erdvios vietos, užtenka kietų lentų, sukaltų iš keturių pusių. Neša tą jau sugedusį ir pasmirdusį kūną gatvėmis, kuriomis jis ne kartą vaikštinėjo išsipuošęs, išsikvėpinęs kvepalais. Koks skirtumas tarp prieš keletą dienų buvusio kūno ir dabar esančio! Tas kūnas laidojamas kaip galima iškilmingiau: liūdnas varpų skambėjimas praneša gyvie-

siems apie jo mirtį, jį lydi žmonių būrys, kunigas, bažnyčios tarnai, giedojimai, maldos, kurių Dievas gal jau nebeišklausys, – visa tai priklauso graudžiai laidotuvių iškilmei, kuri numirėliui ne ką bepadės. Tas reginys gali buti naudingas mums, dar tebegyvenantiems čia, žemėje. Iš jo mokykimės gerai numirti. Ką bepadės man, jei mane žmonės po mirties girs ar peiks, gerbs ar niekins? Ką, pagaliau, bepadės man gyvenime patirta žmonių malonė ar nemalonė. Tik mano darbai gali nulemti, kokia bus mano mirtis.

III. Trečiasis reginys. Mirusysis jau palaidotas žemelėje

Mintimis keliauk į požemius, kur guli palaidotas numirėlis. Tai jo gyvenimas: juoda, tamsi, drėgna žemelė. Ar atskirsi turtingą nuo beturčio, išdidų ir pasipūtusį nuo visų apleisto ir paniekinto žmogelio? Čia visi lygūs. Štai kuo pavirto pasaulio gražumai. Ko yra verta visa, kas pranyksta ir pasibaigia su mirtimi? Žiūrėdamas į tą reginį, varžyk savo geidulius ir piktus palinkimus, kad po mirties galėtum patekti į dangaus šviesybės vietą.

Gruodžio 20 diena

Mąstymas apie dangų

I. Viešpaties Dievo priekaištai

- Aš esu tavo Dievas, tavo Karalius ir tavo užmokestis. Aš skiriu tau kaip užmokestį vietą savo karalystėje. Kodėl tu nenori paprakaituoti, kad gautum tokį aukštą užmokestį? Keliu tik vieną sąlygą: kad mane mylėtum. Kodėl manęs nemyli? Kokia yra tavo atsitraukimo nuo manęs priežastis? Argi aš to iš tavęs esu užsitarnavęs? Aš tau žadu viską duoti, o tu nenori man nė savo širdies paaukoti. Net nenori suprasti mano malonių didumo. Su dėkingumu priimi žmonių malones ir pasirūpini kuo nors atsilyginti; argi mano malonės būtų mažesnes vertes, kad neužsitarnautų tavo atlyginimo? Negaliu pakęsti nuodėmėmis suteptos sielos. Niekas, suteptas nuodėmėmis, neįeis į dangaus karalystę. Iš tavęs reikalauju to paties, ko reikalavau iš savo

Sūnaus: nešk kryžių kaip Jis ir būk tikras, kad su Juo kartu viešpatausi dangaus karalystėje. Mano karalystė tol nebus tau paskirta, kol klausysi savo palinkimų, kol būsi nedėkingas, neištikimas, kol tingėsi man tarnauti. Kaip neišmintinga dėl mažų žemės turtų išsižadeti Aukščiausios Gėrybės!

„Jis vietoj sau priderančių džiaugsmų, nepaisydamas gėdos, iškentėjo kryžių..." (Žyd 12, 1)

II. Tikroji žmogaus atgaila

– Tavo priekaištai, o Viešpatie, visai teisingi ir aš iš visos širdies gailiuosi, jog lig šiol Tave taip labai rūstinau. Bet jeigu tavo gerumas nenugalės mano nedorybės, tai nieko nepadės mano viltis. Kas gali būti maloniau mano sielai, kaip žiūrėti į dangų ir mąstyti: štai aš kada nors čia pateksiu. Bet per menki yra mano darbai, kad galėčiau tikėtis jais pelnyti dangų! Todėl nemainysiu savo vargų ir kentėjimų į jokias pasaulio linksmybes, nes jais galiu pasiekti dangų.

Gruodžio 21 diena

Apie apaštalą šv. Tomą

I. Šv. Tomas savo liudijimu patvirtino tikėjimą Kristumi

Tiesa, šv. Tomas nusidėjo, abejodamas Kristaus prisikėlimu iš numirusių. Bet geriausias jo Mokytojas, savo žaizdomis pagydęs jo netikėjimo žaizdą, patvirtina mūsų tikėjimą, jog Kristus tikrai yra prisikėlęs iš numirusių. Kai apaštalas suprato sunkiai klydęs, susijaudino, ištaisė savo paklydimą ir viešai išpažino tiesą. Kai mąstau apie tai, kaip Išganytojas liepia Tomui paliesti pirštais Jo žaizdas, negaliu nesistebėti Jo gerumu ir gailestingumu. Kai girdžiu apaštalą sakant: „mano Viešpats ir mano Dievas", tai dar daugiau sutvirtinu savo tikėjimą ir dar labiau neapkenčiu savo nusidėjimų. Iš šv. Tomo pavyzdžio mokykis nusižeminti, kai įpuoli į nuodėmę. Tuokart tavo nupuolimas virs tavo dorybe.

Mano Viešpats ir mano Dievas.

II. Šv. Tomas savo apaštalavimą pagerbė tikėjimu Kristumi

Tai šv. Tomas darė visą savo gyvenimą, su karščiausiu uolumu ir pasiaukojimu skelbdamas Dievo žodį ir atversdamas į Kristaus tikėjimą nesuskaitomą daugybę stabmeldžių. Ar tau negėda dėl savo menko tikėjimo ir apsileidimo? Jei tikėtum taip gyvai, kaip tikėjo šv. Tomas, tai nebijotum nei darbo, nei persekiojimų, nei jokių kitų kliūčių. Viešpats Jėzus yra ir tavo, ir šv. Tomo Mokytojas! Bet ar turi tokį pat tikėjimą ir dvasios pakilimą kaip šv. Tomas? Iš tavęs nereikalaujama, kad plauktum už jūrų marių į tolimus kraštus skelbti Dievo žodį. Užtenka, kad savo šeimoje, savo draugijoje būtum uolus Kristaus mokslo skelbėjas ir vykdytojas.

III. Šv. Tomas savo krauju paženklino tikėjimą Kristumi

Savo tikėjimą reikia pažymėti kentėjimais. Gyvas tikėjimas uždega širdį karšta meile, o meilė ieško aplinkybių, kur tas tikėjimas galėtų atsiskleisti. Sunkiai kankinamas, šv. Tomas aukoja savo gyvenimą ir lieja savo kraują ir tuo paženklina savo tikėjimą Kristumi. O Viešpatie, koks silpnas ir menkas yra mano tikėjimas! Jei rimčiau apmąstyčiau Tavo malones, tai tvirčiau tikėčiau ir karščiau mylėčiau.

Palaiminti, kurie neregėjo ir įtikėjo.

Gruodžio 22 diena

Apie nuosprendį išrinktiesiems ir prakeiktiesiems

I. Nuosprendis išrinktiesiems

Apmąstyk kiekvieną to džiaugsmingo nuosprendžio žodį. „Ateikite.“ Kada aš tave kviečiau nešti kryžių ir sekti paskui mane, tai su džiaugsmu klausei manęs. Antrą kartą tave kviečiu: ateik nuo kryžiaus į garbę, išeik iš tos vargų vietos, šiandien su manimi būsi rojuje. Tada pasirodys skirtumas tarp tų, kurie man tarnauja ir tų, kurie atsisako man tarnauti. „Mano Tėvo palaimintieji.“ Būtų didelis džiaugsmas pasiży-

mejus kuo nors visuomeniniame darbe, pavyzdžiui, nugalėjus tevynės priešą, išgirsti iš savo vado ir visos tautos pagyrimo ir pripažinimo žodžius. Bet daug didesnis džiaugsmas išgirsti pripažinimo ir palaimos ištarmę iš lūpų paties Dievo, kuris laimina tik dėl nuopelnų, išgirsti girdint visam pasauliui. Tai yra tikroji, nepajudinama ir nemirtinga garbė. Koks skirtumas tarp pasaulio garbės ir garbės, kurią mums teikia Dievas! Kad labiau tave išaukštintų, Viešpats Dievas aikštėn iškels visas tavo dorybes, kurios dėl nusižeminimo ar dėl žmonių nedorumo niekam nebuvo žinomos. Kaip saulė švies tavo teisybė per visus amžių amžius. Pats Dievas kalbės už tave, ir kas drįs Jam prieštarauti? Dievas tars: „Jūs žeminote mano tarnus ir niekinote juos, vadindami kvailiais ir niekam tikusiais žmonėmis, bet jie yra mano Tėvo išrinktieji ir palaimintieji. Įgykite karalystę, kuri jums yra parengta." O begaline Dievo meile! Tėviškė, kuri yra skiriama tik artimiausiems draugams, yra skirta ir tau, ir ta tėviškė yra be galo svarbi amžinoji karalystė. Tokią tėviškę tu įgysi be jokios baimės kada nors jos netekti. Koks džiaugsmas bus šventiesiems, turėjusiems tiek vargo ir taip pasiaukojusiems dėl dangaus, būti po mirties išaukštintiems, išgirsti tą džiaugsmingą nuosprendį: „Ateikite, palaiminti." Dabar, tebegyvenant pasaulyje, reikia nusižeminti ir su pasiaukojimu ruoštis dangui.

„Kaulai, kuriuos išvarginai, tepradžiunga." (Ps 51, 10)

II. Nuosprendis prakeiktiesiems

Negalima to nuosprendžio ištarti be baimės. Bet Dievas tikrai jį ištars. Štai jis: „Atsitraukite nuo manęs." Didžiausioji visų nelaimių nelaimė yra amžinai nustoti Dievo regėjimo, amžinai netekti dangaus karalystės! Dievas tars: „Buvau davęs tau tą amžinąją laimę, dėl to ir savo kraują praliejau, ir ant kryžiaus numiriau, tačiau tu tos laimės nenorėjai, tu ją atmetei. Todėl daugiau jos niekada neturėsi. Atsitrauk nuo manęs – nepažįstu tavęs." „Prakeiktieji", tai yra nedorieji, verti didžiausios bausmės, prakeiktas jūsų gyvenimas, jūsų kūnas, prakeikta jūsų mirtis, jūsų siela, prakeikti geri jūsų darbai, kuriais kadaise galėjote pasigirti. Verkite ir griežkite dantimis. Jūsų likimas jau nulemtas; amžinai

būsite piktųjų dvasių aukos. „Eikite į amžinąją ugnį“, tai yra į amžinas kančias. Amžinas! O, baisus žodis! Protas maišosi apie tai pamąsčius. Metai, šimtmečiai, tūkstančiai metų, milijonai metų, prabėkite žaibo greitumu! Jūs esate nesvarbūs amžinybei. Pasakyk, ko vertas pataikavimas savo kūnui, ieškojimas šio pasaulio garbės atsiminus, jog už tai reikės amžinai kentėti. Ten pateksiu, amžinai ten busiu ir niekuomet iš ten neišeisiu. Ten nebus laiko, nebus jokių permainų. Arba amžinai būsiu laimingas, arba amžinai nelaimingas. Baisus yra skirtumas tarp vieno ir kito likimo. Bet nuo tavęs priklauso, ar išsirinksi vieną ar kitą. Arba išsižadėk kančių šiame pasaulyje, tuomet amžinai kentėsi pragare, arba, paniekinęs visas pasaulio linksmybes, išsirink erškėčiais ir dygliais išklotą kelią, kuriuo nueisi į amžinos laimės vietą. Tavo darbas išsirinkti vieną ar kitą.

Gruodžio 23 diena

Apie Paskutinio teismo pabaigą

I. Po teismo nuosprendžio eis jo vykdymas

Dievo ištartas žodis tikrai išsipildys. Pradžioje Dievas tarė: „Tebūnie šviesa“, ir atsirado šviesa. Atėjus pasaulio pabaigai, Dievas tars: „Ateikite, mano Tėvo palaimintieji. Atsitraukite nuo manęs, prakeiktieji.“ Tie nuosprendžiai bus įvykdyti bematant, be jokio trukdymo. Koks baisus bus reginys. Kai Abiramas ir kiti jo draugai sukilo prieš Dievą, tada Dievas juos taip nubaudė: prasižiojo žemė ir prarijo juos gyvus su jų namais ir visais jų turtais. Daug baisiau Dievas baus Paskutinio teismo dieną sukilusius prieš Jį. „Atsitraukite nuo manęs, prakeiktieji.“ Žeme prasižios iki pat savo vidurių, ugnies apsuptos piktosios dvasios sugriebs prakeiktuosius ir įmes juos į amžiną ugnies vietą, iš kur jie niekada neišsivaduos. Šventieji eis į dangų, garbindami Dievą. Ar tavęs nesujaudins toks prakeiktųjų likimas? Ar neprikels tavęs iš dvasios miego? O, laikas jau susiprasti, laikas pamesti blogą gyvenimą, laikas jau eiti Viešpaties keliais, kad Paskutinio teismo dieną Viešpats Dievas būtų tau malonus Teisėjas.

II. Po teismo prasidės amžinybė

Toks bus visų dalykų galas. Po teismo nuosprendžio prasidės amžinybė, kuri niekada nesibaigs. Užsidarys dangaus ir pragaro vartai ir niekada daugiau neatsidarys. Arba amžinas pragaras, arba amžinas dangus, – tarpinės vietos nėra. Koks bus mano likimas? Negaliu apie tai mąstyti be baimės. Ar pateksiu į vieną, ar į kitą vietą, amžinai ten būsiu ir niekada iš ten neišeisiu. Nebus ten laiko, nebus jokių permainų. Būsiu amžinai laimingas arba amžinai nelaimingas. Baisus yra skirtumas tarp vieno ir kito likimo. Bet nuo tavęs priklauso, ar išsirinksi vieną ar kitą. Arba išsižadėk kentėti čia, šiame pasaulyje, tuomet amžinai kentėsi pragare; arba, paniekinęs visas pasaulio linksmybes, pasirink erškėčiais ir dygliais išklotą kelią, tai tuo keliu nueisi į amžinos laimės vietą. Tavo darbas išsirinkti vieną ar kitą.

Gruodžio 24 diena

Apie Mesijo laukimą

I. Išganytojo atėjimo troškimas

Visa Senojo Įstatymo istorija pasižymi Išganytojo, kuris išvaduos žydų tautą iš vergijos, laukimu. Todėl laukiamas Išganytojas yra pavadintas tautų laukimu ir troškimu. Verkė ir dejavo žmonija, gyvendama tamsybėse ir nuodėmių vergijoje, atgailomis ir maldomis kelis tūkstančius metų siuntė į dangų savo maldavimus, kad atsiųstų jai Išganytoją. Karščiausiai iš visų Išganytojo atėjimo troško Marija. Tu, o skaisčioji Mergele, savo karštu troškimu nusipelnei, kad Išganytojas iš dangaus nužengtų į Tavo įsčias. Skubėk Jį duoti pasauliui. Parodyk mums tą teisybės Saulę, kuri išblaškys pasaulio tamsybes. Gimdyk mums Teisingąjį, kuris apvalys mus nuo mūsų nedorybių. Į Tave ir į Jį kreipiame savo maldas. Štai jau ateina Išganytojas, pažemintas ir kenčiąs. Žinau, jog tik tais keliais, t. y. nusižeminimu ir kentėjimais, prirengs man išganymą. O Jėzau, mano Išganytojau! Įeik į mano širdį

ir padaryk taip, kad ji pamiltų nusižeminimus, šio gyvenimo kryžius ir visa tai, ką Tu myli.

II. Visų žmonių išganymo troškimas

Žmonių išganymo trokšta Dievo Motina Marija ir Dievo Sūnus, mūsų Išganytojas. Ir mes privalome trokšti, kad visi žmonės būtų išganyti. Kad mūsų troškimai butų sėkmingi, privalome padeti žmonems siekti išganymo. Dvasiniais pamokymais apšvieskime juos ir parodykime jiems, koks saldus yra Viešpats. Kas neturi dovanos kitų mokyti, tas karštomis maldomis ir geru pavyzdžiu terodo žmonėms kelią į išganymą.

III. Savo išganymo troškimas

Gimstantis Išganytojas neišganys tavęs be tavęs. Veltui Jo troškimas ir Jo darbas, jeigu tu nenorėsi išganymo ir nedirbsi jam įgyti. Apmąstyk, kiek Viešpačiui Jėzui kainuoja tavo siela. Junk savo darbus su Jo darbais, savo intenciją su Jo intencija. Ateik, o mieliausiasis Jezau, ateik ir išganyk visą žmonių giminę! Mano išganymas yra Tavo rankose. Be Tavęs nieko neįstengsiu padaryti. Tu esi mano Išganytojas, todėl ar leistum man žūti?

„Gydyk mane, Viešpatie, kad tikrai būčiau išgydytas; gelbėk mane, kad aš būčiau išgelbėtas, nes tu – mano gyrius." (Jer 17, 14)

Gruodžio 25 diena

Apie Kristaus prakartėlę

I. Kristaus prakartėlė yra gailestingumo sostas

Didelį džiaugsmą šiandieną apreiškė mums Dievo angelai. Turime ramybės Dievą ir savo Išganytoją. Gimsta Jis tokioje padėtyje, kuri traukte traukia prie savęs visų širdis ir jausmus. Čia, prakartėlėje, Jis nėra baisus Dievas, prieš kurį drebama; čia Jis yra Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes, kuris atneša mums pasigailejimą ir išganymą. Prisiartinkime prie prakartėlės, kad atiduotume Jam pri-

klausančią pagarbą. O dieviškasis Kūdikėli! Kas gali būti malonesnis už Tave? Tu esi mažas kūdikis, kad mane padarytum dideliu. Tu esi neturtingas, kad mane apdovanotum amžinais turtais. Tu verki, kad nušluostytum mano ašaras; kenti, kad mane išmokytum kentėti. Juo labiau atrodai paniekintas, juo malonesnis man esi, kadangi pasirinkai pažeminimą ir paniekinimą, kad mane išvaduotum iš pažeminimo. Kaip mes už tai Tau atsidėkosime, o maloniausias mūsų Ganytojau? Neradai sau vietos tarp Betliejaus gyventojų, argi nerasi vietos ir mano širdyje, kad ten ateitum ir išsirinktum sau gyvenimą. Negims Išganytojas tavo Širdyje, jeigu ji bus užsiėmusi šios žemės tuštybėmis.

II. Kristaus prakartėlė yra teisingumo sostas

Kristaus prakartėlė yra pasaulio nusidėjimų pasmerkimas. Kristus atėjo į šį pasaulį, kad jį pataisytų, arba, jeigu nepaklausys, kad jį pasmerktų. Jo gyvenimas yra mūsų gyvenimo taisyklė. Stebėk, ar tavo širdies troškimai sutampa su Jo norais ir troškimais? Jis pasirinko apleidimą ir pažeminimą, kad savo pavyzdžiu pasmerktų žmonių garbę ir išsiaukštinimą. Jis išvaduos savo žmones ne iš kentėjimų, tik iš nedorybių. Priešingai, Jis per nelaimes ir kentėjimus padarys žmogų laimingą. Ar toks Išganytojas nėra ir tau, kaip žydams, papiktinimas? Norėtum regėti Jį išaukštintą ir pagerbtą. Tuo tarpu regi Jį neturte ir pažeminime. Norėdami būti į Jį panašus, daug ką turime pakeisti savo gyvenime. Reikia labai bijoti, kad Kristaus prakartėle nevirstų mums teismo sostu, kadangi mūsų gyvenimas yra priešingas Kristaus mokslui ir Jo darbams. Kas nebus panašus į tą kūdikėlį, tas neįeis į dangaus karalystę. O dieviškasis Kūdikėli, o mano Jėzau! Nebūsi mano Išganytojas, jeigu neseksiu Tavo gyvenimu. Ar aš galiu drįsti būti pagarboje ir džiaugtis šio pasaulio turtais, matydamas Tave pažemintą ir esantį didžiausiame neturte? Prie Tavo kojų tepranyksta visi šio pasaulio turtai! Tavo kryžius ir Tavo neturtas tebūnie mano likimas.

Gruodžio 26 diena

Apie šv. Steponą, pirmąjį kankinį

I. Šv. Steponas buvo pirmasis,
dėl Kristaus paaukojęs savo gyvenimą

Yra lengva būti nukankintam, kai nesuskaitoma daugybė krikščionių, sunkiausiose kančiose mirdami dėl Kristaus, savo pavyzdžiu traukte traukia nugalėti mirtį. Bet reikia nepaprasto narsumo ir ypatingos Dievo malonės, kad mirtum taip, kaip šv. Steponas, pirmas ir tuo laiku, kada mirtis atrodė nenugalima. Mes matome, kaip nuteistu mirti Kristumi seka apaštalai ir nesuskaitoma daugybė šventųjų. Šv. diakonas Steponas mato tik vieno Kristaus, savo Mokytojo, pavyzdį ir juo seka. Kokio gyvo tikėjimo reikia, kad atliktum tokį nepaprastą žygdarbį! Galima su šv. Augustinu tarti: „Tas šventasis, šitiek iškentėjęs dėl Kristaus, savo kančia viršijo apaštalus, tas šventasis, nors pagal šventumo laipsnį yra tik mokinys, bet savo kančia yra apaštalų vadas." Ar yra tarp musų tokių narsių sielų, kurios būtų pasirengusios tuojau būti nukankintos dėl tikėjimo Kristumi? Yra tokių, kurios sakosi turinčios pakankamai ištvermės, kad iškentėtų net sunkiausius kankinimus. Bet reikia suabejoti, ar tai tiesa. Ir iš tikrųjų, argi galima pavadinti tokį troškimą tikru, jeigu sakaisi nugalėsiantis sunkias kančias, tuo tarpu nepajėgi nukęsti vieno rūstaus žodžio, kuriuo tave užgavo artimas; sakai, kad už tikėjimą esi pasirengęs pralieti kraują, tuo tarpu neprieštarauji ir nesipriešini tikejimo šmeižikams. Nori būti kankinys, tuo tarpu nesi net geras krikščionis. Visų pirma sek šv. Stepono pavyzdžiu, saugok angelišką nekaltybę, ištikimai eik savo pareigas, sek Evangelijos patarimais, varžyk blogus savo palinkimus, išsižadėk savimeilės; tik tada galėsi drąsiai pasakyti, jog esi pasirengęs numirti dėl Kristaus.

II. Šv. Steponas buvo pirmasis,
kuris dovanojo kaltes savo žudikams

Kartais mes patys save apgaudinejame dėl svarbiausių savo pareigų. Žinome, jog artimui reikia dovanoti jo kaltes, bet taip ne-

darome. Pykstame ant artimo ir jo neapkenčiame, nors gerai žinome, ką Kristus, kabodamas ant kryžiaus, yra pasakęs apie savo priešus: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“ (Lk 23, 34). Mes teisinamės, kad Kristus atleido savo priešams ir už juos meldėsi, nes Jis buvo Dievas, bet ar gali taip padaryti žmogus, silpnas sutvėrimas? Nesistebėk ir nesiteisink! Žiūrėk į šv. Steponą. Ar jis ne toks pat žmogus, kaip ir tu? Ar tu daugiau už jį turi priešų? Ar tavo priešai žiauresni už jo priešus ir budelius? Tuo tarpu jis meldžiasi už juos ir prašo jiems kalčių atleidimo. Ir dauguma jų gauna tą atleidimą. Šv. Pauliaus atsivertimas – šv. Stepono maldos vaisius. Jis dega meile tiems, kurie jį užmuša akmenimis. Ar gali atsispirti tokiam pavyzdžiui, kaip mušamo ir kankinamo šv. Stepono, kuris labiau trokšta budelių nei savo išganymo? Argi neseksi juo ir neatleisi iš širdies savo priešams? Nelauk, kad Dievas tau atleistų kaltes, jeigu tu savo artimui jų neatleidi.

„ ...atleiskite ir jums bus atleista.“ (Lk 6, 37)

Gruodžio 27 diena

Kaip Kristus mylėjo šv. Joną

I. Šv. Jonas paveldėjo savo Viešpaties savybes

Didelis dalykas, jeigu koks tautos vadas ir viso krašto viešpats myli savo valdinį. Bet daug didesnis dalykas ir didžiausia laimė buti paties Dievo, dangaus ir žemės Viešpaties, mylimam. Viešpats Jėzus šv. Joną gausiai apdovanojo savo meilės ženklais, suteikdamas jam aukštą vietą savo įsteigtoje Bažnyčioje. Šv. Jonas yra labiau už kitus Kristaus mylimas apaštalas. Jis yra pranašas arba Kristaus skelbėjas, pralenkęs visus lig šiol buvusius pranašus. Jis yra evangelistas, pavadintas ereliu dėl to, kad Kristaus aprašymu pakilo aukštai kaip erelis ir pasiekė Jo dievybę. Jis yra daktaras, pasižymėjęs aukštu mokslu, kadangi apreiškė daug paslapčių apie Švenčiausiąją Trejybę. Jis yra kankinys, daugiausiai už visus kankintas: šv. Jonas kentėjo dėl Jėzaus ir Marijos, stovėdamas po kryžiumi, ant kurio kabojo prikaltas jo

Mokytojas Viešpats Jėzus; kentėjo Romoje, kur norėta jį nunuodyti, išvirti verdančiame aliejuje; pagaliau, kentėjo ištrėmimą. Jis yra mergelė ir mergelių angelas, yra mergelių Karalienės Marijos Angelas Sargas. Kokie aukšti ir kilnūs vardai, kuriais buvo apdovanotas šv. Jonas! Kam jis panaudojo tą savo išaukštinimą? Šv. Jonas aukštą paskyrimą panaudojo ne kitam tikslui, kaip tik savo mylimiausio Mokytojo garbei. Savo budėjimą, kentėjimus, poilsį, pagaliau, visą savo gyvenimą jis paaukojo tam, kad įtiktų savo numylėtam Viešpačiui Jėzui. Kokiam gi tikslui tu naudoji savo talentus ir dovanas, kurias tau suteikė Dievas? Gal tam, kad įtiktum pasauliui ir turėtum žemiškos naudos. Atsimink, jog Dievas pareikalaus iš tavęs atsiskaityti už tai, ką esi iš Jo gavęs.

II. Šv. Jonas paveldėjo savo Viešpaties paslaptis

Pasitikėjimas tarp draugų yra brangiausias dalykas, galima sakyti, didžiausia širdies paguoda. Ilsėdamasis prie Viešpaties šono, šv. Jonas suprato slapčiausias savo Mokytojo paslaptis, kurias paskui apreiškė savo Evangelijoje. Kodėl tu nemėgsti dvasinių dalykų ir jų gerai nesupranti? Priežastis ta, kad neturi su Dievu jokio ryšio. Eik ir saldžioje maldoje ilsėkis prie Jo širdies, kalbėk Jam su pasitikėjimu, tada išgirsi malonų Jo balsą ir Jį suprasi. Atidenk Jam savo širdies paslaptis, tada ir Jis tau pasakys visa, kas tau naudinga. Tuokart tu pamatysi, jog Jis yra tavo Viešpats ir tavo Draugas.

III. Šv. Jonas paveldėjo savo Viešpaties turtus

Marija buvo brangiausias ir didžiausias Viešpaties Jėzaus žemiškasis turtas. Tą turtą paveldėjo šv. Jonas. Kristus savo Bažnyčią pavedė šv. Petrui, o savo Motiną – šv. Jonui, kad būtų Jos skaistybės globėjas ir sekėjas. Kokiomis dorybėmis turėjo būti apdovanotas šv. Jonas, kad butų vertas tapti Dievo Motinos globėju! Kita vertus, kiek šv. Jonas galėjo išmokti dorybių iš dorybingos ir maloningos Marijos! Kiek toje šventoje mokykloje galėjo atrasti savo sielai globos ir suraminimo! Kuo arčiau prisiartinsi prie Marijos, tuo artimesnis būsi Dievo malonių sostui ir neapsakomų dvasios linksmybių šaltiniui.

Gruodžio 28 diena

Apie Nekaltuosius Vaikelius

I. Nekaltieji Vaikeliai yra išrinktos aukos gimusiam Kristui pagarbinti

O išrinktieji iš visų kankinių, Nekaltieji Vaikeliai! Jūs esate ta skaisčiausia gėlelė, nuskinta kūdikėliui Jėzui pagerbti! Jūs ne žodžiais, bet mirtimi patvirtinote savo tikėjimą Jėzumi! Kaip sako Bažnyčioje išlikęs padavimas, tie Nekaltieji Vaikeliai, prieš mirtį įgavę proto pažinimą, galėjo pažinti Išganytoją, kad iš meilės Jam pralietų savo kraują ir išsaugotų Jo gyvybę. O garbingieji Vaikeliai, pirmieji krikščionybės kankiniai, išprašykite man malonę, kad pamilčiau Kryžių ir vargus, kurių taip labai bijau, kad galėčiau jei ne savo kraują dėl Kristaus pralieti, tai bent per kantrybę parodyti Kristui savo tikėjimą.

II. Nekaltieji Vaikeliai yra žiauraus karaliaus aukos

Prie ko veda blogi palinkimai, jei kas jiems iš pradžių griežtai nepasipriešina! Štai tūkstančiai nekaltų kūdikių kaip blogų įgeidžių aukos žūva nuo budelių kalavijo. Visa Judėjos žemė paplūdusi krauju. Ir tai darbas vieno žmogaus, Erodo, kuris iš baimės netekti karaliaus sosto griebiasi tokio žiauraus darbo, kad nepasigaili nė savo sūnaus. Koks apakimas tikint, jog taip pasiseks nužudyti galingiausiąjį Karalių, Viešpatį Jėzų! Argi nepriderėjo Erodui numalšinti savo neapykantos gimusiam Kūdikėliui Jėzui ir atiduoti Jam priklausančią pagarbą? Ką gi bloga yra padariusi toji nekaltų vaikelių minia? Kokia jų kalte, už kurią turėjo sutikti tokią baisią mirtį? Blogas palinkimas negalvoja, dėl ko? Jis daro taip, kaip geidžia. O, kaip mes privalome bijoti nesuvaržytų blogų savo palinkimų pasekmių! Iš pradžių leidžiame sau tik truputį jiems pataikauti, greitai jie tampa tokie stiprūs, kad visai atsisakome jiems pasipriešinti ir pasiduodame jų valdžiai. Jų suvaržyti jau nebepajėgia nei protavimas, nei padorumo jausmai. Stiprinkis Dievo malone ir tvirtu ketinimu kovoti su kiekvienu blo-

gu palinkimu! Pasiryžk, nežiūrėdamas jokių savo aukų, nugalėti tuos palinkimus, kadangi jie nuves tave į pražūtį.

III. Nekaltieji Vaikeliai yra numylėtos,
nuliūdusių tėvų apverktos aukos

Tėvų gailestis matant tokias baisias žudynes, buvo neapsakomas. Lengviau yra apie tai mąstyti, negu pasakoti. Bet kaip jie klydo verkdami dėl tų, dėl kurių nereikėjo verkti. Tie kūdikėliai, mirdami nekalti, buvo apsaugoti nuo vargų, o gal ir nuo amžinos pražūties, į kurią būtų galėję užaugę patekti. Kas yra priešinga prigimčiai, tas naudinga tobulybei. Žemės turtų praradimas veda žmogų į šventumą. Visos mūsų nelaimės, nors jos būtų kuo ilgiausios, baigsis kartu su mūsų gyvenimu. Naudokimės jomis amžiniems ir niekuomet nesibaigiantiems turtams įgyti.

Gruodžio 29 diena

Apie gimusio Kristaus dorybes

I. Neturtas

Štai to neturto ženklai: galingasis Viešpats gimsta menkame tvartelyje tarp gyvulių ir paguldomas ant šieno saujos. Ar taip pridera gimti pasaulio Viešpačiui? Bet taip norėjo Amžinoji Išmintis, Dangaus Tėvas, kad Jo Vienatinis Sūnus gimtų apleistas ir neturte. Tai ne koks netikėtas atsitikimas, bet Dievo valios pasireiškimas, kad mes pamiltume neturtą. Toji dorybė:

1. Apsaugo žmogų nuo šio pasaulio tuštybių.

2. Pašalindama tinginystę ir kūno linksmybes, padeda išlaikyti skaistybės dorą.

3. Pati kentėdama nepriteklių, užjaučia kitus, esančius neturte.

4. Per ašaras ir kentėjimus kelia žmogų į aukštesnį šventumą. Jeigu kartais matome, kad beturtis yra didelis nusidėjėlis, tai taip yra dėl to, jog jis savo godumu ir troškimais nori būti turtingas ir yra savo neturte šykštus. Nėra nelaimė gyventi neturte. Nors mano

turtai nedideli, bet Jėzus gyveno daug didesniame neturte. Apmąstyk, kokia laimė laukia to, kuris, sekdamas Kristaus pavyzdžiu, išsižada turtų.

„Palaiminti turintys vargdienio dvasią: jų yra dangaus karalystė!“ (Mt 5, 3)

II. Nusižeminimas

Kristaus nusižeminimas buvo toks didelis, kokie dideli buvo Jo pažeminimai. Štai Kristaus pažeminimai: užmirštas, apleistas, paniekintas, išjuoktas. Ir tuo aukščiausiasis Viešpats yra visiškai patenkintas. O Amžinoji Išmintie, Tu Kristaus pažeminimu iš pamatų sugriauni šio pasaulio nuomonę apie žmonių pagarbos ir išaukštinimo ieškojimą. Sugriauk ir mano širdyje nuo seno įsikerojusią klaidingą nuomonę apie šio pasaulio pagarbą. Kristaus pavyzdys rodo, jog dalis, kurią Jis pasirinko, yra geriausia.

„Mokykitės iš manęs, jog esu romus ir nuolankios širdies.“ (Mt 11, 29)

III. Susivaržymas

Persikelkime valandėlei mintimis į Betliejaus prakartėlę ir būkime Kristaus kentėjimų ir ašarų liudytojais. Jis ateina į pasaulį tik tam, kad kentėtų. Tai liudija gimimo nepatogumai:

1. Vieta – apleistas, tik gyvuliams suvaryti paliktas tvartelis.

2. Laikas – šalčiausias laikas aname krašte, kada dienos esti kuo trumpiausios, o naktys ilgos ir šaltos.

3. Pagalbos ir suraminimo stoka. Dangaus Tėvas, rodos, Jį užmiršo, nes leidžia savo Vienatiniam Sūnui gimti tokiame varge ir neateina Jo palinksminti ir nuraminti. O, Ganytojau, Viešpatie Jėzau! Gimdamas Tu savo kentėjimais smerki palaidą mano gyvenimą. Viskas man rodosi sunku ir nepakeliama. Ieškau to, kas man patinka. Menkiausias nepatogumas mane erzina ir veda iš kantrybės, tuo tarpu Tu, mano Ganytojau, būdamas dar kūdikėlis, jau daug kentėjai. Būtum galėjęs gimti aukse ir šilkuose, tuo tarpu ateini į šį pasaulį

didžiausiame neturte ir varge. O, kaip mano gyvenimas skiriasi nuo Tavo gyvenimo!

„Palaiminti, kurie verkia.“

Gruodžio 30 diena

Apie Kristaus Gimimą

I. Gimęs Kristus sukelia mūsų nusistebėjimą

Visi Tavo darbai, o Dieviškasis Ganytojau, yra nuostabūs, bet kai mąstau apie Tave patį, randu daug daugiau priežasčių stebėtis. Tu esi toks pat didis ir mūsų protui neprieinamas ir kai guli prakartėlėje, šiene, ir kai sėdi savo dangaus Tėvo prieglobstyje. Būdamas silpnutis kūdikėlis, esi galingas Viešpats ir ta Tavo galybė pasireiškia kaip kūdikėlio silpnumas. Esi Dievo Žodis, bet kūdikėlyje esi nebylys. Esi laimės ir linksmybes šaltinis, bet kūdikėlyje pats verki ir vargsti vargą. Esi Dievas, bet čia, gimdamas kūdikiu, esi apleistas ir užmirštas Dievas. Žodžiu, Tu neturi nieko tokio, kas nebūtų verta didžiausio nusistebėjimo. Nors esi kūdikis, tačiau gali tverti naujas žvaigždes, naujus pasaulius, klupdai prie savo kojų karalius, įvarai baimę Erodui. Žodžiu, joks liežuvis nesugebės išaiškinti tų gilių paslapčių, kurias Tu apreiškei savo gimimu. Man, silpnam sutvėrimui, belieka daryti tik viena: garbinti tai, kas Tavyje yra verta nusistebėjimo, mylėti tai, ką garbinu, ir nusižeminti prieš Tave kaip prieš savo Viešpatį ir Dievą. Tais jausmais besivadovaudamas, einu mintimis į Tavo prakartėlę ir grįžtu iš ten, Tave aplankęs dvasioje.

II. Gimęs Kristus yra vertas mūsų meilės

Draugas savo draugą myli dėl to, kad jie turi daug panašumų ir iš tos draugystės ir vienas, ir kitas atranda sau kokią nors naudą. Tu, o mano Ganytojau, esi man suteikęs abu dalykus, rišančius draugus. Kiek esi padaręs, kad taptum į mane panašus! Prisiimdamas žmogaus kūną, tapai panašus į mane prigimtimi. Prisiimdamas žmogaus vargus, nepanorai būti už mane laimingesnis. Tapai man lygiu, kad mane pakeltum ir išaukštintum. Prisiimdamas vargus ir kentėjimus,

nori man palengvinti vargti vargą. Maža to, nori, kad mano vargai ir kentėjimai butų laiptai, vedantys į amžinąją laimę danguje. Todėl kiek esu Tau skolingas, o Viešpatie, už tokią Tavo meilę. Argi dabar drįsčiau nepaaukoti Tau savo širdies ir viso savo gyvenimo? Argi panorėčiau būti atmestas ir pasmerktas į pražūtį panašiai kaip žydai, kurie nenorėjo pažinti Išganytojo?

III. Gimęs Kristus yra vertas to, kad mes Juo sektume

Juo daugiau žiūriu į Tave, mano Išganytojau, suvystytą į vystyklus ir paguldytą prakartėlėje, juo daugiau susigėstu. Aš susigėstu dėl to, kad neseku Tavimi paniekinime ir pažeminime. Tavo pavyzdys man atrodo per skaudus. Atrodo, jog būčiau labiau patenkintas, jeigu matyčiau Išganytoją ne paskendusį varguose, bet apsuptą linksmybių, išaukštinimo ir pagarbos. Man taip atrodo dėl to, kad esu per daug prisirišęs prie pasaulio ir jo linksmybių. O Dieve! Tu, visų kūrinių Viešpats, pasirinkai didžiausius pažeminimus ir vargus, o aš, menkas sutvėrimas, žemės dulkė, norėčiau gyventi linksmybėse ir būti išaukštintas! Matydamas Kristaus pavyzdį, teisk pats save.

Gruodžio 31 diena

Apie paskutinę metų dieną

I. Ši diena gali būti paskutinė mano gyvenimo diena

Ši diena daugybei daug jaunesnių ir stipresnių už mane žmonių yra paskutinė gyvenimo diena. Kiek bus tokių, kurie, nesitikėdami mirti, neturės nė valandėlės gerai pasirengti sutikti Viešpatį Dievą, savo darbų Teisėją? Kas gali užtikrinti, kad ir aš nebūsiu tarp jų? Ar galiu drįsti sakyti, jog šiandien dar nemirsiu? O, jeigu žinočiau, jog nesulauksiu rytojaus, kaip stengčiausi gerai nugyventi šią paskutinę savo gyvenimo dieną! Todėl šiandien daryk tai, kas parengtų tave gerai mirčiai ir neatidėliok to rytojui. Per daug nepasitikėk savimi, nemanyk, jog tau viskas gerai. Dievo malonė ne kartą savo įkvėpimais tave skatino gerai elgtis. Ar tu paklausei jos balso? Klausk save, kur patektų tavo siela, ar

į amžiną laimę ar nelaimę, jeigu šiandien, tą pačią valandą, kai apie tai mąstai, numirtum? Kuo galėtum pasiteisinti? Nors šiandieną ir nemirtum, tai anksčiau ar vėliau ateis toks metas, tokia diena, kuri bus paskutinė tavo gyvenime. Ar tuokart būsi labiau pasirengęs, kaip dabar? Pagalvok, kaip praleidai visą tą laiką, kurį išgyvenai? Kiek išnaikinai blogų savo palinkimų? Kiek gero padarei, kad pasiektum dangų? Ar nematai, jog kasmet tavo kūnas eina vis silpnyn, tavo jėgos mąžta, tau reikia daugiau poilsio, o sielos reikalams kaskart skiri vis mažiau laiko. Pagalvok, ar sugebėsi per vieną dieną pataisyti tai, ką sugadinai per visą gyvenimą? Ak! Jau daugiau neatidėliok pasirengimo mirčiai. Ši pirmoji Naujų metų naktis gali būti paskutinė tavo gyvenime.

II. Ši diena tebūnie paskutinė mano apsileidimo diena

Jau per daug ilgai gyvenu apsileidime ir dvasios tinginystėje. Įtempsiu visas jėgas, kad išsivaduočiau iš to, kas trukdo tobulėti, kas atstumia mane nuo Dievo. Kiek kartų, o mano Dieve, už mano atšalimus grasinai išspjausiąs mane iš savo burnos ir daugiau niekada manęs nepriimsiąs. Tačiau tie grasinimai nepadarė manęs geresnio. Žadedavau gyventi geriau ir vėl sugrįždavau į senąjį, netikusį gyvenimą. Trumpam laikui pakildavau prie Tavęs tikėjimo sparnais, bet spaudžiamas sunkios blogų įpročių ir palinkimų naštos, vėl kaip akmuo nukrisdavau į apsileidimų ir nusidėjimų liūną. Kiek kartų esu apmąstęs šiuos Tavo žodžius: „Prakeiktas, kuris Dievo darbą atlieka netikusiai“, tačiau tai man nepadėjo pamesti netikusio savo gyvenimo. Apleisdavau visa, kas susiję su Tavimi ir Tavo garbe, ir žiūrėdavau, kad neprarasčiau to, kas susiję su mano kūno patogumais ir garbe. Kada kiti tuo pačiu laiku apturėjo dangaus garbės vainiką, aš pasilikau begulįs savo bloguose įpročiuose. Kuo greičiau kelsiuosi ir bėgsiu prie Tavęs, o geriausiasis Tėve! Daugiau nevilkinsiu savo atsivertimo. Tie metai, kuriuos netrukus pradėsiu gyventi, bus mano darbo ir uolumo metai. Visada būsiu Tavo. Padėk man savo galinga pagalba.

„Tuomet tariau: „Mano kaltė, kad pasikeitė Aukščiausiojo dešinė.“ (Ps 77, 11)

DIDESNIŲ ŠVENČIŲ APMĄSTYMAI

Pelenų diena

Apie Pelenų dienos apeigas

I. Pelenai mums primena mirtį

Pati Bažnyčia savo tarnų rankomis pildama ant mūsų galvų pašventintus pelenus, šiandien primena mums mūsų pradžią ir pabaigą. Atmink, o žmogau, jog dulkė esi ir dulke pavirsi. Atsiklaupęs prieš kunigą ir palenkęs prieš jį galvą įsivaizduok, jog štai tuojau mirsi. Kiek tą valandą tavo širdyje galį kilti šventų minčių, jausmų, norų kuo greičiau taisyti gyvenimą. Šis žodis „atmink" – tai tikras ir neklaidingas tavo mirties pranašavimas. Apmąstyk, kas esi: pelenai ir dulkė. Kuo pavirsi? Pelenais ir dulkėmis. Tačiau drįsti puikuotis, save aukštinti, kitus žeminti! Esi mirtingas, kilęs iš tos pačios, kaip ir visi, žemės, ir tu, ir kiti susilauksite to paties likimo. Kas atskirs tavo dulkes nuo visų kitų? Kokia bus tavo dulkių savybė? Todėl pelenais ir yra barstoma galva – vieta, iš kur kyla visa žmogaus mąstymo jėga, kad žmogus, apmąstydamas mirtį, nesikeltų į puikybę ir nusižemintų. O žmogau! Neišmesk iš savo atminties tos graudžios, nežinomos, bet tokios artimos, tokios tikros valandos, kada reikės visko netekti ir išsižadėti. Argi tau dabar būtų sunku išsižadėti to, ko negalėsi išlaikyti, ir rinkti tai, kas niekados iš tavęs nebus atimta.

„Tu dulkė esi ir į dulkę sugrįši." (Pr 3, 19)

II. Pelenai mums primena atgailą

Pelenų diena – musų viešosios atgailos pradžia. Bažnyčia, skelbdama gavėnios, arba didžiojo pasninko laiką, mums neskiria

viešosios atgailos, tik ją primena pabarstydama galvas pelenais, išreiškiančiais viešąją atgailą. Gavėnia – viešosios atgailos, kurią privalome atlikti, laikas. Tai laikas, kada pakelta širdimi, nusižeminę, pasninkaudami ir atlikdami kitus kūno suvaldymus, mes privalome atlyginti Dievo teisingumui. Kas norėtų sutaikyti patogų gyvenimą su skaudžia atgaila ir ašaromis, to atgaila būtų panaši į šmėklą, o ne į tikrai krikščionišką atgailą už nusidėjimus. Kiek dar liko tavo nusidėjimų, už kuriuos privalai atsilyginti Dievui? Ir kasdieną dar darai naujus nusidėjimus! Geriausia ir Dievui labiausiai patinkanti atgaila yra susivaldymas. Todėl tą susivaldymo laiką, gavėnią, gerai pradėkime, drąsiai ir pasiaukoję praleiskime, ištvermingai užbaikime ir, kas svarbiausia, karštesnėmis maldomis ir tobulesniu maldingumu sustiprinkime gavėnios pasninką, kad apsivalytume nuo visų kalčių.

„Tu dulkė esi ir į dulkę sugrįši." (Pr 3, 19)

Didysis ketvirtadienis

Kristus plauna apaštalams kojas

I. Kojų plovimas reikalauja nusižeminimo

Nusižeminimo pavyzdžio ieškok Kristuje. Štai per Paskutinę vakarienę Kristus prie Judo, savo išdaviko, kojų atlieka baisiai pažeminantį darbą: plauna jam kojas. Toks Kristaus nusižeminimas mums, žmonėms, tiesiog nesuprantamas. Bet dar mažiau suprantamas Judo širdies užkietėjimas. Taip pat sunku suprasti, kodėl Kristaus nusižeminimas nesunaikina mano širdyje tuštybės ir pasididžiavimo. Tavo, o Jėzau, nusižeminimas ypač turi būti man pavyzdys einant prie Dievo stalo. Tu silpniems ir nedėkingiems mokiniams plauni kojas. Argi aš galėčiau drįsti keltis puikybėn ir būti Tau nedėkingas, kai šventojoje Komunijoje priimu Tave, nusižeminimo Mokytoją? Aukščiausia Galybė save paslepia. Argi aš, žemės vabalėlis, drįsčiau didžiuotis? Nusižeminimo neturiu todėl, kad neturiu tikėjimo. Kas Tu esi, Viešš

patie, ir kas aš esu? Jei mokėčiau tinkamai atsakyti į šiuos klausimus, tai niekados nedrįsčiau savęs aukštinti.

II. Kojų plovimas – tai sielos skaistybės reikalavimas

Jei norime suprasti Viešpaties Jėzaus šventąsias paslaptis, reikia ne bet kokio, bet nepaprasto šventumo. Skaisčiausio ir nekalčiausio Viešpaties Kūno ir Kraujo priėmimas reikalauja iš mūsų taip pat nepaprasto sielos skaistumo. To mus moko Kristus, plaudamas apaštalams kojas. Kai eini iš pirties nuplovęs visą kūną, tai paskui dar turi nusiplauti kojas. Po Atgailos sakramento, t. y. po sielos pirties, reikia dar nuplauti netikusius jausmus, atitaisyti intenciją, sutvarkyti dienos darbus. Reikia apsivalyti nuo visko, kad neliktų ne mažiausio sielos sutepimo. Gi Dievas, kuris iš savęs yra šventas ir galingas, teisingai iš mūsų reikalauja šventumo ir sielos skaistumo. Kas iš žmonių gali būti skaistesnis už Švenčiausiąją Mergelę? Tačiau Bažnyčia stebisi, kad Dievo Žodis nesidrovėjo tapti Kūnu Švenčiausiosios Mergelės įsčiose. Ką gali jausti Dievas, kada tu Jį priimi į nusidėjimų subjaurotą širdį, norėdamas, kad Jis ten apsigyventų?

III. Kojų plovimas reiškia meilės reikalavimą

„Jei aš numazgojau jums kojas, – tarė Kristus apaštalams, – tai ir jūs turite vieni kitiems kojas mazgoti“ (Jn 13, 14). Paskui pasakė ilgą brolišką kalbą apie meilę, kad jiems nestigtų tinkamo pasirengimo priimant Viešpaties Kūną ir Kraują. Dėl ko paniekini pažemintus ir beturčius? Eidamas kartu su jais prie Dievo stalo, kartu su jais priimdamas vieną ir tą pačią Dangaus Duoną, turė tum juos mylėti kaip savo brolius. Dievo akyse nieko nereiškia, kad jie beturčiai ir pažeminti; gal jie daug verčiau už tave priima Dangaus Karalių! Dievas iš tavęs reikalauja tyros širdies, o ne puikybės. Savo malones šventojoje Komunijoje Dievas suteikia tik sieloms, pasipuošusioms dorybėmis, ypač meilės, skaistybės ir nusižeminimo dorybėmis.

Žiūrėjimas į nukryžiuotąjį Viešpatį Jėzų

I. Žiūrėjimas į mirštantį Jėzų

Jėzus miršta ant kryžiaus. Tas reginys niekam nesuprantamas, bet vertas didžiausios pagarbos. O Jėzau, Tu taip mane mylėjai, kad tapai sopulių žmogumi, visų žmonių paniekinimu. Visame Tavo kūne neliko nė mažiausios vietelės, kuri nebūtų sužeista ir kurios nesopėtų. Aš esu tas, kuris Tave taip baisiai nukankinau. Tu, o maloniausiasis Jėzau, džiaugiesi savo kančiomis, kadangi jomis gali mus išganyti. Garbinu Tave Kryžiuje kaip savo Dievą, dėkoju Tau kaip savo Atpirkėjui, Tave saugosiu kaip pavyzdį, bet ir bijau Tavęs kaip savo Teisėjo. O stebėtinas Kryžiau, tu esi vienintelis mano apgynimas. O dieviškasis Išganytojau! Tavyje randu savo viltį. Tu ir Tavo Kryžius būsite mano vienintelė paguoda ir suraminimas. Tai bus man didžiausia garbė – su Tavimi būti nukryžiuotu, su Tavimi gyventi ir mirti ant Kryžiaus. O gailestingumo Tėve! Kadangi iš ypatingos malonės mane atpirkai, meldžiu Tave, neleisk, kad žūčiau arba tapčiau Tavo Šventojo vardo priešu ir Tavo rūstybės auka. Trokštu išgirsti šitokį Tavo balsą: „Šiandien su manimi būsi rojuje“ (Lk 23, 43).

II. Žiūrėjimas į mirusį Jėzų

Dievas miršta ant kryžiaus. Saulė temsta, uolos plyšta, žemė dreba – žodžiu, visas pasaulis baisiausiai nuliūsta. Ir bejausmis žmogus gailisi Tavęs, o Jėzau, žiūrėdamas į Tave, mirštantį ant kryžiaus. O aš! Aš, protingas sutvėrimas, turįs širdį, kuri jaučia, stoviu po kryžiumi ir nejaučiu, kad mano Viešpats ir Išganytojas miršta! Esu kietesnis už uolą. Jei apmąstau Tavo, o Viešpatie, kančias ir savo laimę, dėl kurios Tu kenti, jei apmąstau Tavo mirties pergalę prieš nusidėjimus, jei žiūriu į Tave, ant kryžiaus prikaltą, liudijantį tokią garbingą pergalę prieš Dievo ir žmonijos priešus, tai negaliu susilaikyti nesidžiaugęs ir visa širdimi nepagarbinęs Tavęs. Tu nugalėjai visus savo ir mano priešus.

Teesie garbinamas per amžius! Bet tas reginys sukelia mintį, kad aš pats galiu būti didžiausias savo priešas. To priešo turiu ypač bijoti. Jis yra toks tvirtas, kad gali prikelti visus jau nugalėtus priešus. Užbaik, o Viešpatie, savo išganymo darbą ir mane nugalėk, ir mane savo malonei pavesk, kad galėčiau tapti Tavo garbės dalininku danguje.

„Verkite ne manęs, bet verčiau savęs ir savo vaikų!“ (Lk 23, 28)

Didysis šeštadienis

Apie Kristaus laidojimą

I. Kristus nuimamas nuo kryžiaus

O Sopulingoji Motina! Koks buvo Tavo sielos sopulys, kada savo rankomis nuėmei nuo kryžiaus mieliausiojo savo Sūnaus kūną, visą sukruvintą ir žaizdotą! Mane taip pat sujaudina Tavo, o kentėtojų Karaliene, sopuliai! Nėra kito tokio sopulio, kaip Tavo sopulys! Iš Tavo nekaltų įsčių gimė skaisčiausias ir sveikiausias Jėzaus kūnas. Štai kokia dabar atmaina! Ir pažinti negalima. Tai Jo priešų darbas! Klystu – tai mano darbas! O Sopulingiausioji Motina! Duok man tą kūną! Tada aš apmąstysiu savo nedorybes ir savo maloniausiojo Jėzaus gerumą! Duok man tą kūną, kadangi Jo žaizdos yra mano padarytos, ir Jis, taip baisiai sužeistas, turi būti man pavyzdys. O mano Išganytojau! Nuo šiol varžysiu ir valdysiu savo kūną, nepataikausiu jam, bet jį kankinsiu. Negalėdamas jo kankinti taip, kaip Tu savo kūną kankinai, bent nepraleisiu progos jį varžyti ir pažaboti.

II. Kristų guldo į kapą

Nuo kryžiaus nuimtą brangiausiąjį Kristaus kūną, brangiais tepalais išteptą, neša ant savo pečių šventieji Jonas, Juozapas ir Nikodemas. Paskui šią graudžią eiseną skuba Švenčiausioji Mergelė Marija su kitomis Marijomis ir ramybės angelai. Jėzaus kūną paguldo į kapą. „Įsivaizduok, – sako šv. Paulius, – jog esi numiręs ir palaidotas kape kartu su Jėzumi.“ Jei nori su Kristumi prisikelti naujam, geresniam gyvenimui, reikia palaidoti senąjį žmogų su visais jo palinkimais ir

blogais įpročiais. Apie senojo žmogaus palaidojimą ypač turi galvoti eidamas prie Dievo stalo, kad vietoj kapo savo širdį tinkamai paruoštum Kristui. Kristaus kapas buvo naujas, – savo širdį apvalyk nuo visų netikusių ir blogų jausmų, kad ji būtų visiškai atnaujinta. Kapas buvo iškaltas uoloje, – būk pastovus ir tvirtas savo šventais pažadais ir Dievo meile. Kapas buvo užristas dideliu akmeniu, – giliai paslėpk savo turtą ir padėk nepajudinamą šventumo pamatą.

II. Kristus nužengė į pragarus

Kada šitie laimingieji tamsybių kaliniai, tiek amžių laukę Kristaus atėjimo, išvydo Jį nužengusį į pragarus, kad juos išvaduotų iš to baisaus kalėjimo, koks nepaprastai didelis turėjo būti jų džiaugsmas! Kiek garbinimo giesmių, kiek dėkojimo jausmų jie galėjo pareikšti Viešpačiui Jėzui! Išganytojas, garbingai nužengęs į tamsybes, išvedęs iš to kalėjimo šventųjų būrį, veda juos į Kalvarijos kalną, išvedžioja juos po visas vietas, kur Jis atliko išganingą darbą, kad jie būtų liudytojai Kristaus kančių ir pergalės, ir, pagaliau, savo dangiškosios laimės. Susivienykime su tuo šventųjų būreliu ir apmąstykime didžias savo išganymo paslaptis. Ten mes atrasime išvadavimą, šventumą ir laimę.

„Kadangi Kristus kentėjo kūnu, tai ir jūs apsiginkluokite ta pačia mintimi..." (1 Pt 4, 1)

Pirmoji Velykų diena

Apie Kristaus prisikėlimą iš numirusiųjų

I. Kristaus prisikėlimas yra tikras

Tai mūsų tikėjimo pagrindas. Kristaus prisikėlimas iš numirusiųjų yra aiškiausias Jo dievystės įrodymas. Kas, jei ne Dievas, savo galybe gali prisikelti iš numirusiųjų? Be prisikėlimo tuščias yra mūsų tikėjimas, tuščias mūsų mokslas. Jeigu Kristus, kuris daug kartų yra viešai kalbėjęs apie savo prisikelimą ir padaręs daug stebuklų, nebūtų prisikėlęs iš numirusiųjų, tai būtų buvęs išvadintas ne Dievo Pasiuntiniu, bet didžiausiu apgaviku. Kiek kartų Kristus yra pasirodęs po

prisikėlimo, tiek kartų patvirtino savo prisikėlimo tikrumą, tiek kartų patvirtino ir mūsų tikėjimo teisingumą. Todėl Velykų šventė yra viena didžiausių Katalikų Bažnyčios švenčių. Kristaus prisikėlimas yra tavo atsivertimo paveikslas. Ar tavo atsivertimas irgi yra tikras? Ar patobulinai savo gyvenimą? Ar prisikelsi amžinajai laimei, jeigu nepradėsi geresnio gyvenimo? Ar tavo širdis ir toliau bus sutepta tomis pačiomis kaltėmis, užkrėsta tais pačiais blogais įpročiais? Gyvenimo permaina, atnaujinimas, senojo kapo išbaltinimas priklauso nuo tavęs.

II. Kristaus prisikėlimas yra garbingas

Koks skirtumas tarp palaidoto ir iš numirusių prisikėlusio Kristaus! Kristus prisikelia dangaus šviesybėje, savo garbėje! Jo priešai sugėdyti, piktosios dvasios grandinės sutraukytos, mirties galybė nugalėta. Prie kapo pastatyta sargyba išsigandusi nualpsta. Visa tai daro Kristaus prisikėlimą garbingą. Gyvenime pasižymėjusių žmonių garbė laidojama kartu su jais: nieko nelieka po jų mirties; tik Kristaus garbė savo pradžią semia kape. Kristui prisikėlus iš kapo, tuoj įvyksta didžiausios permainos: išsiblaškę apaštalai vėl susirenka ir grįžta pas Jėzų, žydų sinagoga uždaroma, o jos vietoje atnaujinama Kristaus Bažnyčia, Kryžius, iki šiol buvęs paniekintas, tampa garbingas. Garbingas Kristaus prisikelimas tebūnie mums raginimas daryti gera savo artimiesiems, kad jiems būtų nauda ir Dievui garbė. Garbinga yra būti Jėzaus Kristaus, tokio garbingo mūsų Viešpaties, valdžioje. Bet dar didesnęs garbę mums suteiks tai, kad Jo garbę viešai išpažinsime ir kitiems skleisime.

III. Kristaus prisikėlimas yra amžinas

Prisikėlęs Kristus daugiau nebemiršta. Ar tu esi taip atsivertęs, kad daugiau nebenusidedi? Ar tavo prisikėlimas iš nuodėmių nėra tik laikinas? Kokia tavo gailesčio už nusidėjimus priežastis? Teisinga yra tavo baimė dėl atgailos už nusidėjimus. Ir kas yra tavo gyvenimas, jei ne pasikartojimas gerų ir blogų išpažinčių, jei ne visa eilė nupuolimų? Nėra tavo darbuose pasiaukojimo, nėra rūpestingumo. Atmainyk savo gyvenimą, kad apie savo senąjį, negerą gyvenimą galėtum pasakyti, ką

angelas pasakė apie Kristų: „Nėra jo čia, jis prisikėlė!“ (Lk 24, 6) Venk papiktinančių susirinkimų ir draugysčių, nuodėmių aplinkybių! Daryk taip, kad su Kristumi prisikeltum ir su Juo garbėje būtum!

Antroji Velykų diena

Apie Kristaus mokinius, einančius į Emausą

I. Kristus juos moko kaip mokytuosius

Stebiesi tuo, kad tiedu mokiniai, trejus metus išbuvę Kristaus mokykloje, per mažai pažino šventąjį mokslą. Aš gi stebiuosi meilumu Dieviškojo Mokytojo, kuris teikėsi prieiti prie mokinių, juos pamokyti ir paguosti. Kadangi jie kalbėjosi apie gerus dalykus, Kristus, kuris niekada nesišalina vargo prispaustųjų, bendrauja su jais ir ne iš karto leidžia jiems save pažinti, kadangi jie to dar nebuvo užsitarnavę. Jie abejoja išganymo darbu. Kristus įsileidžia su jais į kalbas, aiškina Šventąjį Raštą, išblaško abejones, pakelia dvasią, uždega širdis. Ar nuo to laiko, kai pradėjai pažinti Kristų, išsižadėjai visų paklydimų? Ar neturi kokių abejonių dėl tikėjimo dalykų? Vienas pavojingiausių tavo paklydimų yra tas, kad esi per daug susirišęs su pasaulio žmonėmis; jie išblaško tavo dvasią ir veda į paklydimus. Dievas neapšvies tų, kurie nori būti akli.

II. Kristus juos bara kaip netikinčiuosius

Kristaus barimas atrodo lyg per skaudus, kadangi vadina juos kvailiais. Jeigu Kristus tokiais skaudžiais žodžiais pavadina savo mokinius, tai jų nusikaltimas turi būti nemažas. Kuo jie nusikalsta? Jie nusikalsta manydami, jog Izraelio Išganytojui buvo nepadoru mirti tokia žeminančia mirtimi. Dėl to buvo bepradedą abejoti ir Jo dievyste ir prisikėlimu iš numirusių. Jų nusikaltimas yra nemažas. Kristus juos smarkiai nubaudžia vadindamas kvailiais ir paaiškina jiems dalyko esmę. „Argi Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir žengti į savo garbę?!“ – klausia jų Kristus (Lk 24, 26). Apmąstyk žodį „turėjo“. Dievas-Žmogus turėjo kentėti, kad įeitų į savo garbę, kuri Jam buvo skirta, Jam priklausė. Ir tu

nori būti Kristaus garbeje, kuri, tiesą sakant, yra tau svetima, kadangi nenori jos gauti kentejimais. Manai įeisiąs į dangaus karalystę savavališkai ir lepiai gyvendamas? Todėl pamąstyk, ką daraš. Ir tu esi netikėlis! Ir tau tinka šie Kristaus mokiniams pasakyti žodžiai: „O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti..." (Lk 24, 25)

III. Kristus jiems apsireiškia kaip ištikimiesiems

Mokiniai Lukas ir Kleopas prašo Jėzaus, kurį mano esant paprastą pakeleivį, kad su jais liktų ir valgytų. Verste verčia Jį pasilikti. Kristus sutinka. Iš pažiūros menkas mokinių nuopelnas tuojau susilaukia gausaus atlyginimo, kadangi Kristus, būdamas pakviestas prie jų stalo, pats juos kviečia prie savo stalo. Už mažiausią gerą darbą Dievas atlygina šimteriopai. Kristui išreikšta mokinių meilė atlyginama šventojoje Komunijoje: Jėzus Kristus pašventina duoną ir vietoj jos duoda mokiniams brangesnį valgį – savo Kūną. Tas Kristaus pagamintas valgis išblaško jų abejones. Jie dar geriau pažįsta Kristų ir Jį pamilsta. Iš tikro Kristus daugiausia duodasi pažįstamas Švenčiausiajame Altoriaus Sakramente. Dievo malonė greitai praeina. Tu ją saugok. Prašyk, verste versk, kad Jėzus su tavimi pasiliktų.

Pasilik su manimi, Viešpatie.

Trečioji Velykų diena

Magdalena prie Kristaus kapo

I. Apie jos nuliūdimo priežastis

Pirmoji nuliūdimo priežastis buvo ta, kad Ji neteko savo Numylėtinio. Jam mirus, ji nebegalėjo gyventi. Marijos Magdalenos nuliūdimą gali suprasti tik tie, kurie taip myli Viešpatį Jėzų, kaip ji Jį mylėjo. Koks turėtų būti tavo gailestis netekus Dievo? Nieko nėra sunkaus ir negalimo tam, kuris karštai myli Dievą. Jis, kartą praradęs Dievą, nieko nepagailės, kad Jį surastų. Tau, rodos, viskas yra sunku. Kodėl? Todėl, kad nemyli Dievo, arba, tiksliau sakant, kad ką kitą myli vietoj Dievo. Antroji priežastis buvo ta, kad Kristaus kūnas buvo iš jos at-

imtas ir jį Jo negalėjo rasti. Išganytojo kūnas būtų sumažinęs jos gai lestį; gi jo netekusi Magdalena kone įpuolė į nevilį. Ji eina prie kapo, neradusi Viešpaties kūno grįžta. Bet pati savimi nepasitikėdama, vėl eina ir vėl ieško savo sielos Numylėtinio. Angelai nesugeba jos pralinksminti. Magdalena nepasitenkina jų tvirtinimu apie Kristaus prisikėlimą: visur ieško, visų klausinėja, kur yra Jėzus, jos Numylėtinis, nepasitenkindama tuo, ką pati buvo mačiusi savo akimis. Meile nieko negirdi, nieko kito neklauso, tik savo širdies jausmų. Tu, regis, nieko taip mažai nemyli, kaip Dievo. Todėl nėra ko stebėtis, kad Jį pametęs Jo ne taip karštai ieškai. Nesigailėk nei rūpesčio, nei darbo, kad Dievą vėl surastum ir su Juo visa širdimi sutaptum.

II. Apie jos džiaugsmo vaisius

Juo karščiau ieškomas Dievas, juo greičiau Jis surandamas. Dėl tos priežasties Magdalenai pirmajai tenka pamatyti Kristų, prisikėlusį iš numirusiųjų. Iš pirmo žvilgsnio Jo nepažįsta, kadangi jos meilė dar nėra apvalyta tobulo tikėjimo. Vienu žodžiu Išganytojas prakalba į Magdaleną ir įkvepia jai tarsi naują gyvenimą. Vienu žodžiu Magdalena atsako mylinti ir tuo žodžiu išreiškia visus savo širdies jausmus. O saldusis pasikalbėjime! Tiesa, po Jėzaus pasikalbėjimo su Magdalena, kai Magdalenai kaip didžiausiai nusidėjėlei teko išgirsti malonius Išganyto žodžius: „Tavo nuodėmės tau atleistos“ (Lk 5, 20), Jėzus buvo pasišalinęs ir savo saldumus iš karštai Jį mylinčios Magdalenos buvo atėmęs, bet ji nenustojo Jo mylėjusi. Už tai jai buvo gausiai atlyginta, kadangi Jį randa, ir Išganytojas po savo prisikelimo suteikia Magdalenai daug linksmybių. Taip ir mes galėtume gausiai naudotis Viešpaties Jėzaus malonėmis, kai priimame šv. Komuniją, jei mūsų tikėjimas būtų gyvesnis, o meilė karštesnė. Nuo to laiko, kada Magdalena atranda Jezų, tarp jųdviejų užsimezga dar artimesnis meilės ryšys. Viešpats Jėzus savo vardu siunčia ją pranešti apie Jį apaštalams ir juos pralinksminti. Taip, kas turi Dievo Dvasią, tas ir aukštai esantiems žmonėms gali duoti daug naudos. Kokia apaštalų ir Marijos Magdalenos linksmybė, kada ji ištaria šiuos žodžius: „Mačiau Vieš

patį ir Jis tai man pasakė.“ Širdies džiaugsmas didina meilę ir teikia daugiau dvasios atėjus atšalimui ir apleidimui.

„Mylėk ir daryk, ką nori.“ (Šv. Augustinas)

Kristaus Žengimas į dangų

I. Žengimo į dangų paslaptis yra atsiskyrimo paslaptis

Jeigu ką karštai myli ir laisva valia atsiskiri nuo tos meilės, tai toks tavo žygis yra nepaprastas ir didvyriškas. Kaip sunku buvo Marijai ir apaštalams išsiskirti su Sūnumi, su Mokytoju, kurį visų labiausiai my lėjo! Tačiau jie drąsiai nugalėjo tą jų sielas slegiantį išsiskyrimą ir su didžiausiu džiaugsmu grįžo į Jeruzalę. Kristui taip pat buvo sunku išsiskirti su tais, kurie žemėje buvo visų brangiausi: su Motina, apaštalais, savo ir dangiškojo Tėvo garbe. Kiek garbės būtų turėjęs Viešpats Jėzus, jeigu su savo garbingu kūnu būtų pasilikęs tarp žmonių. Iš to aiškiai suprantu, su kokiu dvasios pakilimu turečiau atsiskirti nuo savo giminių, draugų, nuo patogumų, pagaliau, pats nuo savęs ir nuo savo gy venimo. Ar yra naudinga rūpintis pasauliu, kuris yra toks nedėkingas ir apgaulingas? Jame yra daug dyglių ir kartumo, tačiau su juo išsiskirti man yra sunkus, sakyčiau, negalimas dalykas. Pagaliau, nors pasaulis man teiktų vien tik malonumus ir rožes, neprivalau jo mylėti, prisiminęs, ką jis yra padaręs Tau, o Jėzau. Juk tai jis taip baisiai Tave kankino ir prie kryžiaus prikalė. Tačiau aš nenustoju mylėti pasaulio. Laikas jau nieko nebetrokšti, nieko nebeieškoti, tik numylėtos dangaus Tėvynės.

II. Žengimo į dangų paslaptis yra vilties paslaptis

Kada Tave, o mano Išganytojau, regiu šviesybėje ir garbėje, tai mano širdis negali atsidžiaugti. matant Tave žengiantį į dangų ir ten sėdintį dangaus Tėvo dešinėje, kur su savimi kartu esi nuvedęs tiek laimingų sielų, kokia skaisti viltis gaivina mane, kad ir man parengsi vietą dangaus karalystėje. Kur yra galva, ten privalo būti ir sąnariai. Nepasitenkinai, mano Jėzau, būdamas mano Išganytoju čia, žemėje; norėjai būti mano Tarpininku danguje, iš kur plaukia visa pagalba ir mano darbų vertė. Esu tikras, jog būdamas danguje, mane išganysi,

jeigu tik aš pats savo išganymo neprarasiu. Esu tikras, jog danguje man yra parengta amžinos linksmybės vieta.

III. Žengimo į dangų paslaptis yra troškimo paslaptis

Kada Elijas su savo ugniniu vežimu buvo paimtas į dangų, kartu su juo buvo paimti ir visi jo mokinio Eliziejaus troškimai. Lygiai taip pat atsitiko ir su Kristaus numylėtais apaštalais. Jų širdys buvo neatskiriamos nuo Dieviškojo Mokytojo. Visi jų norai ir troškimai buvo nukreipti tik į savo mieliausiąjį Mokytoją. Į tą meilės ir dangaus malonių židinį, į Jėzų, ir mes turime kreipti gerus norus ir troškimus. „Kur tavo lobis, ten ir tavo širdis" (Mt 6, 21). Patrauk mane prie savęs, o Viešpatie, ir seksiu paskui Tave! Padaryk taip, kad man nepatiktų tai, kas patinka pasauliui, kad tik Tavyje ir Tavo Kryžiuje mano širdis atrastų suraminimą!

Sekminių vigilija

Apie pasirengimą priimti Šv. Dvasią

I. Pirmasis pasirengimas – vienuma

Tuo pasirengimu naudojosi Dievo Motina Marija ir Kristaus mokiniai. Vienuma sutvirtina dvasią ir atitraukia sielą nuo žemiškų daiktų. Šventoji Dvasia neateina, ten kur yra žmonių triukšmas ir šio pasaulio linksmybės. Kiek pasaulyje sutinkame tokių dalykų, kurie ne tik blaško mūsų dvasią, bet ją piktina ir gadina! Tik vienumoje ir ramybėje mums kalba Šventoji Dvasia: ji negali įeiti į pasauliui atsidavusį arba įvairiais pasaulietiniais reikalais susidomėjusį žmogų. Esant nuo pasaulio atsiskyrusiam, irgi sunku stiprinti savo dvasią: matyti daiktai arba seniau girdėtos naujienos skverbte skverbiasi į mūsų vaizduotę; tuo tarpu Dievo malonė, kurią Šventoji Dvasia buvo mums atsiuntusi, praslenka pro mus ir išnyksta iš akių. Jeigu taip yra gyvenant vienam, tai kiek yra kliūčių, kliudančių Šventajai Dvasiai pas mus ateiti mums gyvenant pasaulyje, t. y. žemės rūpesčių sūkuryje? Jei esame triukšme ir netikusioje bendrijoje, Šventoji Dvasia negali

ateiti. Kad sulaukčiau Šventosios Dvasios atėjimo, tai ir vienumoje gyvendamas privalau budėti ir karštai melstis.

II. Antrasis pasirengimas – malda

Kokios šventos ir karštos buvo maldos apaštalų ir tikinčiųjų, susirinkusių laukti Šventosios Dvasios atėjimo. Jų maldos buvo gyvo tikėjimo maldos, tikėjimo, paremto savo Dieviškojo Mokytojo pažadais. Jų maldos buvo viešos, pašventintos Dievo Motinos išminties. Jos buvo nužemintos del aukštumo ir galybės To, kuris netrukus pas juos nužengs. Jos buvo ištvermingos, nes dešimt dienų melsdamiesi, apaštalai ir tikintieji kasdien meldėsi vis karščiau. Jų maldos buvo jungiamos su pasninku ir tylėjimu. Tokia privalo būti ir mūsų malda, jeigu norime, kad Šventoji Dvasia nužengtų pas mus. Šventoji Dvasia žino musų reikalus, bet Ji nori, kad ir mes juos pažintume. Ji prašo už mus, bet nori, kad ir mes už save prašytume ir melstumės. Šventoji Dvasia nori mus apdovanoti savo malonėmis, bet kartu trokšta, kad mes tas malones brangintume, jų ieškotume, jų prašytume nužemintai, karštai ir nuolat.

III. Trečiasis pasirengimas – sielų sutapimas

Šita tokia gausi bendruomenė, susirinkusi laukti Šventosios Dvasios, turėjo vieną jausmą, vieną dvasią. Visi meldėsi vieni už kitus ir vieni kitus skatino ištverti ir tinkamai pasiruošti. Šventoji Dvasia yra meilės Dvasia, pati meilė. Ar Ji gali gyventi ten, kur nėra meilės ir santaikos? Sekime pavyzdžiu tos šventosios bendruomenės, kur Marija ypatingu būdu globojo meilę ir santaiką! Ateik, o Dieviškasis Linksmintojau! O mano neapsakoma meile! O Dangaus šviesa! Išsklaidyk mano sielos tamsybes! Sutirpdyk mano širdies ledus!

Sekminės arba Šv. Dvasios atsiuntimo šventė

I. Šv. Dvasia yra tiesos Mokytoja

O stebuklingasis Mokytojau, kuris vienu pasirodymu išmokei visų tiesų. O laimingieji mokiniai, kurie be jokio mokslo, be darbo ir be didelio vargo labai lengvai supratote ir pažinote aukštą Kristaus

mokslą. Tas mokslas ir iki šiol slepia daug mūsų protui nesuprantamų tiesų. Bet šiandien Šventoji Dvasia liudija Jėzaus Kristaus mokslo tikrumą ne tik jį mums apreikšdama, bet taip pat darydama jį meilų ir saldų; tokį meilų, kad Jo mokiniai, kuriems kai kurios tiesos anksčiau atrodė neaiškios ir žmogaus prigimčiai priešingos, dabar tas tiesas karštai myli ir už jas yra pasirengę pralieti savo kraują. Ar gali pasakyti, jog esi sulaukęs Šventosios Dvasios, jeigu tau tikėjimo tiesos atrodo sunkios ir neįtikinamos? Kaip tikejimas yra tiesos liudijimas, taip ir meilė yra tiesos liudijimas. Tikėjimas tiesa padaro, kad mes mylime, ką privalome mylėti. Tiesos pamilimas padaro, kad mes tikime tuo, kuo reikia tiketi. Ar esame pasirengę taip daryti, t. y. tikėti ir mylėti? O Šventoji Dvasia! Apšviesk mano protą savo šviesa ir uždek mano širdį Savo meilės ugnimi.

II. Šv. Dvasia yra šventumo Mokytoja

Ugnis, kurios pavidalu nužengė Šventoji Dvasia, yra gyva Jos veiksmo išraiška. Ugnis – skaisčiausias ir gryniausias elementas. Ugnis visa, su kuo susiduria, perleidžia per save: kas jai netinka – atmeta, tinkamas dalis, nors jos būtų ir nešvarios, paverčia savimi. Tas ugnies ženklas reiškia, jog panašiai ir Šventoji Dvasia pašventino apaštalų širdis. Šventosios Dvasios malonė, patekusi į mūsų širdis, kuo greičiausiai sunaikina ten esančius visus žemiškus jausmus ir troškimus. Šventosios Dvasios malonė prigimtinę žmogaus meilę perkeičia į antprigimtinę dvasinę meilę. Ką reikia manyti apie tave, jeigu iki šiol neapvalei savo širdies nuo to, kas yra netobula ir žemiška, jeigu tavo jausmai, kuriuos vadini nekaltais ir šventais, sutepa tavo dorą ir kėsinasi į tavo skaistybę? Dieviškosios ugnies privalumas yra tas, kad jeigu jai nesukliudysi, ji visa sunaikins ir perkeis. Bet tavo širdyje yra ledas, kurio toji ugnis be tavęs nesutirpdys; jos viduryje yra tvirtai pastatyta siena, kuri skiria tave nuo šventos ugnies ir neleidžia jai tavo širdyje degti. O šventoji ugnie! Tu vienintelė viešpatauk mano širdyje! Išvalyk ją ir išnaikink visa, kas tau netinka.

„ ...įsišakniję ir įsitvirtinę meilėje." (Ef 3, 17)

Antroji Sekminių diena

I. Apaštalai buvo Šv. Dvasios perkeisti

Nors apaštalai ir anksčiau buvo gavę Šventosios Dvasios malonių, bet šiandien jie gauna tų malonių visumą. O, koks dangaus šviesos gausumas! Koks meilės karštumas! Kiek įvairių antprigimtinių dovanų! Koks staigus ir stebuklingas apaštalų atsimainymas! Tai tinkamo pasirengimo vaisius. Apaštalai buvo nemokyti, tamsūs ir nepastovūs. Dabar, Šventajai Dvasiai paveikus, apaštalai stebėtinai persimaino, virsta ištvermingais, apšviestais ir iškalbingais žmonėmis. Jie supranta giliausias tikėjimo paslaptis, lengvai aiškina painiausias Šventojo Rašto vietas. Dievas, atsiųsdamas apaštalams Šventąją Dvasią, t. y. suteikdamas savo malonių niekuo pasaulyje nepasižymėjusiems žmonėms, kartu sugėdija pasaulį ir jį paniekina. Dievas išsirenka bejėgius ir silpnus apaštalus, kad sugėdytų išdidžius šio pasaulio galvočius. Šventoji Dvasia tegali nužengti tik į nusižeminusią ir tyrą širdį ir tik tokioje širdyje Ji išsirenka sau vietą. Pažvelk į savo širdį. Ką ten atrasi? Esi apimtas savimeilės ir tuščios garbės, esi pasaulio dvasios vergas, persisunkęs žemės išmintimi, arba, tiksliau sakant, pasaulio išdidumu ir paklydimais. Tad kaipgi Šventoji Dvasia gali nužengti į tave?

II. Per apaštalus visa žmonija yra perkeista Šv. Dvasios

Ar yra kitas panašus atsitikimas, kaip šis, kad dvylika bejėgių ir silpnų nusidėjelių galėtų išdrįsti atversti visą pasaulį, skelbdami žmonėms, jog šis Žmogus, kuris numirė ant kryžiaus, yra Dievas? Ar reikia didesnio stebuklo kaip šis, kad tokia žmonių daugybė, tik išgirdusi Kristaus mokslą, sunkiai jį suprasdama, taip greitai jį priima ir dėl jo yra pasirengusi aukoti savo gyvybę? Toks stebuklas yra Šventosios Dvasios atėjimo vaisius. Šventosios Dvasios ugnimi uždegtiems apaštalams nebuvo neįmanomo dalyko. Jie lengvai galėjo įtikinti žmones neįtikėtinomis ir žmogaus protui nesuprantamomis tiesomis. Apaštalai turėjo daug kliūčių skelbti Dievo mokslui. Jiems priešinosi karaliai, šio pasaulio galiūnai, galvočiai, stabmeldžių dvasininkai, pagaliau, visas pragaras prieš juos buvo sukilęs. Tačiau nie-

kas jų nesulaikė, niekas neatbaidė. Nei persekiojimai, nei kankinimai, nei, pagaliau, pati mirtis jiems nebaisūs. Jie viską drąsiai nugalėjo. Taip veikia Šventoji Dvasia tuose žmonėse, kurių širdis valdo. Ką gi tavyje ir per tave Šventoji Dvasia yra nuveikusi? Ar drąsiai kovoji su Kristaus priešais? Kiek sielų Kristui esi grąžinęs? Gal ir lig šiol tebesi bailus apaštalas, nedrįstantis viešai išpažinti Kristaus.

Trečioji Sekminių diena

I. Pirmasis pasaulio dvasios ir Šventosios Dvasios skirtumas

Tiesos ir melo dvasios skiriasi. Tiesos Dvasia nužengia žemėn, kad mums parodytų šio pasaulio tuštybes. Mes žinome, jog pasaulis yra apgaulingas. Jis, rodydamas išorinį grožį, patraukia prie savęs žmones ir juos suvedžioja. Šitokį suvedžiojimą ir apgavimą Šventoji Dvasia atidengė apaštalams Sekminių dieną. Šventoji Dvasia parodė ir pasaulio nuomonių tuštybę, ir amžinų tiesų prakilnumą. Kodėl mes nesame apšviesti kaip apaštalai? Ar mums stinga dangaus šviesos? Ne. Šventoji Dvasia ir mums siunčia savo šviesą. Visa bėda, kodėl nesame apšviesti ta šviesa, yra ta, jog mes patys šalinamės jos ir norime geriau gyventi tamsybėse, negu šviesoje. Tu mąstai taip, kaip mąsto pasaulis, kalbi tai, ką jis kalba, nieko kita taip nebrangini, kaip jo garbę ir turtus. Vadinasi, priešiniesi Šventajai Dvasiai. Tiesa ir melas negali būti sutaikomi.

II. Antrasis pasaulio dvasios ir Šventosios Dvasios skirtumas

Palygink šventumo Dvasią su nedorybės dvasia. Šventoji Dvasia iš dangaus nužengė žemėn, kad apsaugotų ir išgelbėtų mus nuo šio pasaulio dvasios. Šventoji Dvasia, nužengusi ant apaštalų, nesutiko jokio jų pasipriešinimo; todėl, nerasdama jokių kliūčių, apdovanojo jų širdis visomis krikščioniškomis dorybėmis. Kiek jau kartų Šventoji Dvasia yra ir mus apšvietusi. Būtume galėję, jeigu tik būtume norėję, įgyti nusižeminimo, kantrybės ir kitų dorybių. Kiek malonių tau yra suteikusi Šventoji Dvasia, kad tave padarytų šventą, tačiau tu lig šiol tebemerdėji nedoruose įpročiuose.

III. Trečiasis pasaulio dvasios ir
Šventosios Dvasios skirtumas

Stiprybė ir laisvė yra Šventosios Dvasios privalumai. Silpnybė ir vergija yra pasaulio dvasios privalumai. Atėjo ana, kad sunaikintų šitą. Šventosios Dvasios veikimas apaštalų širdyse buvo sėkmingas. Iš bailių ir bemokslių žmonių apaštalai tampa žmonių vadais ir karžygiais. Apmąstyk, su kokiu pasitikėjimu savo jėgomis apaštalai skelbia Viešpaties Jėzaus prisikėlimą iš mirusiųjų ir jo dievystę! Gerbia šio pasaulio galiūnus, bet griežtai priešinasi jiems, jei to reikalauja Dieviškojo Mokytojo mokslas. Tu taip pat savo darbais parodyk stiprybės dvasią ir sutaikyk reikalaujamą pagarbą vyresniesiems su tuo, ką kiekvienas geras katalikas privalo padaryti gindamas tikėjimą nuo priešų. Geriau yra klausyti Dievo, negu žmonių.

„Nugalėkime pasaulį ir jo paklydimus, jo meilę ir priespaudą." (Šv. Augustinas)

Švč. Trejybės diena

Apie Dievo didybę

I. Tiktai vienas Dievas yra visiškai didis

Viskas Dieve yra didinga ir Dievas visur yra didis, ir nieko didingesnio arba galingesnio negalima išgalvoti, kadangi visos galybės priklauso nuo Dievo ir visos Jo tobulybės yra aukščiausios. Dievas yra didis pats iš savęs, visa kita be Dievo yra niekas. Dievo didingumas yra toks, jog mes Jo negalime nė suprasti. Galiu Jį garbinti ir mylėti, bet Jo suprasti negaliu ir niekados negalėsiu. O žmogau! Žiūrėk, kokia tavo laimė! Tas, kuriam tu tarnauji, yra Visagalis Dievas. Ar gali trokšti didingesnio ir galingesnio Viešpaties? Ar gali bent išgalvoti kitą į Jį panašų viešpatį? Tas Viešpats įsako daryti tai, kas yra teisinga; prižada užmokėti gausiai; daugiau duoda, negu žada, kadangi su savo tarnais dalijasi savo karalyste. Tuo tarpu tokiam galingam Viešpačiui mes kuo mažiausiai tarnaujame. Kiek mes įdedame rūpesčio ir darbo, ištikimiausiai tarnaudami šio pasaulio viešpačiams ir galiunams, tuo tarpu

visų didžiausias dangaus ir žemės Viešpats nėra tinkamai garbinamas. O koks aklumas, kurį tamsybių sūnūs vadina išmintimi. Netarnauti Dievui ir Jo negarbinti, tai ne išmintis, bet didžiausia kvailystė. Kas tavęs, o Viešpatie, nemyli, tas yra sveiko proto ir savo priešas.

II. Tiktai vienas Dievas yra tikrai didis

Kiekviena sutverta galybė kyla iš Dievo; tiktai vienas Dievas, ki tiems galybę suteikdamas, pats nenustoja savo galybės. Viso pasaulio žmonės Dievo akyse yra niekas. Kas yra žymiausieji žmonijos vadai, karžygiai, karaliai, jų sostai ir jų garbė, palyginus su Dievu? Mažiau, negu niekas. Valstybių valdovai atrodo turį išorinės didybės, bet iš tikrųjų toji jų didybė yra tuščia ir nieko nereiškianti, neturinti nė šešėlio tikros didybės. Tik vienas Dievas yra tikrai didis ir galingas, be galo didis ir nesimainąs. Kas gi mes esame Dievo akyse? Niekas kitas, kaip žemės dulkės. Bet ir toji žemė, iš kurios aš esu kilęs, yra Tavo, o Dieve, rankų darbas. Kiekvienas gėris kyla iš Tėvo Šviesybės. Tad ką aš turiu garbinti, o Viešpatie, save, menką žemės dulkę, ar Tave, Aukščiasiąjį Viešpatį? Tiktai Tau privalau atiduoti visą pagarbą, Tau, kuris esi vienas vienintelis šventas ir galingas, kuris ir mane gali padaryti šventą ir galingą.

„Tu vienas, kurio vardas yra VIEŠPATS, tesi aukščiausias visoje žemėje." (Ps 83, 19)

Dievo Kūno Šventė

Apie Švč. Sakramentą

I. Tai, kas yra Švč. Sakramente, yra tikra, nes taip pasakė pats Dievas

Nė kiek neabejok, jog visa, kas toje tikėjimo tiesoje yra paslėpta, yra tikra. Apie kitas paslaptis mes su dėkingumu galime sakyti, jog jos kažkada buvo apreikštos žmonijai. Toji kadaise apreikšta paslaptis dabar yra atnaujinama ir bus kartojama iki amžių pabaigos. Tūkstančius kartų ant mūsų altorių pasikartoja tai, ką Kristus kadaise yra padaręs per Paskutinę vakarienę. Tie patys žodžiai, tos pačios pasekmės. Duo-

na ir vynas persimaino į Kristaus Kūną ir Kraują. Stebuklingas yra tas persimainymas ir mums nesuprantamas, tačiau tikras, kadangi Kristus, pats Dievas, taip yra pasakęs. Jis suteikė kunigams teisę daryti tą patį, ką Jis pats darė: „Tai darykite mano atminimui" (Lk 22, 19). Mūsų elgesys prie Švenčiausiojo Sakramento privalo būti paremtas tvirtu ir gyvu tikėjimu, jog jame yra tikras Dievas - Jėzus Kristus. Jeigu dangaus angelai dreba iš baimės prieš Jo sostą, tai su kokia baime tu privalai būti Švčenčiausiojo Sakramento akivaizdoje? Jeigu koks karštai tikintis žmogus pamatytų, kaip tu elgiesi prie Švčenčiausiojo Sakramento, tai ar nepasipiktintų ir ar neįtartų tavęs turint per mažą tikėjimą, jog tas pats Išganytojas, kuris dabar yra danguje, yra ir mūsų bažnyčiose. Tačiau nesimato to tavo tikėjimo; tu bažnyčioje stovi prieš Švčenčiausiąjį Sakramentą kaip stabo ištiktas, be jokios pagarbos, be jausmo, be maldingumo. Paklausk savęs, gal iš tikrųjų esi per mažo tikėjimo?

II. Švč. Sakramentas yra gerbtinas, nes jame gyvena pats Dievas

Švenčiausiajame Sakramente reikia atskirti du dalykus: Viešpaties Jėzaus Kūną ir Kraują ir paveikslus, kuriais Viešpats Jėzus yra prisidengęs Švčenčiausiajame Sakramente. Mes garbiname ne tuos paveikslus, bet Viešpatį Jėzų. Dėl tos pačios priežasties, dėl kurios Kristus buvo garbinamas Betliejaus tvartelyje ir prie kryžiaus, privalo būti garbinamas ir Švenčiausiajame Sakramente, kadangi yra Dievas ir yra Dievas, jame esantis. Tau, įeinančiam į bažnyčią, yra duotas toks įsakymas: „Viešpatį, savo Dievą, tegarbink ir jam vienam tetarnauk" (Mt 4, 10). Kas atsisako garbinti arba kas tai atlieka ne taip, kaip reikėtų atlikti, tas parodo, jog yra mažo tikėjimo. Ar ir tu nesi iš tų, kurie nenori garbinti Viešpaties Jėzaus Švenčiausiajame Sakramente? Pažvelgus į tavo širdį, gal ir būtų galima atrasti tos tiesos patvirtinimą, jog esi mažo tikėjimo. Nemanyk, jog Kristus nežino tavo širdies jausmų, kuriais tu, būdamas bažnyčioje, įžeidi Jį patį ir Jo šv. tikėjimą. Jis trokšta, kad tu Jį Jo namuose, t. y. bažnyčioje, deramai garbintum.

„Pulkite kniūbsčia prieš VIEŠPATĮ, didingą šventumu." (Ps 96, 9)

Antroji diena

I. Švč. Sakramentas yra nuostabus, nes jį įsteigė Dievas

Viskas čia yra nuostabu: tikslas, būdas, pasekmės, laikas, vieta ir kitos aplinkybės, kuriomis tas Sakramentas buvo įsteigtas. Tai yra ne kas kita, kaip didžiausių stebuklų eilė. Švenčiausiojo Sakramento įsteigimo tikslas yra nuolatine švenčiausia Auka nuolatos garbinti dangaus Tėvą ir kad tikintieji žmonės, dėl kurių Švč. Jėzaus kūnas iškentėjo tiek kančių, taip pat nuolatos Jį garbintų. Didesnio nusistebėjimo vertas yra pats būdas, kuriuo tas tikslas pasiekiamas: Kristaus Kūnas yra žmonių maistas, kurį priimame ne tik be baimės, bet su džiaugsmu ir maldingumu. Pasekmės – gausios Dievo malonės ir artimas susivienijimas su Kristumi. Laikas, kada Švenčiausiasis Sakramentas buvo įsteigtas, tai toji naktis, kada Jėzus Kristus buvo atiduotas į budelių rankas, tai yra kada žmonės pasikėsino į Kristaus gyvybę. Jis išranda būdą visuomet gyventi su jais ir juos raminti savo malonėmis. Vieta ir kitos aplinkybės irgi yra nepaprastos: vakarienė, nors paprasta, bet rūpestingai paruošta; iškilminga Kristaus kalba, per kurią į savo šventas rankas Jis paima duoną, kad iš jos padarytų lig šiol negirdėtą stebuklą, kad ją perkeistų į savo Kūną ir Kraują. Tuo laiku Jis yra ir Auka, ir Aukotojas. Kiek čia yra stebuklingų apreiškimų! Jeigu mano protas stebisi, tai juo labiau mano valia privalo išreikšti maloniausiam mūsų Išganytojui meilės ir padėkos jausmus už Švenčiausiojo Sakramento įsteigimą.

II. Švč. Sakramentas yra maloniausias, nes jame Dievas mums pats save teikia

Viešpats Jėzus, įsteigęs Švenčiausiąjį Sakramentą, pirmasis save priėmė, paskui šitą gyvąją Duoną padalijo apaštalams, atiduodamas jiems pats save ir tuo išreikšdamas didžiausią meilę. Kur yra toks ganytojas, kuris savo avis penėtų savo kūnu ir krauju? Kur yra toks gydytojas, kuris pats būtų ir vaistai, ir sveikata? Nėra kito tokio ganytojo ir gydytojo, kaip Tu, o mano Ganytojau! Tik Tu gali būti kartu ir mūsų maistas, ir mūsų gyvenimo vaistai. Bet kokios reikia skaistybės, kad Tave, Švenčiausiąjį Dievą, galėčiau priimti! Tu apaštalams nuplovei ko-

jas, kad mus išmokytum prieš priimant Švenčiausiąjį Sakramentą apvalyti savo sielas nuo mažiausio sutepimo. Baisu, kad Tu, mano Išganyto jau, pamatysi manyje išdaviką Judą. „Bet štai mano išdavėjo ranka yra kartu su manąja ant stalo“ (Lk 22, 21). Ištirk save. Mylėk Viešpatį Jėzų iš visos širdies, mylėk Jį taip, kaip Jis tave myli.

„Kristaus meilė valdo mus.“ (2 Kor 5, 14)

Trečioji diena
Apie tikėjimą į Švč. Sakramentą

I. Tavo tikėjimas į Švč. Sakramentą yra tikėjimas be darbų

Ne kiekviena tikėjimo klaida kyla iš proto. Kartais galima ir labai sunkiai suklysti tikėjime, jei gyvenimas tvarkomas ne pagal tikėjimą. Ir toks suklydimas kartais esti daug blogesnis už pirmąjį. Stok prieš Dievą ir ištirk savo širdį, bene būsi beeinąs klaidingu keliu, bene bus ir tavo tikėjimas į Švenčiausiąjį Sakramentą be darbų? Sakaisi tikįs, jog mūsų altoriuose yra garbinamas Dievas ir Žmogus – Jėzus Kristus. Tą savo sakymą patvirtink darbais ir tokiomis pareigomis, kurių iš tavęs reikalauja tikejimas. Klausk save, ar aplankai garbės Karalių? Ar bent valandėlę paaukoji tinkamai Jam pagarbinti? Jis laukia, kad ateitum pas Jį, Jam išpasakotum savo reikalus ir vargus ir paprašytum Jį palaimos. Tačiau tu negirdi Jo balso ir palieki Jį vieną. Jeigu turėtum tvirtą tikėjimą, tai garbintum Jį ne tik viešai išstatytą bažnyčiose, bet neapleistum progos nepagarbinęs ir tada, kai kunigas eina su Švč. Sakramentu pas ligonį, lydėtum jį miesto gatvėmis arba sutiktum Jį, atėjusį pas ligonį. Stabmeldžiai atiduoda didesnę pagarbą savo dievaičiams negu tu Jėzui Kristui. Ir dar sakaisi turįs tikėjimą?

„Savo darbais parodyk savo tikėjimą.“ (Plg. Jok 2, 18)

II. Tavo darbai yra be tikėjimo

Jei tavo darbai vadinami darbais be tikėjimo, tai reiškia, jog jie eina ne iš tavo širdies ir jog juos atlieki be karštumo ir intencijos. Klaupiesi prieš Švenčiausiąjį Sakramentą Jį garbindamas. Bet paklausk save, ar giliai apmąstai tai, ką darai? Ar apmąstai begalinę Dievo didybę ir be

galinį savo menkumą? Klausai šv. Mišių, kur Viešpats Jėzus save aukoja dangaus Tėvui. Tuo tarpu esi apimtas puikybės ir norėtum tarp kitų pasižymėti. Kokios yra tavo maldos? Lūpomis, tiesa, Jį garbini, bet tavo širdis yra toli nuo Jo. Tavo maldos dažniausiai atliekamos iš įpročio, be dvasios pakilimo. Teisingai tau priekaištaujama, jog neturi gyvo tikėjimo, kuris žadintų ir keltų širdį prie gerų darbų. Tu, Viešpatie, trokšti, kad Tave garbinčiau dvasioje ir tiesoje. Kiek mažai yra tokių garbintojų. Priimk mane, Viešpatie, į jų būrį. Taip paruošk mano širdį, kad ji prie nieko kito neprisirištų, tik prie Tavęs, nieko kito nemylėtų, tik Tave, ir tiktai dėl Tavęs gyventų.

„Kas valgo šią duoną – gyvens per amžius." (Jn 6, 58)

Ketvirtoji diena
Švč. Sakramentas yra dangaus puota

I. Šios puotos prakilnumas

Karaliaus Ahasuero puota, kuri taip iškilmingai aprašoma Šventajame Rašte, visais atžvilgiais neturi jokio panašumo į Eucharistijos puotą, ar žiūrėtume į patį puotos šeimininką, ar į valgius, kurie puotoje yra duodami, ar į pakviestųjų skaičių, ar į pokylio laiką, ar, pagaliau, į kitas to iškilmingo priemimo aplinkybes. Eucharistijos puotos Šeimininkas yra pats Kristus, visų karalių ir valdovų Viešpats. Pats Dievas kviečia mus savo puoton, pats mus priima ir vaišina tuo būdu, kurį tiktai Dievas gali išrasti. Dievas tai puotai panaudoja visus savo turtų šaltinius, visą savo išmintį, visą galybę. Kokia garbė būti pakviestiems į tokią puotą ir joje dalyvauti! Tame pokylyje duodamas ragauti ne kitas valgis, o Dievo Kūnas, ir ne kitas gėrimas, o Dievo Kraujas. Toks valgis ir gėrimas ne tik mus stiprina ir gydo, bet duoda mums nemirtingą gyvenimą. „Kas valgys šią duoną – gyvens per amžius" (Jn 6, 51). Į tą pokylį kviečiami visi žmonės. Tas Dievo stalas, galima sakyti, yra padengtas visam pasauliui. Nėra tokios vietos, kur nebūtų galima priimti angelų Duonos. Nė vienas tikintysis nepašalinamas iš to pokylio. Visi be išimties priimami. Tas pokylis nėra tik laikinas. Jis bus tol, kol pasaulyje bus žmonių. O negirdėtas

savo prakilnumu pokylį! Dėl ko mes su džiaugsmu nesiskubiname į tą pokylį? O mano širdies šaltume! Mano protas nesupranta, koks geras yra mano Viešpats!

II. Nedėkingumas tų, kurie yra kviečiami į puotą

Rodos neįtikėtina, kad tarp tikinčiųjų, pakviestų į tą puotą, atsirastų nedėkingų žmonių. Tačiau tokių žmonių esama. Didelės pakviestųjų dalies nedėkingumas pasireiškia tuo, jog gerai neįvertinamas tos puotos brangumas ir jos šalinamasi. Švenčiausiojo Sakramento priėmimas atidėliojamas mėnesius, metus, teisinantis visai menkomis priežastimis. O jeigu priimamas, tai nenoromis, lyg priverstinai. To dangaus maisto priėmimas rodosi jiems sunkiausia našta, nuo kurios kaip galėdami rūpinasi atsipalaiduoti, lyg jie Kristui, o ne Kristus jiems būtų reikalingas. Argi galima atrasti didesnį nedėkingumą? O mano Viešpatie! O mano didžiausias ir garbingiausias pokyli! Būsiu neapsakomai laimingas, jeigu Tavo dovanas, Viešpaties Jėzaus tikrąjį Kuną ir Kraują, priimsiu Švenčiausiajame Sakramente! Būčiau nedekingas ir proto nustojęs, jeigu Tave, o mano Ganytojau, paniekinčiau ir Tavo Dieviško stalo šalinčiausi. Visa mano laimė Tavyje, o Viešpatie! Trokštu, kad tai įvyktų: „Tas, kuris mane valgo, gyvens per mane.“ (Jn 6, 57)

Penktoji diena
Apie Viešpaties Jėzaus meilę Švč. Sakramente

I. Švč. Sakramente Dievas mums pats visą save atiduoda

„Štai, sako šv. Bernardas, – visų meilių meilė ir neapsakomos meilės gausumas!“ Visados tarp kitų malonių, nors jos būtų kuo didžiausios ir musų yra didelis atstumas. Bet tame sakramente Dievas yra taip arti musų, jog pats visą save mums atiduoda: tame sakramente aš Jį visą priimu; Švenčiausiasis Jo Kūnas ir Kraujas nepaprastu būdu tampa mano kūnu ir krauju. Ateidamas pas mane, Dievas nepermaino nei savo dieviškos esybės, nei savo didybės. Jeigu valgis, kurį priimu, kuris keičiasi į mano kūną, yra mano esybės dalis, tai ne

mažesne mano esybės dalis yra Kristus šv. Komunijoje, kur tampa mano dvasios maistu. Teisingai, o Viešpatie, galiu pasakyti, jog Tu esi mano, taip, kaip Tu sakai, jog aš esu Tavo! O neapsakoma meile! O dar didesnis mano nedekingume! Tu, Viešpatie, trokšti visas būti mano, o aš atsisakau visas būti Tavo. Sutvėrimai dalija mano širdį: jie viešpatauja mano širdyje ir Tave, tikrąjį Viešpatį, iš ten išvaro. Labai stebiuosi pats savimi. Dėl ko aš toks šaltas? Dėl ko Tavo meilė ir Tavo malonumas manęs nesujaudina? Dėl ko mano širdis nesutirpsta liepsnojančioje Tavo meilės ugnyje? Dėl ko Tau niekuo neužmoku už tokią Tavo meilę? O kietesne už geležį ir šaltesne už ledą mano širdie! Tu, Viešpatie, atmainyk ją ir uždek savo meilės ugnimi!

II. Švč. Sakramente Dievas mus tarsi perkeičia į save

Žemės duona, kurią valgau, pereidama į mano kūną, gauna iš manęs gyvybę. Gi dangaus Duona, kadangi yra gyvoji Duona, pati duoda man gyvybę, jeigu aš ją priimu. Ji perkeičia mus ne į dievus, bet į dieviškus žmones. „Ne dievai, bet dieviški", – sako šv. Dionizas. Jeigu kūno maistas, kraujo išnešiotas po visas kūno dalis, palaiko musų jėgas ir gyvybę, tai ką reikia sakyti apie dangaus maistą, kuris yra ne tik maistas, bet ir pats gyvenimas? Tas maistas trokšta palaikyti ir mūsų sielos gyvenimą. Jis nori, kad mūsų norai ir troškimai sutaptų su Jo norais ir troškimais. „Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, – sako Kristus, – tas pasilieka manyje ir aš jame" (Jn 6, 56). Todėl, kiek kartų mes priimame šv. Komuniją, tiek kartų privalome atsimainyti ir tapti panašūs į Kristų. O, mano nelaime! Nuo to laiko, kai esu maitinamas ta Duona, nematau jokios savo permainos: visada trokštu žemės daiktų, visada pasiduodu blogiems savo palinkimams. Grynas ir šventas maistas nepermainė manęs į naują žmogų, nesukūre mano širdyje nė vienos dorybės. Jeigu taip yra, tai mano kaltė, kadangi prie Dievo stalo einu be tinkamo pasirengimo. Kaip sunkiai reikės atsakyti už tai Viešpačiui Jėzui, kurio Kūną ir Kraują taip dažnai priimdavau be gero pasirengimo. Reikia bijoti, kad ta gyvenimo Duona nevirstų man mano pražūties ir amžinos mirties duona.

Šeštoji diena
Apie šaltai priimtą šv. Komuniją

I. Šaltai priimta šv. Komunija dar labiau mus atšaldo

Kas dažnai eina prie Dievo stalo, tas daugiausiai turi bijoti, kad neatšaltų dvasia. Atšalimo pradžios reikia ieškoti mažuose kasdieniuose apsileidimuose. Iš pradžių žmogus pasiduoda tinginystei arba savęs nevaržymui; tuoj atsiranda nenoras artintis prie Dievo stalo, po to didesnis atšalimas ir, pagaliau, žmogus tarsi įpuola į dvasios miegą. Dievas tuokart atima ypatingas savo malones, Komunijos priėmimas virsta įpročiu. Neapleidi jos nepriėmęs todėl, kad yra toks įsakymas ar patarimas dažnai priiminėti Komuniją. Taigi priimi Viešpatį Dievą savo širdin, bet iš to priėmimo negauni savo sielai pageidaujamos naudos. Argi reikia stebėtis, jeigu toks šaltas Komunijos priėmimas dar labiau tave atšaldo? Tavo tikėjimas ir meilė nyksta ir negali įžiebti tos šventos ugnies, kuri turėtų degti tavo širdyje. Kokį gi vaistą išrasi tokiai liguistai sielos būsenai gydyti? Geriausias vaistas, nors labai nemalonus, tai pažinti tą pavojų, kokiame yra atšalusi siela. Taip pat yra naudinga vieną kitą dieną susilaikyti nuo šv. Komunijos, kad sukeltum savo širdyje karštesnį Komunijos troškimą. Pagaliau, pats žadink ir kurstyk savo maldingumą. Rūpestingai renkis Komunijai, su giliu gailesčiu apiplaudamas savo širdį nuo nusidėjimų. Kai tik pajusi nors mažiausią troškimo kibirkštėlę šv. Komunijoje sutapti su Viešpačiu Jėzumi, tai didžiai nusižeminęs prisiartink prie Atgailos sakramento, kad apvalytum savo širdį nuo apsileidimų ir tinkamai parengtum vietą Viešpačiui Jėzui.

II. Šaltai priimta šv. Komunija daro mus nejautrius, todėl niekas nebegali mūsų sujaudinti

Tiems, kurie šaltai priima šv. Komuniją, galima taikyti šiuos žodžius: „Prakeiktas žmogus, kuris aplaidžiai atlieka Dievo darbą.“ Juo šventesnis yra koks darbas, juo labiau smerktinas apsileidimas, su kuriuo atliekamas tas darbas. Bendra bausmė tiems, kurie šaltai priima

šv. Komuniją, yra toji, kad jie nustoja maldingumo jausmų ir niekas jų nebegali sujaudinti. Jų visai nebedomina prakilniausios tikėjimo paslaptys. Tokia dvasios būsena dažnai yra šventvagiškos Komunijos priežastis. Kartą įpuolus į tokį atšalimą, yra sunku prisikelti. Bijok jo ir stenkis pasitaisyti. Vienos gerai priimtos Komunijos užtenka žmogų padaryti šventu. O tu tuo tarpu šimtus ir tūkstančius kartų priėmęs šv. Komuniją, lieki toks netobulas. Ar nepaverti to šventųjų valgio savo sielos nuodu?

„Su šventais daiktais elkitės šventai." (Šv. Jonas Auksaburnis)

Septintoji diena
Apie šv. Mišių Auką

I. Jokia kita auka neteikia Dievui tiek garbės, kaip šv. Mišių Auka

Kreipkime šiandien savo mintį į tą prakilniausią Auką, kuri visados buvo ir bus ypač garbinama. Yra Dievas, kuris ją aukoja ir yra Dievas, kuris aukojasi. Dievas šioje Aukoje yra tiek garbinamas, kiek gali būti garbinamas. Visi angelų ir šventųjų darbai, kuriais jie Viešpatį Dievą garbina, negali prilygti tai garbei, kurią Kristus teikia dangaus Tėvui šv. Mišių Aukoje. Laimingi kunigai, kurie turi garbės laikyti šv. Mišias; laimingi yra visi tikintieji, kurie toje šv. Aukoje gali dalyvauti. Klausydamas šv. Mišių įsivaizduok, jog esi Kalvarijos kalne ir klupi parpuolęs po Viešpaties kryžiumi. Šv. Mišių Pakylėjimas – tai aukščiausias tos dieviškos Aukos laipsnis: Kristus lieja dėl tavęs paskutinį savo Brangiausiojo Kraujo lašą ir dėl tavęs miršta. Koks būtų tavo elgesys, jeigu iš tikrųjų būtum po kryžiumi? Be abejo, jaustum tai, ką jautė Marija, ką jautė šv. Jonas, t. y. turėtum karščiausios meilės ir pagarbos jausmų. Ar tokie pat yra tavo sielos jausmai, kada klausai šv. Mišių? Ar mąstai apie savęs nužeminimą, apie savęs niekinimą, apie Viešpaties Jėzaus garbinimą dvasia ir tiesa? Kada gi tinkamiau garbinsi Dievą, jeigu šv. Mišių Aukoje nenenori Jam išreikšti tos pagarbos?

II. Jokia kita auka nėra mums tokia išganinga kaip šv. Mišių Auka

Jeigu gerai suprastum šv. Mišių vertę ir tą naudą, kurios gali susilaukti iš jų, tai ne tik netingėtum retkarčiais ateiti į bažnyčią, bet norėtum joje apsigyventi. Ką Kristus daro bažnyčiose? Gi nuolatos save aukoja dangaus Tėvui, kad mus išganytų. Čia, bažnyčios altoriuje, Kristus ne mažiau kaip prikaltas prie kryžiaus aukoja savo kraują ir nuopelnus, kad išprašytų Viešpatį Dievą mūsų kalčių atleidimo. Šv. Mišios tikrai yra tokia pat Auka, kaip ir ant kryžiaus, tik atliekama nekruvinu būdu. Jeigu tą tiesą gerai suprastum ir įsidėtum savo širdin, tai, pasakyk, argi drįstum nors vieną dieną apleisti neišklausęs šv. Mišių? Ar mąstai, klausydamas šv. Mišių, apie Viešpaties kančią? Ar pažvelgęs į nukryžiuotąjį Jėzų, nesusijaudini iš gailesčio ir maloningumo ir neparagini savęs geriau klausyti šv. Mišių. O gal per šv. Mišias elgiesi taip, kaip Kristų nukankinę žydai: dairaisi, kalbiesi, juokiesi? O kaip baisu ir pagalvoti, kad iš tikrųjų galėtum taip nepadoriai klausyti šv. Mišių.

Aštuntoji diena
Apie nuolatinį Švč. Sakramento garbinimą

I. Pirmoji priežastis. Pats Viešpats Jėzus reikalauja to garbinimo

Žmogaus prigimtis reikalauja pripažinti savo Sutvėrėją ir Jį tinkamai garbinti. Pirmasis angelams duotas įsakymas buvo garbinti savo Dievą ir Jo klausyti. Tas pats įsakymas saisto ir mus. Tokią pat pagarbą, kurią atiduodame Dievui Sutvėrėjui, privalome atiduoti ir Dievui Išganytojui. Jėzus Kristus nuo to laiko, kada atėjo pas mus, iki pasaulio pabaigos reikalauja, kad Jį garbintume ypatingu būdu, viešai ir iškilmingai. Jis trokšta, kad nuolatos Jį lankytume Švenčiausiajame Sakramente, pripažintume Jį savo Dievu ir Išganytoju ir Jį tinkamai garbintume. Tai pirmoji priežastis, dėl ko privalome nuolatos garbinti Viešpatį Jėzų Švenčiausiajame Sakramente. Tai yra mūsų tikėjimo pamatas ir garbė.

II. Antroji priežastis. Atlyginimas Viešpačiui Jėzui už padarytas nuoskaudas

Kas neužsidegtų šventu uolumu matydamas, kaip yra niekinamas Viešpats Jėzus Švenčiausiajame Sakramente? Kaip Jį niekina ir pažemina klaidatikiai. O labiausiai Viešpats Jėzus yra paniekintas pačių katalikų, kurie nevertai, šventvagiškai Jį priima Švenčiausiajame Sakramente! Kristus daugiau yra niekinamas savo vaikų ir draugų, kuriais mes save vadiname, negu žydų, kurie Jį žiauriausiai nukankino. Kas viešai garbina Kristų Švenčiausiajame Sakramente, tas atlygina Jam už visus žmonių apsileidimus ir Jam padarytas nuoskaudas.

III. Trečioji priežastis. Tikras Kristaus užtarimas

Ką Kristus daugiau užtaria, kaip tuos savo draugus ir vaikus, kurie karštai Jį garbina ir gina Jo garbę? Ir mes prie Jo kojų rasime prieglaudą savo nelaimėse, suraminimą nuliūdime, apgynimą pagundose, visuose dvasios reikaluose Jis visada bus mūsų Tėvas. Kas dažnai garbina Viešpatį Jėzų Švenčiausiajame Sakramente, tas daro Jį savo sielai malonų ir gailestingą, to Viešpats Jėzus greičiau pasigaili ir atleidžia jam nusikaltimus. Tad kuo dažniau lankykime Viešpatį Jėzų Švenčiausiajame Altoriaus Sakramente! Nepagailėkime tam aplankymui bent ketvirčio valandos. Tas laikas, sunaudotas maloniam pasikalbėjimui su savo sielos Sužadėtiniu, bus gausiai atlygintas aukštybėse.

Apie Švč. Mergelės Marijos Gimimą

I. Marija gimė dėl ypatingų Dievo tikslų

Ypatingas Dievo sumanytas darbas yra Žodžio Įsikūnijimas. Tas Dievo darbas tikrai yra Dievo stebuklas.

1. Stebuklingas pats įsikūnijimas. Dvi prigimtys, Dievo ir žmogaus, susijungia Kristaus asmenyje.

2. Stebuklingas įsikūnijimo tikslas – pakelti nupuolusį žmogų iki dangaus aukštybių.

3. Stebuklinga priemonė. Ta priemonė yra nusižeminusi Mergelė

Marija, kuri tampa Dievo Sūnaus Motina. Šiandien Ji ateina į pasaulį, kad įvykdytų aukštą savo pašaukimą. Gimsta nekalta, be gimtosios nuodėmės, kad taptų Dievo Motina, nenustojusi būti Mergele! O Dieviškoji Aušra! Regiu Tavyje tekančią Teisybės saulę. Padaryk, kad toji saulė užtekėtų ir mano širdyje! Tebūnie mano širdis panaši į Tavo Širdį, kad joje atsispindėtų Mergelės spinduliai ir kad ji užsidegtų Marijos meile.

II. Marija gimė dėl žmonių

Išganymo darbas yra duotas mūsų naudai. Didelę to darbo dalį yra atlikusi Marija. Ar Ji galėjo tapti Dievo Motina, netrokšdama visų pirma mūsų išganymo, netapdama mūsų Motina? Koks prakilnus gyvenimo kelias, kurį Tu, o Marija, šiandien pradedi! Tu šiandien apreiški mums dangaus linksmybę, kurios pagrindai glūdi kiekvieno musų širdyje. Nieko daugiau nebijau, kadangi Tu mums esi gimusi. Laimingas būsiu, jeigu įgysiu Tavo užtarimą ir Tavo malonių.

Valdyk mus Tu ir Tavo Sūnus.

III. Marija gimė dėl savęs

Marija, šiandien gimdama, yra pilna malonių. Kokiu keliu eina Marija, kad garbingai baigtų šią žemės kelionę ir tinkamai panaudotų Dievo malones? Marija eina meilės ir kentėjimų keliu. Niekas negali džiaugsmingai kentėti, jei neturi karštos meilės. Kas karštai myli, tas trokšta tik kentėti. Mylėti ir kentėti – toks yra mūsų uždavinys. Vien meile yra saldus miegas, vien kantrybė yra nenaudinga kančia. Mylėti ir kartu kentėti yra tikras mūsų sielos džiaugsmas. O saldžioji meile! O brangusis kentėjime! Nuo šiol jūs būsite mano artimiausi draugai!

Švč. Mergelės Marijos Ėmimas į dangų

I. Apleisdama šį pasaulį, Marija dėl nieko nesigailėjo

Dangus – laimes vieta. Ten nėra vietos gailesčiui ir sopuliams. Šventieji danguje yra visiškai patenkinti savo laime ir ten jų nevargina joks neramumas. Tačiau kiek jie turėjo išvargti vargų ir iškentėti skausmų, gyvendami žemėje, o ypač išsiskirdami su šiuo pasauliu,

kad gautų dangų! Kiek jie privalėjo išlieti ašarų ir atgailauti, kad atlygintų Dievui už savo kaltes! Ar gali rasti nors vieną žmogų, kuriam negalėtum nieko prikišti? Žiūrėk, ar bus kokia nuodėmė padaryta, ar laikas veltui sugaištas, ar darbas be geros intencijos atliktas, ar per mažai patobulėta dorybėje ir t. t. Žodžiu, nerasi žmogaus, kuris būtų tobulas ir kuriam nebūtų reikalinga atgaila. Tik Marijai nebuvo dėl ko gailetis ir dėl ko atgailauti, nes Jos gyvenimas buvo tobulas. Marija ne tik neturėjo jokios kaltės, Ji buvo tobula, ir tai, ką galėjo padaryti, darė kuo geriausiai. Marija mylėjo Viešpatį Dievą visomis savo jėgomis. Kaip tu praleidai savo gyvenimą? Juo daugiau esi nusidėjęs, juo labiau privalai gailėtis. Ką norėtum daryti mirties valandą, daryk dabar. Apgailėk praėjusį savo gyvenimą, gerai sutvarkyk dabartinį, rimtai ruoškis būsimajam gyvenimui.

II. Marija, pasiekusi dangų, nieko kito daugiau netrokšta

Marija, įžengusi į dangų, mato savo Sūnų, sėdintį Aukščiausiame Soste. Viešpats Jėzus sodina savo Motiną dešinėje ir paskelbia Ją šventųjų Karaliene danguje, visų karalių Karaliene žemėje. Protas negali suvokti Marijos išaukštinimo. „Išaukštinta esi tarp angelų chorų“ (iš liturgijos). Jeigu tu, žmogau, negali pakilti taip aukštai kaip Marija, tai nors savo troškimais stenkis siekti aukštesnės vietos danguje. Negalima suderinti žemės turtų troškimo su dangaus linksmybių troškimu. Nesitikėkim savo atšalusiu ir nevertu gyvenimu pasiekti aukštą garbę danguje. Kad pelnytum dangų, niekink žemiškąjį gyvenimą.

Kentėti ir mylėti – toks yra kelias į dangų.

TURINYS

Pratarmė / 3

Mąstymo maldos metodika / 4

I. Apie maldos reikalingumą / 4
II. Apie pasiruošimą mąstymo maldai - stojimą Dievo akivaizdon, kuris palengvina apmąstymą / 6
III. Apie Dievo pagalbos prašymą, kuris yra antra gero pasirengimo maldai sąlyga / 9
IV. Kaip reikia įsivaizduoti paslaptį, kurią rengiamės apmąstyti / 9
V. Apie svarstymą, kuris yra antra mąstymo maldos dalis / 10
VI. Apie jausmus ir pasiryžimus, kurie yra trečia mąstymo maldos dalis / 11
VII. Apie mąstymo maldos pabaigą ir apie dvasinį vainikėlį / 12
VIII. Keletas naudingų patarimų / 13
IX. Apie dvasios prislėgimus, pasitaikančius per mąstymo maldą / 15

Sausio mėn.

1 d. Jėzaus vardas / 17
2 d. Žvilgsnis į Naujuosius metus / 18
3 d. Koks brangus yra išganymas / 20
4 d. Apie mirtiną nuodėmę / 21
5 d. Mirties paslaptis / 22
6 d. Viešpaties Apsireiškimo paslaptis / 24
7 d. Apie du stebuklus, įvykusius gimstant Viešpačiui / 26
8 d. Trys Išminčiai prie Viešpaties Kristaus kojų / 27
9 d. Trijų Išminčių kelionė / 29
10 d. Įvairūs jausmai, skirti Kristaus kūdikystei / 31
11 d. Apie Ganytojo malonę / 33
12 d. Jėzus, pasilikęs šventykloje ir surastas Švč. Mergelės Marijos / 34
13 d. Kristaus krikštas Jordano upėje / 36
14 d. Apie Švenčiausiąjį Jėzaus vardą / 37
15 d. Apie pasaulio išsižadėjimą / 38

16 d. Apie Paskutinį teismą / 40
17 d. Apie tris garbingas šv. Antano pergales / 42
18 d. Apie būtiną ištikimybę Šv. Motinai Bažnyčiai / 43
19 d. Apie krikščionio vertę / 45
20 d. Apie visuotines nelaimes / 46
21 d. Apie šv. Agnietės gyvenimą / 47
22 d. Apie pasmerktųjų kančias / 49
23 d. Apie tarnavimą Dievui / 50
24 d. Apie savęs pažinimą / 52
25 d. Apie šv. Pauliaus atsivertimą / 53
26 d. Apie atsidavimą Dievo valiai / 54
27 d. Iš šv. Jono Auksaburnio gyvenimo / 56
28 d. Apie pašaukimo pareigas / 57
29 d. Apie šv. Pranciškų Salezietį / 59
30 d. Dorybė teikia mums malonumo / 60
31 d. Apie vidinį žmogaus gyvenimą / 62

Vasario mėn.

1 d. Apie paskutinę gyvenimo valandą / 65
2 d. Apie Švč. Mergelės Marijos apsivalymą / 66
3 d. Apie sąžiningą visų įstatymų vykdymą / 67
4 d. Apie įsisenėjusį atšalimą / 69
5 d. Apie šv. Agotos gyvenimą / 70
6 d. Apie bėgimą į Egiptą / 72
7 d. Apie šv. Sutvirtinimo sakramentą / 73
8 d. Apie labiausiai mums patinkantį palinkimą / 74
9 d. Apie kiekvieno pašaukimo tobulumą / 75
10 d. Apie dienotvarkę / 77
11 d. Apie rytmetines maldas / 79
12 d. Apie mąstymo maldą / 80
13 d. Apie šv. Mišių klausymą / 82
14 d. Apie išpažintį / 83
15 d. Apie šv. Komuniją / 84
16 d. Apie kūno maistą / 85
17 d. Apie dvasios poilsį / 87
18 d. Apie knygų skaitymą / 88
19 d. Apie maldą / 90
20 d. Apie kasdienę sąžinės ataskaitą / 91
21 d. Apie dalinį teismą / 92
22 d. Apie katalikų tikėjimą / 94
23 d. Apie aukščiausią Dievo viešpatavimą / 95

24 d. Apie šv. Motiejų / 97
25 d. Apie prakeiktųjų nusiminimą / 98
26 d. Apie tai, kaip sunku pasiekti išganymą / 100
27 d. Apie skaistybės dorybę / 101
28 d. Nepaisyk žmonių nuomonės / 103
29 d. Apie laiką / 104

Kovo mėn.

1 d. Apie gavėnios pasninką / 107
2 d. Apie Dievo žodį / 109
3 d. Apie Kristaus kančios ir mirties užmiršimą / 111
4 d. Apie Kristaus maldą Alyvų sode / 112
5 d. Apie Kristaus nualpimą Alyvų sode / 113
6 d. Apie Kristaus sugavimą / 115
7 d. Iš šv. Tomo Akviniečio gyvenimo / 116
8 d. Apie išdaviką Judą / 118
9 d. Apie šv. Pranciškos Romietės dorybes / 119
10 d. Apie vidinę kenčiančio Kristaus atgailą / 120
11 d. Apie meilės, kurią Kristus mums parodė kentėdamas, didumą / 122
12 d. Apie Kristaus tylėjimą / 123
13 d. Apie šv. Petro ašaras / 124
14 d. Apie tai, ką Kristus yra iškentėjęs nuo prefekto kareivių / 126
15 d. Apie Poncijų Pilotą / 127
16 d. Apie Kristaus sopulių didumą / 129
17 d. Apie Kristaus plakimą / 130
18 d. Apie Kristaus nuteisimą mirti / 132
19 d. Apie šv. Juozapo privalumus / 133
20 d. Apie šv. Joakimą / 135
21 d. Iš šv. Benedikto gyvenimo / 136
22 d. Apie Kristaus nukryžiavimą / 138
23 d. Apie Švč. Mergelės Marijos kančias / 139
24 d. Apie karščiausią mirštančio Jėzaus uolumą / 141
25 d. Apie Įsikūnijimo paslaptį / 143
26 d. Apie Marijos dieviškosios Motinystės garbę / 144
27 d. Marija yra žmonių Motina / 146
28 d. Apie abejotinos vertės gailestį / 148
29 d. Apie šventvagišką Komuniją / 149
30 d. Apie numirėlio kūną / 151
31 d. Apie nepasisekimų reikalingumą / 152

Balandžio mėn.

1 d. Apie galutinį žmogaus tikslą / 155

2 d. Apie šv. Pranciškaus Pauliečio dorybes / 157
3 d. Apie širdies padalijimą / 158
4 d. Apie kasdienę nuodėmę / 160
5 d. Apie palaidą gyvenimą / 161
6 d. Apie savimeilę / 163
7 d. Apie aplinkybes / 164
8 d. Apie žeminantį tarnavimą žmonių nuomonėms / 166
9 d. Apie Dievo garbės didinimą / 167
10 d. Apie kūniškos meilės jausmus / 169
11 d. Apie išganingą mirties apmąstymą / 171
12 d. Apie įpročius / 172
13 d. Apie atšalusį gyvenimą / 174
14 d. Apie grįžimo į nuodėmes priežastis / 175
15 d. Apie prakeiktųjų atgailą / 176
16 d. Apie gerus darbus / 178
17 d. Apie gerą intenciją / 179
18 d. Apie blogus įpročius / 181
19 d. Apie murmėjimą / 182
20 d. Apie tuštybę / 183
21 d. Apie dvasios pasiryžimą arba apie rekolekcijas / 184
22 d. Apie tikro krikščionio žymes / 186
23 d. Apie Kristaus žodžius: „Jus verksite ir vaitosite, o pasaulis džiūgaus“ (Jn 16, 20) / 187
24 d. Apie Dievo apvaizdą / 189
25 d. Apie šv. Morkaus dorybes / 190
26 d. Apie pasisekimų pavojų / 192
27 d. Apie Viešpaties Jėzaus žaizdas / 193
28 d. Apie mirštančio žmogaus sopulius ir sustiprinimą / 195
29 d. Apie dangų / 196
30 d. Iš šv. Kotrynos Sienietės gyvenimo / 197

Gegužės mėn.

1 d. Apie šventuosius apaštalus Pilypą ir Jokūbą / 201
2 d. Uolumas išganant sielas / 202
3 d. Apie tris kryžius Kalvarijos kalne / 204
4 d. Apie slaptas nuodėmes / 206
5 d. Apie atgailos atidėliojimą / 207
6 d. Apie šv. Jono, apaštalo evangelisto, pareigas / 209
7 d. Reikia eiti su Kristaus vėliava / 210
8 d. Apie apsileidimą sielos išganymo darbe / 212
9 d. Apie Jėzaus Kristaus malonę / 213

10 d. Apie maldą / 214
11 d. Apie Dievo gerumą / 216
12 d. Apie širdies auką / 217
13 d. Apie dorybių kokybę / 218
14 d. Apie melagystę ir apgaulę / 219
15 d. Nekantrios sielos yra Dievo priešai / 221
16 d. Apie dalinį teismą / 222
17 d. Apie nepastovumą geruose dalykuose / 224
18 d. Apie atšalimą priimant šv. Komuniją / 225
19 d. Apie turtuolių laimę / 226
20 d. Apie kasdienių nuodėmių pasekmes / 227
21 d. Apie mažą tikėjimą / 229
22 d. Apie sąžinės priekaištus / 230
23 d. Apie apgaulingus gerus norus / 231
24 d. Apie Atgailos sakramentą / 232
25 d. Apie šv. Magdalenos Pazietės meilę / 234
26 d. Apie Jėzaus Kristaus neturtą / 235
27 d. Apie krikščionišką budėjimą / 237
28 d. Apie asmeninį ir viešąjį Kristaus gyvenimą / 238
29 d. Apie viešąjį nusidėjėlių teismą / 239
30 d. Apie prakeiktųjų neapykantą / 241
31 d. Apie vidinį sielos atšalimą / 242

Birželio mėn.

1 d. Apie mūsų sielos vertę / 245
2 d. Apie pirmųjų krikščionių gyvenimą / 247
3 d. Apie gyvą ir veiklų tikėjimą / 248
4 d. Apie šv. Krikšto sakramente padarytas sutartis / 249
5 d. Apie uolumą / 250
6 d. Apie priespaudų naudingumą / 252
7 d. Apie dangų / 253
8 d. Apie veidmainystę / 254
9 d. Kodėl mes privalome reikšti savo bažnyčioms pagarbą / 255
10 d. Apie maldos trūkumus / 256
11 d. Apie šv. Barnabą / 257
12 d. Apie meilę Dievui / 259
13 d. Apie meilę artimui / 260
14 d. Apie kitų teisimą / 261
15 d. Kaip susilaikyti nuo pykčio / 263
16 d. Apie mūsų svečiavimąsi / 264
17 d. Apie mirtį / 266

18 d. Apie blogus įpročius / 267
19 d. Apie paleistuvystę / 269
20 d. Apie pragarą / 270
21 d. Apie šv. Aloyzo žodžius: „Ką tai padės amžinajam gyvenimui“ / 271
22 d. Apie pažangą dorybėse / 273
23 d. Kaip galima įgyti širdies skaistumą / 274
24 d. Šv. Jono Krikštytojo gimimas. Apie pirmtako pareigas / 276
25 d. Apie šv. Jono Krikštytojo atgailą / 277
26 d. Šv. Jonas – Dievo žodžio skelbėjas / 278
27 d. Apie atgailą / 280
28 d. Apie taikymąsi prie žmonių nuomonės / 281
29 d. Apie šv. Petrą / 282
30 d. Apie šv. Pauliaus dorybes / 284

Liepos mėn.

1 d. Apie šventųjų apaštalų Petro ir Pauliaus garbę / 287
2 d. Marija aplanko šv. Elzbietą / 288
3 d. Apie draugavimą su kitos lyties asmenimis / 289
4 d. Apie apsileidimą doroje / 291
5 d. Apie tris pamaldžios sielos gyvenimus / 292
6 d. Apie klaidingą maldingumą / 293
7 d. Apie dažną šv. sakramentų priėmimą / 294
8 d. Apie nepasitikėjimą savimi / 296
9 d. Apie nedėkingo žmogaus būdą / 297
10 d. Apie apkalbas / 298
11 d. Apie amžinybę / 300
12 d. Reikia mylėti priešus / 301
13 d. Apie romiųjų žmonių laimę / 302
14 d. Apie šv. Bonaventūrą / 303
15 d. Reikia būti šventam / 305
16 d. Švenčiausiosios Mergelės Marijos šv. škaplieriaus diena / 306
17 d. Kiek gero gauname sekdami Kristumi / 308
18 d. Apie pasaulio paniekinimą / 309
19 d. Apie žodžius: „Duok ataskaitą“ / 311
20 d. Apie mirties užmiršimą / 312
21 d. Apie nuodėmę / 314
22 d. Marija Magdalena prie Kristaus kojų / 315
23 d. Magdalena prie nukryžiuoto Jėzaus / 316
24 d. Dievas yra geriausias Viešpats / 318
25 d. Apie šv. Jokūbą / 319

26 d. Apie šv. Oną / 321
27 d. Apie norą būti išganytam / 322
28 d. Mąstymas apie žmogų, patekusį į pragarą / 323
29 d. Apie šv. Mortą / 325
30 d. Trys dalykai, kurie mus ragina būti kantrius / 326
31 d. Apie šv. Ignaco būdą / 328

Rugpjūčio mėn.
1 d. Apie šv. Petrą, kalinį / 331
2 d. Apie atlaidus / 333
3 d. Apie meilę priešams / 334
4 d. Apie šv. Dominyką / 335
5 d. Apie tarnavimą Švč. Mergelei / 336
6 d. Apie trejopą rojų / 338
7 d. Koks privalo būti uolumas / 339
8 d. Apie numirėlio karstą / 341
9 d. Apie palinkimų varžymą / 342
10 d. Apie šv. Lauryno dorybes / 343
11 d. Apie teisiojo žmogaus vargus / 345
12 d. Apie šv. Klaros gyvenimą / 346
13 d. Apie Švč. Mergelės Marijos mirtį / 347
14 d. Apie Švč. Mergelės Marijos prisikelimą iš numirusių / 349
15 d. Švč. Mergelės Marijos Ėmimas į dangų / 350
16 d. Apie Marijos garbę / 351
17 d. Apie Marijos išaukštinimą / 352
18 d. Kaip Marija myli Dievą / 353
19 d. Marijos rūpinimasis žmonių išganymu / 355
20 d. Apie šv. Bernardą / 356
21 d. Apie viltį Marijoje / 357
22 d. Apie tris Dievo Motinos privalumus / 358
23 d. Apie atgailą, kurią privalo daryti kiekvienas nusidėjėlis / 360
24 d. Apie šv. Baltramiejų / 361
25 d. Apie šv. Liudviką, Prancūzijos karalių / 362
26 d. Niekas negali mūsų atleisti nuo priesakų vykdymo / 363
27 d. Apie nelaimingą amžinybę / 365
28 d. Apie šv. Augustiną / 366
29 d. Šv. Jono Krikštytojo nukirsdinimas / 368
30 d. Apie prakeiktųjų sugėdinimą Paskutiniame teisme / 369
31 d. Apie Dievo gražumą / 370

Rugsėjo mėn.
1 d. Apie Kristaus mokslą / 373

2 d. Apie pasitikėjimą Dievu / 374
3 d. Apie sielos maistą / 375
4 d. Apie išganymo darbą / 376
5 d. Apie nuodėmės sunkumą / 378
6 d. Kokia yra mirtis / 379
7 d. Apie Dievo gailestingumą ir teisingumą / 380
8 d. Apie Švč. Mergelės Marijos gimimą / 381
9 d. Apie prakilniausią Marijos vardą / 382
10 d. Apie grožį / 384
11 d. Apie sveikatą / 385
12 d. Apie dorybę ir gerą išsiauklėjimą / 386
13 d. Apie padorumą / 387
14 d. Įvairūs jausmai žiūrint į nukryžiuotąjį Jėzų / 389
15 d. Apie Marijos dorybes / 390
16 d. Apie žmogaus gyvenimą / 392
17 d. Apie tris kantrybės laipsnius / 393
18 d. Apie dangų / 395
19 d. Atgailaujančios sielos rauda / 396
20 d. Apie sugrįžimą į senąsias nuodėmes / 397
21 d. Apie šv. Mato atsižadėjimus / 398
22 d. Apie žemiškus troškimus / 399
23 d. Apie sielos apakimą / 401
24 d. Apie Švč. Mergelę Mariją, belaisvių Užtarėją / 402
25 d. Apie rūstybę / 403
26 d. Apie išdidumą / 404
27 d. Apie paleistuvystę / 406
28 d. Apie šiuos žodžius: „Dėl linksmybių valandėlės amžinas kentėjimas“ / 407
29 d. Apie šv. arkangelą Mykolą / 408
30 d. Apie neskaistumo pagundas / 409

Spalio mėn

1 d. Apie šv. Rožančiaus maldas / 411
2 d. Apie Angelą Sargą / 412
3 d. Kaip elgtis su žmonėmis / 413
4 d. Apie šv. Pranciškų Asyžietį / 415
5 d. Apie vargingųjų laimę / 416
6 d. Apie šv. Brunoną / 417
7 d. Kokia nauda gyvenant vienumoje / 419
8 d. Reikia tarnauti Dievui / 420
9 d. Mąstymas apie laiką / 421

10 d. Apie šv. Pranciškų Bordžiją / 423
11 d. Mirtis yra mūsų menkumo paveikslas / 424
12 d. Apie Dievo atlyginimą / 425
13 d. Apie tris tobulybės laipsnius, kuriuos kiekvienas turi stengtis pasiekti / 427
14 d. Apie uolumą tarnaujant Dievui / 428
15 d. Apie šv. Teresę / 429
16 d. Apie Dievo gailestingumą / 431
17 d. Neteisingas pasaulio požiūris į maldingumą / 432
18 d. Apie šv. Luko uolumą / 434
19 d. Apie šv. Petrą iš Alkantaros / 435
20 d. Vargus mums siunčia Dievas / 436
21 d. Apie šv. Uršulę / 437
22 d. Apie pavojus išganymui / 439
23 d. Apie tris sugedimo šaltinius / 440
24 d. Apie pirmąjį Dievo įsakymą / 441
25 d. Apie Švč. Sakramento lankymą / 442
26 d. Apie nusižeminimą / 443
27 d. Apie sielos ramybę / 444
28 d. Apie šventuosius Simoną ir Judą / 445
29 d. Mintys apie dangų / 447
30 d. Apie dažną Komunijos priėmimą / 448
31 d. Apie krikščioniską ištvermę / 450

Lapkričio mėn.

1 d. Visų Šventųjų diena / 453
2 d. Vėlinių diena / 454
3 d. Apie šventųjų garbę / 456
4 d. Apie šv. Karolį Boromiejų / 457
5 d. Apie šventųjų užtarimą / 458
6 d. Apie mažą išrinktųjų skaičių / 459
7 d. Apie šventųjų garbinimą / 460
8 d. Apie šventųjų karalienę Mariją / 462
9 d. Apie tarnavimą pasauliui / 463
10 d. Apie mirtinos nuodėmės pasekmes / 464
11 d. Apie Viešpaties Jėzaus jungą / 465
12 d. Apie Paskutinio teismo ženklus / 466
13 d. Apie šv. Stanislovą Kostką / 468
14 d. Apie mažiausias maldingumo pareigas / 469
15 d. Apie smalsumą / 471
16 d. Apie maldą / 472

17 d. Dievas yra visur / 474
18 d. Apie pasirengimą mirčiai / 475
19 d. Apie šv. Elzbietos dorybes / 476
20 d. Apie tikrąjį maldingumą / 477
21 d. Apie Švč. Mergelės pasižadėjimus šventykloje / 479
22 d. Apie šv. Ceciliją / 480
23 d. Kokia privalo būti maldingo žmogaus širdis / 481
24 d. Dievas yra nesikeičiantis / 483
25 d. Apie šv. Kotryną / 484
26 d. Apie mūsų darbų taisykles / 485
27 d. Apie apgaulingą sąžinę / 487
28 d. Apie blogą pavyzdį / 488
29 d. Apie Švč. Altoriaus Sakramentą / 489
30 d. Apie šv. Andriejų / 491

Gruodžio mėn.

1 d. Apie du Ganytojo atėjimus / 493
2 d. Apie Dievo žodį / 494
3 d. Apie šv. Pranciškų Ksaverą / 496
4 d. Apie gerą mirtį / 497
5 d. Apie veidmainišką uolumą / 498
6 d. Apie tris Dievo garbinimo būdus / 500
7 d. Apie Kristaus meilę / 501
8 d. Apie Nekaltąjį Švč. Mergelės Marijos Prasidėjimą / 502
9 d. Apie aukštą kilmę / 503
10 d. Apie turtus / 504
11 d. Apie prigimties ypatybes / 505
12 d. Apie gyvenimo vargus / 506
13 d. Apie šv. Liucijos dorybes / 508
14 d. Mirtis yra arti / 509
15 d. Apie amžinąjį Švč. Mergelės Marijos pašaukimą / 510
16 d. Apie žodžius: „Kas aš esu“ / 512
17 d. Dievas yra visur esantis ir amžinas / 513
18 d. Apie mirtį / 514
19 d. Apie laidojimą / 516
20 d. Mąstymas apie dangų / 517
21 d. Apie apaštalą šv. Tomą / 518
22 d. Apie nuosprendį išrinktiesiems ir prakeiktiesiems / 519
23 d. Apie Paskutinio teismo pabaigą / 521
24 d. Apie Mesijo laukimą / 522
25 d. Apie Kristaus prakartėlę / 523

26 d. Apie šv. Steponą, pirmąjį kankinį / 525
27 d. Kaip Kristus mylėjo šv. Joną / 526
28 d. Apie Nekaltuosius Vaikelius / 528
29 d. Apie gimusio Kristaus dorybes / 529
30 d. Apie Kristaus Gimimą / 531
31 d. Apie paskutinę metų dieną / 532

PRIEDAS

Didesnių švenčių apmąstymai

Pelenų diena Apie Pelenų dienos apeigas / 534

Didysis ketvirtadienis Kristus plauna apaštalams kojas / 535

Didysis Penktadienis Žiūrėjimas į nukryžiuotąjį Viešpatį Jėzų / 537

Didysis šeštadienis Apie Kristaus laidojimą / 538

Pirmoji Velykų diena Apie Kristaus prisikėlimą iš numirusiųjų / 539

Antroji Velykų diena Apie Kristaus mokinius, einančius į Emausą / 541

Trečioji Velykų diena Magdalena prie Kristaus kapo / 542
Kristaus Žengimas į dangų / 544

Sekminių vigilija Apie pasirengimą priimti Šv. Dvasią / 545
Sekminės arba Šv. Dvasios atsiuntimo šventė / 546
Antroji Sekminių diena / 548
Trečioji Sekminių diena / 549

Švč. Trejybės diena Apie Dievo didybę / 550

Dievo Kūno Šventė Apie Švč. Sakramentą / 551
Antroji diena / 553
Trečioji diena. Apie tikėjimą į Švč. Sakramentą / 554
Ketvirtoji diena. Švč. Sakramentas yra dangaus puota / 555
Penktoji diena. Apie Viešpaties Jezaus meilę Švč. Sakramente / 556
Šeštoji diena. Apie šaltai priimtą šv. Komuniją / 558
Septintoji diena. Apie šv. Mišių Auką / 559
Aštuntoji diena. Apie nuolatinį Švč. Sakramento garbinimą / 560

Apie Švč. Mergelės Marijos Gimimą / 561

Švč. Mergelės Marijos Ėmimas į dangų / 562

VŠĮ „LAETITIA“ LEIDYBINIO PROJEKTO „UŽ TRADICIJĄ“ KNYGOS

Prel. dr. Feliksas Bartkus, kan. dr. Pijus Aleksa. DIEVAS IR ŽMOGUS. Katalikų tikėjimo tiesos, dorovės reikalavimai ir priemonės sielai pašvęsti

Tėvas Emanuelis. TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ

Šv. Vincentas Lerinietis. PRIMINIMAS

Kun. Juozas Lomanas. QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?

Šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas. AUKSINĖ KNYGA

Marija Vinovska. MAKSIMILIJONO KOLBES PASLAPTIS

AUKŠTYS ŠIRDIS. Katalikų maldos ir giesmės

TRADICINĖS IR NAUJOSIOS MIŠIOS. 1969 m. liturginės reformos problema. Straipsnių rinkinys

Šveicarijos fondas „Už gyvybę“ MIRJAM... KODĖL TU VERKI? Moterų kančios po aborto

Serija „BAŽNYČIOS MOKYMAS“

I knyga. Apie Bažnyčią

II knyga. Bažnyčia ir liberalizmas

III knyga. Apie Santuokos sakramentą ir auklėjimą

IV knyga. Modernizmas

Jean Chapuis. KIEKVIENOS METŲ DIENOS APMĄSTYMAI

Leidybinis projektas „Už Tradiciją“

Jean Chapuis

KIEKVIENOS METŲ DIENOS APMĄSTYMAI

Antroji pataisyta laida

2011 11 02. 36,0 sp. l. Tiražas 400 egz. Užsakymas 11-326.
Leidžia VšĮ „Laetitia“, Birutės g. 1, LT-45320 Kaunas.
Spaustuvė „Morkūnas ir Ko“, Draugystės g. 17, LT-51229 Kaunas.

ISBN 978-9955-670-14-8